NYE TANKER.

Del 2.

En samling essays og debattinnlegg fra 2017-2020 Skrevet av Sverre Avnskog.

Oslo, 2020.

Sverre Avnskog, født 1956 er utdannet adjunkt med spesialpedagogikk og arbeider innen voksen-opplæringen, hvor han underviser voksne med spesielle behov samt flyktninger som får norskopplæring på grunnskolenivå. Dette er en andre samlingen essays og den består av innlegg som tidligere er publisert på nettet, enten på Facebook, Debatt1 eller Resett.no. Emnene spenner over et vidt felt og dekker så forskjellige områder som politikk, samfunn, religion, verdier, medier, innvandring og skole.

Innhold:

Side 5: Debatt og medier.
Side 250: Skole og undervisning.
Side 258: Religiøs tro.
Side 306: Innvandring.
Side 393: Politikk og samfunn

Innledning:

Dette er andre del av min artikkelsamling bestående av essays, debattinnlegg og artikler som jeg har publisert i flere ulike internettpublikasjoner. Innleggene er skrevet i løpet av perioden 2017-2020, og flesteparten har tidligere blitt publisert på Resett. Men jeg har også skrevet på Debatt1 og på min egen FB-side og en blogg jeg hadde en gang i tiden, men som ble nedlagt av produsenten.

Innleggene omhandler mange ulike temaer, og mange er skrevet som en reaksjon på andres ytringer i media. Derfor vil disse nok oppfattes som relativt polemiske i formen. Mitt politiske ståsted er på høyresiden, men jeg har ingen bestemt partitilhørighet. Jeg er tilhenger av den sunne nasjonalismen som bygger på at hvert lands politiske ledere først og fremst har ansvaret for sitt eget lands innbyggere og bør være forpliktet til å gjøre valg som gagner dem først og fremst.

Våre politikere burde ikke uten videre føre en politikk som krever store oppofrelser fra deres egen befolkning uten at det finnes en sterk folkevilje bak den politiske linjen. Det betyr ikke at jeg er mot at vi skal inngå samarbeid med andre land, eller hjelpe utsatte folkegrupper, men at både samarbeid og hjelp må skje på en måte som ikke legger urimelig store byrder på egen befolkning.

Jeg er også motstander av å oppgi vårt lands suverenitet til overnasjonale organisasjoner, og mener f eks at vi har gått alt for langt i å gi fra oss suverenitet i vår EØS-tilknytning til EU. Vi er selvsagt nødt til å legge til rette for vårt næringsliv gjennom et tett samarbeid med EU, men det bør skje uten å oppgi vår suverene rett til å fatte egne avgjørelser vedrørende indre forhold i vårt eget land.

Ellers mener jeg at all langsiktig hjelp til fattige og dårlige stilte nasjoner, må gis som hjelp til selvhjelp. Alt for mye av våre bidrag har gjennom årene gått rett i lommen på korrupte ledere, mens deres folk fortsetter å lide i fattigdom. Det er

meningsløst å kun måle våre bidrag i prosent av vårt nasjonalbudsjett, uten å kunne dokumentere at hjelpen faktisk når frem til dem den er ment for. Det er skremmende å høre rapporter som forteller at milliarder av kroner bare er «forsvunnet» og ingen kan dokumentere hvor de faktisk har tatt veien.

Noe annet er den rene nødhjelpen når store befolkningsgrupper opplever alvorlige humane kriser som en følge av tørke, flom og/eller avlingssvikt. Direkte hungersnød må gjerne avhjelpes med ren krisehjelp, og da bør vi være rause og hjelpevillige, men alltid sikre at hjelpen når frem til dem som trenger den.

Vår flyktningpolitikk bør etter min mening legges helt om. Våre regler stammer fra en tid da asyl ble gitt til enkeltpersoner som var direkte, personlig forfulgt i sine hjemland fordi de tilhørte den politiske opposisjonen, var fagforeningsledere eller kunstnere, forfattere, filmskapere osv som motsa den politiske makten. I vår tid har vi gitt asyl til enorme mengder mennesker som aldri har vært forfulgt og som aldri har spilt noen rolle i å utvikle demokrati i sitt hjemland. De aller fleste av dem må regnes som rene migranter, som har kommet til Norge fordi de ønsker et bedre liv både økonomisk og velferdsmessig for seg og sin familie. Dette har påført oss gigantiske kostnader – ja, så store er utgiftene til denne asylpolitikken, at våre myndigheter sannsynligvis ikke våger å regne den ut. Men det norske folk har aldri bedt om at denne politikken skal gjennomføres.

Vår politikk bør være at lidende mennesker skal hjelpes der de er. Og hjelpen må være målrettet, effektiv og gi hjelp til selvhjelp. Og ikke minst må den kunne etterprøves. All «hjelp» som viser seg å ikke ha annen effekt enn å opprettholde ledernes overflod og korrupte styresett, bør avvikles hurtigst mulig.

Som lærer med snart 40 års praksis på ulike nivåer, er jeg særlig opptatt av utviklingen i norsk skole. Og jeg er blant dem som ser med stor bekymring på hvordan guttene ser ut til å være de store taperne i det norske utdanningssystemet. Det er nok mange ulike årsaker til dette, men hovedgrunnen er etter min mening at skolereformene systematisk har favorisert ansvarsfulle, flinke jenter, mens guttene, som gjerne trenger strammere rammer, bedre strukturert læringsstoff og mere kontante reaksjoner ikke har blitt tatt hensyn til. Norsk skole har i stor grad blitt en kvinneverden som mangler forståelse for guttenes egenart og spesielle behov. Flinke og ansvarsfulle jenter har blitt enda flinkere, mens guttene, som ofte ikke er så gode lesere, taper terreng fordi læringen skal skje ved å lese «lange avhandlinger» om læringsmål, ansvar for egen læring og lærere som kun skal være pedagogiske veiledere og ikke tydelige, voksne autoriteter med sanksjoneringsmuligheter.

Artikkelsamlingen inneholder også noen artikler om religiøs tro, og gir en presentasjon av den troen og det verdensbildet som presenteres i det danske, religiøse verket, Vandre mod Lyset! (VmL). Det ble utgitt i København i 1920, og presenterer et helt nytt bilde av Jesus, hans liv og hans misjon på jorden. Det aller viktigste nye, er et oppgjør med forsoningslæren, som den offisielle kristendommen bygger på. I følge VmL var det aldri hverken i Guds eller Jesu tanker at Jesus skulle dø på korset for å frelse menneskeheten. Jesus kom til jorden for å presentere et helt nytt bilde av Gud og gi menneskeheten kjærlighetens og tilgivelsens evangelium og lære folket at hvert enkelt menneske har en direkte kanal til Gud gjennom bønnen fra hjertet. Men dessverre vant ikke Jesus støtte fra det jødiske religiøse lederskapet slik ønsket fra Gud var, og i stedet for å støtte Jesus og slutte seg til hans lære, drepte de ham i frykt for å miste sin egen makt.

Jesus døde altså ikke som en følge av en frelsergjerning, men fordi det jødiske maktapparatet ofret ham, selv om de visste at han var uskyldig. De ofret ham for å sikre sin egen religiøse makt over folket. Men dette kan leseren lese mer om i noen av artiklene om religiøs tro.

Jeg er meget glad for å kunne presentere disse artiklene i en samlet utgivelse. Boken kan lastes ned gratis som pdf-fil av alle som måtte ha interesse av å sette seg inn i mitt verdensbilde. Jeg anser meg selv ubeskjedent nok for å være en representant for den fordomsfrie, sunne fornuft og logiske argumentasjon. Mitt motto i alt jeg skriver har alltid vært at det ikke må finnes noe som helst i virkeligheten som jeg ikke vil se i øynene, og jeg vil aldri gå på kompromiss med min overbevisning og det mitt intellekt innser, uansett om det er komplett politisk ukorrekt og strider alvorlig mot den allmenne oppfatning.

Noen vil sikkert finne flere av mine meninger meget provoserende, men til det må jeg si at en god provokasjon aldri har skadet noen. Det stimulerer til å utforske saker og danne seg sin egen, uavhengige mening. Og det må jo være utelukkende av det gode!

Jeg beklager om jeg ved vanvare har satt inn samme artikkel flere ganger. Det er ikke enkelt å holde orden på så mange skrevne sider – over 400!

God lesning!

12.04.2020
Sverre Avnskog

Debatt og medier.

Demokratisering av ytringsfriheten!

Det er en gledelig utvikling når norsk avisverden blir utfordret av stadig flere kanaler for meningsytring på nettet! Jeg er en av dem som er sterkt kritisk til avisenes snevre meningsformidling, og opplever det som et problem at størsteparten av norske journalister tilhører sentrum eller venstresiden, og formidler en tolkning av virkeligheten som ikke deles av store deler av den norske befolkning.

I tillegg bedriver avisene i større og større grad en trivialiseringsjournalistikk, der hovedoppslagene handler om totalt uinteressante opplysninger vedrørende deltagere i reality-programmer og rosabloggere.

Det synes opplagt for undertegnede at norske journalister har en spesiell agenda, som i meget stor grad preger deres kommentarer til viktige samfunnsspørsmål. Det kommer ikke kun frem i kommentarartiklene, men preger også utvalget av nyhetssaker, og særlig er dette åpenbart i alt som vedrører innvandrings- og flyktningpolitikk. Reportasjene er gjerne svært personfokusert og formidler tragiske historier om enkeltmennesker, mens undersøkelser viser at det folk flest ønsker, er heller et fyldigere bakgrunnsmateriale som kan gi dem saklig informasjon både om årsakene til flyktningestrømmen, hvem det er som egentlig flykter og om hvilke konsekvenser den store strømmen vil ha rent praktisk for vårt land.

Det som også skremmer undertegnede, er at avisene åpenbart jager i flokk. Jeg mistenker at journalister flest for det meste omgås andre journalister og søker anerkjennelse blant sine kolleger mye mer enn de våger å gå på tvers av det etablerte virkelighetsbildet i journalistverdenen. Og svært betenkelig er det når journalistene mener de er bedre skikket til å forholde seg til enkelthendelser enn det leserne er. Når journalisten fortier hendelser som kan gi et dårlig bilde av grupper de ønsker å beskytte, er det fare på ferde. Men det har skjedd og skjer dessverre i svært stor grad. Flere saker gjennom det siste året har avslørt at journalister heller underslår negative hendelser enn å omtale dem, i frykt for at de skal skape rasisme blant den “uopplyste allmuen”. Og følgen er at den jevne avisleser, etter å ha opplevd gang på gang at “uønskede” opplysninger ikke formidles til leseren, ikke lengre stoler på journalistene. Ikke uten grunn er

journalister på topp over de yrkesgruppene folk flest har liten tillit til. Sammen med politikere, for øvrig. Det burde ikke overraske noen!

Mediene trenger kort sagt korrigering fra kilder som har et langt større spekter av meninger og oppfatninger av virkeligheten enn det snevre journaliststandpunktet. Ytringsfriheten trenger arenaer der dyktige skribenter som ikke slipper til i papiravisene kan ut-fordre etablissementet og formilde informasjon og synspunkter som ikke slipper til i den politisk korrekte avisverdenen! Vi trenger motstemmer og debattanter som ikke følger mainstream, men som våger å tenke tanker som ikke slipper gjennom i andre kanaler enn på nettet. Vi trenger friske meningsytringer, originale tanker, og meningsbrytninger til glede for dem som synes det er et gode i seg selv at vi har et rikt mangfold av meninger og måter å forstå virkeligheten på.

Jeg hilser Debatt1 velkommen i så måte, og håper dette debattforumet kan bli et forum der de originale tankene og friske meningene kan formidles til glede for alle som setter pris på meningsmangfold. Det er mangfold vår medieverden trenger, og fora som slipper til dem som tenker nytt og ikke bare vandrer i de opptråkkede stiene!

God debatt til alle som vil delta!

Skal vi la 2019 bli den livsglade, optimistiske, hvite, middelaldrende mannens år?

Vi som skriver på Resett har fått høre til gagns gjennom hele det siste året at Resett er et nettsted for middelaldrende, sinte, rasistisk og fascistiske menn. Men hva med alle oss som skriver der, men som er livsglade, optimistiske og snille mot alle? Som viser respekt for kvinner, som er sin kones og sine døtres beste støttespillere, som skaper godt humør og god stemning på jobben og som aldri har krenket en eneste kvinne, i hvert fall ikke bevisst? Teller ikke vi?

Joda, jeg tror ikke det er særlig klokt å ta imot flere innvandrere enn det vi klarer å integrere og jeg er sterkt kritisk til muslimske land som praktiserer sharia-lover og bestialske straffemetoder og skikker. Men er det fordi jeg er en gretten, gammel mann som klager på alt og alle?

Nei, så langt derifra. Rasistpolitiet i våre medier klarer dessverre ikke å skille mellom hvilke politiske standpunkter personer har og deres holdninger til enkeltmennesker. Jeg vil personlig karakterisere meg som en menneskevenn, og det tror jeg faktisk de aller fleste norske menn er. Også de som er litt opp i årene. Selv har jeg vært litt sent ute med å få barn, men jeg elsker mine døtre

over alt på denne jord – som de aller fleste norske menn gjør. Vi stiller opp hjemme, vi handler, vi rydder og tar oppvasken og vasker klær, og i tillegg tar vi gjerne ansvar for diverse reparasjoner både i huset og på bilen, og vi føler stor ansvarsfølelse og forpliktelse overfor vår familie. Dette er ikke noe å skryte av. Det er en selvfølge!

Jeg benekter selvsagt ikke at en del menn både krenker kvinner og begår overgrep, men gir det et riktig bilde av virkeligheten når disse mennenes handlinger, som de aller fleste menn tar avstand fra, dominerer nyhetsbildet? Og er det ikke egentlig temmelig urettferdig når «hvite, middelaldrende menn» er den eneste gruppen som det er fritt frem å stigmatisere og uttale seg nedlatende om som gruppe? Det er blitt den nye tids sannhet at all verdens problemer skyldes den hvite, middelaldrende mann.

Men glemmer man ikke at menn i den vestlige verden også faktisk har brakt verden fremover når det gjelder alle mulige nyvinninger, oppfinnelser, teknologiske fremskritt og ny vitenskap og ny forståelse? Selvsagt har vi det! I en tid da mennene var dominerende i samfunnslivet, var det ikke bare menn som trodde at det var den måten samfunnet skulle organiseres på, men også kvinner. Glem ikke det! Man sier at kvinne er kvinne verst, og jeg tror jeg kan garantere, utfra mitt kjennskap til kvinner, at det ikke bare var menn som holdt kvinnene ute fra de typiske mannsbastionene, men også deres medsøstre, de som valgte å holde på de tradisjonelle kjønnsrollene.

Det er egentlig ganske tragisk at de som dominerer de politisk korrekte mediene, har klart å skape en myte om at vi som ikke ønsker stor innvandring og som er kritiske til globaliseringen fordi vi synes nasjonalstaten faktisk er den beste organiseringen av verdens befolkning, er høyreekstreme, høyrepopulister og rasister. Selv er jeg milevis fra å passe inn i disse fordommene. Like fullt tror jeg altså at den beste måten å ta vare på vår norske arv er gjennom vår nasjonalstat. Vi bør få bestemme vår egen lovgivning, våre egne normer og vår egen innvandringspolitikk. Ingen andre land eller overnasjonale organisasjoner bør få lov til å overstyre våre egne valg, de valgene vi ønsker, som bebor dette landet, og som har bygget opp et velfungerende samfunn.

Det norske folk har vist en enestående evne til å ta vare på våre nye landsmenn. Den mest utbredte holdningen er at vi setter pris på kulturelt mangfold, nye skikker og nye mattradisjoner. Nordmenn tar mer enn gjerne til seg nye skikker, både dans, musikk, klesdrakter og mat! Men så har det altså vist seg at med de nye innvandrerne, så kommer det ikke bare nye, spennende og fargerike kulturelle innslag. Det kommer også noen meget skremmende, mørke sider ved flere av verdens samfunn. Det lar seg simpelthen ikke benekte av den opplyste

norske samfunnsborgeren. En del samfunn i verden er preget av en mye større grad av korrupsjon, vold, ufrihet, undertrykking, og ikke minst kulturelle skikker som ligger uendelig fjernt fra tradisjonell, norsk kultur.

Vet vi ikke alle at visse muslimske land praktiserer svært brutale og bestialske straffemetoder, som steining, henging, avkapping av hender og halshogging? Vet vi ikke alle at visse muslimske land praktiserer bestialske skikker som kjønnslemlesting, barneekteskap, æresdrap, flergifte, barneekteskap og blodhevn? Jo, dette vet vi alle. Likevel er godhetsapostlene og rasismepolitiet på stadig leting etter noe de kan karakterisere som rasisme, fascisme og nazisme hos oss som erklærer at vi ikke ønsker at disse bestialske skikkene skal få komme til Norge. Hvorfor i all verden ønsker de å angripe oss som kun har omsorg for vårt eget land, våre kvinner og våre barn?

Alle som følger med i virkeligheten, bør være fullt klar over at det først og fremst er våre kvinner som lider under en svært kvinneundertrykkende kultur i visse innvandrermiljøer. Men også norske gutter opplever å bli terrorisert av innvandrergjenger. Også dette vet vi. Likevel er det altså vi som påpeker dette og erklærer at dette er noe vi ikke ønsker i vårt land, som er de store skurkene.

Rett før jul hadde min datter invitert sine venninner til en pyjamas-fest med overnatting hjemme hos oss. Hos de norske foreldrene var det utelukkende ja til at deres døtre kunne få komme til oss. Hos de muslimske foreldrene satt det lengre inne. De var bekymret for sine døtre og følte at de måtte kjenne oss veldig godt før de overlot sine døtre i vår varetekt. Med de bestialske drapene på de to nordiske jentene i Marokko i bakhodet, må jeg si at jeg skjønner de muslimske foreldrene svært godt. De har flyktet fra en kultur der overgrep mot kvinner skjer langt oftere enn hos oss. Det at de passer mer på barna sine, er ikke utelukkende undertrykking og grov sosial kontroll av deres døtre. Det er noe som faktisk var påkrevet i deres hjemland.

Og selvsagt tar det tid å utvikle den samme tryggheten i forhold til andre mennesker som det norske foreldre har utviklet gjennom mange generasjoner av utvikling av likestilling og respekt for kvinner.

Jeg så jentene på min datters pyjamas-party danse og leke i stua vår til livsbejaende musikk, jeg så dem utfolde sitt vennskap og sin livsglede, og jeg tenker på hvordan enkelte kulturer ikke anser disse jentene for å ha noen selvstendig verdi, men som anser dem som nærmest verdiløse individer, og jeg gremmes ved tanke på at vi importerer slike holdninger fra visse av våre innvandrere.

Men er jeg dermed en sur, gretten, middelaldrende, hvit mann med rasistiske holdninger? Nei, så absolutt ikke. Men jeg har omsorg og omtanke for vårt land, mine døtre og vår livsstil som vi har utviklet gjennom generasjoner. Den samme utviklingen har definitivt ikke foregått i alle deler av verden. Og jeg ser absolutt ingen grunn til at vi skal importere holdninger og skikker til vårt land, som strider mot alt det vi står for.

Men nå er det nyttårsaften. Som den likestilte mannen jeg er, har jeg forberedt både mat og drikke til familien, og bordet er dekket klart så vi kan nyte delikatessene. Og etterpå blir det musikk, dans, fyrverkeri og livsglede i fri utfoldelse!

Godt nytt år alle middelaldrende, hvite og livsglade menn!! (Og alle andre, da, av alle hudfarger og nasjonaliteter – og begge kjønn!)

La oss sammen prise, livsgleden, samværet, dans, kultur og musikk – og det samfunnet vi elsker, som våre forfedre har gitt oss og som det er opp til oss å ta vare på og føre videre til våre etterkommere! Skål for Norge!

Takke meg til at vi har medier som Resett.

– Si hele sannheten, skriver nestlederen i AUF, Oslo. Og så skriver han en hel artikkel om at mediene kun bør fremstille innvandring som positivt.

For noen dager siden skrev Ulf-Arvid Mejlænder en meget saklig og etterrettelig kronikk som ble publisert på NRK Ytring: Si det som det er. Mejlænders ytring hadde et tydelig og enkelt poeng. Han spør hvorfor norske medier ikke rapporterer om de problematiske sidene ved innvandringen til Norge, men ser ut til å fokusere på å fremstille innvandringen som utelukkende en berikelse for Norge.

I ettertid har NRK publisert to tilsvar til denne artikkelen. Et fra nestlederen i Oslo AUF, Fawzi Warsame og et fra lederen for Antirasistisk Senter, Rune Berglund Steen. Men der Warsame ber om at mediene skal si hele sannheten, så hevder Steen, ikke overraskende, at «Nei, vi trenger ikke enda mer stigmatisering av minoritetsbefolkningen.» I Steens øyne er altså enhver rapportering av problemer knyttet til innvandring stigmatisering av minoritetsbefolkningen.

Felles for både Warsame og Steen er at de fullt ut støtter at mediene skal underrapportere og skjule alt annet enn det som utelukkende er positivt ved innvandring. Steen mener at det overhodet ikke skal oppgis en kriminells

opprinnelse, annet enn når det kan ha betydning for etterforskningen. Han skriver følgende:

– Å generelt trekke inn etnisitet i andre sammenhenger forutsetter at man legger til grunn at etnisiteten på et eller annet vis er relevant uansett. Det vesentlige med en tyv er imidlertid ikke hudfargen, men at vedkommende stjeler.

– Hvis man i en kriminalsak skal referere eksempelvis til gjerningspersonens kulturelle bakgrunn, bør det være fordi det er konkrete grunner til å mene at denne er relevant for den kriminelle handlingen. Å spekulere i slike forhold uten nærmere grunnlag, vil være dårlig journalistikk, og ofte uetisk.

Her avslører Steen at han fullstendig mangler en grunnleggende forståelse for forholdet mellom etniske nordmenn og innvandrere/flyktninger. Flyktninger som har fått opphold i Norge, har i mange tilfeller reddet livet ved å få beskyttelse i Norge. Vi har reddet deres eget og deres etterkommeres liv og/eller reddet dem fra undertrykking, forfølgelse og sannsynlig tortur og lemlesting. Det burde være åpenbart for enhver at det er av stor interesse for norsk allmenhet å få vite hvordan disse flyktningene oppfører seg i Norge.

Dette burde egentlig være en selvfølgelighet, og det er nesten uforståelig at Steen og co ikke evner å se at dette er en meget viktig sak for allmenheten, som mediene burde føle seg forpliktet til å rapportere om. Norge bruker gigantiske ressurser på «våre nye landsmenn». Bare i Oslo går 70% av sosialbudsjettet til innvandrere. Og så skulle vi ikke ha interesse av å få vite om hvordan innvandrerne og flyktningene responderer på vår raushet? Steen avslører en grunnleggende mangel i sin samfunnsforståelse. Han evner rett og slett ikke å se i øynene at en etablert befolkning har interesse av å få vite hvordan dem vi gir hjelp, beskyttelse og livsopphold svarer på vår generøsitet.

Det har altså ingenting å gjøre med å stigmatisere en minoritetsgruppe å rapportere i mediene om alle sidene ved innvandringen, både positive og negative sider. Norske medier ser ut til i det store og hele å innta en oppdragende og harmoniserende rolle, der de i meget stor grad ønsker å fremstille innvandring som en stor berikelse for Norge. Uansett hva innvandringsliberale og venstrevridde måtte mene om dette, synes det helt åpenbart for oss som også følger med i alternative medier at det er dette som foregår. Ulike bestialske handlinger begått av innvandrere er grovt underrapportert i Norske medier, og dette medfører at folk flest ikke har noen som helst ide om hva som er de faktiske forholdene i Europa.

I tillegg så har norske medier av en aller annen grunn helt sluttet å gi leserne opplysninger om morderes, knivstikkeres og ugjerningsmenns etniske

opprinnelse, og på den måten holder de befolkningen i uvitenhet om hva enkelte innvandrere faktisk påfører norske kvinner og menn av lidelse. Mange ble overrasket da TV2 rapporterte at 70% av all voldskriminalitet i Oslo ble utført av kriminelle med innvandrerbakgrunn og at over 30 knivoverfall var begått av innvandrerungdom bare i løpet av en måneds tid etter nyttår.

Men dette mener altså både Oslo AUF-nestlederen og ARS-lederen bør skjules for Norges befolkning. Vi bør helst ikke få vite det. Det er stigmatiserende og innvandrerfiendtlig. Men det disse herrene egentlig avslører, er at de er redd for at virkeligheten skal bli kjent for nordmenn flest. Jeg vil si at de mangler fullstendig forståelse for hvordan dynamikken fungerer i forholdet mellom den originale befolkningen og innvandrergruppen. Vi har reddet livet deres. Vi har reddet dem fra forfølgelse, overgrep og tortur – har vi ikke rett til å få vite hvordan de svarer på vår hjelp og vår generøsitet? Om Steen tok til seg en gjest og lot han få bo sammen med hans familie, ville han ikke være interessert i å vite hvordan gjesten oppførte seg mot hans familie? Og om gjesten svarte med å stjele Steens penger og begå overgrep mot Steens barn, ville ikke det ha en spesiell interesse for Steen?

I tillegg til at AUF-nestlederen i Oslo avslører at han ikke ønsker at noe negativt skal rapporteres om innvandrere, så er jeg nesten sjokkert over hans servile holdning overfor norske medier.

– Men det betyr ikke at jeg har rett til å male et dystert bilde av mediene som innvandrerfiendtlige. Selv om det er mye følelser involvert i innvandringsdebatten, kan jeg ikke sitte på min høye hest. Jeg skylder ikke på at journalistene er dømt til å være skeptisk til mennesker som meg.

Det Warsame her i realiteten sier, er at ingen av oss har rett til å kritisere mediene dersom vi synes at de gir en mangelfull eller skjev fremstilling av virkeligheten. Og om dette er en utbredt holdning blant AUF- og AP-folk, så er dette meget oppsiktsvekkende. Vi har altså ikke rett til å fremsette kritikk mot mediene! En slik servil og underdanig holdning til mediene er jeg særdeles glad for at ikke alle har.

Vi trenger desidert en opposisjon til mediene! De aller fleste oppegående mennesker ser tydelig at våre medier bare blir mer og mer like. Journalister fra det ene mediet ansettes i det andre og «innavlen» er åpenbar. De mener stort sett det samme, og når alle de store mediene har valgt linjen der de fremstiller innvandringen som en eneste stor berikelse, burde det opplyste mennesket forstå at vi som samfunn trenger at noen våger å opprette nettaviser som skaper den balansen i virkelighetsbildet som MSM ikke makter.

Men det skjønner ikke nestlederen i Oslo AUF. Han innbiller seg at de alternative mediene som har dukket opp de seneste årene er en trussel mot samfunnet og kun presenterer fake news.

– Men i en tid der vårt politiske system står overfor en digital trussel, i form av ytterliggående, alternative medier og falske nyheter, er det viktigere enn noensinne å se det store bildet.

Det er uhyre fordomsfullt å anse de nye digitale mediene som en trussel. De har tvert imot oppstått pga et skrikende behov for å skape balanse i nyhetsbildet. Og å påstå at de kun presenterer fake news avslører en grunnleggende uvitenhet om hva som presenteres. Det er en tragedie at unge norske politikere, som kanskje i fremtiden vil bli sentrale ledere i Norge vet så lite om hva som faktisk skjer i Norge og Europa.

Og det er norske medier sitt ansvar. De lar simpelthen være å rapportere om alle de grove overgrepene som begås av innvandrere rundt omkring. De later som slike ting ikke finner sted. Overfallsvoldtekter, grooming, æresdrap, grov undertrykking osv underrapporteres i MSM. Og i den seneste tiden er det avslørt at statistikker lages på grunnlag av direkte feilopplysninger. En statistikk som registrerer en innvandrer som fullt sysselsatt når vedkommende jobber bare en time pr uke, må selvfølgelig bli fullstendig gal.

Både lederen for ARS og nestlederen i AUF Oslo, er overbevist om at de nye mediene utelukkende har oppstått fordi de ønsker å stigmatisere og skape hat mot minoritetsgrupper. Sannheten er at disse mediene består av sannhetssøkende mennesker som reagerer på at et falskt virkelighetsbilde spres i så godt som alle norske medier.

Uansett hvor mye jeg er glad i og støtter mine venner som er innvandrere, så kan jeg ikke la være å se i øynene at det ikke kun er gode mennesker som har kommet som gjester til Norge. Sammen med de gode innvandrerne som virkelig ønsker å skape seg et godt liv i Norge og gjerne vil betale tilbake vår generøsitet ved å jobbe og klare seg selv, kan vi ikke benekte at vi også har mottatt kriminelle, voldelige og asosiale individer som kun ønsker å utnytte oss. Dette har det norske folk rett til å få viten om.

Og for å presentere mitt eget ideal: Det må ikke finnes en eneste del av virkeligheten som jeg vil nekte å se i øynene. Dessverre er ikke dette idealet til norske medier og/eller norske antirasister og venstreorienterte politikere! De nekter simpelthen å forholde seg til virkeligheten, og vil også skjule den for det norske folk! Takke meg til at vi har Resett, som våger å se virkeligheten i øynene!

Norske ensrettede media: Vår tids største demokratiske problem.

På venstresiden er det vanlig å hevde at kongehuset vårt representerer et demokratisk problem, fordi de ikke er demokratisk valgt.

Men hvem har egentlig valgt for eksempel Marie Simonsen. At hun dag etter dag skal ha et fritt talerør i Dagbladet. Så hun kan kringkaste sine høyst private antipatier, sitt hat og sine påstander om hvem som er rasist, hvem som er en kødd, hvem som helst burde holde kjeft fordi de er middelaldrende hvite menn, som ikke skjønner en dritt av noe som helst?

I mine øyne representerer Marie Simonsen og hennes like, som for eksempel Aftenpostens Harald Stanghelle og Dagsavisens Hege Ulstein, kanskje vår tids aller største demokratiske problem. Og snakker man om ytringsfrihet, så må man vel si at disse menneskene har noe nærmest et ytringsmonopol, i den betydningen at de har fått holde på i år etter år etter år.

Men ingen har altså noensinne gitt sin stemme på demokratisk vis og valgt dem til livslang rett til å slynge ut beskyldninger og nedsettende karakteristikker etter eget forgodtbefinnende.

Og i den senere tiden har vi til gagns fått se medieeliten med buksene nede i samrøre med den politiske makteliten på venstresiden til halalpølse og øl og mediedrap på en politisk fiende. Men selv med rumpa bar, blånekter de at det finnes noe som helst betenkelig ved at medieeliten er bestevenner med den politiske eliten, selv om deres meningsytringer og agenda forøvrig er nærmest sammenfallende. Det er nesten så Marie Simonsen synes det er frekt å i det hele tatt spørre om noe slikt, og de som tillater seg å stille spørsmål ved klokskapen i dette får høre at de gir næring til politikerforakt og mediehat.

Kanskje enda verre enn den felles politiker/journalist-feiringen med Hadia Tajik og journalistmann, er avsløringene rundt den velregisserte kampanjen mot Trond Giske. Der de aller mest aktive journalistene i de første «avsløringene» etter hvert viste seg å være kjærestene til Giskes aller største politiske fiender, men selvsagt har det INGEN betydning. For norske journalister er så objektive og uavhengige at de godt kan dele seng med politikere helt uten å bli påvirket av det. Det var det samme som ble sagt første gangen det ble avslørt at den samlede journalistestanden i Norge ligger til venstre på den politiske skalaen:

– For alle andre grupper ville det innebære et habilitetsproblem, bare ikke for journalister, for de er så helt eksepsjonelt uavhengige og objektive at de er blottet for påvirkning.

Det er ganske uforståelig at de ikke innser at dette innebærer et gedigent demokratisk problem.

Noen burde fortelle dem på kammerset at de ikke bare er tatt med buksa nede, men med alt de har av lavt hengende baller og annet dinglende ute i fri luft. Og det lukter absolutt ikke godt!

Og etter at selv de mest ihuga Giske-synserne har måttet innse at den omtalte videoen ikke viste en full Giske, ikke viste en Giske som tafset på en ung dame og heller ikke viste en Giske som begikk et metoo-lovbrudd mot en uvillig ungjente, så er man likevel svært kritiske til hans opptreden fordi han burde jo forstå at den kunne misforstås.

Legg merke til det alle andre mannlige politikere:

– Dersom noen filmer deg mens du danser med en ung dame, er det DIN feil dersom videoen medfører at du omtales som en sexovergriper som tafser på unge jenter i fylla. At videoen er helt uskyldig, og kanskje viser at du danser med din unge datter som har bydd opp faren sin, så er det DIN skyld dersom videoen blir brukt til å presse deg ut av politikken og du omtales i den samlede pressen som en seksuell overgriper, og du burde forstå at det kunne oppfattes slik.

Og det er ganske utrolig hvor lett Marie Simonsen og co klarer å avgjøre at folk er åpenbart beruset…. selv på en video som bare varer 6 sekunder. Har de røntgen-syn?

Man trodde lenge at man endelig skulle bli fri for Aftenpostens Harald Stanghelles ordgyterier da han gikk av med pensjon, men jammen har det ikke blitt annonsert at han skal få sitt eget talkshow på TV. Skal vi aldri bli fri fra denne mannens private synsing?

Og som om ikke Marie Simonsen og Hege Ulstein får breie seg godt nok i sine respektive aviser – hvem var det TV2s frokost TV inviterte til å kommentere det siste, velregisserte bakholdsangrepet på Trond Giske? Jo, de to som må være de desidert ALLER minst kvalifiserte personene til å gi en saklig oppsummering av saken: Hege Ulstein og Marie Simonsen.

Disse ytringsterroristene har nærmest fri tilgang til alle mediene!

Vi kan trygt snakke om en ytringsmafia med lisens til å levere drittpakker om folk. Og det gror godt bak dem:

– En ung (jeg hadde nesten sagt kastrat) i TV2 har fulgt opp femi-idiologien nesten bedre enn den presenteres av de erklærte kvinnelige feministene. Mathias

Fischer, kommentator i TV 2, skriver i sin artikkel, Gubber som bare ikke vil forstå: «I alt dette finnes det likevel noe oppløftende. Aldrende menn er nettopp det, aldrende. De er stadig mer irrelevante i en tid de ikke forstår seg på. Det er vel derfor de roper så høyt.»

Sjelden har man sett en norsk mannlig journalist legge seg så godt til rette på rygg og logret for feministenes antipati mot menn, og da særlig hvite, middelaldrende menn, som fritt kan stigmatiseres, rakkes ned på og tillegges all verdens dårlige egenskaper.

Kanskje Marie Simonsen lar deg slikke henne under foten, Mathias Fisher? Eller kaste en pinne til deg, som du kan løpe etter? Pass på så du ikke begynner å jokke på feil sted, da. Jeg tror kanskje ikke hun egentlig er så glad i hunder.

Dagbladet med grove beskyldninger mot de norske beboerne i Oslo.

Dagbladet deltar for fullt i angrepene på dem som er bekymret for kriminelle ungdomsgjenger, skyting, bilbrenning, steinkasting mot biler og maskerte ungdommer som angriper uskyldige med steiner og våpen i enkelte ytre bydeler i Oslo. Dagbladet har publisert en grovt uetterrettelig ytring av spaltisten Anna Kvam med grove beskyldning mot de som er bekymret for utviklingen samt den norske delen av beboere i disse bydelene.

Hun går ut høyt på banen og mener at de som bruker uttrykket «svenske tilstander» og nevner FrP spesielt, driver en grov svartmaling, og påstår at dette i «verste fall fører til mer utenforskap». Der har vi den første syndebukken. Det er altså de som beskriver problemene og er bekymret for at vi skal utvikle like dysfunksjonelle bydeler som Sverige, som har skyld for tilstanden.

Nordmenn er syndebukker.

Men Anna Kvam stopper ikke der. Den neste syndebukker er nordmenn generelt, fordi vi har så utrolig mye fordommer og hat mot muslimer. Hun henviser til undersøkelser fra HEF, som skal dokumentere dette hatet og disse fordommene. I tillegg til FrP og andre som bekymrer seg for kriminelle ungdomsgjenger, er det altså de norske beboerne med sitt hat og sine fordommer som er skyld i kriminaliteten. «Også er det hatet og fordommene som mange av folka i Oslos østre og sørlige bydeler rammes av,» skriver Bakke. Og ikke nok med det: Hun maler ut om hvor forferdelig det er for disse ungdommen: å «ha et middelmådig læringsmiljø på skolen, og å bli møtt med mistenkeliggjøring og rasisme – er kjipt.»

Grove påstander.

Disse påstandene er meget grove mot både skolene, lærerne og de etnisk norske i disse bydelene. Jeg fatter virkelig ikke hvor hun har det fra at læringsmiljøet på skolene er middelmådig f.eks. på Stovner, Vestli og Holmlia. Jeg har vært beboer på Holmlia i mer enn 25 år og mine barn er elever på en skole her, og jeg kan underskrive på at læringsmiljøet på denne skolen er særdeles godt – faktisk bedre enn gjennomsnittet for Oslo – det viser både trivselsundersøkelser og resultatbaserte undersøkelser.

Jeg kan også underskrive på at det er uhyre lite av både fordommer, hat og rasisme mot barn og ungdom her. Det er en hån mot disse nærmiljøene og beboerne å påstå at de møter muslimske barn og barn av andre innvandrere med intoleranse, hat og rasisme. Jeg har ikke ord for hva jeg synes om å slenge ut slike usanne og grove beskyldninger mot skoler og lærer som gjør en kjempeinnsats for barn fra alle verdens hjørner, og beboere som er aktive i nærmiljøet her for å skape gode oppvekstsvilkår for barna her.

Hvorfor er det så lettvint å greit å slenge ut av seg grove, nedsettende beskyldninger mot etnisk norske og gi dem skylden for at innvandrerungdommer kommer på skråplanet? Har ikke foreldrene deres, hjemmemiljøet deres og de selv noe som helst ansvar selv?

Hvem har fordommer?

De aller fleste jeg kjenner her på Holmlia er langt over gjennomsnittet tolerante og glade i det flerkulturelle miljøet her. De er glad i sitt nærmiljø og er med på å skape et godt fellesskap. Å gi disse vennlige og gode menneskene skylden for ungdomskriminalitet er grovt uetterrettelig og, ja, faktisk, rasistisk!

Når det gjelder fordommer mot muslimer, så vil jeg også hevde at det at en del nordmenn ikke ønsker at deres avkom skal gifte seg med en muslim, ikke er en fordom, men heller utrykk for en forsiktighet på sine barns vegne, fordi det er meget velkjent at verdier og levesett mellom etnisk norske ungdommer og muslimske kan være meget ulikt. Og faktum er at «fordommene» fra muslimer mot nordmenn faktisk er større. De er enda mer skeptisk mot nordmenn enn vi er mot dem. Det viser undersøkelser! Men slike ting har kanskje ikke Kvam oppdaget?

Uetterrettelighet.

Typisk for Anna Kvams uetterrettelighet og omtrentlige omgang med hva andre faktisk har ytret er hvordan hun gjengir en uttalelse som kom fra Siv Jensen for få dager siden. «For det blir verre, ikke bedre, for ungdom på som føler seg utafor, at landets øverste ledere antyder at noen religioner gjør en disponert for ikke å være norsk i hjertet», skriver hun.

Det er en grovt fordreid gjengivelse av det Siv Jensen sa. De fleste vet at de innvandrerbarn som blir sendt på såkalte «koranskoler» i hjemlandet, utsettes for grov tvang, isolering og nærmest torturlignende metoder. Det er slike helt konkrete handlinger Siv Jensen viser til når hun hevder at noen ikke er norske i hjertet. Likeledes at man neppe er norsk i hjertet dersom man meder at sharialovene skal stå over norsk lov.

Til slutt en liten oppsummering av hvem det er som er skyld i at innvandrerungdom blir kriminelle, ifølge Dagbladet og Anna Kvam: For det første er det FrP sin skyld fordi de svartmaler, dernest skolene som tilbyr barna et middelmådig læringsmiljø, og til slutt de etnisk norske beboerne som møter innvandrerbarn med intoleranse, hat og rasisme. Der har vi forklaringen!

Jeg er faktisk skremt over hvor lett det faller seg for enkelte å uttrykke så nedlatende og rasistisk om sine egne landsmenn. Kan man kanskje få be om en dokumentasjon på at skolene på f eks Holmlia tilbyr et middelmådig læringsmiljø og at beboerne her møter ungdommene med fordommer, hat og rasisme? Det burde være det minste man burde kunne forvente av en skribent i Dagbladet.

Nok en virkelighetsfjern akademiker slipper til i NRK.

Jeg tok meg tid til å lese en kronikk i NRKs nettavis i påsken – "Høyrebølgen som ikke finnes", av Paul M. H. Buvarp, PhD. Tenkte jeg kunne trenge å oppdateres på interessante betraktninger på dette området.

Men der ble jeg sørgelig skuffet. Jeg leter og leter i kronikken etter en omtale av hva som er selve innholdet i den moderne politiske utviklingen i Europa, men der leter jeg forgjeves. Her snakkes det kun om bevegelser og partier, helt uten å gå inn på disses faktiske politiske ideer. Buvarp er åpenbart fascinert av valgvinnerne i Frankrike og bevegelsen med stor fremgang i Italia. Disse er ikke typiske venstre- eller høyrepartier, og ledes av unge, ambisiøse menn.

Får vi vite noe om hva disse bevegelsene står for? Nei, ingenting. Men kronikkforfatteren er tydeligvis opptatt av at det er slike bevegelser som har størst fremgang, og ikke de såkalte høyrepopulistene. På dette grunnlaget erklærer han at det egentlig ikke finnes en høyrebølge i Europa, men det pågår en mer langsiktig endring av politikken, som han finner svært foruroligende. Og hvorfor er det foruroligende? Det sier han intet om.

Buvarp bygger på en tese, som han forklarer slik:

“Tidlig på 90-tallet skrev Francis Fukuyama sin beryktede bok The End of History and the Last Man. I boken argumenterte Fukuyama for at det vestlige liberale demokratiet var endepunktet i den politiske og samfunnsmessige utviklingen. Vi hadde oppnådd det som kunne oppnås og endelig funnet frem til det minst verste styresettet.”

Våre vestlige samfunn har altså nådd så langt frem som det er mulig å nå i samfunnsutvikling, slik at det er ikke mulig med mer fremgang. Dette fører ifølge Buvarp til en slags kjedsommelighet hos velgerne, som ikke er villige til å engasjere seg dersom det ikke står store samfunnsendringer på agendaen. I lys av dette ser han tydeligvis den høyrepopulistiske politikken, ikke som noe som kan være noe samfunnet trenger, men en slags påfunn for å skaffe velgere til en foruroligende politikk som er uønsket.

Virkelighetsfjernt.

Dessverre blir det hele en form for akademisk tankespinn, basert på en, etter min mening, svært usikker hypotese. Det er vanskelig å se at det ikke finnes enorme utviklingsmuligheter i våre vestlige samfunn. Selv om flertallet har det rimelig godt, materielt sett, lever mange under fattigdomsgrensen. Det kan jo være verdt et helt eget politisk prosjekt i seg selv å finne ut hvordan fattigdommen selv i rike, vestlige land kan utryddes.

Det er også ganske åpenbart for flere og flere at den europeiske politikken på innvandrings- og flyktningefeltet ikke er bærekraftig på lengre sikt. Det politiske etablissementet har lenge ansett rasisme og fremmedfiendtlighet som eneste grunn til at store deler av deres egen befolkning er mot stor innvandring, men det som skjer i vår tid, er at innvendingene mot den store strømmen av flyktninger til Europa, bygger på vel gjennomtenkte og velbegrunnede argumenter som intet har med den påståtte innvandringsfiendtligheten å gjøre. Kloke, reflekterte og fordomsfrie tenkere og politikere ser mer og mer at vår flyktningpolitikk trenger en kraftig revisjon, for at våre velferdssamfunn skal kunne bestå i fremtiden.

Det skal ganske tykke akademiske skylapper til for å mene at denne politikken er oppfunnet, ikke fordi mange mener at den er absolutt påkrevet, men av en form for kjedsommelighet over at samfunnet ikke har videre utviklingspotensial, eller rett og slett av vond vilje bygget på rasisme og fremmedhat. Realiteten er at flere og flere skjønner at vi ikke har råd til å ha store deler av vår befolkning gående på sosiale ytelser i flere generasjoner fremover.

Rene løgner og dobbeltmoral av Dagbladet og Øyvind Strømmen.

Dagbladet fortsetter sin usaklige og sjofle hets mot nettavisen resett.no. Senest med en kommentarartikkel av journalisten og forfatteren Øyivind Strømmen. Hans artikkel er så full av overforenklinger, dobbeltmoral og rene løgner, at man lurer på om han overhode har skjønt noe som helst av Jirde Alis budskap og hva den seriøse delen av kritikken mot henne går ut på. Strømmen ser intet annet enn hets, trusler og sjikane, og hopper behendig over de mer problematiske sidene ved hele denne saken.

Det eneste Strømmen har oppdaget at Jirde Ali har gjort som kan være grunn for kritikk er å sette "fuck" foran Listhaug. Intet annet. Ellers har han ikke et eneste ord å si om hennes budskap, som altså er svært negativt til omtrent alt ved Norge. Norge diskriminerer og undertrykker innvandrere og flyktninger, og når "hennes" gruppe gjør det dårlig innen integrering, arbeidsdeltagelse og kriminalitet, har hun kun ett eneste svar: Det er systemets feil, det er samfunnets feil, det er det "fucking" politiets skyld, det er den "fucking" ministeren sin skyld, det er NAV sin skyld. Hun har rett og slett spisset sitt budskap til å være et eneste stort angrep på Norge og nordmenn. Men dette har ikke Strømme oppdaget. Han ser bare en koselig tenåringsjente som er samfunnsdebattant og poet. På den måten ufarliggjør han budskapet til Jirde Ali, og reduserer henne til en jentunge vi ikke burde bry oss om.

Men Jirde Ali er noe helt annet. Hun er voksen, hun er talefør og hun har et budskap som vi bør ta alvorlig! Hun har fri tilgang til pressen og TV, hennes budskap er spredt i mediene som intet annet, og hun mottar priser og utmerkelser i fleng. Har ikke Strømmen overhode reflektert over hvorfor mediene skyver Jirde Ali frem og gir henne en medieoppmerksomhet som er få andre forunt? Og hva har hun faktisk selv bedt om: Jo, hun har da faktisk erklært: "Fuck diplomatisk debatt". Hun ber altså om at vi må slutte å være saklige.

Strømmen hoverer over at resett.no har blitt dømt i PFU. Joda, og det skriver han i en avis som jevnt og trutt har blitt dømt i PFU, som bidro til den grove og ustoppelig hetsen av Tore Tønne, som endte med at han tok livet av seg. En avis som ble dømt til å betale en gigantisk erstatning til ambulansesjåføren Erik Schjenken etter å ha utropt ham til en grov rasist og holdt på i flere uker med personsjikane og hets helt til Schjenken pådro seg en alvorlig psykisk lidelse. Joda, Dagbladet har mye å være stolt av.

Strømmen hoverer også over at resett.no er sponset av milliardærer. Ja vel? Hvem er det som sponser Dagbladet, da? Er eierne fattiglus som ikke tjener penger? Og glem ikke at Dagbladet i svært mange år tjente seg rike på sex-

annonser og fremmet prostitusjon i sine annonser. Joda, mye å være stolt av. Sannheten er at Dagbladet har en særdeles grumsete og tvilsom fortid av sjikane, personforfølgelse og prostitusjonsorgan! Og sannheten er også at resett.no allerede etter kort tid slettet den artikkelen de er felt for, og erkjente at det var en feiltagelse å publisere den. Men slike uinteressante fakta interesserer selvsagt ikke Strømmen. Da Dagbladet kjørte rasist-kampanjen mot den uskyldige Erik Schjenken, nektet de innbitt inntil det siste at de hadde gjort noe kritikkverdig.

Til å være en av de norske avisene som har hatt aller mest stygge, hatefulle og sjikanerende kommentarer etter sine artikler både i kommentarfeltet og på Facebook, er det forunderlig å lese at Strømmen nettopp i Dagbladet faktisk påstår at det er resett.no som er skyld i hva folk skriver på Facebook. Ja, Dagbladet har vært nødt til å stenge sitt eget kommentarfelt og har slettet hele artikler med tilhørende tråder på Facebook fordi de var så fulle av hatmeldinger og trusler. Så, da kan vi bruke Strømmens logikk, og gå ut fra at alt hatet er uttrykk for Dagbladets eget hat, da?

Det er for øvrig tragisk å se at Strømmen ikke en gang har evner til å skille mellom hva som er redaksjonelle artikler, og hva som er innlegg skrevet av gjesteskribenter. Han klarer heller ikke å skille mellom satire og seriøse kommentarartikler. Ja faktisk klarer han ikke å skille mellom noe som helst på resett.no, han sauser sammen satire, seriøs kritikk, kommentarer fra privatpersoner og hets skrevet på Facebook. Og Strømmen unnslår seg ikke med å avslutte sin usaklige hets med et sitat av en truende kommentar, som sto en kort stund på en uredigert Facebookside, men som hurtig ble slettet. Men slike faktaopplysninger som kan forklare hva han faktisk gjengir, gidder han ikke bry seg med. Alt som kan ramme resett.no, sant eller usant, løgn eller forbannet dikt, nei, se det bryr ikke Strømmen seg en døyt om. Skammelig, rett og slett.

Kanskje kan det for øvrig være av interesse å vite at resett.no faktisk har en fast kommentator som er en kvinne med somalisk opprinnelse? Hun mottar også en jevn strøm av trusler, hets og personsjikane, og må gå med voldsalarm. Ja vel, det er vel de forferdelige, rasistiske nordmennene som hetser og truer henne, da? Nei, det er faktisk muslimer som forfølger henne. Hvor mange somaliere er faste kommentatorer i Dagbladet, mon tro? Kanskje Dagbladet også skulle interessere seg for hennes opplevelser? Og hun er ikke den eneste innvandrerkvinnen som forfølges av det muslimske miljøet fordi de har brutt med æreskulturen og det begrensede livet de har blitt tvunget til. Men dette passer neppe inn i det verdensbildet Dagbladet vil dytte på oss.

Jeg gremmes over norske medier!

Norge har fått en ny flertallsregjering, og aldri før har vi vel sett en samlet presse drive et lignende «råkjør» av mer eller mindre saklig kritikk. Særlig har feministiske og radikale kommentatorer utvalgt Kjell Ingolf Ropstad i KrF som den store fienden, og det er ikke grenser for hvor nedsettende man uttaler seg om han.

Med Dagbladets Marie Simonsen i spissen, har han blitt utropt til vår tids mørkemann av verste slag og i følge Simonsen er han nærmest blottet for talent og for evner, og er totalt uegnet som minister. Er det virkelig ikke grenser for nedsettende personangrep avisene ønsker å formidle mot en statsråd omtrent før han har fått satt seg ned i statsrådstolen? Har vi sett noe lignende før? Ikke som jeg kan huske.

Og hva skyldes dette gufset av antipati og uvilje mot denne mannen?

Jo, da den daværende KrF-lederen, Knut Arild Hareide satte sin stilling inn på at KrF skulle skifte helt kurs og alliere seg med venstresiden, valgte Ropstad å holde seg til KrFs tradisjonelle linje og ville søke mot høyresiden.

I motsetning til Hareide, ville Ropstad altså fortsette i KrFs tradisjon og anse det som et borgerlig parti. Dette har avstedkommet påstander om at han er en sviker, som gikk bak ryggen på partilederen og nærmest kuppet hele prosessen ved å ha samtaler med statsminister Erna Solberg. Ganske merkelige påstander, tatt i betraktning at Hareide hadde ført samtaler med Jonas Gahr Støre over lang tid, og det helt uten å få kritikk for å gå bak ryggen på partiet.

De som kjenner Ropstad, forteller om en meget evnerik og talentfull mann, og for min del kan jeg ikke si annet enn at han gjør et godt inntrykk i intervjuer.

Men nå er jo mannen politiker, og han ønsker å få gjennomslag for sitt partis saker og det kan neppe sies å være overraskende at partiet ønsker endringer i abortloven. Det har han også oppnådd. Og man kan jo bare spørre seg hvordan i alle dager Hareide hadde tenkt å få med seg venstresiden på de samme endringene.

Er det ikke heller slik, at Ap og deres allierte bevisst har skjult sitt sanne ansikt mens KrF var i sin interne prosess, og lot være å tone flagg om sitt egentlige abortsyn? Men nå når KrF har valgt høyresiden kjører de på for full guffe med sin avsky mot KrF, og nestleder Hadia Tajik kaller det at tvillingabort nå må behandles i en nemnd for en «ekstremt brutal opplevelse» for disse kvinnene.

Mediene nærmest flommer over av kvinner som forteller om hvor utrolig glad de er for at de en gang fjernet sitt foster, og en journalist i Dagbladet får seg

sågar til å fortelle hvor godt hun hadde klart seg uten sin tvillingsøster dersom hun hadde blitt abortert. Hva er det med disse kvinnene som helt synes å mangle høyst vanlige medmenneskelige følelser for det menneskelivet de så lettvint tar livet av i sin livmor?

I en kronikk skrevet to kvinner fastslås det at det er et faktum at ingen kvinner tar abort med lett hjerte. Det er et dypt overveid og gjennomtenkt valg som de kun foretar med tungt hjerte. Denne myten har jeg aldri sett noen dokumentasjon for, og det fremstår som en helt og holdent udokumentert påstand.

Sammenligner man den med de mange kronikkene om hvor glad kvinner er for å ha tatt abort, og hvor lite følelser de har for sin tvilling, så virker det sannelig ikke som disse har tatt abort av et tungt hjerte. Tvert imot.

Og hva slags effekt slike kronikker har på unge kvinner som står i en valgsituasjon, kan man jo bare forestille seg.

Blir man tutet ørene fulle av hvor fint og flott det er å velge abort som løsning, begynner sannsynligvis de fleste å tro på det og handler deretter. Ønsker mediene at flest mulig kvinner skal ta abort helt uten reservasjoner eller ettertanke?

Jeg begynner virkelig å undres hva som er deres agenda i denne saken.

Vår tids største mediekjendis og meningsdanner, den åpenbart svært umodne bloggeren, Sofie Elise Isachsen, skriver at vi nå har fått en helt ny og sinnssyk abortlov. Også hun velger å hylle sin egen abort. Men det hun ellers skriver om denne «nye» abortloven er riv ruskende galt.

Likevel velger enkelte medier å publisere hennes feiltagelser som om de er riktige.

De som følger med vet at det er vedtatt en nærmest mikroskopisk endring av retten til tvillingabort. Det gjelder en håndfull kvinner, og at det skulle være en trussel mot selvbestemt abort, er så idiotisk som det kan få blitt. Fordi en tvillingabort er utrolig vanskelig å utføre, har man hittil egentlig omgått loven, ved å la kvinner få selvbestemt fjerning av det ene fosteret, bare søknaden kommer før 12. uke, mens selve avlivingen av fosteret skjer senere.

Og ja, jeg kaller det en avliving, for det er det det er. En nål stikkes gjennom moren og inn i fosterets hjerte og gift sprøytes inn. Etter en stund slutter hjertet og slå, og fosteret er avlivet. Men det blir liggende i magen, og kommer ut sammen med morkaken etter fødselen av det fosteret man lot få leve.

At kvinnen må møte for en nemnd av velvillige og imøtekommende mennesker for å fortelle om sin situasjon og sitt ønske, kan neppe være en «fryktelig brutal opplevelse», som Hadia Tajik kaller det. De fleste burde vite at nemnden møter kvinnene med stor forståelse og opptil 90% av abortsøknadene blir innvilget.

At kvinner nå må til med strikkepinner og kommer til å møte moralsk fordømmelse og nedsettende kritikk fra nemnden må kunne kalles et gufs av fortidens argumentasjon. Men den slags retorikk har tydeligvis effekt og feminister og radikale kommentatorer fremstiller det som om dette er kanskje det verste overgrepet mot kvinner i norsk historie. Joda, en håndfull kvinner får ikke lengre utført tvillingabort, og det avstedkommer et feministisk raseri av en annen verden.

Og Jonas Gahr Støre fortsetter den strategien som han tapte valget på, og kommer til stadighet med syrlige og nedsettende kommentarer til alt som vedrører den nye regjeringen. Han ser ikke ut til å skjønne at folket ønsker en statsmann som har evner til å fremme sin egen politikk, som lar være å komme med lettvint, nedsettende retorikk overfor politiske motstandere og som heller viser at han har ryggrad og raushet til å la høyresiden få gjennomføre sitt politiske prosjekt uten å sutre som en fornærmet guttunge.

Jeg synes det er utrolig skuffende å observere den retningen norske medier og politiske kommentatorer har valgt de siste månedene.

Så åpenbar motvilje og leting etter noe å rakke ned på, som vi har vært vitne til under dannelsen av Norges nye flertallsregjering, har vi sjelden eller aldri vært vitne til.

Og det gjelder ikke kun i denne saken. I stedet for å kommentere reelle og dokumenterbare politiske saker, har man valgt å kjøre en pubertal konfirmant-linje bygget på sterke følelser og antipatier og enkelte ganger gått fullstendig av skaftet i sin trang til å ramme dem man hater.

Jamfør det siste mediekjøret av hat mot noen amerikanske tenåringer som ble angrepet av politiske aktivister og grovt provosert. I mediene var saken snudd helt på hodet, og mediene frydet seg i detaljer om hvordan disse guttene hadde trakassert og smilt hånlig mot en indianer og noen svarte mennesker. Ingen gadd å undersøke realitetene før man smurte avskyen opp i store oppslag.

Men så var det altså helt motsatt, og mediene var nok en gang tatt med buksene nede da deres «fake news» ble avslørt. Og det som er virkelig ille, er at denne saken på ingen måte er enestående.

Jeg gremmes!

Når påstander om andres konspirasjonsteorier, blir en konspirasjonsteori i seg

Aftenposten publiserte 14.01 kronikken «Myten om den diabolske «jødebolsjeviken» er på vei tilbake – i ny drakt» av Ellen Engelstad og Mímir Kristjánsson. Kronikken handler stort sett bare om det grusomme mordet på den tyske kommunisten, Rosa Luxemburg, som skjedde for 100 år siden i disse dager og om nazismens bruk av jødene som syndebukker for alt som hadde gått galt for Tyskland. Men helt mot slutten av kronikken, kommer forfatterne med den påstanden som gjengis i tittelen: Myten om den diabolske «jødebolsjevismen» er på vei tilbake -i ny drakt. Og etter hans mening trengs det et nytt oppgjør med disse høyreorienterte konspirasjonsteoriene.

Under lesningen venter og venter man på at forfatterne skal fortelle oss hva disse nye høyreorienterte konspirasjonsteoriene går ut på. Men vi må vente lenge før poenget avsløres. Først helt mot slutten av kronikken får vi vite svaret: «Økonomiske nedgangstider har gitt næring til en ny bølge av konspiratorisk fremmedfrykt i USA og Europa. Muslimer, romfolk og jøder blir på ny plassert i rollen som samfunnsundergravende elementer, gjerne alliert med venstreorienterte krefter.»

En bølge av konspiratorisk fremmedfrykt mot muslimer, romfolk og jøder? Vel, så håper man at Ellen Engelstad og Mímir Kristjánsson kommer med en grundig dokumentasjon av dette skremmebildet som de maner frem ved å trekke paralleller til den sannsynligvis aller mest grusomme og rasistiske perioden i menneskets historie. Det fremstår jo unektelig som forferdelig skremmende at det går en bølge av konspiratorisk fremmedfrykt over oss! Dersom det foregår noe som bare kan minne om nazistenes utrydning av seks millioner jøder, så må det være alvorlig grunn til å engste seg!

Men om man ventet en dokumentasjon av de meget urovekkende hendelsene som tydeligvis pågår, blir man sørgelig skuffet. Forfatterne nevner stusselige tre eksempler. 1. Det ble påstått av høyreorienterte i USA at Bernie Sanders hadde israelsk statsborgerskap. 2. Deler av amerikansk høyreside har i en årrekke beskyldt den ungarsk-jødiske milliardæren George Soros for å stå bak Occupy Wall Street-bevegelsen. 3. I A. B. Breiviks manifest heter det at «multikulturalisme (kulturmarxisme/politisk korrekthet) er, som dere vet, roten til den pågående islamiseringen av Europa».

Og det er alt. Noen påstander om to amerikanske politikere samt manifestet til den sinnssyke massemorderen ABB er all dokumentasjon. Det er som om det

forferdelige klimakset forfatterne retorisk har bygget opp til blir et ørlite puff av en ballong som luften går ut av, og som faller slapp til jorden. Ja, her har virkelig Ellen Engelstad og Mímir Kristjánsson skapt sin helt egen konspirasjonsteori om at sterke krefter i USA og Europa har skapt en konspirasjonsteori av så stor alvorlighetsgrad, at det eneste passende er å trekke paralleller til Nazi-Tyskland.

Det synes unektelig temmelig merkverdig å lansere denne konspirasjonsteorien nærmest uten dokumentasjon i en tid da alle undersøkelser viser at nordmenn flest blir stadig mer positivt innstilt til både innvandrere generelt og muslimer spesielt, antisemittiske holdninger er på retur i majoritetsbefolkningen og samfunnet generelt blir mer og mer tolerant overfor alle typer minoriteter.

Men forfatterne har helt rett i at det er visse forhold i samfunnet som burde gi oss grunn til bekymring. Jeg kan nevne at innen norske muslimer som gruppe betraktet er antisemittismen langt mer utbredt enn i majoritetsbefolkningen, samme gruppe har langt mer negative holdninger til homofile, mener stort sett at kvinner skal være underordnet mannen og de ønsker i stor grad at det skal innføres straffereaksjoner mot blasfemi, altså en begrensning av ytringsfriheten. (Se HE-senterets undersøkelse).

Legg til at mange muslimske kvinner og jenter lever under sterk sosial kontroll og har sterkt innskrenket bevegelsesfrihet, så har man et komplett bilde av utfordringene innen mange muslimske miljøer. Og merkelig nok er norske feminister totalt uinteressert i sine muslimske medsøstres problemer. Der stiller de helt på lag med norsk venstreside som helt ignorerer den undertrykkingen som skjer innad i muslimske miljøer. De svakeste av de svake sviktes totalt av norsk venstreside og norske feminister.

Venstresidens nye trend er nå å kreve no-platforming av politikere og debattanter som har politisk ukorrekte meninger, og sterke krefter ønsker at disse ikke skal ha rett til å delta i den offentlige debatten. Senest for få dager siden gikk Ap-politikeren Per Anders Langerød ut og oppfordret Aftenposten til å nekte å la FrP-politikeren Per Willy Amundsen få komme til orde, fordi hans synspunkter var for dårlige, og «rasistiske» etter Ap-politikerens mening.

Rasismepåstandene har haglet mot Amundsens forslag, og ytterst få ser ut til å ha fått med seg at forslaget behandler alle grupper likt og gjør ingen forskjell på etniske grupper. At dette er raseteorier og bevis på at innvandrerbarn er uønskede i Norge, er ikke annet enn helt forfeilede påstander. Og jeg tror faktisk de færreste nordmenn reagerer på at en norsk politiker ønsker at det også skal finnes etniske nordmenn i Norge i fremtiden.

Om venstresiden får det som de vil, skal det bli vanskelig for høyresiden i det hele tatt å få komme til orde i norsk offentlig ordskifte. Det kan neppe kalles en konspirasjonsteori at venstresiden spiller på lag med muslimske grupper om å begrense ytringsfriheten i Norge. Det skal svært lite til før helt berettiget islamkritikk blir erklært som rasisme, og avskyen hagler fra venstresiden.

De ser ut til å gjøre felles sak med mange muslimer som ønsker å gjøre det forbudt å uttale seg blasfemisk, hva nå enn det er. Men der muslimer ønsker straffereaksjoner, ser det ut til at norsk venstreside nøyer seg med å gjøre alt for å forhindre at kritikken når offentligheten. Heldigvis avviser Aftenposten Aps Per Anders Langerøds uhyrlige forslag om at en FrP-politiker med uønskede meninger ikke bør få uttale seg offentlig kontant. Men ønsket om å stenge høyresiden ute er sterk i mange kretser, bl a i Mímir Kristjánssons egen avis, Klassekampen.

Kritikken har haglet etter at Klassekampen tillot redaktør i Resett, Helge Lurås, å delta i en debatt, og siden har avisen tatt selvkritikk for at slikt kunne skje.

Hvor i all verden forfatterne får det fra at også romfolket utsettes for konspirasjonsteorier om undergravende virksomhet mot vårt samfunn, er det umulig å vite. Det fremsettes kun som en påstand. Jeg har personlig ikke sett annen kritikk mot romfolk enn det som går på tigging og kriminell virksomhet. At noen påstår at romfolk deltar sammen med muslimer og marxister om å drive undergravende virksomhet mot samfunnet, fremstår som en litt komisk konspirasjonsteori.

Joda, ytringsfriheten og meningsmangfoldet og norske verdier er under press. Men neppe fra høyresiden, om ikke da forfatternes konspirasjonsteorier gjelder utelukkende norske nazister. Men det gjør de neppe. Det synes åpenbart at de inkluderer all høyre-opposisjon selv fra temmelig ordinære konservative som meg selv. Presset mot ytringsfriheten kommer fra venstresiden, fra en del muslimer og fra alle dem som ellers støtter innskrenkninger i ytringsfriheten i form av straff for blasfemi og no-platforming og utestengning av høyresiden fra offentlig debatt.

Disse «dolkestøtsteoriene» om en ny «jødebolsjevisme» fra høyresiden fremstår utelukkende som enda en ny konspirasjonsteori uten belegg i virkeligheten.

Er det forståelig at folk som nazi-erklærer andre klager over at det er så uforsonlig debattklima i vår tid?

Den siste tiden har flere venstrefolk nazierklært FrP, deres nære samarbeidspartner i regjeringen. Og så spør mange politikere og journalister om hvorfor det er så polarisert debatt i vår tid. Vel, Abid Raja forsøker å innbille folk at brun propaganda ikke har noe med nazisme å gjøre, da, men det må vel kalles århundrets bortforklaring. Dessuten fikk han god støtte fra sine partifeller før bortforklaringen, og i ettertid har Rajas støttespiller, Carl-Erik Grimstad erklært at uttrykket snikislamisering minner om Nazi-Tyskland.

Når jeg ser hva disse venstrefolkene uttaler, må jeg spørre i mitt stille sinn om de har det minste peiling på hva som foregikk i Tyskland under nazi-regimet. Snakket nazipolitikerne noe om at de fryktet snikjødifisering? Nei, de var krystallklare på at jødene etter deres mening var årsaken til alle problemene i verden og at de burde utryddes. Og de satte tidlig i gang med utryddelsen.

Dette er det altså flere Venstre-folk sammenligner FrP med. Jeg har selv i debatter bl. a. på Dagsavisens debattside, NyeMeninger blitt brunbeiset på samme måten. Jeg har forsøkt å få de som driver med denne hitlingen til å forklare hva de egentlig mener med å sammenligne relativt utbredte meninger blant mange nordmenn med nazismen, og om de virkelig mener at jeg er tilhenger av masseutrydning av muslimer i konsentrasjonsleire. Nei, selvsagt ikke, men retorikken din ligner på nazistenes, får jeg til svar. Jasså, så det å fremføre en helt saklig kritikk av islamisme og ekstreme, kvinneundertrykkende utgaver av islam er det samme som å ligne på nazistene i deres grusomheter i Tyskland?

Det de menneskene, som trekker paralleller til Nazi-Tyskland, jødeutryddelse og den grusomme demagogen og krigshisseren Adolf Hitler åpenbart ikke forstår, er at det ikke er mulig å beskylde andre for å ligne i sin retorikk på Hitlers, uten å dra alt av umenneskelige grusomheter og massemordene på millioner av mennesker med på lasset. Det er helt uforståelig at de som bruker brunbeisingen aktivt i sin argumentasjon ikke fatter dette. Det er komplett umulig å påstå at noen ligner på Nazi-Tyskland i retorikk, uten at man direkte beskylder dem for å være tilhengere av masseutrydning av andre mennesker.

Dette burde være så innlysende og lett å forstå, at jeg nærmest ikke kan fatte at disse brunbeiserne ikke forstår at de krenker andre mennesker på det aller groveste og på en måte som går dypt inn i deres personlige holdninger og verdier. Det de egentlig sier, er at FrP-folk mangler menneskelighet og empati og egentlig er direkte onde. Det er dypt sårende og krenkende, og fører selvsagt til et svært polarisert debattklima. Man kan ikke i det ene øyeblikket sammenligne folk med massemordere og i det neste øyeblikket beklage seg over at debattklimaet i Norge er så hardt og polariserende.

Venstresiden har benyttet denne taktikken i mange tiår, men det nye i vår tid, er at den nå også har bredt seg til borgerlige politikere i Venstre. I vår tid er det åpenbart ikke tilstrekkelig å være uenige med hverandre, man føler seg kallet til å sammenligne sine politiske opponenter med verdenshistoriens aller verste massemordere og en ideologi som sto bak industriell masseutrydning av et helt folkeslag. Og så beklager man seg etterpå over at debattklimaet er dårlig? Det er nesten så man ikke fatter at noen så fullstendig kan mangle evnen til å innse hvor grovt de selv opptrer overfor andre.

De politisk korrekte mediene publiserer fra tid til annen artikler som skal vise hvordan de sosiale mediene er fulle av stygge innlegg, trusler og krenkelser. Men jeg har undret meg mang en gang: Hvorfor er det utelukkende trusler mot politikere på venstresiden man forteller om? Den og den personen har opplevd trusler og stygge meldinger, får vi høre, og det er jeg selvsagt veldig imot, men hvorfor er det ingen av de etablerte mediene som melder om drapstrusler mot f eks Sylvi Listhaug? Hvorfor er det ingen som melder om hvordan mennesker på høyresiden blir erklært som nazister og rasehatere og mottar trusler på samme måte som politikere på venstresiden?

De etablerte mediene vil nok gjerne ha det til at det er Resett, Dokument.no og HRS som har skylden for polariseringen i samfunnet og det harde debattklimaet. Og så ser de helt bort fra at vi som ikke tilhører den politisk korrekte venstresiden også mottar trusler og stygge meldinger.

Jeg vil påstå at den utbredte sammenligningen av høyresiden med nazistisk ideologi, jødeutrydning og Adolf Hitler er det som i aller størst grad ødelegger det norske debattklimaet og det politiske klimaet i Norge. Og nå har også Venstre bestemt seg på å benytte denne teknikken. Og så lurer de på hvorfor noen reagerer. Når Venstre skal bli tydeligere i det politiske landskapet, så er det åpenbart ikke Venstres politikk de skal spisse og gjøre tydeligere for velgerne. Nei, de skal gjøre seg tydelige ved å snakke mer nedlatende og komme med styggere karakteristikker av andre politikere – og særlig av dem de selv har valgt å samarbeide med - FrP. Og så kan jo vi andre lure på: Hvorfor i all verden har Venstre valgt å samarbeide med et parti som minner dem om nazismen?

Har feministene gått tom for saker?

Jeg spør etter å ha lest feministenes artikler i MSM i forbindelse med kvinnedagen, 8. mars. Avisene domineres av flere krampaktig forsøker å gjøre feminist-begrepet aktuelt ved å putte inn stadig nye «kvinnesaker» i begrepet feminisme. Men de kvinnene som virkelig utsettes for grov undertrykking blant de muslimske innvandrerkvinnene, bryr man seg visst ingenting om.

Jeg er ingen motstander av kvinners rettigheter og absolutt ikke imot likestilling, men jeg må innrømme at jeg synes det sto utrolig mye rart på trykk i avisene i forbindelse med kvinnedagen i år. Jeg har tidligere kommentert artikkelen til Aud Hegli Nordø som i VG hevder at kjønn er viktig i klimakampen, men det er så mye mer å kommentere i disse artiklene i forbindelse kvinnedagen.

Mest ekstrem synes jeg Christina Fraas er, som i en annen artikkel i VG som nærmest bedriver en form for utpresning for å få folk til å måtte anse seg som feminister. -Det motsatte av en feminist er en drittsekk påstår hun. En temmelig drøy påstand, som virker som den har til hensikt å få folk som ikke anser seg som feminister til å føle seg skamfulle. Drittsekk har jo ingen lyst til å være. Skulle f eks Ap skulle begynne å bruke som slagord: -Det motsatte av en Ap-velger er en drittsekk? Et fullstendig katastrofalt forsøk på å skaffe velgere, det tror jeg alle skjønner, men for feminister er det altså helt innafor.

Og det er da jeg spør: Har feministene virkelig ingen bedre måter å få tilhengere på enn å bruke stygge karakteristikker om alle dem som ikke anser seg som feminister? Det bør for øvrig sies at Fraas gjør et forsøk på å inkludere menn i det hun anser som feministers ansvarsområder, men det er temmelig nedslående at hun ikke klarer å komme opp med annet enn klisjeer som: «Menn møter et enormt forventningspress og tillates i stor grad ikke et emosjonelt, sårbart og rikt følelsesliv».

Dette passet kanskje for noen generasjoner siden, men i mine øyne oppleves det som håpløst utdatert som forklaring på de problemene norske gutter opplever i den feminine verdenen de vokser opp i i barnehager og skole. Jeg har blitt kjent med svært mange gutter og deres foreldre gjennom mine 40 år som lærer, og har aldri opplevd noen foreldre som ikke tar sine sønners følelser på alvor.

Problemet, slik jeg ser det, er helt motsatt: Gutter får ikke lenger lov å være gutter, men blir forsøksvis tvunget inn i en verden der de skal oppføre seg som skoleflinke, ansvarsfulle, stillesittende småpiker. Ikke rart at energiske, aktive og utadrettede gutter opplever seg som mislykkede tapere i den feminine verdenen vi forsøker å presse dem inn i fordi både barnehager og skoler i stor grad styres av kvinner, som tilrettelegger aktivitetene for de flinke jentene og i stor grad ignorerer guttenes særegne behov.

Feminiseringen som norske gutter utsettes for i barnehage og skole, ødelegger dem. Og feministene har bare en eneste løsning: Guttene skal bli enda mer feminine. Mens de egentlig trenger er å få bruke sin maskuline energi til fysiske aktiviteter og utprøving av konkurranseinstinkt og måling av krefter. Feministene vil ha rolige, stillesittende, småpikeaktige gutter, som snakker om følelser og problemer. Når skal de skjønne at gutter må få lov til å være gutter?

Og så har vi Ulrikke Falck som i sin 8. mars-artikkel i nettavisen til NRK også forsøker å nydefinere feminismen, idet hun hevder at -Feminisme handler om å beskytte alle som ikke føler at de passer inn. Om dette kan jeg ikke si annet enn at det fremstår som et temmelig sært forsøk på å gjøre feminisme til noe helt annet enn det alltid har vært, i mangel på likestillingssaker. Det Falck gjør seg til talskvinne for, er noe alle tilhengere av menneskerettighetene er enig i, og har overhodet ikke noe med kvinnekamp å gjøre. Det er helt almene rettigheter og gode samfunnsnormer. Alle skal selvsagt få være seg selv uten å bli krenket av omgivelsene! Skulle liksom dette være noe kvinner bryr seg om og ikke menn?

Det som overrasker meg, for ikke å si skuffer meg, er at Ulrikke Falck, i likhet med stort sett alle artikkelforfatterne i MSM på 8. mars, ikke med ett eneste ord tar opp mange innvandrerkvinners svake stilling i sine nærmiljø og sine familier. I stedet er hennes viktigste fokus på transkjønnede, homofile og lesbiske. Det er sikkert vanskelig nok å føle at man ikke passer inn i de to kjønnene, og alle må selvsagt få engasjere seg i denne gruppens vanskelige opplevelser, men er virkelig løsningen på deres vansker å avskaffe kjønnene, slik Ulrikke Falck synes å gå inn for?

Det virker som en utrolig korttenkt og lettvint løsning. Og vi kjenner den så godt fra andre sammenhenger. Noen elever sliter med dårlige karakterer, la oss avskaffe karakterer. Noen sliter med leksene, la oss avskaffe leksene. Noen tjener bedre enn andre, la heller alle ha middelmådig lønn, Noen sliter med hudfargen sin, la oss avskaffe hudfarge. Noen sliter med sin alder, la oss avskaffe alder. La alle få være det de føler de er. La en hvit, eldre kvinne gjerne få fremstå som en mørkhudet tenåring, dersom det er det hun føler seg som. (OBS! Ironivarsel).

Jeg fatter ikke at dette har noe med feminisme å gjøre. Problemet er vel heller at norske feminister ikke lenger har noen reelle saker, fordi norske kvinner har alle de rettigheter og alle de muligheter som er mulig å ha for et moderne menneske i 2020. De er fullkomment frie til å utdanne seg til hva de vil og til å ta det arbeidet de måtte ønske, og absolutt ingenting hindrer dem.

På absolutt alle områder er en etnisk norsk kvinne fri i 2020: Hun kan ha så mange seksualpartnere hun vil, hun kan ha gruppesex på TV, hun kan være homofil, heterofil, bifil, transkjønnet, hun kan skrive åpent om alt hun tenker på, operere rompa på direkte TV, ta en nose job, løfte ørene, justere sine kjønnslepper, drikke seg drita og havne i badekaret med en haug andre på direkte TV, osv osv, kort sagt, en norsk etnisk kvinne kan leve seg ut til det ekstreme i full offentlighet og likevel dagen etter brukes i seriøse diskusjonsprogrammer med sine «ekspertuttalelser» eller være partileder Jonas

Gahr Støre sin personlige rådgiver. Og alt dette kan hun tjene millioner av kroner på. Så, ja, jeg skjønner godt at norske feminister mangler saker.

Og det som står i en virkelig grell kontrast til dette, er at en gruppe kvinner i Norge er fullstendig utelukket fra den friheten de etnisk norske kvinnene kan nyte i fulle drag: Muslimske innvandrerkvinner som lever i strenge, patriarkalske familier. De er i stor grad ufrie, isolerte, utsatt for ekstrem sosial kontroll, underlagt patriarkatets strenge livsbegrensninger og mange av dem sendes til hjemlandet på «koranskoler» der de i virkeligheten utsettes for torturlignende metoder, de omskjæres og blir tvangsgiftet.

Og alt dette gir norske feminister blaffen i. Det interesserer dem ikke. Det er overhodet ikke på deres agenda. Tvert imot: De som tar opp denne grove undertrykkingen anses gjerne som rasister. Man ser det også hos Ulrikke Falck: Hun hevder at feminister er mot rasisme, men hun nevner ikke med et eneste ord at norske feminister er mot den grove undertrykkingen mange av våre innvandrerkvinner fra muslimske land utsettes for i Norge. Og man kan undre seg over denne enorme forskjellen i norske feministers omtanke for de etnisk norske kvinnene og innvandrerkvinnene.

Om jeg ikke visste bedre, ville jeg nesten tro at årsaken er rasisme. At innvandrerkvinner ikke er like viktige for norske feminister som etnisk norske. Det er vanskelig å finne noen annen begrunnelse. Norske feminister er opptatt av særkrav fra frie, norske kvinner, men uinteressert i grove overgrep mot innvandrerkvinner. Er det urimelig å kalle det for skammelig?

Noen sluttkommentarer: Det siste året har min vei til jobben blitt gravet opp for å legge nye vann- og kloakkrør. Arbeiderne har jobbet i all slags vær, i kulde, snø, regn og vind. Ikke en eneste kvinne har vært å se. Kun menn, som trofast har stilt på jobb hver dag klokka 7 selv om været har tvunget de fleste av oss andre innendørs. Hvorfor hører vi så lite om dette fra feminister? Hvor er de, når det er tale om knallhardt, helseskadelig arbeid i 20 minusgrader for å legge kloakkrør, bygge veier og sette opp nye hus?

Har norske feminister gjort sitt inntog i de hardeste, tøffeste og mest helseskadelige arbeidsplassene man kan tenke seg? Yrkene som ødelegger huden i ansiktet fordi man har blitt så ofte forfrosset? Jeg tror ikke det, nei. Det er visst greit at menn tar seg av det. Men å ha kvinner sittende rundt styrebordene, det anser feministene som et barometer på likestillingen. Skulle vi ikke heller telle kvinnene i de mest hardbarkede, helseskadelige yrkene og så snakke om graden av likestilling? Bør ikke norske feminister snart innse at den viktigste grunnen til at kvinner er underrepresentert i mange mannsyrker, er at

de rett og slett ikke ønsker slike jobber, og ikke at de ikke slipper til pga undertrykking?

Som det nyhetsinteresserte mennesket jeg er, fikk jeg selvsagt med meg nyhetsreportasjene fra 8. mai-arrangementet på Youngstorget. Jeg må innrømme at jeg synes det var gledelig at det kun ble rapportert om 2000 deltagere. I mine øyne er vår tids utgave av feminismen en meget samfunnsskadelig ideologi, og vi bør være glad om den langsomt mister oppslutningen fra norske kvinner. En gang for veldig lenge siden hadde kampen for kvinners rettigheter sin misjon. Men i våre dager er det meningsløst å snakke om at etnisk norske kvinner er undertrykket. Feminismens fremste budskap i dag, synes å være å fastholde kvinner i en falsk og skadelig følelse av å være samfunnets ofre.

Av det jeg så av plakater i toget, så det for øvrig ut til at abortsaken var den mest dominerende saken. Det er virkelig nedslående at en gruppe norske kvinner finner det viktig å kjempe for at de skal ha rett til å ta livet av sine friske fostre. Har vi virkelig ikke nådd lengre enn det i 2020? På meg virker det intet mindre enn usivilisert og middelaldersk at kvinner mener det bør være en rettighet å avlive det ene, friske fosteret med en giftsprøyte i hjertet, fordi det ikke passer så godt å få tvillinger. Hva føler de egentlig når de ser sitt friske barn langsomt dø? Og hvordan kan de leve med det? Jeg fatter det ikke. Men så er jeg bare en mann, da, som ifølge feminister ikke er i stand til å snakke om følelser.

Har forståelse for psykiske lidelser nå blitt til at vi skal forsvare selvmord som løsning på livets problemer?

Det er ikke tvil om både psykiske lidelser og selvmord i tidligere tider har vært både skambelagt og tabu å snakke om. Det er selvsagt et gode for samfunnet at dette er i ferd med å endre seg. Men betyr dette at vi nå skal begynne å forsvare selvmord som en god eller uunngåelig løsning på livets problemer?

Etter at den triste nyheten kom om at Ari Behn hadde tatt livet av seg 1. juledag, havnet jeg bort i en diskusjon på FB om det tragiske selvmordet. Jeg ga uttrykk for mitt personlige synspunkt på selvmord, som falt mange tungt for brystet. Mitt poeng var nemlig at uansett hvor mye medlidenhet jeg har med den som opplever personlig lidelse, så har vi som har satt barn til verden, et særskilt ansvar for dem, og jeg kunne ha tilføyd at dette ansvaret er særlig stort inntil våde barn har blitt voksne.

Jeg kan nesten ikke tenke meg et verre traume som et barn kan påføres enn at en av deres foreldre velger å avslutte sitt liv for egen hånd. Det er forferdelig nok å miste en forelder i sykdom eller i en ulykke, men det som åpenbart er så vondt

ved at din forelder tar livet av seg, er at det er selvvalg, og derfor vil det ha et sterkt element av svik ved seg. Den voksne ansvarspersonen setter i realiteten seg selv høyere enn sitt barn, og etterlater det til et liv som vil inneholde kanskje en livslang tristhet. Det kan fort bli den ene hendelsen som gjør at barnet som voksen selv mister tilliten til verdien ved å leve.

Våre foreldre har satt oss til livet, og påtar seg derved et enormt ansvar for å hjelpe oss gjennom barndommen, ved å gi oss trygghet, kjærlighet og varme, samt å rettlede oss og korrigere oss når det trengs. Ansvaret er selvsagt størst i de yngste årene, og etter hvert vil andre voksne og unge begynne å spille en gradvis viktigere rolle. Men de av oss som har nådd voksenalderen og vel så det, vet at foreldrene kan spille en svært viktig rolle, også utover i livet. Ja, selv godt voksne mennesker sier at de opplevde at en vegg falt ut av livet deres den dagen en av foreldrene gikk bort.

Til min forundring, opplevde jeg temmelig voldsomme reaksjoner fra enkelte mennesker når jeg påpekte at Ari Behn, til tross for vår medlidenhet med hans lidelser, ved sitt selvmord har sviktet sine barn på en svært alvorlig måte. I all vår medlidenhet med den døde, må det inngå i vår offentlige samtale om selvmord at vi våger å snakke høyt om hvor utrolig vondt det er for de pårørende og i særdeleshet for barna.

At det skal bli tillatt å snakke høyt om selvmord og å fjerne tabuet rundt dette, må ikke bli til en slags kollektiv forståelse og aksept for at selvmord av og til er uunngåelig og en akseptabel løsning på depresjon eller andre tunge problemer.

Der vi må sette inn fokuset og gjøre et tabu akseptabelt å snakke høyt om, må dreie seg om de lidelsene som gjerne går forut for selvmordet. Bare på den måten kan vi bidra til å avverge fremtidige selvmord. Vi forhindrer neppe mange fra å ta livet sitt, ved å hevde at det er uunngåelig og at intet nytter for å avverge det.

Etter min mening er det aller beste vi kan gjøre å lære både unge og voksne, at det aller meste av lidelse går over, dersom man oppsøker noen å snakke med, enten det er sine nærmeste, en helsesøster eller en annen person man føler tillit til. Å fortelle noen om sine selvmordstanker og om alt det som gjør livet vondt å leve, kan være første steget mot å finne en vei ut av det vonde. Nå er ikke jeg psykolog, men snakker ut fra langvarig kontakt med både unge voksne i vanskelige situasjoner, samt en spesiell interesse for psykologi.

Svært mange mennesker har latt være å gi etter for selvmordstankene, og valgt en vei videre med lidelsene, i den tro at livet tross alt har så mye å by på om man bare kommer seg opp av bølgedalen. Omgivelsene blir ofte svært overrasket når de plutselig skjønner at den de har oppfattet som så sterk, raus og omsorgsfull

har blitt rammet av tunge tanker og angst. Men det burde vi ikke la oss overraske over.

Slike depresjoner og utbrenthet rammer nettopp de som har en personlighetstype som lett tar alt for tunge bører på sine skuldre. Fra det hans nære venner forteller, synes Ari Behn å ha vært akkurat et slikt menneske: Raus, imøtekommende, glad, aldri negativ, stilte alltid opp for dem som trengte han, sa aldri ett eneste negativt ord om noen osv.

Å sette så høye krav til seg selv, er etter min mening helt urimelig mot en selv. Og for en person i offentlighetens søkelys, slik som Ari, kan det ikke ha vært lett å trekke seg tilbake i anonymitetens beskyttelse, om det var det han trengte for å være i fred til å bare ta hensyn til seg selv og sine nærmeste. Det er ofte stor skam knyttet til det å måtte innse, at man kun kjenner en måte å leve livet på, nemlig som den allkjærlige og givende i enhver situasjon, og så makter man det ikke lengre. Og den skammen vil man helst skjule. Men det er nærmest umulig for den som alltid er i søkelyset. Og for oss vanlige folk er det skammelig nok å måtte innrømme det for våre nærmeste.

Men anonymitetens uoppnåelighet, det er kjendisstatusens forbannelse. Mange har søkt å slå gjennom og bli verdenskjent som kunstner, mens når de så har oppnådde den statusen, så skjønte de at de rett og slett ikke maktet å leve det livet. Vi husker vel alle den verdenskjære, svenske Avici, for å nevne bare en av dem.

Mange mennesker lar seg provosere når jeg har hevdet at det ligger et element av valg i selvmordet. For mange er det helt uhørt å akseptere at den tungt deprimerte kan velge, men lettere å tro at selvmordet er uunngåelig. Den deprimerte vet ikke hva han/hun gjør, hevder mange. Jeg kan skjønne at mange føler at man ikke bør legge mer bør på skuldrene til en som nettopp har valgt å avslutte livet, og at det på en måte gjør tragedien enda verre. Men man gjør ingen noen tjeneste ved bagatellisere handlingen, eller late som den ikke er selvvalgt. Det er kun når personen er psykotisk og helt har mistet kontakten med virkeligheten, at vi kan snakke om at selvmordet i realiteten ikke er selvvalg, men skjer i fullkommen villelse.

Selvsagt er den dypt deprimerte sterkt preget av de negative tankene, og vil ofte tenke at det ville være bedre for alle andre om han/hun forsvant. Men slike tanker er selvsagt ikke enerådende i den deprimertes sinn. Det vil alltid være en liten tanke tilbake som ber deg velge livet. Det er den vi i den nærmeste omkrets må hjelpe dem som har det vondt å lytte til, og la vokse seg større og sterkere.

For de fleste av oss kan det være nyttig å tenke oss tilbake til en periode av livet der vi var dypt nede i depresjonen og var nær ved å ville gi opp. Tenk så noen år

fremover i tid, og tenk over hvor uendelig mye som skjer i et menneskes liv selv om det på et punkt så som mørkest ut? For egen del har jeg ofte en følelse av at den virkelig gode tiden i mitt liv, begynte lenge etter at jeg fylte 40. Mange mennesker er ”late bloomers” og opplever at deres skaperkraft og evne til å gjøre gode og kloke valg først kommer når de har blitt godt voksne. Selv måtte jeg gjennom noen svært tunge år i depresjon og angst, før jeg klarte å innse hva som var min vei i livet. Derfor er det så utrolig trist å tenke på hva f eks Ari Behn kunne ha skapt i resten av den levetiden som egentlig var tilmålt ham. Kanskje hadde han bare skapt en brøkdel av den kunsten han var eslet til ved 47 års alder? Kanskje hadde vi bare sett en liten begynnelse av det som ville komme?

Men aller tristest er jeg på hans barns vegne. Det må dessverre være lov å si at han med sitt selvmord har påført dem et livslangt traume. Og det å vise forståelse for psykiske lidelser må aldri ble det samme som å romantisere eller forskjønne selvmordet. Alle som har fulgt med i livet til Ari Behn, vet at et av hans store litterære forbilder, Ernest Hemingway, tok livet av seg. Kanskje er det nærliggende å tro at Ari på sett og vis romaniserte denne handlingen for den bohemaktige kunstneren? For ikke å glemme Hans Jæger fra den gamle Kristiania-bohemen, som hadde som et av sitt livs bud: ”Du skal ta ditt eget liv”.

Mange selvmord skjer i ruspåvirket tilstand. Nå vet vi ingenting om det var tilfelle med Ari, men jeg kommer til å tenke på Kurt Cobain, som ikke klarte å gjennomføre selvdrapet uten først å ta en stor dose heroin. Slik overdøvet han sikkert den lille, indre stemmen, som ropte forgjeves nei, nei, ikke gjør det, velg livet!

Hvem er egentlig hensynsløse mot Greta Thunberg?

Greta Thunbergs siste opptreden i FN har fått mange til å reagere på de gradvise forandringene i hennes fremtreden. Der hun under tidligere taler i ulike sammenhenger har fremstått bestemt og fattet, virket hun denne gangen nesten desperat og så emosjonell at mange har spurt om den rovdriften hun har drevet på seg selv har begynt å koste i overkant mye. Og nå snakker jeg ikke om dem som håner henne, sjikanerer eller gjør narr av henne, men om selv fagfolk innen psykiatri, som er trenet i å lese folks psykiske tilstand ut fra deres fremtreden. Hun er rettmessig fortvilet og sint, sier de som ser henne som vår tids frelser. Hun ser mer og mer fortvilet og redd ut, sier folk som er trenet i å se psykiske endringer hos unge.

Mennesker som har drevet rovdrift på seg selv, eller har sett andre som har kjørt seg selv helt ned, kjenner godt igjen hvordan man blir mer og mer hudløs og

naken. Alle emosjonelle opplevelser blir forstørret opp og forårsaker store følelsesutbrudd, man kan gråte og bli fortvilet på grunn av ting man tidligere taklet uten å miste sin psykiske balanse. Selv småting kan sette en helt ut av spill. Ofte ender det med angst, depresjon, gråt og fortvilelse. Verden er full av eksempler på folk som kjører seg i senk enten fordi de føler at de har en så viktig rolle å spille eller de blir drevet visere av folk rundt dem, som vil tjene penger på dem eller utnytte dem av andre grunner.

Greta, den lille 16-åringen fra Sverige, med de store ambisjonene om å vekke verden om klimaproblemene vi står overfor, har blitt trukket frem, hyllet og utropt til vår tids Messias med et revolusjonerende budskap. Hennes tale blir sammenlignet med Martin Luther Kings "I have a dream", en tale som var visjonær, som endret verden og som satte spor etter seg langt inn i fremtiden. Hvordan skal en sårbar 16 år gammel jente klare å leve opp til denne voldsomme hyllesten og ønsket om å løfte henne opp på en sokkel som vår tids aller mest betydningsfulle person? Og nå vil mange også gi henne Nobels fredspris.

Trenger hun virkelig, som det barnet hun er, å løftes enda mer opp mot skyene, gis en heltestatus som ingen andre i vår tid og nærmest bli et ikon for en hel verden av klimaentusiaster? Er det virkelig i hennes interesse? De som hyller Greta ser overhodet ikke ut til å se selve det lille mennesket midt oppe i dette. De ser bare et idealbilde, den sterke, usårbare superjenta, som de kan bruke i nær sagt alle anledninger, ved å løfte henne frem som en liten engel sendt fra Gud for å vekke verden.

Og det som burde skremme oss som ser hvor sårbar, sliten og bortkommen Greta så ut i sin siste fremtreden, er det raseriet som vekkes hos hennes tilhengere over at selv helt seriøse og empatiske barnepsykologer og psykiatere uttrykker sin bekymring over det de ser. Hersketeknikk, nærmest roper man ut, det er det gamle gubbeveldet som er redde, påstår man, og Simen Bondevik går knallhardt ut med et nærmest rabiat angrep i Aftenposten på alle dem som ikke gjør annet enn å advare mot hva man faktisk gjør mot et lite ubeskyttet menneske ved å gi henne Messias-status.

Bevegelsen som står bak henne tar på seg et enormt ansvar gjennom måten de bruker Greta Thunberg på. Da jeg så hennes fortvilelse og angst på talerstolen i FN, tenkte jeg i mitt stille sinn, at hadde dette vært mitt barn, ville jeg reist sporenstreks og hentet henne hjem for å verne og beskytte henne. Gi henne trøst og fortelle henne at hun ikke helt alene måtte føle ansvar for å redde verden. Men hvem kommer og trøster Greta? Ingen, ser det ut til. Alle vil bare bruke henne.

Og skulle nå dette ende på en tragisk måte, bør de som innbiller seg at de gjør hennes en tjeneste ved å drive henne fremover, vite at de har påtatt seg et enormt ansvar. De er skråsikre på at de er Gretas aller beste venner og forsvarere, og at de som advarer mot rovdriften på den vesle ”spurven” er hensynsløse og ondskapsfulle mennesker.

La jenta få fri, sier nå jeg. La henne få reise hjem og gå på skolen og være en vanlig jente. Ikke legg så vanvittig store forventinger på hennes skuldre, som er umulig å bære i lengden for en ung jente fra Sverige på 16 år! Det er ikke så lenge siden et særegent musikalsk, svensk geni oppga livet i alt for ung alder, fordi han ble drevet frem av menneskene rundt seg og ble geniforklart av en hel musikkverden. Noe å ha i minnet for noen og enhver.

Hvem sin skyld var masseskytingene i USA før Trump ble president?

USAs demokrater har funnet noe nytt de kan gi Trump skylda for: Massedrap. Fra nå av skyldes all masseskyting Trumps retorikk. Hva som førte til masseskyting før Trump ble president, interesserer man seg ikke noe for.

Endelig har demokratene funnet noe som tilfredsstiller deres intense hat mot presidenten. Det må kjennes deilig å kunne koble mannen de hater til massemord. Om det virkelig finnes noen slik sammenheng, har mindre interesse. Her snakker vi om amatørpsykologi på høyt nivå. For mennesker med sansen for enkle forklaringer synes det åpenbart: Trump fører en hard retorikk mot illegal innvandring, en masseskyter var mot illegal innvandring, ergo er det Trump som har skylda for massedrapene.

Det er tragisk å observere hvordan overforenklede sammenhenger brukes av enkle mennesker for å forklare komplekse sammenhenger, som ingen av oss kan vite noe om uten å ha hatt dybdesamtaler med de menneskene som står bak masseskytingen. Hvordan kan skråsikre demokrater uttale seg om en enkelt massemorders indre motivasjon allerede få dager etter et massemord – uten at vedkommende er avhørt og har forklart seg om sine beveggrunner eller han er undersøkt av psykiatere fordi han ble skutt av politiet? Jeg har sett noen ytterst få analytikere på TV ta forbehold om at sammenhengen kan være enn annen, men ellers er det virkelig deprimerende å se hvor mange journalister som kaster seg på alt som kan brukes til å hetse Trump.

De av oss som har fulgt med i media i lang tid, vet godt at den retorikken Trump har ført mot illegale innvandrere fra Syd-Amerika nesten ikke skiller seg fra hans forgjengere. Både Clinton og Obama, begge demokrater, var uforsonlige i sin retorikk mot de illegale innvandrerne, og den lovgivningen som i dag

praktiseres av Trump-administrasjonen, som dømmes hardt av demokratene, ble ikke engang innført av han, men av hans forgjengere. Men det som var helt greie og akseptable lover når Clinton og Obama fikk dem vedtatt og gikk inn for dem, det er grov rasisme og menneskeforakt når Trump praktiserer dem. Amerikanske medier har lagt Trump for har fra dag en. De har aldri akseptert at han vant valget og de har kjørt sjikanøse kampanjer mot ham sammenhengende siden han ble USAs president. Og det samme har norske medier, med TV2 i Fredrik Græsvik i spissen. Det går nesten ikke en dag uten grov sjikane mot Trump på fra Græsvik.

Trump på sin side forklarer masseskytingene med psykiatri, og det har han etter min mening sannsynligvis helt rett i. Det som har vært laget av fjernsynsdokumentarer om masseskytere viser dypt deprimerte, asosiale og forkvaklede unge mennesker som nærmest bruker masseskytingen som en form for selvmord, der de forsøker å få som mange som mulig med i døden. Det synes åpenbart at det oftest er voldsomme, destruktive krefter involvert i langt større grad enn politisk overbevisning. Men om så var, at enkelte masseskytere er trigget av politikk, er det virkelig så enkelt at man uten videre kan gi innvandringskritikere skylda for massedrap på innvandrere? Selvsagt ikke. Dette er en skremmende overforenkling som misbrukes grovt i politisk propaganda. Det er akkurat like sannsynlig at mordertrangen hos en innvandringsmotstander trigges av den massive hetsen mot dem som går inn for å stoppe den illegale innvandringen. Å stadig oppleve at ens politiske synspunkter utropes til rasisme, menneskeforakt og nazisme, er en like sannsynlig utløser hos en psykisk skadet massedrapsmann.

Vi har det samme fenomenet i Norge. Ap påstår at det finnes et farlig hat mot Ap, men det ser ut til at de aldri har evnet å vurdere om det er de selv som trigger hatet gjennom sine gjentatte påstander om at de som går inn for en annen innvandringspolitikk er rasister, nazister og fascister. Som en nett-debattant som har debattert mye med AUF- og Ap-folk på Aps eget nettsted hos Dagsavisen, www.nyemeninger.no kan jeg fortelle at det kan være ganske irriterende å stadig bli utropt til rasist og nazist når ens meninger ikke er i nærheten av å støtte noe slikt. Og nå går Ap inn for at sjikane på nett skal kunne bøtelegges av politiet uten forutgående rettssak. Jeg har lest flere innlegg fra Ap-folk som støtter denne bøteleggingen, og felles for dem alle, er at de utelukkende henviser til sjikane som har rammet deres egne. -Vi er bekymret for at folk trekker seg fra debattene pga denne sjikanen, og det er et demokratisk problem, påstår man. Men at folk faktisk ikke orker å debattere mer fordi man kalles rasist, nazist og fascist og det som verre er, det nevnes ikke. Og at Sylvi Listhaug mottar drapstrusler og at nett-troll håper hun blir voldtatt i hjel av islamister, det teller

heller ikke i denne sammenhengen. Ap er utelukkende opptatt av å beskytte sine egne meninger, mens når høyresiden sjikaneres er det fullt fortjent. Det er deres egen skyld.

Og når demokratene i USA er blitt helt rabiate i sine hatangrep på Trump, så er det heller ikke deres eget ansvar. Senest i dag skriver Hans Petter Sjøli ”Et forsvar for godheten” i VG, der han går langt i å påstå at når Trumps motstandere er usaklige og sjikanøse, så er det også Trumps skyld:

”Det spørs om det allerede har gått for langt for vår store allierte i Vest. For presidentens motstandere er det så å si umulig å møte ham med rasjonelle argumenter, konkret politikk og normal saklighet. Polariseringen har kommet så langt at politikken er i ferd med å bli en slagmark mellom identitetsbaserte grupper uten et felles språk.”

Selvsagt er det mulig for Trumps motstandere å møte ham med rasjonelle argumenter og saklighet, men sjikanen og trakasseringen har dominert helt fra Trump ble valgt, og det kan man sannelig ikke bebreide Trump for. Enhver har ansvaret for sine egne bidrag i den offentlige debatten, og her har både pressen, demokratene og andre Trump-hatere spilt en avgjørende rolle for å bygge opp motsetningene og polariseringen.

Sjøli vil altså tilbake til godheten. Og for ham står tidligere KrF-leder Knut Arild Hareide som selve kroneksempelet på godheten som Sjøli etterlyser da han sto frem som venstreradikal, selv om han kunne risikere å miste makten. Joda, jeg fulgte Hareide gjennom denne prosessen, og husker da han avslutningsvis tok sitt uforsonlige oppgjør med FrPs Sylvi Listhaug og den FB-meldingen som gjorde at stortingets venstreside fikk presset justisminister Listhaug ut av regjeringen. Jeg så Hareides tale til sitt landsmøte og må si at et er noe av det styggeste jeg har sett i norsk politisk historie. Det var absolutt ingen godhet som kom ut av Hareide den dagen. Det var noe av den mest usympatiske selvgodheten og nedlatenheten jeg har sett av en norsk politiker. Han øste ut av seg ondskapsfullheter mot Sylvi Listhaug og tilla henne de sjofleste hensikter han kunne tenke seg. Hun hadde bevisst gått inn for å krenke ofrene etter massedrapene på Utøya på den nedrigst tenkelige måte, men denne koblingen fantes kun i Hareides og Aps fantasi. Listhaugs FB-innlegg dreide seg åpenbart utelukkende om en eneste sak, og det presiserte hun i meldingen. Det gjaldt om terrorister skulle kunne fratas sine pass ved en administrativ forføyning. Men der gikk Ap mot. Det var kun dette Listhaug uttalte seg om. Men i Hareides fantasi ble dette til en grov krenkelse av ofrene for ABBs massedrap. Det var en meget tendensiøs og uberettiget kobling. Men det ble en kjærkommen anledning for

Hareide til å øse ut av seg sin voldsomme moralske indignasjon over at andre ikke er like gode som han selv synes han er.

Hareide står som selve arketypen på å tillegge sine medmennesker onde hensikter. Han som i egne øyne er godheten selv, står i realiteten for en type retorikk som har infisert og ødelagt norsk politiske ordskifte. Og hans parti har utmerket seg ved å gi andre partier skylden for alt som går på skjeve når det gjelder norske innvandrere. KrF er kjennetegnet av at de har null interesser for å finne ut hvordan det går med de milliardene de pøser ut av landet til såkalt U-hjelp, og de har vist en skremmende likegyldighet i forhold til hvordan det går med de titusener av innvandrere de kjemper for å få til Norge. For når noen forsøker å stille dem til ansvar, slik FrPs innvandringspolitiske talsmann Mazyar Keshvari, gjorde i en debatt med daværende nestleder i KrF, Dagrun Eriksen, på NRK radio for få år siden, påsto hun at det er FrP sin skyld at innvandrerungdom dropper ut av skolen og at de radikaliseres og blir terrorister. Og da FrPs Per Sandberg senere tok til motmæle og etterlyste KrFs eget ansvar, ble Knut Arild Hareide rasende. Og mediene ga Hareide fritt talerør i dagevis til å uttrykke sin indignasjon over at de skulle ha noe ansvar for at det går dårlig med innvandrere, Og der har du Hareide og KrF i et nøtteskall. De er i egne øyne så gode at de skal ha seg frabedt at noen spør etter deres eget ansvar for hva som blir følgene av deres politikk. At U-hjelpsmidler i millardstørrelse går rett i lomma på korrupte ledere, eller at over 50% av norske sosialhjelpsmidler ender hos innvandrere som aldri kommer i arbeide, er da sannelig ikke KrFs ansvar, ifølge dem selv. Alt som går galt, er FrPs skyld!

Her har du forklaringen på uttrykket ”godhetstyrann”, som du ikke fatter i din artikkel, Hans Petter Sjøli. Begrepet betyr ganske enkelt mennesker som er så gode i egne øyne, at de føler seg berettiget til å tyrannisere andre som er uenig med dem, og utroper dem til å være onde mennesker. Og han som du etterlyser at vi skal lære av, Knut Arild Hareide, er kanskje det fremste eksempelet i norsk politikk på en godhetstyrann.

Hvem skal vi tro på når selv statskanalen bevisst bruker fake news?

NRK har blitt utsatt for kraftig kritikk fra flere hold etter bruken av "fake news" i noe som skulle være en form for forskning i hvor lett ungdom lar seg påvirke. Jeg ser i flere aviser at mange av elevene som ble forsøkt lurt av Folkeopplysningen, klager over at andre blir krenket eller fornærmet på deres vegne. -Vi er verken krenket eller fornærmet, men føler oss opplyst, sier flere.

Her avslører disse ungdommene tydelig forskjellen på unge mennesker som tenker veldig konkret og situasjonsavhengig, og voksnes evne til å tenke mer

prinsipielt. Og det avslører også etter min mening hvorfor aldersgrensen for å kunne stemme ikke bør senkes.

Det disse ungdommene avslører, er nemlig at de åpenbart ikke har skjønt kritikken. Den dreier seg nemlig overhodet ikke om at denne bruken av fake news krenker dem som rammes, men om at dette er en metode som rammer NRKs troverdighet som informasjonskanal. Dessuten strider denne typen "forskning" mot grunnleggende etiske prinsipper om at ingen mennesker skal utsettes for forskning uten selv å samtykke.

Det er nesten litt rørende å se ungdommer som etter å ha blitt lurt trill rundt, står frem og forteller om hvor mye de har lært av å ha blitt forsøkt lurt til å tro på noe som var fabrikkerte løgner. Skal tro om de synes det hadde vært like morsomt og lærerikt, dersom saken gjaldt noe som virkelig betydde noe for dem personlig. Hva om noe de selv brant for og identifiserte seg med, ble fremstilt på en falsk og nedsettende måte, som rammet dem på et helt personlig plan? Hadde det vært like fint og lærerikt? Ungdommenes aksept og ukritiske tilslutning til en opplæringsmetode der de uten advarsel blir løyet for, avslører etter min mening en umoden og naiv holdning til autoriteter, som også er typisk for ennå ikke voksne, prinsipielt tenkende mennesker. Det er relativt umodent å forsvare autoritetens rett til faktisk å lyve for en selv.

Her må man selvsagt tenke prinsipielt og ikke akseptere bruken av fake news fordi i akkurat dette tilfellet ble ikke så mange rammet personlig. Enten er det galt av NRK å bevisst utsette seergrupper for fabrikkerte løgner, eller så er det helt ok, bare man har et aktverdig mål med å lure folk. Som i dette tilfellet: Man ville finne ut hvor lettlurte ungdom er. Og så viser man en foraktelig holdning overfor dem ved å bevisst lyve for dem uten at de er advart på forhånd.

NRK kunne lett ha funnet ut om ungdommene lot seg påvirke ved å invitere dem til å delta i et eksperiment, der premissene var klarlagt på forhånd. Man kunne opplyst dem om at det ville bli laget diverse reportasjer, der noen var sanne, mens andre var oppdiktede. Og så kunne elevene frivillig få delta i eksperimentet på det oppgitte grunnlaget. Sannsynligheten er stor for at de ville ha lært enda mer av et slikt forsøk, ved at de helt fra begynnelsen av ville vært svært observante på å skille mellom ekte og falske nyheter.

Jeg stiller meg også meget tvilende til den aktuelle rektorens vurderinger ved det etiske å sette i gang et omfattende opplegg for å forsøke å lure sine egne elever. I mine øyne er dette meget moralsk betenkelig, og jeg ville selv aldri kunne tenke meg å delta som lærer. Målet med kampanjen har tydeligvis vært at en del av elevene skal sitte igjen med følelsen av «oj, så dum og lettlurt jeg er». Er det greit at en skole bidrar til å gi elevene slike opplevelser? Og jeg synes rektorens

uttalelse om at han har så stor tiltro til sine elever, at han ikke tror de lar seg påvirke av falske nyheter fremstår som temmelig paradoksale, når selve ideen med denne "forskningen" nettopp var å forsøke å bevise hvordan vi lar oss påvirke av nettopp "fake news". Dersom han på forhånd mente at hans elever var så kloke at de ikke lar seg påvirke, hvorfor ble han da i det hele tatt med på forsøket?

Klimafanatikernes totalt manglende realitetssans

Herre Jemini, vet ikke alle disse (sikkert velmenende) klimastreikerne og økofanatikerne at norske utslipp betyr null og niks for verdensklimaet? De forteller så stolte at de ikke spiser kjøtt, ikke kjører bil om ikke de må og ellers lever akkurat slik politisk korrekte klimaforkjempere bør, men så vet de ikke at det de gjør, betyr null og niks for verdens klima? Norges såkalte klimautslipp utgjør EN PROMILLE av verdens samlede utslipp! Om så hele Norges befolkning begynte å leve som steinalderfolk, så ville det likevel bety null og niks for klima. Hører de ikke? NADA! Dette er et motefenomen, som overhode ikke bygger på reelle fakta, men er blitt en form for massepsykose av å forsake og forkaste alle de fremskrittene vi mennesker har oppnådd. Ja, la oss alle begynne å spise gress, og så utsetter vi klimaendringene kanskje med 14 dager.

Kan noen fortelle disse klimaidiotene at dersom noe skal monne, så er det de landene som står for de virkelig enorme utslippene som må legge om og sørge for å rense sine utslipp slik vi i Norge allerede gjør?

Det grenser til den reneste idioti å kreve at Norge skal endre sin politikk når det overhodet ikke vil endre noe som helst!

Her ser vi en stor ansamling av fanatiske klimaidioter som ikke har en anelse om hva deres ofre eller deres primalskrik vil medføre. Spis gjerne bare gress for min del, men bør man ikke faktisk ha så mye kunnskap, at man forstår at norske utslipp betyr null og niks? EN PROMILLE av verdens såkalte klimautslipp. Har folk gått fullstendig av skaftet? Betyr fakta null og niks for disse menneskene?

Finnes det virkelig så mange politiske ekstremister i Norge som mange vil ha det til?

Jeg har aldri før sett så mange artikler og kronikker i løpet av så kort tid - som utelukkende har som formål å bevise at visse politiske meninger er ekstreme, umoralske, forkastelige og nedrige. Har det gått helt inflasjon i venstresidens trang til å fremstille andre mennesker som en form for moralsk forkrøplede og

uanstendige undermennesker? For å si det med et historisk sitat: Aldri har så mange venstreorienterte bedrevet så mye ufyseliggjøring av sine meningsmotstandere som i denne valgkampen. Og manges budskap er paradoksalt nok at det er motstanderne som polariserer og gjør debattene hardere og mer uforsonlige, mens det i realiteten er deres egen strøm av påstander om hvor nedrige visse andre politikere er, som faktisk setter standarden mye mer enn noe annet.

Selvsagt er det særlig Sylvi Listhaug som fører til denne voldsomme opphisselsen hos disse i egne øyne moralsk overlegne menneskene, og en liten setning og et bilde på FB, der Sylvi Listhaug erklærer at hun er motstander av at vi skal ta imot båtflyktninger, medfører kaskader av moralsk indignasjon. At det er et politiske standpunkt at man er motstander av denne typen innvandring til Europa, kan man tydeligvis ikke akseptere og argumentere mot, uten å samtidig erklære hvor nedrig og moralsk fordervet dette mennesket må være, som ytrer noe slikt.

Senest ute, er Sturla J. Stålsett, professor, MF – Vitenskapelig høyskole i Dagbladet, som kommer med de sedvanlige tiradene om den ekstremismen han mener den norske høyresiden står for - en ekstremisme de i følge ham, forsøker å pakke inn som norske verdier. Selvsagt ser heller ikke Stålsett det parodiske og nesten tragikomiske i at det faktisk er han selv som opphøyer seg selv til å stå for det eneste moralsk korrekte, og som altså selv representerer de riktige "norske verdiene". Det er han som pakker sin egen moralske fordømmelse av andre inn i gode norske verdier!

Så la oss da se hva Stålsett anser som ekstremisme. Jeg siterer:

"En folkehelseminister som beskylder leger for å stå i ledtog med menneskesmuglere. Og med stolthet lover å slå hånda av flyktninger i nød.

En justisminister som må presisere at han faktisk ikke mener at druknende flyktninger skal overlates til sin sikre død. De må bare ikke fraktes hit.

En finansminister som insisterer på å kaste konspiratoriske mistanker over en minoritetsbefolkning, når den samme befolkningen er angrepet av terror."

Slike utsagn som dette, må vel være et rent skoleeksempel på hvordan et budskap kan vinkles nesten til det ugjenkjennelige for å fremstå som ekstremt, slik at Stålsett kan ta avstand fra det. Enten har han overhodet ikke skjønt logikken i disse uttalelsene, eller han manipulerer dem bevisst for å gjøre dem ekstreme.

Folkehelseministeren har selvsagt aldri uttale at Leger uten grenser reelt sett står i ledtog med menneskesmuglere, men at følgen av deres handlinger blir at de i

praksis fungerer som menneskesmuglernes forlengede hånd. Menneskesmuglerne vet at de båtflyktningene de frakter ut på havet, mot store summer, blir plukket opp av større skip, og de kan på den måten gamble med maksimalt antall migranter i små båter. Det skal ikke mye intelligens til for å forstå denne sammenhengen. Men det vris og vrenges på til det ugjenkjennelige.

At justisministeren må presiseres at han ikke mener at druknende flyktninger skal overlates til den sikre død, sier langt mer om hvordan selv enkle utsagn med vilje misforstås og utlegges på verst tenkelig måte. Det sier mer om de flyktningeliberales nedrige tolkninger av justisministerens meninger, at han faktisk må presisere slike selvfølgelige ting. Å anklage han for at noen innbiller seg at han vil at folk skal drukne, blir jo helt meningsløst!

Og når finansministeren tar sterk avstand fra at det skal bli akseptabelt i vårt samfunn at enkelte muslimer nekter å motta en utstrakt hånd, som er rakt frem for å vise vennlighet og respekt, og kaller det en form for snikislamisering hvis så skjer, så kaster hun selvsagt ikke konspiratoriske mistanker over en minoritetsbefolkning. Kritikken av at vårt samfunn stadig, både åpent og i det skjulte endrer grenser for å tilpasse oss ekstreme religiøse gruppers krav, er ikke en konspiratorisk mistanke mot en minoritet, men en kritikk av det norske samfunnets tendens til å være alt for imøtekommende overfor særkrav. Det er altså aller mest en kritikk av oss selv.

Stålsett fortsetter på samme måte:

"En statsminister som mumler seg uenig, men bare setter foten ned om det er bråk om bompenger som truer. En utenriksminister som – sammen med justisministeren, for å understreke alvoret – rykker ut for å tåkelegge det pinlige faktum at et norsk skip som har plukket opp flyktninger i havsnød, må søke hjelp hos andre europeiske land. For Norge har nemlig ingen plikt til å hjelpe, selv om skipet er norsk."

Leger uten grenser er selvsagt fullt klar over Norges holdning til båtflyktninger. De bør reddes og så fraktes tilbake dit de kom fra. Like mye er de sikkert klar over at f eks Italia nekter slike "redningsskip" å legge til land. Men Leger uten grenser velger likevel å plukke opp migranter, og kaller det at de "redder dem", og forsøker å tvinge seg til å sette dem i land i Europa. Dermed utfører de den siste etappen av menneskesmuglernes kriminelle virksomhet, og blir i praksis deres forlengede arm. Sier det seg ikke egentlig selv? Og sier det seg ikke egentlig selv at jo flere slike "redningsbåter" som overtar smuglernes båtlast av migranter og tvinger dem inn i Europa, jo flere vil legge ut på reisen? Nei, det er ikke bevist, sier man. Nei, men den enkleste logikk i verden tilsier at det vil bli resultatet.

Og så måtte det selvsagt komme, også fra Stålsett:

"Dette er mer enn stusslig. Det er dypt urovekkende. For det normaliserer det ekstreme.

Vi visste det godt; vi har sett det igjen: Ekstreme holdninger kan føre til ekstreme handlinger. Handlinger som påfører andre skade og ufrihet, og voldelig død."

Det han indirekte sier, er at politikere som Sylvi Listhaug, Siv Jensen, Jøran Kallmyr, ja selv Erna Solberg bidrar til terrorisme, fordi det de står for er så ekstreme holdninger og Erna Solberg fordi hun pakker disse ekstreme holdningene inn og gjør dem til normale norske verdier.

Og Stålsett avslutter med stor patos, ved å opphøye sine egne meninger til det som er normalt, og sine egne vurderinger til den korrekte kollektive dømmekraften:

"Når redningsaksjoner framstilles som forbrytelser, er det tydelig at verdier står på spill, og den kollektive dømmekraften utfordres.

Sunn dømmekraft handler først av alt om evnen til å la seg ryste, og se forskjell på hva som er normalt, og hva som er fryktelig galt."

Er det flere enn meg som begynner å bli temmelig lei av dette enorme behovet hos venstresiden til å ekstremisterklære og moralsk fordømme andre mennesker bare fordi de er uenig med dem? Hvorfor denne enorme trangen til å opphøye sine egnemeninger til de eneste moralsk høyverdige, når man selv ikke egentlig sitter med noe svar på verdens utfordringer?

Hva med å skrive en kronikk om hvorfor det f eks er så klokt å moralsk riktig å åpne Norge for båtmigranter? Men det er det ingen som gjør. Kan det være fordi de innerst inne vet at uansett om vi tar imot 10 000, 100 000 eller 1000 000, så vil det være minst 50 millioner som fremdeles er på flukt? Kan det være fordi de aller fleste innerst inne vet at denne løsningen ikke hjelper mer enn bokstavelig talt en dråpe i havet, og at helt andre tiltak må til for å virkelig hjelpe all verdens mennesker i nød?

Mediene marsjerer i takt

De siste dagene minner stygt om tiden etter at en syketransport etterlot en innvandrer i parken fordi de trodde han var dritings. Men etterpå viste det seg at han hadde en hjerneblødning etter å ha blitt slått ned av en annen innvandrer. (Den såkalte Erik Schjenken-saken).

Alle norske tradisjonelle medier var fulle av rasismepåstander og sjåførene ble hengt ut som rasister som utelukkende kjørte fra mannen fordi han var mørkhudet. At han hadde nøyaktig samme symptomer som en beruset person, og at han gikk på to ben, var det ingen som gadd å bry seg om. Jeg har sjelden blitt så glad for en domsavsigelse som da Dagbladet ble dømt i alle instanser og måtte betale en klekkelig erstatning for det uberettigede rasismeråkjøret sitt.

Nå har en etnisk hvit mann begått drap på sin søster og forsøkt å trenge seg inn i en moske med våpen. Tradisjonen tro er mediene fulle av påstander om høyreekstrem terror, hvite ekstremister, muslimhat og islamofobi, selv før noe som helst er klarlagt angående mannens motiver, hans psykiske helse eller hans agenda. Vi vet ikke en gang om han er tilregnelig. Men det alle mediene synes å være enig om, er at det er uhyre viktig å proklamere at mannen er etnisk norsk og hvit. Det var vel det første vi fikk vite.

Og nå er debattene i gang om det såkalte meget utbredte muslimhatet og islamofobien i samfunnet. Torp kjører debatt på NRK, og vil vite hvordan høyresiden trigger terrorister, varaordfører Kamzy får snakke fritt om hvordan høyresiden sprer netthat og ødelegger demokratiet fordi de skremmer andre fra å debattere, og alle er skjønt enige om at alt som finnes av nett-troll som sprer hat på nettet tilhører høyresiden. (Joda, vi kjenner igjen Kamzys overforenklede forklaringer fra den gangen hun blånektet for at det finnes kriminelle ungdomsgjenger i Oslo, bare et par av kidza som har litt sånn der fuck-politiet holdninger. Helt uskyldig.)

Ingen nevner at innvandrerkvinner som uttaler seg kritisk om sitt eget miljø gjerne utsettes for trusler om vold, de utstøtes og isoleres - ja den velkjente debattanten, Kadra, har flere ganger blitt angrepet og banket opp på åpen gate - av sine egne, fordi hun våger å kritisere dem i media. Nei, det er selvsagt etnisk, hvite nordmenn som skremmer innvandrerkvinner fra det offentlige ordskiftet. At flere innvandrerkvinner som debatterer i offentligheten må ha voldsalarm pga av vold fra sine egne landsmenn er helt borte fra debatten.

Noen av de aller verste og styggeste uttalelsene jeg har sett skjermdumper av, har vært fra fora for innvandrere og muslimer, der hatpratet har antatt ekstreme proporsjoner. Og hvem husker ikke all den grove sjikanen etter reklamefilmen der en kvinne tar av seg hijaben, og innvandrerungdom gikk fullstendig berserk i stygg og truende ordbruk? Så stygg var den, at selv Antirasistisk Senters, Sultan Shoaib, publiserte en kronikk der han tok sterk avstand fra hatpratet. For ikke å snakke om den pakistanske legen som kalte Shurika Hansen "en stygg utlending som alle hater", og som nå brukes som skribent i Dagsavisen. Og så glemmer

alle å fortelle at nordmenn flest blir mer og mer tolerante overfor muslimer. MSM vil mye heller skape et bilde av nordmenn som islamofobe og hatefulle.

Og det regnes tydeligvis ikke med i MSM når det er innvandrere eller venstreorienterte som driver med hatprat. Hatprat er synonymt med høyresiden. At innvandrerkritiske i det hele tatt kan ha fått trigget sitt raseri av hatpratet de opplever mot sine meninger, er det ingen som anser som en mulig grunn til at de blir ekstreme eller voldelige. Nei, det er utelukkende hatprat fra høyresiden som trigger voldelige mennesker. At de kan ha blitt trigget av hatpratet mot det å være innvandringskritisk, ser man bort fra.

Min erfaring er at ingenting trigger så mye aggresjon og hat som det å føle seg utstøtt fra fellesskapet. Har MSM tenkt over hvordan det oppleves for unge mennesker som er kritiske til innvandring å få høre dag etter dag at deres meninger er forkastelige og uønsket, at samfunnet ønsker å bekjempe dem og isolere dem, at de ikke har noen plass i samfunnet og at "alle" fordømmer dem og anser dem som mindreverdige individer? Innbiller man seg at dette har en positiv og oppbyggelig effekt? All erfaring tilsier at individer som fradømmes tilhørigheten og som utstøtes og fordømmes, blir sintere og sintere! Det er sånn samfunnet skaper ekstremister.

MSM er også bemerkelsesverdig uinteresserte når Sylvia Listhaug, som de alle hater, mottar dødstrusler, med håp om at hun skal gjengvoldtas og få en kule i panna fra islamister.

Nei, grovt netthat, voldstrusler og oppfordringer til drap kan da ikke ha noen interesse, når det fremsettes av innvandrere, muslimer eller venstreorienterte.

Det finnes kun ett stort problem når det gjelder netthat i Norge: Hvite etniske høyreorienterte menn. Hvor enkel går det egentlig an å bli i hodet hos norske tradisjonelle medier?

Er det forresten noen andre som har stusset på at Philip Manshaus ser ut som om han har blitt banket særdeles grundig opp, mens de to eldre mennene som heldigvis fikk stanset ham, ikke ser ut til å ha en eneste skramme? I Norge har vi svært strenge lover for hva som aksepteres av voldsbruk selv i selvforsvar. Vi er selvsagt alle glad for at de to, hvorav en var tidligere soldat, fikk avverget all skyting, men om jeg skal være litt djevelens advokat, så undrer det meg litt at de helt ukritisk hylles for sin inngripen, mens det ser ut som om de har banket livskiten ut av Manshaus både grundig og lenge. Jeg stusset også da de fortalte på TV at den ene hadde kontroll over Manshaus, mens den andre satt oppå og slo og slo.

Ifølge lovverket har man ikke lov til å bruke mer vold enn det som er nødvendig for å avverge en livstruende situasjon. Hvor lenge dengte de to eldre mennene på Manshaus etter at de hadde lagt han i bakken og hadde ham under kontroll? I Norge har vi lang tradisjon for at folk som utøver selvtekt blir dømt, mens overgriperen går fri og attpåtil får erstatning. Hva hadde skjedd om to etniske nordmenn hadde overmannet en mørkhudet og/eller en muslim med våpen, og skambanket han på tilsvarende måte? Ville de blitt hyllet? Eller ville "offeret" fått erstatning og de to slåsskjempene blitt dømt for vold?

Kanskje Manshaus bør skaffe seg en skikkelig djevelens advokat som våger å tross alt av politisk korrekthet og krever at han tilkjennes erstatning for den volden han har blitt utsatt for?

Når tekstene blir for kompliserte til at Møllersen fatter innholdet.

Jeg ser i dag at Joakim Møllersen har laget en nyversjon av en av mine tekster – en nyversjon som dessverre avslører hans manglende evne til å oppfatte nyanserte tekster. Vet du i det hele tatt hva ironi er Møllersen? Det tror jeg neppe. Dessuten sauser Møllersen min kronikk sammen med massevis av andre ting han finner kritikkverdig ved Resett, som om jeg har noe med det å gjøre. Jeg står kun ansvarlig for mine egne tekster. Men Møllersen har vel sine metoder for å få en tekst til å fremstå som maksimalt kritikkverdig, og pøser på med alt ufyselig han kan komme på. I tillegg linker han heller ikke til min kronikk, slik at leserne overhode1 ikke får en sjanse til å gjøre seg opp sin egen mening. Skikkelig feigt, spør du meg. Jeg vet ikke om radikalportal.no i det hele tatt praktiserer noen av pressens etiske retningslinjer som f eks tilsvarsrett, men jeg ber dere likevel om å offentliggjøre følgende slik at jeg kan rette opp de verste oppfinnsomme gjendiktningene til Møllersen.

1. At pressen og mediene for øvrig var fulle av spekulasjoner omkring hva som gjør personer til terrorister etter den mislykkede terroren mot en moske i Bærum, er en realitet, og ikke noe jeg har fått for meg. Ingen av oss vet faktisk noe som helst om Manhaus' psyke ennå, og om han i det hele tatt er tilregnelig eller om hva som kan ha trigget hans ønske om å bli terrorist. Dette tillot jeg meg å kritisere. Særlig venstresiden brukte saken for alt den er verdt til å gi skylda til navngitte FrP-ere. Ja, selv Erna Solberg har blitt beskyldt i Dagbladet for å skape terrorisme fordi hun liksom alminneliggjør ekstreme meninger.

2. Opp mot dette tar jeg en helt annen innfallsvinkel: Jeg spør et helt ærlig spørsmål, om det ikke faktisk kan være all den fordømmelsen av innvandringskritiske meninger som kommer gjennom mediene og politikerne som kan være med å trigge raseriet hos en potensielt voldelig terrorist. Med mitt kjennskap til den menneskelige psyke gjennom å ha omgåttes barn og unge på jobben gjennom 40 år, har jeg erfart at det ikke er noe annet som trigger aggresjon og raseri så mye hos mennesker, som det å bli fordømt, holdt utenfor og erklært for å ha forkastelige meninger. Unge som opplever slikt, blir ofte asosiale og sinte og ønsker å hevne seg på fellesskapet. Møllersen kan gjerne være uenig i at slike psykologiske mekanismer kan være aktuelle i saker som vedrører høyreekstreme, men at mine motiver skulle være at jeg synes så synd på terrorister og høyreekstreme, at de har det så forferdelig og vanskelig osv, som Møllersen gjentar og gjentar, er helt absurd å påstå. Jeg drøfter psykologiske mekanismer og synes overhodet ikke synd på mordere, drapsmenn og terrorister. Hvorfor dikter du opp slike motiver hos meg, Møllersen? For å kunne ta maksimalt avstand fra meg? Jeg råder deg til å ta en prat med erfarne folk som står tett på miljøer som lever i utenforskap, som f eks høyreekstreme. Hva er det som har gjort dem slik de er, og hva trigger deres sinne? De fleste som spekulerer i mediene, synes å være skjønt enig i at hos en terrorist, så kommer først meningene og deretter volden. I mine øyne er dette er en grov overforenkling. Jeg vil hevde at først kommer et plaget og skadet sinn, deretter voldsfantasiene, og først deretter kommer den ideologien som utløser den aggresjonen som har ligget latent fra langt tilbake. Kan Møllersen med grunnlag i de to norske terrorsakene påstå at dette ikke kan være tilfelle? Alle som har lest om ABB, vet at han var grovt forsømt og skadet allerede som lite barn. Hittil vet vi lite om Manshaus, men jeg blir ikke overrasket om han har psykiske skader.

3. Når jeg tar opp spørsmålet om erstatning for å ha blitt banket opp, så er dette ironi! Det er altså IKKE min mening og heller ikke Resetts mening. Det er i bunn og grunn en kritikk av det norske rettsvesenet, som i flere saker med kjent gjerningsmann, presterer å straffe offeret fordi han/hun har brukt ”ulovlige” metoder for å gjenopprette sin rett. Etter min mening har rettsvesenet gått alt for langt i å beskytte overgriperen og la offeret lide. Og jeg hadde friskt i minne at også den erklærte terroristen Arfan Bhatti, som har latt seg avbilde som fremmedkriger med våpen og som er dømt for vold mot sin ektefelle og skyting mot en synagoge nylig ble tilkjent 120 000kr i erstatning fra den norske stat. En avgjørelse som i mine øyne fremstår som absurd, med tanke på de vanvittige summene han har kostet det norske samfunnet. Jeg sier helt tydelig i dette avsnittet at jeg taler som ”djevelens advokat” – det betyr at det ikke er min

mening, men den onde djevelske advokaten som får seg til å si og gjøre hva som helst i sin klients interesser. Omtrent som en Tor Erling Staff, som spilte rollen som djevelens advokat til fingerspissene. Han sa alt det alle andre oppfatter som upassende, ufint og politisk ukorrekt. Han provoserte det gode borgerskapet med sine ufine uttalelser gjennom et helt liv. Og da jeg talte som djevelens advokat i min kronikk, inntok jeg den samme rollen, det gjorde jeg helt klart. Og min kritikk var ment å ramme vårt rettsvesen som i så mange tilfeller svikter ofrene.

Joakim Møllersen har stort sett misforstått alt jeg har skrevet, han skjønner ikke ironi og det mer subtile språket og han dikter opp sin egen forståelse. Stråmannsargumentasjonen tilfredsstiller helt sikkert venstresidens ønske om å stigmatisere og skape fiendebilder av oss på høyresiden, men bare så synd det er diktet opp. Dessverre er jeg langt fra den fæle fyren Møllersen prøver å la et bilde av. Jeg er glad i alle mennesker, av alle hudfarger og opprinnelsesland og møter hvert enkelt menneske som det det er. Bare folk oppfører seg ordentlig, har det null betydning for meg hvilken politiske retning de tilhører eller hvor de kommer fra. Jeg er for meningsmangfold og gleder meg over sjansen til å bryne meninger om viktige saker.

Det som bekymrer meg, er alle de hatefulle innleggene som kom i kjølvannet av min første kronikk, der folk utbroderte hvordan de ville ha slått og slått Manshaus inntil han var slått i hjel. Han fortjente all den vold han kunne fått var gjennomgangsmelodien hos mange. Og døden hadde vært fullt fortjent. Mange av dem som uttalte dette, kjenner jeg godt som folk på venstresiden. Altså Møllersens likesinnede. Men slike bagateller opptar kanskje ikke Møllersen?

Misbruker etniske nordmenn utenlandske kvinner i industrielt omfang?

Det er heldigvis ytterst sjelden mediene presenterer så overfladisk og dårlig journalistikk som det NRK presenterer i artikkelen «Utenlandske kvinner leveres på døra til krisesenteret». Her presenteres stort sett alt av fordommer, myter og feiltagelser om norske menns såkalte store misbruk av utenlandske kvinner, helt ukritisk og helt uten å hente inn noen motstemmer som kan nyansere påstandene.

Man omtaler norske menn som om vi er en ensartet gruppe som misbruker utenlandske kvinner en masse, og lederen ved krisesenteret i Telemark Svein Gjerseth påstår at dette er et så omfattende problem at det mest av alt ligner en «industriell praksis». Og helt uten noen begrunnelse påstår han at det er store mørketall. Hvordan i all verden kan han vite det? Det er kun en udokumentert påstand!

Ut fra denne sterke ordbruken, tenker sikkert mange at dette må dreie seg om mange hundre menn årlig bare i Telemark, men hvilke tall oppgir han? Jo, ti kvinner pr år! Og det er industriell praksis?

Men selvsagt har NRKs journalister oppsøkt noen av disse mennene som så brutalt har «kastet på dør» disse kvinnene for å få innsyn i bakgrunnen for disse samlivsbruddene? Nei, ingen. I realiteten vet journalisten overhodet ikke noe om hva som har ødelagt samlivet. Er virkelig NRKs journalister så skremmende naive at de ikke vet at en sak alltid har mange sider? Hva med samtidig imøtegåelsesrett? Kan man skrive hva man vil om sakesløse mennesker kun fordi de er anonyme?

Artikkelen inneholder dessuten en lang rekke saksfeil. Det er lenge siden Utlendingsdirektoratet (2010) fikk rett til å innhente opplysninger fra politiet om personer som søker om familiegjenforening, og har de noe på rullebladet om familievold, har UDI rett til å nekte familiegjenforening. Min erfaring er at UDI praktiserer dette svært strengt og ellers krever tydelige bevis på at det dreier seg om et reelt kjærlighetsforhold. I artikkelen blir det omtalt som noe ufint at en ektemann melder fra til myndighetene om samlivsbruddet, men er ikke det mer en rett og rimelig dersom kona f eks har vært utro eller på andre måter har skylden for samlivsbruddet at myndighetene får kjennskap til realitetene? Hvorfor blir absolutt alt som gjelder etnisk nordmenn tolket som negativt? Hvorfor oppfattes en nordmanns helt rimelige opplysning til UDI om at et ekteskap er over, som noe stygt mot kvinnen? Ved å late som de fremdeles lever sammen, ville han bryte norsk lov. Han er pliktig til å opplyse om at ekteskapet er over.

Og det at et ekteskap oppløses før det har gått tre år, er det ensbetydende med at mannen bruker og kaster kvinnen? Blir ikke nesten 50% av norske ekteskap oppløst i løpet av få år? Men er det noen som beskylder norske kvinner for å misbruke menn fordi de skiller seg fra sin mann før tre år har gått? Nei, selvsagt ikke. Men norske menn som har flere forhold til utenlandske kvinner dømmes etter helt andre normer enn alle andre. Dersom deres ekteskap ryker, er det misbruk og bruk og kast av kvinner. Og kvinnen er selvsagt alltid pr definisjon uskyldig. Det er den hvite, etniske nordmannen som er en misbruker, selvsagt! Det vet da alle! Mens en etnisk norsk kvinne som lever i Norge kan ha så mange ekteskap hun vil etter hverandre uten at noen ville finne på å kritisere henne.

Og så er det noen andre myter, som bør avlives med det samme. Det påstås ofte at utenlandske kvinner blir lengre i voldelige forhold fordi de ikke kjenner sine rettigheter. Fullstendig feil. For det første blir alle utenlandske kvinner grundig opplært i sine rettigheter på de obligatoriske norsk- og samfunnsfagskursene de

må gå på, der det legges stor vekt på alle mulighetene for hjelp dersom de opplever vold i ekteskapet. Jeg vil oppfordre de som påstår at utenlandske kvinner ikke kjenner sine rettigheter i tilfelle de utsettes for vold fra sin ektemann om å skaffe seg brosjyrene som gis ut og gjennomgås grundig på de obligatoriske kursene! Ingen kvinne kan påstå å ikke kjenne sine rettigheter! Og er det ikke temmelig avslørende, når min kone som gikk på obligatirisk kurs med ca 25 andre thaidamer kunne fortelle med at det spørsmålet alle ville vite svaret på, var hvor lenge de møtte være gift før de kunne skille seg og likevel få bli i Norge? Dessuten er realitetene at utenlandske kvinner er hurtigere til å bryte ut av dårlige ekteskap enn norske kvinner, som gjerne prøver igjen og igjen for å få samlivet til å fungere. Norske kvinner kan flytte til venninner eller familie når det er krise i ekteskapet – utenlandske kvinner flytter gjerne til krisesenteret.

En annen falsk myte er at disse kvinnene ikke har noe som helst å vende tilbake til ved samlivsbrudd. Det er tvert imot. Svært ofte er en av de viktigste årsakene til at de i det hele tatt ønsker en ektemann i Norge, at de vil sende penger hjem for å hjelpe familien. Og blir de skilt en gang i Norge, er det ingen grunn til ikke å forsøke igjen. Jeg har aldri opplevd at dette er noe skambelagt f eks i Thailand, som jeg kjenner svært godt til. Det er minst like akseptert å skille seg der som i Norge.

Jeg har selv levd i et lykkelig ekteskap med en kvinne fra Thailand i snart 15 år, vår kjærlighet blomstrer og vi har to flotte barn sammen. Når vi treffer nye thailandske kvinner, blir de ofte overrasket over at vi fremdeles er gift. -Det vanligste er at kvinnen skiller seg etter 3-4 år og så gifter seg med en thailandsk mann og søker familiegjenforening, sier de. Ja, utenlandske kvinner er ikke bare de uskyldsrene englene norske medier vil ha det til. Det er minst like mange kyniske mennesker blant dem som blant nordmenn. Og er det ingen som har lurt på hva som er årsaken til det økende antallet godt voksne thailandske menn i Norge? De er neppe født her! Svaret er thailandske kvinner, som er skilt fra sin norske mann, og får seg en thailandsk mann på familiegjenforening.

Og ikke så få menn som gifter seg med en thai-kvinne, opplever at hun ikke bare har en kjæreste i hjemlandet, men også barn hun ikke har fortalt om og som hun sender alt av penger hun får tilgang til hjem til. Når slikt skjer, kan man kanskje forstå at mannen føler seg ført bak lyset og ønsker å oppheve ekteskapet? Ikke alle norske menn som søker en kone i utlandet kjenner kulturen i disse landene. Det sitter så å si i ryggmargen til de fleste kvinnene, at de er pliktig til å forsørge sin familie i hjemlandet. Noen norske menn er helt ukjent med dette, og opplever det som et svik at hans nye kone prioriterer sin familie i hjemlandet høyere enn ham. I skuffelse vil noen velge å skille seg, fordi de føler de ikke kan

stole på sin kone i økonomiske saker. Fra min egen vennekrets vet jeg at mange kvinner sender penger hjem uten sin manns vitende, og når han oppdager det, blir noen fryktelig skuffet. Og om en mann vil skille seg fra sin utenlandske kone, er det ikke egentlig ganske pent av ham å kjøre henne til et krisesenter enn f eks å bare kaste henne ut på gata? Men selv det blir oppfattet som noe ufint. Samme hva en etnisk norsk mann gjør, vil det tolkes på den maksimalt verste måten.

Det er dessuten ikke etnisk norske menn som er de store synderne i de voldssakene NRK omtaler så fordomsfullt. Ifølge tall fra norske undersøkelser, blir 75% av de utenlandske kvinnene på norske krisesentre mishandlet av menn av samme etniske opprinnelse som dem selv. Men hvem snakker om det, når vi kan snakke om de etnisk hvite svina? Realiteten er at det er innvandrere som er sterkt overrepresentert som voldelige mot sin ektefelle, og det er først og fremst disse kvinnene som fyller opp krisesentrene, og ikke utenlandske kvinner som blir mishandlet av etniske nordmenn. Vil man forebygge vold mot innvandrerkvinner, er det her man først og fremst burde sette inn kreftene!

Og med til historien hører også at visse kvinner misbruker krisesentrene for å bygge opp sin egen sak i f eks barnefordelingssaker eller for å få forbli i Norge til tross for at de ikke har vært gift i tre år. Norge har nemlig lovfestet at en utenlandsk kvinne som har blitt mishandlet av en norsk mann, får rett til opphold selv om hun ikke har vært gift i tre år. Denne oppskriften fikk min kone presentert som en mulighet dersom hun skulle være så uheldig å bli skilt før tre år var gått: Oppsøk krisesenteret og fortell en tåredryppende historie om en voldelig mann som terroriserer deg og isolerer deg fra andre. Anmeld ham til politiet for vold og voldtekt. Krisesenteret ordner alt det juridiske for deg, gir deg penger og et midlertidig sted å bo. Og som NRKs artikkel tydelig beviser: ALLE tror på deg og synes mannen din er et svin. Journalistene synes ikke en gang det er noen vits å høre mannens versjon: Det hvite, norske svinet som misbruker utenlandske kvinner.

En utenlandsk kvinne som lykkes med en slik kynisk strategi, må vel sies å ha trukket det store gull-loddet. Og så er det ingen som ofrer en tanke på den sønderknuste mannen som sitter igjen, stemplet som overgriper og voldsmann etter å ha brukt kanskje 100 000 av kroner på en utenlandsk kvinne og hennes familie. Tenk litt over dette, dere som dømmer kjærlighetshungrige og litt naive nordmenn skånselløst og ubarmhjertig uten en gang å ha hørt deres historie!

Mordet på John F. Kennedy var et statskupp – satt i scene av det amerikanske etablissementet.

Den 22. november 2019 er det 56 år siden amerikanerne kvittet seg med sin daværende president ved en offentlig henrettelse, der blod og hjernemasse sprutet ut over bilen, gaten og folk i nærheten. De som innser i dag hvordan det amerikanske etablissementet forsøker å knekke president Donald Trump med alle midler, bør ikke overraskes over påstander om at det samme etablissementet sto bak mordet på president John F, Kennedy i 1963. Demokratene og mediene i USA har fra dag en nektet å akseptere at Trump ble valgt på demokratisk vis, og har kjørt kampanjer for å forsøke å kvitte seg med han. Det var lettere for drøyt 50 år siden. Da kunne man ganske enkelt myrde presidenten, og hele etablissementet sto klare til å tåkelegge mordet og legge skylden på en enslig ”lone nut”, som forhenværende president Georg W. Bush kalte den påståtte skytteren Lee Harvey Oswald i sin tale i Gerald Fords begravelse, samtidig som han flirte bredt. Han visste så inderlig godt at Lee Harvey Oswald var en uskyldig patsy!

Store deler av det amerikanske folk nekter å tro at Kennedy ble myrdet av en ”single lunetic, og en amerikansk kongresskomite har konkludert med at Kennedy ble myrdet som en følge av en sammensvergelse, men det virker ikke som denne konklusjonen har funnet veien verken til amerikanske eller norske medier. Hver eneste gang saken omtales i offentligheten, blir Lee Harvey Oswald omtalt som den enslige skytteren. Sannheten er at Oswald ikke skjøt et eneste skudd. Han sto i døråpningen foran ”The Texas School Book Depository” da bilkortesjen passerte og Kennedy ble skutt. Både bilder og film som har dukket opp i løpet av årene, viser at Oswald både står i døråpningen og etterpå beveger seg ned trappene og går ut på plassen foran skoleboklageret. For de som ønsker å sette seg inn i diskusjonen omkring bildene av Oswald foran skoleboklageret samtidig som Kennedy ble skutt, kan jeg opplyse at han gjerne omtales av forskerne som ”the doorman”.

Bildet over ble tatt av Associated Press sin fotograf James Altgens i sekundene etter at Kennedy var truffet av et skudd i halsen. Forstørrelser av bildet viser tydelig at Kennedy har løftet opp begge armene foran seg som for å beskytte seg mot flere skudd forfra. Enda mer interessant er at forstørrelsene viser meget tydelig at mannen til venstre i det mørke området ved inngangen til skoleboklageret langt bak i bildet, viser en mann som har på seg helt identiske klær med den påståtte enslige skytteren, Lee Harvey Oswald, en åpen mønstret skjorte over en hvit T-skjorte. Foto-spesialister har funnet et ekstremt stort antall likhetspunkter mellom denne personen kalt "the doorman" og Lee Harvey Oswald, selv om forstørrelsen viser at selve ansiktet tydeligvis er forsøkt manipulert. I de senere årene har også flere videofilmer fra mordet blitt offentliggjort, og flere av dem viser en mann som er identisk med Lee Harvey Oswald bevege seg rundt i området ved inngangen. Han kan åpenbart ikke ha befunnet seg i 6. etasje og avfyrt skudd. Verdt å merke seg er også at ingen av Secret Service agentene opptrer i samsvar med sine instrukser. Hastigheten på Kennedys limousin var her veldig lav, presidenten var særlig utsatt for snikskyttere fra alle de høye bygningene både bak, til sidene samt jernbaneovergangen foran, og agentene burde ha løtp ved siden av limousinen og/eller stått på fotbrettene som var montert på baksiden av bilen! Limousinens lave hastighet er åpenbar fordi agenten med oppdrag å beskytte Jacqueline Kennedy meget enkelt hopper ned av Secret Service følgebilen og kommer seg opp i presidentens limousin.

Og hvorfor er det så avgjørende at Oswald er blitt sikkert identifisert som mannen som står i døråpningen foran skoleboklageret? Jo, fordi det gjør det umulig at han samtidig kunne befinne seg i 6. etasje og skyte presidenten! Oswald hevdet også selv at han sto i døråpningen og det er blitt bekreftet av flere av vitnene. Likevel har det visst ikke sunket inn hos amerikanske og norske medier. Konklusjonene til dem som har forsket grundig i datidens vitneutsagn, i det som finnes av billed- og filmbevis samt bevisene fra dem som har stått frem i vår tid, kalles av mediene ganske foraktelig for å være konspirasjonsteorier. I mine øyne er dette et begrep som er diktet opp av makthaverne for å diskreditere

seriøse forskere som har avslørt maktens bruk av provokasjoner for å oppnå sine hensikter.

De som har forsket inngående i USAs innblanding i andre lands indre anliggender, har funnet både rovmord av politiske ledere samt høyst uetiske handlinger som har utløst krigshandlinger i den tro at provokasjonene var utført av politiske fiender, mens det i realiteten var CIA som sto bak. CIA hadde i tiårene etter andre verdenskrig, i løpet av den kalde krigen, egne drapsskvadroner, snikmordere og skytterlag som henrettet utenlandske ledere på venstresiden og fjernet uønskede politikere. Disse sakene må vurderes i lys av den kalde krigen, der USA var livredde for det kommunistiske verdensherredømmet. Og da revolusjonen gjorde Cuba til en kommunistisk støttespiller for Sovjet, fikk CIA, mafiaen og eksil-cubanerne i USA felles interesser, forbindelsen mellom dem ble knyttet og de etablerte et samarbeid som kom til nytte da de ønsket å myrde presidenten. De fant nemlig etter hvert ut at de også hadde felles interesser av å rydde USAs president av veien. Mafiaen opplevde at presidenten ved sin justisminister, Robert Kennedy, forsøkte å knekke dem, CIA kjempet for sin eksistens da presidenten sparket deres ledere og ønsket å oppløse dem etter den mislykkede invasjonen av Cuba og eksilcubanerne hatet presidenten fordi han viste unnfallenhet overfor Cubas kommunistiske regime. Cuba hadde vært mafiaens og den velstående delen av Cubas innbyggeres fristed for kasino-virksomhet og alkoholhandel, som innbrakte gigantiske summer. Med Castro forsvant et paradis for mafiaen.

Men dette var ikke de eneste grupperingene som var rasende på Kennedy. FBIs diktatoriske leder J. Edgar Hoover anså Kennedy som en sikkerhetsrisiko på grunn av hans mange kvinneeventyr, bla a med kvinner som også var mafialederes elskerinner. Kennedy hadde dessuten planer om å skattlegge oljebransjen hardere, han ville begrense USAs krigføring, bla a i Vietnam, og han ville legge om hele pengepolitikken i USA og frata private aktører muligheten til å tjene grovt på å trykke opp penger. Kort sagt var John F. Kennedy en usedvanlig idealistisk president som truet både den økonomiske og politiske makten til flere store og mektige maktsentra i USA, og de fant sammen om et ønske om å kvitte seg med Kennedy, og få innsatt den langt mer medgjørlige politikeren Lyndon Baines Johnson, som i løpet av sin presidenttid bygget opp enorme formuer på investeringer både i olje- og våpenindustrien. Noe av det første Johnson gjorde som president, var å trappe opp krigen i Vietnam og samtidig trakk han tilbake alle Kennedys planer om å frata olje- og våpenindustriens deres makt. Og det er også kjent at Johnson gjorde store investeringer i de bransjene han visste ville gi enorm fortjeneste. Johnsons

etterkommere nyter i dag godt av Johnsons enorme formue, i likhet med familiene de aller fleste amerikanske presidentene.

Dagen før mordet på Kennedy i Dallas, ble det avholdt et møte hos en av Texas' mektigste menn, oljemogulen Clint Murchison i hans villa ikke langt fra Dallas. Vi har flere vitner som kan bekrefte dette møtet, og samlingen besto av de fleste sentrale personene som ønsket Kennedy myrdet, inkludert FBI-lederen, J. Edgard Hoover, ledende personer i CIA, olje- og våpenmoguler, representanter fra den økonomiske eliten, republikaneren Richard Nixon og visepresident Lyndon B. Johnson. Johnsons elskerinne fortalte at Johnson var ekstatisk etter møtet og lovet henne at Kennedy'ene aldri mer skulle få plage ham.

På møtet ble forsamlingen enig om at det beste for USA, var at presidenten ble myrdet, og at attentatet skulle iverksettes som planlagt dagen etter, under bilkortesjen i Dallas. Alle forberedelsene var gjort for at mordet kunne utføres i Elm Street foran The Texas School Book Depository, der CIA-agent Lee Harvey Oswald hadde blitt beordret av CIA til å skaffe seg arbeid, slik at han kunne anvendes som "patsy" og gis skylden som "den enslige skytteren". Skytterlagene var satt sammen og betalt av oljemillionærene, deres plassering i bakholdsangrepet var klar og det var også gjort planer i minste detalj hvordan Lee Harvey Oswald skulle utpekes som den enslige, gale skytteren med kommunistsympatier. I virkeligheten var Oswald en høyt betrodd CIA- og FBI-agent og hadde oppholdt seg som spion for USA i Sovjet i flere år. Men hans opphold der ble nå noe CIA og FBI planla å bruke mot Oswald, for å fremstille ham som kommunist-sympatisør. Dersom amerikansk etterretningstjeneste var overbevist om at Oswald virkelig var kommunistsympatisør ville de selvsagt ikke latt han komme tilbake til USA og få tilbake sitt amerikanske statsborgerskap slik uten videre. Og aller minst ville de latt hans sovjetiske kone få komme sammen med ham inn i USA. Erfarne agenter som har studert Lee Harvey Oswalds livslevned forteller at han har absolutt alt av de kjennetegnene man forbinder med en hemmelig agent.

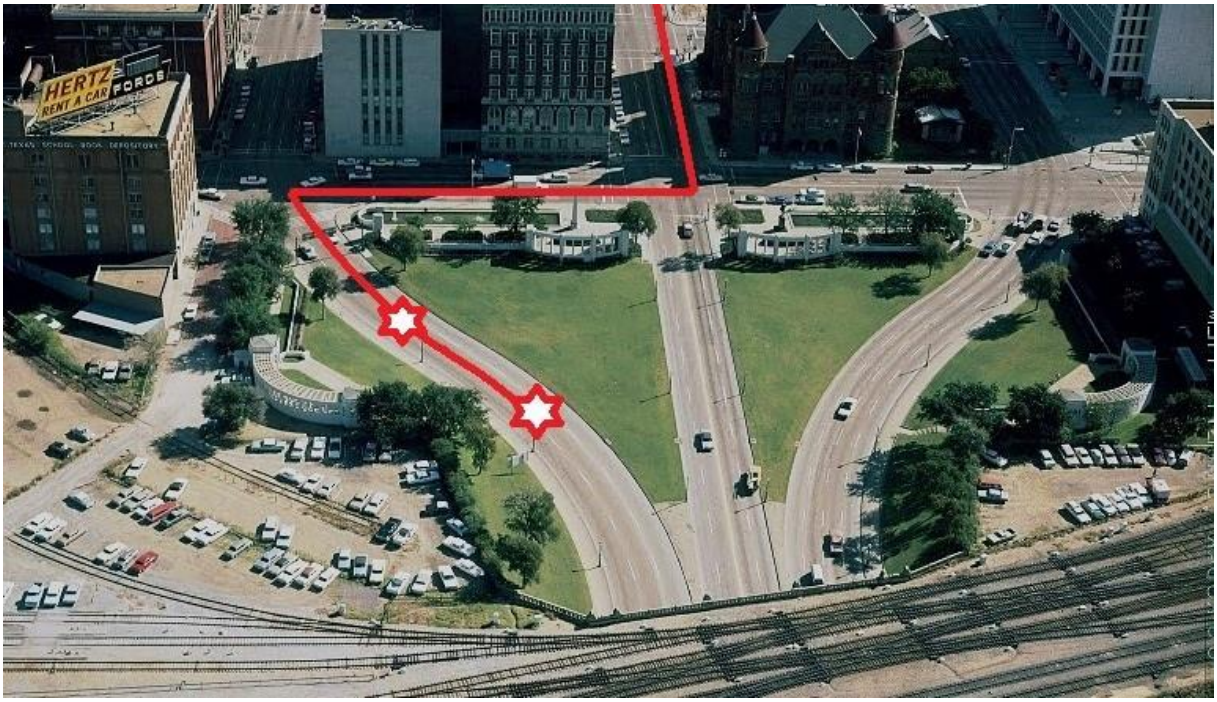

Bildet over viser hvor skytterlagene var utplassert i Dealey Plaza. Stedet var det perfekte åstedet for et snikmord på USAs president. Etter den over 90 graders svingen fra Houston Street inn på Elm Street var hastigheten på bilen svært lav, og mange vitner fortalte at limousinen nesten kom til en full stopp rett før Kennedy ble truffet av hodeskuddet som satte en endelig stopper for han liv. Presidenten ble beskutt fra alle kanter. To skytterteam (1 og 3) var plassert i 6.etasje i skoleboklageret, ett team befant seg i andre etasje i Dal Tex bygningen (2), flere skyttere befant seg på den gressklede kollen (4) og det samme i sydenden av den triple jernbaneovergangen. (5). Et skytterlag skulle også ligge klare med riflene på taket av Dallas County Records bygningen til høyre på bildet, men de ble forhindret fra å komme i posisjon, så ingen skudd ble avfyrt derfra.

Lite visste John Fitzgerald Kennedy om at i alt fem skytterlag, bestående av over 20 snikmordere lå og ventet på at bilen han satt i skulle ankomme Dealey Plaza, og ville skyte mot ham i et kryssild-scenario med skudd fra alle kanter – bakfra, fra begge sider og forfra. Det var utplassert to skytterteam i 6. etasje av skoleboklageret, ett i hver sin ende, ett skytterteam på den gressklede kollen (the grassy knoll), ett skytterteam i Dal Tex-bygningen, ett skytterteam i Dallas County Records Building(dette teamet kom aldri i posisjon øverst på bygningen og fikk ikke avfyrt noen skudd) og ett skytterteam i det som på engelsk kalles ”the south knoll” eller ”the tripple railroad overpass”. Og skytterne var blant de beste CIA, mafiaen og eksilkubanerne kunne oppdrive. I realiteten var Kennedy dømt til døden idet bilkortesjen startet på sin kjøretur fra Lovefield Airport gjennom Dallas. Både film og bilder viser tydelig hvordan Secret Service agentene som skulle beskytte presidenten, blir beordret til å la bilen forbli ubeskyttet. Mordernes planer var lagt ned til den minste detalj, skytterne lå klare i sine posisjoner, og ikke minst var planene klare for å legge skylden på en enslig, ”sinnssyk” skytter, Lee Harvey Oswald, som i realiteten var en meget lojal og hengiven agent for USA og en som elsket USAs president og ville gjøre

alt han kunne for å redde presidentens liv. Det gjorde han også ved ett tilfelle. Presidentens planlagte reise til Chicago med tilhørende bilkortesje ble stanset i siste liten, takket være en advarsel fra en viss mr. Lee. Det er også kjent at Harvey Oswald forsøkte å advare FBI om komplottet mot Kennedy i Dallas, men advarselen nådde aldri frem til dem som kunne ha reddet presidentens liv.

Men hvorfor er ikke alt det jeg forteller om her kjent gjennom media, verken i USA i Europa eller Norge? Vel, media i USA har et stort ansvar for at sannheten om mordet på deres egen president ikke har blitt kjent. Det var kun i få timer etter mordet at mediene rapporterte fra ulike kilder med ulike opplysninger. Bla a ble det fortalt de første dagene at det våpenet som ble funnet i skoleboklageret, var en Mauser. Det ble bevitnet av flere politimenn. Vitner fortalte også om mange skudd fra flere kanter. Men etter få dager ble ”sannheten” etablert og all informasjon samkjørt. Våpenet ble nå oppgitt å være en italienskprodusert Mannlicher-Carcano, den var kjøpt på postordre av en viss Alek James Hidell, som myndighetene etterpå ”beviste” var Lee Harvey Oswald. I realiteten er Carcano riflen et usedvanlig dårlig våpen, svært upålitelig, treg og vanskelig å lade og ingen kan ha klart å skyte tre dødbringende skudd på så ekstremt kort tid med denne skrøpelige riflen – kun ca seks sekunder. Og om Oswald virkelig var morderen, må han regnes som verdenshistoriske aller dummeste gjerningsmann. Han la altså igjen sitt mordvåpen på åstedet, tre tomhylser, samt ”beviser” på at han hadde kjøpt våpenet pr postordre, mens han kunne gått inn i en hvilken som helst våpenforretting og kjøpt en rifle helt uten å identifisere seg. Men Oswald, som var en svært godt trenet agent, valgte altså å legge igjen beviser etter seg som utpekte han som morderen?

Bildet over viser president-limousinens rute gjennom Dealey Plaza og hvor bilen befant seg da Kennedy ble truffet, først av et skudd i strupen fra den gresskledde kollen til venstre og deretter fra sydenden av jernbaneovergangen nederst på bildet. Morderne ville ha et dødbringende hodeskudd, og derfor ble det signalisert til sjåføren om å sette ned farten, slik at en av skytterne fra sydenden kunne få tid til å stille inn siktet og treffe presidenten i hodet med en ekspanderende kule som ville få Kennedys hode til å eksplodere. Og skytteren traff, med den følgen at Kennedys hode ble knust og blod, hjernemasse og deler av hodeskallen sprutet ut over bilen, motorsyklistene bak den og ut over veibanen. Egentlig var det høyst merkverdig at ikke ruten ble lagt rett forover, uten å ta svingen inn på Houston Street og så til Elm Street, for Kennedy var på dette tidspunktet på vei ut på en høyhastighets hovedvei. Omveien om Elm Street var perfekt for snikmorderne og ble avgjort i siste liten før bilkortesjen startet.

Dessuten hørte svært mange av vitnene langt flere enn tre skudd – men det var på forhånd bestemt at tre avfyrte skudd bakfra skulle være den offisielle historien, og derfor ble det lagt igjen tre hylser. Men etter tre skudd var Kennedy knapt skadet, og derfor ble det skutt flere runder, og det hørte mange av vitnene. Derfor lød minst åtte skudd i Dealey Plaza, og det ble relativt vanskelig å skjule dette for publikum. Det samme med det åpenbare faktum at Kennedy ble truffet forfra, mens den offisielle historien var at han ble truffet bakfra av en enslig skytter, som kun avfyrte tre skudd i imponerende hastighet, og det mens offeret var skjult bak et stor tre. De som utførte den offisielle obduksjonen på bestilling av CIA ved Bethesda Naval Hospital, hadde en svært vanskelig jobb foran seg, med å preparere Kennedys lik slik at det så ut som om han var truffet forfra. Men de som så det ubearbeidede liket ved Parkland Hospital, der Kennedys lik

først ble undersøkt, og det var et betydelig antall som så liket, fortalte den usminkede sannheten: Kennedy var truffet forfra både i halsen og i pannen. Han hadde et tydelige utgangssår i nakken/ryggen og et utgangssår, et knyttnevestort hull, i bakhodet etter en ekspanderende kule som nærmest hadde fått hodet til å eksplodere. Deler av Kennedys hodeskalle hang fast kun takket være hodebunnen, og kunne vippes opp og ned. Mesteparten av Kennedys hjernemasse og biter av hodeskallen lå igjen i limousinen eller på Elm Street samt at blodspruten hadde truffet motorsyklistene som kjørte BAK Kennedy. At han ble truffet forfra, bekreftes også av den såkalte Zapruder-filmen som tydelig viser at Kennedy blir slått bakover idet hodeskuddet treffer. Å påstå at dette skuddet kom bakfra, fremstår som meningsløst! Kennedys hjerne ble stjålet, påstår noen. Sannheten er vel heller at hodeskallen som eksploderte fikk Kennedys hjerne til å bli spredd utover Elm Street. Likevel ble ikke området avsperret slik det var er og fast prosedyre for et åsted. En oppsiktsvekkende unnfallenhet fra Dallas-politiet, som strider mot alt som finnes av politiinstrukser! Kan det bevises tydeligere at Dallas-politiet var involvert i komplottet? Det sies at selv flere dager etterpå kunne folk finne biter av Kennedys hodeskalle på åstedet!

Da det sto frem en person svært tidlig i etterforskningen, James Tague, som kunne dokumentere at han nesten ble truffet av ett av skuddene, måtte etterforskerne dessuten dikte opp det som må være den mest usannsynlige historien om hvordan en kule kan skifte retning opptil flere ganger, gå opp og ned, til siden og tilbake igjen, slik at historien om tre skudd mot presidenten kunne opprettholdes. Alle som vil ha seg en god latter, anbefales å lese historien om ”the magic bullet”. Verre tøys er det sjelden man hører fra ansvarlige myndigheter og etterforskere. At dette tøyset ble akseptert av myndighetene, etterforskerne, mediene og publikum, sier mye om hvor usedvanlig lett det var å få alle til å akseptere den offisielle historien om tre skudd bakfra.

Heldigvis dukker det stadig opp nye vitner og stadig nye opplysninger fra personer som først i ettertid har våget å stå frem med sine opplysninger om Kennedy-mordet. Det var vel kjent i tiden etter mordet på Kennedy at den sikre død ventet alle dem som sto frem og vitnet om hendelser som gikk på tvers av den offisielle historien. Og mange titalls ”uforklarlige” dødsfall kan i ettertid knyttes til mordet på Kennedy.

Jeg vil i særdeleshet peke på to svært troverdige og sikre vitner. I særdeleshet gjelder det Judyth Vary Baker, som har skrevet to bøker om sin og mange andres rolle i det som gikk forut for mordet på Kennedy. Hun var Lee Harvey Oswalds elskerinne i perioden før mordet og samarbeidet med ham i New Orleans der hun som kreftforsker var engasjert i et prosjekt for om mulig å

utvikle kreft som biologisk våpen, og Lee Harvey Oswald var observatør av eksperimentene på vegne av CIA. Kreftcellene som ble utviklet, var tiltenkt å anvendes som et mordvåpen på Fidel Castro, og Oswald var i Mexico for å overlevere dette avanserte biologiske våpenet. Men mottakeren dukket ikke opp, ifølge Vary Baker.

Det bør ikke overraske noen at USA drev med slike forsøk. De hissige og høypotente kreftcellene ble for øvrig etter all sannsynlighet anvendt til injeksjoner av Jack Ruby, mafia-mannen som måtte ordne opp i de mislykkede forsøkene på å myrde Lee Harvey Oswald før han ble arrestert i live, og skjøt han på direktesendt TV. Meningen var selvsagt at Oswald skulle skytes idet han ”motsatte seg arrest”, men det mislyktes åpenbart, så Ruby måtte fullføre det de arresterende politimennene hadde mislyktes med. Og så måtte Ruby selv tas av dage. Han døde i fengsel i løpet av få år av kreft.

Judyth Bakers bøker er særdeles overbevisende, og inneholder massevis av dokumentasjon som beviser at hennes historie er sann. Hun snakket med Lee Harvey Oswald kun få dager før hans død, og hun forteller at han var fullt klar over at hans liv var i stor fare. Men han visste også at både hans kone og deres barn kom til å bli drept om han trakk seg. Men han forsøkte å avverge mordet inntil det siste ved å varsle FBI.

Det andre meget troverdige vitnet som har stått frem, er mafiamedlemmet Roderick A Mackenzie III, som har skrevet en svært overbevisende bok med tittel ”The men that don’t fit in”. Mackenzie var et mafiamedlem på lavere nivå - som utførte viktige oppgaver for mafiaen, uten å vite særlig mye om deres aktiviteter. Bla a var han en svært dyktig dokumentforfalsker og produserte alt mafiaen måtte ønske av falske ID-kort og lignende. I tiden før mordet på Kennedy, fikk Mackenzie i oppdrag å organisere et såkalt ”safe house” i Dallas, uten at han fikk vite noe om hva dette skulle brukes til. Et ”safe house” er et skjulested for mafiaen i forbindelse med en aksjon, og alle spor ble slettet etter at aksjonen var overstått. MacKenzie var vant til å utføre sine oppdrag uten å stille noen spørsmål, og opprettet skjulestedet i Dallas. Han observerte hvem som kom og gikk og hvem som bodde på de ulike rommene i dagene rundt den 22. november 1963, og han fikk også i oppdrag å observere på det sykehuset der Kennedy var blitt obdusert etter drapet, for å varsle til mafiaen om noen stilte mistenkelige spørsmål. I så fall ville personene bli kraftig advart eller myrdet av mafiaen, slik de gjorde med alle som sto frem i offentligheten og stilte seg tvilende til teorien om ”the lone nut”.

Mackenzies bok inneholder svært mange viktige detaljer omkring mordet på Kennedy, og det skyldes særlig at en av de ansvarlige for skytterteamene,

visepresident Lyndon B. Johnsons gode venn og ”hitman”, Mac Wallace, avslørte viktige detaljer omkring mordkomplottet i fylla til Mackenzie. Alle disse viktige opplysningene forteller han om i sin bok. Balnt mafiaen gikk mordplanene under navnet ”the hit parade”. ”The big event” var også et uttrykk som ble anvendt for å omtale mordet blant de involverte.

Men Vary Baker og Mackenzie er ikke de eneste nye vitnene om Kennedy-mordet. Det er flere som etter hvert våger å stå frem og fortelle hva de vet. En av skytterne i skoleboklageret, Loy Factor, har også innrømmet at han var der og at han skjøt mot Elm Street, men ikke ønsket å myrde presidenten. Det forklarer hvorfor et antall av skuddene ikke fremstår som reelle forsøk på å treffe Kennedy men traff asfalten og gresset ved siden av limousinen. Noe som støtter opp under Mackenzies fortelling er at fingeravtrykkene til Mac Wallace er funnet på en av pappeskene i ”The Snipers Nest” i sydenden av skoleboklageret, der det var bygget opp et skjulested ved hjelp av tomme pappesker. Ifølge Mackenzie spilte Wallace en svært viktig rolle i mordkomplottet som ansvarlig for sammensetningen av skytterlagene.

Judyth Baker arrangerer hvert eneste år en konferanse i Dallas på dagene for det grufulle mordet på USAs president, og konferansen har svært høyt utdannede og innsiktsfulle personer. Mange av dem er blant det ypperste USA kan presentere av vitenskapsmenn- og kvinner. Maktelitens avvisning av disse personene som useriøse tilhengere av lettvinte konspirasjonsteorier, holder simpelthen ikke mål. Det er på tide at USA og verden får vite sannheten om hvordan det amerikanske etablissementet fikk John F. Kennedy ryddet av veien. Og etablissementet inkluderer visepresident Lyndon Baines Johnson samt politikerne rundt ham, CIA, FBI, våpenindustrien, oljemillionærene, Secret Service, mafiaen og eksilcubanere.

Og av amerikanske presidenter som enten medvirket til eller kjente til mordet, kan jeg nevne, foruten Lyndon B. Johnson, George W. Bush, som var CIA ansatt i 1963 og sannsynligvis spilte en viktig rolle i organiseringen av drapet, Richard Nixon, Gerald Ford og George Bush jr. Det finnes filmopptak og fotografier som etter all sannsynlighet viser Bush junior i Dealey Plaza under mordet. Og hans far må vel være det eneste mennesket i USA som ikke ”husker” hvor han befant seg da mordet fant sted. President Gerald Ford spilte en viktig rolle i å skjule sannheten om mordet ved sin deltagelse i Warren Kommisjonen, som kun hadde en eneste oppgave: Å tilsløre alt av realiteter vedrørende mordet.

Jeg anbefaler også min egen utredning av mordet på Kennedy, Landet som drepte sin leder – som var resultatet av et halvt års intens forskning, der jeg kom i kontakt med mange av USAs fremste forskere på Kennedy-mordet. Etter min

mening tyder alle bevisene på at Kennedy først ble truffet av et skudd i halsen fra en av skytterne bak ”the picked fence” på ”the grassy knoll”, altså forfra, mens hodeskuddet, som definitivt tok livet av presidenten, ble avfyrt fra ”the south knoll” – sydenden av ”the tripple overpass”, også forfra. Her bygger jeg blant annet på den nå avdøde, meget respekterte rettsmedisineren Sherry Fiester, som har analysert Kennedys hodeskader basert på sin meget omfattende erfaring som rettsmedisinsk ekspert. Mange Kennedy-forskere tror hodeskuddet kom fra ”the grassyl knoll” fordi Zapruder-filmen viser at Kennedy først blir kastet bakover og deretter faller til venstre. Men dersom skuddet hadde kommet fra høyre side foran Kennedy, ville han etter min mening blitt kastet bakover og mot venstre samtidig. Men det er ikke det som skjer. Han blir kun kastet bakover av skuddet, og det tyder på at skuddet kom fra venstre foran Kennedy, altså fra ”the south knoll”, fordi han på det tidspunktet satt vendt til venstre etter skuddet i halsen. Først etter at kroppen var livløs, falt Kennedy mot venstre, og det på grunn av hans posisjon i bilen, etter min mening.

Som avslutning, vil jeg gjerne igjen knytte mordet på Kennedy opp mot hvordan det amerikanske etablissementet forsøker å knekke president Donald Trump med absolutt alle midler. Jeg tør våge den påstanden at dersom Trump hadde vært president i 1963, ville etablissementet ikke nølt med å få ham myrdet. Og de hadde hatt alle midler til rådighet for å skylde mordet på en enslig, gal skytter, slik de gjorde ved flere av mordene f eks på John F. Kennedy, Robert Kennedy, Martin Luther King, Bob Marley, John Lennon, John F. Kennedy jr. og sikkert mange, mange flere.

Jeg foreslår at i dag, på årsdagen for det fryktelige mordet på John F. Kennedy, alle minnes de uskyldige ofrene for det grusomme mordet på USAs president, John Fitzgerald Kennedy, den uskyldige Lee Harvey Oswald, som ikke avfyrte et eneste skudd, samt alle de andre uskyldige menneskene som ble brutalt myrdet, kun fordi de valgte å stå frem med sannheten.

Norske journalister og politikere reagerer som forventet: Godhetsapostlene kupper NAV-debatten.

Det politiske Norge og norske medier reagerer som forventet på ”Nav-skandalen”. Det har hurtig etablert seg en norm for hvordan saken skal omtales blant alle de selverklærte gode og politisk korrekte, og alle som tillater seg å omtale saken på en mer nyansert måte, blir hurtig erklært for å være sjofle, umoralske og ufine.

Venstres Sveinung Rotevatn er veldig typisk i så måte. I debatten på Dagsnytt18 forleden, brukte han nesten all sin taletid på å snakke om hvor ufyselige og

sjofle Sp er som vil diskutere hvordan vi kan godta at norske lover ikke gjelder lenger og at vi har gitt fra oss vår rett til egenbestemmelse i sak etter sak. En helt legitim og rettmessig sak å diskutere i kjølvannet av Nav-saken, spør du meg!

Men Rotevatn, som elsker å snakke nedsettende om andre, kan altså ikke akseptere dette, som det gode mennesket han er. Nav-skandalen skal utelukkende omtales som en juridisk katastrofe, og ofrene som dypt lidende, uskyldige og rettskafne mennesker. Vi som er lesere av Resett kjenner Rotevatn godt fra hans aksjon for å skremme vekk annonsører fra Resett med det siktemålet å få Resett økonomisk ødelagt og nedlagt. Det sier vel det meste om hans demokratiske sinnelag.

Men hvor uskyldige er de egentlig alle sammen, de dømte i denne "Nav-skandalen"? I enkelte medier har de presentert sakene der folk på arbeidsavklaringspenger har blitt dømt etter feiltolkning av EØS sitt regelverk. For ordens skyld, slik fungerer AAP: En person blir langvarig syk, men regnes med å kunne komme i arbeid igjen ved hjelp av riktig rehabilitering. AAP gis ikke som en varig løsning, men kun som en midlertidig hjelp til å avklare om personen igjen kan bli arbeidsdyktig. Det forventes en egeninnsats og deltagelse i tiltak. Dette får alle beskjed om idet ytelsen innvilges. Man får også vite at man er pliktig til å melde fra om man ikke oppholder seg i Norge.

Så til et eksempel på dem som nå er uskyldig dømt: En langtidssyk person får innvilget AAP i fire år, med alle de forpliktelsene det medfører. Kort tid etter reiser han til utlandet og oppholder seg der i 2 år. Han gir ingen beskjed til Nav, han deltar ikke i noen rehabilitering, han bruker kort og godt pengene til å feriere. Han bryter så og si alle reglene og forutsetningene for å motta AAP. Det blir nå avslørt at han er dømt etter feil lovanvendelse. Det å oppholde seg utenlands mens du går på AAP er nemlig lov likevel.

Men denne personen er altså ikke uskyldig fratatt sin stønad, for han har med vitende og vilje brutt stort sett alt av andre regler, og ville uansett ha blitt dømt for urettmessig å ha mottatt pengene. Jeg kjenner meget godt til Navs praktisering av lovverket, da jeg selv gikk på AAP i flere år pga alvorlig sykdom. Jeg fikk, som alle som innvilges AAP, informasjon om at Nav innvilget AAP på betingelse av at jeg deltok aktivt i rehabilitering og avklaring av arbeidsevne. Jeg fikk også god informasjon om at jeg måtte søke Nav om å få feriere utenlands. Det gjorde jeg også ved flere tilfeller, og det ble godkjent av Nav. Også mennesker på AAP har rett til å ha ferie, og jeg mistet ikke ytelsen ved utenlandsferier fordi jeg søkte og fikk godkjent utenlandsoppholdet. At de såkalt uskyldig dømte påstår at de ikke kjente til regelverket, fremstår for meg som merkverdig. Hvordan noen kan unngå å få med seg selve grunnlaget for å få

innvilget AAP, fremstår for meg som en gåte. For å undersøke hvordan Nav praktiserte regelverket og i hvor stor grad de egentlig stred mot EØS's eget lovverk, kan man ganske enkelt søke opp regelverket fra f eks 2015. Jeg kan ikke med min beste vilje se at den strider særlig mye mot EØS lovgivningen. Og mange av de dømte etter Navs regelverk, har sannsynligvis brutt flere andre regler, enn kun det ene å oppholde seg utenlands i seg selv. Reglene medfører nemlig en mengde forpliktelser som neppe strider mot EØS.

Dessverre kan det hende at flere av dem som nå tror de vil bli 100% renvasket og kan se frem mot store erstatninger og tilbakebetalinger kan få seg en meget negativ overraskelse. Det burde kanskje mediene og politikerne gjøre dem oppmerksomme på?

Omskjæring av guttebarn er i prinsippet det samme som moderat omskjæring av pikebarn.

Likevel regnes det ene som et grovt og straffbart overgrep og det andre som et helt akseptabelt inngrep.

Ikke alle vet at det finnes forskjellige grader av omskjæring av pikebarn. Det mest moderate inngrepet innebærer at den lille hudfolden som dekker klitoris skjæres vekk. Her hos oss regnes dette som et grovt og straffbart inngrep overfor jenter. Vi graderer ikke omskjæringen av jenter. Omskjæring er omskjæring og det anses som inhumant, hensynsløst og det er dessuten straffbart ifølge norsk lov. Denne moderate formen for omskjæring av jenter er i prinsippet det samme som gjøres med gutter som utsettes for såkalt rituell omskjæring, noe som praktiseres i utstrakt grad i den såkalte «siviliserte» delen av verden, blant annet blant jøder. Men der vi alle reagerer med avsky på at det skjæres i kjønnsorganet til fullkomment friske jenter, er det ikke en gang forbudt å gjøre det samme inngrepet på gutter – altså å skjære vekk den hudfolden som dekker penishodet, eller glansen. Ja ikke bare er det lovlig, det er lovregulert hvordan inngrepet skal foregå og det utføres sågar på norske sykehus av norske leger.

Hva i all verden kan denne forskjellsbehandlingen av gutter og jenter skyldes? En mulig forklaring kan være at mange jenter omskjæres i langt mer omfattende grad, der både hudfolden, klitoris skjæres vekk og vagina hos enkelte sys helt sammen, slik at penetrering nærmest blir umulig? Men her kunne man like gjerne regulert dette som man gjør med omskjæring av gutter. Det er lovpålagt at gutten skal bedøves og de mest ekstreme rituelle handlingene, der rabbineren suger blod av såret på penisen til den lille gutten er forbudt. Man kunne tilsvarende ha laget et lovverk for omskjæring av jenter, der det ble lovpålagt med bedøvelse og det ble presisert i detalj hvor mye av kjønnsorganet det skulle

være lovlig å fjerne. Men dette er det ingen som går inn for. Omskjæring av små jenter er bestialsk i våre øyne. Punktum.

Jeg kan i grunnen bare se en eneste årsak til denne forskjellsbehandlingen: Omskjæring av gutter foregår i stor utstrekning i den vestlige verden av «våre venner», mens omskjæring av piker for dem meste utføres i den fattige delen av verden av folkeslag som vi ikke føler vi trenger å ta hensyn til, men som vi synes vi må oppdra vekk fra sine bestialske tradisjoner. Hadde det vært omvendt, at gutter ble omskåret i fattige land i Afrika, i uutviklede land, ville dette garantert blitt ansett som overgrep og en barbarisk tradisjon. Norge har så mye respekt for jøder og for våre egne allierte (f eks i USA), at vi heller tar hensyn til de voksnes ønske om å føre en religiøs tradisjon videre, enn vi spør om de små, uskyldige guttebarnas rettigheter.

Det synes ganske åpenbart at vi ikke våger, eller ser det som lite hensynsfullt å forby omskjæring av gutter: Vi prioriterer det gode forholdet til venner, og ignorerer de omkostningene det eventuelt måtte ha for smågutter å få en fullkomment frisk del av sin kropp operert vekk gjennom et kirurgisk angrep. Men har det noen omkostninger, da? Er det ikke bare et inngrep som egentlig alle burde få utført av hygieniske grunner? Dette er det vanlige argumentet som fremføres av tilhengerne av omskjæring. En ting er at dette argumentet like godt kunne fremføres som et argument for å skjære vekk småpikenes hudfold over klitoris, en annen ting er at det fremstår som helt meningsløst for de fleste av oss. Ingen smågutter trenger å vaske tissen sin under den huden som dekker penishodet. Kroppen er slik laget at det først er i puberteten at selv penishodet trenger en vask. Da endres mye i kroppen, svetten begynner å lukte annerledes og ulike utsondringer gjør at den vordende voksne mannen må innføre et mye mer omfattende rengjøringsregime. For de fleste reguleres dette ganske greit av at man merker at det begynner å lukte vondt ulike steder av kroppen dersom man ikke rengjør seg langt grundigere enn som liten gutt.

Et sivilisert menneske skjønner altså av seg selv at man må rengjøre grundig de delene av seg selv der man avsondrer avfallsstoffer. Og om man ikke skjønner det av seg selv, er det foreldrenes oppgave å lære opp sine håpefulle. Men hvem liker å gå rundt å lukte vondt?

Våre kropper er kanskje ikke fullkomne, men det er faktisk en meget god grunn til at både klitoris og penishodet er beskyttet av en ekstra hudfold. Dette er svært følsomme områder på kroppen, som er utstyrt med et langt større antall følsomme celler enn huden ellers på kroppen, og i tillegg er huden svært tynn. Og vi vet alle hva som skjer med hud som utsettes for stadig gnissing og gnidning. I hendene får vi tykke hudvabler når vi f eks bruker verktøy som

spade, øks og hammer eller når vi ror en båt over lang tid. Den tynne huden på penishodet og på klitoris, som blir blottlagt etter en omskjæring, vil utsettes for stadig gnissing mot undertøyet, og det sier seg selv at huden etter hvert vil fortykkes og følsomheten blir nedsatt. Resultat er at man vil trenge mye kraftigere stimuli under seksuell aktivitet, for å kunne oppnå samme nytelse. Jeg har personlig debattert omskjæring opptil flere ganger, og hver gang har jeg søkt på nettet etter undersøkelser og førstehånds rapporter fra folk som er omskåret. Og det skal ikke mange søkene til før man finner opplysninger som helt klart indikerer at både de omskårede mennene selv og deres partnere opplever problemer, smerter og nedsatt seksuell nytelse som følge av omskjæringen.

Det er vanskelig for meg personlig å se noen annen grunn til opprinnelsen for tradisjonen med omskjæring enn et ønske om å nedsette den seksuelle lysten. Seksualitet har i mange kulturer blitt ansett som noe syndig og skittent, ja nærmest djevelens verk, og man har sett det som et mål å nedsette lysten. Og det er uten tvil det som er følgen av omskjæring. Man skjærer vekk den huden som er der for å beskytte våre mest følsomme områder, med den følgen at følsomheten reduseres. Hvilket menneske i 2017 er det som ønsker å få sin seksuelle følsomhet nedsatt? Ikke særlig mange, vil jeg tro. Vi anser det vel tvert imot som noe fullkomment uakseptabelt å gjennom kirurgisk inngripen å gripe forstyrrende inn i andres muligheter til seksuell utfoldelse og glede!

Jeg ser at enkelte jøder velger å anse alle antydninger om at omskjæring bør forbys som et angrep på jøder og en indirekte erklæring om at vi ikke ønsker å ha jøder i Norge. Jeg synes de snur alt på hodet. Et slikt argument kunne like gjerne brukes av folk som er tilhenger av omskjæring av jenter, eller av folk som er tilhenger av bigami, eller til og med pedofili. Vårt samfunn har selvsagt rett og plikt til å beskytte og verne om uskyldige barn. Om samfunnet anser omskjæring av gutter som et utilbørlig inngrep overfor et barn, som vi ikke kan tillate, har det overhodet ikke noe å gjøre med at vi ønsker å signalisere at jøder er uønsket. Jøder er absolutt ønsket i Norge, men kanskje burde de snart selv vurdere om de kanskje burde erstatte den religiøse tradisjonen med å skjære i tissen til små gutter, med å be for de små guttebarna og sende dem gode tanker, ønsker og kjærlighet i et religiøst ritual. Hvorfor i all verden må man fortsette en tradisjon som fremstår som en åpenbar krenkelse av et uskyldig guttebarn for alle dem som ser dette med uhildede øyne?

Til slutt en takk til FrP som har vedtatt på sitt landsmøte at de vil gå inn for forbud mot omskjæring av gutter. Uansett om man tilhører høyre- eller venstresiden i norsk politikk bør man hilse dette vedtaket velkommen. Det viser mot og omtanke for enkeltmennesket. Måtte bare de andre partiene revurdere sin feige holdning og komme etter!

To ulike strategier for å vinne velgere: 1. Spisse egen politikk. 2. Trakassere politiske motstandere.

SV og Rødt har lang tradisjon i å velge strategi nummer 2 foran valg: Trakassere politiske motstandere. Allerede på 1980-tallet satt daværende leder i SV, Erik Solheim, på TV og advarte folk mot å stemme FrP, fordi de sto for ren rasisme, som han uttrykte det. Jeg registrerte med en god dose skadefryd at taktikken ikke hjalp stort for SVs oppslutning i det valget som fulgte: SV gjorde et av sine dårligste valg noensinne. I tiden siden det, har venstresiden fulgt stort sett den samme taktikken, og ved de to siste valgene har også Ap gjort denne strategien til sin.

Jonas Gahr Støre har gjennom to valg hatt som agenda å angripe regjeringen og bare i liten grad spisset egen politikk, men har ført en nedlatende og nonsjalant retorikk mot Erna Solberg og regjeringen. For meg virker denne utgaven av Støre bare usympatisk, oppblåst og nedlatende – ja som en virkelig blei av en hoven vestkantsnobb. Og enda en gang har denne retorikken vist seg fullstendig mislykket. AP gjør det bare dårligere og dårligere i valg etter valg. Når skal de innse at de har mye mer å vinne på å stå frem med egen politikk og forsøke å overbevise velgerne at det er den Norge trenger enn å snakke nedlatende om regjeringen?

Ved det siste valget har vi sett at også borgerlige partier forsøker den samme strategien som har vært mislykket for venstresiden i alle år. Venstre, som har valgt FrP som en av sine samarbeidspartnere i regjering, innbiller seg visst at de kan vinne velgere på å sjikanere FrP og ta avstand fra alt det FrP står for. Men det venstrefolk ikke ser ut til å fatte, er at når de fører en retorisk angrepskrig mot en av sine egne samarbeidspartnere, så gjør det at de selv fremstår i et mer og mer merkelig lys. Dersom FrP er så grusomme som mange venstrefolk vil ha det til, hvorfor i all verden har de alliert seg med dem?

FrP brukte valgkampen til å spisse sin egen politikk, både gjennom retoriske utspill i mediene og gjennom en utstrakt bruk av annonser bla a i sosiale medier. Men hva gjorde Venstre? Forsøkte de å fronte egen politikk på lignende måte? Nei, for Venstre var åpenbart taktikken å angripe en av sine egne samarbeidspartnere for å profilere seg ved å ta avstand fra FrPs politikk. En merkverdig taktikk. De aller fleste skjønner ganske lett, at Venstre på den måten undergravde seg selv og svekket sin egen troverdighet, men selv da velgerne svarte med å fortsatt holde Venstre under sperregrensen, fattet ikke ledelsen i Venstre noe av hva som foregikk. Venstresiden har vist i så mange år, at

strategien med å trakassere sine politiske motstandere sjelden fører til stor velgeroppslutning.

Joda, nå fikk jo faktisk MDG, Rødt og SV en god oppslutning i enkelte kommuner, men på landsbasis er neppe 6,7 %, 3,8 % og 6,1 % noe særlig å la seg begeistre over. Sannheten er vel snarere at disse partiene har relativt lav oppslutning i det norske folk, og det samme har Venstre. Verken Rødt eller Venstre hadde kommet over sperregrensen dersom dette valget var et stortingsvalg. Likevel hevder politiske kommentarer at dette er et tidsskille i norsk politikk og disse partienes politikere hevder at dette beviser at det norske folk krever en stor endring i norsk politikk. Sannheten er vel at det bare er et lite mindretall som ønsker noen endringer, og det såkalte grønne skiftet, som i realiteten for det meste består av økte avgifter for folk flest, er det kun et lite mindretall som ønsker, skal man dømme etter valgresultatet. Jeg fatter ikke hvorfor selv Erna Solberg nå er blitt talskvinne for at et såkalt ”grønt skifte” må komme hurtigere. Bare en liten andel velgere har stemt på partier som ønsker dette. Og hva er dette ”grønne skiftet”? Økte bompenger, økte avgifter på kjøtt, økte avgifter på bensin, forbud mot biler som bruker fossilt drivstoff, nedlegging av kjøttproduksjon, lavere levestandard, krav om at vi alle blir vegetarianere osv? Er det dette nordmenn flest ønsker? Neppe. De som krever dette, er en liten gruppe fanatikere, som faktisk er overbevist om at jorda går under dersom vi ikke alle begynner å leve som dem selv. Og å påstå at valgresultatet er et bevis på at vi nå alle må omlegge våre vaner å begynne å ”leve grønt”, er en ren tilsnikelse.

Men hva er det som skjer nå lenge etter valget? Venstrepolitikeren Abid Raja har startet opp en voldsom kampanje mot FrP, og bruker saker som ble oppgjort og avsluttet før valget til å fremme en form for nazipropaganda mot FrP. –Hva? Betyr det å kalle FrPs retorikk for ”brun kampanje” å stemple dem for å drive nazipropaganda? Det var da overhode ikke i mine tanker, påstår Raja i dag, i det som må være det pinligste tilbaketoget i norsk politisk historie. Dersom vi skal tro på Rajas tåpelige bortforklaringer, må han regnes som norsk histories desidert dummeste politiker. Å kalle andres politiske syn for å være ”brun propaganda” har aldri noensinne betydd noe som helst annet enn at man beskylder dem for å drive nazipropaganda. Jeg så Rajas nervøse ordflom på direktesendt TV og kan ikke si annet enn at det var en av de pinligste politiske seansene jeg noensinne har bevitnet.

I sin kronikk i Aftenposten, som kom etter at Erna Solberg hadde bedt alle regjeringspartiene om å dempe konfliktnivået og avslutte de interne stridighetene, kommer Raja med kanskje det verste angrepet noensinne fra en politiker mot den regjeringen hans eget parti er en del av. Og tatt i betraktning at

alle disse sakene som Abid Raja nå tar opp igjen, var avsluttet før valget, er det åpenbart at det ligger en eller annen agenda bak Rajas voldsomme angrep både mot FrP og mot regjeringssjefen, Erna Solberg. Abid Raja høres ut som en dypt krenket islamist i sin retorikk, og personlig kan jeg ikke se annet enn at han forsøker å posisjonere seg som en talsmann for den konservative delen av norske muslimer, de som anser Norge som et rasistisk, islamfiendtlig land, som stadig vekk krenker og diskriminerer muslimer. Abid Raja nører opp under denne krenkethets-retorikken som har blitt særlig synlig etter det mislykkede terror-angrepet på en moske i Norge. Abid Raja velger nå å spille på lag med den ekstreme delen av norske muslimer, han nører opp under følelsen av at muslimer krenkes og undertrykkes og at Norge er et rasistisk, muslimfiendtlig land.

Hva er det han ønsker å oppnå? Noen peker på at målet er å bli leder i Venstre. Andre peker på en mulig karriere i internasjonale fora som talsmann for Europas muslimer, som ønsker å befeste sin rolle som en dypt diskriminert minoritet i Europa. Vanskelig å si helt sikkert. Men det som kanskje skremmer meg aller mest, er alle de Venstre-folkene som synes Abid Rajas sjikanerende angrep og splittende retorikk er helt på sin plass – han går bare litt for langt. Litt for langt? Er det mulig å komme med noe verre enn å påstå at sin samarbeidspartner fører en ”brun kampanje”, at deres retorikk ”stinker” og er ”rasistisk”? Er det å gå litt langt?

Dersom dette er et utbredt syn i Venstre, vet jeg sannelig ikke hva vi har i vente fra Venstre-folk. Og jeg ser at artiklene og kronikkene fra Venstre-folk som støtter Abid Raja fullt ut, begynner å strømme inn til mediene. To unge innvandrerjenter, som anser Abid Raja som et konstruktivt bidrag til debatt, klarer til og med å påstå at FrPs valgannonse, der de tok avstand fra niqab og burka, er en krenkelse av norske muslimer. Dersom FrP ikke kan kritisere ekstreme uttrykk for islamisme, som burka og niqab, uten at det skal oppfattes som en krenkelse av samtlige muslimer i Norge, har vi en lang vei å gå før full integrering er mulig. Personlig nekter jeg å tro at gjennomsnittsmuslimen i Norge er så lettkrenket at han/hun opplever det som en krenkelse av ham/henne selv når FrP tar avstand fra niqab og burka. Hvorfor i all verden skulle en muslim som ikke en gang går inn for hijab oppleve det som en krenkelse?

Og hva angår uttykket ”snikislamering” så er i bunn og grunn heller ikke det en kritikk av muslimer, men en kritikk av det norske samfunnet for å flytte grenser for å tilfredsstille ekstreme, religiøse muslimer. La gå at uttrykket ”snikislamering” er upresist og kan misforstås, men jeg kan ikke tro at norske muslimer flest blir fornærmet for at Siv Jensen mener at det ikke må bli slik i Norge at det blir akseptert å ikke hilse på hverandre. Jeg har møtt et stort antall muslimer gjennom mitt liv, og har tatt alle unntatt EN i hånda. Altså: Muslimer

flest er helt på linje med nordmenn. Ingen grunn til å bli krenket av at Siv Jensen ikke ønsker at det skal bli normalen å ikke hilse. Selv om hun kunne valgt et mer presist uttrykk: Som f eks at vi ikke må la ekstreme religiøse grupper få flytte våre grenser, umerkelig eller åpent.

Men noen ganger virker det som enkelte ØNSKER å bli krenket, i stedet for å forsøke å forstå.

Venstresidens netthat.

Kanskje det kan interessere andre at jeg har opplevd en del interessante reaksjoner på min siste artikkel her på FB og Resett. En artikkel som bl a inneholdt noen refleksjoner over at til og med terrorister er omfattet av norske lover om nødverge. Mange har hatt sansen for at jeg tar opp dette spørsmålet på prinsipielt grunnlag, mens andre nærmest har gått av skaftet av raseri og moralsk indignasjon.

For å gjøre realitetene klare: Loven sier at man kan bruke vold, men ikke mer enn det som er nødvendig for å avverge et lovbrudd eller en trussel mot eget eller andres liv. Selv om man avverger et terroranslag, har man altså ikke selv rett til, ifølge norske lover, å mishandle eller utøve unødvendig vold mot terroristen etter at han er under kontroll. Om det skjedde mot Manshaus, vet jeg selvsagt ikke, men jeg må innrømme at jeg stusset litt da jeg så det mishandlede ansiktet hans fra bildene fra retten. Jeg gjentar: Jeg vet ikke. Men det må da være lov å tenke tanken, eller?

Som sagt, har et antall mennesker hisset seg voldsomt opp over denne problemstillingen, både på min FB-vegg og andre steder der artikkelen har blitt delt.

Jeg tror jeg kan dele de negative reaksjonene inn etter kjønn. La oss først ta mennene. Mange har reagert voldsomt på den minste lille antydning om at selv en som avverger mord og terror bør begrense sin voldsbruk til et minimum av det som er nødvendig. Jeg ante virkelig ikke at det fantes så mange voldsforherligende menn der ute. Enkelte utbroderer hvordan de ville mishandlet terroristen på det groveste helt til politiet kom, andre proklamerer at de ville skutt vedkommende, selv om det ikke var nødvendig, og heller tatt noen år i fengsel i ettertid. Andre igjen forherliger volden de ville ha brukt mot terroristen, og de ville ha fortsatt inntil vedkommende var død. Og alle disse mennene er skjønt enige om at terroristen hadde fortjent all den grove volden og mishandlingen han ble utsatt for.

Her har man den politisk korrekte venstresiden i full utfoldelse. Dette er de menneskene som beskylder oss på høyresiden for å være netthatere og islamofober. Og det rent prinsipielle går disse mennene hus forbi. Å påpeke at selv en terrorist er omfattet og beskyttet av loven, oppfattes som at man sympatiserer med eller synes synd på terroristen og ønsker å beskytte ham fordi man har mer medlidenhet med terroristen enn med ofrene. -Jeg hadde dengt løs, slått og slått, mishandlet og brukt grov vold, og terroristen skulle vært glad for at det ikke tok lang tid før politiet kom. Ja, sånn tenker mange norske menn. I mitt stille sinn lurer jeg nesten på om de har like sterk hang til voldsbruk som det terroristene har. Selvsagt hører også med påstander om at det det er terroristens hudfarge(hvit) som gjør at jeg i det hele tatt vurderer hans rettigheter ifølge loven, og muslimhatet mitt som gjør at jeg anklager de to muslimske mennene som avverget terroren.

Men så til de mer infame reaksjonene. De som tar sikte på å såre maksimalt på det personlige plan: Med andre ord kvinnene. Derfra utøses den moralske indignasjon med stor patos over at noen kan mene noe så kvalmende som at en terrorist skal ha noen rettigheter. Og jeg har sett noen ganske typiske metoder: Disse kvinnene går inn på din personlige profil på FB, de ser på bilder, de finner ut hvilket yrke du har, de studere bilder av din familie og til og med din utdanning bruker de for å såre deg maksimalt i ditt innerste, i det du bryr deg om og det som er kjært for deg. -Fy for en drittsekk du er, jeg håper virkelig ikke du har med innvandrere å gjøre. -Jeg er glad for at ikke du har noe ansvar for mine barnebarn. -Du må ha et forferdelig menneskesyn, heldigvis at du ikke er lærer for mine barn. -Jeg ser at dine barn er mørke i huden, hva om en terrorist går etter dem? -Og dette svaret skal liksom være fra en utdannet mann? (reaksjonene er ikke direkte sitater, men satt sammen av flere utsagn),

Det er ikke grenser for hvor infame og ondskapsfulle kvinnene kan være. De forsøker å stikke deg der det gjør aller mest vondt, og forringe ditt menneskeverd og din verdi som utdannet menneske.

Her har man den politisk korrekte venstresiden i full utfoldelse. Dette er de menneskene som beskylder oss på høyresiden for å være netthatere og islamofobe, og at vi legitimerer terror.

Skal tro om de i det hele tatt er klar over hvor mye menneskeforakt de egentlig er med på å spre på nettet? Men ingen snakker om disse nett-trollene, for det er jo de som har de riktige meningene!

Visst finnes det mange gode og hyggelige norske muslimer!

De som har fulgt meg på FB og/eller Resett, vet at vi flyttet fra Søndre Nordstrand fordi vi ble trakassert av muslimske guttegjenger som kastet egg og steiner på huset vårt for å straffe datteren vår fordi hun hadde valgt dem bort som venner.

De siste ukene før vi flyttet, roet mobbingen seg ned, og vi håpet vi skulle få oppleve den siste tiden som litt hyggelig. Men, neida. Det virket nesten som guttene visste at vi snart skulle forlate huset, og noen få dager før vi skulle gi fra oss nøklene, og var i huset for å vaske ned, smalt tre egg i huset igjen. Så dette var den siste hilsenen fra Bjørndal-guttene. -Glem ikke at vi alltid vil se etter dere, følte jeg at de ville si til oss.

Vi ble selvsagt fryktelig ergerlige og oppgitte, men til tross for det vi har opplevd, vil jeg aldri forlate min oppfatning, som altså bygger på egne opplevelser, som går ut på at muslimer i Norge på ingen måte er en ensartet gruppe. Jeg har daglig kontakt med muslimer som virkelig vil utrette noe positivt i Norge, og ønsker å bli integrert, skaffe seg arbeid og som oppmuntrer sine barn til å skaffe seg utdanning og et godt betalt yrke. De undersøkelsene jeg har sett, avslører at en stor gruppe av etterkommere fra innvandrere, faktisk er mer lovlydige og oppnår høyere utdanning enn gjennomsnittlige norske ungdommer, og dette bør vi ta til oss, synes jeg.

Men på den andre siden har vi grupper av innvandrere som slår ut svært negativt på alt som finnes av statistikker over kriminalitet, vold, voldtekter, NAV-avhengighet og andre negative statistikker. Dette kan vi selvsagt ikke fornekte, men det gjør dessverre både våre medier og venstreorienterte politikere. I deres øyne, skal vi utelukkende fremheve alle de positive resultatene av integreringen, og fornekte, fortie og bortforklare alt det negative som statistikkene beviser. Nå gjør de sikkert dette fordi de ønsker å skape et positivt inntrykk av innvandrerne til Norge, men ved å forsøke å tildekke realitetene, skaper de kun mistillit og mistro til norske medier og politikere, fordi det begynner å bli helt opplagt for de aller fleste at de negative konsekvensene av innvandringen forsøkes å skjules.

Men jeg fastholder altså at det blir feil å påstå at alle muslimer i Norge, er intolerante, primitive, bokstavtro, og fiender av norske verdier. Og dette bygger jeg på mitt møte med svært mange muslimer i Norge. Og jeg har selv en ganske entydig forklaring på hvorfor den muslimske befolkningen i Norge ikke er så ensartet som mange muslimkritiske nordmenn innbiller seg.

Jeg har ikke sett noen forskning på dette området, men det jeg har sett fra mediene, er at det ikke utelukkende er hvilken tro som avgjør befolkningens holdninger, men også det generelle utviklingsnivået i det landet de lever i. Ut fra

hva jeg har kunnet skaffe meg av informasjon, ser det ut til at kristne, uutviklede, afrikanske land, synes å ha de samme intolerante, undertrykkende og fiendtlige holdningene til muslimer, som det muslimske land på samme, primitive utviklingsnivå har til kristne.

Dette ser ut til å være et område som er svært lite utforsket og helt uten dokumentasjon. De fleste muslimske landene i verden står langt tilbake for oss hva gjelder utdanningsnivå, demokrati, velstandsutvikling, helse og toleranse for annerledeshet. Men det ser ut til at i de uutviklede landene der kristendommen er dominerende, så er nøyaktig den samme intoleransen like typisk. Så spørsmålet for forskningen bør være: Hvor mye betyr det at landene er generelt uutviklet på stort sett alle de områdene som kjennetegner et moderne, sivilisert samfunn, og hvor mye betyr det at landets offisielle religion er kristendom, islam, buddhisme osv?

Det ser ut til at mange norske islamkritikere ser ut til å tillegge islam absolutt all betydning for de islamske landenes utpregede forhistoriske holdninger, mens de tillegger landenes generelle uutviklede holdninger alt for liten vekt. Min oppfatning er at kristne land som er uutviklet på de samme områdene, gjerne viser de samme, usiviliserte trekkene som befolkningene i muslimske land. De av oss som har lest Det Gamle Testamentet vet at det til forveksling ligner det vi hører fra muslimske land av barbariske straffemetoder. Steining fremheves i GT som en god avstraffingsmetode, og man får mange rettesnorer for hvem som bør steines. Bla a anbefales det at svært ulydige ungdommer bør steines som en reaksjon på sin ulydighet. Kvinner anbefales å gifte seg med sin voldtektsmann og menns vitnemål vektes langt tyngre enn kvinners. Alt dette viser hva slags holdninger som var/er utbredt i uutviklede, primitive samfunn, uavhengig av om de er kristne eller muslimske.

Men hva i all verden kan årsaken være til at europeiske land og USA har utviklet seg så utrolig mye og forlatt disse forhistoriske holdningene, mens de fleste muslimske landene har stagnert og forblitt i en mer primitiv samfunnsorden? Ja, se, det er tusenkronersspørsmålet! Alt tyder på at nesten alle de geniale personlighetene som har bidratt til at de vestlige landene har gjennomgått en så radikal utvikling, som de muslimske landene ikke har, har blitt født i vesten. Geniale statsmenn, religionsreformatorer, kunstnere, forfattere, filosofer, nytenkere og samfunnsutviklere synes alle å ha blitt født i vesten, og de har bidratt til utviklingen i den vestlige verden i retning større velstand, frihet, toleranse, helse, utdanning osv.

Hvorfor har ikke disse store personlighetene blitt født inn i den muslimske verden, og sørget for en utvikling lignende vår egen i disse landene? Hvorfor finnes det ikke et eneste muslimsk land med demokrati og full ytringsfrihet?

Ja, det burde være en stor gåte for enhver filosof, religionsforsker og samfunnsforsker.

Hvorfor har ikke islam gjennomgått den samme reformasjonen som kristendommen, og hvorfor har ikke de muslimske landene gjennomgått den samme sivilisasjonsutviklingen som landene i den vestlige verden?

Min erfaring er at ethvert godt menneske leter etter det gode i sin religion, og enhver som har lest Koranen vet at det finnes gode læresetninger der om toleranse, nestekjærlighet og tillit til godhet. Mens det onde mennesket søker etter det onde i sin religion, og det finnes det også i overflod av i Koranen, dessverre. Islam er en blanding av det gode og det onde, men det er også Bibelen.

Her finnes mange ubesvarte spørsmål. Men gode muslimer vil selvsagt slutte seg til det gode i sin religion. Og gjør de det, vil de passe godt inn i Norge ved å slutte seg til norske verdier!

Aftenposten, Trump og falske billedbevis!

Norske medier har vært fulle av påstander om løgner fra Trump sin side i dagene etter innsettelsen. Et såkalt "billedbevis" skal etter sigende bevise at langt flere var til stede ved Obamas innsettelse enn ved Trumps. Men har mediene brydd seg om å undersøke "billedbeviset" nøyere for å sjekke om det virkelig er troverdig? Nei, man tar uten videre et "billedbevis" for god fisk og følger opp med påstander om at Trump og hans medarbeidere lyver når de avviser at det var så få til stede ved innsettelsen som bildet angivelig viser.

Aftenposten går høyt ut på banen og skriver i en redaksjonell artikkel:

"Anslaget ble fulgt opp med to absurde angrep på amerikanske medier. Det ene tok utgangspunkt i at mange medier viste bilder av fremmøtet på innsettelsesseremonien, sammenliknet med bilder tatt da Barack Obama ble innsatt. Bildene talte sitt tydelige språk: Langt flere møtte frem for å følge Obamas innsettelse."

Ganske utrolig at en seriøs avis uten videre tar et slikt "billedbevis" for god fisk uten å undersøke om det faktisk gjengir det korrekte antallet ved de to innsettelsene. Intet er lettere i våre dager enn å forfalske bilder, eller å lage billedmontasjer som er misvisende og ikke gjengir virkeligheten på en korrekt

måte. Selv antydet jeg allerede for et par dager siden at bildene kunne vært tatt på forskjellig tidspunkt i innsettelsen. Og ganske riktig: Endelig har en avis gjort egne undersøkelser før de fremsetter sine løgnpåstander og hva har man funnet ut: Jo, nøyaktig som jeg antydet. Bildet fra Obamas innsettelse er tatt langt ute i innsettelsen, faktisk mot slutten, da alle tilskuerne var kommet på plass. Mens bildet fra Trumps innsettelse er tatt helt i begynnelsen av hans innsettelse, lenge før alle tilskuerne var kommet til plassene sine. Dessuten opplyses det at tilskuerne ved Trumps innsettelse måtte gjennom en mer omfattende sikkerhetsprosedyre, noe som forsinket mange av tilskuerne. Her er det Dagbladet skriver om dette i dag:

"Det er imidlertid noe bildene ikke forteller, og som gjør historien litt mer nyansert. Bildene er nemlig tatt på forskjellige tidspunkter på dagen.

Det skriver danske Ekstra Bladet.

Tatt på forskjellige tidspunkt.

Avisa har vært i kontakt med nyhetsbyrået Associated Press som videreformidlet bildene. Bildene er skjermbilder fra en video, forklarer fotoredaktør i nyhetsbyrået, Tony Hicks.

- De to bildene er tatt fra toppen av Washington-monumentet, sier Hicks.

Bildene er tatt av nyhetsbyrået Reuters. De skriver at bildet av Trumps innsettelse ble tatt klokka 12.01, ett minutt etter at han begynte å avlegge eden som president, mens bildet av Obamas innsettelse ble tatt klokka 13.27. Da var Obama i ferd med å runde av talen han holdt, ifølge Reuters.

I tillegg måtte publikummere som ville høre på Trump, gjennom en noe mer komplisert prosess for å komme seg til tilskuerplassene, ifølge pressesekretær Spicer."

Utrolig pinlig for Aftenposten og svært mange andre media!

Så viser det seg altså at Trump&co har helt rett når media lyver når de omtaler innsettelsen. Det falske "billedbeviset" er bare enda et eksempel på medienes lettvinte omgang med fakta når de omtaler Trump. Det er ikke grenser for hvor foraktelig mange medier omtaler ham med, og når det gjelder å finne detaljer å henge seg opp, ser det ut til at de fleste media nærmest går helt av skaftet i sin vrangvilje. Selv det at Trump avsluttet sin innsettelse med en knyttneve blir omtalt som truende og aggressivt. På youtube har noen tatt seg tid til å samle en rekke bilder av ulike statsledere idet de knytter neven. Der kan man se flere bilder av Obama med knyttet neve, og ikke minst paven og en lang rekke andre ledere. Men det er vel slik med Trump at mediene er på leting etter noe de kan

tolke i absolutt verste mening og kritisere. Det som er fint og flott når andre gjør det, er truende, aggressivt og et tegn på at mørket er på vei inn i verden når Trump gjør det.

Medienes lettvinte omgang med fakta viser at Trump gjør rett i å ikke stole på dem.

Den pinlige avsløringen av dette falske "billedbevist" viser med all tydelighet at Trump har rett når han ikke stoler på medias gjengivelser. Media har åpenbart sin egen agenda, og beskylder stadig vekk Trump for å lyve. Når de slenger ut påstander om løgn, burde de i hvert fall sikre seg at de selv ikke presenterer løgner eller falske påstander. I dette tilfellet er nesten en samlet norsk presse tatt med buksa nede. Man tar et forfalsket billedbevis for sannhet helt uten å gjøre egne undersøkelser.

Pinlig, pinlig, pinlig! Og jeg som trodde Aftenposten var en seriøs avis?

Anser ikke SMS egentlig innvandrerne som ansvarlige nordmenn?

Den siste tiden har jeg hatt gleden av å overvære noen flotte og bevegende avslutninger på skoleåret på skolene der mine døtre går. Jeg er svært imponert over norske lærere, og deres utrettelige arbeid for å skape toleranse og inkludering for alle barn i norske skoler.

Jeg har ofte sagt at dersom vi ikke hadde hatt vår lærerstand som gjør alt hva de kan for at alle barn skal trives på skolen og i samfunnet, så hadde integreringsproblemene i vårt samfunn sett langt, langt verre ut. Men måten alle innvandrerbarn (og norske) møtes på i skoleverket, legger et svært godt grunnlag for at de alle skal føle seg inkludert og verdifulle. Joda, jeg er lærer selv, og således kanskje noe inhabil, men jeg kan jo fortelle at kanskje mitt aller viktigste budskap til mine lever gjennom alle år var: -Husk at det er ikke bare du selv som skal ha det godt på skolen, det skal også alle de andre!

Men jeg må også innrømme at jeg følte en viss liten bismak da jeg hørte barna synge flotte sanger om inkludering og vennskap og bekjempelse av rasisme og hat. Da jeg sto og hørte på sangene, må jeg erkjenne at jeg i mitt stille sinn spurte meg selv: Hvem er det skolen egentlig henvender seg til når de ber om at vi sammen må bekjempe hat og rasisme? Er det bare «oss selv», vi etniske nordmenn som har ansvaret for å bekjempe hat og rasisme, eller hviler ansvaret også på «våre nye landsmenn»? Godtar norske lærere langt verre adferd fra «våre nye landsmenn» enn fra våre egne etnisk norske barn? Vel, jeg skal ikke mene noe om det med absolutt skråsikkerhet, men vil likevel tillate meg å

spørre: Er det ikke ganske typisk norsk at vi er langt mere tolerante overfor vår «gjester» enn våre egne barn?

Men det som i hvert fall er 100% sikkert, er at våre medier har denne tendensen. Eller hva skal vi si når norske medier lager reportasjer om det økende jødehatet i Europa, programmer og den økende homofobien og artikkelserier om det økende hatet, men overhodet ikke nevner noen andre enn den opprinnelige, etniske befolkningen? For oss som følger med i andre medier enn de politisk korrekte norske, fremstår det som åpenbart at dette økende jødehatet, homofobien og hatet har en helt spesifikk årsak, som dessverre synes unevnelig for våre medier. Det er ikke den etniske befolkningen som står for økningen i disse svært skremmende holdningene – nei, hele økningen ser ganske åpenbart ut til å komme fra våre nye landsmenn. Hvem har ikke sett hvordan muslimske palestinere lærer opp sine barn til å hate jøder og ønske å drepe dem på bestialsk vis, eller hvordan muslimske stater har erklært krig og død over vesten og USA?

Kan man forvente at innvandrere til Europa og til Norge med opprinnelse i land der de har blitt podet inn med at Vesten er deres fiender og at vi bør utryddes, skal oppgi sine holdninger straks de krysser grensen til Norge? Alle de undersøkelsene som gjennom årene har blitt publisert for å vise nordmenns skepsis til muslimer spesielt og innvandrere generelt, har vist at skepsisen er langt større fra innvandrerne. De kommer langt dårligere ut i stort sett alle henseende, og jødefiendtligheten er langt større blant muslimer enn blant nordmenn. Hvorfor henvender da ikke mediene seg spesielt til muslimene for å få dem til å endre holdningene sine? Hvorfor tilskrives jødehatet oss nordmenn som i langt mindre grad er skeptiske mot jøder?

Pressen og medienes opptreden er etter min mening det aller beste beviset på at de egentlig ikke anser innvandrerne til Norge og til Europa som integrerte nordmenn med det samme ansvaret for sine holdninger som etniske nordmenn. Egentlig kan det ikke kalles noe annet enn den komplette meningsløsheten å bekymre seg over utbredelsen av uønskede holdninger i Europas og Norges befolkning helt uten å adressere hvor holdningene stammer fra. Det er omtrent som å straffe den ene broren for noe den andre broren har begått.

Og så kan man jo spørre seg selv: Ser ikke norske journalister selv dette tøvet, som de presenterer for oss? Har de ikke såpass yrkesstolthet og integritet at de innser at de forvrenger virkeligheten og presenterer et syn på problemene med økende jødehat, homofobi og hat som er åpenbart forfalsket? Som jeg har skrevet før på Resett, så er mitt fremste motto at det ikke må finnes noe som helst i virkeligheten som jeg ikke vil se i øynene. Dette burde etter min mening være mottoet til enhver seriøs journalist i våre medier. Men hva gjør de i stedet

for? Jo, de dikter opp en virkelighet som ikke er bygget på realiteter, men på deres sterkt fargede ideologiske briller. Er de klar over det selv, mon tro? Eller er de så lydige og underdanige overfor instruksene fra sine redaktører om at de skal la innvandrere være helt i fred og aldri kritisere dem for noe. Mediene jobber åpenbart for å fremme en form for inkludering – og de anser åpenbart veien til inkludering går gjennom å verne og beskytte våre innvandrere for kritikk. De tror ikke at folk flest vil tåle å høre sannheten, og derfor skjuler de den. Men folket er ikke så dumme som mediene innbiller seg. Og reaksjonene blir deretter. Vi slutter å tro på og stole på mediene fordi vi etter hvert har begynt å innse at det meste som kommer derfra er fake news.

Arbeiderpartiet og krenkelsens anatomi.

For oss som ikke har noen veldig sterk tilknytning til noen av de politiske partiene, er det en selsom opplevelse å observere den voldsomme følelsesutladningen som skjer i Arbeiderpartiet om dagen.

Jeg har aldri sett en lignende hemningsløs dyrking av krenkede og sårede følelser som den både Ap-lederen, AUF-lederen og flere andre AP-politikere har latt flomme over oss i alle medier de siste dagene. Aller lengst har AUF-leder Mani Hussaini gått, som påstår at Sylvi Listhaug PISSER på Ap, at hun pisker opp det samme hatet som drepte barn og ungdom i AUF på Utøya og således skaper grobunn for ny terror, og sist men ikke minst, at Sylvi Listhaug ønsker å erstatte det norske demokratiet med et diktatur. Omtrent samme budskap kom fra Ap-leder Jonas Gahr Støre fra Ap-landsmøtets talerstol: En hemningsløs flom av krenkethet og såre følelser som de færreste har opplevd maken til i norsk politikk. Støre føler seg åpenbart rammet av et overgrep så grovt at kun det aller sterkeste motangrepet av hatpåstander er godt nok.

Hva er det som har utløst denne tsunamien av krenkethet og uhemmede, grove beskyldninger mot Sylvi Listhaug. Jo, en eneste setning på hennes Facebook-profil, der hun skriver at Ap setter terroristenes rettssikkerhet høyere enn nordmenns trygghet. Denne ENE setningen, skrevet oppå et bilde av terrorister, har vakt en så enorm følelse av dyp krenkelse hos AP- og AUF-folk, at de har mistet enhver hemning i grove anklager. Da jeg selv så Listhaugs påstand, tenkte jeg med en gang at den måtte være knyttet til den pågående saken om hva som skal til for at fremmedkrigere skal kunne miste sitt norske statsborgerskap. Der hadde jo Ap tydelig tonet flagg at de ikke ville støtte regjeringens forslag om at noen skal kunne miste sitt pass som en følge av en departemental avgjørelse, men at de bare kan støtte et forslag om at en dom i retten må til. I akkurat denne konkrete saken, er det kanskje ikke helt galt å si at Ap setter rettssikkerheten

høyere enn nordmenns rett til trygghet? Det er vel ganske åpenbart at det vil ta betraktelig lengre tid å få en rettskraftig dom enn et enkelt departementalt vedtak? I mellomtiden vil vedkommende kunne reise fritt i verden med norsk pass.

Ja vel, så var Sylvi Listhaug sitt utsagn en spissformulering, men det er jo politikken full av. KrFs daværende nestleder uttalte f eks i NRK at FrP sin politikk fører til at flere unge innvandrerungdom dropper ut av skolen, og at den samme politikken fører til at flere ungdommer blir fremmedkrigere og slutter seg til IS. Uttalelsen fikk minimal omtale, men da FrPs Per Sandberg tok til motmæle og kom med like grove påstander om KrF, skal jeg si det ble rabalder. Men omtrent ingen brydde seg om hva KrF-politikeren hadde sagt om FrP. Og slik er det helt gjennomgående. Rasisme- og hatbeskyldninger har rammet FrP gjennom alle år, og ingen medier har sett ut til å bry seg.

Men nå har FrP fått en politiker som er like tøff og frittalende som enhver annen politiker som spissformulerer seg, og det har falt Ap og venstresiden uhyre tungt for brystet. Kritikken mot Listhaug har haglet i flere år, selv når alle i ettertid ser selv at hun hadde helt rett i sine uttalelser. Men denne gangen har det skjedd noe helt ekstraordinært når det gjelder graden av følt krenkelse. Hva kan det skyldes? Er Listhaugs uttalelse SÅ grov? Har hun koblet den pågående debatten til terroren mot Ap, har hun uttalt seg stygt mot ofrene for terroren, har hun avslørt følelseskulde og kynisme overfor mennesker som mistet sine nærmeste i det verste massedrapet Norge har opplevd i nyere tid?

Nei, overhodet ikke. Det er intet i Listhaugs uttalelse som er myntet på Utøya-terroren. Det er heller ikke åpenbart at Listhaug kommer med en generell uttalelse om Ap - det er etter min mening langt mer nærliggende å koble utsagnet til den pågående debatten, der rettssikkerheten er et åpenbart tema.

Men likevel er Støre, Hussaini og andre fremtredende Ap-politikere skråsikre på at Listhaug helt bevisst ønsker å såre og krenke Utøya-ofrene og at hun helt bevisst ønsker å spre hat mot Ap og oppildne til mer terror. Det er nesten så man ikke tror sine egne ører. Hva er det som ligger bak den åpenbart grove overreaksjonen?

Som lærer som har jobbet med barn og unge gjennom et langt liv, synes jeg at jeg kjenner igjen denne typen overreaksjoner. Barn tar ofte selv småting veldig ille opp, og bare en dult fra en annen elev, kan oppleves som et grovt overfall, hvoretter den forurettede går til kraftig motangrep og slår vedkommende rett ned. Det typiske for denne måten å reagere på, er at den som føler seg forurettet, blir så oppfylt av følelsen av krenkethet, at han (som oftest), helt mister evnen til refleksjon og forståelse av situasjonen. Han ser ikke at det kan ha skjedd et

uhell, han ser ikke at det var utilsiktet og han blir så følelsesmessig opprørt at denne følelsen blinder ham for enhver annen tanke. Han er kort sagt bombesikker på at han har blitt utsatt for et overlagt overfall. Der har du Ap pr i dag. De ser kun onde hensikter, de ser kun bevisst ondskap, de ser kun hat og ønske om at flere unge Ap-politikere skal bli drept i massedrap.

Det noenlunde nøytrale mennesket, ser at Ap-politikerne reagerer omtrent som en forurettet ungdom uten refleksjonsevne i denne saken. Det er selvsagt makabert å mene at Sylvi Listhaug har et ønske om å skape hat og oppildne til drap. Men har tanken slått dem at SÅ forferdelig menneske er faktisk ikke Sylvi Listhaug, at hun ønsker at andre politikere skal bli drept i terror? Nei, den tanken ser ikke ut til å ha nådd frem enda.

I overskriften nevner jeg krenkethetens anatomi, og jeg håper jeg har klart å beskrive den med eksempelet fra hvordan unge menneskers altoppslukende følelse av angrep og krenkelse kan få dem til helt å miste besinnelsen og helt miste vanlig gangsyn. Men hvorfor oppfører presumtivt voksne, reflekterte og oppegående mennesker som Gahr Støre og Hussaini seg som umodne, selvrettferdige og lettkrenkede ungdommer i akkurat denne saken?

Jeg tror vi må lete etter forklaringen i den enorme motgangen Ap har opplevd det siste året. Forut for valget i fjor, så Ap ut til å kunne seile inn til en storseier i valget, og Støre fremsto som en selvsikker seierherre lenge før en stemme var avgitt. Men til alles store overraskelse begynte en nedtur som endte i en av Aps største fiaskoer i et moderne valg. Ap er selve politikkens bauta, folkets parti, utstyrt med en enorm selvsikkerhet og pondus. Men i våre dager er det ikke mye igjen av fordums storhet. Vi snakker heller om en skadeskutt ørn som få lengre bryr seg om. Og den tidligere så karismatiske utenriksministeren, som strålte i glansen av sin veltalenhet, opplever nå at nær sagt alt han tar i blir til gråstein. Hans nærmeste betrodde medarbeider har avslørt seg som en trakasserende skjørtejeger som har nedlagt unge AUF'ere i fleng, og kritikken har haglet mot Støres måte å takle saken på. Det har vært innbyrdes splid og stridigheter, kritikken mot ledelsen har vært hard. Valgstrategien var mislykket og nærmest ute av styring, nære medarbeidere har hatt uforsonlige personkonflikter og klarer ikke å samarbeide. Alt har gått galt for Ap dette siste året.

Det partiet vi nå ser, er som et synkende skip. Velgerne har forlatt det i store skarer og man kan bare tenke seg hvilken nederlagsfølelse som har bredt seg i partiet i løpet av dette siste året. Og nettopp her har man også en viktig faktor i krenkelsens anatomi: Den aller mest lettkrenkede, er den med liten tro på seg selv og sin egen verdi: Den som har opplevd nederlag på nederlag, som slite med å bli akseptert og som får kritikk fra alle hold. Hvor mange har ikke i sin

tyngste stund hatt en sterk følelse av at "ingen bryr seg om meg"? Når nederlagene har rammet oss gang etter gang, blir vi utrolig sårbare for bare den minste antydning til enda en krenkelse, og vi kan reagere så voldsomt at omgivelsene ikke fatter at en bagatell kan utløse et slikt enormt skred av krenkelse og nederlagsfølelse.

Der har vi Ap pr i dag. Da jeg hørte Gahr Støre fremføre sitt krenkede og såre budskap med en slik inderlighet og en så alt oppfyllende intensitet, så så jeg for meg en av disse ungdommene, uten selvfølelse, med en følelse av å ha alle mot seg, slå vilt løs rundt seg for å få alle til å forstå hvor vondt de har det.

La meg til slutt få si at det er lett for oss alle å forstå at de ungdommene og pårørende som ble rammet selv eller som mistet kjære venner i det grusomme massedrapet på Utøya lett kan komme til å reagere sterkere enn det kanskje er reell grobunn for. Det får vi forsøke å forstå og akseptere. De har gjennomlevd noe så ufattelig vondt, at sorgen kanskje aldri helt vil slippe taket. Jeg vil på ingen måte kritisere dem. Men noe helt annet er det med politiske ledere som Jonas Gahr Støre og Mani Hussaini. De er voksne menn. De er ansvarlige for å beholde en viss refleksjonsevne og selvinnsikt. De har rollen som ledere, som skal lede andre inn på en god og riktig vei. Det gjør man ikke med hemningsløst å utgyte sine egne sårede emosjoner på en usaklig og urettferdig måte. Pisker de ikke egentlig selv opp hat? Jeg er meget spent på å se hvordan velgerne reagerer på de siste dagenes hendelser.

Arbeidsministeren går løs på uføretrygdede landsmenn i utlandet!

Arbeids- og sosialministeren er redd for at tilliten til det norske trygdesystemer blir svekket dersom det utbetales ytelser til mennesker som har liten eller ingen tilknytning til Norge, leser og hører jeg på nyhetene. Ja, det høres jo fint ut. Vi har alle hørt om hvordan utlendinger får utbetalt norske trygdeytelser i sitt hjemland, og at summen pr måned nærmest tilsvarer en årslønn i hjemlandet. Flott at dette endelig tas tak i.

Men, er det dette som skal skje? Nei, det er visst etniske nordmenn med norsk statsborgerskap med barn som også er norske statsborgere arbeidsministeren nå vil gå løs på. Uføre nordmenn som er bosatt f eks i Thailand eller Filippinene, skal nå fratas retten til barnetillegg og hustrutillegg mens nordmenn i EØS-området skal beholde den. Så opprydningen i urettmessige trygdeutbetalinger i utlandet skal bestå av å ramme uføre etniske nordmenn, bare fordi de har bosatt seg langt unna? Dette synes jeg er fryktelig hensynsløst, og jeg tror den eneste grunnen til at Anniken Hauglie våger å foreslå dette, er at disse mennene har svært lav status. En god del nordmenn, og da særlig kvinner, er svært

fordomsfulle og foraktfulle mot disse mennene, og anser dem som suspekte mennesker, som nærmest har «kjøpt» seg en kone. Det er uhyre fordomsfullt. Og det er jo rett og slett oppsiktsvekkende at arbeidsministeren kan få seg til å mene at etniske nordmenn med norsk statsborgerskap som har barn som også er norske statsborgere har liten eller ingen tilknytning Norge fordi de bor utenlands. Det er jo snakk om våre egne landsmenn, som tilfeldigvis bor utenfor EØS-området!

Så det er altså greit at etniske nordmenn i utlandet lever i fattigdom? Fordelen den gunstige valutaen gir er ikke SÅ stor at de akkurat lever i sus og dus! Alt koster penger i Thailand - også skolegang og utdanning! Man kan kanskje se barnetillegget som en kompensasjon for det? Det rekker kanskje akkurat til å dekke skolepenger og skoleuniform! Thailand har dessuten ikke gratis helsevesen, og all behandling hos lege eller på sykehus kan bli svindyrt! En familie som bor i Thailand. Må faktisk ha en ganske romslig inntekt for å kunne ha en levestandard som tilsvarer en norsk gjennomsnittsfamilie. Jeg kan bare konkludere med at arbeidsministeren synes det er greit at norske familier i utlandet lever et liv i fattigdom, mens myndighetene gjør alt de kan for at flyktningfamilier i Norge ikke skal oppleve fattigdom.

I stedet for å ramme etniske nordmenn burde vi kanskje se litt mer på hvordan utenlandske statsborgere får med seg trygden til sitt hjemland, og om våre ekstremt rause ytelser til utlendinger i Norge kan føre til svekket tillit overfor trygdesystemet. Men, nei da, vi tar heller pengene fra norske menn med lav status! Jeg synes det er stygt gjort! Og så er det så typisk norsk. Vi er rause overfor flyktninger som lever i Norge, men knipne og mistenksomme mot våre egne landsmenn som bor utenlands. Arbeidsministeren mer enn antyder at det er mye svindel ute og går blant nordmenn i utlandet fordi norske myndigheter har så små muligheter for kontroll. Joda, småligheten, mistenksomheten og gjerrigheten kjenner ingen grenser så lenge det kun rammer våre egne landsmenn.

Blir kriminelle innvandrere og andre asosiale individer gode personer jo snillere vi er mot dem?

Mitt viktigste ankepunkt mot venstresiden og MSM er at de er så ensrettede og fremmer stort sett de samme synspunktene, men ikke hele virkeligheten. Man finner svært lite rapportering av de negative følgene av innvandring, men i stedet en forskjønnet utgave av kun det positive ved et mangfoldig samfunn, så som eksotisk mat, dans, klesdrakter og andre spennende kulturelle uttrykk.

I diskusjoner med folk som anser politisk korrekthet som et honnørord, har jeg skjønt at mye av motivasjonen bak dette, er at man ikke ønsker å provosere og skape fiendskap fra innvandrerne mot det norske samfunnet. Man ønsker å vise godvilje og inkludering, samtidig som man mener at de ulike innvandrergruppene selv må ordne opp i sine «interne» problemer, akkurat slik vi måtte gjøre gjennom vår lange historie. Ingen hjalp oss med å utvikle vårt liberale samfunn, med våre velferdsgoder, likestilling og toleranse. Bør vi la innvandrerne gjøre det samme uten innblanding fra oss? Bør vi overlate til undertrykte innvandrerjenter å selv jobbe seg ut av sin ofte vanskelige situasjon?

Det er en veldig typisk norsk måte å møte dem vi anser som «svake» individer, med imøtekommenhet, velvilje og godhet, i den tro at den godviljen vi viser dem, vil smitte over på dem slik at de vil vise velvilje tilbake. Og den utbredte holdningen blant MSM synes å være at innvandrere som gruppe er svake og undertrykte i Norge. Samtidig har vi en utpreget tro på at alle mennesker som er vanskelige, asosiale og kriminelle alltid har en grunn til å være slik, og ikke sjelden påtar vi oss skylden som samfunn for at kriminelle er blitt det de er. Veldig lenge forholdt også storsamfunnet seg til kriminelle innvandrere på samme måte. Og på venstresiden og innen SMS synes det fremdeles å være en tendens til å forklare alt av problemer hos innvandrergrupper med at de føler seg utenfor, de får for lite, de har for få tilbud, for få aktiviteter og for få ungdomsklubber. Nylig så vi akkurat et slikt utspill når det gjelder aggressiv og asosial atferd blant innsatte i våre fengsler, når det påstås i VG at de innsattes aggresjon skyldes at de blir dårlig behandlet, mens BBC, som har undersøkt de norske fengselsforholdene hevder at norske fengsler mest av alt minner om spa-hoteller. Det hører med til historien at en stor andel av innsatte i norske fengsler er innvandrere.

Samme reaksjon kommer når justisministeren foreslår at fengselsbetjeningen skal ha som sanksjoneringsmulighet å sette en såkalt spyttmaske på innsatte som stadig spytter fengselsbetjenter i ansiktet. Dette er nedverdigende for fangene, hevdes det, men at det oppleves som fryktelig nedverdigende for betjenter å bli spyttet på, ofrer man visst ikke en tanke. All sympatien og omtanken er hos lovbryterne, mens dem det går ut over visst er helt uinteressante. Er ikke de også mennesker som har krav på samfunnets omsorg? Og kan det ikke rett og slett hende at innsatte som spytter, slutter med dette dersom de vet at de vil bli påsatt en maske?

I Norge har det fått utvikle seg grupper av såkalte «spesialister» innen psykologi og andre forståsegpåere, som utelukkende har som mål å beskytte overgripere og kriminelle. Når politiet anvender makt i tilfeller hvor folk motsetter seg utsending, blir dette selvsagt omtalt som overgrep og mishandling, mens

hensynet til de betjentene som skal ut-transportere er helt fraværende. Hensynet til overgriperne skal visst alltid settes over rettighetene til dem som skal håndtere dem.

Men har ikke denne holdningen spilt fallitt i Norge, når kriminaliteten, knivstikkingen, volden og den asosiale adferden blant enkelte innvandrere bare øker og øker? I Oslo er det knivepisoder nærmest daglig, innvandrere står for mer enn 50% av voldshendelsene i Norge, og mange unge innvandrere dropper ut av skolen og slutter seg til voldelige og kriminelle gjenger. Dette er dessverre realitetene, men MSM ønsker bare i liten grad å fortelle oss om det. De vil altså ikke provosere innvandringsbefolkningen og skape polarisering og motsetninger. Det er jo et prisverdig motiv, men er det en god og effektiv strategi? Fører det til en reduksjon av problemene? Jeg tro ikke det. Intet tyder i hvert fall på at snillhet er en god strategi mot kriminelle individer. Ikke alle er nemlig i stand til å ta imot vennlighet ved å vise vennlighet tilbake. Noen oppfatter nemlig vennlighet og imøtekommenhet som en svakhet og bruker andre menneskers velvilje til å manipulere dem og skaffe seg selv makt.

Jeg er absolutt tilhenger av at vårt samfunn skal vise toleranse, imøtekommenhet og inkludering til de av våre innvandrere som virkelig har et ønske om å integreres fullt ut og bli gode norske borgere med ansvar for sin egen integrering. Men mot individer som misbruker vår velvilje, synes jeg det er påkrevet med langt mer kontante reaksjoner. Å påstå at det er samfunnets skyld når enkelte ikke lar seg integrere, mener jeg er å snu saken på hodet. Det er den enkelte innvandrers egen plikt å gjøre alt hva vedkommende kan for å gi noe tilbake for at vi har tatt imot dem.

Og hadde det bare vært slik at enkelte innvandreres kriminelle og asosiale aktivitet gikk ut over dem selv, kunne jeg på sett og vis forstått holdningen at de selv må ordne opp i sine «interne» problemer. Det er en viss logikk i å hevde at hver gruppe må utvikle sine egne holdninger og sitt ansvar for hverandre. Men saken er jo at det er ikke bare dem selv det går utover når deler av dem blir kriminelle, voldelige og destruktive. Det rammer det norske samfunnet, og etniske nordmenn må lide for gjengvold, knivstikking, voldshandlinger og voldtekter.

Man kan jo også si at innvandrerjenter som lider under sosial kontroll, sterkt innskrenket frihet, tvangsgiftemål og ufrihet også ville opplevd dette dersom de hadde bodd i sitt hjemland. Det er jo riktig nok, men når de nå en gang bor i Norge, så omfattes de selvsagt av norske lover og barns rettigheter og det fremstår som temmelig kynisk å påstå at disse jentene må kjempe sin egen kamp

uten at vi har noen plikt til å hjelpe dem, for det kan føre til motsetninger mellom innvandrere og nordmenn.

Snillismeholdningen blant norske fagfolk gjør seg også gjeldende i norsk skole. Selv elever med store aggresjonsproblemer og utagerende adferd, blir integrert i den vanlige skolen, helt uten å tenke på hva disse individene forårsaker av krenking av både lærere og medelever. Til tross for at det i lovverket er slått fast at alle elever og lærere har rett til et trygt lærings- og arbeidsmiljø, så settes aggressive og voldelige elevers rett til opplæring i vanlig skole over de andres rettigheter, med den følge at voldsepisodene i norsk skole er sterkt økende. Og det burde ikke overraske noen at det er innvandrerelever som står for mye av denne økningen. Vår tro på snillisme trumfer igjen hensynet til andres rettigheter om en trygg hverdag. At dette forholdet gjør seg gjeldende i mobbeundersøkelser, er det visst få som tenker på. Da vi hadde en undersøkelse på min gamle skole, der elevene skulle krysse av for om de hadde blitt mobbet, trodde elevene at det ikke en gang skulle regnes som mobbing, når de ble mobbet eller banket opp av en elev som alle visste hadde en diagnose. Og sånn tenker visst mange pedagoger også. Mobbing og vold fra elever med en diagnose er bare noe de andre barna må regne med, som prisen på integrering. Og som en kommentar til mange innvandrerelevers oppfatning av den norske skolen som svak og ettergivende, bør vi være klar over at de i mange tilfeller kommer fra skolesystemer der reaksjonene mot uønsket adferd er meget kontant! Nå mer jeg selvsagt ikke at vi skal innføre middelalderske straffereaksjoner, men vi bør nok være klar over at godsnakk og mildhet mot relativt forherdede unggutter som har kriminelle gjengmedlemmer som sine forbilder neppe har særlig stor preventiv virkning.

Hvordan har det blitt slik i Norge, at vi neglisjerer de mange ofrene for kriminelle, voldelige og utagerende personer, men fortsetter å påstå at det er vår skyld at ikke alle er snille? Bør vi ikke snart innse at det er de velfungerende menneskene som burde gis retten til å slippe å bli ofre for disse individene? Burde vi ikke i større grad premiere god oppførsel?

Bør jentefotballspillere behandles akkurat som man behandler guttefortballspillere?

Ada Hegerberg, Årets idrettsnavn i Nettavisen, er irritert fordi jenter behandles annerledes enn guttene innen fotball. Hun mener jenter har akkurat samme evne til å tåle at det stilles harde krav fra treneren, og mener jentene føler at de ikke tas alvorlig og at det er grunnen til at så mange unge jenter slutter med fotball. Se intervjuet med henne i Nettavisen.

Her er noen utdrag fra intervjuet med henne i Nettavisen: "Den 21 år gamle jenta er kjent for sitt gode humør, og det går kort tid mellom hver gang hun smiler eller ler. Men nå har samtalen styrt inn på et tema som gnager litt.

- Fotball er fotball. Jeg har aldri skjønt hvorfor det skal gjøres forskjell på jenter og gutter, sier hun.

Blid, men bestemt. Man blir ikke Europas beste hvis man blir dullet med, er moralen. Og Hegerberg mener jenter fra tidlig alder blir behandlet på en helt annen måte enn gutter."

Ada Hegerberg kjenner sikkert seg selv så godt at hun vet at hun selv hadde tålt en røffere behandling av fotballtrenerne. Men kan hun egentlig være så sikker på at det samme gjelder alle hennes medsøstre? Og er det virkelig riktig at så mange jenter slutter med fotball fordi det stilles for små krav til dem og trenerne duller med dem og driver med fjas og kos? Jeg tror det er helt motsatt. Jeg tror langt flere jenter slutter med fotball fordi de opplever den harde konkurransen om plassene på laget som stressende og slitsom.

Jeg er ikke fotballtrener, men jeg har undervist gutter og jenter på skolen i mer enn 30 år, og jeg må innrømme at min erfaring er ganske annerledes enn Hegerbergs. Gutter flest har en langt større toleranse for kontante reaksjoner, mens jenter flest er mye mer sårbare og følsomme, og ofte trenger å behandles mer skånsomt og forsiktig.

Jeg har en god venn som er fotballtrener. Han forteller det samme. Han har trent både guttelag og jentelag, og hans erfaring er at gutter flest stilltiende aksepterer streng disiplin, kontante reaksjoner og kritiske tilbakemeldinger, mens jenter flest trenger å bakkes opp, bygges opp og kritiseres skånsomt i langt høyere grad.

Jenter flest trenger å snakke mye om sine opplevelser, bearbeide dårlige erfaringer og dele sine tanker med de andre jentene. I mine klasser har jentene alltid fått stort rom til å snakke om sine opplevelser, og jeg har alltid invitert guttene til å delta aktivt i samtalene. Kun et lite antall gutter har vist den samme interessen for å snakke så mye om sine oppturer og nedturer.

Men det er sikkert riktig at for å bli en idrettsutøver i verdenstoppen, trenger du et stort ego, og du trenger å gis tydelige tilbakemeldinger og få kontante reaksjoner. Ikke så mange jenter som gutter har akkurat denne personlighetstypen. Det er også forklaringen på hvorfor langt færre kvinner enn menn ønsker seg toppjobber innen næringsliv og politikk. Forklaringer er ganske enkelt ulikheter mellom gutters og jenters personlighetstyper. Men ikke alle passer inn i det som er mest vanlig for sitt kjønn. Noen kvinner har stor

selvtillit og stort ego, og passer godt til å bli toppfigurer innen sin idrett eller sin virksomhet, men de er nok i mindretall i forhold til hvor mange slike personlighetstyper du finner blant menn.

Vi som har lang erfaring med opplæring av barn ser dette svært tydelig. Og jeg kan garantere at det IKKE er våre forventinger som gjør at dette kjønnsrollemønsteret oppstår. Det er naturgitt!

Det viktigste er at vi ser hvert enkelt menneske som det det er, og oppmuntrer dem og stimulerer dem til å finne en aktivitet som de vil trives med, og som passer godt til deres personlighet, helt uavhengig av kjønn!

Bør Resett oppdra kommentarfeltet sitt bedre?

Vanligvis bryr jeg meg ikke særlig mye om hva leserne av Resett skriver i kommentarfeltet under artiklene mine. Jeg har skummet gjennom noen ganger, og lagt merke til at det ofte er ganske likevektig mellom dem som er positive og negative. Men etter min forrige artikkel, der jeg forsøkte å skrive litt nyansert om muslimer på individnivå, ble jeg ganske betenkt over hvor mange kommentarer som uttrykte sterk uenighet med meg, når jeg hevdet at det faktisk finnes muslimer i Norge som både ønsker å tilpasse seg norsk levemåte og norske verdier og som er oppriktig glad i Norge i sinn og hjerte.

-Alle muslimer lyver. -De er hyklere! -Du sprer løgner og desinformasjon! -Muslimer kan ikke ses på som individer, de er like alle sammen! -Du kjenner kanskje EN grei muslim på jobben og har latt deg lure! -Du vet åpenbart ingenting om islam! -Det finnes bare en utgave av islam, og den er inkompatibel med norske verdier. -Norske muslimer tør ikke forlate sin tro fordi det medfører dødsstraff. -Jeg vil ikke tilhøre det tapende laget når muslimene har tatt over landet vårt.

Dette er ikke direkte sitater, men ytringer jeg har komprimert og gjengitt etter hukommelsen. Men jeg tror jeg yter meningsytringene full rettferdighet når det gjelder det mange faktisk uttrykte. Etter dette har jeg vært nødt til å spørre meg selv: Er det virkelig riktig at det finnes et farlig hat mot muslimer i landet vårt? Er det sant at mange nordmenn virkelig frykter at selv i den mest vennlige muslim finnes en livsfarlig islamist som ønsker å bryte ned vårt samfunn og omgjøre det til et islamistisk diktatur og utrydde alt norsk? Har de andre mediene helt rett når de anser Resett som et rasistisk nettsted som fremmer muslimhat?

Jeg vet ikke om Resett på redaksjonelt plan reflekterer over dette spørsmålet, eller oppfatter det som et problem, men for egen del føler jeg noen ganger behov

for å understreke at Resett er ikke kommentarfeltet, men at den enkelte ytring utelukkende står for kommentatorens regning. Så kan man spørre: Hadde Resett vært tjent med å luke ut de «verste» kommentarene? De som åpenbart er stigmatiserende og hevder at enhver muslim er en løgner og en hykler og egentlig er ute etter å overta Norge og gjøre det til et islamistisk diktatur? Jeg har ikke noe fasitsvar på det, men ser at det er en realitet at mange dømmer Resett på grunnlag av kommentarfeltet og ikke av de redaksjonelle artiklene.

Men tilbake til mitt eget syn på muslimer. Til de leserne som tror jeg har latt meg lure av EN hyggelig muslim på jobben, så kan jeg fortelle at gjennom min jobb som lærer i snart 40 år så har jeg kommet meget tett på mange muslimske familier, og etter at jeg gikk over i voksenopplæringen har jeg møtt på enda flere innvandrere fra muslimske land. I alt vil jeg tro at det dreier seg om flere hundre muslimer, som har krysset min vei gjennom disse 40 årene. Og da jeg er en sosial og åpen person, har jeg kommet tett på mange av disse, og mange har fortalt meg åpent om sin tro og sitt liv. Og til dem som sier at muslimer ikke kan vurderes på individnivå fordi de alle er like, vil jeg si at de tar fullstendig feil. Det finnes en nærmest uendelig variasjon i hvordan den enkelte muslim opplever sin tro, og hvordan vedkommende ser på sitt liv i Norge. Og det er nesten litt skremmende å se at et såpass stort antall nordmenn tror at enhver muslim er tilhenger av den ekstreme islamismen kun på grunn av at de er muslimer.

For den uvitende, kan jeg fortelle at blant muslimer i Norge, finnes det en god del som faktisk er analfabeter og aldri har lest et eneste ord i Koranen eller noe annet muslimsk skrift. De vet så godt som ingenting av hva som står der. Her snakker vi om mennesker som har vokst opp i stor fattigdom, isolert fra både imamer og moskeer, og som har blitt oppdratt i en form for kulturell islam, som er en blanding av hengiven tro på Gud, bønn og kulturelle leveregler. Ofte kan disse levereglene ha meget høy etisk verdier, som f eks ærlighet, trofasthet, kjærlighet og toleranse. -Kristendom og islam er helt lik, sier mange av disse til meg. -Vi skal forsøke å være gode mennesker og få støtte av Gud. Dette jeg forteller her, er en realitet. Det er ikke jeg som har latt meg lure, eller jeg som er naiv og dum. Det finnes mange muslimer som er fullstendig fjerne fra å slutte seg til vold, undertrykking, tvang og terror.

Dette synes jeg alle dem som kritiserer islam burde være godt klar over. Muslimer er individer og representerer en stor variasjon av holdninger. Og det gjelder også klesdrakt og bruken av hijab. I mine samtaler med kvinner som bruker hijab, har jeg fått vite at mange av dem anser hijab som et kulturelt plagg, som viser at en kvinne er gift, akkurat som skautet som ble brukt av gårdskonene i Norge brukte skautet som et symbol på sin makt som overhodet

på gården. Skautet og nøkkelknippet var hennes autoritetssymboler, og slik fungerer også den kulturelle bruken av hijab. Joda, jeg er fullt klar over at hijab av visse muslimske retninger anses som et middel til å skjule kvinnens hår for å ikke vekke mannens attrå, men blant andre muslimer så er denne betydningen fullstendig ukjent.

Jeg har fulgt muslimske familier tett over flere år. De kan på ingen måte sies å være identiske verken i holdninger eller verdier. Noen feirer både jul og eid, noen lar barna delta i juleskuespill som viser Jesu fødsel. Noen lar jentene gå uten hijab og lar dem delta i alle de aktivitetene som etnisk norske barn deltar i. Min datter spiller fotball med flere muslimske jenter. Foreldrene deres kjører jentene til kamper og står på sidelinjen sammen med oss etnisk norske og heier på jentene sine. Her om dagen sto jeg i egne tanker ved kassa på Rema 1000, da plutselig en somalisk kvinne med hijab sa til meg: -Der er det en ledig kasse, gå dit du, du har stått her så lenge. Selv sto hun i nabokøen og måtte vente en god stund før det ble hennes tur. I fjor sommer fikk vi masse ros for vår hage. -Det er den fineste hagen jeg har sett her i nabolaget, sa våre muslimske naboer. Og alle som bor i Oslo, kan se ved selvsyn at 17. mai toget på Karl Johan er av det meget fargerike slaget. Og det var jo faktisk innvandrere som reagerte sterkest mot at alle lands flagg skulle tillates i 17. mai toget da debatten raste for noen år siden.

Våre innvandrere er her. Noen har bodd her i flere generasjoner. Jeg har bodd i nabolag med en stor del innvandrere siden tidlig 1990-tallet. Målet for oss alle burde selvsagt være å skape et godt fellesskap som inkluderer alle! Mange innvandrere, inkludert muslimer, ønsker å føle seg inkludert i det norske fellesskapet og opplever seg som norske. Dem bør vi selvsagt møte med velvilje og toleranse. Ethvert individ bør møtes som et individ og ikke som representant for en gruppe. Vi er på ingen måte like selv om vi tilhører samme nasjonalitet, samme religion, har samme hudfarge eller har samme seksuelle legning.

De som på grunnlag av dette vil hevde at jeg er en naiv idiot, som har latt meg villede av en hyggelig muslim på jobben, håper jeg vi lese hva jeg tidligere har skrevet av artikler på Resett. Og jeg står ved alt jeg tidligere har ytret av kritikk mot alt for høy innvandring, ettergivenhet mot kriminelle innvandrere, naivitet overfor politisk islamisme og ikke minst mot venstresidens sterkt polariserende ytringer mot selv seriøse islam-kritikere. Dessverre klarer ikke venstresiden å skille mellom ren rasisme og helt seriøse refleksjoner over innvandreres overrepresentasjon i de fleste negative parametere som forteller noe om ulike gruppers rolle i storsamfunnet. Det hjelper så inderlig lite å benekte fakta og kalle det rasisme å påpeke negative samfunnstrender som inkluderer innvandrere. Vi må ta dem på alvor og forsøke å finne måter å møte dem på som

kan gi gode resultater. Det er tragisk at noen anser det som sin hovedoppgave å kjempe mot oss som påviser negative tendenser og kaller oss rasister og nazister. Men samtidig skulle jeg ønske at alle dem som anser muslimer som en homogen gruppe som er voldelig, som lyver og er hyklersk og har som mål å erobre Norge og etablere et islamistisk diktatur ville slutte med dette, og heller begynne å møte muslimer som individer som ikke har ansvar for det andre muslimer måtte foreta seg.

Muslimer i Norge er som nordmenn flest – det store flertallet er helt vanlige mennesker som ønsker å skape et godt liv for seg og sine barn. Men så har vi innimellom kverulanter, vriompeiser, særinger og asosiale individer som lager bråk over alt der de opptrer. Og igjen kan jeg berolige dem som ser meg som en supernaiv idiot, som har latt seg lure, med at joda, jeg vet at en del innvandrergrupper er særdeles strenge mot sine døtre, praktiserer svært streng sosial kontroll, tvinger sine barn til å tro og hemmer deres livsutfoldelse. Men hvorfor må vi tro at dette er en evigvarende tilstand? Jeg har hatt muslimske jenter i min tid som lærer, som har gjort kraftig opprør mot sine foreldre. Disse jentene har krevd å få være med på det sammen som norske jenter og de har nektet å innordne seg foreldrenes strenge krav. Muslimske foreldre har ringt meg i fortvilelse over sine døtre som krever å få sin frihet.

Mennesket har en iboende trang til å kjempe for sin frihet. Noen frykter at om noen generasjoner så vil innvandrere være i flertall i vårt land. Men hvem vet at disse innvandrerne gjennom flere generasjoner vil holde seg til sine forfedres konservative oppfatninger og religiøse syn? Sannsynligheten er etter min mening mye større for at nordmenns verdier, personlige frihet og livssyn vil smitte over på våre innvandrere. Hvem vil leve i det lange løp i et undertrykkende regime uten å hevde sin rett til selvbestemmelse? Jeg er selv en ihuga fremtidsoptimist!

Men for å komme tilbake til det jeg begynte med – bør Resett gjøre noe med kommentarfeltet sitt? Skader det Resett å slippe til såpass ekstreme kommentarer? Det tragiske er at når det skrives ekstreme kommentarer hos Resett, så bruker SMS det som et bevis på at hele Resett og alle som skriver der er rasister og muslimhatere, og at kommentarene er trigget av artiklenes rasisme, mens når det forekommer ekstreme kommentarer hos SMS så er dette på tross av deres artikler. SMS klarer visst aldri å forstå at deres egen ekstreme «antirasisme» og stempling av andre som hatefulle rasister faktisk i seg selv trigger raseriet hos mange. Men når folk blir rasende, innbiller SMS seg alltid at det er deres meningsmotstandere sitt ansvar, men sannheten er at raserier i aller størst grad trigges av «godhetsapostlene» som føler seg høyt hevet over folk flest. Så jeg går for at Resett bør fortsette den praksisen de har ført til nå, ved å

la ytringer som er innenfor ytringsfriheten godkjennes! Selv om det medfører at jeg selv får hard kritikk innimellom. Men det får jeg tåle, i ytringsfrihetens navn!

Dagbladet slår til igjen: Liksom-satire basert på forvrengninger og grove vrangforestillinger.

Satire kan være forfriskende lesning når den virkelig tar noen på kornet. Like morsomt er det sjelden når forfatteren avslører at han selv lider av vrangforestillinger og ikke har annet å komme med enn forvrengninger som overhodet ikke samsvarer med virkeligheten.

Jarl Wåge er en av disse skribentene som sjelden velger å føre en saklig diskusjon basert på hva andre faktisk mener, men heller dikter opp naziparalleller og bygger på sine egne misoppfatninger. For ikke så lenge siden klarte han ikke en gang å få med seg at en ufin trussel ble skrevet på en uredigert Facebook-side og ble slettet etter kort tid, men påsto i fullt alvor at det var en trussel som var forhåndsmoderert og godkjent av Helge Lurås og sto for Resetts syn. I samme artikkel, dro han nazi-kortet mot resett og mente å høre nazistene marsjere i takt når han leste der. Sannheten er at Resett representerer mindretallsopposisjonen mot en unison norsk presse, og Jarl Wåge er selv en av dem som helt ukritisk marsjerer i takt med hele den politisk korrekte venstresiden. Men det skjønner han visst ikke.

Nå er Wåge ute igjen med sin oppdiktede liksom-satire mot dem som er innvandringskritiske i Dagbladets nettutgave. Denne gangen gjelder det FrP. Og for å raljere skikkelig over FrP, trekker han frem en 30 år gammel «uttalelse» etter sigende uttalt av Carl I Hagen om at Norge blir oversvømmet av innvandrere. Ikke vet jeg om hva Hagen sa for 30 år siden, med er det ikke temmelig irrelevant å komme trekkende med en enslig, 30-år gammel uttalelse som ingen av oss har mulighet til å etterprøve? Mange politikere har gamle synder på samvittigheten og har sagt en del ting de har angret på, men vi slipper heldigvis å bli stadig minnet på disse utsagnene.

Men Wåge føler han må slå an tonen i sin kritikk mot FrP på denne måten, og fortsetter med å håne Siv Jensen fordi hun har uttalt at muslimer som sender sine barn på koranskole i hjemlandet, eller mener at koranen skal sto over norsk lov, neppe kan sies å være norske i sitt hjerte. Wåge raljerer fantasifullt over hvordan man skal kunne måle hva folk føler i hjertet, og bagatelliserer på den måten et fenomen som er forferdelig for dem som opplever det, nemlig å bli sendt til koranskoler i hjemlandet der det praktiseres nærmest torturlignende metoder for å banke de rette religiøse holdningene inn i hodet på innvandrerbarn som

foreldrene synes har blitt mer «norske» enn godt er. Wåges lettvinte idiotisering av dette, er etter min mening en hån mot disse barna som lider og får mange av sine barne- og ungdomsår ødelagt pga religiøs indoktrinering. Hadde det ikke vært mer redelig å omtale dette reelle problemet enn å forsøke å latterliggjøre Siv Jensen fordi hun påtaler dette? Alle og enhver, kanskje unntatt Wåge, forstår at det er gjennom sine handlinger folk viser om de er norske i hjertet, og ikke gjennom blodtrykk eller temperatur. Denne raljeringen er smakløs! Og jeg kan ikke si at jeg har hørt FrP-folk i dagens debatt uttale at vi blir oversvømmet av innvandrere, men det er nå et faktum som må være lov å påpeke at nærmere en million av Norges befolkning består av innvandrere med etterkommer, og det er også et udiskutabelt faktum at enkelte bydeler opplever at etniske norske flytter ut slik at innvandrerandelen fort nærmer seg både 80 og 90%. Men det å påpeke dette, er det samme som å spre frykt og rasisme, ifølge enkelte. 1/5 av Norges befolkning består altså av innvandrere med etterkommere. Er ordet «oversvømme» egentlig så riv ruskende galt? Jeg vet ikke, men nesten en million mennesker er nå ganske mange, da!

Neste sak Wåge synes han må raljere over, er FrPs forslag om å forby bønnerop fra moskeer. Dette synes Wåge er latterlig, fordi det for tiden ikke ropes bønnerop fra noen moskeer i Norge. Javel, så det å være føre var, for å forhindre en uønsket utvikling er ren idioti? FrP har skjelt en del til Sverige og til tilstanden der gjennom de siste årene, og selv de mest politisk korrekte svenskene, som hittil har benektet ethvert problem knyttet til innvandring, begynner å innse at noe har gått alvorlig galt på innvandringsområdet i «folkhemmet». Og hva skjer der når det gjelder bønnerop? Jo, flere og flere kommuner tillater bønnerop fra moskeene i området. At FrP ønsker å være tidlig ute og vil forhindre at en lignende utvikling skal skje i Norge, kommer ikke i noen annen kategori enn de som ønsker et forbud mot oljeutvinning i Barentshavet lenge før slik oljeutvinning er påbegynt. Kjenner Wåge til begrepet «føre var»?

Ikke heller Christian Tybring-Gjeddes utsagn om at det sannsynligvis ville vært mye bedre for integreringen dersom innvandrere i større grad gifter seg med etnisk norske, klarer Jarl Wåge å oppfatte slik det er ment. Han klarer å få vridd dette til at Tybring-Gjedde nå går inn for arrangerte ekteskap og at slike ekteskap skal inngås ved hjelp av tvang. Det er ikke grenser for hvor komisk Wåge synes dette er. Igjen unnlater han helt å se det positive i et slikt utsagn, og at det faktisk virkelig er noe som vil fremme integrering. I dag er det flere innvandrergrupper som kun tillater ekteskap mellom sine egne, og særlig kvinnene blir tvunget inn i ekteskap basert på riktig religion og etnisitet. Ekteskap mellom etnisk norske menn og muslimske kvinner er så godt som

ikke-eksisterende. Det er en velkjent sak at mange muslimske ekteskap i virkeligheten er arrangerte og innbringer store summer til dem som kan tilby en kvinne for ekteskap i hjemlandet. En stor andel av innvandringen pr i dag skjer gjennom familiegjenforeningen, og jeg vil tro at ingen ved sine fulle fem kan mene at dette fenomenet fremmer integrering i Norge. Tybring-Gjeddes tanker om at flere frivillige ekteskap på tvers av etnisitet og religion, ville fremme integrering er i realiteten meget reflekterte og gode. Men selv ekteskap mellom folk av ulik hudfarge, religion og etisk opprinnelse er altså noe forferdelig forkastelig så lenge det kommer fra FrP.

Og det samme er åpenbart det å hevde at mennesker som er fattige og ikke selv klarer å forsørge sine barn ved hjelp av egen inntekt, bør begrense hvor mange barn de får. Dette synes Wåge er fryktelig morsomt, for som han påstår, selv fattige mennesker har seg, som om Tybring-Gjedde har hatt i tankene eller foreslått at fattige mennesker skal slutte å ha sex. Det er et meget godt eksempel på hvordan Wåge systematisk forvrenger og fordreier forslag fra FrP, som egentlig bygger på sunn fornuft. Og man kan jo spørre seg om Wåge er klar over at man kan ha så mye sex man bare orker, fordi det er noe som heter prevensjon? Jeg tror ethvert ansvarsfullt og samvittighetsfullt menneske tenker som Tybring-Gjedde i dette spørsmålet. Er det ikke egentlig ganske uansvarlig å føde mange barn til verden når du vet med deg selv, at de vil lide under fattigdom og du ikke vil kunne tilby dem noe av det barn ellers i samfunnet tar som en selvfølge? Hvem ønsker å sette barn til verden som vil lide under fattigdom og utenforskap og føle seg isolerte og stakkarslige? Og er det ikke temmelig uetisk å sette barn til verden og forvente at samfunnet skal forsørge dem med de andres skattepenger? Dette har intet med innvandrere spesielt å gjøre, men gjelder alle innbyggere i Norge. Det bør være enhvers krav til seg selv å gjøre alt man kan for å forsørge seg selv og sine barn gjennom sitt eget arbeid. Om man så ikke lykkes pga sykdom eller andre hindringer for så være, når man har selvforsørgelse som intensjon og streber mot det målet!

Det neste Wåge vil drite ut, er at noen FrP-folk reiste med buss til Stovner/Vestli for å ta området i øyensyn og snakke med folk og skaffe seg førstehånds kjennskap til bydelen gjennom et besøk. Igjen raljerer Wåge over at dette liksom skal være så farlig, og igjen unnlater han konsekvent å kommentere de faktiske forhold, nemlig at det faktisk er politiet som mente det var så farlig for natteravnene å oppholde seg i dette området, at de ba dem la være å vandre i området, da de hadde opplevd å bli angrepet en natt av 15 steinkastende, maskerte ungdommer. Men slike faktiske opplysninger interesserer tydeligvis ikke Wåge. Hans agenda er åpenbart å hevde at det kun er FrP som overdriver og bygger på frykt og svartmaling. Igjen er det en hån mot de av innbyggerne

som opplever å bli angrepet med steiner og pistoler, det er en hån mot kafeeiere som blir angrepet av maskerte ungdomsgjenger, det er en hån mot folk som får sine biler brent opp eller kastet steiner på fra gangbroer. Intet av dette er tydeligvis relevant i Wåges forvrengning av virkeligheten. Både politiet og den politiske ledelsen i Oslo er nå enige om at disse alvorlige problemene må gripes tak i, og store summer blir bevilget til økt polititetthet og andre tiltak. Men slike faktiske opplysninger forsvinner helt i Jarl Wåges liksom-satire der alvorlige problemer underslås og de som påpeker dem latterliggjøres og nazifiseres! Men man kan jo forstå at det må oppleves som utrolig irriterende hvordan FrP gjennom sine PR-stunt klarer å samle hele pressen og får rikelig dekning i alle medier. Det er den surmagede kritikken det aller beste beviset for, men når ble det galt av en politiker å forsøke å skaffe blest om sine synspunkter? Pressen er faktisk blitt FrPs aller beste støttespillere, og går i fella igjen og igjen! Og like irriterte og sure blir de når de oppdager at de er blitt lurt nok en gang!

Det er virkelig nedslående å se hvordan Jarl Wåge hånlig raljerer over alvorlige samfunnsproblemer og på den måten fornekter og bagatelliserer dem. Han velger som metode å grovt fordreie andres meninger for på den måten å kunne latterliggjøre dem maksimalt, selv om det overhodet ikke treffer, for han karikerer egentlig bare sine egne misforståelser. Det er også nedslående at slik misforstått liksom-satire blir publisert i en landsdekkende avis. Men Dagbladet avslører bare igjen og igjen at de er blitt et rent talerør for SV og Rødt og venstresidens mediedominerende syn på innvandring som utelukkende berikende for det fargerike fellesskapet. Og nå skal Dagbladet ifølge andre media forsøke å manøvrere seg inn i en posisjon som gjør at de kan få pressestøtte. Skal samfunnet altså støtte slik virkelighetsfornektende raljering med millioner av kroner? Jeg blir rent nedslått ved tanken.

Dagbladet tar skrittet fullt ut i klassisk, stalinistisk retorikk.

Vi hvite, middelaldrende menn som har lest Dagbladet siden vår purunge, radikale ungdomstid, er vant til litt av hvert fra Dagbladet. Men i løpet av de siste årene virker det som om noe har skjedd når det gjelder de redaksjonelle artiklene. Hvem er det egentlig som skriver dem?

Elever fra videregående som er leid inn som et ledd i media valgfag? Eller er det Dagbladets eldre garde som sitter på sene kvelder, i tykk sigarettrøyk, med stadig tommere rødvinsglass og i det svake lyset av sin radikale ungdomstid forfatter de dogmatiske, stalinistiske lederartiklene? I ren nostalgi over sin tapte ungdomstid, mens Stalin, Lenin, Mao, Marx og Engels kikker trist og

anklagende ned på dem fra veggplakatene fra fordums AKP(m-l) tilhørighet og beskylder dem for å ha blitt småborgerlige medløpere for kapitalismen?

De fleste mennesker utvikler seg i løpet av sin livstid. Man blir klokere, mer innsiktsfull og moden, og innser at de enkle og overfladiske synspunktene fra puberteten ikke holder når man har fått mer livsvisdom. Verdensmesterholdningene fra gymnasiastdiskusjonene viker gjerne plassen for mer reflekterte og nyanserte synspunkter. Men ikke så i Dagbladet. Lederartiklene blir bare mer og mer ensporede, endimensjonale og overforenklede. Og mine spørsmål i innledningen om hvem som egentlig skriver dem, er ikke ment som retoriske spørsmål, men en ærlig interesse. De virker så til de grader dogmatiske og forhistoriske, at man forundres over om de er skrevet i vår tid eller på 1970-tallet.

Og hva er det som enda en gang har utløst min forundring? Jo, i dagens redaksjonelle artikkel i Dagbladet kan man lese overskriften: «Partiutvalg foreslår etnisk klassejustis. Frp vil rive ned rettsstaten». «Etnisk klassejustis» - dette er retorikk vi kjenner meget godt igjen fra AKP(m-l)'s storhetstid da Klassekampen var et stalinistisk organ som sto for knallhard ensretting og væpna revolusjon. Kanskje Dagbladet har en hemmelig, nostalgisk drøm om å overta denne rollen?

Ser ikke Dagbladets redaksjon hva som skjer i samfunnet vårt?

Vel, retorikken er i hvert fall meget gjenkjennelig, for en hvit, middelaldrende mann som var en del av det radikale ungdomsmiljøet i sin tid – dog ikke som AKP(m-l)'er, men som anarkist og frihetlig sosialist. Men hva i all verden er det som har utløst denne stalinistiske 70-talls retorikken? Jo, FrP har lansert noen forslag som skal være rettet mot den sterkt økende kriminaliteten, knivstikkingen, trusler og utpressing som særlig finner sted i spesielle bydeler i Oslo. Nå er det egentlig ikke slik at det er noen særlig uenighet i at dette er et økende problem, og politiet sier at de allerede har tiltak gående for å få bukt med denne svært uønskede og tiltagende voldsutøvelsen. Men Dagbladet ser ikke ut til å ha fattet noe som helst av dette. Når FrP ønsker ytterligere tiltak for å få en stopper for denne utviklingen, er det i Dagbladets øyne utelukkende noe FrP kommer med fordi det snart er valg. Joda, det er jo riktig det, men burde ikke Dagbladet også innrømme at vi faktisk står overfor et stadig tiltagende problem? Nei, det hører ikke med i Dagbladets verden. I deres dogmatiske drømmeverden der flerkulturen utelukkende er en berikelse, finnes visst ikke knivstikking, utpresning, trusler, vold eller brenning av biler. Og å ville sette inn tiltak mot dette er ren klassejustis og alvorlige trusler mot rettsstaten?

Vi har til alle tider hatt skjerpende og formildende omstendigheter som påvirker straffeutmålingen!

Men hva slags rasistisk klassejustis er det FrP går inn for da? Ja, nå er jeg ikke helt sikker på at Dagbladet har skjønt særlig mye av forslaget, men i korthet går det ut på at voldsutøvelse og kriminell virksomhet begått i områder som fra før av er særlig belastet med den type atferd, skal regnes som en skjerpende omstendighet, som kan gi større straff. Men er det noe nytt, da? Vi har jo til alle tider operert med skjerpende eller formildende omstendigheter, og dette har da til alle tider kunnet føre til økt eller senket straff? Ja, ikke sant? Men dette fatter ikke Dagbladets redaksjonelle medarbeidere. De fatter heller ikke at disse tiltakene har til hensikt å VERNE disse bydelene mot den kriminelle virksomheten som ofte begås av gjengmedlemmer. Nei, i Dagbladets naive verden, er det å ville bekjempe kriminell virksomhet i visse belastede bydeler blitt til at «Forslagene tar sikte på å ramme såkalte ghettoer der det bor mange innvandrere.» Det er så man nesten ikke tror hva man leser. Det å bekjempe kriminalitet i belastede bydeler, er det samme som å «ramme ghettoene»? Er det ikke de kriminelle man vil ramme da? Ikke hele befolkningen som lever i det utsatte området? Vil ikke faktisk de lovlydige menneskene som bor i disse bydelene bli glade og tilfredse dersom de slipper å leve i frykt for kriminalitet?

Og hvordan i all verden kan det være å «splitte grupper», når det utelukkende er kriminelle man er ute etter? Mener Dagbladet at lovgiverne i vårt samfunn før de innfører en lov, må undersøke om den i større grad vil ramme innvandrere enn etnisk norske? Og om lover innføres mot voldelige trusler som helt utilsiktet rammer flest innvandrere, er det det samme som etnisk klassejustis og rasisme? Eller om en ny og skjerpet lovgivning f eks mot voldtekter viser seg i praksis å ramme folk med lønn under gjennomsnittet, er det da ensbetydende med klassejustis?

Kan vi ikke innføre nye straffelover dersom de rammer innvandrere?

Skal vi fra nå av kreve av våre lovgivere at før en ny lov eller straffeskjerpelse innføres, som må man først foreta grundige undersøkelser om hvilken etnisitet som vil bli hardest rammet? Og om man finner at innvandrere blir hardest rammet, fordi de er mer kriminelle enn etniske nordmenn, ja så kan ikke loven innføres fordi det vil innebære etnisk klassejustis? Det er DETTE som er det hårreisende i denne saken og ikke FrPs forslag. At en lov som i seg selv overhodet ikke tar sikte på å ramme bestemte etnisiteter eller bestemte inntektsgrupper ikke kan gjennomføres, fordi ekstreme innvandringsvennlige aviser protesterer vilt fordi innvandrere vil bli rammet. DET er

forskjellsbehandling det. Vi kan altså ikke skjerpe våre straffer fordi det i større grad vil ramme kriminelle innvandrere?

Til slutt i denne oppsummeringen av Dagbladets tåkete, ideologisk korrekte, kommunistiske verden må man også spørre seg selv (temmelig oppgitt): Har ikke Dagbladets redaksjon en gang oppfattet at den kriminelle IKKE skal straffes etter hvor han bor, men på grunnlag av hvor kriminaliteten utøves? Et høyst relevant spørsmål når man leser følgende: «….en som begår en straffbar handling i Holmenkollåsen vil ha en stor fordel i forhold til en lovbryter som ikke har råd til å bo noe annet sted enn på Holmlia eller Tøyen.» Dette vitner jo faktisk om ren dumskap. Det er flere dager siden NRK måtte krype til korset og beklage at de ikke hadde fattet at forslaget intet har med bosted å gjøre, men utelukkende hvor lovbruddet begås. Likevel klarer altså Dagbladet å sause inn bosted og legger inn litt sentimental medfølelse med kriminelle som bare har råd til å bo på Holmlia eller Tøyen. Mange lovlydige mennesker bor på Holmlia og Tøyen og stortrives der – både etnisk norske og innvandrere, men det er jo ikke dem FrPs lovforslag skal ramme? Kanskje de faktisk vil være glad for å slippe kriminalitet i sitt område?

Det er Dagbladet som blander inn etnisitet og inntekt mens lovene er like for alle.

Dagbladet avslutter i ren, stalinistisk stil, som klippet ut av programmet til AKP(m-l) på 1970-tallet da den autoritære Stalin-dyrkelsen var på sitt mest intense: «Tvert imot vil Frp føre en politikk som splitter, som setter folk og grupper opp mot hverandre og som svekker tillit og fellesskap. Etnisk klassejustis er et tydelig eksempel på det.»

Vi andre kan slå fast at FrP er et parti som er mot kriminalitet, helt uavhengig av hvem som utøver den, om de er etnisk norske eller innvandrere, om de tjener mye eller lite, hvor de bor eller hvor de har bodd. Det er Dagbladet som i sin enøyde verden klarer å konstruere opp etnisk klassejustis der den ikke finnes. Vi kan simpelthen ikke slå inn på den linjen Dagbladet befinner seg på, der vi først må undersøke hvilken etnisitet og inntektsgruppe som rammes av en straffelov før vi våger å innføre den. DET vil ødelegge vår rettsstat, det, og innføre noen helt nye prinsipper som vi overhodet ikke kan godta. Lovene har ingen intensjon om å ramme spesielle etnisiteter eller inntektsgrupper. De er nøytrale. At de i praksis rammer noen grupper i større grad, skyldes utelukkende at disse er overrepresentert blant kriminelle. Men det kan ikke lovene ta hensyn til.

Den selvgode venstresidens nedlatende forakt for meninger de ikke deler.

Man ser det i debatt etter debatt. For venstresiden er det aldri tilstrekkelig å være uenig med folk. De føler at de er SÅ gode og menneskevennlige i egne øyne, at

de ikke kan nøye seg med å være uenig. Deres selvbilde som verdens beste mennesker, gjør at de bare MÅ karakterisere andres meninger som rasisme, fascisme og hat. Hvor kommer denne selvgodheten fra? Og hvorfra kommer dette påtrengende behovet for å sverte sine meningsmotstandere maksimalt? Tror de ikke velgerne klarer å skille det ene synspunktet fra det andre, og selv gjøre seg opp en mening om hva som fremstår som klokest?

For min del var det den tendensen jeg beskriver her, som gjorde at jeg beveget meg bort fra venstresiden og over på den motsatte politiske fløyen. På 1980-tallet jobbet jeg på skoler hvor det kom en stor andel fremmedspråklige barn og familier til Norge, og jeg oppdaget relativt hurtig at venstresidens beskrivelse av virkeligheten utelukkende var preget av et ideologisk tunnelsyn som anser alle mennesker som helt like, mens virkeligheten for oss som så innvandrerne på nært hold, så totalt annerledes ut. Som ung var jeg opptatt av likestilling, likeverd og verdig behandling av hverandre, og jeg var en innbitt motstander religiøs undertrykking, streng sosial kontroll og krenking av andres menneskeverd. Og hva opplevde jeg? Jo, i mange innvandrerfamilier så var alt det jeg kjempet for, og som var blitt mer og mer virkeligheten i Norge, som f eks likestilling, det var ganske fjernt for mange innvandrere, og det jeg var motstander av, som undertrykking og krenking av andres menneskeverd snarere var regelen enn det var unntaket i mange av innvandrerfamiliene. Særlig led mange av barna under dette.

Venstresiden benektet virkeligheten.

Dette var virkeligheten, slik vi lærere så den klart og tydelig i de første tiårene med innvandring til Norge – fra sent syttitall og tidlig åttitall. Men de som kun så dette på avstand, med sine ideologiske briller, de var overbevist om at disse menneskene var akkurat som oss, med nøyaktig samme verdier, holdninger og menneskesyn. Og nåde den som våget å forsøke å påpeke at jammen, det er jo ikke sånn. Disse menneskene hadde med seg sine helt egne verdier og normer som gjaldt i deres eget hjemland, og ofte var de helt annerledes enn våre. Barna ble svært strengt behandlet, særlig jentene og kvinnene hadde svært begrenset frihet, de var kun hjemme, lagde mat og oppdro barn, og ofte lærte de ikke et ord norsk. I diskusjoner mellom de ytterst få som forsøkte å påpeke dette, og venstresiden, som kun så virkeligheten gjennom sine ideologisk fargede briller, satt skjellsordene svært løst. Er det ikke ganske påfallende å registrere at det er skapt så utrolig mange nedsettende skjellsord som rammer innvandringsrealistiske mennesker, mens det nærmest ikke eksisterer slike betegnelser andre veien? Har vi tilsvarende skjellsord som rasist, fascist, nazist, brunfarget, islamofob, hjerteløs, uten empati osv om de som kjemper for stor innvandring? Jeg, tror ikke det.

Fakta var ensbetydende med rasisme. Vi skulle ikke vite.

Helt fra første stund i debattene har venstresiden og den liberale innvandringsdelen av våre politikere og journalister følt seg fullstendig moralsk overlegne den delen av oss som har forsøkt å beskrive virkeligheten og stå for det nøkterne, reflekterte synet på innvandring. Og der mange av oss så virkeligheten og forsøkte å beskrive den, var ned totale fornektelsen dominerende både i pressen og blant den politiske venstresiden. Lenge motsatte man seg at noe som helst ved innvandringen skulle underlegges statistiske registreringer og undersøkelser, og det politiske oppstyret som preget det første forsøket på å få laget et innvandringsregnskap, var dominert av de sedvanlige rasistanklagene, og en pakistansk bystyrerepresentant klarte å få satt en stopper for regnskapet. Det å få vite noe om innvandrere har visse særtrekk som skiller dem fra nordmenn flest, ble ansett som totalt uønsket. Det ble ansett som grov rasisme å i det hele tatt undersøke saken. Alle er like på alle områder, det var det eneste vi ble tillatt å vite.

I dag er fakta udiskutable, men likevel benektes de.

Men likevel kom det etter hvert undersøkelser som viste at kriminaliteten var høyere blant innvandrere enn etniske nordmenn, og jeg husker godt at det kom en selverkjennelse fra en av Dagbladets gamle kommentatorer, Sissel Benneche Osvold, som lenge hadde fornektet enhver forskjell på nordmenn og innvandrere. Hun måtte rett og slett krype til korset og innrømme at det hun lenge hadde benektet, og så begynt å frykte, men stadig benektet, det viste seg likevel å være riktig: Innvandrerne til Norge kom veldig mye dårligere ut enn nordmenn på flere viktige statistikker. Og slik er det fremdeles. Det avsløres bare mer og mer og på flere og flere områder at mange av våre innvandrere er en gedigen belastning for det norske samfunnet. Det gjelder deltagelse i arbeidslivet, avhengigheten av sosialtjenester, isolasjon pga av språkvansker og dannelsen av isolerte, ghettolignende småsamfunn der man opprettholder sine verdier og normer fra hjemlandet. For ikke å snakke om kriminalitetsstatistikkene, der innvandrere dominerer både når det gjelder kriminelle gjenger, knivstikking, ran, trusler og overfall, samt voldtekter av alle slag, men særlig overfallsvoldtekter. Hittil har vi vel ikke fått et eneste regnskap som tar hensyn til absolutt alle forhold. De fleste tror kanskje at utgiftene til skolegang er de samme for alle norske skolebarn, men i virkeligheten utløser innvandrerbarn enorme ekstra ressurser til de skolene de går på.

-La oss fortie realitetene og late som det ikke koster oss noe.

Alt det jeg nevner her er egentlig udiskutable realiteter. Det lar seg ikke benekte uten å lyve om tallene. Likevel er fornektelsen svært utbredt på venstresiden og

blant godhetsapostlene. Og det som fremstår svært vanskelig å forstå for oss realitetsorienterte mennesker, det er at disse menneskenes godhet synes å utelukkende omfatte innvandrere, men aldri de nordmennene som rammes av vold, kriminalitet og voldtekt begått av en av våre nye landsmenn. Fortjener ikke også nordmenn å få omtanke og omsorg? Og må ikke de som går inn for stor innvandring faktisk påta seg ansvaret for hva denne innvandringen fører til, og hva følgene blir for etniske nordmenn som må lide under f eks den økende volden? Da FrPs innvandringspolitiske talsmann påpekte dette i en debatt på NRK, og Per Sandberg etterpå gjentok at KrF hadde ansvar for vold utført av innvandrere, fordi de ville ha så mange av dem til Norge, så ble KrFs Hareide rasende! Men Sandberg hadde selvsagt helt rett!

(La meg for sikkerhets skyld tilføye, at min kritikk av innvandrere som er kriminelle, som går på sosialhjelp framfor å jobbe, som ikke ønsker å bli integrert osv, IKKE gjelder innvandrere som virkelig gjør en innsats for å finne seg til rette i sitt nye land og som ikke ligger Norge til last. Dem har jeg intet imot – tvert imot er det en glede å omgås gode og vennlige mennesker fra andre deler av verden som deler våre verdier og våre holdninger!)

Hvorfor beregner vi kostnadene i alle politiske saker unntatt når det gjelder innvandring?

Hvordan i all verden klarer disse menneskene, som utelukkende har omsorg for innvandrerne i år etter år å opprettholde dette selvbildet av seg selv som moralsk langt mer høyverdige og gode mennesker, enn oss simple rasister, som tør å spørre: Jammen hva med oss nordmenn, da? Men det er et høyest utidig spørsmål, det er rasisme og hatefullt, det er selvgodhet og egoisme. Det har vært fullstendig politisk ukorrekt i Norge å være mer opptatt av nordmenns ve og vel enn å ville åpne samfunnets lommebok på vid gap for å redde mennesker i nød. Og så tror man at man er godheten selv, mens gamle og syke nordmenn lider i det stille og vi snur på hver krone når budsjetter skal lages. Det eneste vi ikke beregner økonomisk, er kostandene ved innvandringen. Vi spør ikke: Hva vil det koste å ta imot 10 000 syrere totalt sett, i et livslangt perspektiv? Nei, politikerne bare erklærer helt uten forutgående analyser og beregninger at de vil ta imot så mange flyktninger. Gjør vi det samme når vi bygger sykehus? Når vi legger ned fødeavdelinger? Når vi avslår medisiner til kreftsyke slik at de må lide en langsom død? Nei, vi gjør alltid beregninger, unntatt i flyktningspørsmål. Da er det nærmest rasistisk å ville vite realiteten, for de gode vil ikke at vi skal sette en pris på menneskelivet. Neide, ikke når det gjelder innvandrere, men når det dreier seg å sette pris på etniske nordmenns liv, er det helt greit.

Selvgodheten må være den mest usympatiske dødssynden!

Det er fint å ville hjelpe mennesker i nød. Men har virkelig våre politikere rett til å bruke en stor del av de pengene nordmenn har tjent gjennom sitt arbeid for å pøse dem ut i store mengder for å ta imot hundretusener av mennesker fra andre deler av verden?

Og så attpåtil anse nordmenn som protesterer mot dette enorme pengesløseriet for mindreverdige og foraktfulle mennesker? Selvgodheten og selvnytelsen av egen godhet må være en av de virkelig store dødssyndene, slik jeg ser det. Den fremstår som ufordragelig og utålelig, men dessverre så preger den mange av våre journalister og politikere. Det ser ut som trangen til å føle seg høyt hevet over den simple allmuen er mye av drivkraften både i våre medier og på stortinget.

Og som inkarnasjonen av de menneskelige egenskapene som de selvgode forakter dypt og inderlig, har vi Sylvi Listhaug. De gode går simpelthen av skaftet over selv den mest uskyldige uttalelse fra samfunnsfienden Sylvi Listhaug. Da kan man påstå det verste av det verste, selv om alle vet at det er galt. Som når eldrebyrådet i Oslo påstår at Sylvi Listhaug kastet bort 30 millioner av fellesskapets midler til en steinrøys i Spania og at hun la ned alle kjøkkener på eldrehjem i Oslo. Sannheten er at avtalen om tomten ble inngått før Listhaug ble eldrebyråd, og sannheten om kjøkkenene, er at Listhaug, reddet mange av dem fra nedleggelse. Men er det så viktig med sannheten, da, bare vi har noen å hate og forakte?

De selvgode og opphøyde tåler simpelthen ikke et menneske som Sylvi Listhaug, som snakker rett fra levra, kaller en spade for en spade og står for den gode gamle sunne fornuften.

Til slutt en stor takk til Snorre Valen. Han inspirerer meg fortsatt til å skrive om innvandring, og han må vel være den politikeren som fremst av alle har ført videre 1980-tallets fornektelser og rasisme- og fascistbeskyldninger mot alle han er uenig med.

Det blir bare mer og mer tydelig hva som fremstår som Knut Arild Hareide sin viktigste motivasjon for å ville danne regjering med venstresiden!

Deres felles, intense antipati mot mennesket Sylvi Listhaug. Hareide har ikke fortalt om EN ENESTE politisk sak han har felles med Ap og SV! Han har utelukkende brukt diffuse og ulne formuleringer som at han ønsker et mer

inkluderende og varmere samfunn. De borgerlige står altså for et ekskluderende og kaldt samfunn, hva nå i all verden det betyr!

Men sannheten er vel nærmere at Ap og SV står for det stikk motsatte syn i alle KrFs hjertesaker! ALLE! Jeg kan nevne abortsaken, kontantstøtte, tidlig ultralyd, religiøse friskoler, kristendomsfaget i skolen, skolegudstjenester osv osv. Og Hareide har altså ikke kommet opp med EN ENESTE sak de har felles. Men hva, eller rettere sagt hvem er det han bruker for å skremme KrFs medlemmer til å følge ham over til venstresiden? Jo, han velger å bruke et skremmebilde av en annen politiker nemlig Sylvi Listhaug. Han demoniserer og nedsnakker henne og mener det vil være katastrofe for KrF å komme i en regjering med et parti som har henne som leder.

Er dette en forsmak på Hareides varme og inkluderende samfunn? Kynisk demonisering av andre politikere som han misliker? Ja, det fremstår tydelig som dette er Hareides nye agenda, og nettopp det som frister så sterkt med venstresiden: Deres felles hat mot Sylvi Listhaug. I regjering sammen kan de forene kreftene i sitt felles prosjekt: Demonisering og hatefull propaganda mot Sylvi Listhaug.

Og allerede i dag følger Aps nestleder, Hadia Tajik, opp hetsen i et innlegg i VG, det hun påstår at Sylvi Listhaug støtter konspirasjonsteorier. Men alle som følger med, vet at det både var en erklært strategi og bevisst plan fra Jonas Gahr Støre at han ville bruke 22. juli mye mer i sin politiske retorikk. Det erklærte han offentlig i et intervju i DN i desember 2017. Og hva ligger egentlig i denne erklæringen? Jo, selvsagt at han planla å klebe terroristens ideologi til FrP. Det har mange i Ap gjort helt siden den grufulle hendelsen. Dette er ikke en konspirasjonsteori, det er et udiskutabelt faktum! Det hjelper ikke med all verdens bortforklaringer. Ap hadde planlagt å bruke 22. juli mer aktivt og våren 2018 kom anledningen de hadde ventet på.

De konstruerte opp en kobling mellom et FB-innlegg og 22. juli, som ethvert klartenkt menneske innså var oppkonstruert. Og når Tajik i dag skal motbevise det åpenbare og setter inn sitatet fra FB, så tar hun sitatet helt ut av sammenheng og unnlater behendig å sitere den setningen som klart avslører at FB-innlegget kun gjaldt en helt konkret avstemning i Stortinget. Det hjelper heller ikke stort at hun skriver at også andre partier reagerte. Joda, Sylvi Listhaugs erklærte fiender reagerte, for de så også selvsagt sitt snitt til å ydmyke henne. Skal liksom Listhaugs selverklærte fiender være sannhetsvitner i denne saken?

Det var Ap som kjørte på med 22. juli koblingen, det var de som erklærte at Listhaug pisset på de Utøya-overlevende, det var de som igjen og igjen utbasunerte at Listhaug nørte opp under det samme hatet som drepte Utøya-

ungdommene. De fulgte lojalt opp Støres erklærte strategi. Og med dette skremte de opp de overlevende og skapte frykt og redsel, samtidig som de trigget et voldsomt raseri på sosiale medier. Jeg tror overhodet ikke de forsto hva slags voldsomme emosjoner de leker med og hvilke traumer de roter opp i. Var det virkelig verdt det?

Knut Arild Hareide vil åpenbart bli en del av denne bevegelsen av Listhaug-hat, som helt har forlatt å snakke om politiske saker som de står for, men bygger på en følelsesladet retorikk om deres egen godhet og hvordan de skal skape et varmere og inkluderende samfunn, bygget på et felles ønske om å demonisere sine politiske motstandere og indirekte erklære dem for å være de kalde, de ekskluderende, for ikke å si de onde. Det er «det gode hatet» vi ser utspille seg.

Stort ego på avveie?

Nora Mørk sin sak begynner nå å ligne en parodi. Rett før herrelandslaget skal spille en meget avgjørende VM-kamp, må de forholde seg til alvorlige, offentlige påstander fra Mørk og hennes familie om at hennes nakenbilder har sirkulert blant herrelandslagets spillere. Mørk og hennes grovkornede far som krevde at hele herrelandslaget skulle sendes hjem fra VM, er misfornøyde med at Håndballforbundets beklagelse er sendt til dem privat, og ikke offentlig gjennom media. Hvor mye offentlig interesse tror Mørk og hennes far egentlig at denne saken har? De fleste følte nok i utgangspunktet sympati med Mørk, men nå tror jeg mange begynner å få nok. Mørk har tatt nakenbilder av seg selv og de kom på avveie. Hvor mye skal hun og familien melke ut av denne saken? Hun sier hun skammer seg og føler seg naken – ja, kanskje hun skal ta konsekvensen av at bilder kan komme på avveie, og la være å ha slike bilder på telefonen sin?

Nora Mørk og hennes råtass av en far, bør merke seg følgende: Det er ikke en straffbar eller umoralsk handling av mottakeren at noen sender et bilde til deg. Om en herrelandslagspiller har blitt tilsendt et nakenbilde av Nora Mørk, så er ikke det grunnlag for å be henne om offentlig unnskyldning. Nora Mørk bør snarest innse at hun selv har gjort noe dumt og slutte å forlenge dette som en offentlig sak alle er grundig lei av. Hun truer nå med å trekke seg fra landslaget. Det bør hun få lov til. Noen tror de er verdens navle. Da trenger man en korreksjon.

Norges landskapskaptein forteller for øvrig at det var noen av de mannlige landslagsspillerne som selv oppsøkte og fortalte Nora Mørk om at de hadde mottatt bildene, og hele landslaget uttrykte sin støtte til henne. Likevel fortsetter

Nora Mørk og faren hennes å trekke denne saken ut i langdrag, og ødelegger herrelandslagets mesterskap, mens saken ble holdt unna media så lenge de selv var midt i en turnering.

Det måtte jo bare komme – forslaget om at småbarn skal ha stemmerett.

Det skjer ikke så rent sjelden at jeg nesten ikke tror mine egne øyne når jeg leser Dagbladet. Det finnes vel neppe en mer ultrafeministisk og politisk korrekt avis i vår tid.

Kommentatorene kaster seg på enhver populistisk bølge, og støtter så å si alt av ekstremfeminisme og tidens populære og moteriktige saker. Men denne gangen synes jeg selv Dagbladet overgår seg selv, selv om jeg bare har ventet på at dette ekstreme forslaget skal lanseres. Og selvsagt måtte det komme fra Dagbladet: Stemmerett bør være en fødselsrett og det er moren som skal stå som ansvarlig for å stemme på vegne av den nyfødte.

Hvor langt er det mulig å gå i populistisk og ekstremfeministisk tankegang? Ja, det spør man seg når man leser Dagblad-kommentator Gudleiv Forrs seneste forslag. Han anser at det er på tide at barn får større makt i samfunnet, og det bygger han selvsagt på den seneste tidens skolestreiker for klimaet og på den enorme populariteten til det unge, svenske stjerneskuddet, Greta Thunberg. Alle vet at hun først ble brukt i en velregissert kampanje styrt av voksne, og senere har blitt hauset opp av klimahysterikerne, som ønsker å innbille oss at jorda snart går under og at barna ikke har noen fremtid. Alle vet dessuten at frk Thunberg har en diagnose, at hun lider av en form for panikkangst for fremtiden, og i realiteten er en dommedagsprofet av god, gammeldags sort. Menneskeheten har til alle tider hatt grupper av fanatikere som er sikre på at verden snart vil gå under. Men til tross for hysterikerne, så lever menneskeheten fortsatt.

Men Gudleiv Forr mener altså at de barna som har latt seg rive med av angsten og fremtidspessimismen bør få større makt. Han antyder i det ene øyeblikket at 14 bør være en rimelig alder for å få stemmerett, før han slår til med det villeste forslaget jeg hittil har hørt hva angår stemmerett, og foreslår at stemmerett bør være en fødselsrett. Små babyer skal altså ha rett til å være med å bestemme over Norges politikk. Ja, du hørte rett!

«Enkelte ganger har jeg også inntrykk av at den politiske forstand er minst like stor blant nyfødte som blant dem som ikke er villig til å betale prisen for å redde kloden.»

Ja, det står faktisk dette! Gunleiv Forr mener på fullt alvor at nyfødte barn har like stor forstand, eller faktisk større enn voksne mennesker. Og det er nesten så

man spør seg: Hvordan er det med forstanden til denne kommentatoren i Dagbladet? Det er faktisk noe som heter å beskytte folk mot seg selv. Og her lurer jeg på om det ikke er på tide at Dagbladet griper inn! Og den naturlige konklusjonen på det siterte utsagnet, blir da for Forr å foreslå at stemmeretten skal gjelde fra fødselen av, for nyfødte babyer.

«Går det så an å tenke seg at stemmeretten rett og slett blir knyttet til fødselen?

Med tanke på de store utfordringer de som fødes i dag vil stå overfor i løpet av ganske kort tid, er kanskje ikke det noen urimelig tanke. Ingen har slik interesse i hva slags beslutninger politikere fatter om framtida som dem.»

Men hvordan i all verden skal spebarn og barn i to-treårs-alderen få stemt? Jo, se det har Forr også tenkt gjennom:

«Men kan man ikke tenke seg at barn skal ha rett til å prege sin framtid gjennom en person som samfunnet bemyndiger, f. eks. gjennom sine foreldre fram til en viss alder? Foreldrene kan jo seg imellom bestemme hvem som skal ha denne myndigheten til å ivareta barnets interesser.

Kvinneaktivister vil vel si at ingen er nærmere til å utøve retten enn mødrene. Mødre har jo av naturen en nærmere tilknytning til barna enn fedrene og dermed kanskje en sterkere interesse knyttet til framtida for seg og sine barn.»

Selvsagt måtte det bli kvinner som skal ivareta sine småbarns stemmerett fordi de «har en sterkere interesse knyttet til framtida for seg og sine barn». Igjen må jeg bar si: Ja, det står faktisk dette i Gunleiv Forrs kronikk. Spebarn og småbarn skal ha stemmerett som mødrene skal være bemyndiget til å ivareta, fordi kvinner føler større ansvar for fremtiden enn menn.

Jeg har sjelden hørt noe mere tullete enn dette. Hva er det denne mannen tenker med? Og hva slags argument er det han fremfører for sitt syn? Jo, hans eneste argument, er at det i sin tid var like utenkelig at fattigfolk og kvinner skulle få stemmerett som det i dag er utenkelig at spebarn en dag skal få stemmerett. Javel? Er det et argument, liksom? Fattigfolk og kvinner har jo det til felles at de er voksne, ansvarlige individer, og før eller senere ville det selvfølgelig bli en rettighet for alle voksne å ha stemmerett. Men å bruke dette til å tro på en fremtidsvisjon der stemmerett er en rettighet fra fødselen av, er jo meningsløs. Man kunne like godt si at ingen noensinne har trodd at hunder skal få stemmerett, men det var det også den gangen fattige og kvinner heller ikke hadde stemmerett, så hvorfor ikke gi stemmerett også til hunder?

Det er faktisk en grunn til at barn ikke har stemmerett. De er ikke myndige før de er 18, de kan ikke kjøpe alkohol før de er 18, de kan ikke ta førerkort før de er 18 og de kan ikke ha sex før de er 16. Det er svært gode grunner til at

samfunnet har satt disse grensene. Det har å gjøre med at ansvarlighet, evnen til å se konsekvenser av sine handlinger og evnen til å se forhold i en større sammenheng. De aller fleste av oss har ikke utviklet en ansvarlig voksenbevissthet før i 18-årsalderen. Det typiske for et barn og en ungdom er å være avhengig av hva andre jevnaldrende mener, tenke kortsiktig og bli lett revet med av sterke følelser, uten å se konsekvensene.

Dette ser man svært godt på de plakatene som bæres av skulkende ungdom for klimaet. De er åpenbart misledet til å tro at verden vil gå under og til å tro på at de ikke har noen fremtid. Men er dette noe som barn og unge har kommet frem til gjennom egen, grundig forskning? Nei, selvsagt ikke. Det er noe de har blitt ledet til å tro av voksne. Men hvilke voksne har rett? De som driver hysterisk alarmisme om at jorden snart går under, eller de som mener at de små endringene vi opplever i det jordiske klimaet skyldes ganske naturlige variasjoner i solens utstrålinger?

Ingen kan faktisk si dette med sikkerhet. De fleste av oss mener nok at det er en god ting å ta vare på miljøet, rense utslipp og ikke la plasten flyte i naturen, men derfra til å ta enhver tornado eller orkan som et bevis på at jorden snarlig vil gå under, er det en lang vei. Det er ikke rart at unge mennesker lar seg skremme opp av fanatiske mennesker som varsler jordens snarlige undergang. Men å gi disse barna avgjørende innflytelse på den politikken som skal føres i Norge og i verden, synes å være enda et knefall for massehysteriet og den grove fremtidspessimismen. Menneskeheten har til alle tider vist en enestående evne til å ta tak i problemene når de oppstår. Og det kommer vi selvsagt til å gjøre denne gangen også. Det er en fin ting å ta vare på kloden, men det er grov omsorgssvikt å skremme opp våre barn til å frykte at de skal bli utryddet om få år og ikke vil ha en fremtid. Det er de hysteriske fremtidspessimistene som er vår tids farligste påvirkningsagenter. Å handle ut fra panikk og angst gir sjelden gode resultater. La oss heller la våre barn få være barn og ikke trykke dem ned med et ansvar som er de voksnes. Det grenser til en form for barnemishandling å gi forskremte og panikkslåtte barn ansvaret for menneskehetens fremtid. Det er de voksnes ansvar. Og vi bør fortelle våre barn at de voksne er svært opptatt av vår fremtid, men at det finnes ulike meninger om hvordan vi beste mulig kan få en god fremtid. Uansett er det ikke barnas ansvar!

Skremmende forslag om å frata andre ytringsfriheten.

For aller første gang har jeg søkt opp Klassekampen på Google og tatt meg tid til å lese litt. Det første som møtte meg, var et intervju med forfatter Guro Sibeko. Jeg har fått med meg at enkelte venstreekstremister offentlig går inn for

å begrense andres ytringsfrihet gjennom å stenge dem ute fra all rett til deltagelse i offentlig diskusjon, men at holdningene blant de såkalte antirasistene var SÅ ekstreme som det Guro Sibeko uttrykker, var jeg virkelig ikke klar over.

Det virker helt åpenbart for meg, som har fulgt Helge Lurås både som debattant og redaktør i lang tid, at Guro Sibeko mangler enhver innsikt i hva Lurås står for. Hennes uttalelser om Lurås og Resett er direkte rystende fordomsfulle, hatefulle og rasistiske. I dette intervjuet bekrefter Sibeko absolutt alle de påstandene som blir fremsatt om «det gode hatet», antirasistenes autoritære motstand mot at ytringsfriheten skal gjelde for alle og hvordan ekstreme antirasister bygger opp et fiendebilde av de «høyreorienterte» som farlige personer som de kan hate, utelukke og anse som samfunnets fiender.

Lurås fremstår i debatter som en meget reflektert og kontrollert person, som ofte har uttrykt åpenhet og selvrefleksjon i forhold til f.eks. de problemene som oppstår idet man skal moderere et kommentarfelt. Han inviterer dessuten ofte dem som er uenige i Resetts meninger til å skrive motinnlegg, og han roser dem som benytter seg av dette tilbudet.

Det som synes åpenbart for meg, er at Resett har utviklet seg til et forum for mennesker som er helt utestengt fra å få uttale seg i den offentlige debatten ellers. MSM er skremmende samkjørte, har stort sett de samme meningene og alle synes enige om at alternative medier som f.eks. Resett er representanter for ytre høyre og er talerør for ekstremister.

Alle med bare litt innsikt i medienes mekanismer innser at de etablerte mediene er livredde for all konkurranse, de er livredde for at deres eget verdensbilde skal møte konkurranse og de er særdeles snare til å stemple alle alternative medier som useriøse, ekstreme og rasistiske. For å si min ærlige mening om dem: De dummer seg loddrett ut og bekrefter dessverre de aller verste påstandene om ensretting, intoleranse og fordomsfullhet.

Sibeko sier i intervjuet at Lurås og Resett har INGENTING å bidra med, de skaper fare for andre personer og de er ekstremister som bør utestenges fra å få delta i det offentlige ordskiftet. Det hun åpenbart har for begrensede evner til å innse, er at hun selv står for nøyaktig det samme som hun beskylder Resett for. Hun har laget seg et falskt fiendebilde, hun uttrykker sterk antipati og hat, hun er utrolig fordomsfull og uvitende og hun ønsker å begrense andre menneskers ytringsfrihet fordi hun selv hater dem. Alt det hun beskylder Resett for!

Guro Sibeko fremstår som nærmest en karikatur av det aller verste de «antirasistiske» venstreekstreme «godhaterne» står for. Sjelden har man sett disse ekstreme holdningene uttrykt SÅ usensurert og eksplisitt som i dette

intervjuet. De fleste av denne sorten pleier å pakke ordene litt bedre inn for å skjule sine alle verste autoritære holdninger og fordommer. Sibeko kommer her i omtrent samme kategori som Sumaya Jirde Ali. Selv uttrykker de helt fritt sitt hat mot andre, men vil stoppe munnen effektivt på dem som våger å ta til motmæle.

Sibeko påstår ganske frekt at Resett presser andre ut av det offentlige ordskiftet. Hun tenker nok da på Jirde Ali. Men nå er det ytterst lite som tyder på at Jirde Ali er presset ut. Hun kom nylig ut med sin andre diktsamling med grove rasismeanklager, og hun skriver innlegg i Morgenbladet der hun oppfordrer til at de hun personlig misliker skal stenges ute fra all offentlig debatt. Og dette støtter Guro Sibeko. Hun og hennes likesinnede, som mange oppfatter som svært ekstreme og hatefulle, skal altså få full ytringsfrihet, mens de som motsier dem skal nektes det samme. Det er simpelthen så grovt at jeg mangler ord!

Sibeko påstår at Resett har blitt så store og populære blant leserne fordi de fikk være med på en debatt i Arendalsuka. Skal man le eller gråte? Resett har bygget opp en stor og trofast leserskare gjennom lang tid ved å være et talerør for mennesker som ikke slipper til noen andre steder fordi deres meninger ikke tolereres av den korrekte medieeliten. At dette skal ha noe med Arendalsuka å gjøre, er direkte uintelligent å påstå, spør du meg.

Mennesker som Guro Sibeko og Sumaya Jirde Ali er talskvinner for å undertrykke andres meninger og innskrenke andre menneskers ytringsfrihet. Det er en virkelig skremmende tendens i dagens virkelighet at slike antidemokratiske og autoritære holdninger fritt får uttrykkes i mediene, og det er enda mer skremmende at de får støtte blant en del ekstremistiske «antirasister».

Det primitive, uutviklede mennesket.

Den siste tidens opphetede debatt om raser kontra folkegrupper og definisjonen av rasisme som en følge av Store Norskes fornying av sine artikler om disse emnene, har vist med all tydelighet at sterke grupper i norsk offentlighet har som agenda å tviholde på et menneskesyn, der det overhodet ikke finnes fellestrekk for store grupper av mennesker, men utelukkende ulikheter på individplan.

I lys av den siste bestialske og grufulle nedslaktingen av to nordiske kvinner i Marokko, synes jeg spørsmålet begynner å bli mer og mer påtrengende: Er det ikke på tide vi erkjenner og ser i øynene at det faktisk er noen meget åpenbare

forskjeller på mennesker på gruppenivå om vi sammenligner f eks etniske nordmenn med særlig muslimske folkegrupper i uutviklede, primitive land i Midt-Østen og Afrika?

Begynner det ikke å bli på tide at vi setter sammen all den statistikk som finnes om hvordan svært grove, bestialske og primitive handlingene utføres først og fremst av mennesker fra bestemte deler av verden, og sjelden av etniske europeere eller nordmenn? De av oss som følger med i andre medier enn utelukkende de norske MSM-mediene, vi vet at det pågår grusomheter i alle europeiske land, begått av innvandrere, som er grovt underrapportert i MSM-mediene. Man må anta at de ikke våger å rapportere om hva som egentlig skjer av grooming, overfallsvoldtekter, massevoldtekter, grove krenkelser og trakassering av etniske europeere fra innvandrere og i særdeleshet av muslimer, for om det norske folk virkelig kjente til det enorme antallet av disse overgrepene, så ville man få reaksjoner som ville kunne ødelegge den felles agendaen til mediene og norske politikere – nemlig å overbevise oss om at alle mennesker i verden er akkurat som oss uansett opprinnelse, utdanning, slektsarv osv.

Norske antirasister og norske medier og politikere bruker en voldsom energi på å sette fokus utelukkende på tilfeller av ufin behandling av innvandrere fra etniske nordmenn eller det norske samfunnet. Den motsatte rasismen og undergravingen av det norske samfunnet, er man fullstendig uinteressert i. Det rapporteres kun meget ugjerne om reelle tall for økende tendens av uønsket adferd og om undertrykking og kriminell adferd fra innvandrere. Og når man rapporterer om det, settes det så godt som aldri inn i en større sammenheng, men man anser utelukkende gjerningsmenn som enkeltindivider, og nekter å innse at det faktisk er et påfallende mønster, som mennesker uten fordommer ser så tydelig at det er nærmest latterlig at det ikke er større interesse for dette i mediene.

Men norske MSM ser det åpenbart ikke som sin oppgave å granske virkeligheten og forsøke å se åpenbare mønstre og sammenhenger i hendelser, men anser seg som viktige medspillere med norske mainstream politikere som har en agenda de ønsker å gjennomføre, og den vil de gjennomføre koste hva det koste vil. Om det påfører det norske samfunnet utgifter i hundre milliarder klassen, om det medfører at etnisk norske jenter utsettes for grove voldtekter og etniske nordmenn stadig blir i mindretall i visse bydeler og opplever trakassering og mobbing fra innvandrerungdom, så har dette ingen interesse for de politisk korrekte. De tviholder på sin oppfatning om at det utelukkende er ytre høyre, ekstreme høyrepopulister og rasister som svartmaler virkeligheten,

mens den egentlige virkeligheten er den drømmeverdenen av multikultur som politikerne flest innbiller seg eksisterer.

Det ytterst problematiske er at disse «gode menneskene» nekter å se i øynene at det faktisk er de selv som er virkelighetsfjerne og som skjønnmaler virkeligheten, mens det er de «onde høyrepopulistene» som faktisk ser virkeligheten i øynene. Og begynner det ikke å bli på tide at vi våger å se i øynene at det faktisk finnes en sammenheng mellom samfunnets utviklingsnivå og enkeltmennesket som lever i samfunnet sitt utviklingsnivå? Norske ungdommer blir født av norske foreldre som har vært gjennom en enorm samfunnsutvikling i humanitær retning gjennom flere århundrer. Vi podes inn fra barndommen av at andre mennesker har samme verdi som oss selv, de har samme rett til å ytre sine meninger og til sin tro og norsk ungdom har generelt meget høy utdanning og må sies å være særdeles humant innstilt. Dette er IKKE tilfelle når det gjelder mange uutviklede samfunn, der utdanningsnivået er svært lavt, demokrati eksisterer ikke, autoritære og diktatoriske ideer råder og legger man til at det foregår grov undertrykking av kvinner og barn, så sier det seg vel egentlig selv, at dette må da også det enkelte individ bære preget av? Er det svært sannsynlig, slik de ekstreme antirasistene hevder, at det utelukkende eksisterer ulikheter på individnivå, når ungdommen i de høyt utviklede landene flaskes opp med dyp respekt for både kvinner, menn og barn og for religionsfrihet og ytringsfrihet, mens ungdom fra de uutviklede landene i stor grad podes inn med autoritært, udemokratisk tankegods, med kvinneforakt, forakt for annerledes tenkende mennesker og av andre religioner?

Kan vi forvente at ungdom som lærer at vantro bør drepes og skjæres hodet av og ungdom som lærer at alle religioner er likeverdige skal ha det samme menneskesynet og den samme toleransen overfor andre menneskers religion? Sier det seg ikke selv at mennesket er dypt påvirket av det samfunnet de vokser opp i?

Men nei, da, dette avvises av sterke krefter i Norge som rasisme. Men det aller meste tyder på at det overhodet ikke er rasisme, men en helt korrekt oppfatning av virkeligheten. Det bør være innlysende at dersom idealene for menn i en folkegruppe er den autoritære, dominerende og aggressive mannen som krever å få tilfredsstilt sine behov, så vil dette bli idealet også til svært mange av de unge mennene, og de vil i stor grad gjøre sine forfedres idealer til sine egne.

Og gutter som vokser opp og ser maskulin brutalitet på nært hold og lærer at empati er en svakhet som bare kvinner og barn skal føle og at kvinners rolle er å tilfredsstille mannen, vil selvsagt bli et lett bytte for en ideologi eller religion som har som ideal at vantro skal krenkes, maltrakteres og drepes. Det synes

åpenbart at en form for forskrullet og brutalisert maskulinitet totalt dominerer samfunn der det praktiseres æresdrap, blodhevn, flergifte, barneekteskap, kjønnslemlesting, brutale sharialover som steining, avkapping av hender, dødsstraff for frafalne og homofile osv. Dette er neppe ideene til omsorgsfulle og kjærlige mødre med omsorg for sine barn, men umenneskelig brutalitet fra en mannskultur som sitter med all makt og kan utøve den vilkårlig ved å drepe kun på grunnlag av andre menns påstander, mens kvinners ord er verdiløse.

Om en mann som rendyrker en aggressiv brutalitet og som utøver denne ved å kappe av hoder, hogge av hender og steine ihjel mennesker gjennom et langt liv, også gir denne mentaliteten i arv til sine sønner, er hittil uvisst, men burde kanskje være et område som forskningen burde interessere seg for? Ikke med grunnlag i at enkelte folkegrupper har som egenskap å være brutale, men fordi man kanskje burde utforske om slik aggresjon og brutalitet kan vise seg å være arvelig. Som sagt: Vi vet ikke, og hittil har det ikke vært politisk mulig å forske i slike problemstillinger, fordi de massivt avvises og regnes som grov rasisme. Men den forskeren som har som mål å undersøke virkeligheten og finne de riktige sammenhengene vil kanskje komme en gang i fremtiden. Imens må vi leve med at antirasistene krever at vi heller bør fornekte virkeligheten enn å se sannheten i øynene. Men ett er sikkert: Om det medfører riktighet at vi mennesker i større grad enn vi hittil har trodd gir våre egenskaper videre i arv til våre barn, påligger det ethvert individ å leve etter etisk høye prinsipper, hva enten det videregis som psykisk og kulturell påvirkning eller som arv. Det er faktisk mye innen nyere forskning som tyder på at langt mer kan nedarves, og ikke kun gjennom de hittil kjente genene, men gjennom hittil uoppdaget arvemateriale. Og for å si det slik: Mer en enn gang har jeg sett gjennom mine 40 år som lærer at aggressive gutter ofte har en aggressiv far. Men det er selvsagt ikke noe bevis.

Faktum er i hvert fall utvilsomt at den volden som i de siste årene har vært utført av islamister både i Europa og nå sist i Marokko, er av en slik brutalitet at det er vanskelig å forstå at noen kan utøve så bestialske handlinger. Jeg tør påstå, at du aldri i verden ville fått en gruppe etnisk norske menn til å utføre slike bestialske og barbariske handlinger som den de fire marokkanske mennene har utført mot to fullkomment uskyldige nordiske kvinner. Drapene minner mest av alt om slaktingen av dyr, og i mediene er det da også opplyst at den ene morderen var en uutdannet gjeter. Handlingene vitner om en total mangel om respekt for andres menneskeverd, en grufull forakt for vantro og for kvinner og en skremmende mangel på menneskelige verdier.

Er det ikke på tide at vi innser at uutviklede, primitive land, bebos av for en stor grad uutviklede, primitive mennesker? Og for å slippe et hav av

rasismeanklager, la meg få understreke at jeg ikke mener at noe av dette er rasebetinget, at det ikke er uforanderlig, men at det er tale om et utviklingsnivå. Disse landene vil sannsynligvis også gjennom århundrene utvikle seg i human retning og vil etter hvert kunne nå oss, men deres innbyggere burde heller bo i det landet de er tilpasset til enn å bli mottatt i høyt utviklede utdannings- og industriland der de overhodet ikke passer inn. Noen klarer seg godt i sitt nye hjemland, for de individuelle forskjellene er store, men statistisk sett medfører den store innvandringen fra uutviklede land, mer kriminalitet, mer vold og flere overfallsvoldtekter og massevoldtekter. Og dessverre viser tall fra SSB at det er utrolig vanskelig å komme i arbeid for svært mange innvandrere, og innen flere grupper, kan det ikke være tvil om at kvinnene overhodet ikke har intensjon om å arbeide, men er hjemmeværende av religiøse og kulturelle årsaker. Det medfører et liv i fattigdom, som altså er selvvalgt. Kort sagt er den store innvandringen en gigantisk belastning for Europa og Norge.

Unge Høyres 1. nestleder gjør diskriminering av homofile til et spørsmål om hudfarge!

Vi er blitt vant til å høre fra venstresiden at "hvite menn" er årsaken til all verdens problemer, men nå er visst denne rasismen også blitt stueren på høyresiden. Daniel Skjevik-Aasberg, 1. nestleder, Unge Høyre, skriver følgende i Dagbladet i dag:

"Vi har alle lest fra dem: Godt voksne, kristne, hvite menn, gjerne bosatt i en sjarmerende liten bygd langs kysten på Sørvestlandet eller i Nord-Norge. De har til felles at de er sterkt engasjert i eller leder et reaksjonært kristent miljø. I avisspaltene og menighetsbladene påkaller de Guds vrede og en god dose gammeltestamentlig fordømmelse over mennesker som vil «ødelegge samfunnets fundament: Familien.»"

Jeg håper flere med meg stiller seg spørsmålet: Hva i all verden har HUDFARGE med dette å gjøre? Er det slik at hvite menn er mer homofobe og diskriminerende enn svarte eller brune? Hvorfor har det noen relevans i denne saken at det dreier seg om HVITE menn? Påvirker hudfargen folks syn på homofili?

Faktum er at denne måten å trekke frem hudfarge regnes som grov rasisme i alle andre saker enn når det gjelder hvite. Hadde 1. nestlederen i Unge Høyre vært like påpasselig med å påpeke personenes hudfarge, dersom det dreide seg om svarte eller fargede. Det hadde han neppe, for han ville visst på forhånd at rasismeanklagene hadde haglet.

Jeg skulle likt å se en 1. nestleder i Unge Høyre våge å sette lyset på den gruppen i vårt samfunn, som opplever virkelig store problemer med å stå frem som homofile: Nemlig muslimer. Å kritisere kristenheten for å ikke ta et oppgjør med homofobi, fremstår nærmest som å sparke inn åpne dører i vår tid. Ikke særlig modig å påpeke noe som mange har kjempet mot i flere tiår, og der det faktisk har blitt akseptert i Den Norske Kirke å vie homofile par.

Vet ikke 1. nestleder i Høyre at innen islam er det sterke krefter som er tilhengere av dødsstraff for homofili, og at det er helt vanlig at unge som står frem som homofile støtes ut både av familien og av slekten og nærmiljøet og faktisk må leve i skjul?

Og når det gjelder muslimsk homofobi: Det skyldes vel hudfarge det også da? Ville Daniel Skjevik-Aasberg ha understreket hudfargen til muslimske homofober dersom han skrev om dem? "Vi kjenner alle disse muslimske, homofobe mørkemennene og deres mørke hudfarge..……." Joda, særlig!

Er det kongehuset som er foreldet eller er det våre holdninger til kongehuset som er foreldet?

Prinsesse Märthas forhold til en sjaman har avstedkommet en mengde reaksjoner i mediene – de aller fleste meget negative. I mine øyne makter de fleste ikke å se kongehusets rolle i et større perspektiv, men er sterkt begrenset av sine egne forventninger til hva kongehuset skal være.

Prinsesse Märtha innså for en del år siden at den eneste måten hun kunne få være et ansvarlig, fritt og selvstendig individ, var ved å frasi seg tittelen «Hennes Kongelige Høyhet» og samtidig sin apanasje, slik at hun ikke lenger ble underholdt av skattebetalerne gjennom den kongelige apanasje, men måtte begynne å tjene sine egne penger. Hun frasa seg altså et av de største kongelige privilegiene – å leve på samfunnets midler. I dag lurer jeg på om de hardeste kritikerne av Märtha rett og slett har glemt dette faktum? Vår konge aksepterte at prinsessen frasa seg dette privilegiet og med dette la kongen til rette for at Märtha må tjene penger gjennom eget arbeid akkurat som enhver borger av Norge. Joda, hun tilgodeses også gjennom en ikke ubetydelig arv, men det er det mange nordmenn som gjør, uten at noen krever at de må frasi seg sin arv fordi de er privilegerte.

Norges Konge, Harald V, har altså gitt sin datter, Märtha, retten og plikten til å tjene penger til sitt eget livsopphold. Og meg bekjent har ikke kongen knyttet noen klausul til denne retten og plikten, om at Märtha kun kan tjene penger innenfor visse forutbestemte rammer, som skal godkjennes av ham eller det

norske folk. Jeg antar at kongen har tenkt at Märtha må ha rett til å tjene penger på de måtene vårt samfunn aksepterer at norske borgere kan tjene penger. Men burde det være slik at en fristilt datter av den norske kongen kun skal ha lov til å tjene penger på helt ukontroversielle ting som enhver rojalist og republikaner finner tjenlig for deres egen oppfatning av kongehusets? Så vidt jeg husker var ikke reaksjonene så store på at Märtha tok utdanning som fysioterapeut. Ikke så mange reagerte heller på at hun begynte med opplesning av norske folkeeventyr og utga en eventyrbok. Begge disse tingene ligger åpenbart innenfor det kritikerne kan akseptere.

Kritikken vokste ikke i styrke før Märtha begynte å gå nye veier, inn på områder som ikke er så akseptert blant tradisjonelle kristne og tradisjonelle medier. Märtha begynte å tale om engler, og ble sterkt kritisert, til og med fra kristenhold, selv om bibelen er full av eksempler på engler som henvender seg til menneskene. Og hun ble talsmann for at det finnes en åndeverden og at energier er en realitet som innebærer at mennesker med spesielle evner kan overføre energi til dem som er syke, og således støtte deres tilfriskning. Intet av dette burde være kontroversielt for kristne, og det er åpenbart at store deler av den norske befolkningen tror at det Märtha beskriver er en realitet. Men det er ikke comme il faut blant konservative kristne eller politisk korrekte journalister. For den første gruppen hører alt det som Märtha beskriver kun til i fortiden i bibelske fortellinger, mens alt annet enn jordisk realisme er idioti i journalistenes øyne.

Alle må selvfølgelig få ha en mening om prinsesse Märthas kommersielle virksomhet. Men på meg, virker det som både kristenheten og journalistenstanden har enorme problemer med å akseptere at Märtha tjener penger på noe de selv ikke forstår og ikke godtar. Men at konservative kristne og politisk korrekte medier tar avstand fra helt nye forståelsesmåter av virkeligheten, sier egentlig mer om de førstnevnte enn om vår prinsesse. Muligheten er stor for at hun beveger seg fremover og ser fremtidens muligheter, mens hennes kritikere er bakstreverske og innskrenkede mennesker som tviholder på et foreldet livssyn. Jeg er rimelig sikker på at Märtha har støtte fra en stor del av Norges befolkning. Og det burde være nok å henvise til Snåsa-mannen for å finne et troverdig eksempel på at det faktisk eksisterer energier, og at de kan overføres fra det ene mennesket til det andre. Nå kan hvem som helst nekte å tro på dette, og påstå at det er innbilning, men ingen kan ta fra dem som opplever det som virkelighet sin egen realitetsoppfatning.

For min eget del, vi jeg bare oppfordre Märtha og hennes sjaman-venn å være særdeles nøye med å følge lovgivningen på det området de opererer: Aldri love helbredelse og aldri forsøke å innbille folk at de kan helbrede alvorlige

sykdommer. Å tilføre andre mennesker energi, kan man aldri forutsi følgen av. Man kan kun love å gjøre sitt aller beste for å hjelpe dem, og så må livet selv vise hva det kan medføre. Og glem heller ikke at de aller fleste kristne tror på bønnens makt, og tror virkelig på at det kan hjelpe folk at andre ber for dem! For meg er det vanskelig å se helt hvorfor det skulle være grunn for tradisjonelle kristne å være så sinte på og kritiske mot Märtha!

Jeg synes vi heller enn å kritisere Märtha så sterkt, burde gi henne kred for at hun har våget å gå sin egen vei og at hun står modig frem i all sin fargerikdom! Hun er en prinsesse som viser vei inn i fremtiden og bidrar til å gi de kongelige større rom for å uttrykke sitt sanne selv og våge å gå sin egen vei. Om vi krever av enhver kongelig at de kun skal være en tilstivnet representant for fortidens strenge og umenneskelige krav til en kongelig, så skaper vi uutholdelige livsvilkår for fremtidens kongelige. Hvorfor skal en kongelig person på død og liv være så konform, endimensjonal og kjedelig? Gi meg heller et levende menneske med all sin fargerike personlighet og sin frihet til å uttrykke den! I den forbindelse vil jeg også gjerne gjøre meg til talsmann for å endelig frigjøre vår kongelig monark fra kravet om å være kristen. Det burde ikke være verdig for et samfunn av 2019 å ikke gi sin konge trosfrihet! Det er en fullkommen foreldet og uverdig overlevning fra fortiden. Grunnlovens krav til kongen om å være kirkens overhode, bør snarest avskaffes. Han/hun bør få den samme retten til trosfrihet som alle andre nordmenn!

I mine øyne er det ikke kongehuset som er en overlevning fra fortiden, det er våre holdninger til kongehuset som er en overlevning. Vi burde hylle Märtha som gir kongehuset et nytt ansikt og åpner opp for at en kongelig person bør ha frihet til å gå sine egne veier og til å sprenge konformitetens grenser. La oss tillate de kongelige å fornye kongehuset ved å la dem blomstre med den personligheten de faktisk er født med! La oss gi slipp på våre konformitetskrav og ikke bruke dem til å forsøke å sette grenser for våre kongeliges livsutfoldelse. Det burde høre fortiden til!

Er det medias og politikeres oppgave å bestemme hva folk bør mene?

Alle mennesker av alle politiske avskygninger har reagert med sjokk og forferdelse på den seneste terrorhandlingen mot to moskeer på New Zealand. Fra patriotiske konservative til ultraradikale er fordømmelsen unison.

Likevel skinner det tydelig gjennom både hos enkelte politikere og medier, at folk på høyresiden egentlig burde skamme seg og på merkverdig vis anses som medansvarlige for terrordrapene pga sine meninger (og hudfarge, tro det eller ei), selv om de aldri noensinne har støttet vold av noe slag, men tvert imot tar skapt avstand fra alle typer vold og terror.

Fra visse høyprofilerte aktivister hevdes det i etterkant av terroren, at det nå pågår en radikalisering av hvite menn, som PST må overvåke, og ekstremisten Eivind Trædal er som vanlig høyt på banen og ber journalist hos Resett, Maria Zähler om å ha skamvett til å ligge lavt på en sånn dag. Legg for øvrig merke til bruken av begrepet «hvite menn», som om det er hudfargen som er avgjørende for om man kan utvikle seg til en terrorist. Rune Berglund Steen i Antirasistisk Senter, som stadig vekk kommer tilbake til folks hudfarge i sine kommentarer, mener åpenbart også at hudfargen til folk er viktig, og denne stigmatiseringen av «hvite menn» er vel snart den eneste formen for generalisering pga av hudfarge som er helt ukontroversiell. Hvite menn er for noen verdens skurker og er ansvarlig for all verdens ondskap, akkurat som gutter i skolegården er ansvarlige for alt av trakassering mot jenter. Hvite menn og gutter er absolutt ritt vilt i vårt samfunn. For meg og de fleste andre folk jeg kjenner på høyresiden, er hudfarge helt uvesentlighet i denne sammenhengen, og denne stadige bruken av hudfarge, minner nesten om en form for rasisme. Ja, jeg har faktisk aldri før sett hudfarge koblet til terrorisme. Men terroren brukes altså for alt den er verdt som skyts mot høyresiden. Vi hvite konservative er på en måte medskyldige i terror begått av hvite både i kraft av vår hudfarge og det at vi er opptatt at Norge som nasjonalstat og at våre verdier og tradisjoner bør bevares og ikke utraderes i globalismens og innvandringens navn.

Men det er ikke bare på ytterste venstre at terroren brukes for å ramme meningsmotstandere. Nestleder i Ap, Hadia Tajik står frem i media og mener at det aldri ble tatt noe ordentlig oppgjør med høyreekstremismen etter Utøya-terroren, og vil tydeligvis bruke terrordrapene på New Zealand som en brekkstang til å bekjempe politiske synspunkter hun misliker. Ellers er venstresiden svært ofte ute og krever at tragiske hendelser ikke må slås politisk mynt på, men det gjelder åpenbart ikke dem selv. Det er ikke grenser for deres egen politiske utnytting av tragedien som har rammet fredelige muslimer så hardt. Og de har sannsynligvis erfart at når Utøya-tragedien dras inn i den politiske debatten, så blir emosjonene så sterke og raseriet mot høyresiden så sterkt blant deres egne, at det å bruke terror er en god politisk strategi for å vekke avsky mot høyresiden.

Og man kan jo med god grunn spørre om hva Hadia Tajik egentlig mener med høyreekstremisme. Mener hun regelrette nazister? I så fall trenger hun neppe å bekymre seg så forferdelig mye. PST synes å ha god oversikt over det høyreekstreme miljøet i Norge, og det er med skam å melde ikke særlig stort. Mediene omtaler f eks den kjente marsjen i Kristiansand som at nazistene marsjerer igjen i gatene i Norge, men etter hva politiet kunne melde, var det kun en liten håndfull norske statsborgere i den marsjen – resten var svensker og

finner. Skal vi forholde oss til Hadia Tajik og Ap-folks retorikk ellers, mistenker jeg at når hun snakker om høyreekstremisme, så inkluderer hun alt fra FrP og utøver til høyre. Og da kan man jo spørre: Er det egentlig politikeres oppgave å bestemme hva folk skal mene? Hører det med til deres mandat at de skal oppdra folket til å ha de meningene som politikerne mener er «riktige»? Og et annet relevant spørsmål: Er det en automatisk følge av å ha meninger som Hadia Tajik mener er ekstreme, at man ender opp som terrorist? Hun og mange andre politikere og mediefolk synes å mene det. Og det kunne kanskje stemme dersom de utelukkende tenkte på voldelige nazister som åpent forherliget vold, men problemet er at enhver innvandrerkritisk konservativ ofte blir tatt med i samme slengen.

Det synes åpenbart for meg i hvert fall at både MSM og politikere på venstresiden mener de har et mandat til å oppdra folk og til å erklære hvilke meninger som er riktige og hvilke som er gale og uakseptable. Og dette mandatet ser ut til å styre både deres retorikk og, for medias vedkommende, hvilke saker de publiserer og hvilke de skjuler. Og det er dessuten åpenbart at det ikke er hele befolkningen de forsøker å oppdra i en bestemt retning, det er kun etniske nordmenn. Og det er svært typisk at vi har en statsstøttet forening, Antirasistisk Senter, som utelukkende leter etter rasisme begått av etniske nordmenn mot innvandrere, mens rasisme andre veien neglisjeres – den er ikke et tema. Og det samme er det med holdninger, kriminalitet, vold og overgrep begått av innvandrere – den brukes aldri på samme måten som når etniske nordmenn begår urett, som et angrep på alle «brune» muslimske menn. Terror begått av islamister rundt omkring i verden har i det hele tatt liten interesse for mediene, og har du noen gang hørt eller sett en politiker eller en journalist bruke islamistisk terror til angrep mot norske muslimer, og påstå at nå er det på tide vi tar et skikkelig oppgjør med uakseptable holdninger blant muslimer? Nei, det skjer ikke. Og på denne måten avslører politikere og journalister at de egentlig ikke regner muslimer som ansvarlige medlemmer av det norske samfunnet. De man anser som ansvarlige, voksne mennesker, tør man også å konfrontere med uønskede holdninger. Men det skjer så godt som ikke i SMS og på venstresiden. De føler åpenbart at denne gruppen må beskyttes, som om de er barn som ikke er ansvarlig for sine handlinger.

Og dette til tross for at så godt som alle de holdningene vårt samfunn mener er uønskede og forkastelige er langt mer utbredt i innvandrermiljøer enn blant etniske nordmenn. Det gjelder antisemittisme, rasisme, støtte til sharialover, kvinnediskriminering, sosial kontroll og flere andre ting. Men dette er så godt som ikke tema i SMS. Det er kun etniske nordmenn som skal oppdras, og vi skal oppdras til å tåle alt og akseptere alt så lenge det kommer fra en innvandrer. Det

skjer terror og drap mot kristne rundt omkring i verden av en helt annen størrelsesorden enn terror begått av hvite høyreekstremister. Men avisene nevner det nesten ikke. Det skal helst skjules. Hadde mediene behandlet nordmenn og innvandrere likt, hadde det vært store, anklagende reportasjer rettet mot bestemte innvandrergrupper hver eneste gang en av «deres» begikk terror og massedrap et eller annet sted i verden. Men det skjer ikke. Det er kun etniske nordmenn som blir ansett som medansvarlig når etnisk hvite har begått grusomheter.

Sannheten om oss som skriver på Resett, inkludert redaksjonen og journalistene, er at vi er tvers gjennom fredelige og ikke-voldelige mennesker, som aldri noensinne har støttet terror eller vold. Det grenser til sykelig å ville gi noen av oss medansvar for andres vold eller terror. Det er ikke ganske vanlige, konservative meninger og kjærlighet til Norge som fører til vold. Det er et voldelig, brutalt og hensynsløst sinn som i noen tilfeller kan føre til terror og vold, og ikke ganske vanlige meninger. Jeg synes mediene og politikerne bør slutte med denne overbeskyttende holdningen til innvandrere, og da særlig muslimer. Om de noensinne skal anses som likeverdige innbyggere som er ansvarlige for sine holdninger og sine gjerninger bør de behandles som ganske vanlige nordmenn.

Og i stedet for å drive kampanjer mot Resett og andre nye medier bør de hilses velkommen som nyttige bidragsytere til mangfoldet i den norske offentligheten. Helge Lurås har flere ganger invitert meningsmotstandere til både å skrive artikler og komme med motytringer, og har på den måten tydelig uttrykt sitt bifall til åpen meningsbrytning og mangfold av meninger. Det burde Resetts kritikere merke seg, og slutte å ønske at Resett og andre nettaviser ikke burde ha rett til å eksistere.

Er Forsvaret egnet som likestillings- og inkluderingsarena?

Det er ikke så enkelt å være interessert i emner som er fullstendig politisk ukorrekte i vår tid. I forbindelse med havariet til Helge Ingstad har noen dristet seg til å mene noe om kvinner i forsvaret. Jeg tar selvsagt kraftig avstand fra all form for hets av kvinner, men dersom man har som utgangspunkt at forsvaret ikke først og fremst er en arena for å fremme inkludering av alle, men faktisk har til oppgave å forsvare Norge mest mulig effektivt, har det ikke en viss interesse å finne ut hvilken effekt kvinnenes inntog i forsvaret har hatt?

Slike kjetterske tanker har avstedkommet både hets og utskjelling fra forsvarstopper og likestillingsforkjempere. Der anser man forsvaret for å være en arbeidsplass som en hvilken som helst annen, og det er en gufs av fortidens diskriminering av kvinner å mene at forsvarets slagkraft bør ha en viss betydning når man vurderer kvinnenes inntog.

Jeg synes faktisk ikke denne interessen er helt på viddene. Vi som liker å vite hvordan virkeligheten faktisk er, og ikke uten videre godtar den politisk korrekte oppfatningen av virkeligheten, slik den beskrives av folk med en bestemt politisk agenda, vi sier ikke nei til en nærmere undersøkelse om forsvaret har endret seg i takt med endingen av kjønnssammensetning, og på hvilken måte det eventuelt har endret seg.

Men de politisk korrekte, som har avgjort at flere kvinner gjør forsvaret bare bedre og bedre, ser kun ett eneste motiv for å interessere seg for dette spørsmålet. Man hater kvinner og man er tilhenger av diskriminering av kvinner og i alle tilfeller er man håpløst utdatert og gammeldags. Kvinner gjør forsvaret bedre, punktum finale, det er opp og avgjort, selv om ytterst få kan forklare hva denne forbedringen består av.

Igjen: Jeg er motstander av all hets av kvinner, motstander av all diskriminering og motstander av all ekskludering av enkelte grupper fra arbeidslivet. Men nå er det jo faktisk slik at heller ikke alle menn automatisk får avtjene verneplikt. Forsvaret har til alle tider silt ut og ekskludert menn som har ulike skavanker eller sykdommer. At noen er ekskludert fra forsvaret er altså ikke noe nytt. Diskriminering? Om vi skal se på forsvaret som en inkluderingsarena, burde vi ikke inkludere alle, uansett fysiske funksjonsnivå, kjønn evner og interesser?

Ikke vet jeg. Men jeg synes altså ikke det er helt uten interesse å vite hvordan det står til med det norske forsvarets slagkraft, og jeg kan ikke annet enn å si meg enig med dem som etterlyser en undersøkelse av hvilken effekt det har hatt at kjønnsfordelingen har endret seg så radikalt. Har vi virkelig fått et mye bedre forsvar? Dersom dette blir resultatet av en nøyere forskning på området, må det jo være kjærkomment for alle likestillingsforkjempere, så er vi ferdige med denne diskusjonen en gang for alle? Men kan det være at noen frykter at svaret vil bli et annet? Den nærmest angstbiterske og aggressive motstand mot spørsmålsstillingen og idioterklæringen av alle som ikke uten videre godtar den vedtatte sannheten, kan kanskje tyde på at noen frykter hva realitetene faktisk vil vise seg å være?

En liten lakmustest på hva man selv føler innerst inne i forhold til kvinners inntog i forsvaret, kunne jo være å spørre seg selv om man ville følt at vi hadde et fullgodt forsvar i krig dersom vårt forsvar besto utelukkende av kvinner -

gjerne sett i forhold til hva man ville følt dersom alle var menn. Se gjerne for deg at vi angripes av en hær av veltrente, sterke menn med Kalashnikov og bajonett..... Jeg sier ikke mer - opp til hver enkelt, selvsagt!

Er legalisering av "lettere" narkotiske stoffer veien å gå?

Politiveteranen Bård Dyrdal tar til orde for at legalisering av stoffer som hasj og marihuana vil løse mange av problemene knyttet til narkotikamisbruk i Norge. Han hevder at dagens tilstand, med mange overdoser og mye narkotikarelatert kriminalitet, beviser at norsk narkotikapolitikk er mislykket, og mener det vil bli mulig å kontrollere organisert kriminalitet mye bedre dersom "lettere" narkotisk stoffer legaliseres.

Det er relativt vanlig blant tilhengere av legalisering å peke på dagens triste situasjon som et "sannhetsvitne" på at vi må legge om politikken, fordi den vi fører i dag ikke fungerer. Det er egentlig en helt ulogisk måte å argumentere på. Det er selvsagt ikke straffeforfølgelse av narkotikakriminalitet som er årsaken til at folk dør av overdoser og at kriminelle nettverk kan bygge seg opp takket være etterspørselen på det illegale markedet. Årsaken ligger helt andre steder. Mange mennesker er allerede dypt skadede mennesker lenge før de tar sine første trekk med hasj, eller setter sin første heroinsprøyte. Å si at straffeforfølgelse skaper disse problemene, kommer på linje med å hevde med at folk blir mordere fordi vi straffer drap i Norge.

Folk begår stadig vekk kriminalitet i Norge, noen utøver vold, noen mishandler, noen begår innbrudd og svindler, men hvor mange vil påstå at dette er et resultat av en mislykket norsk kriminalpolitikk? Får vi mer kriminalitet fordi kriminalpolitikken er dårlig? Jeg har ennå ikke hørt det argumentet. Unntatt i narkotika-saker, da. Da er det noen som hevder at det er vår politikk overfor narkotikaproblemene som er det som skaper problemer. Jeg vil si at det er misbruket som skaper problemene.

Jeg er helt åpen for å diskutere hva og hvordan vi bør straffeforfølge narkotikakriminalitet. "Alle" er sikkert enig i at det er bakmennene vi må spore opp og straffe. Den enkelte bruker og småselgeren som tjener til eget bruk, bør selvsagt ikke være hovedmålet for politiet. Hvordan hadde det gått med folk som Jens Stoltenberg om han ble tatt for hasjrøyking da han var yngre? spør politiveteran Bård Dyrdal. Det hadde neppe hatt mye å si for hans politiske karriere, sier jeg. Jeg har aldri hørt om folk som får sin karriere ødelagt fordi de ble tatt for hasjrøyking i sin ungdom. Er det ikke faktisk politiets politikk å ikke ramme småbrukerne, men å gå etter de store "fiskene"? Jeg har inntrykk av at det er et stråmannsargument at norsk narkotikapolitikk går ut på å ta

småbrukerne og gjøre livet surt for dem, mens smuglere og bakmenn går fri. Vel, nå når det viser seg at politikamrene i Oslo og Asker og Bærum ikke maktet å samarbeide for å stanse narkobaronen Gjermund Cappelen i løpet av 20 års etterforskning og spaning, kan man jo begynne å lure. Tonnevis av hasj har funnet veien ut på markedet, og politiet har vært så og si handlingslammede. At det har vært en utro tjener i Oslo-politiet, synes ganske klart. Om det er den arresterte og tiltalte politietterforsker Eirik Jensen, får rettssaken vise.

Kanskje kan det også få en god effekt når myndighetene nå har bestemt at ordningen med "strafferabatt" skal opphøre, og gjengangskriminelle skal sone fullt ut for den kriminaliteten de har begått, i stedet for at de skal få større strafferabatt jo mer kriminalitet de har begått. Jeg fatter ikke hvorfor det skal lønne seg å begå mest mulig kriminalitet. Har en person begått 100 kriminelle handlinger, bør han selvsagt dømmes for alle, og straffene bør legges sammen. På den måten vil mange kriminelle komme ut av "sirkulasjon", og kan i hvert fall ikke begå ugjerninger så lenge de sitter inne. Dette kan sikkert også ha en positiv effekt på narkotikakriminaliteten.

Det andre viktige poenget til politiveteran Bård Dyrdal, er at det vil bli lettere å få kontroll over organisert kriminalitet dersom "lettere" stoffer legaliseres. Jeg synes dette fremstår som en svært enkel analyse. Kan man regne med at de nettverkene som i dag selger hasj og marihuana på det norske markedet slutter med kriminalitet dersom disse stoffene legaliseres? Det tviler jeg på. Om vi sammenligner med mafiaen i USA, ble den riktig nok grunnlagt takket være alkoholforbudet, men forsvant den organiserte kriminaliteten da alkohol igjen ble legalisert. Nei, så absolutt ikke. Den fant bare andre områder for sin illegale virksomhet. Vi kan kanskje regne med at det etableres et illegalt marked som selger hasj litt billigere enn den offentlige prisen, slik som i dag med alkohol og sigaretter? Og hva med å utvide virksomheten inn på områder som menneskesmugling, sexmarkedet, ulovlig gambling o. s. v.? Etter min vurdering kan resultatet like godt bli at den organiserte kriminaliteten flytter sin virksomhet over på nye områder, som at den blir lettere å kontrollere fordi "lettere" narkotiske stoffer legaliseres. Tvangsprostitusjon, barnepornografi og menneskesmugling er ganske sikkert områder der det er enorme penger å tjene for skruppelløse og voldelige kriminelle.

Jeg vil også innvende på det sterkeste på betegnelsen "lettere" narkotiske stoffer. Det har de siste årene kommet illevarslende rapporter fra forskere som hevder at legalisering der det er utprøvd, har medført en urovekkende økning av unge mennesker med tunge psykiske problemer som psykoser og angstnevroser, og at dette er en direkte følge av lettere tilgjengelighet på hasj og marihuana. Kan Norge som nasjon være bekjent av å selge stoffer over disk i butikker og på

apoteker, som vi vet vil kunne medføre tunge psykiske lidelser og økning av antallet unge mennesker som trenger psykiatrisk behandling?

Vi kan sikkert forbedre mye ved vår behandling av narkotikamisbrukere. Vi kan f eks gjerne vurdere å gi gratis heroin til de aller mest slitne og livstrøtte heroinmisbrukerne. Behandlingsapparatet kan sikkert bli bedre, og ikke minst trengs helt sikkert flere plasser. Ungdomspsykiatrien virker katastrofalt underdimensjonert, og kanskje finnes det et forbedringspotensial i politiet slik at folk som tjener seg styrtrike på hasjsmugling ikke får drive sin virksomhet i flere tiår, som Gjermund Cappelen, fordi politiet ikke makter å samkjøre sine ressurser?

Er "svenskejævel" et rasistisk uttrykk?

Det pågår en til tider opphetet debatt i media om hvorvidt rasisme er et stort problem i Norge. Debatten startet med at Abid Raja påsto i VG at innvandringsminister Sylvi Listhaug fremmer såkalt "hverdagsrasisme" med sine uttalelser, og dette svarte Kjetil Rolness på med en artikkel han kalte "Rasisme her, der og overalt". Og nå har SINDRE BANGSTAD, forsker II, KIFO og CORA ALEXA DØVING, seniorforsker, HL-Senteret gått kraftig i rette med Rolness og kaller ham "rasismefornekter".

For det første må jeg si at det synes noe merkverdig å kalle Rolness for "rasismefornekter", all den tid han skriver i sitt innlegg:

"Hva skjer med rasismen i disse dager? Denne uka har vi fått et uvanlig stygt og klokkerent eksempel på fenomenet, forsøkt bortforklart som typisk trøndersk uttrykksmåte.

Så ja, rasisme finnes. Men om denne saken har vist noe, så er det at de aller, aller fleste finner slike hatytringer avskyelige og uakseptable."

Rolness er altså ikke uenig i at rasisme finnes og av og til gjør seg ufine utslag i offentligheten. Men det jeg opplever at han først og fremst ønsker å drøfte ikke er om rasisme finnes, men hva som skal regnes med i definisjonen av rasisme.

Det kan ikke være mye tvil om at det er høyst uklart hva som faktisk skal defineres som rasisme i vår tid. Den opprinnelige definisjonen gikk ut på at rasisme er når noen mener at enkelte "raser" eller etniske grupper var underlegne andre, eller sagt på en annen måte: At enkelte "raser" er andre overlegne både i verdi og evner.

I våre dager virker det som rasisme omfatter alt som gjelder både saklig og usaklig kritikk, karikeringer, å gjøre narr av og/eller tulle med mørkhudede

og/eller innvandrere. Hvor grov karikeringen eller angrepet på den mørkhudede eller innvandreren egentlig er, er nok gjenstand for stor uenighet og hvor grensen går for hva man må tåle, varierer nok like mye for den enkelte. De som ser veldig mye "rasisme" i vårt samfunn, er nok gjennomgående de som har en veldig "snill" humor og som generelt veldig hurtig vil oppfatte humor som krenkende. Mens de som har en høyere toleransegrense for humorens grenser, ofte vil oppfatte kraftige reaksjoner på det de omfatter som uskyldig humor som temmelig hårsåre og uttrykk for lettkrenkethet, selvhøytidelighet og nærtagenhet. De som aksepterer litt videre grenser for hva som er akseptabel humor, vil også gjerne tåle mer grovkalibret humor rettet mot seg selv, er min erfaring. Og så har vi den gruppen som er særskilt hårsår for humor eller karikering som rammer innvandrere, og som er svært nærtagne på deres vegne. Noen ser ut til å ha gjort det til en svært viktig del av sin virksomhet å lete etter ting de kan oppfatte som rasisme ikke mot seg selv, men mot andre de har bestemt seg for å beskytte.

Det er jo i og for seg fint å ville beskytte andre mot overgrep og krenkelser, men jeg lurer på hvor mye våre innvandrere egentlig tjener på å bli omfattet av slik beskyttelse. Tjener det dem å bli fremstilt som spesielt sårbare og lettkrenkede? Eller ville det tjene dem at man av og til sier: -Så, så, såpass må dere tåle om dere vil regnes som nordmenn. Jeg må innrømme at jeg oppfatter en del av kritikken mot humor på en innvandrers bekostning som en form for stakkarsliggjøring, som jeg selv ville ha frabedt meg. Når er en innvandrer ikke lenger en innvandrer, men en nordmann? Skal han være innvandrer resten av livet med krav på spesialbeskyttelse, eller bør han behandles som en nordmann?

Det eksisterer ikke samme beskyttelseskrav overfor europeere, synes det som. Eller hvem vil skrike opp om rasisme dersom noen bruker begrepet "svenskejævel"? Det er et uttrykk som er blitt brukt i årtier, men de fleste anser det som en del av den rivaliseringen som til alle tider har eksistert mellom oss og vårt broderfolk. Men sier noen "pakistanerjævel", blir det straks noe annet. Det vil fort karakteriseres som en hatefull, rasistisk ytring. Neida, det er ikke noe pent uttrykk, det er jo et skjellsord, men er det et rasistisk skjellsord, eller er det "bare" et skjellsord? En venn av meg jobber på en bensinstasjon der alle er innvandrere. Når de skal tulle med hverandre, kaller de gjerne den andre for "din jævla innvandrer". Det er humor for dem. Om en nordmann sa det, ville det selvsagt bli regnet som rasisme.

I akademiske, utdannede miljøer, er gjerne humoren mer forsiktig og hensynsfull, er min opplevelse. Andre steder er humoren mye røffere og direkte, uten hensyn. Når man er en del av et slikt miljø, må man ofte tåle å bli utsatt for deres røffe humor. Men når man opplever det, er det også et tegn på at man er

inkludert i miljøet. Man er akseptert og regnes som en av "oss". Dersom man reagerer med "prippenhet" og sårhet over for å "køddes med", ekskluderer man seg selv fra flokken.

Når man hører innvandrere fortelle om sin erfaring med rasisme, er det svært overraskende å høre at noen aldri har opplevd rasisme, mens andre mener de utsettes for rasisme nesten hver dag, og mener at Norge er et rasistisk samfunn. Jeg har ofte lurt på hvorfor dette oppleves så ulikt fra person til person. Kan det være at forskjellen egentlig ligger i dem selv? Kan det hende at det noen opplever som rasisme, av andre oppleves som godlynt humor? Jeg vet ikke. Hun jeg fortalte om fra bensinstasjonen fortalte meg en gang at hun aldri har opplevd rasisme fra nordmenn. Hun hadde derimot svært dårlig erfaring med innvandrergjenger, som kunne opptre særdeles foraktelig og nedverdigende mot henne når hun sto alene i kassa om kvelden og natta. Hun er innvandrer fra Thailand, og ble ofte spurt om de groveste ting fra disse gjengene, som f eks om hvor mange hun måtte suge for å klare å komme til Norge. -Du har vel knulla deg hele veien fra Thailand til Norge, du? opplevde hun å bli spurt.

Det er gjort en del undersøkelser om det finnes noen spesielle kjennetegn ved lærere som opplever å bli mobbet av elevene. Man har forsøkt å finne ut om de som melder fra om mobbing har noen bestemte felles karaktertrekk. Og det fant man faktisk: De lærerne som ble mobbet, var ofte lite fleksible, rigide, forsto dårlig sosiale koder, og fremfor alt, de manglet ofte humor. Kan denne undersøkelsen også overføres på de som mener seg ofte utsatt for rasisme? Kan opplevelsen av å rammes av rasisme, være preget av personens evne til å forstå sosiale koder og mangel på humor? Jeg vet ikke. Men en ting som er sikkert, er at en innvandrer lett kan komme til å oppfatte all motgang og alle nederlag som et utslag av rasisme, mens en etnisk norsk som rammes av samme nederlag og motgang overhodet ikke vil sette det i sammenheng med rasisme, men med helt andre omstendigheter. Det krever en god del modenhet for å kunne vurdere sin egen rolle i sosiale sammenhenger. Folk med dårlige sosiale antenner og med en overdreven selvhøytidelighet er alltid utsatt for å rammes av omgivelsenes reaksjoner, uansett om de er hvite, brune eller svarte.

Når det gjelder hatefulle ytringer, er det for øvrig svært mye som tyder på at innvandrerne kommer prosentvis mye dårligere ut enn nordmenn. Politiets rapport over anmeldte hatefulle ytringer og annen hatkriminalitet i Oslo fra 2015, fordeler seg mellom innvandrere og norskfødte i forholdet 1:3, mens antallet innvandrere i forhold til nordmenn i Oslo utgjør 1:6. Det bodde ca 163 300 innvandrere (ikke norskfødte) i Oslo, mens den totale befolkningen i 2016 utgjorde 975 000. Dessuten må vi regne med at det er en del innvandrere av 2. generasjon blant dem som er norskfødte i statistikken, for det finnes ca 50 000

innvandrer av 2. generasjon i Oslo. Prosentvis er altså innvandrerne i Oslo mye "verre" til å begå hatefull kriminalitet og komme med hatefulle ytringer enn det etniske nordmenn er.

Det er verdt å merke seg når man skal vurdere rasismen i Norge. Til slutt vil jeg for sikkerhets skyld understreke at jeg selvsagt er mot all rasisme. Denne artikkelen er ikke skrevet for å forsvare rasisme, men utelukkende for å drøfte hva som egentlig ER rasisme, hvorfor vi mennesker opplever så forskjellige reaksjoner fra omverdenen og hvordan rasismen fordeler seg blant innvandrere og nordmenn.

Fake photos.

Endelig har MSM i Norge begynt å interessere seg for medienes ukritiske bruk av bilder uten å sjekke ordentlig hva de egentlig viser. På sosiale medier har det i flere dager blitt bevist at flere av bildene som liksom skal vise barn som brutalt er revet vekk fra foreldrene egentlig viser noe helt annet eller de er tatt i helt andre sammenhenger. I fotoserien om den lille gråtende gutten som liksom er satt i et bur, ser vi senere gutten spasere rundt helt fritt og det avsløres at «buret» er noe som er satt opp i forbindelse med en eller annen aksjon.

Nå er også Time avslørt i å bruke et «fake photo». På sin forside har de trykket en montasje av en liten pike som gråter sårt stående foran Trump. Hun skal altså være ett av barna som brutalt er revet bort fra sine foreldre.

Men så er altså dette bare enda en «fake news». Faren har stått frem på FB og fortalt at jenta IKKE ble tatt vekk fra sin mor. Han forteller også at moren mot farens vilje tok barnet med på en risikofylt og farlig reise mens faren og de andre barna var uvitende om det.

Og hva svarer Time på dette? Legger seg flate og beklager og lover å sjekke bedre neste gang. Nei, så langt derifra. Selv om bildet ikke viser en pike som ble revet vekk fra sin mor, synes de bildet illustrerer veldig godt den pågående diskusjonen. Det er altså helt greit å bruke et bilde som viser det MOTSATTE av det man påstår det gjør for å illustrere kritikken. Og så skjønner ikke mediene hvorfor fler og fler ikke stoler på dem?

Fattigdom har svært mange og sammensatte årsaker!

Jeg glemmer aldri da SV-leder Kristin Halvorsen erklærte at hun skulle avskaffe all fattigdom i Norge da hun ble finansminister i den rød-grønne regjeringen. Det mislyktes hun totalt med, og etter hvert ble hun presset av sine egne til å be

om unnskyldning for hvor lite hun hadde evnet å lindre fattigdommen - og unnskylde, det gjorde hun etter hvert - svært motvillig. Halvorsens erklæring om at hun skulle avskaffe all fattigdom i Norge, avslører den naiviteten mange på venstresiden lider under når det gjelder årsakene til fattigdom.

Meg bekjent har ingen hittil analysert grundig hva som er de ulike årsakene til at ulike mennesker havner under fattigdomsgrensen. Og dermed kan man neppe vite hva slags tiltak som eventuelt kan føre frem for å hjelpe folk ut av en slik tilværelse. De som regner seg som de "varme og inkluderende" har etter min mening ofte relativt enkle og helt utilstrekkelige løsninger på fattigdomsproblemet: De vil gjerne øke alle mulige støtteordninger slik at de som ikke er i arbeid skal få større utbetalinger uten egentlig å foreta seg noe selv. Når KrF nå f eks foreslår å øke barnetrygden til 20 000 pr barn, vil det sikkert bety ørlite grann for dem som har mange barn, der kun den ene ektefellen arbeider. Men vil det få dem ut av fattigdommen?

KrF ser tydeligvis helt bort fra hva slags bieffekter en slik økning av barnetrygden kan få: Nemlig å være en stimulans hos enkelte grupper til å få flere og flere barn. Sammen med kontantstøtten, vil det være fullt mulig å leve av en inntekt, selv om man da havner under fattigdomsgrensen. Er det virkelig en god løsning å øke trygdeutbetalingene til store barnefamilier med kun en inntekt?

I Norge er de fleste avhengig av to rimelig gode inntekter for å opprettholde en rimelig levestandard. Men i en god del innvandrerfamilier velger de likevel at kvinnene er hjemme og føder barn. De siste månedene har Kjetil Rolness bidratt til å avsløre at de offisielle arbeidsledighetstallene blant innvandrere har skjult de reelle forholdene. På finurlig vis, har man valgt å registrere personer som kun jobber noen ytterst få timer pr uke, som fullt sysselsatte. Slik har vi blitt lurt til å tro at innvandrere jobber i langt større grad enn de i virkeligheten gjør. Noen vil sikkert si at det er vår skyld, som holder dem utenfor arbeidslivet. Men så enkelt er det garantert ikke. Sannheten er at mange kvinner som har flyktet til vårt land med sine familier aldri har hatt intensjoner om å arbeide. Det ligger både i deres kultur og deres religion at kvinnen skal være hjemme og ta vare på barna og familien.

Før myndighetene innser disse forholdene, vil ingen tiltak for å få slike familier ut av fattigdommen føre til endringer. Den "varmen og inkluderingen" som "de gode" står for, nemlig å øke barnetrygd og andre støtteordninger, kan i beste fall bøte ørlite grann på disse familienes fattigdom. Den er altså svært ofte selvvalgt og et resultat av bevisste valg. Er det da samfunnets plikt å gi dem penger for å føde mange barn og være hjemme i stedet for å velge arbeid? Må vi ikke bare

akseptere at noen faktisk velger å ha lite penger og heller prioriterer at mor er hjemmeværende. Eller skal skattepengene våre gå til å utbetale lønn til kvinner som velger å ikke arbeide? Over 50% av de som lever runder fattigdomsgrensen i Norge, er innvandrerfamilier.

Vi må heller ikke glemme at en annen gruppe fattige har kommet i en vanskelig situasjon pga av selvpåførte forhold og dårlige valg. Noen ganger havner mennesker selvforskyldt i vanskeligheter, og spørsmålet da blir om vi skal "pøse ut" penger rett i lomma på folk, eller om vi skal stille krav til egeninnsats og hjelp til selvhjelp. Hjelper vi f eks en rusmisbruker ut av sitt misbruk ved å gi vedkommende gratis heroin?

I mine øyne så er dagens regjering i mye større grad enn venstresiden opptatt av at flest mulig skal måtte yte noe for å få økonomisk hjelp i stedet for passivt å motta penger. De selverklærte "gode" ser ofte ikke ut til å ville innse at det ikke gir oss et "varmere" samfunn av å akseptere at mennesker som selv er i stand til å gjøre noe for å bedre sin situasjon heller blir passivisert via trygdeordninger som ikke innebærer egeninnsats. Arbeid for trygd er en god ordning på lengre sikt, og kan hjelpe mange ut av isolasjon og ensomhet.

Men dette må selvsagt ikke ramme dem som er tvunget av sykdom og andre forhold som de ikke rår over til å måtte være trygdemottakere. De må gis en anstendig sum å leve av, og det mener jeg er samfunnets plikt. Men i de situasjonene der fattigdommen er en følge av egne bevisste valg, kan det neppe være samfunnets plikt å øse ut penger uten å stille et eneste krav. Å øke barnetrygden og opprettholde den rause kontantstøtten stimulerer neppe innvandrerfamilier med mange barn til selv å arbeide seg ut av fattigdommen.

Finnes det et godt hat, som samfunnet bør fremelske?

Den seneste tiden har det dukket opp et nytt begrep. Jeg vet ikke hvor det stammer fra, men første gang jeg personlig så det omtalt, var av Nettavisens kommentator, George Gooding. "Det gode hatet".

Dette begrepet anvendes om mennesker som er så skråsikre på at de selv representerer "det gode", at de mener seg berettiget til å hate "de onde" som de er politisk uenig med. Hatefulle ytringer defineres av disse gode til å utelukkende å dreie seg om ytringer som går mot deres egne meninger, mens deres egne ytringer, uansett hvor hatefulle de oppfattes av andre alltid er berettiget fordi de befinner seg i en stadig krig mot "de onde". Og de onde er de som er uenige med dem i Norges asyl- og innvandringspolitikk og som ønsker

en strengere politikk og heller vil hjelpe folk i nærområdene slik at de hurtig kan vende hjem når forholdene tillater det. For "de gode" ser det ut til at det kun finnes en eneste grunn til å være mot stor innvandring; At man er rasistisk og ser ned på mennesker fra andre religioner, med annen hudfarge, fra andre kulturer og med annen opprinnelse. At en motstander av masseinnvandring faktisk kan ha gode motiver, er helt ubegripelig for "de gode". Samme hvor mye man argumenterer for at man ikke ønsker at det skal dannes en ny underklasse av fattige, arbeidsløse, isolerte, dysfunksjonelle og deprimerte mennesker i Norge, synes det umulig å nå frem til "de gode". I deres verden finnes kun en eneste løsning på alle verdens problemer: Å flytte lidende mennesker til Norge.

I denne kampen synes ethvert utfall mot "de onde" lovlig og legitimt. Man kjemper jo en god kamp mot ondskap og rasisme. Å utrope mennesker som aldri i sitt liv har hatt en rasistisk tanke i sitt hode til rasister, nazister, fascister og hatefulle ses på som både legitimt og nødvendig. Og så ser man ikke at det man selv bedriver, faktisk er hatefulle ytringer i "det godes" navn. Som om hatet "de gode" uttrykker, er et godt hat, i motsetning til et "ondt hat" som man tillegger dem man er uenig med.

Disse tankene ble ekstra relevante for meg idet jeg leste en meningsytring i Nettavisen i dag av skribenten Kenneth W Veseth, med tittelen "Hvorfor du bør hate og konsekvensene av å la være". Veseth argumenterer for at "vi" som er gode og ønsker det gode, naturnødvendig bør hate alle onde gjerninger. Elsker man barn bør man hate overgrep mot barn, skriver Veseth, og anser kjærlighet og hat som to motsetninger som bør eksistere side om side, og faktisk er to motsetninger som er avhengig av hverandre. Uten hat, ingen kjærlighet. Veseth bruker et eksempel som åpenbart dreier seg om Anders Behring Breivik og påstår at det er en følge av kjærligheten å hate hans gjerninger. Det minner meg om en reportasje i TV2 fra det store blomsterhavet foran Domkirken i Oslo etter de den grufulle terroren ABB utførte. TV2s reporter, mannen med pakistansk opprinnelse, Kadafi Zaman, påsto at store folkemengder hadde møtt opp og lagt ned blomster for å vise sin avsky mot terroristen. Men var det derfor vi var der? Jeg så ansiktet til mange mennesker som la ned blomster. Ingen uttrykte avsky. Tvert imot så ansiktene deres sorgfulle og triste ut. Og selv følte jeg en uendelig sorg over alle de tapte, unge livene. Sorg over alt det de kunne utrettet, men som terroristen hadde frarøvet dem.

Joda, de første dagene etter terroren, følte jeg også et raseri, en intens aversjon mot drapsmannen. Men hat? Nei, det var et oppblussende menneskelig sinne mot ondskapen han sto for. Hat er for meg noe langt dypere og altomfattende. Det er noe kvalitativt helt annet enn sinne og avsky, som er forbigående og midlertidig, og før eller senere erstattes av sorg og dyp tristhet over de tapte

livene. Ondskapens natur er å ønske at vi skal hate den, for på den måten gir vi det onde innpass i vårt eget sinn. Er det i det hele tatt mulig å føle hat mot en bestemt gjerning, slik Veseth påstår? Nei, hatet vil uvegerlig rette seg mot de menneskene som utfører de gjerningene vi føler avsky mot, eller enda verre; Mot de menneskene som har meningene vi føler avsky mot.

Det finnes intet slik som et "godt hat". Hat er ondskap, det er mørkets makt, og lar man først ondskapen få innpass i sitt sinn, så mister man etter hvert styringen over den. Hatets iboende natur gjør at hatet blir herre i sinnet, og har man først hengitt seg til å hate noen, det være seg en ond mor eller far, en overgriper eller en politisk motstander, så blir man fort en slave av hatet. Hatet trenger næring, det vil vokse og det vil bre seg i hele ens personlighet. Hatets næring er ens godhet, ens kjærlighetsevne, ens evne til empati og omtanke for andre. Hatet vil vokse som en edderkopps spinn og bre seg umerkelig i hele ens personlighet. Hvem kjenner vel ikke det gamle, bitre mennesket som har latt seg ødelegge av en urett eller en urettferdighet, og som har latt sinnet og hatet ta bolig i sitt sinn og ender opp som et kjærlighetsløst og bittert menneske?

Litteraturen, filmmediet og psykologien er full av studier i mennesker som har latt hatet få fylle sitt sinn og overskygge alt av deres kjærlighetsevne og godhet. Hat er det samme som gift for mennesket. En gift som dreper det gode og som utrydder vår kjærlighetsevne. Det finnes ikke noe slikt som "godt hat". Hat er hat og det er ondt og drepende uansett om man hater "de gode" eller "de onde". Det motsatte av kjærlighet er ikke hat, men en dyp sorg. Sorg og smerte overfor det de som er oppfylt av hat kan utrette av onde handlinger. Tyr vi selv til hatet, blir vi en av dem som hater. Vi mister vår medfølelse og vår innsiktsevne. Vi ser bare ondskap selv der den ikke er. Vi tillegger våre medmennesker onde motiver der det ikke finnes slike. Og har vi latt hatet få innpass i oss, så er vi slaver som blir tvunget inn i visse meninger, for hatets natur er tvang, der kjærlighetens natur er frivillighet og refleksjon.

Når enkelte såkalte antirasistiske debattanter fråder av sinne og ukontrollert affeksjon i debatter på TV, så ser jeg overhode ingen kjærlighet. Jeg ser bare hat og forakt. Det motsatte av kjærlighet. Men selv er de dypt overbevist om at det er de som er "de gode".

Har noen i det hele tatt forsøkt å forstå hva Ytterhorn egentlig mente?

Inger-Marie Ytterhorn, som i årevis har hatt ulike tillitsverv for Norge, har de siste dagene blitt overdynget med avskyerklæringer, brunbeising og nazibeskyldninger i nær sagt alle medier. Hennes lille FB-melding har vakt avsky i det samlede kommentariatet, i kulturlivet og på venstresiden.

Og hva kan man forvente? Det må jo være avskyelig rasisme å mene at bare hvite kan lede en 17. mai-feiring i Norge? Dette må jo være klassisk rasisme mot mørkhudede, slik mange aviser har slått fast.

Men ved nærmere ettertanke så nevnte vel ikke Ytterhorn hudfarge med et eneste ord? Ojda! Så dette med rasisme overfor mørkhudede det er rett og slett diktet opp i mediene og er en ren løgn? Ja, så sannelig. Og dette er bare den første løgnen.

Ytterhorn har nemlig presisert sin uttalelse og det synes veldig klart at hun mener at det å være etnisk norsk er en kvalifikasjon som gjør en bedre egnet til å lede feiringen av Norges nasjonaldag. Hun har også presisert at hun ikke mener dette rasistisk. Ha, ha, mener det ikke rasistisk, har du hør noe så dumt? Selvsagt er det rasistisk å mene at norsk etnisitet kan være en nødvendig kvalifikasjon i noen som helst sammenheng. Eller?

Har noen i det hele tatt brydd seg om å forsøke å finne ut hva Ytterhorn egentlig mener, når hennes utsagn ikke har med hudfarge å gjøre, ikke er ment rasistisk, men har med etnisitet å gjøre? Jeg har ikke inntrykk av det. Før man overhode har gjort forsøk på å finne ut hva Ytterhorn faktisk mente, har man erklært utsagnet som en avskyelig, rasistisk og nærmest nazistisk ytring. Og ikke nok med at Ytterhorn er en rasistisk nazist, det er hele FrP også. Selv om både Listhaug og Jensen har tatt avstand fra uttalelsene, så gjelds ikke det likevel i flere skribenters og politikeres øyne. Rasisme er likevel noe hele FrP står for. Det er ikke bare Ytterhorn som person som er nazi – det er hele FrP!

Men tilbake til hva Ytterhorn faktisk har ytret og hva hun kan ha ment. Hun mener altså at etnisk norsk opprinnelse er en kvalifikasjon som gjør folk bedre egnet til å lede norsk feiring av vår nasjonaldag. Om vi tar henne på ordet, at dette ikke er ment nedsettende, diskriminerende eller rasistisk, så står vi altså igjen med å forsøke å forstå hva slags kvalifikasjoner norsk etnisitet kan gi, som ikke en utlending kan ha opparbeidet seg.

Vel, kan det i den sammenhengen være nyttig å se på andre områder i samfunnet, om det å være norsk etnisitet gir oss noen kvalifikasjoner som ikke innvandrere har? Joda, vi kan jo stemme ved valg! Vi trenger ikke å dokumentere våre norskkunnskaper. Vi har gjennom vår etniske tilhørighet og skolegang i Norge fått en språklig kompetanse og en opplæring i norske samfunnsforhold og innsikt i norske normer og regler som ingen innvandrer uten videre har. Er dette rasisme?

Nei, selvsagt ikke. Noen ganger har vi visse kvalifikasjoner og kompetanse som vi utelukkende har fordi vi er etnisk norske. For en innvandrer vil det ta årevis å oppnå samme kompetanse. Og de må svært ofte dokumentere at de har oppnådd

denne kompetansen for å kunne stemme, jobbe og delta fullt ut i norsk samfunnsliv. Rasisme? Diskriminering? Nei, jeg tror ikke det. Vi må kunne slå fast at etnisk opprinnelse i seg selv gir visse kvalifikasjoner.

Men hva med innvandrere som har vært her i mange år, eller endog er født og oppvokst her? Joda, nye innvandrere vil etter hvert tilegne seg kompetanse nesten på nivå med en etnisk norsk. Men jeg sier nesten. At innvandreren skal kjenne de mere sublime sidene ved norske normer og samværsformer, selv om han/hun har bodd i Norge et visst antall år, tviler jeg på. Mange innvandrere omgås nesten bare sine egne, og mingler ikke særlig mye med nordmenn. Deres kompetanse vil først og fremst være knyttet til egen kultur, og de vil ofte ikke føle seg som norske eller kjenner norsk kultur til bunns som en rotekte nordmann.

Men hva så med barna til innvandrere? De må da kunne sies å være helnorske? Vel, ikke uten videre. Det kommer helt an på hvor godt integrerte de er, i hvor stor grad de får være sammen med norske jevnaldrende og i hvor stor grad foreldrene påtvinger dem sin egen kultur på bekostning av den norske. Og her tror jeg kanskje vi er på sporet av det Ytterhorn har ment. I hennes øyne er det å være rotekte norsk en kvalifikasjon som gir deg en innsikt som gjør det bedre egnet til å lede feiringen av vår nasjonaldag. Det er altså selve kvalifikasjonen hun mener en innvandrer mangler, ikke fordi de er brune, ikke fordi de er mindreverdige eller dumme, ikke fordi Ytterhorn ikke liker dem eller endog hater dem, men fordi Ytterhorn mener de mangler den rette forståelsen av norsk nasjonalfølelse.

Dette kan man så være enten enig eller uenig med Ytterhorn i. Selv er jeg uenig. Jeg synes det må være tilstrekkelig at en person snakker flytende norsk, føler seg som norsk og elsker Norge. Det er etter min mening gode nok kvalifikasjoner for å lede 17. mai feiringen. Men jeg synes den ensidige rasisme- og nazihetsen mot Ytterhorn er motbydelig. Det er norsk mediemobb på sitt aller verste. Men enkle mennesker har enkle tanker.

At Ytterhorn kan uttale seg som hun gjør uten å være hverken rasist eller nazist, det makter simpelthen ikke den ensrettede norske pressen, som marsjerer i takt, å forstå. Det ligger rett og slett langt over deres fatteevne! Ingen bryr seg overhode om å fundere på hva Ytterhorn faktisk har ment, og ondskapen man ser når mediene tråkker dette snart 80 år gamle mennesket ned i gjørma, er vond å se på. Pressen kan være forferdelig ondskapsfull når den marsjerer over enkeltmenneske i samlet flokk med militærstøvlene på – med jernhæler!

Hareide velger venstresiden fordi han ønsker et "varmere" samfunn, sier han.

Ja vel, og derfor vil han alliere seg med venstresiden som er forkjempere for akkurat det sorteringssamfunnet KrF kjemper så hardt mot? Ap, SV og Rødt er partier som står for helt motsatte synspunkter enn KrF på de f leste områder. KrF har hittil stått for trygge, tradisjonelle, konservative, norske familieverdier.

Det skal de nå forlate og slutte seg til partier som anser at samfunnet bør få tak på ungene så tidlig som mulig for å forme dem til slike mennesker de vil ha, mest mulig like. Standardisering inn i samme form. Barnehagen og skolens viktigste oppgave for en sosialist er å drive utjamningspolitikk. Alle skal tilpasses den jevne middelveien.

Eneren skal holdes nede, og de som gjennom eget eller sine forfedres hardt arbeid har bygget opp en formue, skal fratas det de har for at det skal gis bort til alle mulige gode formål.

For ikke å snakke om at Ap langt ut i forrige århundre bygde på rasehygieniske verdier som gikk ut på at uønskede gener burde utryddes, slik at bare de gode genene fikk livets rett og ble ført videre. Dette håndhevet man gjennom tvangssterilisering, brutal fornorskning og tvangsfjerning av barn fra familier man anså som uskikkede.

Joda, fra og med nå velger KrF sorteringssamfunnet, mindre valgfrihet og en ideologi som vil tvinge alle inn i samme livsførsel.

Er det "varmere" med fri abort og svekkelse av fosterets rettigheter? Er det "varmere" med mindre frivillige valg? Er det "varmere" med anti tradisjonelle familieverdier? Er det "varmere" å svekke kristendommen i skolen og på alle andre områder i samfunnet? Er det "varmere" med høyere skatter også for pensjonister? Joda, det går Ap inn for i sitt skatteforslag før forrige valg.

Har Hareide blitt helt varm i knollen som kan innbille seg at Ap, SV og Ap vil skape et "varmere" samfunn?

Heia Erna!

Jeg ser at mange av de aller mest innvandringskritiske mener det må være et absolutt krav at FrP sier nei til å godta at Norge skal akseptere å motta noen av de flyktningene (migrantene) som EU-landene frivillig skal fordele seg imellom ifølge den nye avtalen. Erna har signalisert at vi skal være med og ta vår del.

Vel, her er jeg personlig pragmatiker og tenker at det sikkert kan ha sine fordeler, f eks for norsk næringsliv, at Norge står på god fot med EU. Kanskje kan det lønne seg i kommende forhandlinger der Norges interesser står på spill? Det er alltid lurt å ha venner. Men jeg synes en betingelse for at Norge skal motta flyktninger, må være at det er fastslått at det virkelig dreier seg om flyktninger og ikke migranter, som vi vil måtte slite med i mange år før vi får sendt dem hjem igjen.

Jeg antar at Erna dessuten vil holde antallet nede på et nærmest symbolsk antall, som vil bety ytterst lite i den store sammenhengen for Norge.

Jeg ser også at de som er aller mest misfornøyd med FrP i regjering, anser FrP som et synkende skip, som er i ferd med å tape helt oppslutning. Man nevner at i sine glansdager, var FrP oppe i over 30% oppslutning. Vel, det er egentlig en temmelig urimelig sammenligning. For å vurdere hvordan FrPs velgere stiller seg til regjeringsdeltagelsen, bør man se hvordan oppslutningen har variert fra like før FrP gikk i regjering og frem til i dag. Og det som slår en, er at FrP har beholdt en bemerkelsesverdig høy oppslutning gjennom alle årene i regjering, helt motsatt av hva som vanligvis skjer.

Siste året før regjeringen Solberg ble etabler første gang, varierte FrP på 15-tallet, og i løpet av disse årene, har de holdt seg ganske stabile over 10%, og i det siste ligget på nærmere 13%. Og man må heller ikke glemme flommen av stemmer da Listhaug ble presset til å gå av.

Faktum er at FrP holder oppslutningen og har ingen grunn til å trekke seg ut, basert på manglende støtte fra sine velgere.

Og min vurdering av Erna, er at hun hele tiden har gitt FrP meget stort spillerom til å markere sine egne saker. Hun er en utrolig robust og tolerant politiker med stor sinnsro og evne til romslighet! Jeg heier på Erna!

Hele Norge ble rammet, ikke bare Ap!

Flere aviser, som Dagbladet og Bergens Tidende, har benyttet dagene omkring 22. juli til å sette søkelys på det såkalte Ap-hatet, som de mener er svært utbredt. Nå synes jeg det skal veldig mye til før det er berettiget å kalle politiske meninger for hat. Hva skal egentlig til før man kan snakke om hat? Er det hat å kalle Sylvi Listhaug for ondskapsfull, slik det gjøres av noen? Er det hat å kalle FrPs velgere for søppel som hører hjemme i rennesteinen, slik andre gjør? Er det hat å si at Sylvi Listhaug pisser på Utøya-ofrene slik AUFs nestleder Mani Hussaini gjorde? Er det hat å kalle hennes meninger for nazisme og fascisme slik atter andre gjør?

Det som kjennetegner dem som skriver om dette såkalte Ap-hatet, er at de utelukkende gir Aps politiske motstandere skylde for antipatien mot Ap. Og jeg legger merke til at de også synes å mene at det utelukkende er Aps motstandere som har ansvaret for at den politiske retorikken holdes på et saklig og anstendig nivå.

Ap er altså helt uten ansvar for at de er dårlig likt av store deler av befolkningen. Og det skyldes verken deres egen politikk eller deres til tider svært usaklige retorikk mot FrP og i særdeleshet Sylvi Listhaug. Når Ap og deres sympatisører skal forklare antipatien mot Ap, så er det alltid de andres skyld. Selv etter forrige stortingsvalg, der Aps strategi omtrent utelukkende gikk ut på å kjøre kampanje etter kampanje mot de andre partienes politikk og de tapte stort på det, gikk det visst ikke opp for Ap at folk flest synes denne måten å føre politikk på er både usympatisk og forkastelig.

Det store problemet for Ap, er at de ikke skjønner at når de stempler FrPs innvandringspolitikk som rasistisk, kald og hjerterå, så stempler de samtidig alle de velgerne som er enige med FrPs innvandringspolitikk for å være det samme. Og faktum er at Ap har holdt på med denne stemplingen av store deler av det norske folk som rasister i årtier etter årtier. Det er grenser for hvor lenge en befolkning orker å høre hvor grusomme de er, uten at de reagerer. Og særlig provoserende oppleves det at det som i det ene øyeblikket er grov rasisme, når FrP mener det, det er ansvarlig og god politikk idet Ap overtar de samme meningene. Velgerne er ikke dumme. De husker hvor grovt Ap har stemplet deres meninger gjennom mange år.

Ap minner på mange måter om en person som opptrer svært usympatisk og uakseptabelt overfor andre, og når han får ubehagelige reksjoner tilbake, så føler han seg som et krenket offer. Før Ap innser denne dynamikken, vil intet forandre seg i folks oppfatning av dem. Man stempler ikke ustraffet folk flest som rasister som hører til i rennesteinen uten at folk reagerer tilbake.

Jeg ser at Aps varaordfører i Oslo velger å fokusere på den grusomme terroren som rammet hele Norge for 7 år siden, og samtidig uttrykker sinne for at det ikke har vært mer fokus på bakgrunnen for hendelsen. Har hun glemt så inderlig vel hva som skjedde forrige gang Ap forsøkte å bruke en gal manns verk til å ramme høyresiden i norsk politikk? Det ble en opprivende hendelse for mange av ofrene, og det opplevdes åpenbart som svært vondt for mange av dem alt det grumset som ble rørt opp i. Vet Ap virkelig hva de gjør når de vil gå den veien igjen? Bør de ikke innse at det vil ramme deres egne mer enn noen andre?

Det var hele Norge som ble rammet av terroren. Ungdommene på Utøya var norske ungdommer, og terroren førte til stor sorg i hele befolkningen. Ap bør

vokte seg vel for å forsøke å utnytte denne tragedien til å ramme politiske motstandere!

HL-senterets undersøkelse stigmatiserer muslimer.

Hvorfor er så mange av de undersøkelsene som liksom skal påvise nordmenns rasistiske og fordomsfulle holdninger til andre grupper så ofte beheftet med så mange feil? Det spørsmålet har jeg ofte stilt meg etter å ha lest et utall slike undersøkelser. Senest i forhold til den nylig publiserte rapporten fra HL-Senteret som mener å dokumentere svært negative holdninger til muslimer blant mange nordmenn.

Det er virkelig begredelig å se hva slags utvalg av påstander deltagerne har fått seg forelagt for å svare på i hvor høy grad de er enige i disse. Se bare her:

• Muslimer ønsker å overta Europa og utnytter deler av eliten for å fremme sine mål

• Muslimer er først og fremst lojale mot islamske lover og derfor illojale overfor norske/europeiske verdier

• Muslimer kan ikke integreres fordi de egentlig ikke vil

• Muslimer forakter demokrati og utgjør en trussel mot vestlig kultur

• Muslimer snakker med to tunger

• Muslimer er styrt av en hatefull gud

• Muslimer mangler humanisme

• Muslimer mishandler kvinner, og den muslimske mannen er styrt av en primitiv seksualitet

Jeg vil si at det nærmest er en fornærmelse mot oppegående, tenkende mennesker å få seg forelagt en slik liste. Påstandene bygger på som utgangspunkt at "muslimer" er en ensartet gruppe, at alle står for det samme, at alle har kollektiv skyld og at ingen individuelle forskjeller eksisterer.

Hva skal et intelligent og reflektert menneske svare på f eks påstanden om at "muslimer" ønsker å overta Europa? Vel, hva er fakta om dette? Jo, fakta er at vi relativt ofte kan bivåne sinte og ekstreme muslimer på TV som erklærer at deres mål er at islam skal bli hele Europas religion. Det kan altså ikke herske noen tvil om at for akkurat disse muslimenes vedkommende, så må man si at utsagnet er 100% riktig.

Angir man som svar på utsagnet at man er 100% enig, så er det altså helt korrekt for noen muslimer. Men de aller fleste oppegående mennesker vet at akkurat disse aggressive muslimene ikke er representative for alle muslimer. Men det gir ikke spørsmålsstillingen noen mulighet for å svare. Man kan eventuelt svare at påstanden bare er delvis riktig, men hva gir man da egentlig uttrykk for? At det bare er delvis riktig at muslimer ønsker å overta Europa, i betydningen dette ønsker de i liten grad, eller uttrykker man at noen få ønsker det med ikke alle. Se, det er det helt umulig å vite ut fra svarene fordi selve spørsmålsstillingen inneholder et premiss om at alle muslimer er like.

Svarer man bekreftende på at denne påstanden er delvis riktig, blir man for øvrig plassert i den gruppen nordmenn som har forutinntatte eller negative holdninger til muslimer, selv om man overhodet ikke har det, men kun har registrert på nyhetene at visse muslimske grupper har erklært at de ønsker å overta Europa.

Og hva med påstanden om at muslimer selv har skylden for skepsisen mot dem? Igjen, en komplett umulig problemstilling å besvare meningsfullt. Sannheten er sannsynligvis at muslimer som kommer i et meget dårlig lys i mediene, ødelegger for flertallet av dem som oppfører seg fredelig og ikke forårsaker negative oppslag. Men hvordan i all verden skal man få frem dette synet i en undersøkelse som har som premiss at alle muslimer er like, alle har like holdninger og alle oppfører seg likt?

Og sånn kan man fortsette. Det er helt umulig å si noe om nordmenns holdninger, og om det dreier seg om fordommer, eller reelle fakta. Det er ikke en fordom å mene noe om muslimer, dersom det faktisk er realitetene for en del av dem. Men undersøkelsen stigmatiserer i utgangspunktet muslimer som en ensartet gruppe.

Hva er det Dagbladet er så fryktelig redd for?

Jeg leser Dagbladet på nett i dag, og ser at de har hele tre meningsytringer som enten angriper de nye alternative mediene, som Resett, eller som fremstår som ren kampanjejournalistikk mot en nyansert fremstilling av følgene av innvandringen til Norge.

Jeg skal ta dem alle i rekkefølge, og begynner med Sharam Alghasi, mediesosiolog, og hans artikkel med tittel «Farlig utvikling i «alternative medier». Og la meg si med en gang: Det problematiske med hele denne ytringen, er at Alghasi feiltolker sitater, overdriver og helt mangler motargumenter mot de sitatene han refererer til.

Alghasi mener «de nye mediene» bygger på to grunnleggende prinsipper, som han er sterkt uenig i:

«For det første brukes, eller misbrukes til stadighet, informasjon på nettplattformene til å underbygge ideen om at masseinnvandring, særlig fra muslimske land, truer med å tilintetgjøre vårt gode liv. Og for det andre får vi til stadighet servert at det er skjulte hender som forhindrer at det norske samfunnet skal få vite hva som egentlig foregår.»

For å underbygge denne påstanden, bruker Alghasi et sitat fra rights.no:

«Gitt det store innvandringspotensialet fra den ikke-vestlige verden de kommende tiåra, risikerer vi å miste de, historisk sett, uslåelige godene vi har bygd opp».

Når Alghasi så skal referere til dette utsagnet, mener han at det i virkeligheten står: «Sannheten hos rights.no er altså å formidle hvordan landet vårt, rett foran øynene våre, går under. Og det er islam og en muslimsk invasjon som er skyldig i undergangen.»

Dette kan ikke kalles annet enn en gigantisk feiltolkning av både utsagnet og det de alternative mediene står for. Når det stilles spørsmål ved om omkostningene ved innvandring kan true vår velferdsmodell, så «hører» altså Alghasi (og mange innvandringsliberale med han) «samfunnet vårt er i ferd med å gå under» og «tilintetgjør vårt gode liv». Når man står overfor meningsmotstandere som i så stor grad bedrive fri diktning i sine feiltolkninger, blir det uhyre vanskelig å føre en meningsfull dialog. Det flere alternative medier påpeker, er at kostnadene ved innvandring begynner å bli så enorme, at det muligens kan true vårt velferdssamfunn og kanskje kan føre til at den enkelte nordmann i fremtiden vil få begrenset sine velferdsgoder og kanskje må betale mer skatt for at vi skal kunne opprettholde de velferdsgodene vi har i dag.

Men i stedet for å forholde seg til denne realiteten, som er påvist av flere seriøse forskere, så mener altså Alghasi at de alternative mediene slynger ut påstander om at Norge holder på å gå under. Hvem er det som er nyansert og hvem er det som er usaklig i en slik debatt?

Mediesosiologen har også en ytring angående kommentarfeltet i Resett:

«Samme temaet, med statsminister Ardner på New Zealand, iført hodetørkle, får også oppmerksomhet i kommentarfeltene på Resett: «Hva er vitsen med hodetørkle? Hun kan vel være like empatisk uten sjal på hodet eller?». Til svar får han blant annet: «Noen kan bli seksuelt opphisset, det passer sikkert dårlig». Litt av en «folkedypstenkning» det.»

I denne sammenhengen må jeg nesten spørre Alghasi: Følger han overhodet ikke med i mediene og vet han ingenting om hva en del muslimer forteller om årsaken til at kvinner må bruke hijab? Det fortelles stadig vekk at kvinner skal bruke hijab fordi de må gjøre seg selv mindre attraktive for menns seksuelle lyster. Vet ikke Alghasi dette? Selvsagt må det være lov å henvise til slike uttalelser som er offentlig fremsatt av muslimer, i en sarkastisk kommentar til at kvinner på New Zealand bærer hijab for å vise medfølelse med ofrene i terroren mot en moske i New Zealand. Hele motivasjonen for å bruke hijab, slik det fremstilles av muslimer selv, er jo at kvinner ikke skal vekke seksuelle lyster hos menn. For da kan de rett og slett ikke styre seg og bare MÅ voldta eller tiltvinge seg sex på stedet? Jeg bare spør!

Men slik er hele Sharam Alghasis ytring som liksom skal vise at de alternative mediene er farlige. Han fremstår som uopplyst og uinformert om realitetene i Norge, og han misforstår, feiltolker og overdriver. Jeg skjønner ikke at Dagbladet ikke krever høyere standarder av de ytringene de publiserer. Det vil si, jeg skjønner mer og mer at Dagbladet kjører en ren kampanjejournalistikk mot alle som er kritiske til masseinnvandringen fra land i Asia og Afrika, og fakta bryr de seg svært lite om.

Men la oss gå videre til en redaksjonell kommentar i Dagbladet: «Folk flest ser både problematiske og berikende sider ved innvandringen». Dagbladet har fått med seg SSBs årlige undersøkelser om nordmenns holdninger til innvandrere generelt og muslimer spesielt, og konkluderer med følgende:

«Samtidig er det på tide å slå tilbake mot all den svartmalingen som f.eks. Sylvi Listhaug og Hege Storhaug står for. Folk flest ser både problematiske og berikende sider ved innvandringen. Denne realismen er langt bedre enn ensidige og konstruerte beretninger om Norges undergang».

Igjen kommer denne usanne påstanden om at alternative medier påstår at Norge står foran en undergang pga av den store innvandringen. Hvorfor klarer ikke Dagbladet å forholde seg til de argumentene som faktisk fremføres av innvandringskritiske medier og personer, men føler seg berettiget til å lage meningsløse karikeringer av reelle og saklige argumenter i forhold til hva innvandringen fører med seg for vårt samfunn? Jeg kan bare komme på ett eneste svar: De tør ikke. De tør ikke å forholde seg til fakta, men er i stedet nødt til å dikte opp meningsløsheter som liksom skal være en gjengivelse av kritikernes meninger. Men i virkeligheten så slike påstander som at Sylvi Listhaug mener at Norge holder på å gå under kun oppdiktede meningsløsheter som er egnet til å hisse opp venstreorienterte mot Listhaug. For det er nettopp det Dagbladet og venstresiden driver med: De ønsker å skape et hat mot

innvandringsmotstandere og de skyr ingen løgner og overdrivelser! Det er god grobunn for «det gode hatet» i Dagbladet!

Og hva i all verden har folks holdninger til innvandrere og muslimer å gjøre med de reelle tallene for f eks arbeidsdeltagelse? Om nordmenn flest mener at innvandrere bidrar godt i arbeidslivet, så endrer jo det ingenting på tallene som viser at enkelte grupper reelt sett nesten står helt utenfor arbeidslivet. Skal vi fra nå av helt se bort fra de faktiske tallene fordi SSB kan vise til at nordmenn flest tror at innvandrere i Norge bidrar veldig godt i arbeidslivet? Bør vi ikke heller spørre: Hvorfor tror den jevne nordmann dette? Kan det være fordi norske medier fremstiller det slik? Kan det være fordi norske medier underslår fakta?

I det siste har vi også sett flere eksempler på at både NRK og TV2 regelrett underslår overgriperes identitet og opprinnelse. De kalles bare «norske statsborgere», eller man kommenterer overhodet ikke at det dreier seg om innvandrere. Vi vet alle hvorfor dette gjøres. Norske journalister tror ikke nordmenn tåler å høre hvor mye knivstikking, overfall, utpresning og voldtekter som våre nye landsmenn står for, fordi de dermed vil bli rasister og gå mot innvandring. Men det vil ikke mediene ha. Derfor skjuler de sannheten og kaller de alternative mediene for rasister fordi de forteller nordmenn sannheten.

Til slutt en liten kommentar til Abdullah Alsabeehg, utdanningspolitisk talsperson, Oslo Arbeiderparti, som skriver: Snakk med oss, Siv, ikke snakk mot oss. Alsabeegh skriver utførlig om sin og sin families strabasiøse ferd fra å være fattige flyktninger, til å bli godt integrerte innvandrere med tilhørighet til Norge. Men hvor i all verden får Alsabeehg det fra at det er han og hans like Sylvi Listhaug og andre innvandringskritiske personer kritiserer når de snakker om innvandrere som er dårlig integrert, som aldri blir aktive i arbeidslivet men som lever som sosialklienter hele sitt liv? Hvorfor i all verden er det så utbredt fra godt integrerte innvandrere å identifisere seg med innvandrere som er dårlig integrert? Det er jo ikke DEM kritikken gjelder! Som lærer opplever jeg ofte at det fremsettes kritikk i mediene både mot lærerstanden som sådan og mot enkeltlærere. Men dersom jeg forstår at kritikken ikke passer på meg og ikke rammer meg, så blir jeg overhodet ikke opprørt fordi andre lærere kritiseres!

Jeg vil oppfordre alle innvandrere som er godt integrert i samfunnet, som tar utdanning, skaffer seg jobb og deltar aktivt i samfunnet på alle områder: Slutt å se på deg selv som bare en innvandrer! Se på deg selv som en nordmann som har lykkes godt! Og slutt å tro at kritikk av negative utgaver av islam, lav deltagelse i arbeidslivet, parallellsamfunn, vold og knivstikking begått av innvandrere er en kritikk av deg! Du har overhodet ikke noe ansvar for hva

andre innvandrere måtte gjøre. Og kritikk av innvandrere som utnytter Norges velferdsgoder er på ingen måte en kritikk av deg!

Kort og godt: Identifiser deg med nordmenn, godeste Abdullah Alsabeehg, hvis du da vil anses som en!

Hva er det disse demonstrerende kvinnene er så rasende for?

En del kvinner er rasende og har tatt til gatene for å forsvare sin rett til selvbestemt abort, som de anser som truet. Når jeg ser plakater og bannere fra disse demonstrasjonene og hører og leser hva demonstrantene uttaler, så lurer jeg på: Har disse kvinnene ikke skjønt hva det er Erna Solberg har åpnet for å føre samtaler med KrF om? Tror de at H og KrF har tenkt å avskaffe selvbestemt abort? Er det derfor de er så rasende? Og er det derfor de har laget alle disse makabre plakatene?

Men så er altså ikke den selvbestemte retten til abort truet i det hele tatt. Det eneste H og KrF skal føre samtaler om, er noen ørsmå endringer som kun gjelder noen titalls kvinner hvert år. Det gjelder ordlyden i paragraf 2c (om alvorlig syke og/eller ikke-levedyktige fostre) og det gjelder retten til tvillingabort. Intet annet skal endres, og det er ikke sikkert at det blir noen enighet om å endre noe overhode. Hadde det ikke vært mer rasjonelt å vente med raseriet til man fikk vite resultatet av samtalene? Kanskje blir det ikke noe flertall for en eneste endring, selv om H og KrF skulle bli enige!

Jeg må innrømme at jeg føler et visst ubehag ved store, rasende folkemasser som ønsker å tvinge gjennom sitt syn helt på tvers av demokratiets spilleregler. Slike opphissede masser har en stygg tendens til å bli usaklige, uetterrettelige og selvrettferdige, samt fjerne seg fullstendig fra det saken egentlig handler om: I dette tilfellet altså noen ørsmå endinger som overhodet ikke truer selvbestemt abort.

I tillegg til disse opphissede kvinnene i gatene, er enkelte av dagsavisene fulle av kvinner som skriver og forteller om hvor glad de er for at de fjernet sitt syke foster og kvinner som forteller om at de hadde valgt å fjerne sitt foster dersom de hadde visst hvor vanskelig livet viste seg å bli. Jeg synes det er trist lesning. Enkelte kvinner får seg til og med til å skrive at de fjernet sitt foster ut fra kjærlighet. Jeg kan godt forstå at det kan synes som den beste løsningen å fjerne fosteret når man får vite at det har sykdommer eller skavanker, men å si at man fjerner det av kjærlighet? Vil det ikke være mer naturlig å si at man fjerner det med stor sorg?

Jeg skal ikke uttale meg så skråsikkert om abortering av fostre med så alvorlige defekter at det uansett vil dø kort tid etter fødselen, men når det gjelder tvillingabort, så synes jeg det rett og slett er makabert at kvinner som har blitt velsignet med et tvillingpar kan tenke seg å avlive det ene fosteret ved at det sprøytes gift rett inn i hjertet på det fosteret man ikke ønsker skal få leve. Jeg grøsser ved tanken på hvordan et fullkomment friskt foster blir fratatt livet fordi moren ikke synes hun kan klare å ta vare på to barn. Tvillingreduksjon synes jeg rett og slett er en inhuman praksis i et ellers humant samfunn.

Og så kan man jo nesten ikke slutte å undres over at det fremdeles finnes mennesker som ikke klarer å bruke de tallrike hjelpemidlene samfunnet tilbyr for å slippe å bli gravid dersom man ikke ønsker det. Prevensjon i alle varianter tilbys i fleng, angrepillen er lett tilgjengelig dersom man har vært uheldig og kondomet har sprukket, og det å slippe å bli gravid dersom man ikke ønsker det, burde være den letteste sak i verden. Likevel blir tusenvis av kvinner uønsket gravide og velger abort som løsning på sin egen lemfeldige adferd. Jeg fatter det ikke, må jeg innrømme.

Likevel tror jeg ikke det er noen vei å gå foreløpig å avskaffe fri abort og gå tilbake til den gammeldagse nemdavgjørelsen, så lenge nemden bygger på det samme regelverket som gjelder for selvbestemt abort. Og så vil jeg legge til at slagordet "kvinnens rett til å bestemme over egen kropp" er fullstendig meningsløst. Alle vet at et foster ikke er en del av kvinnens egen kropp. Fosteret er spiren til et eget, selvstendig liv, og har en egen, selvstendig verdi, helt uavhengig av kvinnen. Og en ting er at kvinner skal ha rett til å bestemme over egen kropp, men har de også rett til å bestemme over helsevesenet? Helsevesenet er samfunnets ansvar, og det gjøres prioriteringer hele tiden, som er styrt av samfunnets vedtatt politikk. Ingen andre friske mennesker kan gå inn på et sykehus og kreve å få utført en operasjon etter eget forgodtbefinnende. I de fleste aborter, er både mor og barn fullkomment friske. Samfunnet har en selvfølgelig rett til å avgjøre om aborter er noe man vil bruke sykehusenes leger, sykepleiere og budsjetter til.

Jeg skjønner heller ikke hvordan det er mulig for leger å være med på disse tusenvis av aborter på fullkomment friske fostre hvert år. Deres oppdrag er å redde liv, ikke å ta liv. Jeg skjønner ikke at ikke flere helsearbeidere opplever store samvittighetskonflikter i forhold til denne blodige praksisen!

Hva er egentlig Marte Michelets agenda?

Marte Michelet har skrevet en bok der kanskje en av Norges aller viktigste nasjonale hendelser, nemlig motstandskampen mot den tyske

okkupasjonsmakten rives ned og ender opp som jødefiendtlige, rasistiske mannfolk som var nærmest likegyldige til at norske jøder ble gasset i hjel i tyske konsentrasjonsleirer. I Dagbladet, Michelets tidligere arena, der hun fikk boltre seg fritt med sin private, politiske agenda, hylles selvsagt hennes bok og karakteriseres som årets viktigste bok. Men etter hvert som faghistorikerne kom på banen, har bildet blitt et noe annet. Det Michelet selv anser som «avsløringer» viser seg å være velkjent og overhodet ikke nye opplysninger, og den historikeren hun har benyttet aller mest, føler seg sveket av henne, og er totalt uenig i hennes konklusjoner. Kanskje noe som burde vekke til en viss ettertanke?

De som leste Dagbladet i den tiden avisen var mikrofonstativ for Marte Michelet, kjenner godt til hennes ytterliggående, radikale politiske agenda, hennes ekstreme feminisme, noen vil kanskje si mannshat, og ikke minst hennes syn på Norge som et sykt og rasistisk samfunn. Etter publiseringen av Brochmann-utvalgets rapport om innvandringens konsekvenser for Norge, skrev den da gravide Marte Michelet en artikkel i Dagbladet, som var så ekstrem, at selv mange av hennes egne tidligere støttespillere ble sjokkert og tok avstand fra hennes groveste utsagn om sitt eget land: «Jeg kan ikke verne min ufødte datter mot det syke, innvandrerfiendtlige klimaet hun skal fødes inn i.» Det er altså Norge hun beskriver som sykt og innvandrerfiendtlig. Det er Norge, som i undersøkelse etter undersøkelse blir kåret til et av verdens aller beste land å leve i. Og samtidig som hun kommer med slike grove påstander om Norge, erklærer hun at «Jeg har ikke lyst til å skrive kommentarer, jeg har lyst til å knuse ting.»

Dette er altså kvinnen, som helt uten historisk kompetanse nå har utgitt en bok som etterlater et av de stolteste kapitlene i norsk historie som grumsete, rasistisk og jødefiendtlig. Resett har fått mye sinne mot seg for å ta opp spørsmålet om det store inntoget av kvinner i det norske forsvaret har påvirket forsvarets stridsevne. Det tåles ikke av det politisk korrekte Norge. Den slags skal IKKE være et tema. Vi vil ikke vite det og vi vil ikke høre om det. Da vil kanskje sinne mot Resett bli like stort om en skribent her våger å påstå at Marte Michelet neppe kan ha evner til å gi et bare forholdsvis nøytralt bilde av historiske hendelser som involverte omtrent utelukkende menn, og som siden har blitt stående som et av de stolteste øyeblikkene i Norsk historie. Hat har blitt et av de vanligste uttrykkene å beskylde sine motstandere for i våre dager. Som regel er det overdrevet og ubegrunnet, men når et menneske erklærer Norge for å være et sykt og fremmedfiendtlig samfunn, er det å trekke det for langt å si at det virker som hun hater Norge? Og hennes ekstremfeminisme vil nok mange oppleve som et uttrykk for hat mot norske menn. Er det mulig å klare å gi et nøytralt bilde av

historiske hendelser når man ser dem gjennom slike briller? Jeg vet ikke, men jeg må innrømme at jeg tviler på det. Er det alt for spekulativt å anta at Marte Michelet kan ha følt en viss skadefryd når hun mente å kunne dokumentere at det som alle trodde var norske helter, bare var en gjeng jødehatere? Jeg skal ikke gå så langt som til å si at Marte Michelet ønsket å rive disse menneskene ned, men tatt i betraktning hennes syn på Norge og på norske menn, så ligger det ganske nær opp i dagen å gjøre seg sine stille tanker.

Faghistorikerne er så godt som unisone i sin kritikk av Marte Michelets kildebruk. Det er dokumentert med all tydelighet at hun er svært selektiv i sin sitatbruk, hun velger ut det som passer inn i hennes agenda, og hun utelater deler av uttalelsene, slik at innholdet blir fordreid. De fleste synes enige om at Marte Michelet er en meget dyktig skribent, og flere roser de avsnittene som bæres oppe av hennes skrivedyktighet, men det hjelper jo så lite når sitatbruken er så selektiv og fordreid og spekulasjonene alt for tydelige i forhold til realitetene i uttalelsene hun bygger på. En meget viktig innvending er også hennes manglende drøfting av sine påstander og hennes manglende evne til å se andre mulige forståelsesmåter. Michelet har åpenbart følt at hun var på sporet av en skandalisering av gutta på skauen og har gått «all in». Kanskje har hennes egen agenda stått i veien for en mer nøytral analyse? Kanskje var ikke motstandsmennene fullt så likegyldige i forhold til jødenes skjebne som hun vil ha det til? Eller kanskje visste de ikke så mye som Michelet er så sikker på?

Jeg må innrømme at jeg ser Marte Michelets bok som en del av den pågående selvpiskingen av nordmenn og det norske samfunnet som venstreradikale og såkalte antirasister driver nærmest helt systematisk. Man ønsker å rive ned alt det som nordmenn har vært stolte av, man vil fremstille vårt samfunn som rasistisk og sykt og den ekstreme feministismen anser norske menn som undertrykkende, brutale og undertrykkende. Det er ytterst krevende å klare å vurdere fortidens mennesker på en måte som er tro mot datidens tenkemåte og holdninger. Sønsteby uttalte at motstandsmennene anså det som sin oppgave å slåss mot tyskerne. Har vi i ettertiden dermed rett til å hevde at de var jødefiendtlige og likegyldige til jødenes grusomme skjebne? Hadde hjemmefronten et større moralsk ansvar for å hjelpe jødene å flykte enn andre grupper i samfunnet? Jeg er ikke historiker, og kan ikke vurdere hva andre eventuelt kunne ha foretatt seg, men synes det er et relevant spørsmål. Var forresten kvinnene spesialt aktive når det gjaldt å hjelpe jødene? Var de dermed mer likegyldige, dersom svaret er nei? Det er lett å gå vill i spekulasjoner.

Marte Michelets bok bør etter min mening vurderes i lys av hennes selverklærte oppfatning av Norge, norske menn og hennes politiske synspunkter. Enhver vurderer historien og samfunnet i lys av sin egen virkelighetsoppfatning. Og

Michelets måte å rive ned viktige nasjonale hendelser passer bare så alt for godt inn i hennes erklærte politiske synspunkter.

Artikkelen bygger på avisenes omtale, Michelets egne artikler og hennes uttalelser i diskusjoner i mediene.

Hvem eier egentlig definisjonsmakten for hva en hijab skal symbolisere?

Det vakte sinne hos en god del islam-kritikere da en somalisk SV-kvinne for ikke lenge siden sto på talerstolen i det norske stortinget. Mange mener at hijaben symboliserer religiøs ekstremisme og undertrykking av kvinner. Men er det nødvendigvis slik den enkelte kvinne i hijab oppfatter sin hijab? Se, det burde være et spørsmål vi som kritiserer islam i det offentlige ordskiftet burde ofre noen flere tanker. Vi lever i et liberalt demokrati, og i tråd med det er den utbredte holdningen til våre medmennesker å vise toleranse og aksept for annerledeshet, så lenge det ikke går ut over noen.

Jeg vil sannsynligvis utsette meg for vrede i kommentarfeltet ved å ta opp dette temaet til drøfting, det vet jeg fra tidligere, når jeg har luftet lignende tanker. Men i mine øyne er det særdeles viktig at ikke vi, som mener å være talsmenn for frihet fra religiøs undertrykking selv blir like autoritære og ensrettede i vårt forhold til innvandreres klesdrakter, kun ut fra vår egen definisjon av hva de symboliserer. Man kan jo tenke seg en ultrakonservativ muslim som mener at sterk sminke og klær som viser mye hud for ham symboliserer prostitusjon. Han vil ut fra det kunne fordømme nesten enhver norsk kvinne for å oppføre seg som prostituerte, og hans logikk er nøyaktig den samme som når islam-kritikere påstår at alle kvinner i hijab støtter religiøs undertrykking.

Den fanatiske muslimen har selvsagt rett i at enkelte oversminkede og utfordrende kledde kvinnene er prostituerte, på samme måte som sikkert noen kvinner i hijab, bruker hijaben nettopp for å vise sitt støtte til IS-lignende regimer. Men feilen man gjør når man uten videre påstår at dette gjelder alle kvinner, er at man bygger kun på sin egen oppfatning uten å forsøke å sette seg inn i hvordan den enkelte kvinne faktisk oppfatter sin klesdrakt, og hva som motiverer henne til å kle seg akkurat slik hun gjør. Det er selvsagt kun det enkelte individ som vet hvorfor hun selv bruker hijab, hva som er hennes motiver og hva hun ønsker å signalisere. Et hvert enkeltmenneske bør få slippe å være et symbol på noe annet enn seg selv. Problemstillingen får meg til å tenke tilbake til min ungdom, da jeg tilhørte de utpregede hippiene med langt hår og slitte klær, men inni meg var en temmelig uskyldig og snill gutt, som verken røkte hasj eller rekte rundt uten bopel og ruller ut soveposen der det falt seg sånn. Men jeg skjønte etter hvert at samfunnet ellers oppfattet meg som en

hasjrøykende, asosial og halvkriminell person kun på grunn av mitt utseende. Jeg ble flere ganger sjokkert over å stå overfor mistenksomhet og fiendtlighet kun pga mitt utseende. Jeg var jo egentlig en snill og veloppdragen gutt! Det er en ubehagelig opplevelse for et menneske å bli bedømt pga andres fordommer og feiloppfatninger.

Jeg er sikker på at dette også er noe mange kvinner i hijab opplever, dessverre. Noen reagerer med intoleranse uten å kjenne noe som helst til det mennesket som befinner seg inni hijaben. Vi bør etter min mening la den enkelte jente og kvinne få slippe å bli oppfattet som symboler på noe som gir mening for oss, men som kan være fullstendig fjernt fra deres egen oppfatning av sin hijab. Som sagt i tidligere artikler, så kjenner jeg mange kvinner som anvender hijab, og ingen av dem jeg har snakket med dette om, mener selv at deres hijab skal symbolisere noe spesielt i religiøs sammenheng. Ingen setter den heller i sammenheng med det som ofte påstås, at de ikke skal gjøre menn seksuelt opphisset. For kvinnene har hijaben mest å gjøre med tradisjon, bluferdighet og sjenanse. De har vokst opp i samfunn hvor det ikke har vært regnet som passende for kvinner å gå uten hijab eller sjal, og det burde være kjent for alle, at slike vaner og tradisjoner kan det ta lang tid å frigjøre seg fra. Landene mange av kvinnen kommer fra befinner seg på et utviklingstrinn som ligger århundrer etter oss, og den gangen vi var like uutviklet, brukte også kvinnene sjal. Det tar tid for innvandrere å nå den selvtilliten og frihetsfølelsen norske kvinner er oppvokst med. Kvinner har svært liten verdi i mange samfunn, og de har lært at de helst skal være usynlige. Jeg som kjenner mange av dem, ser at de legger helst ikke ut bilder av seg selv en gang på FB. Så dypt sitter det.

Det blir flere og flere kvinner i hijab, påstår noen, og legger det til at dersom utviklingen fortsetter, vil en stor del av kvinnene i Norge i fremtiden bruke hijab. Jeg tror dette er helt feil. Grunnen til at man ser flere kvinner med hijab, mener jeg kun skyldes at vi har fått større innvandring fra land der hijab er vanlig – f eks Somalia. De somaliske kvinnene har gjennomgående bodd i Norge i relativt kort tid, og er enda ikke særlig godt integrert i det norske samfunnet. For andre innvandrergrupper som har bodd i lengre tid i Norge, ser det for meg ut til at utviklingen er ganske åpenbar: Færre og færre bruker hijab, jo lengre tid de har bodd i Norge og jo bedre de er integrert. Den sist ankomne gruppen, flyktninger fra Syria, ser bare i liten grad ut til å bruke hijab, unntatt de eldre kvinnene.

Jeg befinner meg ofte i svært innvandrerrike områder, både på Holmlia, Bjørndal og Mortensrud. Senest i dag var jeg og handlet på storsenteret på Mortensrud. Jeg observerte et stort antall innvandrerjenter og -kvinner. Felles for dem var at nesten ingen brukte hijab. Jeg så kun noen få somaliske jenter

med hijab. Jeg tør påstå at bruken av hijab kommer til å bli et meget kortvarig kapittel i norsk historie. Innen et par generasjoner vil det mest sannsynligvis nesten ikke forekomme – under den forutsetningen at vi ikke har åpne grenser for like stor innvandring også i fremtiden. Men det håper jeg ikke. Vi bør sette en sluttstrek for den perioden i vårt samfunn nå!

La meg få legge til at jeg er motstander av at personer i offentlige stillinger i politiet, forsvaret, domstolene osv skal få bære hijab. Og jeg er tilhenger av forbud mot buka, nikab og lignende heldekkende klesdrakter. Selv i et liberalt demokrati bør visse stillinger ha krav om absolutt objektivitet, og enhver borger av landet bør være forpliktet til å vise sitt ansikt i offentligheten.

Hvem sitt "hat" er det egentlig som trigger truslene?

Allerede i den aller første nyhetssendingen etter at det ble kjent at CNN og flere kjente demokrater hadde mottatt en hjemmelaget rørbombe, kom Pål T. Jørgensen på TV2 med de første spekulasjonene om at det sannsynligvis må være Trump sitt såkalte «hat» som har inspirert en politisk fanatisk tilhenger til å sende ut bombene. Ifølge Pål T. Jørgensen uttrykker Trump sitt «hat» i alle sine taler til sine tilhengere og dette «hatet» smitter over på hans tilhengere og får dem til å begå voldshandlinger.

Pål T. Jørgensen har, sammen med Fredrik Græsvik, aldri forsøkt å skjule sin intense antipati mot Donald Trump, og rørbombene må tydeligvis ha kjentes som en kjærkommen anledning til å koble Trump direkte til voldelige handlinger og gi ham skylden for dem. Dette er velkjent taktikk fra venstresiden gjennom flere tiår, der de stadig vekk gir personer de er politisk uenige med ansvaret for å legitimere og stimulere til vold pga sine politiske synspunkter.

Mange var raskt ute med å gi FrP skylden for ABBs grusomme terror, og hver gang Ap eller Ap-politikere opplever «hat» eller trusler, kommer de samme amatørmessige og overforenklede analysene: Det er Listhaug sin skyld, det er FrP sin skyld, det er høyresidens skyld. Men er det virkelig så enkelt?

Før jeg går videre, la meg bare understreke at jeg er en fredelig og vennlig mann, som selvsagt ikke ønsker å forsvare verken trusler, sjikane eller politisk vold. Men jeg må innrømme at jeg stor interesse for å forsøke å forstå hva slags psykologiske mekaniser som egentlig går forut for at mennesker mister helt selvbeherskelsen og tyr til trusler og vold.

Og jeg er helt sikker på at de analysene som f eks Pål T. Jørgensen presenterer er overforenklede, overfladiske og spekulative. Jeg tror nemlig vi må lete helt andre steder og i et helt annet hat for å finne ut hva som trigger raseriet til

Trump-tilhengere. Følger man ulike nyhetsmedier som dekker amerikansk politikk, synes det nemlig åpenbart at det finnes et utpreget hat, ikke blant Trumps tilhengere, men i langt større grad blant fanatiske motstandere av Trump.

Selv ellers sindige demokrater har f eks ikke gått av veien for å vise forståelse for at Trumps talskvinne blir nektet servering på restauranter, og er heller lunkne til å ta avstand fra fanatiske folkemasser som skriker ut sitt hat mot Trump og uttrykker at han burde skytes eller henges. Trumps talskvinne er forøvrig den aller første i sin rolle som må ha konstant politibeskyttelse pga alle truslene mot henne. Mange kaller dette sydende hatet mot Trump for «det gode hatet» fordi det dyrkes frem av dem som mener å være «de gode», som vil bekjempe «den onde» Trump.

Slik jeg kjenner menneskenaturen, så er det dette hatet mot Trump, som i aller størst grad trigger raseriet hos Trumps tilhengere, mens det å høre på Trump tale i mye større grad vekker sympati og gjenkjennelse. Trump sier det som skal sies, og det er hans tilhengere såre fornøyd med. Mens den nedlatende, foraktfulle og hatende tonen som kommer fra journalister og demokratiske politikere, vekker det motsatte, nemlig raseri, og det igjen kan trigge ubalanserte mennesker til å begå overilede handlinger.

I denne sammenhengen kan det også passe godt å kommentere Jonas Gahr Støres stadig gjentatte påstander om at alt som har kommet av trusler mot Ap og AUF'ere de siste måneden er Sylvi Listhaug sin skyld. Hun har, i følge Støre, inspirert til hat mot Ap og Utøya-overlevende fordi hun offentliggjorde en post på Facebook der hun i den konkrete saken om hvor lett eller vanskelig det skulle være å frata fremmedkrigere passet, påsto at Ap i denne helt konkrete saken satte terroristers rettssikkerhet over nordmenns trygghet.

Jeg kan overhodet ikke huske at mediene meldte om at det plutselig dukket opp en masse hets i sosiale medier pga dette Facebook-innlegget. Først noen dager senere fant Ap på at de kunne utnytte dette Facebook-innlegget, som altså overhodet ikke hadde noe med Utøya eller terroristen å gjøre til grov hets av Listhaug. Og Støre og andre kom med fullstendig ubeherskede og oppkonstruerte påstander om at Listhaug bevisst nørte opp under det samme hatet som fikk terroristen til å begå massedrap på AUF'ere, og da begynte reaksjonene etter hvert å komme i sosiale medier og i form av trusler mot Utøya-overlevende.

Det burde synes ganske åpenbart for alle som evner å foreta objektive, intellektuelle analyser uten å la seg hisse opp av ubeherskede emosjoner, at det var Aps og AUFs egne grove påstander og ubeherskede hets som hisset opp folk

og trigget dem til å komme med trusler. Og igjen: Dette er altså ikke et forsvar av trusler, men en analyse av hva som sannsynligvis utløste så mye sinne mot Ap. Når AUFs leder skriver på sin Facebook-side at Sylvi Listhaug pisser på de Utøya-overlevende, Og Aps leder Jonas Gahr Støre påstår igjen og igjen at landets justisminister bevisst nører opp under det samme hatet som skapte Utøya-terroren, så bør de faktisk kunne forutsi at motreaksjonene kan komme til å bli harde.

Alle dem som bidrar til å skape hat mot de politikerne de misliker, som Donald Trump i USA og Sylvi Listhaug i Norge, bør være klar over at det hatet de selv uttrykker faktisk kan få følger som kan ramme hardt. Og dette sier jeg helt uten å støtte verken hat, provokasjoner, trusler eller vold. Dette dreier seg om menneskelige reaksjoner som man bør være klar over at man trigger ved ubehersket hets og hatefulle angrep. I realiteten var det Ap selv som forårsaket de stygge angrepene på Utøya-overlevende ved å nøre opp om hatet mot Listhaug. Det bør de tenke over neste gang de vil forsøke noe lignende.

Hver mann – sin krenkelse!

Åjda, nå brukte jeg et litt omskrevet munnhell i tittelen, og så kommer jeg jo faktisk til å krenke halvparten av Norges befolkning. Unnskyld, kvinner, for krenkelsen. Med «hver mann» mener jeg selvsagt «hvert menneske». Man skal være ytterst forsiktig i vår tid med hva man skriver, for det står en hel hær av krenkede mennesker klare til å fortelle hvor vondt det er når noen helt uforvarende og utilsiktet har kommet til å tråkke dem på tærne, eller truffet et sårt punkt som personen gjerne kan føre tilbake flere slektsledd.

For eksempel er det mange som blir dypt krenket av at noen bruker fargemidler til å lage mørk hud. Det er åpenbart fryktelig vondt å oppleve for noen. Ikke fordi de selv har noen erfaring med slik fargelegging, men fordi det var noe som skjedde i filmindustrien for nesten hundre år siden, og av en eller annen grunn fører dette til assosiasjoner som gjør det nesten uutholdelig for noen å se mennesker med brunfarge i ansiktet. Det gjør tydeligvis veldig vondt, og kan ikke kalles annet enn grov rasisme. Selv en av Espen Eckbos karakterer, som ellers er en meget godslig og sympatisk type må nå slettes fra Eckbos repertoar, fordi noen har tenkt over at det er brukt ansiktsmaling, så da er det selvsagt dypt rasistisk og krenkende.

Man er visst ikke et ekte nåtidsmenneske dersom man ikke kan påberope seg å ha blitt grovt krenket i mediene, eller enda bedre, man har reagert fryktelig sterkt på vegne av andre som man mener må ha blitt grovt krenket. Og etter at Charles Hebdo har publisert en satirisk tegning, der klitoris er erstattet med en

fotball, som en kommentar til kvinnenes fotball-VM, har plutselig en hel del kvinner sluttet å være «Je suis Charlie Hebdo», for det får da være grenser for hvor mye man skal tåle selv fra et satirisk tidsskrift. Det får holde lenge at kvinnene stilte seg solidariske da et stort antall i redaksjonen i Charlie Hebdo ble myrdet, men det er jo bare bagateller når de begynner å være satiriske mot kvinner!! Da er de blødende og maltrakterte likene fort glemt, for det må jo anses som bagateller når de frekke folkene begynner å karikere fotball-VM for kvinner? Skjønner de virkelig ikke hvor utrolig upassende det er? Her er kvinnene i ferd med å begynne å ta igjen mennene innen en idrett der menn inntil nå fullstendig har dominert, og så kommer Charlie Hebdo her og kødder med fotball-VM? Alle må jo skjønne hvor lite noen drap på Charlie Hebdo-redaksjonen betyr i forhold til å lage satire over kvinner? Nei, la oss alle nå erklære at «Je ne suis plus Charlie»! Jer er ikke lenger Charlie, og fort glemt er de kalde likene. Og selv spør jeg meg: Hva kan det skyldes at man opplever dette som litt makabert?

Til slutt et lite skråblikk på kvinner som stiller opp offentlig ikledd truse med blodige underliv. I deres egne øyne er det sikkert en naturlig konsekvens av stortingets vedtak om at såkalt fosterreduksjon at norske kvinner nå vil finne frem strikkepinnene og stikke seg selv til døde med dem. Men så er dette altså bare en bagatell av en endring. Disse abortene har alltid har blitt foretatt etter uke 12, og skal nå sidestilles med alle andre aborter etter uke 12, og derfor godtas i nemd. Dette er en minimal tilpasning av abortloven til noe som ikke ble et alternativ før i 2016. Det kommer til å gjelde et bittelite fåtall kvinner, og betyr en tilpasning til alle andre land i Europa. Hittil har man godtatt at aborten ble innvilget før uke 12, men utført etter uke 12. Det burde være åpenbart for alle, at den tidligere praksisen ikke er i overensstemmelse med abortloven, der selvbestemt abort kun gjelder til og med uke 12. Men for en stor del norske kvinner, er altså dette grunn til å ta frem de aller største, mest blodige og makabre skremmebildene. De ser nå for seg tragiske dødsfall som en følge av at norske kvinner nå kommer til å finne frem strikkepinnene og maltraktere seg selv til døde. Jeg kan ikke si annet at jeg gremmes. Hvor sannsynlig er det at dette kommer til å bli følgen av denne minimale justeringen av abortloven?

Sannsynligheten er ytterst liten for at det kommer til å medføre noen endring overhode. De mest fanatiske kvinnene påstår at det er en ydmykende, vond og traumatiserende opplevelse å legge frem sin sak for en nemd. De som har innsikt i saken, sier at nemden består av svært forståelsesfulle og empatiske mennesker, som til fulle forstår kvinnenes situasjon, og bare ytterst sjelden går mot kvinnenes ønsker.

Men hva i all verden betyr realitetene når kvinnene kan lage fullt drama omkring sin vonde og vanskelige rolle som et menneske som bærer frem og føder barn? En del kvinner ser nesten ut til å mene at det er en grov krenkelse og urettferdighet mot kvinner fra naturens side at det faktisk er de som bærer frem barna! Er det ikke nesten som om naturen både er rasistisk og krenkende? Både mot kvinner og mot fargede?

Hvor er stoltheten over sin egenart og sin tilhørighet? Ser enkelte mennesker utelukkende på seg selv som ofre?

Hvite, middelaldrende menns kollektive skyld.

De aller fleste av oss er enige om at det er uakseptabelt å generalisere og stigmatisere ulike grupper i samfunnet. Men en gruppe er åpenbart unntatt: Stigmatisering og trakassering av menn, og da særlig hvite, middelaldrende menn, har nå fått sin erklærte talsmann. Runar Døving, "Professor ved Høyskolen Kristiania", sier det rett ut i en kronikk i Dagbladet:

"Jeg tenker at vi norske menn har godt av å bli behandlet som ei skyldig gruppe".

Denne mannen erklærer nå at menn som gruppe har godt av å erklæres kollektivt skyldige i seksuell trakassering, selv om vi aldri har krenket så mye som en eneste kvinne.

Hva er det som har fått denne "professoren" til å slenge seg på denne "nyrasisme-bølgen", og som ivrig bruker samme metode som han kritiserer andre for? Joda, noen har tillatt seg å kritisere og endog lage litt komikk av den den hvite kvinneverdenens metoo-aksjon. Eller, er det stygt av meg å kalle den for den hvite kvinneverdenens metoo-aksjon? Tja, ikke har jeg sett at det er meldt om mye seksuell trakassering i muslimske land i Afrika og Asia, men det er klart, kanskje pågår det omfattende motstand mot seksuell trakassering i disse landene, der kvinner steines til døde fordi de har blitt voldtatt, homofile kastes ned i døden fra høye bygninger eller kvinner som ikke frivillig underkaster seg sin mann, blir dynket i syre av mannens slektninger?

Metoo har sikkert en viktig misjon. Den tok i utgangspunktet opp et alvorlig tema, menn med makt som misbruker sin makt til å tiltvinge seg sex med kvinner og menn som er avhengig av deres velvilje. Mange bransjer ser ut til å trenge et kraftig oppgjør med tidligere ukultur. Men hva med oss andre? Vi som er snille og har satt oss fore å alltid være gentlemen og kvinnens beskytter? Vi som har levd et langt liv og aldri benyttet oss av en eneste kvinne, men tvert imot vært deres venner og allierte? Vi som gikk i 8. mars tog og var myke menn

på 1970-tallet? Ja, vi middelaldrene, hvite menn, som vi så foraktfullt omtales i vår tid? Hvorfor skal vi ha skyld for denne ukulturen som har skjedd i bransjer der vi aldri har satt vår fot? Fordi vi heller valgte et omsorgsyrke, der vi kunne gjøre noe for å hjelpe andre mennesker å nå sine mål og få oppfylt sine drømmer for livet?

Hvorfor har akkurat vi middelaldrende, hvite menn gjort oss fortjent til å være den gruppen som unntas fra all den anstendighet som vi gjerne omtaler andre menneskegrupper med?

Det må være lov til å le litt av at Gro Harlem Brundtland mener hun ble seksuelt trakassert av en professor som klappet henne på kinnet (og halsen)? for 40 år siden? og av kvinner som står frem med lignende eksempler på "grov trakassering" som skjedde for like lenge siden. Og det må være lov å være opptatt av hvordan ulike innvandrergrupper gjør seg gjeldende på f eks voldtekststatistikkene i landet vårt, og det må være lov å kritisere ukultur som praktiseres av enkelte innvandrere, uten at man dermed har gjort seg fortjent til å kjennes skyldig i all verdens ondskap, bare fordi man tilfeldigvis er født hvit og har rukket å leve et langt liv.

Men hvite, middelaldrende menn har blitt den eneste gruppen i vårt samfunn som det er blitt helt korrekt og riktig å trakassere, stigmatisere og gis kollektiv skyld for det et mindretall har begått. Alle andre grupper beskyttes på alle hold mot slik behandling. Det er en merkelig tid vi lever i!

Hvorfor er det ikke tilstrekkelig å kalles norsk? Må enhver innvandrer også være "etnisk norsk"?

I det siste har det blitt reist kritikk mot begrepet "etnisk norsk"! Det er ekskluderende og nærmest rasistisk blir det påstått, og det brukes på helt gal måte. "Etnisk norsk" skulle bare være en betegnelse på dem som "føler seg" som norske, påstås det. Lengst går kanskje Aksel Braanen Sterri i Dagbladet som påstår at det i seg selv å føre en debatt om dette emnet hemmer integreringen. Vi skal altså ikke en gang få lov å nevne at noen har en annen etnisk opprinnelse, for det i seg selv fører til ekskludering av disse. Man skal heller late som, glatte over og ikke berøre "det unevnelige". Hudfarge skal være tabu. Det vi aldri nevner og aldri diskuterer. Hudfarge og opprinnelse skal heretter bli "det unevnelige". Alle som kjenner til hva som skjer i familier med slike unevneligheter vet hvor uhyre mye skade det gjør på familiemedlemmenes trygghet, identitet og åpenhet. Man blir utrygg og usikker av redsel for å komme til å røpe "det unevnelige"! -Hva, hevder du at denne personen er brun? Hvilken

uhyrlighet! Det er skammelig, ekskluderende og rasistisk! synes jeg å høre fra de aller mest ekstreme likhetsapostlene!

Jeg vil hevde at åpenhet, ærlighet og ufarliggjøring av ulikheter er en langt bedre vei å gå enn å leve i en liksomverden der vi er forpliktet til å påstå at alle ser like ut selv om de ikke gjør det. Og etter min mening er begrepet "etnisk norsk" et begrep som bør forbeholdes dem som ikke bare er født og oppvokst i Norge, men som kan føre sin slekt et stykke bakover i tid som beboere av Norge. Jeg mener altså at begrepet er svært nyttig når det gjelder å skille mellom dem som er norske av arv og slektsbakgrunn, og dem som "bare" er norske, i kraft av å være oppvokst her, men av foreldre med en annen etnisk opprinnelse. Jeg forstår ikke helt hvorfor det ikke er tilstrekkelig å være norsk for en person med innvandrerbakgrunn. Hvorfor må man på død og liv også kreve å være "etnisk norsk"? Det får meg til å tenke på hva slags reaksjoner det vil ført til, om jeg flyttet til Kina, bodde der noen år og så sto frem i kinesiske medier og krevde å bli akseptert som en "etnisk kineser"! -Dere bestemmer ikke om jeg er etnisk kineser, det bestemmer jeg selv, hadde neppe vært et krav som hadde vunnet gjenklang. Jeg tror de fleste kinesere ville påstått at jeg ikke er en "etnisk kineser", men en etnisk nordmann. Om jeg bosatte meg i Kina, ville jeg anse det som en selvfølge at mine barn ble ansett som ikke etniske kinesere.

Mange innvandrere spør i debattinnlegg om når de er tilstrekkelig norske? I mine øyne er dette et relevant og forståelig spørsmål, særlig dersom personen stadig har fått høre at de ikke er norske, til tross for at de er født og oppvokst og har bodd hele sitt liv i Norge. I mine øyne er de definitivt norske, dersom de selv føler seg som norske og mener at Norge er deres hjemland. Så langt er alt helt greit i mine øyne. Men når det begynner å komme krav om at enhver som selv "føler" at Norge er deres hjemland, i tillegg til å være norske, også skal kalles etnisk norske, så melder jeg pass. Jeg fatter ikke helt hvorfor dette egentlig i det hele tatt blir reist som en problemstilling. Etnisk norsk, oppfattes av de aller fleste for å være en betegnelse på at du ikke bare er norsk, men at din slekt har bodd i Norge langt tilbake i tid.

Hvorfor er det så galt, egentlig å være f eks "norsk med pakistansk opprinnelse", bare for å ta et eksempel? Jeg tør påstå at når noen synes det er sårende å bli omtalt på den måten, så må det skyldes at de selv lider av en identitetsforvirring og ikke klarer å akseptere sin egen bakgrunn. Forsøker man å fornekte sin egen bakgrunn, er det en ganske naturlig følge at man blir svært sårbar over at det blir påpekt at man har denne spesielle bakgrunnen. Er den rette måten for samfunnet å reagere på slik identitetsfornektelse å "late" som en person med opprinnelse fra et annet land likevel er "etnisk norsk" for å skåne vedkommende fra å bli konfrontert med sin egen bakgrunn, som de enten fornekter eller har problemer

med å akseptere? Det blir litt som i eldre tider, da det for all del skulle skjules for et barn at det var adoptert og ingen fikk lov å i det hele tatt nevne at foreldrene ikke var barnets biologiske foreldre. Man lot barnet leve opp på en gedigen løgn for å skåne barnet og foreldrene fra viten om barnets reelle biologiske opprinnelse. I dag vet vi at det er en langt bedre strategi å være åpne om barnets opprinnelse og ikke lyve og skjule deres opprinnelse i den misforståtte hensikt å skåne dem fra eventuelle problemer med sin egen opprinnelse.

Her er jeg uten tvil tilhenger av at barn så tidlig som mulig skal få kjennskap til sin egen opprinnelse slik at de kan lære å akseptere den og kanskje til og med være stolt av den. Mine egne barn er født og oppvokst i Norge, men med etnisk opprinnelse i to land. Jeg forsøker ikke å skjule dette faktum for dem - tvert imot. Jeg forsøker å gi dem selvtillit og være stolt av at de er en blanding av foreldre med ulik etnisk opprinnelse. I min familie kaller vi dem "blandingsbarn" og lærer dem å forstå at det er en betegnelse å være stolt av - en berikelse og en fordel de har fremfor andre barn.

I stedet for at barn skal lyves for, at man skal opprette liksombetegnelser og glatte over personers bakgrunn og late som de er etnisk norske, synes jeg vi heller skal "fremsnakke" det å ha opprinnelse i flere land. Hvorfor ikke anse det som en berikelse å kjenne flere ulike kulturer, flere språk og flere måter å forstå verden på, i stedet for å forsøke å fornekte den enkeltes bakgrunn? Hudfarge, etnisk opprinnelse og kulturell tilhørighet burde være helt uten betydning for hvem som anses som norske så lenge de selv mener at Norge er deres fedreland. Men når det kreves at man i tillegg skal betegnes som "etnisk norsk", når man åpenbart har særtrekk som viser at man har sin etniske opprinnelse et annet sted, så synes jeg vi bør si stopp!

Hvorfor er det så uakseptabelt å ta bilder av kvinner i ortodokse, muslimske klesdrakter?

HRS sin invitasjon til å sende dem bilder av «den kulturelle revolusjonen» i Norge, har ført til sterke reaksjoner fra mange hold. Med den kulturelle revolusjonen mener HRS åpenbart endringer i folks klesdrakter som preger bybildet i en del bydeler i Oslo. Man kunne selvsagt ikke forvente annet enn at HRS sine fiender, og de er åpenbart mange, ville hisse seg voldsomt opp over prosjektet. Alle er vel klar over at den antirasistiske fløyen bare venter på en sak å ta HRS for, og kravene om at HRS pga av denne ene saken skal miste statsstøtte lyder i mange aviser og fra alle HRS sine motstandere.

Det er ikke annet å forvente, selvsagt. Mange mennesker hadde blitt svært glade dersom HRS forsvant fra den offentlige arenaen. For mange innvandringsliberale og «antirasister» er HRS en svært brysom stemme i offentligheten. De har vist seg som svært uredde kritikere av all ukultur som har kommet til vårt land, som en følge av stor innvandring fra land med svært ulik kultur og svært ulike holdninger enn våre egne. Dette er det mange politisk korrekte som helst vil ha vekk fra nyhetsbildet. Så kan de heller rå grunnen alene med sin agenda om det fargerike samfunnet som er en berikelse for oss alle. Joda, det er mye fint med eksotiske innslag i landet vårt. Men i våre dager kan vel ingen ha unngått å oppdage at en del av disse kulturene praktiserer en sosial kontroll og en æreskultur som rammer mange unge innvandrere hardt, og da i særdeleshet mange unge innvandrerkvinner, som står under knallhard kontroll av familien, slekten og miljøet. De unge jentene anses som de viktigste bærerne av familiens ære, og mange jenter må leve avsondret, ikke være ute med venninner, absolutt ikke treffe gutter, ikke oppsøke sosiale fellesarenaer, dekke seg til og leve et liv nesten bare innenfor husets fire vegger. Vet ikke alle dette nå, da? Og HRS har vært blant de fremste til å sette slike uakseptable holdninger på dagsordenen.

Det er det også flere andre enkeltpersoner og organisasjoner som gjør og har gjort, og mye mer overraskende enn de sterke reaksjonene fra de innvandringsliberale, er etter min mening at mange mennesker, som selv har kritisert tildekking av kvinner og jenter i til dels harde ordelag, nå fordømmer HRS sitt prosjekt på det hardeste. I debatter på nettet kan man lese uttalelser som at HRS nå ber sine støttespillere om å «jakte på muslimer med kamera», «stikke kamera opp i ansiktet på motvillige», «krenke muslimer med fotoapparat» osv. Og uttalelser som at det å ta bilder for å bruke disse i politisk øyemed er umoralsk, og det å ta bilder av muslimske, tildekkende kvinner er krenkende og rasistisk og det fører til splittelse og økte motsetninger og det vil overhodet ikke virke integrerende. Nå har vel aldri HRS uttalt at prosjektet er ment som et integreringstiltak, så det å kritisere dem på et slikt grunnlag, er jo meningsløst. Noen kritiserer dem også fordi prosjektet ikke vil gi et vitenskapelig eksakt bilde av hvor mange som bruker hijab i Norge. Vel, det er da heller ikke formålet. Formålet er, slik Hege Storhaug skriver: «Vi vil i tiden fremover hyppig benytte det visuelle for å vise våre lesere hva som skjer med vårt kjære Norge. Islams fremvekst går raskt. Det ses hver eneste dag i våre større byer, ikke minst i hovedstaden».

HRS vil altså bruke visuelle bilder for å vise endringene i de større byene. I seg selv ganske uproblematisk, spør du meg. Det som det derimot er all grunn til å kritisere HRS for, er at de bruker begrepet «muslimer» som om muslimer er en

ensartet gruppe som ser like ut, tenker likt og som skiller seg ut fra fellesskapet på samme måte. Her kunne HRS formulert seg på en langt klokere måte og på den måten unngått mye av de harde reaksjonene. Ikke alle kvinnelige muslimer dekker seg til, jeg vil tro at langt de fleste bruker vanlige, vestlige klær. Dette burde HRS gjort klart! Og jeg synes også de kunne ha lagt til at de ber sine medhjelpere om å opptre høflig og respektfullt og ikke krenke folk.

Hadde HRS gjort seg noen reflekterte overveininger på forhånd, og forsøkt å forebygge all oppstandelsen, ville de ha sluppet alle de mest vrangvillige og tendensiøse tolkningene, og deres prosjekt ville fått et mye mer presist innhold. Jeg kan ikke med min beste vilje forstå at bilder av muslimske kvinner i lange hijab, lange kjortler, nikab og/eller burka i seg selv er verken, krenkende, rasistiske eller stigmatiserende. Et bilde er i utgangspunktet en nøytral fremstilling. Motivet taler for seg selv. Det som blir avgjørende er hva slags kontekst de tenkte bildene vil bli satt inn i, hvordan de vil bli anonymisert og om de overholder norsk lov for offentliggjøring av bilder av mennesker. De hardeste kritikerne er selvsagt bombesikre på at HRS planlegger å bruke bildene slik at de blir maksimalt krenkende, rasistiske, nedverdigende og stigmatiserende. Og kritikken er deretter. Men skal vi ta det ene bildet som hittil er publisert i forbindelse med invitasjonen til å delta i prosjektet som et eksempel på hva vi har i vente, så viser bildet fire tildekkede kvinner ved en bensinstasjon fra lang avstand. De har sladdede ansikter og jeg vil påstå at ingen andre enn dem selv kan kjenne dem igjen. Bildet viser kontrasten mellom et moderne gatemiljø i Oslo og kvinnene som bærer en klesdrakt som opprinnelig hører hjemme i en helt annen setting enn den norske. Er dette bildet virkelig så fryktelig mye å bli opphisset over? Jeg synes ikke det. For øvrig synes jeg den motaksjonen som er lansert av en gruppe muslimske kvinner, som ber også muslimer i vestlig klesdrakt om å sende inn bilder av seg selv for å vise mangfoldet blant dem, er en fin måte å ta HRS på ordet. HRS har uttalt seg kløne te og omtalt muslimer som en ensartet gruppe. Det er de selvsagt ikke! DET fortjener de kritikk for.

Hvorfor er mediefolk så redde for å høre om den problematiske virkeligheten til enkelte innvandrerungdom?

NRK har laget en reportasje som viser virkeligheten slik enkelte innvandrerungdom opplever den i enkelte bydeler på Oslo Øst. Det har trigget behovet for fornektelse i flere av de store dagsavisene, og både Aftenposten og Dagbladet har vært hurtig ute med indignerte påstander om at "alt går jo så mye bedre nå", og burde man ikke heller lage reportasjer som viser dette? En høyst merkverdig innvending når man tenker på alle de reportasjer de selvsamme

avisene har laget gjennom årene som handler om samfunnsproblemer som kun gjelder et mindretall. Skal Dagbladet og Aftenposten fra nå av slutte å omtale familievold, seksuelle overgrep, utnytting av barn osv fordi dette ikke er noe det store flertallet opplever? Eller skal enhver reportasje om fattigdom og arbeidsledighet også inneholde en del som viser hvor fint det er å ikke være blant dem som lider under dette?

Aftenposten og Dagbladet angriper i realiteten NRK for å ha laget en reportasje om dem som kommer ut på skråplanet, i stedet for å lage en reportasje om hvor fint det går for alle de andre. Kan vi anse det som disse avisenes nye journalistiske agenda? Sannsynligvis ikke. Som Aftenpostens journalist er inne på: Oslo Øst og situasjonen for våre innvandrere er en kamparena, ikke for innvandrerne selv, men som ammunisjon i debatten om vår innvandrings- og flyktningpolitikk. Derfor er det overhodet ikke rart at begge disse avisenes mål er å glatte over og fornekte alt som smaker av problematisering av innvandrernes tilværelse.

Det er svært urovekkende når mediefolk ikke en gang klarer å skille mellom det som presenteres som et generelt bilde, og det som er enkeltmenneskers og enkeltgruppers opplevelser. Og når ble det å vise virkeligheten til en vanskeligstilt person ensbetydende med å påstå at "slik er det for alle"? Jeg synes rett og slett journalistene i Aftenposten og Dagbladet er ganske stygge mot innvandrergutten som blir intervjuet og forteller om hvordan virkeligheten ser ut for ham selv og for det miljøet han selv kjenner. Man finner hans uttalelser hårreisende og påstår sågar at "sånt kan man bare ikke si". Fatter virkelig ikke voksne mennesker at denne gutten ikke stiller opp som intervjuobjekt for å fortelle om statistiske undersøkelser om utprøving av hasj og om hvor fint det er at det går ned i ungdomsgruppen som helhet? Han stiller opp for å fortelle om en temmelig håpløs livssituasjon, der desillusjonerte ungdommer med en vanskelig bakgrunn, som mangler arbeid og skoleplass og som har lite fremtidshåp blir lette ofre for kriminelle gjenger. At denne gutten kan fortelle om at svært mange i hans omgangskrets både har røkt hasj og selger hasj, får journalistene til nærmest å gå i spinn over at han ikke i stedet uttaler seg om de statistisk korrekte tallene for hele Oslo.

Politisk korrekte journalister ønsker åpenbart ikke at ungdommer som denne skal få lov å uttale seg i mediene. Det blir tydeligvis for vanskelig for dem at det stikkes hull på deres verdensbilde der alt går så mye bedre med integreringspolitikken i Norge. Og når det går så fint med flertallet, blir det nærmest som hår i suppa og komme trekkende med disse "uhyre fåtallige" og brysomme individene som ikke klarer seg så godt. De kjenner jo ikke en gang tallene fra statistikkene og uttaler seg helt på tvers av de korrekte tallene.

Nei da, heretter bør NRK utelukkende lage reportasjer om hvor vellykket vår innvandringspolitikk er, hvor godt alle våre nye landsmenn er integrert og hvor lykkelige de alle er. La oss slippe å høre om fattigdom, arbeidsledighet, isolasjon, manglende håp for fremtiden og den slags blant innvandrere. Det gjelder jo så få!

Og så får vi tro at Aftenposten og Dagbladet vil følge samme prinsipp når de selv lager reportasjer som dreier seg om vold i nære relasjoner, seksuell vold, overgrep mot mindreårige osv. La oss få idylliske innslag som forteller oss om hvor mange av oss som aldri vil oppleve noe slikt, og for all del: Ikke slipp ofrene til for å fortelle om sin livssituasjon! De kan komme i skade for å si noe som ikke er statistisk korrekt! Og seerne vil selvsagt oppleve det som stigmatisering og gruppetenkning!

Det kanskje aller mest oppsiktsvekkende argumentet mot NRK-reportasjen kom kanskje Rune Berglund Steen fra Antirasistisk Senter med i en åpen debatt på Kjetil Rollnes' facebookside: I løpet av sine fire år som beboer på Søndre Nordstrand hadde han aldri sett en 15-åring med våpen. Nei vel, så da finnes det altså ikke våpen blant ungdom, da, for Steen har ikke sett det. Tror han 15-åringene med våpen går og vifter med dem på Rema 100 mens folk handler middagsmaten sin? En ny trend blant en del debattanter synes å være at det de ikke selv har sett eller opplevd, det benekter de eksistensen av. Det holder selvsagt ikke i en seriøs debatt. Hva som skjer i lukkede miljøer, er det selvsagt de aller færreste som har innsikt i. Det at den vanlige mann og kvinne ikke har erfaring med dem, betyr selvsagt ikke at slike kriminelle gjenger ikke eksisterer, ikke selger hasj eller ikke har våpen. Det er det kanskje bare gjengmedlemmene selv som kan fortelle noe om. Og det gjorde altså en av dem i NRKs reportasje.

Jeg anbefaler for øvrig både Kjetil Rolness' og NRKs eget svar til kritikerne.

Hvorfor er nasjonalfølelse så ubehagelig for den kulturelle eliten?

Det har visst vært en vond høst for vår kulturelite av journalister, kulturarbeidere, mediefolk og venstrevridde politikere. Protestene og reaksjonene på at landets kulturminister har latt seg avbilde i bunad foran et pyntet juletre, mens hun oppfordrer oss til å like det særnorske, det som gjør oss til nordmenn, har vært mange og høylytte. Til og med Aftenposten og ellers relativt sindige høyrepolitikere ber indignert om å slippe å få gnidd inn typiske norske kjennetegn, og protesterer såret mot å få heftet ved seg at de liker Kvikk Lunsj og kålrabistappe.

Vi bør vel vise forståelse for dem som opplever det som et overgrep å bli assosiert med turgåing, sjokolade og mandariner. Kan man tenke seg en verre skjebne enn å bli slått i hartkorn med landsmenn som mener det er typisk norsk å gå på søndagstur eller dyrke vinteridrett? (Obs! Ironi!)

-Å påstå at noe er typisk norsk ender alltid opp i meningsløsheter, hevder man. Og dessuten er det svært ekskluderende overfor dem som har andre preferanser og andre ting de opplever som typisk norsk, mener noen, og ønsker åpenbart å beskytte alle dem som opplever det som dypt sårende og en grov fornærmelse å bli assosiert med Kvikk Lunsj og skigåing. Det blir ikke nevnt av så mange i pressen denne gangen at det først og fremst er våre nye landsmenn man ønsker å beskytte mot den ekskluderende, fornærmende holdningen hos mange nordmenn, om at det faktisk finnes visse ting som er ganske typiske for oss som lever her høyt mot nord.

Men jeg har deltatt i mange debatter på nettet gjennom året, og det vanligste argumentet som brukes i disse debattene, er at vår innvandrerbefolkning føler seg ekskludert og utenfor når nordmenn snakker om noe typisk norsk. Vel, hvorfor uteblir da helt og holdent protestene fra denne gruppen, som de mest ihuga antirasistene og kulturradikale ønsker å beskytte fra disse grove overgrepene fra nordmenn? Tvert imot, er det flere med innvandrerbakgrunn som ber om det motsatte - de ber oss nordmenn om å holde fast ved våre tradisjoner og ikke utradere dem i misforstått forståelse.

Å påstå at det ikke finnes noe typisk norsk, er omtrent like meningsløst som å påstå at det finnes ingenting som kjennetegner den norske julefeiringen. Det er altså ikke typisk norsk å feire jul, gi bort gaver, tenne lys og spise god mat. Det er det jo nesten ingen som gjør. Nå er jo ikke alt dette særnorsk, for vi har alltid blitt påvirket av europeisk kultur, men om det ikke er særnorsk, så er det likevel typisk for oss nordmenn. Selv en person som selv bruker julaften til å spise Pizza Grandiosa og verken pynter eller går i juleselskap, fatter at selv om han ikke selv feirer jula på den typisk norske måten, så finnes det likevel noe som er typisk for norsk jul - selv om det altså variere noe fra landsdel til landsdel og fra person til person.

Men for mange journalister, politikere og kulturfolk, er det noe ekkelt over det å snakke om at noe er typisk norsk. Det vekker åpenbart ubehag og provoserer dem grenseløst at noen tar opp et slikt emne. Hva er det med dem, mon tro? Hvorfor vekker det slikt ubehag hos dem? Jeg tør påstå at deres reaksjon er milevis unna hva nordmenn flest føler. De fleste nordmenn er glad i landet sitt og i våre tradisjoner. Og 17.mai-feiringen sluttes det opp om fra alle innvandrergrupper. Det virker overhodet ikke som de føler noe ubehag over å

feire det landets nasjonaldag, som har tatt imot dem og latt dem etablere seg her for å få et godt liv.

Jeg tenkte litt på dette på juleavslutningen til voksenundervisningen der jeg jobber. Særlig da noen av mine elever, to somaliere, en eritreer og en syrer sto fremme på scenen og leste "Så tenner vi våre adventslys", ett vers hver mens en annen samtidig tente et av lysene! Gjennom de siste ukene før jul har jeg undervist disse våre nye landsmenn om norske juletradisjoner, og de har vært svært interesserte og sugd til seg viten om norske juletradisjoner.

Den toleransen de har møtt norske tradisjoner med, burde kanskje tjene som et forbilde for mange antinasjonale, antitradisjonelle og benektere av at det finnes noe typisk norsk.

Hvorfor er vi så snare til å fordømme ferie-kjæresteri for eldre?

Resett.no hadde nylig en artikkel om litt eldre svenske kvinner som ferierer i Gambia og som har kjærester for noen uker i form av lokale, yngre menn. Som vanlig sitter kritikken og fordømmelsen løst, både hos de journalistene som har laget reportasjer om fenomenet og i kommentarene i tilknytning til artikkelen. Hva er det som gjør at vi er så enormt hurtige til å fordømme slike ferie-relasjoner?

Det virker som om det som opprører folk aller mest, er at det er stor aldersforskjell og stor avstand i økonomisk stilling. Ok, men utenom det, er det fryktelig stor forskjell på at middelaldrende kvinner og menn oppsøker eksotiske destinasjoner for å søke «det gode liv» i form av dans, musikk, festing og erotikk og våre ungdommers feriereiser til partysteder og fester og nyter løssluppen sex? Mediene viser tidvis hvordan nordiske ungdommer reiser på partyferier, drikker seg sanseløse, deltar i drikkekonkurranser og erotiske partyleker, men selv om mange tar avstand fra dette, sitter ikke kritikken ganske mye løsere når middelaldrende mennesker gjør det samme, med den lokale befolkningen, som deltar helt frivillig?

Hvorfor synes så mange det er ekkelt, kvalmt og ufyselig når eldre menn og/eller kvinner er sammen med yngre kvinner og menn? Hvor mye skyldes fordommer og hvor mye skyldes at det reelt sett er misbruk og utnytting? Jeg er av den oppfatningen at mye av fordømmelsen skyldes fordommer! Noen anser det som noe stort griseri at eldre mennesker har sex med yngre, men når begge

parter deltar frivillig, hvem er det da som egentlig utnytter hvem? Jeg leser i artikkelen at det påstås at disse strandløvene ses på med forakt i lokalmiljøet, men er det riktig? Det har blitt sendt grundige reportasjer i mediene om denne virksomheten tidligere, og konene til beach-guttene har også blitt intervjuet. Av hva jeg så en gang, ga flere slike hustruer full støtte til sin manns virksomhet. De fortalte at hans aktivitet som ferie-kjæreste for rike vestlige kvinner, hadde betydd et enormt økonomisk vendepunkt for hele slekten. Familien hadde bygd seg hus, kjøpt seg bil og kunne sende barna på en god skole, så de aksepterte fullt ut det mannen bedrev. Men når de hadde oppnådd en økonomisk stilling som var tilfredsstillende, ville de fleste at mannen skulle slutte å være ferie-kjæreste for vestlige kvinner. Hvem utnytter da hvem, egentlig?

Er dette virkelig noe verre enn når unge gutter og jenter er på ferie og ligger med både vestlige og/eller lokale jenter/gutter og nyter erotikkens gleder blant jevnaldrende?

Det er lett å fordømme andres levemåte når den ikke sammenfaller med vår egen. I artikkelen forteller middelaldrende kvinner at de synes svenske menn er kjedelige. De vil leve livet med dans og moro og med erotikk med yngre menn som kan tilfredsstille dem på en måte som de ikke opplever med svenske, middelaldrende menn. Er det så galt, egentlig? Om man har beholdt ungdommen i seg langt opp i årene, skal man ikke få lov til å finne gledene der de er å finne? Jeg tør påstå at mange av disse ferie-forholdende egentlig innebærer en vinn-vinn-situasjon for begge parter. Den middelaldrende kvinnen eller mannen får oppfylt sine feriedrømmer og får en spennende opplevelse, og den lokale mann eller kvinne får oppfylt sine økonomiske drømmer og blir påspandert både rikelig med gaver og penger fra den vestliges økonomiske overflod.

Er det veldig stor forskjell på dette og mange ulike fenomener i vår hjemlige verden, der kvinnene flokker seg om kjendiser, rike, maktfulle og populære menn og ønsker å ta del i et øyeblikk i kjendisstatusens glans? Nei, sex finnes i utrolige mange forskjellig settinger, og de aller fleste aksepterer det. Men ikke når det gjelder aldersforskjell. Da er det plutselig avskyelig griseri. Det ikke så mange i Norge vet noe om, er at i mange uutviklede land, så er det svært utbredt at yngre kvinner velger seg eldre menn som kan gi dem økonomisk trygghet, fremfor å velge unge, høypotente menn. Utroskap blant yngre menn forekommer hyppig, og de anses som upålitelige og lite trofaste i mange kulturer. Derfor foretrekker mange å finne en eldre partner som kan gi dem økonomisk trygghet og et stabilt samliv. Det er bare her i de rike og velstående Nordeuropeiske landene dette anses som en form for prostitusjon. Vi skjønner ofte ikke at valgene for fattige mennesker ikke er så store, om de ønsker seg økonomisk trygghet.

For sikkerhets skyld presiserer jeg at jeg her utelukkende snakker om helt frivillige forhold mellom voksne mennesker over 18 år. Overgrep, tvang og voldtekt tar jeg selvsagt fullstendig avstand fra.

Hvorfor ser opposisjonen seg tjent med sin stygge trakassering av Sylvi Listhaug?

Denne valgkampen har vært preget av noen av de styggeste personangrepene jeg noensinne kan huske i norsk valgkamp. Nazi-påstandene, sammenligningen med Hitler, Gobbels og Vigrid har formelig haglet fra opposisjonen, og mediepersoner som Ingebrigt Steen Jensen og William Nygaard legger ikke fingrene imellom og kaller Sylvia Listhaug en rasistisk fascist. AUF har bedrevet bevisst juks og fanteri og la en uttalelse som Listhaug kom med i forbindelse med omtale av islamistiske terrorister oppå et bilde av lidende flyktningbarn i en propagandavideo og fikk det til å se ut som Listhaug uttalte seg om dem på en meget nedsettende og krenkende måte. I en annen video, med bloggeren Sophie Elise, ble et annet Listhaug-sitat forvrengt og forfalsket og lagt oppå et lignende bilde som AUF benyttet. Vi kan ikke bære flyktningbarn på gullstol inn i Norge, ble plassert som et Listhaug-sitat oppå et bilde av et lidende flyktningbarn og så brydde man seg ikke om at sitatet var falskt og gitt i en helt annen sammenheng og overhodet ikke gjaldt lidende barn.

Hva er det som gjør at politikere og mediefolk nærmest har gått fullstendig av skaftet i nazi-skjellsordene akkurat i dette valget? Er det virkelig grunn til å rope nazi-varsko eller har det oppstått en form for massepsykose der mange faktisk tror på at den norske politikeren, Sylvi Listhaug, virkelig er den norske utgaven av Adolf Hitler og/eller Joseph Gobbels som har planer om å gasse i hjel flere millioner flyktninger og utrydde dem fra jordas overflate? Hva er det som får norske sindige politikere og presumptivt kloke mediefolk til å sammenligne en norsk minister med historiens aller verste demagoger og massemordere, med millioner av liv på samvittigheten?

Men dette er bare de aller mest ekstreme omtalene av Sylvi Listhaug. De mer "moderate" begrenser seg til å påstå at hun sprer hat og rasisme, at hun representerer "de onde kreftene" i samfunnet, at hun egentlig er mot integrering og kun ønsker å skape splittelse. Dette synspunktet møter man igjen og igjen i debatter på facebook, og påstandene fremsettes som om det er en udiskutabel sannhet. Ber man folk om å komme med dokumentasjon av sine påstander, kommer stort sett alle til kort, eller de kan i beste fall hoste opp "sitater" fra Sylvi Listhaug, som de åpenbart har forvridd, misforstått eller tatt helt ut av kontekst. Et vanlig sitat som brukes, er det velkjente "flyktninger kan ikke regne

med å bæres på gullstol inn i Norge". Dette mener man er kynisk og foraktfullt overfor flyktninger, og mange mener at det Listhaug faktisk uttrykte var et nedsettende syn på innvandrer. Og så stammer altså sitatet fra en sammenheng der Listhaug ville understreke at flyktninger faktisk må yte noe selv for å bli godt integrert i Norge. Man må ikke glemme at sterke krefter innen norsk antirasist-bevegelse har vært sterke motstandere av nær sagt ethvert krav til at flyktninger og innvandrer skal ha plikt til å gjøre en innsats for å bli integrert. Flere organisasjoner og partier var f eks sterke motstandere av at det skulle være en plikt for innvandrere å lære seg norsk. Lytt en gang til på dette: Flere organisasjoner og partier mente at flyktningene selv skulle få avgjøre om de ville lære norsk! Sett i ettertid burde disse organisasjonene og partiene, som f eks SV og NOAS, virkelig gå i seg selv og innse at de har bidratt sterkt til å forhindre integrering av flyktninger i Norge. Hvordan i all verden skal man bli integrert i Norge uten å kunne snakke norsk?

På denne bakgrunnen har altså Listhaug uttalt at flyktninger ikke kan bæres inn på gullstol til Norge. Sannheten er at flyktninger tilbys en mottakspakke verdt flere millioner kroner pr hode. De får norskopplæring, samfunnsfagopplæring, bolig, de får utdanning, de får penger til møbler, klær, livsopphold, gratis tannlegebehandling, gratis psykologbehandling, gratis medisinsk behandling osv i opptil fem år. Dessverre kommer mange aldri i arbeid og forblir NAV-klienter hele sitt liv uten å ha bidratt med en eneste krone til fellesskapet. Satsene som gis flyktninger ligger langt over hva etniske nordmenn som lever i fattigdom kan regne med. I Norge behandler vi altså flyktninger langt bedre enn etniske nordmenn. Listhaug har som en av sine agendaer å fjerne denne forfordelingen, og vil kreve likebehandling av nordmenn og innvandrere. Kvalifiserer det til å kalle henne rasistisk fascist?

Listhaug har også som agenda at flyktninger skal komme hurtigst mulig i utdanning eller i arbeid. Hun har gjennomført flere reformer for å gjøre dette lettere, bl a en mye større vektlegging av arbeidspraksis, språkpraksis og et hurtigspor ut i arbeidslivet, Dessuten vil hun kreve at de som skal hente sin familie til Norge først må vise at de er i stand til å forsørge seg selv. Er det fascisme? Jeg vil si at det er helt rimelige krav som burde vært innført for lenge siden. Se dette i lys av "gullstol inn i Norge"! Sterke antirasistiske krefter i Norge ønsker nettopp at flyktninger kun skal få og få helt uten at vi skal kreve noen av dem til gjengjeld.

Men er egentlig de fleste andre partiene motstandere av den politikken regjeringen fører overfor flyktninger? Og her er vi ved sakens kjerne! Sannheten om norsk flyktningpolitikk er at det er en nærmest unison konsensus om hvordan den skal praktiseres. Alle partiene unntatt FrP og SV var med på

Stortingets store innstramningspakke og lovverket er altså et felles prosjekt fra nesten et fulltallig Storting. Men hvorfor i all verden står ikke de andre partiene frem og forsvarer politikken og erklærer at kritikken mot Listhaug er feilslått fordi de selv var med på å vedta politikken? Ja, hvorfor gjør de ikke det? Dessverre ser de andre partiene seg bedre tjent med å konstruere opp en motsetning som egentlig ikke finnes. Og fordi de egentlig er enig i politikken, er den eneste måten de kan vise motstand mot regjeringen på, å bruke Sylvi Listhaug som hoggestabbe, med stadige personangrep og trakassering. Dette gjør de altså for å skape et falskt bilde hos velgerne av at de egentlig er motstander av Listhaugs politikk, mens de i virkeligheten er for den og selv har vært med å vedta den. Dette er intet annet enn falskhet, løgn og bedrag. Opposisjonen fremstår som innvandringsvennligheten selv, mens de altså i virkeligheten er for en svært streng og restriktiv politikk. Ap fikk f eks flere folkeaksjoner mot seg da Stoltenberg satt ved makten, og førte nøyaktig den samme strenge politikken som den blå-blå regjeringen gjør nå. Og har Støre sagt veldig mye om hva han egentlig vil endre av dagens politikk? Jeg har ikke hørt en eneste gang at han har sagt hva han er imot og hva han vil endre. Jeg har kun hørt påstander om et kaldere samfunn og andre påstander som egentlig er fullstendig intetsigende.

Opposisjonen later altså at de er mot den politikken Listhaug fører, mens de egentlig er for og selv har vært med å stemme den frem. Og målet synes ganske åpenbart: De vil ynde seg inn hos det store antallet innvandrervelgere, og fremstå overfor dem som innvandrernes parti, de som taler innvandrernes sak, som vil behandle dem raust og gi dem støtte og fordeler. Mens altså sannheten er en helt annen. De bygger opp et løgnbilde som overhodet ikke samsvarer med den politikken de faktisk har stemt for i Stortinget.

Opposisjonspartiene ser seg altså tjent med å fremstille Sylvi listhaug som en rasistisk hatpredikant. Og de fleste mediene ser ut til å mene at dette er Listhaug sin egen skyld fordi hun har så provoserende språkbruk og ellers opptrer så provoserende. Ja vel, så fordi Listhaug valgte å besøke Rinkeby i Sverige, så fortjener hun alle ukvemsord, all sjikane og all brunbeising? Ja, hvorfor var det besøket i grunnen så grusomt provoserende? Jeg har ennå til gode å se en eneste kommentator påvise at noe av det Listhaug uttalte i forbindelse med møtet var feil! Og i ettertid har både politiet og mange samfunnsdebattanter i Sverige bekreftet alt Listhaug hevdet. Alt hun sa var korrekt og kan dokumenteres. likevel ble hun overøst av forakt og raseri til og med fra egne samarbeidspartier. Jeg så Listhaug bli intervjuet både under besøket og i en debatt med støttepartiet Venstres leder om kvelden. Trine Skei Grande gjentok og gjentok at Listhaug sprer usannheter og egentlig ønsker splittelse og motsetninger, mens Listhaug

opptrådte både rolig, behersket og saklig da hun gjentok og gjentok at jo, det er riktig at Norge har lykkes mye bedre enn mange andre land, og ja, det er veldig viktig å trekke frem vellykkede eksempler på integrering og ja, hun er motstander av all rasisme og ekstremisme, men Grande syntes ikke å høre ett eneste ord av hva Listhaug sa, og gjentok og gjentok sine falske påstander. Og jeg må faktisk spørre, hvorfor blir Sylvi Listhaugs motstandere fullstendig DØVE når hun sier noe positivt om flyktninger eller om integreringen i Norge? Det er som de ikke hører det, eller de VIL ikke høre det. De later som om det aldri er blitt sagt, for Listhaug driver jo utelukkende med hatprat og splittende retorikk, for det har vi bestemt en gang for alle, og samme hva hun sier, så sprer hun bare splittelse og hat.

Det er et merkverdig fenomen vi opplever. Selv er jeg ikke en gang FrP-velger, men jeg synes det er virkelig uverdig for norske politikere at denne trakasseringen, hitlingen og hatretorikken får pågå helt uten at andre politikere tar til motmæle. Og de som egentlig er enig i den politikken som føres er ikke noe annet enn feige ynkrygger når de ikke står opp og sier, hei, nå må dette stoppe, vi var faktisk et nesten samlet Storting som vedtok Norges flyktningpolitikk. Slutt å trakassere en enslig person for noe som vi alle har ansvaret for. Jeg venter fremdeles på en viss anstendighet fra de andre politikerne, ikke minst fra den fremste utfordreren, nemlig Jonas Gahr Støre. Men kan vi vente slik rakryggethet fra han? Jeg tviler!

Hårsår norsk presse overdriver til det absurde.

Per Sandberg-saken har avslørt minst to ting: Norsk presse mangler fullstendig evne til selvkritikk og er usedvanlig selvhøytidelige, og Jonas Gahr Støre har fått det for seg at den beste måten å få økt oppslutning på er å snakke mest mulig nedsettende om statsminister Erna Solberg.

Joda, Per Sandberg er en frittalende mann, som lar sitt temperament løpe av med seg og nå er han sinna og krenket, ikke minst på sin kjærestes vegne, men personlig synes jeg det mest skremmende i denne saken er det totale fraværet av evne til selvkritikk i norske medier. Samtlige stiller seg fullstendig uforstående til at det er begått overtramp i spekulasjonene omkring Per Sandbergs nye kjæresteforhold og deres forhold til Iran.- Nei vi har bare stilt kritiske spørsmål vedrørende hans brudd på sikkerhetsreglene, sier en samlet norsk presse. Det er jo det som er jobben vår. Og så overser man helt alle spekulasjoner om at Sandbergs kjæreste er ansatt av Iran for å lure Sandberg i en honningfelle, at han lar seg bruke til spionasje, at hennes følelser er falske, at Sandberg er lurt trill rundt, at han har satt norsk sikkerhet i fare osv. Og man glemmer helt at hun ble

spurt om hva i all verden hun kan se i Per Sandberg. Ville vi noensinne se at pressen spør kona til Jonas Gahr Støre om hennes kjærlighet til han er ekte, eller om hun bare spiller et falskt spill for å få kloa i formuen hans?

Norsk presse mangler simpelthen fullstendig evne til selvkritikk. I stedet rakker man ned på Sandberg og mangler fullstendig empati i omtale av denne mannen som har fått både sitt jobbforhold og sitt kjærlighetsliv brettet ut i mediene på en særdeles nedverdigende måte.

Og når Erna Solberg omtaler pressen som blodtørstige i sin jakt på detaljer og avslørende info om sikkerhetsmessige sider ved saken, så sammenligner pressen jaggu meg vår Statsminister med Donald Trump og hans omtale av pressen som løgnaktige og alt de presenterer som Fake News. Hvor mye ut av proporsjoner er det mulig å komme? Og hvilken gigantisk selvhøytidelighet er det pressen avslører? Erna blir oppfordret til å beklage sin ordbruk, og mediene er i harnisk over å bli omtalt som blodtørstige på sin jakt etter sikkerhetspolitiske hemmeligheter.

Kanskje de bør merke seg at sjefen i PST omtaler Per Sandbergs brudd på sikkerhetsforskriftene som noe PST ikke bekymrer seg veldig mye over. Ingen statshemmeligheter er avslørt og det mest avslørende Irans sikkerhetstjeneste kan ha fått tak i er noen telefonnumre og mailadresser til Per Sandbergs kontakter. Og det er ikke en gang sikkert at telefonen er hacket. Tvert imot melder PST at de ikke finner spor etter innlogging på telefonen mens Sandberg var i Iran. Kan det være på sin plass med en viss edruelighet i omtalen av alvorlighetsgraden av denne saken?

Og så var det Jonas Gahr Støre, da. Han omtaler Ernas behandling av saken som dårlig politisk lederskap og at Erna er en svekket statsminister som har avslørt en lemfeldig omgang med sikkerhetspolitiske saker. Støre har fått det for seg at måten å gjenreise Ap på, er å snakke mest mulig nedsettende om Erna Solberg. Og dette sier altså lederen som brukte månedsvis på saken om seksuell trakassering i sitt eget parti før han klarte å ta en avgjørelse! Mannen som skulle la kreti og pleti i partiet uttale seg, la alle sider ved saken få belyses og som tok store personalmessige hensyn til sin nestleder!

Det gikk ikke mer enn 12 dager fra Erna fikk kjennskap til Sandbergs regelbrudd til hun tok en avgjørelse. Hun har innhentet opplysninger og vurderinger fra PST, hun har hatt drøftinger med Per Sandberg om sakens fakta, og hun avsatte ham ikke umiddelbart før hun hadde fått alle kortene på bordet. Hun har brydd seg om mennesket Per Sandberg, hun har ikke handlet i panikk eller uten å kjenne fakta - hun har ganske enkelt opptrådt som en god leder. Men

Gahr Støre tror han vil sanke stemmer på å snakke mest mulig nedsettende om henne som leder. Jeg tror han kommer til å oppnå det motsatte!

Fattigdommens årsak er komplisert og sammensatt.

Jeg glemmer aldri da SV-leder Kristin Halvorsen erklærte at hun skulle avskaffe all fattigdom i Norge da hun ble finansminister i den rød-grønne regjeringen. Det mislyktes hun totalt med, og etter hvert ble hun presset av sine egne til å be om unnskyldning for hvor lite hun hadde evnet å lindre fattigdommen - og unnskylde, det gjorde hun etter hvert - svært motvillig. Halvorsens erklæring om at hun skulle avskaffe all fattigdom i Norge, avslører den naiviteten mange på venstresiden lider under når det gjelder årsakene til fattigdom.

Meg bekjent har ingen hittil analysert grundig hva som er de ulike årsakene til at ulike mennesker havner under fattigdomsgrensen. Og dermed kan man neppe vite hva slags tiltak som eventuelt kan føre frem for å hjelpe folk ut av en slik tilværelse. De som regner seg som de "varme og inkluderende" har etter min mening ofte relativt enkle og helt utilstrekkelige løsninger på fattigdomsproblemet: De vil gjerne øke alle mulige støtteordninger slik at de som ikke er i arbeid skal få større utbetalinger uten egentlig å foreta seg noe selv. Når KrF nå f eks foreslår å øke barnetrygden til 20 000 pr barn, vil det sikkert bety ørlite grann for dem som har mange barn, der kun den ene ektefellen arbeider. Men vil det få dem ut av fattigdommen?

KrF ser tydeligvis helt bort fra hva slags bieffekter en slik økning av barnetrygden kan få: Nemlig å være en stimulans hos enkelte grupper til å få flere og flere barn. Sammen med kontantstøtten, vil det være fullt mulig å leve av en inntekt, selv om man da havner under fattigdomsgrensen. Er det virkelig en god løsning å øke trygdeutbetalingene til store barnefamilier med kun en inntekt?

I Norge er de fleste avhengig av to rimelig gode inntekter for å opprettholde en rimelig levestandard. Men i en god del innvandrerfamilier velger de likevel at kvinnene er hjemme og føder barn. De siste månedene har Kjetil Rolness bidratt til å avsløre at de offisielle arbeidsledighetstallene blant innvandrere har skjult de reelle forholdene. På finurlig vis, har man valgt å registrere personer som kun jobber noen ytterst få timer pr uke, som fullt sysselsatte. Slik har vi blitt lurt til å tro at innvandrere jobber i langt større grad enn de i virkeligheten gjør. Noen vil sikkert si at det er vår skyld, som holder dem utenfor arbeidslivet. Men så enkelt er det garantert ikke. Sannheten er at mange kvinner som har flyktet til vårt land med sine familier aldri har hatt intensjoner om å arbeide. Det ligger både i deres

kultur og deres religion at kvinnen skal være hjemme og ta vare på barna og familien.

Før myndighetene innser disse forholdene, vil ingen tiltak for å få slike familier ut av fattigdommen føre til endringer. Den "varmen og inkluderingen" som "de gode" står for, nemlig å øke barnetrygd og andre støtteordninger, kan i beste fall bøte ørlite grann på disse familienes fattigdom. Den er altså svært ofte selvvalgt og et resultat av bevisste valg. Er det da samfunnets plikt å gi dem penger for å føde mange barn og være hjemme i stedet for å velge arbeid? Må vi ikke bare akseptere at noen faktisk velger å ha lite penger og heller prioriterer at mor er hjemmeværende. Eller skal skattepengene våre gå til å utbetale lønn til kvinner som velger å ikke arbeide? Over 50% av de som lever runder fattigdomsgrensen i Norge, er innvandrerfamilier.

Vi må heller ikke glemme at en annen gruppe fattige har kommet i en vanskelig situasjon pga av selvpåførte forhold og dårlige valg. Noen ganger havner mennesker selvforskyldt i vanskeligheter, og spørsmålet da blir om vi skal "pøse ut" penger rett i lomma på folk, eller om vi skal stille krav til egeninnsats og hjelp til selvhjelp. Hjelper vi f eks en rusmisbruker ut av sitt misbruk ved å gi vedkommende gratis heroin?

I mine øyne så er dagens regjering i mye større grad enn venstresiden opptatt av at flest mulig skal måtte yte noe for å få økonomisk hjelp i stedet for passivt å motta penger. De selverklærte "gode" ser ofte ikke ut til å ville innse at det ikke gir oss et "varmere" samfunn av å akseptere at mennesker som selv er i stand til å gjøre noe for å bedre sin situasjon heller blir passivisert via trygdeordninger som ikke innebærer egeninnsats. Arbeid for trygd er en god ordning på lengre sikt, og kan hjelpe mange ut av isolasjon og ensomhet.

Men dette må selvsagt ikke ramme dem som er tvunget av sykdom og andre forhold som de ikke rår over til å måtte være trygdemottakere. De må gis en anstendig sum å leve av, og det mener jeg er samfunnets plikt. Men i de situasjonene der fattigdommen er en følge av egne bevisste valg, kan det neppe være samfunnets plikt å øse ut penger uten å stille et eneste krav. Å øke barnetrygden og opprettholde den rause kontantstøtten stimulerer neppe innvandrerfamilier med mange barn til selv å arbeide seg ut av fattigdommen.

Hvorfor foretas ingen utgiftsberegninger før vedtakene om mottak av flyktninger?

Lages det ikke vanligvis budsjetter før politikerne vedtar nye utgiftskrevende vedtak? Er det ikke slik at dersom staten planlegger å bygge et sykehus, så står

det ikke bare "bygge et sykehus" i statsbudsjettet. Men det regnes ut og beregnes på alle bauger og kanter, hva sykehuset vil koste på alle mulige måter, tomteinnkjøp, bygningskostnader, utstyr, bemanning osv. Og så beregner man vel gjerne hva driftskostnadene pr år vil bli, slik at man bevilger tilstrekkelig penger over statsbudsjettet.

Og er det ikke også slik når f eks Stortinget skal rehabiliteres og utbygges? Man setter ikke bare i gang helt uten et budsjett hvor kostnader og alt er beregnet, slik at alle de andre politikerne kan ha et godt grunnlag til å vurdere kostandene opp mot behov og gevinst ved å stemme for budsjett forslaget.

Og er det ikke slik med utbygging av veier? Man finregner på hva kostnadene blir og utreder ellers hva alle mulige konsekvenser kan bli for dem som bor i området, konsekvenser for jordbruk osv.

I alle saker der store vedtak skal fattes, utredes alle mulige økonomiske forhold, konsekvenser, fremtidige utgifter osv.

Men hva med mottak av flyktninger? Beregner man på samme måte utgifter, konsekvenser, fremtidige utgifter, innvirkning på ulike viktige samfunnsområder osv? Sår det f eks i budsjettet at regjeringen vil bruke 10 milliarder på å motta flyktninger, og at man regner med 10 milliarder pr år i utgifter til undervisning, bosetning, sosialhjelp osv? Gjør det det?

Vel mitt inntrykk er at budsjettet kun sier: Vi skal motta f eks 10 000 flyktninger og intet mer.

Hvorfor behandles ikke mottaket av flyktninger på samme måte som alle andre budsjettposter? Hvorfor må ikke politikerne legge frem et budsjett over øyeblikkelige og fremtidige kostnader? Hvorfor legges det ikke frem en oversikt over beløpet som skal brukes, men bare et antall flyktninger?

Er det fordi politikerne ikke våger å fortelle velgerne hvor mye det egentlig koster?

Er det noe som sier at dersom man setter en grense på f eks 30 milliarder kroner til nytt sykehus, så er du et kynisk, rasistisk og hjerterått menneske?

Men hvorfor er man et kynisk, rasistisk og hjerterått menneske dersom man går inn for f eks å motta 2000 flyktninger i stedet for 10 000?

Er man et rausere, varmere og mer inkluderende menneske jo flere flyktninger man vil motta, mens det er helt greit å være tilhenger av lavere utgifter til sykehusbygging, veibygging, utgifter til eldreomsorg, skoler, barnehager osv?

Hvorfor er det akkurat antall flyktninger som er selve måleenheten på hvor hjertevarmt og inkluderende et menneske er?

Hvorfor er det ikke hvordan vi behandler våre egne eldre, syke og barn som er selve kronbeviset på hvor varme og inkluderende vi er?

Ja, det lurer jeg sannelig på. Og hvorfor har vi ikke funnet opp skjellsord som kan brukes mot dem som er knipne når det gjelder bevilgninger til sykehus, veier, skoler og eldrehjem?

Hvorfor slynges det ikke ut "din eldrehater" til dem som vil ha lave utgifter til eldre? Hvorfor slynges det ikke ut "din sykdomsfascist" til folk som går inn for lave bevilgninger til sykehus? Hvorfor beskylder vi ikke folk for å hate barn, når de går inn for å kutte i budsjettene i skolesektoren?

Nei, vi har bare skjellsord mot dem som vil ha lavere utgifter til innvandring. De er rasister, islamofobe, hjerterå, kynikere, nazister og fascister. Merkelig, spør du meg. Har noen en forklaring?

Kan fordommer, hat og antisemittisme oppstå på kun 100 dager?

Flere norske medier melder i dag at "Hatet øker i Trumps USA". Ja vel, tenker jeg. Amerikanerne har altså blitt mer hatefulle i løpet av 100 dager? Det er jo så lenge Trump har vært president. Men hvem er det som mener dette? Jo, det er resultatet av en bitteliten meningsundersøkelse som bygger på svar fra 1323 velgere i USA. Det er altså 1323 personer i USA som mener at "det har blitt mer hat og antisemittisme og flere fordommer i USA etter at Donald Trump overtok som president." ifølge NRK Urix.

Personlig vil jeg hevde at det er særdeles oppsiktsvekkende dersom det virkelig er slik at det amerikanske samfunnet har endret seg dramatisk på kun 100 dager, og på så kort tid har utviklet en skremmende antisemittisme, hat og fordommer. Selv vil jeg tro at slike svært negative følelser og holdninger vi kreve mange år på å utvikle seg i en såpass stor befolkning som den amerikanske. Men nei, i dette tilfellet har altså feiloppfatninger, hatefulle følelser og hat mot jøder utviklet seg så kort tid som 100 dager ifølge NRK.

Er det troverdig og sannsynlig? Og har virkelig Trump uttrykt så hatefulle følelser overfor f eks jøder? Er det han som gjennom sine hatefulle ytringer mot israelere og jøder har påvirket sin befolkning til å begynne å hate jøder, slik flertallet av disse 1323 velgerne mener? I mediene trekkes det frem eksempler på at antijødiske ekstremister har begått hærverk på jødiske kirkegårder og mediene legger ikke skjul på at dette sannsynligvis er inspirert av Trump.

Men har virkelig Trump uttalt seg negativt mot Jøder og Israel? Nei, ikke i det hele tatt. Tvert imot hadde han et meget vennlig møte med Israels statsminister, Benjamin "Bibi" Netanyahu, der han uttalte helt klart og tydelig at USA støtter enhver løsning som Israel måtte mene er den beste, det være seg enstats- eller tostatsløsning. Og Trumps datter har konvertert til jødedommen og har ved flere anledninger uttalt seg positivt om jøder. Men selv om Trump og hans familie åpenbart er positiv både overfor jøder og Israel, så er det ifølge mediene hans skyld at antisemittismen er økende i USA.

Og hva er egentlig en fordom? Jo, det er en oppfatning av en gruppe mennesker som bygger på fordommer og ikke på realiteter. Men har Trump gitt uttrykk for holdninger overfor menneskegrupper som ikke har vært amerikanske presidenters oppfatning tidligere? Nei, overhodet ikke. Alle de seneste presidentene i USA har uttrykt meget eksplisitt at de ønsker å stanse den illegale innvandringen av meksikanere, og de har uttrykt åpent at de anser muslimske land som fiender av USA! Intet er egentlig nytt ved Trumps retorikk! Alt er sagt før både av Bill Clinton, George Bush og Barack Obama.

Men hvordan reagerer velgere når de opplever at den presidenten de selv ikke støtter vinner valget? Jo, de gir denne presidenten skylden for nær sagt alt som går galt i sitt eget land, uansett om presidenten reelt sett kan klandres eller ikke klandres for det som går galt. At en spørreundersøkelse i USA viser et flertall for at Trump er skyld i alskens grusomheter burde ikke overraske noen. Trump hadde jo ikke reelt flertall i det amerikanske folk, kun blant valgmennene.

Greit nok. Men det som fremstår aller mest skremmende, er at norske medier kaster seg på slike svært usikre og mangelfulle utspørringer, og gjengir resultatet helt ukritisk og ureflektert. Man slår kjekt og greit fast at både fordommer, hat og antisemittisme har økt under Trump. Dette er "fake news" på sitt groveste og et meget godt eksempel på hvorfor norske avislesere har sluttet å ha tillit til norske medier. De formidler en virkelighetsoppfatning som er sterkt fordreid og forutinntatt og har intet mål om å formidle virkeligheten på en objektiv måte. De aller fleste vi være enige om at verken fordommer eller hat mot enkelte grupper kan endre seg over så kort tid som 100 dager, og det er helt urimelig å anklage en president som er svært positiv til Israel og til jøder for å forårsake økt antisemittisme.

Mange av oss har fått med oss at de negative følelsene mot flyktninger i Tyskland har blitt sterkere og sterkere etter den store flommen av flyktninger til Tyskland i fjor. Antall angrep mot asylmottak og mot flyktninger har tiltatt. Er det Merkel sin skyld da, siden hun er Tysklands leder pr i dag? Er det hun som stimulerer til hat mot innvandrerne pga sin svært negative holdning til

flyktningene? Ja, det kunne man jo tro, om det ikke var for at Merkel faktisk uttrykker nesten utelukkende positive holdninger til flyktningene i Tyskland.

Å påstå at det er Merkels negative oppfatninger av flyktninger som fører til økt hat mot flyktninger i Tyskland, er så lettvint og ureflektert at selv et barn vil kunne avsløre det! Hun er jo faktisk ikke særlig negativ til flyktninger overhode! Det er ikke automatisk en leders ansvar dersom uheldige holdninger utvikler seg i en befolkning. Men enhver Trump-hater vil selvsagt gi ham skylden for ethvert negativt utviklingstrekk i det amerikanske samfunnet. Kan det være at amerikanere fleste faktisk gjennom flere år har vært negative både til illegale innvandrere og til islamistiske terrorister? Og de amerikanske antisemittiske gruppene har vel neppe oppstått i løpet av 100 dager fordi Trump er blitt president? Han er jo ikke en gang negativ til jøder! Men han skal altså også ha skylden for det?

Det er ganske opplagt og gjennomskuelig at mediene farer med løgner. Og at norske medier helt ukritisk gjengir slike overforenklede samfunnsanalyser er intet mindre enn skremmende. Og så hevder norske medier at de er den sikreste garantien mot "fake news". I mine øyne er det motsatt: Folk flest er svært tvilende til at norske medier presenterer den hele og fulle sannheten om virkeligheten, fordi de så ofte blir tatt med buksene nede, og har fortalt de reneste løgner om virkeligheten, som i tillegg er utrolig lette å avsløre!

Et lite tillegg for sikkerhets skyld: Jeg er ikke motstander av kritikk av Trumps politikk på reelt grunnlag. Jeg er ikke enig med ham i alt han foretar seg, men jeg reagerer mot den nærmest gigantiske usakligheten i norske mediers kritikk av det de påstår er følgene av Trumps politikk! Jeg ber om saklighet og seriøse refleksjoner! Men det er det etter min mening ytterst lite av i norske medier. De har lagt Trump for hat og gir sin egen seriøsitet på båten bare de kan ramme Trump!

Kan verden noensinne bli den samme nå som kvinner har begynt å sende pussypics? (Ironivarsel)

Eller en lang, sammenhengende arbeidsperiode uten ferie helt siden høstferien, hadde jeg i det lengste håpet på en rolig og avslappende adventstid og julefeiring. Men den gang ei. De siste ukene har jeg opplevd traume etter traume, der mitt verdensbilde har blitt fullstendig snudd på hodet. Og i dag opplevde jeg et sjokk som overgår alle de andre sjokkene jeg har opplevd de siste ukene, og jeg vurderer sterkt om jeg trenger terapi nå som hele mitt verdensbilde har falt i grus.

Jeg har alltid, helt siden mine unge dager, ansett kvinner for å være av en helt annen kaliber enn menn. Der vi menn er grove med skitne fantasier og stygg språkbruk, har jeg opplevd kvinner som uskyldsrene, engleaktige og gode, tilhørende en helt annen og lysere verden enn oss menn. Men nå vet jeg ikke lengre.

Dråpen som fikk begeret til å renne over, var meldingen i Dagbladet i dag, der proffbokseren Anders Eggen forteller at han mottar nakenbilder fra eldre kvinner. Jeg er mildt sagt sjokkert. Er det virkelig sant at eldre kvinner sender pussypics til unge menn? Det er som om jeg rystes i mine grunnvoller. Hva er det som skjer? Faller hele mitt kvinnesyn fullstendig i grus? Er jeg rett og slett nødt for å revurdere alt det jeg har tenkt og følt om kvinner? Jeg kan nesten ikke fatte det. Dette er kanskje det hardeste slaget jeg har opplevd som mann, som gjennom et langt liv har satt kvinner i en helt annen kategori enn menn. Jeg har selvsagt fordømt dickpics på det aller hardeste og kunne aldri tenkt meg å sende noe så skittent og grovt som et bilde av en erigert penis til en kvinne – kan man tenke seg noe eklere og styggere? Noe slikt er selvsagt helt utenkelig for en kvinne, har jeg tenkt i alle år. Men så er det altså ikke det. Hva har skjedd med verden? Er vi i ferd med å gå under, nå når også kvinner sender bilder av sitt kjønnsorgan til menn?

Nå vil kanskje mange si at jeg overreagerer. Selvsagt må også kvinner få sende bilder av sitt kjønnsorgan til menn de faller for. Vi lever da i en likestilt verden. Hvorfor skal bilder av erigerte peniser være forbeholdt menn? Selvsagt må vi akseptere at kvinner også må få sende bilder av musa si. Ja, ja, jo, jo. Selv om mitt syn på kvinner har falt i grus, må jeg kanskje innse det selvfølgelige. Bilder av kjønnsorganer sendt rundt til kreti og pleti er visst blitt en del av vår moderne verden. Sånn er det bare når teknologien utvikler seg. Det som var utenkelig da de bildene man tok ble fremkalt ett og ett og kunne ses av alle de ansatte på Kodak, er nå blitt en helt anonym affære, som kun fotografen kan se – pluss alle dem han/hun sender bildet til, da.

Men, men, jeg har visst overreagert. Det må jeg nok bare akseptere. Men til min unnskyldning må jeg nesten få trekke frem et par andre virkelig vonde opplevelser jeg har hatt nå i adventstiden. Det begynte vel med at en kvinnelig barnepsykolog fortalte på frokost-TV på TV2 til oss uvitende seere, som alltid har forsøkt å gi komplimenter av vår godhet til både familie og venner og andre mennesker vi har ønsket å vise litt ekstra vennlighet, at det kan få katastrofale følger at man roser barn for å være søte, ha pene fletter, ha fine klær eller på en eller annen måte har noe positivt ved sin fremtoning som vi ønsker å si noe pent om, sånn for å glede vedkommende. Slike komplimenter medfører nemlig at vedkommende barn oppfatter at man utelukkende er opptatt av deres utseende,

og overhodet ikke mener å si noe oppmuntrende til vedkommende for å vise godvilje og omtanke. Barnet blir dermed sykelig opptatt av sitt utseende og vil sannsynligvis utvikle både spiseforstyrrelser og en følelse av å aldri være god nok og vil få en knekk for livet som vil føre til en uendelig rekke plastiske operasjoner, spiseforstyrrelser og annen selvdestruerende atferd. Konklusjon: Si aldri noe pent om et barns utseende, fletter eller klesdrakt. Uansett hvor mye du ønsker å muntre opp barnet, så vil det få katastrofale konsekvenser, og du vil sitte med ansvaret.

Vel, vel, jeg har vel tatt fullstendig feil, da, når jeg deler ut komplimenter i øst og vest, for å vise vennlighet, varme og kjærlighet til både voksne og barn i min nærhet – jeg har altså påført dem alvorlige lidelser.

Og som ikke dette er nok, fikk vi alle forleden dag vite at selv julenissen er et alvorlig problem i vårt moderne samfunn. Julenissen, selve symbolet på gavmildhet, raushet, godhet og omtanke for andre, har i virkeligheten gjennom alle år påført barn over hele verden alvorlige traumer fordi han har spurt det klassiske spørsmålet: «Er det noen snille barn her?» Det er åpenbart det reneste overgrepet å stille et slikt spørsmål til barn. I store avisoppslag har vi fått vite at dette spørsmålet skaper store problemer for små, uskyldsrene barnesinn, som absolutt ikke tåler å måtte resonnere over om de har vært snille eller slemme. Det krenker et barnesinn å måtte svare på et slikt ondsinnet spørsmål, og resultatet er dypt krenkede barn. Og i en kommentar til kvinnen som fortalte hele Norge om dette særdeles vonde problemet, kunne en mannlig barnepsykolog fortelle at dersom et barn har gjort noe slemt, så er det utelukkende de voksne sin skyld, som åpenbart har satt det uskyldige barnet i en så lei situasjon, at det følte at det måtte gjøre noe slemt. Selvsagt er det de voksne sin skyld når barn slår, mobber eller er egoistisk. Det skjønner jeg nå. Barn er utelukkende empatiske, vennlige og kjærlige helt fra de er født. Det er de onde voksne som lærer dem at de må slå andre barn når de tar fra dem bilen, dokka eller noe annet de gjerne vil ha selv. Barn er engler som aldri gjør noe galt av seg selv. Selv om deres foreldre har gjort alt de kan for å lære deres barn å være hensynsfulle, har de alle skyld når barnet deres slår eller sier noe stygt til et annet barn. Det er sannheten i barnepsykolog-verdenen. Akk, så mislykkede vi er, vi foreldre. Vi skaper simpelthen ondskap hos barna selv når vi innbiller oss at vi er gode foreldre og gjør alt av god vilje. Men ondskap er altså resultatet, ifølge barnepsykologen.

Jeg håper leserne forstår at jeg er rystet og nedslått over å ha fått hele mitt verdensbilde knust denne førjulstiden. Så godt som alt det gode jeg har innbilt meg at jeg har gjort for andre, har i virkeligheten ødelagt livet deres. Og selv når jeg har vært utkledd som julenissen i mine barn sin barnehage og delt ut

godteposer, har jeg i virkeligheten påført barna alvorlige og livsvarige traumer. Og nå har også kvinner begynt å sende pussypics. Min verden har fullstendig brutt sammen. Herre Jemini, hva skal jeg gjøre. Kan terapi hjelpe, mon tro?

"Kjære antirasist. Jeg vet at du er allergisk mot fakta, men jeg har laget en liten huskeliste til deg likevel."

"Bruk den gjerne neste gang intelligensen synker og frykten stiger. Fakta er en fantastisk medisin mot tilstanden du lider av."

Nei da, dette mener jeg ikke, egentlig. Jeg fikk bare lyst til å bytte ut "rasist" med "antirasist" for å vise hvor dumt det er å bruke slike betegnelser for å stigmatisere folk. Jeg kjenner ikke Geir Ove, som har skrevet det innlegget på Facebook som jeg har brukt overskriften til, men jeg er vant til at begrepet "rasist" ofte blir brukt, eller skal jeg si, misbrukt, for å stigmatisere folk man er uenig med i innvandrings- og flyktningpolitikken. Innlegget er også omtalt i www.nettavisen.no. Jeg liker ikke slik "hitling" i debattene om innvandring. I vinter har mediekjendisen Ingebrikt Steen Jensen påstått at det minner ham om dem som hjalp til med å få sendt jøder til konsentrasjonsleirene for å gasses i hjel, da han så et TV-innslag der Sylvi Listhaug fulgte politiet i deres arbeid for å oppspore innvandrere som oppholder seg ulovlig i Norge. Og Magne Raundalen, psykolog og spesialist på kollektive fjerndiagnoser, påstår at nordmenn er skadet i vår innerste medmenneskelighet. Andre mediekjendiser påstår at nordmenn har latt frykten og følelseskulden vinne over medmenneskelighet. Og Aftenposten påstår at nordmenn er likegyldige til døde barn i Aleppo, fordi vi ikke ønsker å lese om det hele tiden.

Men er vi nordmenn så fryktelige, hjerteløse og følelseskalde som enkelte kjendiser vil ha det til? Det er ikke mitt inntrykk. Vi hjelper mer enn gjerne folk i nød. Vi gir desidert mest i bistand til nødlidende, norske nødhjelpsorganisasjoner har gigantbudsjetter, vi arrangerer landsomfattende innsamlingsaksjoner hvert år for å hjelpe folk som lider og i VG ble nylig noen av dem som sto i frontlinjen for å redde flyktninger fra drukningsdøden i Middelhavet, kåret til "Årets Navn"! Vi bør kanskje heller ikke glemme at vår statsminister tok initiativet til en giverlandskonferanse der det ble garantert for flere titalls milliarder kroner i hjelp til flyktningeleirene, hvorav noen titalls milliarder skal komme fra Norge.

Men vi er altså et grusomt folkeferd ifølge mange mediekjendiser. Vi er skadet i vår medmenneskelighet, vi har ministre som kommer i kategori med nazister som sendte jøder i gasskamrene og vi bryr oss overhodet ikke om barn som dør i krig.

Vel, vel. Jeg synes noen går fullstendig av skaftet i sin kritikk av oss nordmenn. Hva ligger bak, mon tro? Jeg vet ikke.

Men her er noen kommentarer til Geir Oves faktapunkter som skal tjene til å opplyse alle norske rasister:

1. Joda, det er helt riktig at Jesus, hvis lære må sies å danne selve grunnlaget for den kristendommen som har preget Norge i mer enn 1000 år, ble født i Midt-Østen. Men dessverre har Jesu lære hatt ytterst lite å si for samfunnene i Midt Østen. Han slo ikke gjennom hos sine egne, kan man nok trygt si. Kristendommen beveget seg vekk fra Mist-Østen, og tok veien nordover til Europa og Norge. Her har kristendommen utviklet seg parallelt med den generelle sivilisasjonsutviklingen i Nord-Europa. Gode verdier har utviklet seg både i samfunnet generelt og innen kristendommen. Øket toleranse, øket medfølelse og øket omtanke for alle som faller utenfor i samfunnet begynner å bli typiske både for kirken og samfunnet forøvrig.

Dessverre har ikke den samme utviklingen funnet sted i landene i Midtøsten. Landene er for det meste diktaturer som praktiserer en relativt primitiv form for islam. (For ikke å nevne Israel, da, som er det eneste hederlige unntaket, og er et demokrati. Men la nå ikke dette bli en debatt om Israels politikk). Typisk for den primitive formen for islam som praktiseres i en del land i Midtøsten, er altså diktatur, prestestyre, ufrihet, tvang, kvinneundertrykking, æresdrap, blodhevn, kjønnslemlesting, nådeløse og inhumane straffemetoder osv. At Jesus en gang ble født i Midtøsten er dessverre fullstendig irrelevant for vår flyktningpolitikk og vårt syn på hva kristendommen har betydd for Norge som land.

2. Å hevde at vikingene generelt var et tolerant og vennlig folkeferd som samarbeidet tett med andre samfunn og gjerne inviterte enhver på vennlig gjestebud, er dessverre en grov forvrengning av virkeligheten. Joda, den gjennomsnittlige bonden i vikingtiden var sikkert grei nok, men vikingene dro på plyndringstokt så langt deres langskip rakk, myrdet, voldtok, lemlestet og stjal, hogg ned munker og plyndret deres klostre og kan ikke betegnes som annet enn hjerterå voldsmenn. Intet å trakte etter der, dessverre.

3. Jeg kjenner ytterst få, som gjerne omtales som rasister i den offentlige debatten, som er særlig opptatt av sin rase. Det gjelder kanskje en håndfull tullinger, som "alle" tar avstand fra. Slike rene rasister og nazister som åpent tilslutter seg slik type lære, dreier seg kanskje om noen få hundre nordmenn. Men betegnelsen "rasist" deles gjerne flittig ut fra antirasistene til folk som ikke gjør annet enn å være mot høy innvandring. Blant de mest rendyrkede antirasistene, finnes det ikke noen andre grunner til å være mot fri innvandring enn ren rasisme. At noen heller vil hjelpe folk i deres nærområder, fordi man

ikke vil at Norge skal komme i samme situasjon som f eks Sverige, kvalifiserer til betegnelser som hjerteløshet, følelseskulde og skade i sin medmenneskelighet.

4. Julenissen har sin opprinnelse flere steder. Den opprinnelige fjøsnissen var i tidligere tider den "typisk norske". At norsk kultur lar seg påvirke av andre lands kultur, er noe som skjer fordi vi som samfunn utveksler impulser fra landene omkring oss. Jeg kan ikke helt se at dette er noe argument i flyktningedebatten. Er det VELDIG stor kulturutveksling mellom Norge og landene i Midtøsten i dag? Jeg tror ikke det. Der Norge har gått gjennom en enorm sivilisasjonsutvikling, har de fleste landene i Midtøsten stått relativt stille til sammenligning. Foregår det stor kulturpåvirkning av det norske samfunnet fra f eks Iran i vår tid? Jeg tror ikke det.

5. I tidligere historie fantes det store, høyt utviklede sivilisasjoner flere steder i verden. Fra dem har vi mange nyttige oppfinnelser og kulturelle utviklingstrekk. Felles for så å si alle disse kultursamfunnene er at de gikk til grunne. Og deres viten og deres høyt utviklede lærdom fant veien til Europa, hvor utviklingen fortsatte, mens de landene der f eks bokstaver og tall og annen høyt utviklet vitenskap stammet fra, lå i ruiner. Europa utviklet seg, mens store deler av verden for øvrig, stagnerte.

6. Joda, vår grunnlov er inspirert av Amerikas og Frankrikes. Men neppe fra noen av landene i Midtøsten. Norge samt landene i Nord-Europa, USA og noen flere, er de eneste landene i verden pr i dag som praktiserer fullt ut at hvert individ har samme verdi. I de fleste muslimske landene har kvinner overhode ingen verdi, småjenter giftes bort, de drepes dersom de er dårlige koner, de brukes som barneslaver, de voldtas i hjel av eldre menn, de steines til døde fordi de har blitt voldtatt, kjønnslemlestes osv osv. Brødre sier åpent av de ville drepe sin søster om det begynte å gå dårlige rykter om henne i samfunnet.

Dersom man ønsker å gi et sant bilde av norsk kultur versus den kultur som praktiseres i mange land der våre flyktninger kommer fra, bør man forsøke å glemme hvor våre kulturelle impulser opprinnelig stammer fra, og heller se på hvilken kultur som praktiseres den dag i dag. Det er jo faktisk ikke uten grunn at folk flykter fra sine land og heller ønsker å bo i Europa. De flykter faktisk FRA noe, som de ikke ønsker å leve i. Hvorfor kan vi ikke bare se i øynene at flyktningene flykter til Europa og til Norge, fordi våre samfunn faktisk er bedre enn deres eget? Men, nei da, for noen er det ren rasisme å si noe positivt om Norge og om nordmenn.

Jeg synes faktisk vi har mye å være stolte av!

Kjærlige, norske menn.

Jeg må innrømme at jeg blir ganske skuffet over en del kvinner når man diskuterer abort med dem. En del kvinner anser menn som uansvarlige vesener som "strør" rundt omkring helt uten å ta ansvar for resultatet av sin spredning av sine egne frø. Det er sikkert riktig at enkelte menn er sånn. Tør jeg våge å påstå at denne type adferd er mer utbredt blant våre "nye landsmenn" enn blant etniske nordmenn?

Skal jeg bygge på mitt eget erfaringsgrunnlag, tror jeg svaret må være ja på at menn fra en del andre kulturer ikke har norske menns ansvarsfølelse. Jeg kjenner selvsagt ikke alle typer mannskulturer, men i min verden, i min omgangskrets og blant mine venner, ser jeg en meget stor villighet til å ta ansvar, ikke bare for sine egne biologiske barn, men også barna til sin kjæreste, til sin samboer og til sin nye kone.

Jeg synes det er merkelig at dette ikke blir mer omtalt i norske medier. En av mine venner ble f eks kjæreste med en kvinne som nettopp hadde født et barn (som ikke var hans), men han stilte øyeblikkelig opp som far for dette barnet, og gikk rett inn i rollen som biologisk far. Det har jeg selv også gjort i forhold til et barn som i utgangspunktet ikke var mitt eget biologiske barn, og det har jeg aldri angret på. Jeg ble simpelthen så glad i denne lille jenta, som ikke hadde en far, at jeg valgte å gi henne alt det jeg kunne som "ekstra-pappa". Og den dag i dag betyr hun akkurat like mye for meg som mine biologiske barn. Det har ikke minst beriket mitt liv noe enormt å få være far og vise omsorg for et lite vesen som ikke hadde en far.

Men offensive feminister har visst ikke oppdaget denne siden ved norske menn. Og når vi menn som elsker barn og som har gjort andre menns barn til våre egne og elsker dem som våre egne, uttaler at vi er mot abort, og at vi ønsker at kvinner skal ta seg av selv de ikke planlagte barna og la dem bli født, så får vi høre hvor lite vi forstår og hvor forstokkede og uønskede våre meninger er.

Norge er full av kjærlige og forståelsesfulle menn som er parate til å ta til oss barn som våre egne og gi dem kjærlighet og omsorg, selv om de ikke er våre egne biologisk sett.

Men når vi oppfordrer kvinner til å ikke ta abort, men ta imot det barnet de ikke hadde planlagt, så blir vi bedt om å la være å blande oss borti noe som utelukkende gjelder kvinner. Det er deres kropp. Det er de som bestemmer. Vil de ta abort, så skal de bestemme det alene. At det står en kjærlig, imøtekommende og empatisk far klar til å gi barnet kjærlighet, er totalt uvesentlig. Menn er egoistiske personer helt uten ansvarsfølelse, og om en mann

påstår at abort er noe han ikke ønsker, så bør han fortest mulig settes grundig på plass så han holder kjeft om sånne ting som menn ikke skjønner en dritt av.

Kritikk mot etniske nordmenn er greit, kritikk mot innvandrere er rasisme!

Dagbladet fortsetter sin usaklige og sjofle hets mot nettavisen resett.no. Senest med en kommentarartikkel av journalisten og forfatteren Øyivind Strømmen. Hans artikkel er så full av overforenklinger, dobbeltmoral og rene løgner, at man lurer på om han overhode har skjønt noe som helst av Jirde Alis budskap og hva den seriøse delen av kritikken mot henne går ut på. Strømmen ser intet annet enn hets, trusler og sjikane, og oppnår behendig og helt hoppe over de mer problematiske sidene ved hele denne saken.

Det eneste Strømmen har oppdaget at Jirde Ali har gjort som kan være grunn for kritikk er å sette "fuck" foran Listhaug. Intet annet. Ellers har han ikke et eneste ord å si om hennes budskap, som altså er svært negativt til omtrent alt ved Norge. Norge diskriminerer og undertrykker innvandrere og flyktninger, og når "hennes" gruppe gjør det dårlig innen integrering, arbeidsdeltagelse og kriminalitet, har hun kun ett eneste svar: Det er systemets feil, det er samfunnets feil, det er det "fucking" politiets skyld, det er den "fucking" ministeren sin skyld, det er NAV sin skyld. Hun har rett og slett spisset sitt budskap til å være et eneste stort angrep på Norge og nordmenn. Men dette har ikke Strømme oppdaget. Han ser bare en koselig tenåringsjente som er samfunnsdebattant og poet. På den måten ufarliggjør han budskapet til Jirde Ali, og reduserer henne til en jentunge vi ikke burde bry oss om.

Men Jirde Ali er noe helt annet. Hun er voksen, hun er talefør og hun har et budskap som vi bør ta alvorlig! Hun har fri tilgang til pressen og TV, hennes budskap er spredt i mediene som intet annet, og hun mottar priser og utmerkelser i fleng. Har ikke Strømmen overhode reflektert over hvorfor mediene skyver Jirde Ali frem og gir henne en medieoppmerksomhet som er få andre forunt? Og hva har hun faktisk selv bedt om: Jo, hun har da faktisk erklært: "Fuck diplomatisk debatt"! Hun BER altså om at vi må slutte å være saklige!!

Strømmen hoverer over at resett.no har blitt dømt i PFU. Joda, og det skriver han i en avis som jevnt og trutt har blitt dømt i PFU, som bidro til den grove og ustoppelig hetsen av Tore Tønne, som endte med at han tok livet av seg. En avis som ble dømt til å betale en gigantisk erstatning til ambulansesjåføren Erik Skjenken etter å ha utropt ham til en grov rasist og holdt på i flere uker med

personsjikane og hets helt til Skjenken pådro seg en alvorlig psykisk lidelse. Joda, Dagbladet har mye å være stolt av.

Strømmen hoverer også over at resett.no er sponset av milliardærer. Ja vel? Hvem er det som sponser Dagbladet, da? Er eierne fattiglus som ikke tjener penger? Og glem ikke at Dagbladet i svært mange år tjente seg rike på sex-annonser og fremmet prostitusjon i sine annonser. Joda, mye å være stolt av. Sannheten er at Dagbladet har en særdeles grumsete og tvilsom fortid av sjikane, personforfølgelse og prostitusjonsorgan! Og sannheten er også at resett.no allerede etter kort tid slettet den artikkelen de er felt for, og erkjente at det var en feiltagelse å publisere den. Men slike uinteressante fakta interesserer selvsagt ikke Strømmen. Da Dagbladet kjørte rasist-kampanjen mot den uskyldige Erik Skjenken, nektet de innbitt inntil det siste at de hadde gjort noe kritikkverdig.

Til å være en av de norske avisene som har hatt aller mest stygge, hatefulle og sjikanerende kommentarer etter sine artikler både i kommentarfeltet og på Facebook, er det forunderlig å lese at Strømmen nettopp i Dagbladet faktisk påstår at det er resett.no som er skyld i hva folk skriver på Facebook. Ja, Dagbladet har vært nødt til å stenge sitt eget kommentarfelt og har slettet hele artikler med tilhørende tråder på Facebook fordi de var så fulle av hatmeldinger og trusler. Så, da kan vi bruke Strømmens logikk, og gå ut fra at alt hatet er uttrykk for Dagbladets eget hat, da?

Det er for øvrig tragisk å se at Strømmen ikke en gang har evner til å skille mellom hva som er redaksjonelle artikler, og hva som er innlegg skrevet av gjesteskribenter. Han klarer heller ikke å skille mellom satire og seriøse kommentarartikler. Ja faktisk klarer han ikke å skille mellom noe som helst på resett.no, han sauser sammen satire, seriøs kritikk, kommentarer fra privatpersoner og hets skrevet på Facebook. Og Strømmen unnslår seg ikke med å avslutte sin usaklige hets med et sitat av en truende kommentar, som sto en kort stund på en uredigert Facebookside, men som hurtig ble slettet. Men slike faktaopplysninger som kan forklare hva han faktisk gjengir, gidder han ikke bry seg med. Alt som kan ramme resett.no, sant eller usant, løgn eller forbannet dikt, nei, se det bryr ikke Strømmen seg en døyt om. Skammelig, rett og slett.

Kanskje kan det for øvrig være av interesse å vite at resett.no faktisk har en fast kommentator som er en kvinne med somalisk opprinnelse? Hun mottar også en jevn strøm av trusler, hets og personsjikane, og må gå med voldsalarm. Ja vel, det er vel de forferdelige, rasistiske nordmennene som hetser og truer henne, da? Nei, det er faktisk muslimer som forfølger henne. Hvor mange somaliere er faste kommentatorer i Dagbladet, mon tro? Kanskje Dagbladet også skulle interessere seg for hennes opplevelser? Og hun er ikke den eneste innvandrerkvinnen som

forfølges av det muslimske miljøet fordi de har brutt med æreskulturen og det begrensede livet de har blitt tvunget til. Men dette passer neppe inn i det verdensbildet Dagbladet vil dytte på oss.

Dagbladet slår til igjen:

Liksom-satire basert på forvrengninger og grove vrangforestillinger.

Satire kan være forfriskende lesning når den virkelig tar noen på kornet. Like morsomt er det sjelden når forfatteren avslører at han selv lider av vrangforestillinger og ikke har annet å komme med enn forvrengninger som overhodet ikke samsvarer med virkeligheten.

Jarl Wåge er en av disse skribentene som sjelden velger å føre en saklig diskusjon basert på hva andre faktisk mener, men heller dikter opp naziparalleller og bygger på sine egne misoppfatninger. For ikke så lange siden klarte han ikke en gang å få med seg at en ufin trussel ble skrevet på en uredigert Facebook-side og ble slettet etter kort tid, men påsto i fullt alvor at det var en trussel som var forhåndsmoderert og godkjent av Helge Lurås og sto for Resetts syn. I samme artikkel, dro han nazi-kortet mot resett og mente å høre nazistene marsjere i takt når han leste der. Sannheten er at Resett representerer mindretallsopposisjonen mot en unison norsk presse, og Jarl Wåge er selv en av dem som helt ukritisk marsjerer i takt med hele den politisk korrekte venstresiden. Men det skjønner han visst ikke.

Nå er Wåge ute igjen med sin oppdiktede liksom-satire mot dem som er innvandringskritiske i Dagbladets nettutgave. Denne gangen gjelder det FrP. Og for å raljere skikkelig over FrP, trekker han frem en 30 år gammel «uttalelse» etter sigende uttalt av Carl I Hagen om at Norge blir oversvømmet av innvandrere. Ikke vet jeg om hva Hagen sa for 30 år siden, med er det ikke temmelig irrelevant å komme trekkende med en enslig, 30-år gammel uttalelse som ingen av oss har mulighet til å etterprøve? Mange politikere har gamle synder på samvittigheten og har sagt en del ting de har angret på, men vi slipper heldigvis å bli stadig minnet på disse utsagnene.

Men Wåge føler han må slå an tonen i sin kritikk mot FrP på denne måten, og fortsetter med å håne Siv Jensen fordi hun har uttalt at muslimer som sender sine barn på koranskole i hjemlandet, eller mener at koranen skal sto over norsk lov, neppe kan sies å være norske i sitt hjerte. Wåge raljerer fantasifullt over hvordan man skal kunne måle hva folk føler i hjertet, og bagatelliserer på den måten et fenomen som er forferdelig for dem som opplever det, nemlig å bli sendt til koranskoler i hjemlandet der det praktiseres nærmest torturlignende metoder for

å banke de rette religiøse holdningene inn i hodet på innvandrerbarn som foreldrene synes har blitt mer «norske» enn godt er. Wåges lettvinte idiotisering av dette, er etter min mening en hån mot disse barna som lider og får mange av sine barne- og ungdomsår ødelagt pga religiøs indoktrinering. Hadde det ikke vært mer redelig å omtale dette reelle problemet enn å forsøke å latterliggjøre Siv Jensen fordi hun påtaler dette? Alle og enhver, kanskje unntatt Wåge, forstår at det er gjennom sine handlinger folk viser om de er norske i hjertet, og ikke gjennom blodtrykk eller temperatur. Denne raljeringen er smakløs! Og jeg kan ikke si at jeg har hørt FrP-folk i dagens debatt uttale at vi blir oversvømmet av innvandrere, men det er nå et faktum som må være lov å påpeke at nærmere en million av Norges befolkning består av innvandrere med etterkommer, og det er også et udiskutabelt faktum at enkelte bydeler opplever at etniske norske flytter ut slik at innvandrerandelen fort nærmer seg både 80 og 90%. Men det å påpeke dette, er det samme som å spre frykt og rasisme, i følge enkelte. 1/5 av Norges befolkning består altså av innvandrere med etterkommere. Er ordet «oversvømme» egentlig så riv ruskende galt? Jeg vet ikke, men nesten en million mennesker er nå ganske mange, da!

Neste sak Wåge synes han må raljere over, er FrPs forslag om å forby bønnerop fra moskeer. Dette synes Wåge er latterlig, fordi det for tiden ikke ropes bønnerop fra noen moskeer i Norge. Ja vel, så det å være føre var, for å forhindre en uønsket utvikling er ren idioti? FrP har skjelt en del til Sverige og til tilstanden der gjennom de siste årene, og selv de mest politisk korrekte svenskene, som hittil har benektet ethvert problem knyttet til innvandring, begynner å innse at noe har gått alvorlig galt på innvandringsområdet i «folkhemmet». Og hva skjer der når det gjelder bønnerop? Jo, flere og flere kommuner tillater bønnerop fra moskeene i området. At FrP ønsker å være tidlig ute og vil forhindre at en lignende utvikling skal skje i Norge, kommer ikke i noen annen kategori enn de som ønsker et forbud mot oljeutvinning i Barentshavet lenge før slik oljeutvinning er påbegynt. Kjenner Wåge til begrepet «føre var»?

Ikke heller Christian Tybring-Gjeddes utsagn om at det sannsynligvis ville vært mye bedre for integreringen dersom innvandrere i større grad gifter seg med etnisk norske, klarer Jarl Wåge å oppfatte slik det er ment. Han klarer å få vridd dette til at Tybring-Gjedde nå går inn for arrangerte ekteskap og at slike ekteskap skal inngås ved hjelp av tvang. Det er ikke grenser for hvor komisk Wåge synes dette er. Igjen unnlater han helt å se det positive i et slikt utsagn, og at det faktisk virkelig er noe som vil fremme integrering. I dag er det flere innvandrergrupper som kun tillater ekteskap mellom sine egne, og særlig kvinnene blir tvunget inn i ekteskap basert på riktig religion og etnisitet.

Ekteskap mellom etnisk norske menn og muslimske kvinner er så godt som ikke-eksisterende. Det er en velkjent sak at mange muslimske ekteskap i virkeligheten er arrangerte og innbringer store summer til dem som kan tilby en kvinne for ekteskap i hjemlandet. En stor andel av innvandringen pr i dag skjer gjennom familiegjenforeningen, og jeg vil tro at ingen ved sine fulle fem kan mene at dette fenomenet fremmer integrering i Norge. Tybring-Gjeddes tanker om at flere frivillige ekteskap på tvers av etnisitet og religion, ville fremme integrering er i realiteten meget reflekterte og gode. Men selv ekteskap mellom folk av ulik hudfarge, religion og etisk opprinnelse er altså noe forferdelig forkastelig så lenge det kommer fra FrP.

Og det samme er åpenbart det å hevde at mennesker som er fattige og ikke selv klarer å forsørge sine barn ved hjelp av egen inntekt, bør begrense hvor mange barn de får. Dette synes Wåge er fryktelig morsomt, for som han påstår, selv fattige mennesker har seg, som om Tybring-Gjedde har hatt i tankene eller foreslått at fattige mennesker skal slutte å ha sex. Det er et meget godt eksempel på hvordan Wåge systematisk forvrenger og fordreier forslag fra FrP, som egentlig bygger på sunn fornuft. Og man kan jo spørre seg om Wåge er klar over at man kan ha så mye sex man bare orker, fordi det er noe som heter prevensjon? Jeg tror ethvert ansvarsfullt og samvittighetsfullt menneske tenker som Tybring-Gjedde i dette spørsmålet. Er det ikke egentlig ganske uansvarlig å føde mange barn til verden når du vet med deg selv, at de vil lide under fattigdom og du ikke vil kunne tilby dem noe av det barn ellers i samfunnet tar som en selvfølge? Hvem ønsker å sette barn til verden som vil lide under fattigdom og utenforskap og føle seg isolerte og stakkarslige? Og er det ikke temmelig uetisk å sette barn til verden og forvente at samfunnet skal forsørge dem med de andres skattepenger? Dette har intet med innvandrere spesielt å gjøre, men gjelder alle innbyggere i Norge. Det bør være enhvers krav til seg selv å gjøre alt man kan for å forsørge seg selv og sine barn gjennom sitt eget arbeid. Om man så ikke lykkes pga sykdom eller andre hindringer for så være, når man har selvforsørgelse som intensjon og streber mot det målet!

Det neste Wåge vil drite ut, er at noen FrP-folk reiste med buss til Stovner/Vestli for å ta området i øyensyn og snakke med folk og skaffe seg førstehånds kjennskap til bydelen gjennom et besøk. Igjen raljerer Wåge over at dette liksom skal være så farlig, og igjen unnlater han konsekvent å kommentere de faktiske forhold, nemlig at det faktisk er politiet som mente det var så farlig for natteravnene å oppholde seg i dette området, at de ba dem la være å vandre i området, da de hadde opplevd å bli angrepet en natt av 15 steinkastende, maskerte ungdommer. Men slike faktiske opplysninger interesserer tydeligvis ikke Wåge. Hans agenda er åpenbart å hevde at det kun er FrP som overdriver

og bygger på frykt og svartmaling. Igjen er det en hån mot de av innbyggerne som opplever å bli angrepet med steiner og pistoler, det er en hån mot kafeeiere som blir angrepet av maskerte ungdomsgjenger, det er en hån mot folk som får sine biler brent opp eller kastet steiner på fra gangbroer. Intet av dette er tydeligvis relevant i Wåges forvrengning av virkeligheten. Både politiet og den politiske ledelsen i Oslo er nå enige om at disse alvorlige problemene må gripes tak i, og store summer blir bevilget til økt polititetthet og andre tiltak. Men slike faktiske opplysninger forsvinner helt i Jarl Wåges liksom-satire der alvorlige problemer underslås og de som påpeker dem latterliggjøres og nazifiseres! Men man kan jo forstå at det må oppleves som utrolig irriterende hvordan FrP gjennom sine PR-stunt klarer å samle hele pressen og får rikelig dekning i alle medier. Det er den surmagede kritikken det aller beste beviset for, men når ble det galt av en politiker å forsøke å skaffe blest om sine synspunkter? Pressen er faktisk blitt FrPs aller beste støttespillere, og går i fella igjen og igjen! Og like irriterte og sure blir de når de oppdager at de er blitt lurt nok en gang!

Det er virkelig nedslående å se hvordan Jarl Wåge hånlig raljerer over alvorlige samfunnsproblemer og på den måten fornekter og bagatelliserer dem. Han velger som metode å grovt fordreie andres meninger for på den måten å kunne latterliggjøre dem maksimalt, selv om det overhode treffer, for han karikerer egentlig bare sine egne misforståelser. Det er også nedslående at slik misforstått liksom-satire blir publisert i en landsdekkende avis. Men Dagbladet avslører bare igjen og igjen at de er blitt et rent talerør for SV og Rødt og venstresidens mediedominerende syn på innvandring som utelukkende berikende for det fargerike fellesskapet. Og nå skal Dagbladet i følge andre media forsøke å manøvrere seg inn i en posisjon som gjør at de kan få pressestøtte. Skal samfunnet altså støtte slik virkelighetsfornektende raljering med millioner av kroner? Jeg blir rent nedslått ved tanken.

Mangler vi empati?

Det måtte selvsagt komme. Enkelte ting er like forutsigbart som at sola står opp om morgenen. Hver eneste gang mediene har fokusert i lengre tid på redningsaksjoner der mennesker eller dyr har vært i livsfare, kommer beskyldningene om vår dobbeltmoral, vår selektive empati, vår devaluering av enkeltes menneskeverd fremfor andres og vårt manglende engasjement for enkelte grupper. Så også nå etter at en hel verden har fulgt med på den nervepirrende redningsaksjonen for å redde ut 12 innestengte barn i oversvømte grotter i Thailand.

Først ute med sine anklager denne gangen er, jeg hadde nær sagt selvfølgelig, Dagbladet, ved litteraturviter Josefine Kjærstad. Hun spør hvorfor den samme omtanken og engasjementet for guttene i Thailand ikke omfatter de mange barna som har lidd drukningsdøden fordi foreldrene har tatt dem med på den livsfarlige og risikofylte reisen, ofte i skrøpelige farkoster, på vei fra Afrika til Europa. Og hun har selvsagt kun et svar: Det skyldes etnisitet. Vi bryr oss simpelthen mer om thailandske barn enn afrikanske, som altså ikke omfattes av vår empati.

Allerede her bygger Kjærstad på et premiss som jeg vil påstå er en grov feilslutning: Hvor stor plass, hvor mange artikler, hvor mange reportasjer i mediene, sier absolutt ingenting om folks empati. Jeg er sikker på at bilder av druknede, små barn på strendene i Sør-Europa vekker nøyaktig dem samme sorgen og forskrekkelsen hos alle som ser dem. Vi fylles med tristhet, men samtidig med en avmaktsfølelse over hvorfor denne livsfarlige trafikken, der barn ofres, ikke snart kan opphøre. Og når Kjærstad mener at nordmenn flest ikke bryr seg om disse barna, vil jeg påstå at det er en grov fornærmelse mot den enkelte nordmann.

Hvorfor gjør vi ingenting for å hjelpe, spør Kjærstad. Igjen et spørsmål som hviler på fullstendig gale premisser. Europa har tatt imot millioner av migranter fra Afrika de siste årene, mennesker har reist sørover for å bistå i arbeidet for å redde skipbrudne og stater har sendt skip for å plukke opp migranter i livsfare. Å påstå at vi ikke gjør noe, er en grov fordreining av virkeligheten. Men de aller fleste begynner å innse at det finnes visse grenser for hvor mange migranter Europa faktisk kan ta imot, uten at det begynner å gå alvorlig på bekostning av våre egne lands økonomi.

Og i hvor stor grad det store flertallet av disse migrantene egentlig er flyktninger, er mer og mer et åpent spørsmål. Mye tyder på at kun en liten del av dem som kommer egentlig har et reelt beskyttelsesbehov. Resten er unge menn i sin beste alder som søker lykken og ønsker å nyte godt av den velferden Europa har bygget opp gjennom eget hardt arbeid. Stemningen i hele Europa er i ferd med å snu overfor disse lykkesøkerne. Kan de ikke heller bli i sitt hjemland for å hjelpe til å bygge det opp, i stedet for å velge den lettvinte utveien å rømme og overlate elendigheten til sine landsmenn, tenker flere og flere Europeere.

Jeg vet ikke om Kjærstad har oppdaget det, men det hender til og med at dyr i livsfare kan få like stor oppmerksomhet som mennesker i nød, og mediene kan følge forsøkene på f eks å redde en innestengt hval i dagevis. Igjen er det selvsagt helt meningsløst å bruke slike hendelser som brekkstang til å påstå at vi ikke har empati for mennesker i nød, kun på grunn av deres etnisitet. Det er

mediene som velger hvilke saker de vil følge. Og det er egentlig synd at en debatt om medienes utvalg av saker kommer opp på en så tendensiøs måte som det Dagbladet legger opp til. For det er en meget interessant debatt i seg selv.

Man kunne skrive svært mye om hvorfor enkelte saker får så stort fokus i mediene, men ett er sikkert: At nordmenn flest skulle mangle empati for druknede barn på grunn av deres etnisitet eller nasjonalitet er IKKE en av grunnene til at enkelte saker følges tett fra dag til dag, mens andre saker får oppslag når tragedien inntreffer. Det er alltid en dyp tragedie når barn dør, og kanskje skyldtes det stor engasjementet for redningsaksjonen i grottene i Thailand, at disse barna faktisk kunne reddes, i motsetning til de døde migrant-barna, som blir funnet etter at de er skyllet i land på strender. Noen av oss spør faktisk oss selv: Hvordan KUNNE foreldrene deres utsette deres liv for så stor fare? Uten redningsvester i skrøpelige og livsfarlige farkoster? Men det regnes av mange som et ufint spørsmål, som man ikke bør stille. DA mangler man visst empati, ifølge noen.

Medienes nye, meningsløse klisje: "Bildet som stanset krigen".

Bildet av den flyktende vietnamesiske jenta fra 1972 har igjen kommet i fokus, og igjen flommer våre aviser over av en meningsløs klisje: "Bildet som endret krigen", "Bildet som forandret verden" osv. Tror avisene virkelig på denne påstanden?

Faktum er at krigen så godt som var over i 1972. Leser man om krigen på f eks "Store Norske" sine websider, kan man se at den aller siste amerikanske krigshandlingen var en massiv bombing i julen 1972. Deretter ga amerikanerne seg, og man gikk inn i fredsforhandlinger i 1973. Men skyldtes det virkelig at verden og amerikanske styresmakter brått hadde fått et helt nytt syn på krigen på grunn av et enslig bilde?

Nei, selvfølgelig ikke. Det er utrolig at seriøse journalister virkelig kan innbille seg at et bilde som ble presentert i avisene i 1972 endret noe som helst. Lyndon B. Johnson, den amerikanske presidenten som hadde pøst inn amerikanske bakkestyrker og teppebombet de stakkars vietnameserne med napalm og bomber, hadde gitt opp Vietnamkrigen og frasa seg gjenvalg i 1968. Det sies at han gikk inn i en dyp depresjon etter sin tid som krigspresident, og mange setter det i sammenheng med hans massive ansvar for millioner av døde mennesker. Den neste presidenten, Richard Nixon, var omtrent av samme kaliber, hensynsløs, brutal og korrupt, og måtte gå av i skam etter at hans sanne natur ble avslørt foran hele verden før hans andre presidentperiode var over.

Den amerikanske og den internasjonale antikrigsbevegelsen hadde i årevis drevet et massivt arbeid for å få en slutt på krigen i 1972, og det amerikanske folk var krigstrøtte og lei av å få sine sønner hjem i kister. Nærmere 50 000 amerikanere døde i denne meningsløse krigen og over 300 000 var kvestet for livet – for ikke å snakke om alle dem som var psykisk ødelagt og aldri maktet å vende tilbake til et normalt liv.

Verden hadde til fulle fått øynene opp for de amerikanske grusomhetene i 1972 og amerikanerne selv var desillusjonerte og lei av de endeløse myrderiene som ikke førte noe steds hen.

De forferdelige bildene fra Vietnam kom som en bekreftelse på de grusomhetene som alle var kjent med. Og å påstå at det ene bildet av de flyktende barna alene endret verdens syn på krigen og endret krigens gang, er så historieløst og klisjepreget, at jeg ikke kan tro at noen mener det på alvor.

Men pressen vil kanskje ha det til at det er DE, gjennom sin publisering av disse bildene, som skal ha æren for at krigen tok slutt? Bare avisene finner de rette bildene, så kan de endre historiens gang? En gigantisk selvovervurdering som i realiteten er skremmende.

Den samme klisjeen ble tatt i bruk etter at det triste og hjerteskjærende bilde av den druknede Aylan ble publisert i avisene midt under den største flyktningestrømmen i fjor. Journalistene var ute med sitt vanlige klisjeaktige språk og hevdet at det bildet, på samme måte som bildet av de flyktende barna i Vietnam, kunne endre flyktningenes situasjon og endre opinionens syn på flyktningene.

Denne meningsløse spådommen ble gjort grundig til skamme. Ingenting endret seg til det bedre. Tvert imot falt publiseringen av dette bildet omtrent sammen med en endring i opinionen i motsatt retning. Bildet endret ingenting til det positive for flyktningenes del. Flere og flere land begynte å motsette seg å ta imot flere flyktninger, opinionen vendte seg mot flyktningestrømmen og folk syntes det begynte å holde.

Men lærer journalistene av historien? Nei, de samme klisjeene tas frem gang etter gang. Det og det bildet endret verden og endret krigen. Jeg blir av og til – ofte faktisk – temmelig oppgitt over våre journalister som ser ut til å leve i sin helt egne verden, fjernt fra virkeligheten.

Når lovverket svikter, har vi alltids Sylvi Listhaug å rette skytset mot!

Det har kommet mediene for øre at en somalier har fått inndratt sitt norske statsborgerskap fordi UDI mener han oppga gale opplysninger i sin asylsøknad for 17 år siden. "Alle" tar det selvsagt for gitt at dette er enda et umenneskelig resultat av Sylvi Listhaugs kyniske politikk! Mediene kringkaster sine løse antagelser til seerne, og stormen av protester mot Listhaugs umenneskelighet når nye høyder. Nazistempelet sitter løst i kommentarfeltene.

SVs Heikki Holmås kommer selvsagt øyeblikkelig på banen og mener det er uverdig med slik praksis i et rettssamfunn. Aps Thorbjørn Jagland er så rasende over det grusomme landet Norge, at han går milevis på ski i rent sinne. Diverse advokater er skråsikre på at det strider mot menneskerettighetene, og Trine Skei Grande vil øyeblikkelig frata forvaltningen retten til å avgjøre hvem som skal miste sitt statsborgerskap.

Men vent nå litt! Hvem er det egentlig som har laget det lovverket UDI bygger på? Og er det nå virkelig Sylvi Listhaug som har instruert UDI til å være så harde i den aktuelle saken?

De få journalistene som tar seg bryet med å undersøke sakens realiteter, finner fort ut at lovverket stammer fra et vedtak som ble gjort av et samlet Storting i 2005 da venstremannen Odd Einar Dørum var justisminister og Kjell Magne Bondevik var statsminister. Vedtaket ble altså støttet av alle partiene, og verken Thorbjørn Jagland eller Heikki Holmås protesterte den gangen, selv om de begge satt på Stortinget. Men når de nå ser resultatet av deres eget vedtak, strider det "plutselig" mot rettsikkerheten, bryter menneskerettighetene og gjør Norge til en uanstendig og uverdig rettsstat.

Saken ble både belyst og debattert den gangen, og ingen politikere ønsket noen foreldelsesfrist, fordi det var opplagt for alle at den som lyver for å få norsk statsborgerskap, selvsagt må miste det når løgnen oppdages.

Politikere har visst svært kort langtidsminne, og "glemmer" hva de selv gikk inn for en gang i nær fortid. Mye enklere da å velte sitt sinne over på Sylvi Listhaug som intet har hatt å gjøre med dette lovverket, som enkelte politikere nå raser over, selv om de selv eller deres partifeller faktisk har laget lovene!

Men nå blåser det en raseriets vind over landet, og da står selvsagt en del politikere i kø for å kaste seg på bølgen av antipati mot Sylvi Listhaug, for selv å fremstå i et lysende humanismens lys, stikk i strid med det de selv vedtok for mindre enn ti år siden. Hva kaller man slikt? Populisme av verste sort! Når politikere ikke en gang klarer å forsvare sine egne vedtak, men snur kappen etter vinden når realitetene går opp for dem, ser vi de verste utslagene av den rendyrkede populismen.

Men selv om lovene er laget slik at en somalier som har vært 17 år i Norge kan kastes ut fordi han har løyet, så er vel likevel denne saken et resultat av at Sylvi Listhaug har startet et råkjør ved å kreve at UDI skal gå gjennom gamle saker? Så hun har vel uansett skylda? Nei, se det er heller ikke riktig! Denne saken ble oversendt UDI fra politiet i 2014, da Sylvi Listhaug ennå ikke var blitt minister for flyktninger og integrering. Hun har altså overhode intet med denne saken å gjøre. UDI er en selvstendig forvaltningstans som ikke lager sitt eget lovverk, men som styres helt og holdent av de lovene Stortinget vedtar. Hele ansvaret ligger altså på Stortinget. Og det ansvaret er det nå noen som fossror vekk fra.

Både de mediene som har fremstilt denne saken på et meget tendensiøst, for ikke å si direkte feilaktig grunnlag, og de politikerne som retter sitt harde skyts mot regjeringen og Sylvi Listhaug, bør snarest ta til vettet og innse fakta i sakene. Men fakta ser ikke ut til å bety så mye for enkelte, så lenge de kan score billige poenger på sin påståtte innvandringsvennlighet og humanisme.

Det er skremmende lavt nivå over en del norske medier og politikere for tiden. Hadde de enda hatt så mye guts at de kunne stå frem og si: -Sorry, Listhaug, vi tok feil. Det var det kollektive Stortinget som laget dette lovverket som vi nå raser mot. Vi har alle et ansvar for å lage et humant lovverk, og når vi selv har ansvaret, bør vi ikke sette syndebukk-stempelet på andre og selv toe våre hender.

Når saklig kritikk blir stemplet som rasisme.

Enda en usaklig artikkel om resett.no, denne gangen i Aftenposten. Nå er det Kenneth A. Johnsen og Sofia Rana som er frempå for å sable ned resett. Og saken de omtaler, er selvsagt Resetts kritikk av Sumaya Jirde Ali. Og når de refererer til hva resett.no har kritisert Sumaya Jirde Ali for, utelater de absolutt alt av den rent saklige kritikken, og begrenser seg til kun å referere til noen enkeltstående utsagn, som de utroper til rasisme. Dette gjelder utsagn som "hettemåke", "trygdepudding" og «spissen på det somaliske og særdeles aktivt fødende, tunge spydet som er kastet inn i Norge». Vel, hva er det egentlig som kan være rasisme ved et uttrykk som "hettemåke"? Henspiller det på rase, hudfarge eller etnisk opprinnelse? Ikke hva jeg kan se. En hettemåke er hvit, med en brun eller svart hette over hode. Man må vel tro at sammenligningen er valgt fordi Jirde Ali bærer hijab av det store slaget. Dessuten er hettemåken kjent for å være temmelig høylytt og litt skrikende. Hva har dette med rasisme å gjøre?

Likeledes er det med "trygdepudding". Ikke noe pent å bli kalt for. Men har det noe med rase, hudfarge eller etnisk opprinnelse å gjøre? Neppe. Det samme med

"spydet" av somaliere som er masseførende. De to siste uttrykkene henspiller på det ubestridelige faktum at somaliske innvandrere gjennomgående får mange barn, og at de er den gruppen innvandrere som i aller minst grad deltar i yrkeslivet. Selv om det altså dreier seg om ganske ufine uttrykk, så henspiller de altså på fakta og ikke på rase, hudfarge eller etnisk opprinnelse.

Og så omtaler vel Johnsen og Rana kritikken mot resett med den samme vekten på hets og ufinheter? Nei, der forventer man visst rent for mye. De forteller ikke at resett i Bergens Tidende har blitt kalt et kloakkrør og deres lesere for kloakk og søppel. De forteller ikke at samme avis påstår at resett kun har et eneste mål, og det er å true Jirde Ali til taushet! De forteller heller ikke at Dagbladet og andre aviser helt feilaktig har hevdet at den (eneste) trusselen man har funnet mot Jirde Ali, var forhåndsgodkjent av resett og at Helge Lurås personlig har påstått at slike trusler er noe Jirde Ali må godta. Denne løgnen spredde seg og har blitt gjentatt av mange medier, helt ukritisk. Sannheten er altså at den sto på en Facebook-side som verken var forhåndsmoderert eller redigert av Helge Lurås, og at den forsvant etter få timer. Likevel henvises det av mange til at trusselen ble støttet av Helge Lurås.

Johnsen og Rana unnlater også å fortelle at det ble påstått i et leserinnlegg i Aftenposten av MDG-politikeren Eivind Trædal, at Resett bare er en del av en stor og velregissert konspirasjon som går ut på å få kneblet bla a Jirde Ali og skremme henne fra å uttale seg mer. Flere skribenter har også helt utilslørt sammenlignet resett med nazister. Alt dette unnlater Kenneth A. Johnsen og Sofia Rana å nevne. De lar det heller bli stående et inntrykk av at all kritikken av resett har vært relevant og saklig. De får seg faktisk til å si:

"Med dette bakteppet, der Resett og Lurås er ofre for en befolkningsutskiftende venstreside, oppfatter Lurås all kritikk som angrep. Angrep på ytringsfriheten og demokratiet."

Lurås oppfatter definitivt ikke "all kritikk" som angrep. De som har fulgt Lurås i debatter, vet godt han han mener noe helt annet. Han har tvert imot tatt selvkritikk og innrømmet at det kan være vanskelig å moderere så mange kommentarer som resett får daglig. Han har vedgått at noen kommentarer kanskje burde vært luket ut. Dessuten må det være lov å påpeke at det innlegget der de fleste relativt provoserende uttrykkene er hentet fra, ikke var en redaksjonell kommentar, men et satirisk innlegg fra en gjesteskribent. Sammenlignet med hva slags satiriske uttrykk som ellers blir godkjent i offentligheten, er dette ikke særlig grovt. Jamfør frisøren som Løgnaslaget kalte for "nazifrisør", og ble frikjent for i retten. Sammenlignet med "nazifrisør" er det relativt uskyldig å bli kalt for "hettemåke" må jeg si.

Sannheten er at resett.no av den samlede norske presse, har blitt møtt med hets, løgner og stygge påstander. Jeg har personlig ikke sett en eneste balansert, saklig kritikk av resett. De etablerte mediene ser ut til i fellesskap å mene at resett er en fare for demokratiet og håper de vil forsvinne. Ja, noen har sågar satt i gang en kampanje for å forhindre at resett skal få annonsører. Det ser ikke ut til å finnes en eneste etablert avis i Norge som i virkeligheten verdsetter det mangfoldet de ellers uttaler seg så pent om. Nå har vi fått utvidet vårt mangfold i mediene, men den nyeste aktøren møtes utelukkende med hets, løgner og nazi- og rasismebeskyldninger. Den saklige kritikken er så godt som fraværende.

Kommentatoren Jarl Wåge synes tydelig han hører lyden av fottøy som marsjerer i takt i sin kommentar om resett i Stavanger Aftenblad. Den metaforen passer svært mye bedre til den samlede norske medieverdenens behandling av resett. Avisverdenen marsjerer så til de grader i takt at man kan la seg skremme av slik ensretting! Konspirasjon og samkjørt kampanje er kanskje ikke så verst dekkende til avisenes taktfaste fordømming likevel?

Når volden går i arv

Apropos voldelige innvandrerungdom som danner gjenger: Hvorfor undersøker ingen hvordan det er i deres hjemland?

På resett.no sto nylig en etnisk norsk mann frem og fortalte om sin oppvekst på Stovner, der han ble utsatt for rasistisk vold og mobbing ganske systematisk gjennom hele din oppvekst - fra innvandrerungdom. Vi har hørt slike historier også tidligere, og det de forteller oss, er at når ungdommer med opprinnelse i visse land kommer i flertall, etableres det ofte gjenger som er langt mer rasistiske og voldelige enn det norsk ungdom vanligvis er. Joda, også norske ungdommer kan være voldelige og rasistiske, men det som kjennetegner innvandrergjenger er at volden er langt grovere, de synes langt bedre organisert og de opererer mye mer systematisk som rekrutter til de kriminelle voksengjengene.

Mange forståsegpåere og sosionomer har forsøkt å forklare hva som er årsaken til hvorfor enkelte innvandrerungdom utvikler så stor aggresjon og hvorfor de danner gjenger som driver utpressing og trakassering av etniske norske ungdommer og konkurrerende gjenger. Svaret på dette, finner sosionomer og innvandringsliberale gjerne i at innvandrerungdom føler seg annerledes og ikke hører til i det norske samfunnet. Ikke sjelden gis også innvandringskritiske politikere og FrP skylden for at de føler at de ikke er en av oss.

Vel, når innvandrerungdommer er i flertall i en bydel, virker det ganske meningsløst å tro at de føler seg utenfor - de er jo i flertall! Skulle man følge denne logikken, burde det jo være de etnisk norske som dannet gjenger og terroriserte innvandrerne. Men det hører vi svært lite av. Og apropos FrPs skyld i at innvandrerungdom føler seg utenfor, er det relativt vanskelig å se for seg at disse ungdommene følger veldig nøye med i debatter om innvandring i mediene. Sitter de inne om kveldene for å følge med på Dagsnytt 18, eller leser de flere norske aviser hver dag? Det tviler jeg meget sterkt på. Slike forklaringer som at FrP har skylda, virker tillærte og oppkonstruerte.

Det jeg ikke klarer å forstå er hvorfor så utrolig få av de som ønsker å finne en sannsynlig forklaring på innvandrerungdommers gjengdannelser vender blikket til disses hjemland. Den store feilen mange gjør, er at de betrakter ungdommer som ubeskrevne blad som er upåvirket av sitt hjemlands kultur fordi de et født og oppvokst i Norge. Det tror jeg er en stor feiltagelse.

Unge mennesker arver mye gjennom påvirkning fra sine foreldre og slekt, og tilegner seg gjerne de idealene som er utbredt i de eldre generasjonene. Jeg er også ganske sikker på at de i stor grad arver en viss type temperament, en stolthet, en æresfølelse, en bestemt oppfatning av det å være mann og et visst syn på kvinner og annerledeshet. Med det mener jeg selvsagt ikke at alle er født like eller har de samme egenskapene, men at visse egenskaper er mer utpregede enn andre både på grunn av arv og kulturell påvirkning.

Blanke-ark-teorien står fryktelig sterkt i Norge. Selv i dag er et stort antall mennesker overbevist om at alle er født like, med samme muligheter og samme uskyldsrene personlighet. Vi som har jobbet tett på barn og unge vet at dette er langt fra tilfelle. Barn er født med ulikt temperament, ulik evne til empati og med ulike evner på en rekke områder. Og det synes åpenbart at mye av dette er nedarvet. -Akkurat sånn var faren også da han var ung, har jeg hørt svært mange ganger når jeg har snakket med foreldre om deres barns læreevne og oppførsel. Eller en egenskap er prikk lik morens da hun var barn. Svært mye mer enn det vi tror, er nedarvet fra slekten, det er jeg overbevist om. Og en av de tingene som arves, tror jeg er aggresjonsnivå. Flokker av innvandrere fra visse land fremstår rett og slett som langt mer aggressive, dominerende og høylytte enn vi nordmenn er vant til. På skoler har jeg sett hvordan ungdom fra bestemte land kan dominere skolegården fullstendig og kontrollere alt og alle!

Skal vi forsøke å finne ut noe sikkert om hvorfor barn og unge utvikler bestemte måter å oppføre seg på, er vi nødt til å se nøyere på hvordan det er i deres hjemland!

Jeg er både gift med en innvandrer og snakker daglig med unge mennesker som kommer fra ulike kulturer relativt fjernt fra vår egen, og jeg pleier alltid å forsøke å få dem til å snakke om hjemlandet sitt og om sin oppvekst, for det er en meget god metode for å knytte kontakt mellom nåværende og tidligere liv og for å lære å bruke det norske språket til å beskrive det de kjenner. Og det som går igjen så å si hos alle, er at de beskriver et oppvekstmiljø i sitt hjemland som var knalltøft i forhold til Norge. Man kan trygt snakke om jungelens lov og den sterkestes rett i mange land, og mange har aldri hørt om at det finnes et begrep som heter mobbing. For dem er det vi kaller mobbing ikke annet enn det de ser på som vanlig oppførsel. Slåssing, vold, gjengdannelser, intriger, mobbing var langt, langt mer utbredt i hjemlandet enn her, forteller omtrent alle. Og i stedet for at lærerne bidro til å ordne opp, gikk de foran og kunne være svært voldelige og regelrett sjikanere og mobbe svakerestilte barn som manglet beskyttelse.

Det er også svært viktig å være klar over at mange av våre flyktninger kommet fra klanlulturer der tilhørigheten til klanen, eller «gjengen» er langt viktigere enn tilhørigheten til et land eller en nasjonalitet. Klanene ligger ofte i rivalisering med hverandre og et angrep på en er det samme som angrep på hele klanen. Blodhevn praktiseres mange steder og feider mellom klanene kan pågå i flere generasjoner.

Vi må heller ikke glemme at vi her snakker om kulturer som er utpreget patriarkalske, der kvinner er så godt som verdiløse. Tvangsekteskap, bortgifting av småjenter, kjønnslemlesting, blodhevn, æresdrap og æresvold praktiseres og det forventes av guttene at de skal være tøffe og følelseskalde. Empati er for kvinnfolk og barn. Det er HER man etter min mening kan finne årsaken til dannelsen av voldelige innvandrergjenger, både blant barn, unge og voksne. Gjengene har sine forbilder i deres klantilhørighet i hjemlandet og denne kulturen formidles til de unge både gjennom kulturpåvirkning og oppdragelse, men også gjennom arv. Skal vi noensinne forstå dette, må vi oppgi de overforenklede sosionom-modellene som legger all skyld på nordmenn og innse at det som i realiteten skjer, er at mange av disse innvandrerungdommene simpelthen oppfører seg nøyaktig slik de ville gjort i sitt hjemland.

Om single kvinner er lykkeligere – hvorfor finnes det så mange ensomme mennesker?

Det finnes kanskje ikke noe annet som er like vanskelig som å etablere et lykkelig, livslangt parforhold, sies det. En samlivsekspert sa en gang at det tar minst syv år å bli så godt kjent med sin partner, at man unngår de slitsomme konfliktene fordi man ikke forstår hverandre. Alle som har opplevd gleden ved å

ha en partner som du er så samkjørt med at man intuitivt forstår den andres følelser og aksepterer dem, ville nok ikke vært den foruten. I slike forhold kan det kanskje være passende å snakke om den dypere kjærligheten, i motsetning til den mer overfladiske tiltrekningen hvor gjerne sex-livet er viktige enn alt annet. I slike forhold blir det nesten viktigere å oppleve at sin partner er lykkelig, enn at man er det selv, for en slik dypere kjærlighet er uselvisk og sjenerøs.

Xstra har en artikkel for tiden der overskriften skulle tyde på at single kvinner er lykkeligere enn gifte og samboende, og det bekreftes i teksten der det står at den single kvinnen sannsynligvis er den lykkeligste personen i et familieselskap. Men når jeg åpner lenken og sjekker ut den undersøkelsen som teksten bygger på, kan jeg ikke finne noe annet enn at den viser at single kvinner er lykkeligere enn single menn. Altså er både overskriften og teksten noe tvetydig, nesten misvisende. Dermed sier teksten ikke noe om kvinners opplevelse av parforhold kontra singeltilværelsen, men blir egentlig bare en slags hyllest til det å være singel.

Alle mennesker må selvsagt få velge hva slags livsform de måtte ønske, og alle bør få respekt for sitt valg, men man kan kanskje ikke klandre foreldregenerasjonen for at de ønsker seg barnebarn? Mange opplever det å få barnebarn som sin andre ungdom, og livsgnisten blomstrer opp igjen over å se at liv skapes og slekten lever videre. Jeg kan fullt ut forstå at eldre mennesker som må innse at de ikke vil oppleve å få barnebarn, opplever en form for sorgreaksjon når de må erkjenne at deres avkom velger å ikke få barn. Men selvsagt bør disse eldre ikke bruke sin egen sorg til å klandre sine barn, men bearbeide den på egen hånd og respektere barnas valg.

I vår tid finnes det mange enslige, og så vidt jeg vet består Oslos befolkning av halvparten enslige og halvparten gifte eller samboende. Om jeg skal tippe, så tror jeg neppe at all denne singeltilværelsen er selvvalgt eller nødvendigvis så lykkelig. Mange hevder at ensomhet er vår tids folkesykdom, og det tyder på at langt flere enn i dag heller ville valgt et fellesskap av en eller annen form, enn å være singel. Det kan være lett å se den lovprisningen av singeltilværelsen som noen presenterer, i lys av vår tids ego-dyrkning og higen etter å realisere seg selv. Selvnytelse kan kanskje sies å være vår tids «nøkkelord»? Den uselviske kjærligheten har ikke gode kår i våre medier. De er fulle av alt som kan nytes og behage en selv, og idealet som formidles er hvordan man kan skape en mest mulig behagelig tilværelse for seg selv, sin hud, sin skjønnhet, sitt hår og ikke minst sitt eget ego. Å ofre noe for sine barn og sin familie regnes tydeligvis som umoderne og uttrykk for en slags dumhet. «Supermammaen» er hun som er tilbake i jobb dagen etter fødselen og overlater sin nyfødte til andre for at hun selv kan jobbe lange dager. Det finnes mange «tårnfrider» der ute. Joda, jeg vet

at dette har en del menn gjort til alle tider, men det gjør ikke saken bedre at kvinner gjør det samme. Om man ikke har planer om å gi barna den tiden og den omsorgen de trenger, bør man kanskje heller vurdere å være barnløs?

Men tilbake til undersøkelsen. Den viser jo tross alt at mange single kvinner er lykkelige. Og særlig tydelig er dette hos de litt eldre kvinnene. Så tydeligvis passer det godt for en del mennesker å leve alene. Kanskje de har en litt sær personlighet og har vansker med å tilpasse seg andre? Eller det kan være at de har skapt seg en stor krets av venner og lever et rikt sosialt liv? Men blant disse enslige, er jeg redd vi også finne mange ensomme og ulykkelige mennesker. Og er man enslig uten å ønske det, men lengter etter å leve med en annen, vil jeg tro at livet kan oppleves som ganske trist.

I den forbindelse kommer jeg på noe som ble fortalt i norske medier for noen år siden, om en ny gruppe av amerikanske karrierekvinner, som absolutt ikke ønsket seg noen mann før de var ferdig med sin utdanning og ville bygge sin egen karriere. Her snakker vi nok om relativt attraktive kvinner, vakre, sexy og sosialt aktive med et stort sosialt nettverk. På sexmarkedet er de nok ansett som svært ettertraktet og tiltrekker seg de mest attraktive mennene. Det er kanskje lett å leve uten en mann for kvinner som får tilbedere en mass bare de viser seg på et utested? Verre er det nok for de litt mer sosialt kløne te, sjenerte og ikke så veldig attraktive. Eller hva med de overvektige og lite pene? Men tilbake til poenget. Det som viste seg, var at når disse kvinnene en dag gjerne ville finne seg en stabil partner og skape en familie for fremtiden, så viste det seg at utvalget av attraktive, single menn i deres alder var blitt særdeles begrenset, og mange av dem endte med å leve som single resten av livet.

Kvinner som ønsker seg barn, bør kanskje også minnes at deres biologiske reproduktive evner er som best når man er ca 20. Det kan nok oppleves som veldig trist å bestemme seg for å vente lenge med å få barn, og så oppleve at fertiliteten setter en stopper for den planlagte graviditeten.

Og hva så med meg selv. Joda, jeg er jo mann, og som sådan vil jeg sikkert pådra meg mange kvinners vrede når jeg står frem som talsmann for den uselviske, livslange kjærligheten, der man er villig til å ofre noe for sin elskede og sine barn. Dette har jo kvinner gjort til alle tider, men hva har de igjen for det? Ødelagte karrieremuligheter og store livsbegrensninger? Vel, noen vil sikkert oppleve det sånn, men jeg tror nå likevel at i det lange løp vil det oppleves som relativt tomt for mange å kun satse på ego-verdier og selvnytelse. Selv hadde jeg en periode på slutten av 30-årene som nyskilt hvor jeg opplevde hvor spennende og tilfredsstillende det kunne være å ha en stor venneflokk og hyppig frekventere utesteder og barer. Det var alltids noen som ville ut og feste

og danse og jeg sa sjelden nei. Men etter hvert ble den ene etter den andre gift og fikk barn og takket nei til utelivet, og det ble sant og si relativt ensomt å gå ut alene.

Så nå lever jeg i ekteskap med en kvinne jeg elsker, vi har barn og vi kjemper livets mange kamper som et team, som samarbeider godt. Og jeg kan skrive under på at en manns kanskje fremste oppgave i livet er å gjøre sin kvinne glad. Da vil man få tifold tilbake!

Og hvem sier at det er noe galt i å flørte selv om man er gift? Det gjør både min kone og jeg, både med hverandre og med andre. Det er som et friskt krydder på samlivet! Tar man fra sin partner retten til å flørte med andre, ødelegger man deres livsgnist, tør jeg påstå!

Et lykkelig ekteskap bygger også på at man gir hverandre rom til å finne kilder til sin livslykke også utenfor ekteskapet, men trofasthet anser jeg som en selvfølge.

Overforenklet forklaring på Sverigedemokratenes økende oppslutning.

I Dagbladet reflekterer Magnus Marsdal, leder i Manifest Tankesmie over årsakene til den økende oppslutningen om det innvandringskritiske partiet Sverigedemokratene, og konkluderer med at det skyldes at de gruppene som opplever økende økonomisk usikkerhet og som er taperne i det kapitalistiske systemet blir mer innvandringskritiske pga sin egen økonomiske usikkerhet.

Han avviser at det økende antallet innvandrere i seg selv har noen som helst betydning, og finner ingen andre årsaker enn de økonomiske. At antallet innvandrere belaster budsjettene pga liten deltagelse i arbeidslivet, den økende kriminaliteten, økningen i seksuelle overgrep, det økende antallet bydeler med store sosiale problemer, bilbrenning osv avskrives altså uten videre som medvirkende til innvandringsskepsis.

Marsdal bygger på en engelsk undersøkelse, og tar så vidt jeg kan se, alle påstander derfra for god fisk uten å reflektere videre over eventuelle andre faktorer.

Selve kronargumentet til venstreradikale, synes å være at de økende økonomiske forskjellene fører til innvandringsskepsis. Men hva er det egentlig som fører til økende økonomiske forskjeller? Og er det slik at økende økonomiske forskjeller nødvendigvis skyldes at noen tjener mindre og mindre?

Er det ikke faktisk slik at de økende økonomiske forskjellene bare blir større for hvert år pga fagforeningenes enorme makt gjennom lønnsforhandlinger og

streiker, der de yrkesgruppene som fra før av tjener mest får de største lønnsøkningene, mens de yrkesgruppene som fra før av tjener minst blir avspist med småpenger? Dette lønnsfastsettingssystemet innebærer at forskjellene er dømt til å øke år for år, og der en ansatt f eks i en kantine, med et sterkt belastende yrke, som i utgangspunktet kanskje tjener 150 kr pr time, kun får noen hundrelapper i tillegg, mens høytlønte får tillegg i titusenkronersklassen. Lønnssystemet som fagforeningene tviholder på, dømmer lavtlønte til alltid å forbli lavtlønte, mens de yrkesgruppene som har mye makt å sette bak sine krav, raser ifra i lønn og gapet blir stadig større. Men nevnes dette med ett eneste ord av Marsdal? Nei! Og hvem er det som tviholder på dette systemet med forhandlinger og streiker som om det var arbeidslivets hellige gral? Jo fagforeningene. Men skjønner de selv at dette systemet fører til større og større ulikheter i samfunnet? Nei!

At en undersøkelse viser at arbeidstakere med oppsigelsesvarsel har en tendens til i økende grad stemme på SD, er så sin sak, men derfra til å bruke den økonomiske usikkerheten som eneste forklaring på at arbeidstagere stemmer SD, blir å misbruke dataene langt ut over hva det er empirisk grunnlag for. «Har en tendens til» er også en svært upresis formulering. Hvor mange gjelder det og hvor stor prosent ble SD-velgere? Og man vet jo ingenting om hvordan disse personene ville ha stemt uten oppsigelsesvarselet. Men Marsdal konkluderer helt uten å reflektere over andre sammenhenger:

«Men årsaken til utryggheten er varsler om oppsigelse som åpenbart ikke skyldes innvandring, men derimot finanskrisa og industrieiernes beslutninger.»

At et oppsigelsesvarsel fører til usikkerhet, er selvsagt, men det er temmelig søkt å mene at den økonomiske usikkerheten er eneste årsak til usikkerhet i forhold til samfunnets utvikling. Helt vanlig logikk vil tilsi at disse arbeidstagerne allerede i forveien ville ha vært nær ved å støtte SD. Jeg tviler meget sterkt på at en person nærmest over natten, pga et oppsigelsesvarsel skifter helt politisk standpunkt. Marstads analyse bygger dessuten på tall fra en periode da SD var et meget lite parti. Fra en oppslutning på like under 3% ved valget i 2006, økte de til 5,7% i 2010. At noen har funnet ut at arbeidstagere som i 2009 fikk oppsigelsesvarsel, hadde «en tendens» til å støtte SD, sier egentlig svært lite konkret. Her trekkes det konklusjoner som fremstår som spekulative og ubegrunnede. For å kunne si noe sikkert om dette, kreves langt grundigere undersøkelser som kan avdekke hvordan ulike årsaker eventuelt virker sammen. Gjennom de seneste årene har flere og flere svenske fagorganiserte begynt å støtte SD – det siste tallet jeg så, var ca 20%. Hvorfor har disse blitt SD-velgere mens sosialdemokratene har hatt makten? Har samtlige fått oppsigelsesvarsel, eller lever de i stor økonomisk usikkerhet? Det er svært vanskelig å se at det kan

være hele forklaringen. Og det paradoksale er at de økonomiske ulikhetene øker minst like mye under rødt styre som under blått.

Magnus Marsdal peker på skatteletter som nærmest den eneste årsaken til økende økonomiske ulikheter i Sverige, og han nevner altså overhodet ikke de store økonomiske ulikhetene som øker jevnt og trutt gjennom fagforeningenes lønnsforhandlinger. Nå vet jeg ikke i detalj hvordan skattelettene ble fordelt i Sverige av den konservative regjeringen som regjerte i åtte år, om det gjaldt bedriftsbeskatning, eiendomsbeskatning, arveavgifter eller vanlig personbeskatning på inntekt, men det som er sikkert, er jo at ingen får noe mindre i lønn av at andre får mindre skatt. En økning i ulikheten i inntekter som følge av skatteletter, betyr altså ikke at noen nødvendigvis opplever større usikkerhet eller bekymring over sin egen situasjon. Å bruke dette som en forklaring på den økende støtten til SD, synes spekulativ. Og hva med de siste fire årene med sosialdemokratisk styre? I disse fire årene har jo SD økt sin oppslutning med nesten 5%! Det kan jo ikke skyldes skattelette! Hvilken økonomisk usikkerhet har disse 5% av den svenske befolkning blitt rammet av som har fått dem til å stemme SD?

Det som derimot kjennetegner disse siste fire årene, er en eksplosiv økning i antallet flyktninger og migranter og en økende åpenhet omkring problemene som knytter seg til den enorme innvandringen først og fremst eksponert av SD, men også ved enkelte journalister og nettsteder, mens f eks sosialdemokratene nesten inntil det siste har blånektet å se problemene i øynene, og har fortsatt sin meningsløse retorikk med å stemple alle som våger å påpeke fakta som rasister og nazister. Men så har altså det skjedd at også sosialdemokratene har våknet til virkeligheten og sett i øynene at det faktisk finnes en grense for hvor mange de kan klare å integrere, og personlig tror jeg dette reddet sosialdemokratene fra et enda større nederlag. Velgere som har stemt på dem i generasjoner, gir dem en sjanse til fordi de har skiftet kurs i det kanskje aller mest avgjørende spørsmålet for svenske velgere – ja, velgere i hele Europa!

Magnus Marsdal konkluderer med å påstå at det nærmest er en bevisst strategi fra høyresiden å føre en politikk som fører til stadig større ulikheter, for derved å skape grobunn for sin egen innvandringsfiendtlige politikk. En temmelig drøy påstand all den tid Moderatene overhodet ikke førte noen innvandringskritisk politikk gjennom sine åtte år ved makten – tvert imot, de førte de åpne grensers politikk og var talsmenn for nærmet ubegrenset innvandring. At de skal ha hatt en bevisst strategi for å skape grobunn for stor innvandringsmotstand er dermed meningsløst, og SD har ikke hatt noen politisk innflytelse overhode. Og sammenligner vi med norske forhold, så er det heller ikke noen grunn for å kalle Høyre spesielt innvandringskritisk.

Det paradoksale ved hele denne saken, er at den aller viktigste årsaken til den økende andelen mennesker som lever under fattigdomsgrensen og i stor økonomisk usikkerhet nettopp er den økende andelen innvandrere. Men de støtter i meget stor utstrekning venstresiden, og er blant sosialdemokratenes aller viktigste velgergruppe. Om man skal driste seg til å være like spekulativ som Magnus Marsdal, synes jeg det er langt mer nærliggende å påstå at sosialdemokratiene bevisst åpner for stor innvandring for å få flere velgere.

Og at det utelukkende finnes økonomiske grunner for den økende oppslutningen om SD, fremstår som meningsløs og ubegrunnet. Forklaringene må finnes helt andre steder. Det aller mest åpenbare, den tilsynelatende enkle og sannsynlige forklaringen på SDs oppslutning er simpelthen at ca 17% av Sveriges befolkning synes at det er nok innvandring nå og vil ha ned antallet på nye flyktninger og migranter. Så enkelt er det, men så vanskelig å fatte for enkelte.

Politiet favoriserer muslimer

Ganske nylig kvittet Norge seg med de siste restene av kristendommens makt og dominans i samfunnet vårt. Endelig kunne det se ut som kirke og stat endelig var atskilt, og staten kunne drives etter juridiske og menneskerettslige prinsipper og ikke religiøse.

Men hva i all verden er det som skjer? Vår statsminister gjør et stort nummer ut av å hilse muslimene når ramadan er over, og som om ikke det er nok, så begynner også POLITIET å lage muslimske innslag på sin Facebook-side det de forklarer muslimske feiringer og hilser dem aller ydmykest med deres EID-feiring!

Hva skal dette egentlig bety? At islam nå skal få den særstillingen i Norge som kristendommen hadde før?

Jeg kan ikke fatte og forstå hva verken statsministeren eller politiet har å gjøre med å promotere og favorisere islam på denne måten! Politiet skal SELVSAGT ikke være religiøst og statsministeren bør være forpliktet til å holde sine preferanser privat.

Min kone tilhører en voksende religiøs gruppe i Norge - buddhistene. Jeg har aldri før hørt verken statsministeren eller politiet vise den alle minste interesse for denne gruppen, og det har kanskje å gjøre med at buddhistene er en fredselskende og ydmyk gruppe som aldri har krevd noe her i Norge og ikke forårsaket noen problemer, men jobbet i det stille og yter sitt til samfunnet gjennom arbeid og pliktoppfyllenhet.

Norge er visst i full gang med å opprette en ny religiøs diskriminering: Islam foran alle andre religioner. Dette bør ta slutt snarest mulig! Politiet og Norges statsminister må og skal være sekulære i sin embetsutøvelse. Vil de være muslimer, bør de holde dette privat!

Politiske allianser bygd på felles personlig antipati mot andre har neppe noen lysende politisk fremtid.

Endelig har KrF bestemt seg, og vil fortsette å være et borgerlig parti, slik de alltid har vært. Hareide tapte og selv ikke hans gjentatte angrep på FrP og Sylvi Listhaug, var nok til å skremme tilstrekkelig kristne over på sosialistisk side. Det er ganske forunderlig at når Hareide snakker om den borgerlige siden, så er det nesten utelukkende FrP han nevner. Han kan ikke selv tenke seg å gå i regjering med FrP. Men FrP er kun ett av partiene på borgerlig side, og selv om FrP har punkter i sitt program som Hareide er sterkt imot, så vet alle at f eks fritt salg av alkohol eller søndagsåpne butikker aldri noensinne vil bli den borgerlige regjeringens politikk. Så hvorfor skremmer Hareide med noe som aldri kommer til å bli virkelighet?

Jeg kan bare se en eneste grunn, og det er at det er omtrent umulig å finne politiske hjertesaker for KrF, som Ap er enig i. Hareide hadde utrolig lite å argumentere med, og måtte heller velge som strategi å skremme med det grusomme FrP, som altså kun blir ett av fire partier i en eventuell ny borgerlig regjering.

Det er vanskelig å se bort fra at personlig antipati, særlig mot Sylvi Listhaug, er Hareides fremste motivasjon for å ville omgjøre KrF til et sosialistisk parti. Ap har gjennom alle år vært kanskje hovedfienden mot alle KrFs hjertesaker, og har så og si alltid motarbeidet det KrF har ønsket å få gjennomslag for. Det er veldig enkelt å finne saker der Ap og KrF står for stikk motsatte standpunkter: Abortloven, friskoleloven, kontantstøtten, kristendomsfaget, skolegudstjenester, tidlig ultralyd og fosterdiagnostikk, menneskeverd for fostre, frivillighetsarbeid, støtte til private aktører innen ulike samfunnsområder osv osv. Alt dette går Ap mot, mens det er KrFs hjertesaker, og det burde være åpenbart for de aller fleste at KrF har langt, langt større sjanser for å få støtte til sine hjertesaker på den borgerlig siden, enn hos Ap, og ikke minst SV, som må være støtteparti for en eventuell sosialistisk regjering. Joda, Sp står nok nærmere KrF i mange saker, men å tro at KrF og Sp sammen skal klare å få gjennomslag for sine hjertesaker hos Ap og SV anser jeg som i beste fall naivt.

Og der Hareide har vært nesten fullstendig uten politiske saker han kunne påvise enighet med sosialistisk side, har han foruten sin foraktfulle omtale av FrP, tydd

til ulne og innholdsløse floskler som at Ap står for et varmere og inkluderende samfunn. Hareide oppfatter av en eller annen grunn Ap som "de gode", selv om de er så godt som uenig med KrF i alle viktige politiske saker, og da Hareide så åpenbart også vil være en av "de gode", de som står for varme og inkludering, så velger han å forsøke å omgjøre KrF til et sosialistisk parti og slutte seg til Ap, som til all tid har bekjempet alt det KrF står for.

Og det blir nærmest patetisk i mine ører, når Støre nå følger opp med å erklære at det er synd for Norge at KrF ikke går til ham, og at vi nå får et samfunn med større og større forskjeller, mer fattigdom, mer og mer penger vil tas fra de fattige og gis til de rike, og vi vil nå vil få en helt annen måte å snakke med hverandre på i et kaldt samfunn.

Joda, Støre mener på fullt alvor at han og Hareide står for en bedre og mer anstendig måte å snakke med hverandre på. Sammen benytter de nærmest enhver anledning til å demonisere, sette stygge merkelapper på, nedsnakke og uttrykke seg hatefullt om sine politiske motstandere, og i særdeles om Sylvi Listhaug. Men hvilken politikk de sammen eventuelt skulle skape, det har de ikke ett eneste ord å fortelle om.

Fri og bevare meg vel for politikere som finner sammen først og fremst fordi de hater andre politikere. Politiske allianser bygget på intens antipati mot en felles fiende, har neppe noen god fremtid foran seg. Og takk og pris for at vi slipper å bli styrt av denne gjengen med selverklærte gode, varme og inkluderende politikere.

Sensur av kommentarfeltet til Resett? Nei takk!

Jeg begynner å lure på om jeg har vært i overkant naiv i forhold til Resetts kommentarfelt. Etter å ha fått 50 artikler publisert og mange av dem svært kritiske til både islam, den store innvandringen og importen av voldskultur på lasset, trodde jeg at tiden kunne være moden for å velge en litt annen vinkling. Nemlig hvordan jeg synes vi som kritiserer islam, voldskultur og større innvandring enn vi kan klare å integrere, likevel kan opptre vennlig overfor den enkelte innvandrer som vi møter på vår veg. Jeg var virkelig ikke forberedt på den stormen av kritikk jeg ble møtt med i kommentarfeltet. Og det var skikkelig nedslående å måtte registrere at de aller fleste som ga meg sterk kritikk, faktisk kritiserte meg på fullstendig sviktende grunnlag. Jeg ble stygt angrepet for ting jeg verken hadde uttrykt og på ingen måte mener, og ble etter hvert fryktelig irritert. Joda, det innrømmer jeg. Men heldigvis har jeg debattert på nettet i mer enn ti år, og har blitt vant til å både erklæres som nazist, rasist og det som verre er, så opplevelsen på Resett var for så vidt ikke ny.

Det som var nytt denne gangen, var at jeg ble hardt angrepet fra «min egen side». Jeg har opplevd massevis av kritikk fra venstresiden og har opplevd at mine motiver trekkes i tvil, at mine refleksjoner misforstås, og at helt saklig kritikk karakteriseres som ondsinnet rasisme. Jeg har alltid forsvart «min side» i slike tilfeller. Mitt standard svar til ekstreme antirasister har alltid vært at norske antirasister leter med lys og lykter etter noe som med litt vrangvilje kan misoppfattes som rasisme. Men nå må jeg nesten spørre meg selv: Er «min side» akkurat likedan? Leter de med lys og lyker etter noe å misforstå og kritisere sønder og sammen?

Og basert på reaksjonene i kommentarfeltet må jeg dessverre svare ja! Mine ytringer ble misforstått, mine intensjoner ble trukket i tvil og mine meninger ble sablet sønder og sammen. Først ble jeg kritisert hardt for ikke å lese kommentarene. Det hadde jeg ikke skrevet. Jeg hadde skrevet at jeg ikke har brydd seg så mye om dem. I mine tanker betydde det at jeg ikke har blitt nedtrykt av kritikk, men har registrert at noen er positive og noen negative. Deretter kom det sterke angrep fordi jeg går inn for sensur av kommentarfeltet i Resett. Men jeg ytret faktisk det motsatte!! Jeg stilte først noen retoriske spørsmål, som jeg svarte på utover i artikkelen, men enten fatter enkelte ikke hva et retorisk spørsmål er, eller de gadd ikke lese alt jeg hadde skrevet, men antok hva jeg mente og gikk til fullt frontalangrep basert på sine egne misforståelser. Jeg tar gjerne en diskusjon på det jeg faktisk mener, men som de fleste andre blir jeg drittlei av å måtte forsvare meg mot stråmenn og påstander som ikke holder vann.

Og sånn fortsatte det. Jeg fikk høre at fordi jeg har debattert på Verdidebatt en gang i tiden, betyr det at jeg representerer den typen kristendom som mener at Norge bør øse ut sine penger til innvandrere og gi blaffen i nordmenn. Og fordi jeg har utenlandsk kone har jeg sikkert selv utnyttet Norges velferdsordninger og ved å sette blandingsbarn til verden har jeg bidratt til å ødelegge Norges etniske renhet. Andre påsto at jeg sannsynlighet er en løgner som opererer under falskt navn og falsk identitet, og at jeg lyver om hvor jeg arbeider. Og fordi jeg jobber ved et voksenopplæringssenter bedriver jeg egentlig propaganda for innvandrere. En annen påsto at jeg bedriver sitatforfalskning fordi jeg satte noen utsagn i anførselstegn og latet som om det var en direkte gjengivelse av uttalelser. Dette hadde jo vært ille, hadde ikke vært for at jeg IKKE brukte anførselstegn, men en tankestrek, samtidig som jeg gjorde det klinkende klart at det IKKE dreide seg om direkte sitat, men en komprimert gjengivelse av uttalelser, gjengitt etter hukommelsen.

Så kan man jo spørre: Hvor mye kan man egentlig forvente at en skribent skal tåle av rene løgner, falske påstander og stygg kritikk basert på rene

misoppfatninger, vranglesning og løgner om hva man har skrevet? Joda, jeg ble etter hvert fryktelig irritert, og som den erfarne nett-debattanten jeg er, vet jeg at det aller beste for meg selv er å sparke kraftig tilbake mot falske og løgnaktige anklager. Gjør jeg ikke det, blir jeg gående å være irritert i mange dager, og det gidder jeg ikke. Kontante svar og å kalle en spade for en spade, er den beste mentalhygienen. Den teknikken har jeg brukt før, når jeg har blitt utsatt for rasismeanklager, blitt kalt for en brun nazi og beskyldt for å helt mangle empati overfor flyktninger. Jeg har debattert mot antirasister i mange år, og nå opplever jeg at angrepene mot mine meninger i Resetts kommentarfelt er minst like usaklig og grove! Ja, det er virkelig et tankekors. Har jeg hatt alt for gode tanker om folk som er kritiske til islam og som ikke ønsker stort inntak av flyktninger til Norge?

Til alle dem som har tillagt meg meninger jeg ikke har, vil jeg gjerne klargjøre følgende: Jeg har i mange år argumentert for full stopp i inntaket av nye flyktninger. Jeg synes vi ikke bør motta flere, men arbeide for at de som allerede er her, bør integreres best mulig. Jeg synes vi har mer enn nok med dette, å sørge for at det ikke etableres en ny underklasse i vårt land, som består av innvandrere som lever isolert fra storsamfunnet, som ikke er i arbeid, som ikke snakker norsk, men som har dannet parallellsamfunn og ikke deltar i det norske samfunnet på noe plan. Dette er en sterkt uønsket utvikling som vi bare kan motvirke dersom vi setter en sluttstrek for innvandringen nå.

Jeg har i alle år vært en sterk kritiker av de etablerte religionen, både den offisielle kristendommen og ikke minst islam. Religionene er etter min oppfatning et konsept som forsøker å tvinge visse oppfatninger på sine tilhengere og som motarbeider den frie tanke. Det gamle utsagnet fra min konfirmasjonslærer gjelder visst enda: Du skal ikke forstå, du skal godta. Og innenfor islam gjelder det enda mere, at den enkelte muslim blir påtvunget trospåbud og nektes sin frihet både til å tenke selv og til å forlate troen. Her har jeg alltid vært knallhard i min kritikk! La meg også tillegge at mange av våre innvandrere kommer fra kulturer som er strekt kvinnefiendtlige og anser kvinner som nærmest verdiløse individer. Kvinnene utsettes i disse miljøene for en sterk sosial kontroll, nektes sin frihet, holdes borte fra normale sosiale aktiviteter i samfunnet og hemmer deres livsutfoldelse på det groveste. Mennesker som kommer fra en slik kulturell bakgrunn, slutter selvsagt ikke å praktisere sin kultur straks de passerer grensen til Norge. Tvert imot, de bringer den med seg til sitt nye hjemland. Det samme gjelder den voldskulturen og voldtektskulturen de kommer fra. Vi må ikke glemme at i flere av de landene vi mottar flyktninger fra, er det utbredt med æresdrap, sterk sosial kontroll, kjønnslemlesting, tvangsekteskap, blodhevn, osv samt stor korrupsjon. I mange land har de veldig

lav tillit til myndighetene, politi og øvrigheten generelt, og er opplært i å hjelpe seg selv og sine egne, selv om det innebærer å bryte landets lover.

Alt dette har jeg vært en kraftig kritiker av i alle år. Jeg ser at de kulturelle trekkene jeg beskriver tas med fra hjemlandet og overføres til livet i Norge. Vi har fått økende voldsutøvelse, flere overfallsvoldtekter, økende korrupsjon og svindel av Nav. Dette er egentlig udiskutabelt, dersom man studerer statistikkene. Og alle disse negative trekkene skyldes innvandrere. Joda, nordmenn utøver også vold, svindler og voldtar, men dette forekommer nå i en helt annen størrelsesorden enn tidligere pga den store innvandringen.

I kritikken av meg, fikk jeg også høre at jeg er tilhenger av at Norge skal bruke sine penger på innvandrerne og helt neglisjere nordmenn. Intet kunne vært mere galt. Jeg har argumentert i mange år for at det er en skam at norske politikere alltid vurderer kostnadene av nye tiltak, og vurderer om vi har råd eller ikke, i alle saker unntatt innvandring. Der foretas det ingen kostnadsoverslag, det vurderes aldri om vi har råd eller om vi må forsake andre ting: Man vedtar uten videre at Norge skal motta tusenvis av flyktninger helt uten å vurdere hva det koster, om Norge har råd til det, eller om det er noe folk flest ønsker. Vi lar syke i Norge dø i stedet for å gi dem dyre medisiner, men spør vi om hvor mye et liv er verdt i slike sammenhenger? Nei, det er bare i forbindelse med innvandringen at de politisk korrekte påstår at det er umoralsk å sette en pris på et liv. I alle andre sammenhenger gjør vi akkurat det.

Vel, dette var en orientering om hva jeg faktisk mener, rettet til alle dem i kommentarfeltet som har forsøkt å kritisere meg sønder sammen og begå grundig karakterdrap. Og igjen: Jeg er virkelig sjokkert over hvor stygge mange Resett-lesere er mot oss som er skribenter her. Tenker man ikke på at våre artikler er godkjent av redaktøren og publisert av ham fordi han synes de er gode og bør leses av flere? Hvorfor forsøke å trykke oss ned og gjøre oss til svikere og quislinger? Burde man ikke kunne lese med en viss godvilje og i hvert fall sikre seg at man har forstått budskapet korrekt før man hamrer løs med storslegga mot noe som artikkelforfatteren overhodet ikke har gitt uttrykk for? Jeg skulle også ønske at den enkelte leser ville tro meg når jeg forteller at jeg besitter en bredere kompetanse i spørsmålet om hvordan den enkelte islam i Norge tenker og opplever som religion gjennom mitt arbeid og gjennom stedet jeg har bodd siden tidlig 1990-tallet. Det ER faktisk reelt at muslimer er like ulike som såkalt «kristne» mennesker, noen er helt likegyldige, noen er hva man kan kalle «kuturmuslimer» mens andre er bevisste og seriøst troende. Jeg skulle ønske flere ville tro meg når jeg forteller at mange muslimer jeg har møtt verken har lest koranen eller vet hva som står der eller i andre muslimske skrifter. Joda, det finnes muslimer av alle avskygninger, og noen av dem møter jeg på den

lokale kroa, drikker øl med dem, fester og danser. Akkurat som mange «kristne» gjør.

Jeg ber alle som har hamret løs på meg for å rope på sensur å merke seg overskriften på denne artikkelen. Jeg går IKKE inn for at kommentarfeltet skal sensureres eller modereres kraftigere. Men jeg må innrømme at jeg synes det er en diskusjon som Resett bør ta. Når det ikke er mulig å hevde på Resett at man bør opptre vennlig overfor den enkelte innvandrer selv om man er sterkt islamkritisk og motstander av innvandring, uten å bli møtt med de groveste, usaklige og rasistiske påstander, så fremstår det for meg som meget betenkelig. Og ja, jeg må innrømme at jeg følte at hatet oste av flere av kommentarene som var rettet mot meg. Har Resett sjansen til noensinne å bli noe mer enn et forum for de spesielt interesserte så lenge det finne så mye hat, rasisme og ondskapsfullhet i kommentarfeltet?

Jeg går ikke inn for sterkere moderering, men overlater den vurderingen til redaktøren. Og denne gangen tror jeg at jeg overlater til leserne å diskutere i kommentarfeltet helt uten min innblanding!

Skremmende lesning i Klassekampen.

For aller første gang har jeg søkt opp Klassekampen på Google og tatt meg tid til å lese litt. Det første som møtte meg, var et intervju med forfatter Guro Sibeko. Jeg har fått med meg at enkelte venstreekstremister offentlig går inn for å begrense andres ytringsfrihet gjennom å stenge dem ute fra all rett til deltagelse i offentlig diskusjon, men at holdningene blant de såkalte antirasistene var SÅ ekstreme som det Guro Sibeko uttrykker, var jeg virkelig ikke klar over.

Det virker helt åpenbart for meg, som har fulgt Helge Lurås både som debattant og redaktør i lang tid, at Guro Sibeko mangler enhver innsikt i hva Lurås står for. Hennes uttalelser om Lurås og Resett er direkte rystende fordomsfulle, hatefulle og rasistiske. I dette intervjuet bekrefter Sibeko absolutt alle de påstandene som blir fremsatt om «det gode hatet», antirasistenes autoritære motstand mot at ytringsfriheten skal gjelde for alle og hvordan ekstreme antirasister bygger opp et fiendebilde av de «høyreorienterte» som farlige personer som de kan hate, utelukke og anse som samfunnets fiender.

Lurås fremstår i debatter som en meget reflektert og kontrollert person, som ofte har uttrykt åpenhet og selvrefleksjon i forhold til f.eks. de problemene som oppstår idet man skal moderere et kommentarfelt. Han inviterer dessuten ofte

dem som er uenige i Resetts meninger til å skrive motinnlegg, og han roser dem som benytter seg av dette tilbudet.

Det som synes åpenbart for meg, er at Resett har utviklet seg til et forum for mennesker som er helt utestengt fra å få uttale seg i den offentlige debatten ellers. MSM er skremmende samkjørte, har stort sett de samme meningene og alle synes enige om at alternative medier som f.eks. Resett er representanter for ytre høyre og er talerør for ekstremister.

Alle med bare litt innsikt i medienes mekanismer innser at de etablerte mediene er livredde for all konkurranse, de er livredde for at deres eget verdensbilde skal møte konkurranse og de er særdeles snare til å stemple alle alternative medier som useriøse, ekstreme og rasistiske. For å si min ærlige mening om dem: De dummer seg loddrett ut og bekrefter dessverre de aller verste påstandene om ensretting, intoleranse og fordomsfullhet.

Sibeko sier i intervjuet at Lurås og Resett har INGENTING å bidra med, de skaper fare for andre personer og de er ekstremister som bør utestenges fra å få delta i det offentlige ordskiftet. Det hun åpenbart har for begrensede evner til å innse, er at hun selv står for nøyaktig det samme som hun beskylder Resett for. Hun har laget seg et falskt fiendebilde, hun uttrykker sterk antipati og hat, hun er utrolig fordomsfull og uvitende og hun ønsker å begrense andre menneskers ytringsfrihet fordi hun selv hater dem. Alt det hun beskylder Resett for!

Guro Sibeko fremstår som nærmest en karikatur av det aller verste de «antirasistiske» venstreekstreme «godhaterne» står for. Sjelden har man sett disse ekstreme holdningene uttrykt SÅ usensurert og eksplisitt som i dette intervjuet. De fleste av denne sorten pleier å pakke ordene litt bedre inn for å skjule sine alle verste autoritære holdninger og fordommer. Sibeko kommer her i omtrent samme kategori som Sumaya Jirde Ali. Selv uttrykker de helt fritt sitt hat mot andre, men vil stoppe munnen effektivt på dem som våger å ta til motmæle.

Sibeko påstår ganske frekt at Resett presser andre ut av det offentlige ordskiftet. Hun tenker nok da på Jirde Ali. Men nå er det ytterst lite som tyder på at Jirde Ali er presset ut. Hun kom nylig ut med sin andre diktsamling med grove rasismeanklager, og hun skriver innlegg i Morgenbladet der hun oppfordrer til at de hun personlig misliker skal stenges ute fra all offentlig debatt. Og dette støtter Guro Sibeko. Hun og hennes likesinnede, som mange oppfatter som svært ekstreme og hatefulle, skal altså få full ytringsfrihet, mens de som motsier dem skal nektes det samme. Det er simpelthen så grovt at jeg mangler ord!

Sibeko påstår at Resett har blitt så store og populære blant leserne fordi de fikk være med på en debatt i Arendalsuka. Skal man le eller gråte? Resett har bygget opp en stor og trofast leserskare gjennom lang tid ved å være et talerør for mennesker som ikke slipper til noen andre steder fordi deres meninger ikke tolereres av den korrekte medieeliten. At dette skal ha noe med Arendalsuka å gjøre, er direkte uintelligent å påstå, spør du meg.

Mennesker som Guro Sibeko og Sumaya Jirde Ali er talskvinner for å undertrykke andres meninger og innskrenke andre menneskers ytringsfrihet. Det er en virkelig skremmende tendens i dagens virkelighet at slike antidemokratiske og autoritære holdninger fritt får uttrykkes i mediene, og det er enda mer skremmende at de får støtte blant en del ekstremistiske «antirasister».

Snorre Valen-fiaskoen i VG.

Snorre Valen kaller Steve Bannons besøk i Norge for en fiasko for mediene. De var ikke forberedt, de stilte ikke kritiske spørsmål, men ble snurret rundt lillefingeren av Steve Bannon, hevder Valen. Når jeg leser Valens kritikk av de norske mediene, venter jeg at han selv setter skapet på plass og gjør nettopp det han kritiserer alle de andre så hardt for å ikke gjøre: Kommer med en reell kritikk av det Bannon faktisk sa og hva han mener. Men der ble jeg sørgelig skuffet. Valens artikkel er en eneste lang demagogisk tale om den store faren fra høyresiden som verden står overfor, med fascisme og nazisme nærmest bak hvert hushjørne.

Valen strør friskt om seg med merkelapper og påstander nærmest uten innhold, og det fremstår åpenbart at han overhodet ikke har til hensikt å skrive en kritikk av Bannons meninger og holdninger, men vil få ut av seg sin frykt for at vesten igjen skal bli utsatt for det samme som fra Nazi-Tyskland. Han erklærer som om det er et faktum at den store trusselen i vår tid kommer fra fascistene på høyresiden, og sannelig formaner han ikke pressen til å bekjempe denne trusselen, slik de bekjempet den forrige gang. Å, ja var det norsk presse som bekjempet Nazi-Tyskland? Det er nytt for meg. Ble ikke f eks Aftenposten et rent nazi-organ, da? Og bidro de andre avisene med mye slagkraft? Meg bekjent ble krigen utkjempet helt andre steder, og norsk presse hadde neppe mye av æren for at vårt demokrati overlevde.

Valen mener også at det finnes en viss objektiv sannhet, og at pressen burde samle seg om denne, som selvsagt er Valens sannhet, og ikke slippe til dem som mener noe annet. Valen er åpenbart ikke en særlig varm forsvarer og ser visst overhodet ikke verdien av et offentlig ordskifte der ulike meninger skal slippe til. Avisene skal bare fortelle om det som er «korrekt» - altså Valens sannhet,

som er den objektivt riktige. Han går åpent inn for no-platforming og utestengning av sine meningsmotstandere fra det offentlige ordskiftet. Som beviser på hvor livsfarlig de høyreorienterte fascistene er, nevner han f eks at illegale foreldre til USA skilles fra sine barn. Men hvorfor nevner han ikke at denne loven ble innført lenge før Trumps tid? Han hevder også at Trumps retorikk fører til frykt og usikkerhet, men nevner ikke at både Clinton og Obama førte en minst like uforsonlig og knallhard retorikk mot illegale innvandrere. Han nevner heller ikke at under Obama, så kunne fedre med familie og barn som hadde bodd en livstid i USA, bli utvist og fjernet fra sin familie, bare de ble tatt i en liten trafikkforseelse og det ble oppdaget at de en gang i tiden hadde vært illegal innvandrer. Valen forteller heller ikke at en god del av muren mot Mexico allerede ble bygget av Trumps forgjengere. Men da var det visst helt fint å riktig å bygge en slik mur.

Sammenlignet med Trump, kan ikke Obama kalles annet enn en krigspresident, som gjorde det sitt spesiale å drepe fiender med droner uten at amerikanske liv ble satt i fare. Og der Obama mislyktes fullstendig med amerikansk politikk, går USA så det suser under Trump. Snorre Valen er åpenbart fryktelig redd for høyresiden, og forsøker å finne eksempler på land der høyresiden har ødelagt samfunnet. Og så nevner han selvsagt ikke SVs utstillingsvindu, Venezuela, er et land i ruiner etter at SVs ideologi har blitt praktisert i noen år. Folk flykter hals over hode fra et samfunn fullstendig i oppløsning, og Venezuela må vel være det aller beste eksempelet på sosialismens falitt. Og faktisk har Valen trukket frem en av de faktorene som har vært typisk for sosialismen i alle de landene der den har vært praktisert: Avviklingen av ytringsfriheten. Han er åpenbart for at ytringsfriheten ikke skal gjelde for alle i Norge. Ja, han mener mediene nærmest svikter sitt stolte samfunnsoppdrag dersom de slipper alle til orde. Han fortsetter således tradisjonen fra de andre sosialistiske eksperimentene som har tatt livet av millioner på millioner av mennesker i Sovjet, Øst-Europa, Kina, Cuba, Kambodsja osv. Ønsker å begrense ytringsfriheten. Men de landene var ikke sosialistiske, de var kommunistiske, vil sikkert Valen protestere. Nei, så menn, sosialismen var et begrep som ble anvendt også i disse landene. Og så bør kanskje ikke Valen glemme at han selv kaller ganske vanlige høyreorienterte for fascister. Regner de seg som fascister selv, mon tro? Og til og med Hitler kalte sin ideologi for sosialisme – nasjonalsosialisme.

Sannheten er at Snorre Valen nylig var nestleder i et venstre-populistiske parti, som lever av å love penger til alle store og små grupper som de sympatiserer med, og så gjør alt de kan for å motarbeide selve inntektsgrunnlaget for vårt land. Bruke penger, men la andre tjene dem, er SVs metode. Å bruke andres

penger, er SVs grunnfilosofi. De som skaper arbeidsplasser, de som skaper store verdier, de er den stor fienden, som SV vil stjele fra. Og vi ser hvordan denne ideologien har gjort det på verdensbasis: Landene går bankerott, folk sulter i hjel og hungersnøden herjer. Det er ikke uten grunn de aller fleste sosialistiske land gjennom historien måtte stenge befolkningen inne med høye murer.

Snorre Valen avslører sin skremmende antidemokratiske og autoritære side i sin artikkel. Han er åpenbart ikke en varm forsvarer av ytringsfriheten. Tvert imot. Kan vi gjette at det er grunnen til at er så livredd for nettavisen Resett? Resett setter ytringsfriheten over alt annet, og slipper til alle som ønsker å ytre seg i kommentarfeltene, bare de ikke bryter norsk lov. Dette er selvsagt livsfarlig for sosialister som Snorre Valen, som blir kledd naken nesten daglig. Og Valen bruker akkurat samme metoder som resten av venstresiden, som kaller Resett en hatblogg som fremmer rasisme, hat og fascisme og bruker Goebbels-metoder for å utbre løgner og bedrag.

Valen påstår at Resett «…mesterlig mobiliserer på hat, rasisme og hets, og som ikke nøler med å gå brutalt løs på enkeltpersoner, gjerne med minoritetsbakgrunn.»

Valen kan visst ikke nevne noen eksempler på dette hatet, rasismen og hetsen, men skitt au, det er vel kjent for alle, er det ikke Valen? Men, så er det altså fullstendig feil. Resett er en nettavis som forsøker å følge Pressens etiske retningslinjer, og jeg har svært sjelden sett eksempler på det motsatte. Kanskje Valen skulle ta en prat med den avisen han har publisert sine fascist-påstander: VG? De har nær tapt all sin troverdighet i sin løgnaktige omgang med Giske-angrepene og har kort tid etterpå, meget ydmykt måttet be om unnskyldning i to saker der de har grovt har butt tilsvarsretten i særdeles delikate saker, som har medført enorme belastninger på mennesker som ikke en gang ble dømt, men som ble hengt ut i VG.

At enkelte høyprofilerte politikere og journalister har fått sine twitter-meldinger og Facebook-angrep med beskyldninger om at Resett er et kloakkorgan og et naziorgan som sprer hat og rasisme offentliggjort på Resett, er ikke å hetse folk, Valen. Det er fullt lovlig og berettiget å offentliggjøre venstresiden hatretorikk i mediene, og ingen har noen krav på tilsvarsrett i slike tilfeller. En av de nye tingene ved Resett, er at venstresiden og venstreorienterte journalister ikke lenger kan bedrive sin hatretorikk uten å bli konfronterte med den i offentligheten. Og det frykter de så mye at de ikke våger å ta en åpen debatt. Ikke Valen heller. Han vil heller ta fra dem ytringsfriheten og stenge dem ute.

Stanghelle sparker nådeløst nedover med medienes sjofleste maktspråk!

Finn Graffs tegning av "grisen" Erna Solberg som tas bakfra av "grisen" Carl I Hagen mens jordbruksministeren styrer penisen på rett plass publisert i Dagbladet i 2005. Stanghelle har visst helt glemt slike karikaturer i norsk presse når han går til sitt knallharde angrep på karikaturtegneren Thomas Knarvik.

Harald Stanghelle går fullstendig berserk i Aftenposten med medienes aller mest nådeløse maktspråk i sitt forsøk på karakterdrap på tegneren Thomas Knarvik, som Stanghelle kaller "En brutalitetens pioner". Et særdeles merkverdig forsøk på å sette en stygg merkelapp på en karikaturtegner, all den tid de tegningene som gjengis i Aftenposten, overhodet ikke inneholder noe brutalitet. Intet blod, ingen vold, ingen krig - kun karikeringer av medienes og politikkens maktfigurer. Men det går igjen i hele Stanghelles omtale av Knarviks karikaturer: Han forsøker å klebe alle de verste og mest stigmatiserende klistrelappene han eier i sitt vokabular på Knarvik: I Stanghelles verden er Knarviks tegninger, brutale, ufri, oser av forakt, propagandistiske, kneblende, rasistiske, motbydelige, rå makt, osv.

Og som om denne tiraden av de aller verst tenkelige måter å karakterisere tegningene på ikke er nok, smører Stanghelle på med påstander som at Knarvik kommer i samme kategori som "Sør-Afrikas lojale apartheid-tegnere". "Slike som tegnet «advarsler» mot «blandingsekteskapets følger"! Hvorfor tar ikke Stanghele skrittet helt ut med en gang og drar parallellene direkte til Hitler, nazismen og det tredje rikets lojale tegnere, som fremstilte jødene som rotter? Ja, det lurer jeg på, men selv for Stanghelle så går det visst en tynn grense som han ikke overstiger. Han stopper opp ved det rasistiske apartheidregimet, og lar Hitler ligge foreløpig. Stanghelle er altså mannen som leder den avisen som selv var nazistenes lydige medløpere under krigen og støttet både massedeportasjon av jøder og trykket Hamsuns skammelige nekrolog over Hitler. Er det tanken på sin egen avis sitt nedrige svik som ligger bak Stanghelles verbale massakre av en nåtidig karikaturtegner som leker seg med å karikere og erte mediemakten?

Stanghelle kunne like godt dratt den helt ut. Alle skjønner jo at han tenker på nazismen når han karakteriserer Knarviks tegninger med adjektiver som er som hentet ut fra omtale av nazismens aller verste propaganda.

Men det mest skremmende av alt, OG frekkeste, er at Stanghelle snur absolutt alt på hode, og mener Knarvik er representant for makten, mens dem han driver gjøn med, som er maktfulle mediefolk, politikere og høyprofilerte meningsdannere, er sårbare enkeltmennesker som rammes av makten, ja, som rammes så hardt at de kan tenkes å trekke seg fra alt offentlig liv. Ja, særlig, Harald Stanghelle, Lars Gule og Trond Giske føler seg sikkert så brutalt tråkket på av "makten", at de vurderer å trekke seg fra det offentlige liv. Hvor synd er

det egentlig på dem som blir karikert og drevet gjøn med av en av våre moderne karikaturtegnere? Karikaturtegnere har til alle tider karikert maktmenneskene!

Knarvik har åpenbart skjønt hva som ligger bak Stanghelles voldsomme reaksjon. En av Norges mest maktfulle mediemennesker, selveste redaktøren i Norges fremste avis, Aftenposten, nemlig Harald Stanghelle, er blitt så tirret at han overdriver inntil det latterlige i maktspråk og sjofel omtale, og den eneste tegningen som kan forklare hva som foregår, er Knarviks karikatur av Stanghelle som sitter på en gedigen pekefinger som kiler ham på hans mest ømme område, med tilhørende sitat: "Grab'em by the pussy!" Et usedvanlig godt tilsvar fra Knarvik! Kan ikke sies bedre med en eneste tegning!

Og så glemmer Stanghelle helt at de fleste aviser gjennom historien har holdt seg med karikaturtegnere som er kritiske til avisenes motstandere, og at det finnes en lang tradisjon for å tegne politikere både som dyr og i seksuelle posisjoner. Han har åpenbart glemt tegningen av Erna Solberg som gris som bedekkes av en annen politikergris fra Dagbladet for noen få år siden.

Men i Stanghelles verden er dette åpenbart uttrykk for frie tegnere, mens Knarvik er brutalt undertrykket av sin egen agenda, ufri og propagandistisk. Det er jo grenseløst frekt at han karikerer dem som kritiserer ham. Denslag burde selvsagt Stanghelle og andre maktfulle mediefolk kunne be seg fri for.

Det er nesten så man må le når Stanghelle mener Knarvik representerer MAKTEN, mens han selv kommer i kategori med Trond Giske og Lars Gule, som er uskyldige ofre for harselas.

Sjelden har vi sett noe tydeligere eksempel maktens selvhøytidelighet, nærtagenhet og pompøsitet.

Takke meg til at vi har modige tegnere som Thomas Knarvik!

Varmere samfunn for hvem?

Støre påstår i sin kommentar til KrFs valg om å fortsette som et borgerlig parti, at Norge nå har gått glipp av et varmere og mer inkluderende samfunn og annen og bedre måte å snakke til hverandre på. Han mer enn antyder at de "gode" tapte, og "de kalde og hensynsløse vant".

Det viser han et grelt eksempel på i en kommentar til at Erna Solberg på en direkte utfordring fra KrF svarte at hun kan være villig til å diskutere en endring av noen enkeltpunkter i den nåværende abortloven. Dette kaller både Støre og Trygve Slagsvold Vedum et uærlig spill om abortloven som skaper frykt hos kvinner for at de skal miste selvbestemmelsen. Alle har visst at det aldri har vært

snakk om å oppheve selvbestemmelsen, men å endre noen få punkter, f eks retten til tvillingabort.

Men Støre later som om at kvinnenes selvbestemmelse står i fare, og uttaler seg båre uredelig og stygt om det at to politiske partier vil føre forhandlinger om et politisk spørsmål, slik alle politiske partier gjør når det er snakk om å regjere sammen. Dette er altså et eksempel på den "varme og gode" måten å snakke til hverandre!

"Ap-leder Jonas Gahr Støre går langt i å si at Erna Solberg førte flere på KrF-landsmøtet bak lyset.

– Jeg reagerer på at hun skaper konflikt rundt abortloven og dermed frykt for at kvinner skal bli fratatt retten til selvbestemmelse. At hun brakte endringer av abortloven på banen, førte til at det på mange av fylkesårsmøtene i KrF ble sagt at hvis du skal få endret abortloven, så må du stemme blått. Først på torsdag, i Debatten på NRK, innrømmet hun at det hun var villig til å endre, i realiteten knapt er noen endring, sier Støre."

Størstedelen av jordas befolkning vil aldri noensinne kunne få visum til Norge!

Norske og europeiske politikere og media raser over at USAs president har innført midlertidig innreisestopp fra visse land, som er i søkelyset i for å støtte og gi fritt leide til terrorister. Det strider mot våre forpliktelser, våre idealer og vår humane innstilling, påstås det. Men hvor humane er vi egentlig selv mot jordas fattige og lidende befolkning?

Sannheten er at vi har laget en "festung Norwegen" i vårt land, og det samme gjelder mesteparten av Europa. Joda, vi tar imot et lite antall flyktninger, men hvem som har anledning til å søke asyl, er laget slik at alle fattige og alle dem som av sitt samfunn regnes som verdiløse individer og opplever grov familievold, ikke har en sjans til å få beskyttelse. En som bor i et land der det er krig, har fritt fram til å betale menneskesmuglere for å komme til Norge for å søke asyl, mens alle dem som er truet av steining, æresdrap, blodhevn eller brutal vold fra ektemann og slekt og annen grov undertrykking og vold, er utelukket fra å få beskyttelse hos oss og hos alle andre land i Europa. Er det så forferdelig humant å ta imot flyktninger fra et land i krig, selv om de ikke er direkte truet, men å stenge ute størstedelen av jordens befolkning, som i mange tilfeller har like stor beskyttelse mot vold, drap og overgrep?

Sammen har de "siviliserte" landene konstruert en form for hjelp til en bitteliten del av jordas lidende, og det gjør at vi mener vi er berettiget til å fremheve vår

humanisme og vår velvilje overfor jordas lidende mennesker. Men sannheten er at vi meget effektivt stenger ute de aller fleste. Likevel mener vi at vår modell er den eneste humane, og når USAs president våger seg på noe annet, så roper vi ut at humanismen i verden er truet.

Som ektemann til en kvinne fra den fattige delen av verden, vet jeg ganske mye om å være utestengt fra Norge. Mine barns besteforeldre kan i beste fall komme på korte besøk av 3 måneders varighet for å besøke barna våre. Og min kones venninner og kusiner får avslag over en lav sko, fordi myndighetene "mistenker" at de vil misbruke visumet til å forbli i Norge. Mine barn vil altså aldri kunne få et særlig nært forhold til sin slekt, fordi de kommer fra et fattig land. Norge stenger dem effektivt ute ved hjelp av rigide visumregler. Og hadde jeg hatt litt dårligere økonomi, ville min svigerfamilie aldri noensinne fått innreisetillatelse til Norge. Slik er verden for de aller fleste på vår jordklode. Du kan lide uendelig mye under undertrykking, vold og krenkende behandling, til Norge får du ikke komme. Og har du familie her, kan du maksimalt få komme på korte besøk.

I avisene kan vi nå lese om at de som midlertidig er nektet innreise til USA føler seg rasediskriminert, og vi får lese om hvordan de som ble nektet innreise til USA i 1930-årene senere ble drept i konsentrasjonsleirer. Men vi hører ingenting om alle de lidende menneskene som aldri noensinne vil ha en sjanse til å komme til Norge. Dem har vi stengt effektivt ute i vår egen "festung Norwegen"!

Men moralsk overlegne er vi selvsagt, og humanismen formelig lyser av oss! Var det for øvrig noen som fikk med seg at Trump uttalte at han gjerne vil bidra til å opprette sikre soner for flyktningene inne i Syria? Neivel?

Så humane er vi at vi mener oss berettiget til moralsk fordømmelse av alle andre land som ikke gjør som oss. Det er et skammelig skuespill, spør du meg.

Vet ikke Aftenposten og Dagsavisen hva et tidsavgrenset vikariat er?

Det er ganske merkverdig å lese omtalen av muslimen som hadde et vikariat på en skole, men som ikke ble ansatt på ny fordi han bla a nektet å håndhilse på kvinner. I omtalen av saken brukes uttrykk som å miste jobben, bli sagt opp og bli hindret å jobbe om hverandre helt uten at det klargjøres at ingen av disse uttrykkene overhode passer på mannens situasjon. Han verken mistet jobben, ble sagt opp eller ble hindret å jobbe. Han hadde et tidsavgrenset vikariat som tok slutt og skolen valgte å ikke gi ham et nytt vikariat.

Det er svært mange arbeidstakere som opplever det samme hvert eneste år. Selv jobbet jeg i vikariater på seks ulike skoler i løpet av mine fem første år som lærer. Det var særdeles vanskelig å få fast jobb. Slik er det mange lærere som fremdeles har det. Blir man ansatt i et tidsavgrenset vikariat, har man ingen automatisk rett til å bli ansatt i et nytt. Viser man seg å være en ansatt som skaper problemer på arbeidsplassen, er selvsagt sjansene små for å bli nyansatt. I dagens arbeidsmarked er det oftest lett å finne arbeidstakere som er like godt eller bedre kvalifisert.

De fleste aksepterer situasjonen uten å lage en stor sak av det at et vikariat er ferdig når det tar slutt. Men noen krever særbehandling og lager oppstyr - og når det gjelder denne muslimen som en skole ikke ønsker å ansette på ny fordi han forårsaker problemer på sin arbeidsplass, så står selv diskrimineringsombudet og en rekke medier klare til å støtte hans rett til å diskriminere kvinner.

Og de fleste uttaler seg altså på fullstendig sviktende premisser. Mannen har IKKE mistet jobben, han har IKKE blitt sagt opp og han har IKKE blitt hindret i å jobbe. Hans vikariat var slutt og skolen ønsket ikke å gi ham et nytt fordi han skapte problemer på sin arbeidsplass pga sin diskriminering av kvinner. Han står helt fritt til å søke på andre jobber slik tusenvis av andre må gjøre. Om denne mannen nå får medhold i at han har rett til å få et nytt vikariat på skolen der han ikke er ønsket, vil det være en hån mot alle dem som aksepterer å måtte gå i vikariater i årevis fordi det er så stor konkurranse på jobbmarkedet!

Truer hun Norge?

Hvorfor trykker Aftenposten et anklageskrift fra IS-bruden Aisha Shedani, som ikke ønsker Norge som hjem, som beskylder oss for å ha undertrykt henne og forfulgt henne - et anklageskrift som i tillegg inneholder en dårlig skjult trussel? Hennes barn kan en dag bli meget farlig for Norge, påstår hun! Ja vel! Og hvem er det som skal lære barnet å hate Norge, da? Det må jo i så fall være moren, det!

«De mindreårige som blir sviktet nå vil vokse opp i en krigssone, og kan i ettertid utgjøre en større trussel. Da har Norge seg selv å takke. Enda en viktig grunn til å prioritere slike saker og yte bistand så langt det lar seg gjøre.»

Aisha Shedani har valgt bort Norge. Vi hindrer henne i å praktisere sin tro, hevder hun. Vi forfølger og undertrykker henne. Men altså ikke verre enn at hun får fri spalteplass i Aftenposten til å anklage oss. Og vår hjelp vil hun altså ha når det lønner seg for henne selv. Og nå kommer hun med trusler. Hennes sønn

vil en gang bli farlig for Norge. Joda, kanskje det, dersom moren planter og holder liv i et hat mot Norge i ham.

Vi har ytringsfrihet i Norge, men ingen medier har plikt til å publisere alle og enhver sine ytringer. Mange nordmenn skriver artikler som de ønsker å få publisert, mange blir konstant refusert gjennom et langt liv. Men Aftenposten synes altså de bør gi spalteplass til en kvinne som hater Norge, som har forlatt oss og tilsluttet seg IS-staten, en bevegelse som utførte terror og praktiserte sharialover i sin aller mest brutale form med steining og avkapping av lemmer - og en vold som i sin brutalitet og hensynsløshet vakte avsky i oss alle! Hennes anklageskrift mot oss nordmenn inneholder egentlig ikke noe som helst nytt unntatt trusselen om hennes sønn.

Hvordan i all verden begrunner Aftenposten sin avgjørelse om å trykke dette? Skal de nå begynne å trykke avisinnlegg fra alskens terrorister, landsforrædere og mordere der de får anklage andre for sine ugjerninger?

Ulike menneskegrupper sett i et utviklingsperspektiv. Rasisme eller realitet?

Resett.no har den seneste tiden blitt sterkt kritisert og deres menneskesyn erklært for både rasistisk og fascistisk når de hevder at ulike folkegrupper kan representere ulike utviklingsnivåer. Jeg vil hevde at slike påstander skyldes at vedkommende kritiker ikke makter å tenke dypt nok, ikke klarer å se nyanser og mangler grundig nok refleksjonsevne!

Er det umiddelbart rasisme å anse ulike folkegrupper for å ha nådd til ulikt ståsted i forhold til humanisme, ytringsfrihet og religiøs toleranse? Jeg vil på det sterkeste si nei. Det som i mine øyne er forkastelig, er å mene at ulike grupper pga sin «rasetilhørighet» er ute av stand til å nå samme utviklingstrinn som de mest avanserte vestlige kulturene. Svarte, fargede eller muslimer for den saks skyld er på ingen måte uten evner til å utvikle like gode samfunn som de vestlige. Det viser fortiden svært godt. De første høyt utviklede samfunnene befant seg ikke i Europa, men i Afrika. Hvor langt et samfunn kan nå i forhold til sivilisasjonsutvikling, har altså intet å gjøre med rase, religion eller evner å gjøre, i mine øyne.

Men hvorfor har da en del vestlige land nådd frem til svært høyt utviklede samfunn hva angår ytringsfrihet, toleranse, utdanning, helse, økonomisk velferd osv, mens f eks de arabiske landene fremdeles sliter med diktatur, undertrykking og religiøs brutalitet? Ja, se det er i denne sammenhengen det virkelige titusenkroners spørsmålet. Rasistene vil si at det ligger en begrensning i visse

raser. De er uintelligente, de har ikke samme evner som «oss» og de vil aldri nå vårt høye stadium. Jeg kunne ikke vært mer uenig. Likevel mener jeg at det er et ubestridelig faktum at noen samfunn i denne verden har nådd mye lengre hva angår humanisme, demokrati, individuelle frihet, utdanning, helse, religionsfrihet og omsorg for de svakeste. Men hvorfor er det da slik?

Mitt svar er at det vet vi faktisk ikke. Men like fullt er det en realitet at demokratiene og de høyt utviklede samfunnene i moderne tid har oppstått i den vestlige verden mens andre deler av verden henger sørgelig langt etter. Jeg mener altså at det absolutt er grunnlag for å slå fast at enkelte deler av menneskeheten har nådd mye lengre enn andre deler i å utvikle sivilisasjonssamfunn. Og spørsmålet er da: Samsvarer dette utviklingsnivået for samfunnet som helhet også med den enkelte innbyggers utviklingsnivå, i forhold til demokratisk sinnelag, toleranse for ulikhet, evne til å tilegne seg avansert utdanning osv? Igjen vil jeg svare ja. Det synes ganske åpenbart, om man betrakter ulike samfunn i verden, at vestlige samfunn bebos av mennesker med langt høyere utviklede evner til toleranse, inkludering, åpenhet og omsorg. Men igjen: Jeg tror altså ikke at dette skyldes at enkelte raser eller etniske grupper er overlegne, men at utviklingen frem mot en høyt utviklet sivilisasjon åpenbart har hatt særdeles mye bedre kår og har pågått over langt flere år i noen deler av verden enn i andre! Det tar lang tid å utvikle f eks et demokratisk sinnelag i en befolkning. Et diktatur kan ikke over natten forvandles til et demokrati, fordi befolkningen svært hurtig vil søke en sterk leder og gi alle makt til ham. Norge brukte flere hundre år på å bli et demokrati. Arabiske, muslimske land vil sannsynligvis bruke like lang tid!

Vi står altså overfor den situasjonen at når et høyt utviklet sivilisasjonssamfunn får en stor innvandring fra samfunn som står langt tilbake hva angår sivilisasjonsutvikling, så vil også de aller fleste av de menneskene som ankommer, ha en langt dårligere utviklet «sivilisasjonsbevissthet» og demokratisk sinnelag. De vil være nærmere å tilslutte seg diktatur, sterk ledelse, intoleranse, sterkere «primitive» idealer, en autoritær religion og svært ofte patriarkalske verdier. Legg merke til at jeg skriver «de fleste», og det skyldes at det alltid vil finnes individer selv fra uutviklede samfunn, som har høyere idealer og høyere krav til sitt samfunn enn det det store flertallet vil ha utviklet. Man kan altså ikke bruke denne betraktningsmåten til å bedømme den enkelte innvandrer eller flyktning? kun til å anse hvor det store flertallet vil befinne seg i sivilisasjonsutvikling. Og innvandrere fra mindre utviklede samfunn vil selvsagt speile sitt samfunns generelle kriminalitetsnivå, sitt samfunns voldtekstrate og sitt samfunns tiltro eller mistro til offentlige myndigheter. Man kan ikke forvente at en person fra et uutviklet land, brått blir en høyt utviklet personlighet

bare han krysser grensen til Norge. Og det samme gjelder tilslutning til religiøs tro. En autoritær form for islam vil ha stor tilslutning i lang tid!

Noen vil si at dette synet likevel er rasisme. Jeg mener det ikke er det. Alle land og alle enkeltindivider har et utviklingspotensial og vil kunne nå like langt som oss. Men det kan ikke være mye tvil om at når flere hundre tusen innvandrere fra ikke-utviklede land ankommer Norge, så vil det være svært vanskelig for mange av disse å finne seg til rette i vårt samfunn, som er uhyre forskjellig fra deres eget. Det ville i realiteten vært forunderlig om et menneske som kommer fra et diktatur, helt uten utdanning, helt uten individuelle frihet og helt uten religiøs frihet med ett skulle forvandle seg til et moderne individ i et høyt utviklet sivilisasjonssamfunn. Mange av innvandrerne vil føle seg fullstendig fremmede, de vil ikke klare seg særlig godt og de vil søke etter å danne samfunn som ligner deres eget fra det landet de flyktet fra. Ikke av vond vilje, men fordi det nå en gang er menneskelig å finne sammen med dem man føler samhørighet med. De vil lett føle seg mindreverdige og som ofre for samfunnets nedsettende syn, selv om dette overhodet ikke er reelt. Dessverre er det mye mindreverdighetsfølelse og identitetsproblemer ute og går i disse gruppene.

Norge og Europa har altså tatt imot millioner av mennesker som egentlig burde levd i de samfunnene som er tilpasset deres eget utviklingsnivå. Vi må nok dessverre regne med at det vil ta noen generasjoner før de kan sies å ha blitt godt tilpassede nordmenn. De aller mest ressurssterke klarer det hurtigere, men det store flertallet må vi nok regne med vil leve i sine egne parallellsamfunn noen generasjoner fremover - dessverre. Men god integrering vil kunne skje på sikt, om vi nå stanser innvandringen av stadig nye flyktninger.

Var Jari Isometsä full under pressekonferansen i Lahti i 2001?

Jeg husker godt den selsomme pressekonferansen i Lahti i 2001 da den finske skiløperen Jari Isometsä innrømmet å ha dopet seg. Jeg så pressekonferansen den gangen og jeg har sett utdrag fra den flere ganger siden. Det som slo både meg og svært mange andre, var hvor tilsynelatende lett Isometsä tok det hele. Han smilte og understreket at det ikke var noen katastrofe, han var bare en av mange finske skiidrettsutøvere, og mange av de andre ville gjøre det kjempegodt.

I ettertid har det kommet frem en meget plausibel forklaring på hvorfor Isometsä smilte og var så fornøyd: Da det ble klart at han ble avslørt, ble det fremforhandlet en kontrakt i en sauna, der de andre finske skiløperne garanterte at de ville kompensere Isometsä med ca 1 mill kroner dersom han tok på seg

ansvaret helt alene. Noen og enhver kan jo komme til å se glad ut, om vi nettopp har fått 1 mill kroner i gave sånn helt uten videre.

Men nå lanserer Simen Lønning en helt ny forklaring på Isometsäs oppførsel i en artikkel i nettavisen: Isometsä var faktisk full! Og derav hans merkelige oppførsel. Og hvordan vet Simen Lønning at Isometsä var full? Som jeg skrev, så har jeg sett den omtalte pressekonferansen flere ganger, og selv om det fremstår som noe merkelig at Isometsä smiler så mye, så ser han helt edru, klartenkt og normal ut. Ingen snøvling, ingen uklar tale, ingen blodskutte øyne eller preg av å være herjet av alkohol. Og vi så ham jo også gå for egen maskin ut fra pressekonferansen. Ingen sjangling eller ustø skritt der i gården!

Men ifølge Lønning var han altså full. Og hvor har Lønning det fra? Jo det har han fått vite av kommentator i Adresseavisen Kjetil Krogsæter. Han snakket nemlig personlig med Isometsä og har fortalt at Isometsä luktet alkohol. Og han hadde drukket så mye at han åpenbart var preget av det. Men som Krogsæter siteres på: - Om han hadde drukket seg full selv, eller om de hadde fyrt på han litt for at han skulle våge å stille opp, det vet jeg ikke.

Artikkelen ledsages av et bilde som ser ut til å være tatt under pressekonferansen. Den finske treneren, som administrerte dopingen av det finske laget, ses i bakgrunnen. Ta en god titt på Jari Isometsä på dette bildet. Ser du hans klare blikk? Hans våkne og skjerpede åsyn? Er dette en full mann? Er det slik fulle menn ser ut? Ikke i min verden! Å påstå at Isometsä var tydelig preget av å ha drukket mye, må sies å være en ren spekulasjon på ytterst tvilsomt grunnlag. Å bygge påstander om fyll på at en journalist mener å ha luktet sprit, er vel også et relativt tynt grunnlag. Det kan være Isometsäs etterbarberingsvann eller munnspray journalisten luktet! Eller noe annet som han forvekslet med alkohollukt.

For dem som vil se Isometsä med egne øyne fra pressekonferansen, kan jeg anbefale denne videoen. Han kan ses ca 1.22 inn i videoen. Ved siden av sitter hans nedbrutte kone, akkurat som på pressekonferansen. Ser denne mannen full ut, synes du? Jeg synes han ser klinkende edru ut.

-Vi trenger et tankegods med større evne til fordømmelse!

Dette er «samfunnsviter» Christin Kristoffersens (noe komprimerte) kommentar til 22. juli-terroren. Mens Resett understreker viktigheten av at vi alle står samlet mot all terror, på tvers av alle politiske skillelinjer, finner Dagbladet det mest tjenlig å publisere en lang kronikk som ber om det motsatte. Kristoffersen vil tilbake til den tiden da man uten videre diskusjon delte befolkningen opp i «oss»

og «dem», der hun selv og hennes meningsfeller er «oss», og «dem» består av alle de som står fon noe annet. Og «dem», altså alle vi som er uenig med Kristoffersen, skal fordømmes som uvitende personer, som fornekter fakta og kunnskap. Vi truer samfunnet innenfra, og skaper et vrengebilde av samfunnet, bygget på frykt. Ja Kristoffersen går så langt som til å påstå at vi «skaper nytt og svekket innhold i menneskelige rettigheter som religionsfrihet, statsborgerrettigheter og for ytringsfrihet.» Det er ikke småtterier vi beskyldes for.

Jeg lurer litt på hva som ligger bak tittelen «samfunnsviter», for Kristoffersen virker særdeles uopplyst om hva vi andre, som hun ønsker fordømmelse av fordi vi er fordummende egentlig står for. Hun ser ut til å putte oss alle i en sekk av dumskap og kunnskapsfornektelse. Nå forteller hun at hennes to sønner befant seg på Utøya, og den ene ble skutt, men overlevde, og kanskje bør vi lese hennes nesten nostalgiske artikkel i lys av hennes og hennes sønners vonde opplevelser. Hun vil åpenbart tilbake til en tid da verden var enklere, mer svart-hvitt. Da hun og hennes meningsfeller var de gode, og alle vi andre var onde og dumme. Jeg har all respekt for hennes families store sorg, men all den tid hun ytrer seg offentlig, og Dagbladet finner hennes ytring så verdifull at de ønsker å publisere den, bør hun imøtegås som alle andre som ytrer seg i det offentlige rom.

Kristoffersen siterer forfattere for å belegge sine meninger, og er bl a opptatt av hvordan tendensen til en oppdeling av oss mennesker i «oss» og «dem», synes å være grunnleggende hos mennesker med for liten kunnskap. Men det Kristoffersen beskylder oss andre for, er akkurat det hun selv ber om: Hun ber om større fordømmelse av oss. Hun går inn for større polarisering og større fiendebilder. Hadde dette kun vært et uttrykk for en enslig mor sitt sorgfulle sinn, så kunne man kanskje forstå det, men dessverre så ser vi mange tegn på at hun målbærer en holdning som blir mer og mer utbredt på venstresiden, og som går helt til topps, til lederen Jonas Gahr Støre, som har uttalt at han synes Utøya-tragedien har blitt brukt alt for lite i Aps retorikk. Og vi husker alle hvordan han og flere andre misbrukte en Facebook-melding fra Sylvi Listhaug til å piske opp et hat mot henne, og sågar klarte å presse henne ut av justisministerposten.

Det har alltid vært Aps og AUFs strategi å klebe stygge merkelapper på sine meningsmotstandere. Rasisme-beskyldningene har blitt flittig. Det jeg husker aller best fra tidligere AUF-leder Eskild Pedersens mange kronikker fra tiden før Utøya, var at de nærmest alltid endte med å stemple noen som rasister. Men vi skal svare på terroren med «mer demokrati og mer åpenhet» uttalte Jens Stoltenberg, og han sørget for at terroren ikke skulle utnyttes i politisk retorikk. Men bes det altså om at vi må tilbake til tiden før Utøya, da rasist-retorikken ble benyttet flittig.

Men hvem er så vi som benytter frykt og vrengebilder og som svekker samfunnet innefra? Her er Kristoffersens svar:

«Et viktig premiss for at populistene skal lykkes med sin argumentasjon er nemlig fornektelse av fakta og kunnskap. Enten det gjelder klimaendringer, kriminalitet, innvandring eller fordelene med globalisering og internasjonalt samarbeid, eller i ekstreme tilfeller, hvilke hendelser som er sanne og ikke.»

Det er nesten utrolig at en som kaller seg for «samfunnsviter» kan ha et så overforenklet syn på andres meninger at hun kan tro at det bygger på «fornektelse av fakta og kunnskap», når noen stiller seg tvilende til at klimaendringene er menneskeskapte, eller hevder at innvandringen preger kriminalitetsbildet, stiller seg tvilende til at globaliseringen er en fordel eller at alt internasjonalt samarbeid er av det gode. Jeg vil heller hevde at det er Kristoffersen selv som er ensidig, overfladisk og faktaresistent. De som følger nøye med på følgene av vår innvandringspolitikk, vet godt at de ikke bare er det rosenrøde glansbildet som mange medier og politikere ønsker vi skal tro på, og det er faktisk blant oss at ønsket om mer fakta kommer. Det er de som er kritiske som har drevet vår kunnskap og vår virkelighetsforståelse fremover ved å kreve å få vite sannheten, der politikere og journalister har holdt igjen hele veien og stemplet oss som rasister. Det er ikke det store, ensidige flertallet som driver vår viten og innsikt videre, det er de som våger å tenke nytt og annerledes.

Det er også oppsiktsvekkende at en som kaller seg «samfunnsviter» ikke er klar over at flere og flere forskere står frem og sår tvil om konsensusoppfatningen om at klimaendringene er menneskeskapte. Vet hun virkelig ikke hvordan vår politiske og vitenskapelige verden fungerer, ved at divergerende meninger bevisst holdes nede og idioterklæres av de som mener å eie sannheten? Det er ikke manglende kunnskap blant oss klimaskeptikere, det er det store unisone flertallet som nekter å akseptere annen fakta enn den de selv selektivt forholder seg til. VG har også en artikkel i dag, der de avslører den samme ignorante uvitenheten om forskningens premisser, når de beskylder FrP for å ville ha politisk styring av forskningen. Det er faktisk det motsatte FrP ber om, de ber om at forskningen må blir mer allsidig og bred og ikke så ensidig som den synes å vøre i vår tid. Når den samlede forskerstanden kommer fra den politiske venstresiden, så sier det seg selv at det vil eksistere en motvilje mot å forske på områder der man kan få svar som er «uønskede» på den politiske venstresiden. Dette er et alvorlig hinder mot at samfunnet får svar på stadig viktigere samfunnsforhold.

Det som skjer i vår tid, er at meningsmonopolet som tidligere har eksistert innen etablissementet, det være seg innen forskning, journalistikk og den politiske

makteliten er i ferd med å sprekke, ved at nye medier og nye sterke stemmer som går mot eliten er i ferd med å gjøre seg gjeldende. Eliten ser ikke ut til å ha særlig annet å svare med enn å benytte sine gamle velbrukte metoder: Stemple dem som rasistiske, uvitende, kunnskapsløse og faktaresistente. Men så passer altså disse karakteristikkene mye bedre på dem selv. Og det er trist å lese en artikkel som «samfunnsviter» Christin Kristoffersens, der hun ber om mer fordømmelse, mer svart-hvitt tenkning, mer oss og dem og mer polarisering.

Det vi trenger er større mangfold av meninger i offentligheten, flere aktører innen media, større bredde innen forskning og mindre tendens til å sette stygge merkelapper på dem som tenker annerledes enn det etablerte flertallet. Og her er Resett en av de aller mest verdifulle nye aktørene. Her tillates det meningsmangfoldet som medieeliten innbitt forsøker å bekjempe.

Norske journalister og politikere reagerer som forventet: Godhetsapostlene kupper NAV-debatten.

Det politiske Norge og norske medier reagerer som forventet på ”Nav-skandalen”. Det har hurtig etablert seg en norm for hvordan saken skal omtales blant alle de selverklærte gode og politisk korrekte, og alle som tillater seg å omtale saken på en mer nyansert måte, blir hurtig erklært for å være sjofle, umoralske og ufine.

Venstres Sveinung Rotevatn er veldig typisk i så måte. I debatten på Dagsnytt18 forleden, brukte han nesten all sin taletid på å snakke om hvor ufyselige og sjofle Sp er som vil diskutere hvordan vi kan godta at norske lover ikke gjelder lenger og at vi har gitt fra oss vår rett til egenbestemmelse i sak etter sak. En helt legitim og rettmessig sak å diskutere i kjølvannet av Nav-saken, spør du meg!

Men Rotevatn, som elsker å snakke nedsettende om andre, kan altså ikke akseptere dette, som det gode mennesket han er. Nav-skandalen skal utelukkende omtales som en juridisk katastrofe, og ofrene som dypt lidende, uskyldige og rettskafne mennesker. Vi som er lesere av Resett kjenner Rotevatn godt fra hans aksjon for å skremme vekk annonsører fra Resett med det siktemålet å få Resett økonomisk ødelagt og nedlagt. Det sier vel det meste om hans demokratiske sinnelag.

Men hvor uskyldige er de egentlig alle sammen, de dømte i denne ”Nav-skandalen”? I enkelte medier har de presentert sakene der folk på arbeidsavklaringspenger har blitt dømt etter feiltolkning av EØS sitt regelverk. For ordens skyld, slik fungerer AAP: En person blir langvarig syk, men regnes med å kunne komme i arbeid igjen ved hjelp av riktig rehabilitering. AAP gis

ikke som en varig løsning, men kun som en midlertidig hjelp til å avklare om personen igjen kan bli arbeidsdyktig. Det forventes en egeninnsats og deltagelse i tiltak. Dette får alle beskjed om idet ytelsen innvilges. Man får også vite at man er pliktig til å melde fra om man ikke oppholder seg i Norge.

Så til et eksempel på dem som nå er uskyldig dømt: En langtidssyk person får innvilget AAP i fire år, med alle de forpliktelsene det medfører. Kort tid etter reiser han til utlandet og oppholder seg der i 2 år. Han gir ingen beskjed til Nav, han deltar ikke i noen rehabilitering, han bruker kort og godt pengene til å feriere. Han bryter så og si alle reglene og forutsetningene for å motta AAP. Det blir nå avslørt at han er dømt etter feil lovanvendelse. Det å oppholde seg utenlands mens du går på AAP er nemlig lov likevel.

Men denne personen er altså ikke uskyldig fratatt sin stønad, for han har med vitende og vilje brutt stort sett alt av andre regler, og ville uansett ha blitt dømt for urettmessig å ha mottatt pengene. Jeg kjenner meget godt til Navs praktisering av lovverket, da jeg selv gikk på AAP i flere år pga alvorlig sykdom. Jeg fikk, som alle som innvilges AAP, informasjon om at Nav innvilget AAP på betingelse av at jeg deltok aktivt i rehabilitering og avklaring av arbeidsevne. Jeg fikk også god informasjon om at jeg måtte søke Nav om å få feriere utenlands. Det gjorde jeg også ved flere tilfeller, og det ble godkjent av Nav. Også mennesker på AAP har rett til å ha ferie, og jeg mistet ikke ytelsen ved utenlandsferier fordi jeg søkte og fikk godkjent utenlandsoppholdet. At de såkalt uskyldig dømte påstår at de ikke kjente til regelverket, fremstår for meg som merkverdig. Hvordan noen kan unngå å få med seg selve grunnlaget for å få innvilget AAP, fremstår for meg som en gåte. For å undersøke hvordan Nav praktiserte regelverket og i hvor stor grad de egentlig stred mot EØS's eget lovverk, kan man ganske enkelt søke opp regelverket fra f eks 2015. Jeg kan ikke med min beste vilje se at den strider særlig mye mot EØS lovgivningen. Og mange av de dømte etter Navs regelverk, har sannsynligvis brutt flere andre regler, enn kun det ene å oppholde seg utenlands i seg selv. Reglene medfører nemlig en mengde forpliktelser som neppe strider mot EØS.

Dessverre kan det hende at flere av dem som nå tror de vil bli 100% renvasket og kan se frem mot store erstatninger og tilbakebetalinger kan få seg en meget negativ overraskelse. Det burde kanskje mediene og politikerne gjøre dem oppmerksomme på?

Venstresidens netthat.

Kanskje det kan interessere andre at jeg har opplevd en del interessante reaksjoner på min siste artikkel her på FB og Resett. En artikkel som bl a

inneholdt noen refleksjoner over at til og med terrorister er omfattet av norske lover om nødverge. Mange har hatt sansen for at jeg tar opp dette spørsmålet på prinsipielt grunnlag, mens andre nærmest har gått av skaftet av raseri og moralsk indignasjon.

For å gjøre realitetene klare: Loven sier at man kan bruke vold, men ikke mer enn det som er nødvendig for å avverge et lovbrudd eller en trussel mot eget eller andres liv. Selv om man avverger et terroranslag, har man altså ikke selv rett til, ifølge norske lover, å mishandle eller utøve unødvendig vold mot terroristen etter at han er under kontroll. Om det skjedde mot Manshaus, vet jeg selvsagt ikke, men jeg må innrømme at jeg stusset litt da jeg så det mishandlede ansiktet hans fra bildene fra retten. Jeg gjentar: Jeg vet ikke. Men det må da være lov å tenke tanken, eller?

Som sagt, har et antall mennesker hisset seg voldsomt opp over denne problemstillingen, både på min FB-vegg og andre steder der artikkelen har blitt delt.

Jeg tror jeg kan dele de negative reaksjonene inn etter kjønn. La oss først ta mennene. Mange har reagert voldsomt på den minste lille antydning om at selv en som avverger mord og terror bør begrense sin voldsbruk til et minimum av det som er nødvendig. Jeg ante virkelig ikke at det fantes så mange voldsforherligende menn der ute. Enkelte utbroderer hvordan de ville mishandlet terroristen på det groveste helt til politiet kom, andre proklamerer at de ville skutt vedkommende, selv om det ikke var nødvendig, og heller tatt noen år i fengsel i ettertid. Andre igjen forherliger volden de ville ha brukt mot terroristen, og de ville ha fortsatt inntil vedkommende var død. Og alle disse mennene er skjønt enige om at terroristen hadde fortjent all den grove volden og mishandlingen han ble utsatt for.

Her har man den politisk korrekte venstresiden i full utfoldelse. Dette er de menneskene som beskylder oss på høyresiden for å være netthatere og islamofober. Og det rent prinsipielle går disse mennene hus forbi. Å påpeke at selv en terrorist er omfattet og beskyttet av loven, oppfattes som at man sympatiserer med eller synes synd på terroristen og ønsker å beskytte ham fordi man har mer medlidenhet med terroristen enn med ofrene. -Jeg hadde dengt løs, slått og slått, mishandlet og brukt grov vold, og terroristen skulle vært glad for at det ikke tok lang tid før politiet kom. Ja, sånn tenker mange norske menn. I mitt stille sinn lurer jeg nesten på om de har like sterk hang til voldsbruk som det terroristene har. Selvsagt hører også med påstander om at det det er terroristens hudfarge(hvit) som gjør at jeg i det hele tatt vurderer hans rettigheter ifølge

loven, og muslimhatet mitt som gjør at jeg anklager de to muslimske mennene som avverget terroren.

Men så til de mer infame reaksjonene. De som tar sikte på å såre maksimalt på det personlige plan: Med andre ord kvinnene. Derfra utøses den moralske indignasjon med stor patos over at noen kan mene noe så kvalmende som at en terrorist skal ha noen rettigheter. Og jeg har sett noen ganske typiske metoder: Disse kvinnene går inn på din personlige profil på FB, de ser på bilder, de finner ut hvilket yrke du har, de studere bilder av din familie og til og med din utdanning bruker de for å såre deg maksimalt i ditt innerste, i det du bryr deg om og det som er kjært for deg. -Fy for en drittsekk du er, jeg håper virkelig ikke du har med innvandrere å gjøre. -Jeg er glad for at ikke du har noe ansvar for mine barnebarn. -Du må ha et forferdelig menneskesyn, heldigvis at du ikke er lærer for mine barn. -Jeg ser at dine barn er mørke i huden, hva om en terrorist går etter dem? -Og dette svaret skal liksom være fra en utdannet mann? (reaksjonene er ikke direkte sitater, men satt sammen av flere utsagn),

Det er ikke grenser for hvor infame og ondskapsfulle kvinnene kan være. De forsøker å stikke deg der det gjør aller mest vondt, og forringe ditt menneskeverd og din verdi som utdannet menneske.

Her har man den politisk korrekte venstresiden i full utfoldelse. Dette er de menneskene som beskylder oss på høyresiden for å være netthatere og islamofobe, og at vi legitimerer terror.

Skal tro om de i det hele tatt er klar over hvor mye menneskeforakt de egentlig er med på å spre på nettet? Men ingen snakker om disse nett-trollene, for det er jo de som har de riktige meningene!

Anser ikke SMS egentlig innvandrerne som ansvarlige nordmenn?

Den siste tiden har jeg hatt gleden av å overvære noen flotte og bevegende avslutninger på skoleåret på skolene der mine døtre går. Jeg er svært imponert over norske lærere, og deres utrettelige arbeid for å skape toleranse og inkludering for alle barn i norske skoler.

Jeg har ofte sagt at dersom vi ikke hadde hatt vår lærerstand som gjør alt hva de kan for at alle barn skal trives på skolen og i samfunnet, så hadde integreringsproblemene i vårt samfunn sett langt, langt verre ut. Men måten alle innvandrerbarn (og norske) møtes på i skoleverket, legger et svært godt grunnlag for at de alle skal føle seg inkludert og verdifulle. Joda, jeg er lærer selv, og således kanskje noe inhabil, men jeg kan jo fortelle at kanskje mitt aller viktigste

budskap til mine lever gjennom alle år var: -Husk at det er ikke bare du selv som skal ha det godt på skolen, det skal også alle de andre!

Men jeg må også innrømme at jeg følte en viss liten bismak da jeg hørte barna synge flotte sanger om inkludering og vennskap og bekjempelse av rasisme og hat. Da jeg sto og hørte på sangene, må jeg erkjenne at jeg i mitt stille sinn spurte meg selv: Hvem er det skolen egentlig henvender seg til når de ber om at vi sammen må bekjempe hat og rasisme? Er det bare «oss selv», vi etniske nordmenn som har ansvaret for å bekjempe hat og rasisme, eller hviler ansvaret også på «våre nye landsmenn»? Godtar norske lærere langt verre adferd fra «våre nye landsmenn» enn fra våre egne etnisk norske barn? Vel, jeg skal ikke mene noe om det med absolutt skråsikkerhet, men vil likevel tillate meg å spørre: Er det ikke ganske typisk norsk at vi er langt mere tolerante overfor vår «gjester» enn våre egne barn?

Men det som i hvert fall er 100% sikkert, er at våre medier har denne tendensen. Eller hva skal vi si når norske medier lager reportasjer om det økende jødehatet i Europa, programmer og den økende homofobien og artikkelserier om det økende hatet, men overhodet ikke nevner noen andre enn den opprinnelige, etniske befolkningen? For oss som følger med i andre medier enn de politisk korrekte norske, fremstår det som åpenbart at dette økende jødehatet, homofobien og hatet har en helt spesifikk årsak, som dessverre synes unevnelig for våre medier. Det er ikke den etniske befolkningen som står for økningen i disse svært skremmende holdningene – nei, hele økningen ser ganske åpenbart ut til å komme fra våre nye landsmenn. Hvem har ikke sett hvordan muslimske palestinere lærer opp sine barn til å hate jøder og ønske å drepe dem på bestialsk vis, eller hvordan muslimske stater har erklært krig og død over vesten og USA?

Kan man forvente at innvandrere til Europa og til Norge med opprinnelse i land der de har blitt podet inn med at Vesten er deres fiender og at vi bør utryddes, skal oppgi sine holdninger straks de krysser grensen til Norge? Alle de undersøkelsene som gjennom årene har blitt publisert for å vise nordmenns skepsis til muslimer spesielt og innvandrere generelt, har vist at skepsisen er langt større fra innvandrerne. De kommer langt dårligere ut i stort sett alle henseende, og jødefiendtligheten er langt større blant muslimer enn blant nordmenn. Hvorfor henvender da ikke mediene seg spesielt til muslimene for å få dem til å endre holdningene sine? Hvorfor tilskrives jødehatet oss nordmenn som i langt mindre grad er skeptiske mot jøder?

Pressen og medienes opptreden er etter min mening det aller beste beviset på at de egentlig ikke anser innvandrerne til Norge og til Europa som integrerte nordmenn med det samme ansvaret for sine holdninger som etniske nordmenn.

Egentlig kan det ikke kalles noe annet enn den komplette meningsløsheten å bekymre seg over utbredelsen av uønskede holdninger i Europas og Norges befolkning helt uten å adressere hvor holdningene stammer fra. Det er omtrent som å straffe den ene broren for noe den andre broren har begått.

Og så kan man jo spørre seg selv: Ser ikke norske journalister selv dette tøvet, som de presenterer for oss? Har de ikke såpass yrkesstolthet og integritet at de innser at de forvrenger virkeligheten og presenterer et syn på problemene med økende jødehat, homofobi og hat som er åpenbart forfalsket? Som jeg har skrevet før på Resett, så er mitt fremste motto at det ikke må finnes noe som helst i virkeligheten som jeg ikke vil se i øynene. Dette burde etter min mening være mottoet til enhver seriøs journalist i våre medier. Men hva gjør de i stedet for? Jo, de dikter opp en virkelighet som ikke er bygget på realiteter, men på deres sterkt fargede ideologiske briller. Er de klar over det selv, mon tro? Eller er de så lydige og underdanige overfor instruksene fra sine redaktører om at de skal la innvandrere være helt i fred og aldri kritisere dem for noe. Mediene jobber åpenbart for å fremme en form for inkludering – og de anser åpenbart veien til inkludering går gjennom å verne og beskytte våre innvandrere for kritikk. De tror ikke at folk flest vil tåle å høre sannheten, og derfor skjuler de den. Men folket er ikke så dumme som mediene innbiller seg. Og reaksjonene blir deretter. Vi slutter å tro på og stole på mediene fordi vi etter hvert har begynt å innse at det meste som kommer derfra er fake news.

Arbeiderpartiet og krenkelsens anatomi.

For oss som ikke har noen veldig sterk tilknytning til noen av de politiske partiene, er det en selsom opplevelse å observere den voldsomme følelsesutladningen som skjer i Arbeiderpartiet om dagen.

Jeg har aldri sett en lignende hemningsløs dyrking av krenkede og sårede følelser som den både Ap-lederen, AUF-lederen og flere andre AP-politikere har latt flomme over oss i alle medier de siste dagene. Aller lengst har AUF-leder Mani Hussaini gått, som påstår at Sylvi Listhaug PISSER på Ap, at hun pisker opp det samme hatet som drepte barn og ungdom i AUF på Utøya og således skaper grobunn for ny terror, og sist men ikke minst, at Sylvi Listhaug ønsker å erstatte det norske demokratiet med et diktatur. Omtrent samme budskap kom fra Ap-leder Jonas Gahr Støre fra Ap-landsmøtets talerstol: En hemningsløs flom av krenkethet og såre følelser som de færreste har opplevd maken til i norsk politikk. Støre føler seg åpenbart rammet av et overgrep så grovt at kun det aller sterkeste motangrepet av hatpåstander er godt nok.

Hva er det som har utløst denne tsunamien av krenkethet og uhemmede, grove beskyldninger mot Sylvi Listhaug. Jo, en eneste setning på hennes Facebook-profil, der hun skriver at Ap setter terroristenes rettssikkerhet høyere enn nordmenns trygghet. Denne ENE setningen, skrevet oppå et bilde av terrorister, har vakt en så enorm følelse av dyp krenkelse hos AP- og AUF-folk, at de har mistet enhver hemning i grove anklager. Da jeg selv så Listhaugs påstand, tenkte jeg med en gang at den måtte være knyttet til den pågående saken om hva som skal til for at fremmedkrigere skal kunne miste sitt norske statsborgerskap. Der hadde jo Ap tydelig tonet flagg at de ikke ville støtte regjeringens forslag om at noen skal kunne miste sitt pass som en følge av en departemental avgjørelse, men at de bare kan støtte et forslag om at en dom i retten må til. I akkurat denne konkrete saken, er det kanskje ikke helt galt å si at Ap setter rettssikkerheten høyere enn nordmenns rett til trygghet? Det er vel ganske åpenbart at det vil ta betraktelig lengre tid å få en rettskraftig dom enn et enkelt departementalt vedtak? I mellomtiden vil vedkommende kunne reise fritt i verden med norsk pass.

Ja vel, så var Sylvi Listhaug sitt utsagn en spissformulering, men det er jo politikken full av. KrFs daværende nestleder uttalte f eks i NRK at FrP sin politikk fører til at flere unge innvandrerungdom dropper ut av skolen, og at den samme politikken fører til at flere ungdommer blir fremmedkrigere og slutter seg til IS. Uttalelsen fikk minimal omtale, men da FrPs Per Sandberg tok til motmæle og kom med like grove påstander om KrF, skal jeg si det ble rabalder. Men omtrent ingen brydde seg om hva KrF-politikeren hadde sagt om FrP. Og slik er det helt gjennomgående. Rasisme- og hatbeskyldninger har rammet FrP gjennom alle år, og ingen medier har sett ut til å bry seg.

Men nå har FrP fått en politiker som er like tøff og frittalende som enhver annen politiker som spissformulerer seg, og det har falt Ap og venstresiden uhyre tungt for brystet. Kritikken mot Listhaug har haglet i flere år, selv når alle i ettertid ser selv at hun hadde helt rett i sine uttalelser. Men denne gangen har det skjedd noe helt ekstraordinært når det gjelder graden av følt krenkelse. Hva kan det skyldes? Er Listhaugs uttalelse SÅ grov? Har hun koblet den pågående debatten til terroren mot Ap, har hun uttalt seg stygt mot ofrene for terroren, har hun avslørt følelseskulde og kynisme overfor mennesker som mistet sine nærmeste i det verste massedrapet Norge har opplevd i nyere tid?

Nei, overhodet ikke. Det er intet i Listhaugs uttalelse som er myntet på Utøya-terroren. Det er heller ikke åpenbart at Listhaug kommer med en generell uttalelse om Ap - det er etter min mening langt mer nærliggende å koble utsagnet til den pågående debatten, der rettssikkerheten er et åpenbart tema.

Men likevel er Støre, Hussaini og andre fremtredende Ap-politikere skråsikre på at Listhaug helt bevisst ønsker å såre og krenke Utøya-ofrene og at hun helt bevisst ønsker å spre hat mot Ap og oppildne til mer terror. Det er nesten så man ikke tror sine egne ører. Hva er det som ligger bak den åpenbart grove overreaksjonen?

Som lærer som har jobbet med barn og unge gjennom et langt liv, synes jeg at jeg kjenner igjen denne typen overreaksjoner. Barn tar ofte selv småting veldig ille opp, og bare en dult fra en annen elev, kan oppleves som et grovt overfall, hvoretter den forurettede går til kraftig motangrep og slår vedkommende rett ned. Det typiske for denne måten å reagere på, er at den som føler seg forurettet, blir så oppfylt av følelsen av krenkethet, at han (som oftest), helt mister evnen til refleksjon og forståelse av situasjonen. Han ser ikke at det kan ha skjedd et uhell, han ser ikke at det var utilsiktet og han blir så følelsesmessig opprørt at denne følelsen blinder ham for enhver annen tanke. Han er kort sagt bombesikker på at han har blitt utsatt for et overlagt overfall. Der har du Ap pr i dag. De ser kun onde hensikter, de ser kun bevisst ondskap, de ser kun hat og ønske om at flere unge Ap-politikere skal bli drept i massedrap.

Det noenlunde nøytrale mennesket, ser at Ap-politikerne reagerer omtrent som en forurettet ungdom uten refleksjonsevne i denne saken. Det er selvsagt makabert å mene at Sylvi Listhaug har et ønske om å skape hat og oppildne til drap. Men har tanken slått dem at SÅ forferdelig menneske er faktisk ikke Sylvi Listhaug, at hun ønsker at andre politikere skal bli drept i terror? Nei, den tanken ser ikke ut til å ha nådd frem enda.

I overskriften nevner jeg krenkethetens anatomi, og jeg håper jeg har klart å beskrive den med eksempelet fra hvordan unge menneskers altoppslukende følelse av angrep og krenkelse kan få dem til helt å miste besinnelsen og helt miste vanlig gangsyn. Men hvorfor oppfører presumtivt voksne, reflekterte og oppegående mennesker som Gahr Støre og Hussaini seg som umodne, selvrettferdige og lettkrenkede ungdommer i akkurat denne saken?

Jeg tror vi må lete etter forklaringen i den enorme motgangen Ap har opplevd det siste året. Forut for valget i fjor, så Ap ut til å kunne seile inn til en storseier i valget, og Støre fremsto som en selvsikker seierherre lenge før en stemme var avgitt. Men til alles store overraskelse begynte en nedtur som endte i en av Aps største fiaskoer i et moderne valg. Ap er selve politikkens bauta, folkets parti, utstyrt med en enorm selvsikkerhet og pondus. Men i våre dager er det ikke mye igjen av fordums storhet. Vi snakker heller om en skadeskutt ørn som få lengre bryr seg om. Og den tidligere så karismatiske utenriksministeren, som strålte i glansen av sin veltalenhet, opplever nå at nær sagt alt han tar i blir til gråstein.

Hans nærmeste betrodde medarbeider har avslørt seg som en trakasserende skjørtejeger som har nedlagt unge AUF'ere i fleng, og kritikken har haglet mot Støres måte å takle saken på. Det har vært innbyrdes splid og stridigheter, kritikken mot ledelsen har vært hard. Valgstrategien var mislykket og nærmest ute av styring, nære medarbeidere har hatt uforsonlige personkonflikter og klarer ikke å samarbeide. Alt har gått galt for Ap dette siste året.

Det partiet vi nå ser, er som et synkende skip. Velgerne har forlatt det i store skarer og man kan bare tenke seg hvilken nederlagsfølelse som har bredt seg i partiet i løpet av dette siste året. Og nettopp her har man også en viktig faktor i krenkelsens anatomi: Den aller mest lettkrenkede, er den med liten tro på seg selv og sin egen verdi: Den som har opplevd nederlag på nederlag, som slite med å bli akseptert og som får kritikk fra alle hold. Hvor mange har ikke i sin tyngste stund hatt en sterk følelse av at "ingen bryr seg om meg"? Når nederlagene har rammet oss gang etter gang, blir vi utrolig sårbare for bare den minste antydning til enda en krenkelse, og vi kan reagere så voldsomt at omgivelsene ikke fatter at en bagatell kan utløse et slikt enormt skred av krenkelse og nederlagsfølelse.

Der har vi Ap pr i dag. Da jeg hørte Gahr Støre fremføre sitt krenkede og såre budskap med en slik inderlighet og en så alt oppfyllende intensitet, så så jeg for meg en av disse ungdommene, uten selvfølelse, med en følelse av å ha alle mot seg, slå vilt løs rundt seg for å få alle til å forstå hvor vondt de har det.

La meg til slutt få si at det er lett for oss alle å forstå at de ungdommene og pårørende som ble rammet selv eller som mistet kjære venner i det grusomme massedrapet på Utøya lett kan komme til å reagere sterkere enn det kanskje er reell grobunn for. Det får vi forsøke å forstå og akseptere. De har gjennomlevd noe så ufattelig vondt, at sorgen kanskje aldri helt vil slippe taket. Jeg vil på ingen måte kritisere dem. Men noe helt annet er det med politiske ledere som Jonas Gahr Støre og Mani Hussaini. De er voksne menn. De er ansvarlige for å beholde en viss refleksjonsevne og selvinnsikt. De har rollen som ledere, som skal lede andre inn på en god og riktig vei. Det gjør man ikke med hemningsløst å utgyte sine egne sårede emosjoner på en usaklig og urettferdig måte. Pisker de ikke egentlig selv opp hat? Jeg er meget spent på å se hvordan velgerne reagerer på de siste dagenes hendelser.

Arbeidsministeren går løs på uføretrygdede landsmenn i utlandet!

Arbeids- og sosialministeren er redd for at tilliten til det norske trygdesystemer blir svekket dersom det utbetales ytelser til mennesker som har liten eller ingen tilknytning til Norge, leser og hører jeg på nyhetene. Ja, det høres jo fint ut. Vi

har alle hørt om hvordan utlendinger får utbetalt norske trygdeytelser i sitt hjemland, og at summen pr måned nærmest tilsvarer en årslønn i hjemlandet. Flott at dette endelig tas tak i.

Men, er det dette som skal skje? Nei, det er visst etniske nordmenn med norsk statsborgerskap med barn som også er norske statsborgere arbeidsministeren nå vil gå løs på. Uføre nordmenn som er bosatt f eks i Thailand eller Filippinene, skal nå fratas retten til barnetillegg og hustrutillegg mens nordmenn i EØS-området skal beholde den. Så opprydningen i urettmessige trygdeutbetalinger i utlandet skal bestå av å ramme uføre etniske nordmenn, bare fordi de har bosatt seg langt unna? Dette synes jeg er fryktelig hensynsløst, og jeg tror den eneste grunnen til at Anniken Hauglie våger å foreslå dette, er at disse mennene har svært lav status. En god del nordmenn, og da særlig kvinner, er svært fordomsfulle og foraktfulle mot disse mennene, og anser dem som suspekte mennesker, som nærmest har «kjøpt» seg en kone. Det er uhyre fordomsfullt. Og det er jo rett og slett oppsiktsvekkende at arbeidsministeren kan få seg til å mene at etniske nordmenn med norsk statsborgerskap som har barn som også er norske statsborgere har liten eller ingen tilknytning Norge fordi de bor utenlands. Det er jo snakk om våre egne landsmenn, som tilfeldigvis bor utenfor EØS-området!

Så det er altså greit at etniske nordmenn i utlandet lever i fattigdom? Fordelen den gunstige valutaen gir er ikke SÅ stor at de akkurat lever i sus og dus! Alt koster penger i Thailand - også skolegang og utdanning! Man kan kanskje se barnetillegget som en kompensasjon for det? Det rekker kanskje akkurat til å dekke skolepenger og skoleuniform! Thailand har dessuten ikke gratis helsevesen, og all behandling hos lege eller på sykehus kan bli svindyrt! En familie som bor i Thailand. Må faktisk ha en ganske romslig inntekt for å kunne ha en levestandard som tilsvarer en norsk gjennomsnittsfamilie. Jeg kan bare konkludere med at arbeidsministeren synes det er greit at norske familier i utlandet lever et liv i fattigdom, mens myndighetene gjør alt de kan for at flyktningfamilier i Norge ikke skal oppleve fattigdom.

I stedet for å ramme etniske nordmenn burde vi kanskje se litt mer på hvordan utenlandske statsborgere får med seg trygden til sitt hjemland, og om våre ekstremt rause ytelser til utlendinger i Norge kan føre til svekket tillit overfor trygdesystemet. Men, nei da, vi tar heller pengene fra norske menn med lav status! Jeg synes det er stygt gjort! Og så er det så typisk norsk. Vi er rause overfor flyktninger som lever i Norge, men knipne og mistenksomme mot våre egne landsmenn som bor utenlands. Arbeidsministeren mer enn antyder at det er mye svindel ute og går blant nordmenn i utlandet fordi norske myndigheter har så små muligheter for kontroll. Joda, småligheten, mistenksomheten og

gjerrigheten kjenner ingen grenser så lenge det kun rammer våre egne landsmenn.

Blir kriminelle innvandrere og andre asosiale individer gode personer jo snillere vi er mot dem?

Mitt viktigste ankepunkt mot venstresiden og MSM er at de er så ensrettede og fremmer stort sett de samme synspunktene, men ikke hele virkeligheten. Man finner svært lite rapportering av de negative følgene av innvandring, men i stedet en forskjønnet utgave av kun det positive ved et mangfoldig samfunn, så som eksotisk mat, dans, klesdrakter og andre spennende kulturelle uttrykk.

I diskusjoner med folk som anser politisk korrekthet som et honnørord, har jeg skjønt at mye av motivasjonen bak dette, er at man ikke ønsker å provosere og skape fiendskap fra innvandrerne mot det norske samfunnet. Man ønsker å vise godvilje og inkludering, samtidig som man mener at de ulike innvandrergruppene selv må ordne opp i sine «interne» problemer, akkurat slik vi måtte gjøre gjennom vår lange historie. Ingen hjalp oss med å utvikle vårt liberale samfunn, med våre velferdsgoder, likestilling og toleranse. Bør vi la innvandrerne gjøre det samme uten innblanding fra oss? Bør vi overlate til undertrykte innvandrerjenter å selv jobbe seg ut av sin ofte vanskelige situasjon?

Det er en veldig typisk norsk måte å møte dem vi anser som «svake» individer, med imøtekommenhet, velvilje og godhet, i den tro at den godviljen vi viser dem, vil smitte over på dem slik at de vil vise velvilje tilbake. Og den utbredte holdningen blant MSM synes å være at innvandrere som gruppe er svake og undertrykte i Norge. Samtidig har vi en utpreget tro på at alle mennesker som er vanskelige, asosiale og kriminelle alltid har en grunn til å være slik, og ikke sjelden påtar vi oss skylden som samfunn for at kriminelle er blitt det de er. Veldig lenge forholdt også storsamfunnet seg til kriminelle innvandrere på samme måte. Og på venstresiden og innen SMS synes det fremdeles å være en tendens til å forklare alt av problemer hos innvandrergrupper med at de føler seg utenfor, de får for lite, de har for få tilbud, for få aktiviteter og for få ungdomsklubber. Nylig så vi akkurat et slikt utspill når det gjelder aggressiv og asosial atferd blant innsatte i våre fengsler, når det påstås i VG at de innsattes aggresjon skyldes at de blir dårlig behandlet, mens BBC, som har undersøkt de norske fengselsforholdene hevder at norske fengsler mest av alt minner om spa-hoteller. Det hører med til historien at en stor andel av innsatte i norske fengsler er innvandrere.

Samme reaksjon kommer når justisministeren foreslår at fengselsbetjeningen skal ha som sanksjoneringsmulighet å sette en såkalt spyttmaske på innsatte som

stadig spytter fengselsbetjenter i ansiktet. Dette er nedverdigende for fangene, hevdes det, men at det oppleves som fryktelig nedverdigende for betjenter å bli spyttet på, ofrer man visst ikke en tanke. All sympatien og omtanken er hos lovbryterne, mens dem det går ut over visst er helt uinteressante. Er ikke de også mennesker som har krav på samfunnets omsorg? Og kan det ikke rett og slett hende at innsatte som spytter, slutter med dette dersom de vet at de vil bli påsatt en maske?

I Norge har det fått utvikle seg grupper av såkalte «spesialister» innen psykologi og andre forståesegpåere, som utelukkende har som mål å beskytte overgripere og kriminelle. Når politiet anvender makt i tilfeller hvor folk motsetter seg utsending, blir dette selvsagt omtalt som overgrep og mishandling, mens hensynet til de betjentene som skal ut-transportere er helt fraværende. Hensynet til overgriperne skal visst alltid settes over rettighetene til dem som skal håndtere dem.

Men har ikke denne holdningen spilt fallitt i Norge, når kriminaliteten, knivstikkingen, volden og den asosiale adferden blant enkelte innvandrere bare øker og øker? I Oslo er det knivepisoder nærmest daglig, innvandrere står for mer enn 50% av voldshendelsene i Norge, og mange unge innvandrere dropper ut av skolen og slutter seg til voldelige og kriminelle gjenger. Dette er dessverre realitetene, men MSM ønsker bare i liten grad å fortelle oss om det. De vil altså ikke provosere innvandringsbefolkningen og skape polarisering og motsetninger. Det er jo et prisverdig motiv, men er det en god og effektiv strategi? Fører det til en reduksjon av problemene? Jeg tro ikke det. Intet tyder i hvert fall på at snillhet er en god strategi mot kriminelle individer. Ikke alle er nemlig i stand til å ta imot vennlighet ved å vise vennlighet tilbake. Noen oppfatter nemlig vennlighet og imøtekommenhet som en svakhet og bruker andre menneskers velvilje til å manipulere dem og skaffe seg selv makt.

Jeg er absolutt tilhenger av at vårt samfunn skal vise toleranse, imøtekommenhet og inkludering til de av våre innvandrere som virkelig har et ønske om å integreres fullt ut og bli gode norske borgere med ansvar for sin egen integrering. Men mot individer som misbruker vår velvilje, synes jeg det er påkrevet med langt mer kontante reaksjoner. Å påstå at det er samfunnets skyld når enkelte ikke lar seg integrere, mener jeg er å snu saken på hodet. Det er den enkelte innvandrers egen plikt å gjøre alt hva vedkommende kan for å gi noe tilbake for at vi har tatt imot dem.

Og hadde det bare vært slik at enkelte innvandreres kriminelle og asosiale aktivitet gikk ut over dem selv, kunne jeg på sett og vis forstått holdningen at de selv må ordne opp i sine «interne» problemer. Det er en viss logikk i å hevde at

hver gruppe må utvikle sine egne holdninger og sitt ansvar for hverandre. Men saken er jo at det er ikke bare dem selv det går utover når deler av dem blir kriminelle, voldelige og destruktive. Det rammer det norske samfunnet, og etniske nordmenn må lide for gjengvold, knivstikking, voldshandlinger og voldtekter.

Man kan jo også si at innvandrerjenter som lider under sosial kontroll, sterkt innskrenket frihet, tvangsgiftemål og ufrihet også ville opplevd dette dersom de hadde bodd i sitt hjemland. Det er jo riktig nok, men når de nå en gang bor i Norge, så omfattes de selvsagt av norske lover og barns rettigheter og det fremstår som temmelig kynisk å påstå at disse jentene må kjempe sin egen kamp uten at vi har noen plikt til å hjelpe dem, for det kan føre til motsetninger mellom innvandrere og nordmenn.

Snillismeholdningen blant norske fagfolk gjør seg også gjeldende i norsk skole. Selv elever med store aggresjonsproblemer og utagerende adferd, blir integrert i den vanlige skolen, helt uten å tenke på hva disse individene forårsaker av krenking av både lærere og medelever. Til tross for at det i lovverket er slått fast at alle elever og lærere har rett til et trygt lærings- og arbeidsmiljø, så settes aggressive og voldelige elevers rett til opplæring i vanlig skole over de andres rettigheter, med den følge at voldsepisodene i norsk skole er sterkt økende. Og det burde ikke overraske noen at det er innvandrerelever som står for mye av denne økningen. Vår tro på snillisme trumfer igjen hensynet til andres rettigheter om en trygg hverdag. At dette forholdet gjør seg gjeldende i mobbeundersøkelser, er det visst få som tenker på. Da vi hadde en undersøkelse på min gamle skole, der elevene skulle krysse av for om de hadde blitt mobbet, trodde elevene at det ikke en gang skulle regnes som mobbing, når de ble mobbet eller banket opp av en elev som alle visste hadde en diagnose. Og sånn tenker visst mange pedagoger også. Mobbing og vold fra elever med en diagnose er bare noe de andre barna må regne med, som prisen på integrering. Og som en kommentar til mange innvandrerelevers oppfatning av den norske skolen som svak og ettergivende, bør vi være klar over at de i mange tilfeller kommer fra skolesystemer der reaksjonene mot uønsket adferd er meget kontant! Nå mer jeg selvsagt ikke at vi skal innføre middelalderske straffereaksjoner, men vi bør nok være klar over at godsnakk og mildhet mot relativt forherdede unggutter som har kriminelle gjengmedlemmer som sine forbilder neppe har særlig stor preventiv virkning.

Hvordan har det blitt slik i Norge, at vi neglisjerer de mange ofrene for kriminelle, voldelige og utagerende personer, men fortsetter å påstå at det er vår skyld at ikke alle er snille? Bør vi ikke snart innse at det er de velfungerende

menneskene som burde gis retten til å slippe å bli ofre for disse individene? Burde vi ikke i større grad premiere god oppførsel?

Bør jentefotballspillere behandles akkurat som man behandler guttefortballspillere?

Ada Hegerberg, Årets idrettsnavn i Nettavisen, er irritert fordi jenter behandles annerledes enn guttene innen fotball. Hun mener jenter har akkurat samme evne til å tåle at det stilles harde krav fra treneren, og mener jentene føler at de ikke tas alvorlig og at det er grunnen til at så mange unge jenter slutter med fotball. Se intervjuet med henne i Nettavisen.

Her er noen utdrag fra intervjuet med henne i Nettavisen: "Den 21 år gamle jenta er kjent for sitt gode humør, og det går kort tid mellom hver gang hun smiler eller ler. Men nå har samtalen styrt inn på et tema som gnager litt.

- Fotball er fotball. Jeg har aldri skjønt hvorfor det skal gjøres forskjell på jenter og gutter, sier hun.

Blid, men bestemt. Man blir ikke Europas beste hvis man blir dullet med, er moralen. Og Hegerberg mener jenter fra tidlig alder blir behandlet på en helt annen måte enn gutter."

Ada Hegerberg kjenner sikkert seg selv så godt at hun vet at hun selv hadde tålt en røffere behandling av fotballtrenerne. Men kan hun egentlig være så sikker på at det samme gjelder alle hennes medsøstre? Og er det virkelig riktig at så mange jenter slutter med fotball fordi det stilles for små krav til dem og trenerne duller med dem og driver med fjas og kos? Jeg tror det er helt motsatt. Jeg tror langt flere jenter slutter med fotball fordi de opplever den harde konkurransen om plassene på laget som stressende og slitsom.

Jeg er ikke fotballtrener, men jeg har undervist gutter og jenter på skolen i mer enn 30 år, og jeg må innrømme at min erfaring er ganske annerledes enn Hegerbergs. Gutter flest har en langt større toleranse for kontante reaksjoner, mens jenter flest er mye mer sårbare og følsomme, og ofte trenger å behandles mer skånsomt og forsiktig.

Jeg har en god venn som er fotballtrener. Han forteller det samme. Han har trent både guttelag og jentelag, og hans erfaring er at gutter flest stilltiende aksepterer streng disiplin, kontante reaksjoner og kritiske tilbakemeldinger, mens jenter flest trenger å bakkes opp, bygges opp og kritiseres skånsomt i langt høyere grad.

Jenter flest trenger å snakke mye om sine opplevelser, bearbeide dårlige erfaringer og dele sine tanker med de andre jentene. I mine klasser har jentene alltid fått stort rom til å snakke om sine opplevelser, og jeg har alltid invitert guttene til å delta aktivt i samtalene. Kun et lite antall gutter har vist den samme interessen for å snakke så mye om sine oppturer og nedturer.

Men det er sikkert riktig at for å bli en idrettsutøver i verdenstoppen, trenger du et stort ego, og du trenger å gis tydelige tilbakemeldinger og få kontante reaksjoner. Ikke så mange jenter som gutter har akkurat denne personlighetstypen. Det er også forklaringen på hvorfor langt færre kvinner enn menn ønsker seg toppjobber innen næringsliv og politikk. Forklaringer er ganske enkelt ulikheter mellom gutters og jenters personlighetstyper. Men ikke alle passer inn i det som er mest vanlig for sitt kjønn. Noen kvinner har stor selvtillit og stort ego, og passer godt til å bli toppfigurer innen sin idrett eller sin virksomhet, men de er nok i mindretall i forhold til hvor mange slike personlighetstyper du finner blant menn.

Vi som har lang erfaring med opplæring av barn ser dette svært tydelig. Og jeg kan garantere at det IKKE er våre forventinger som gjør at dette kjønnsrollemønsteret oppstår. Det er naturgitt!

Det viktigste er at vi ser hvert enkelt menneske som det det er, og oppmuntrer dem og stimulerer dem til å finne en aktivitet som de vil trives med, og som passer godt til deres personlighet, helt uavhengig av kjønn!

Bør Resett oppdra kommentarfeltet sitt bedre?

Vanligvis bryr jeg meg ikke særlig mye om hva leserne av Resett skriver i kommentarfeltet under artiklene mine. Jeg har skummet gjennom noen ganger, og lagt merke til at det ofte er ganske likevektig mellom dem som er positive og negative. Men etter min forrige artikkel, der jeg forsøkte å skrive litt nyansert om muslimer på individnivå, ble jeg ganske betenkt over hvor mange kommentarer som uttrykte sterk uenighet med meg, når jeg hevdet at det faktisk finnes muslimer i Norge som både ønsker å tilpasse seg norsk levemåte og norske verdier og som er oppriktig glad i Norge i sinn og hjerte.

-Alle muslimer lyver. -De er hyklere! -Du sprer løgner og desinformasjon! -Muslimer kan ikke ses på som individer, de er like alle sammen! -Du kjenner kanskje EN grei muslim på jobben og har latt deg lure! -Du vet åpenbart ingenting om islam! -Det finnes bare en utgave av islam, og den er inkompatibel med norske verdier. -Norske muslimer tør ikke forlate sin tro fordi det medfører

dødsstraff. -Jeg vil ikke tilhøre det tapende laget når muslimene har tatt over landet vårt.

Dette er ikke direkte sitater, men ytringer jeg har komprimert og gjengitt etter hukommelsen. Men jeg tror jeg yter meningsytringene full rettferdighet når det gjelder det mange faktisk uttrykte. Etter dette har jeg vært nødt til å spørre meg selv: Er det virkelig riktig at det finnes et farlig hat mot muslimer i landet vårt? Er det sant at mange nordmenn virkelig frykter at selv i den mest vennlige muslim finnes en livsfarlig islamist som ønsker å bryte ned vårt samfunn og omgjøre det til et islamistisk diktatur og utrydde alt norsk? Har de andre mediene helt rett når de anser Resett som et rasistisk nettsted som fremmer muslimhat?

Jeg vet ikke om Resett på redaksjonelt plan reflekterer over dette spørsmålet, eller oppfatter det som et problem, men for egen del føler jeg noen ganger behov for å understreke at Resett er ikke kommentarfeltet, men at den enkelte ytring utelukkende står for kommentatorens regning. Så kan man spørre: Hadde Resett vært tjent med å luke ut de «verste» kommentarene? De som åpenbart er stigmatiserende og hevder at enhver muslim er en løgner og en hykler og egentlig er ute etter å overta Norge og gjøre det til et islamistisk diktatur? Jeg har ikke noe fasitsvar på det, men ser at det er en realitet at mange dømmer Resett på grunnlag av kommentarfeltet og ikke av de redaksjonelle artiklene.

Men tilbake til mitt eget syn på muslimer. Til de leserne som tror jeg har latt meg lure av EN hyggelig muslim på jobben, så kan jeg fortelle at gjennom min jobb som lærer i snart 40 år så har jeg kommet meget tett på mange muslimske familier, og etter at jeg gikk over i voksenopplæringen har jeg møtt på enda flere innvandrere fra muslimske land. I alt vil jeg tro at det dreier seg om flere hundre muslimer, som har krysset min vei gjennom disse 40 årene. Og da jeg er en sosial og åpen person, har jeg kommet tett på mange av disse, og mange har fortalt meg åpent om sin tro og sitt liv. Og til dem som sier at muslimer ikke kan vurderes på individnivå fordi de alle er like, vil jeg si at de tar fullstendig feil. Det finnes en nærmest uendelig variasjon i hvordan den enkelte muslim opplever sin tro, og hvordan vedkommende ser på sitt liv i Norge. Og det er nesten litt skremmende å se at et såpass stort antall nordmenn tror at enhver muslim er tilhenger av den ekstreme islamismen kun på grunn av at de er muslimer.

For den uvitende, kan jeg fortelle at blant muslimer i Norge, finnes det en god del som faktisk er analfabeter og aldri har lest et eneste ord i Koranen eller noe annet muslimsk skrift. De vet så godt som ingenting av hva som står der. Her snakker vi om mennesker som har vokst opp i stor fattigdom, isolert fra både

imamer og moskeer, og som har blitt oppdratt i en form for kulturell islam, som er en blanding av hengiven tro på Gud, bønn og kulturelle leveregler. Ofte kan disse levereglene ha meget høy etisk verdier, som f eks ærlighet, trofasthet, kjærlighet og toleranse. -Kristendom og islam er helt lik, sier mange av disse til meg. -Vi skal forsøke å være gode mennesker og få støtte av Gud. Dette jeg forteller her, er en realitet. Det er ikke jeg som har latt meg lure, eller jeg som er naiv og dum. Det finnes mange muslimer som er fullstendig fjerne fra å slutte seg til vold, undertrykking, tvang og terror.

Dette synes jeg alle dem som kritiserer islam burde være godt klar over. Muslimer er individer og representerer en stor variasjon av holdninger. Og det gjelder også klesdrakt og bruken av hijab. I mine samtaler med kvinner som bruker hijab, har jeg fått vite at mange av dem anser hijab som et kulturelt plagg, som viser at en kvinne er gift, akkurat som skautet som ble brukt av gårdskonene i Norge brukte skautet som et symbol på sin makt som overhodet på gården. Skautet og nøkkelknippet var hennes autoritetssymboler, og slik fungerer også den kulturelle bruken av hijab. Joda, jeg er fullt klar over at hijab av visse muslimske retninger anses som et middel til å skjule kvinnens hår for å ikke vekke mannens attrå, men blant andre muslimer så er denne betydningen fullstendig ukjent.

Jeg har fulgt muslimske familier tett over flere år. De kan på ingen måte sies å være identiske verken i holdninger eller verdier. Noen feirer både jul og eid, noen lar barna delta i juleskuespill som viser Jesu fødsel. Noen lar jentene gå uten hijab og lar dem delta i alle de aktivitetene som etnisk norske barn deltar i. Min datter spiller fotball med flere muslimske jenter. Foreldrene deres kjører jentene til kamper og står på sidelinjen sammen med oss etnisk norske og heier på jentene sine. Her om dagen sto jeg i egne tanker ved kassa på Rema 1000, da plutselig en somalisk kvinne med hijab sa til meg: -Der er det en ledig kasse, gå dit du, du har stått her så lenge. Selv sto hun i nabokøen og måtte vente en god stund før det ble hennes tur. I fjor sommer fikk vi masse ros for vår hage. -Det er den fineste hagen jeg har sett her i nabolaget, sa våre muslimske naboer. Og alle som bor i Oslo, kan se ved selvsyn at 17. mai toget på Karl Johan er av det meget fargerike slaget. Og det var jo faktisk innvandrere som reagerte sterkest mot at alle lands flagg skulle tillates i 17. mai toget da debatten raste for noen år siden.

Våre innvandrere er her. Noen har bodd her i flere generasjoner. Jeg har bodd i nabolag med en stor del innvandrere siden tidlig 1990-tallet. Målet for oss alle burde selvsagt være å skape et godt fellesskap som inkluderer alle! Mange innvandrere, inkludert muslimer, ønsker å føle seg inkludert i det norske fellesskapet og opplever seg som norske. Dem bør vi selvsagt møte med velvilje

og toleranse. Ethvert individ bør møtes som et individ og ikke som representant for en gruppe. Vi er på ingen måte like selv om vi tilhører samme nasjonalitet, samme religion, har samme hudfarge eller har samme seksuelle legning.

De som på grunnlag av dette vil hevde at jeg er en naiv idiot, som har latt meg villede av en hyggelig muslim på jobben, håper jeg vi lese hva jeg tidligere har skrevet av artikler på Resett. Og jeg står ved alt jeg tidligere har ytret av kritikk mot alt for høy innvandring, ettergivenhet mot kriminelle innvandrere, naivitet overfor politisk islamisme og ikke minst mot venstresidens sterkt polariserende ytringer mot selv seriøse islam-kritikere. Dessverre klarer ikke venstresiden å skille mellom ren rasisme og helt seriøse refleksjoner over innvandreres overrepresentasjon i de fleste negative parametere som forteller noe om ulike gruppers rolle i storsamfunnet. Det hjelper så inderlig lite å benekte fakta og kalle det rasisme å påpeke negative samfunnstrender som inkluderer innvandrere. Vi må ta dem på alvor og forsøke å finne måter å møte dem på som kan gi gode resultater. Det er tragisk at noen anser det som sin hovedoppgave å kjempe mot oss som påviser negative tendenser og kaller oss rasister og nazister. Men samtidig skulle jeg ønske at alle dem som anser muslimer som en homogen gruppe som er voldelig, som lyver og er hyklersk og har som mål å erobre Norge og etablere et islamistisk diktatur ville slutte med dette, og heller begynne å møte muslimer som individer som ikke har ansvar for det andre muslimer måtte foreta seg.

Muslimer i Norge er som nordmenn flest – det store flertallet er helt vanlige mennesker som ønsker å skape et godt liv for seg og sine barn. Men så har vi innimellom kverulanter, vriompeiser, særinger og asosiale individer som lager bråk over alt der de opptrer. Og igjen kan jeg berolige dem som ser meg som en supernaiv idiot, som har latt seg lure, med at joda, jeg vet at en del innvandrergrupper er særdeles strenge mot sine døtre, praktiserer svært streng sosial kontroll, tvinger sine barn til å tro og hemmer deres livsutfoldelse. Men hvorfor må vi tro at dette er en evigvarende tilstand? Jeg har hatt muslimske jenter i min tid som lærer, som har gjort kraftig opprør mot sine foreldre. Disse jentene har krevd å få være med på det sammen som norske jenter og de har nektet å innordne seg foreldrenes strenge krav. Muslimske foreldre har ringt meg i fortvilelse over sine døtre som krever å få sin frihet.

Mennesket har en iboende trang til å kjempe for sin frihet. Noen frykter at om noen generasjoner så vil innvandrere være i flertall i vårt land. Men hvem vet at disse innvandrerne gjennom flere generasjoner vil holde seg til sine forfedres konservative oppfatninger og religiøse syn? Sannsynligheten er etter min mening mye større for at nordmenns verdier, personlige frihet og livssyn vil smitte over på våre innvandrere. Hvem vil leve i det lange løp i et

undertrykkende regime uten å hevde sin rett til selvbestemmelse? Jeg er selv en ihuga fremtidsoptimist!

Men for å komme tilbake til det jeg begynte med – bør Resett gjøre noe med kommentarfeltet sitt? Skader det Resett å slippe til såpass ekstreme kommentarer? Det tragiske er at når det skrives ekstreme kommentarer hos Resett, så bruker SMS det som et bevis på at hele Resett og alle som skriver der er rasister og muslimhatere, og at kommentarene er trigget av artiklenes rasisme, mens når det forekommer ekstreme kommentarer hos SMS så er dette på tross av deres artikler. SMS klarer visst aldri å forstå at deres egen ekstreme «antirasisme» og stempling av andre som hatefulle rasister faktisk i seg selv trigger raseriet hos mange. Men når folk blir rasende, innbiller SMS seg alltid at det er deres meningsmotstandere sitt ansvar, men sannheten er at raserier i aller størst grad trigges av «godhetsapostlene» som føler seg høyt hevet over folk flest. Så jeg går for at Resett bør fortsette den praksisen de har ført til nå, ved å la ytringer som er innenfor ytringsfriheten godkjennes! Selv om det medfører at jeg selv får hard kritikk innimellom. Men det får jeg tåle, i ytringsfrihetens navn!

Dagbladet slår til igjen: Liksom-satire basert på forvrengninger og grove vrangforestillinger.

Satire kan være forfriskende lesning når den virkelig tar noen på kornet. Like morsomt er det sjelden når forfatteren avslører at han selv lider av vrangforestillinger og ikke har annet å komme med enn forvrengninger som overhodet ikke samsvarer med virkeligheten.

Jarl Wåge er en av disse skribentene som sjelden velger å føre en saklig diskusjon basert på hva andre faktisk mener, men heller dikter opp naziparalleller og bygger på sine egne misoppfatninger. For ikke så lenge siden klarte han ikke en gang å få med seg at en ufin trussel ble skrevet på en uredigert Facebook-side og ble slettet etter kort tid, men påsto i fullt alvor at det var en trussel som var forhåndsmoderert og godkjent av Helge Lurås og sto for Resetts syn. I samme artikkel, dro han nazi-kortet mot resett og mente å høre nazistene marsjere i takt når han leste der. Sannheten er at Resett representerer mindretallsopposisjonen mot en unison norsk presse, og Jarl Wåge er selv en av dem som helt ukritisk marsjerer i takt med hele den politisk korrekte venstresiden. Men det skjønner han visst ikke.

Nå er Wåge ute igjen med sin oppdiktede liksom-satire mot dem som er innvandringskritiske i Dagbladets nettutgave. Denne gangen gjelder det FrP. Og for å raljere skikkelig over FrP, trekker han frem en 30 år gammel «uttalelse»

etter sigende uttalt av Carl I Hagen om at Norge blir oversvømmet av innvandrere. Ikke vet jeg om hva Hagen sa for 30 år siden, med er det ikke temmelig irrelevant å komme trekkende med en enslig, 30-år gammel uttalelse som ingen av oss har mulighet til å etterprøve? Mange politikere har gamle synder på samvittigheten og har sagt en del ting de har angret på, men vi slipper heldigvis å bli stadig minnet på disse utsagnene.

Men Wåge føler han må slå an tonen i sin kritikk mot FrP på denne måten, og fortsetter med å håne Siv Jensen fordi hun har uttalt at muslimer som sender sine barn på koranskole i hjemlandet, eller mener at koranen skal sto over norsk lov, neppe kan sies å være norske i sitt hjerte. Wåge raljerer fantasifullt over hvordan man skal kunne måle hva folk føler i hjertet, og bagatelliserer på den måten et fenomen som er forferdelig for dem som opplever det, nemlig å bli sendt til koranskoler i hjemlandet der det praktiseres nærmest torturlignende metoder for å banke de rette religiøse holdningene inn i hodet på innvandrerbarn som foreldrene synes har blitt mer «norske» enn godt er. Wåges lettvinte idiotisering av dette, er etter min mening en hån mot disse barna som lider og får mange av sine barne- og ungdomsår ødelagt pga religiøs indoktrinering. Hadde det ikke vært mer redelig å omtale dette reelle problemet enn å forsøke å latterliggjøre Siv Jensen fordi hun påtaler dette? Alle og enhver, kanskje unntatt Wåge, forstår at det er gjennom sine handlinger folk viser om de er norske i hjertet, og ikke gjennom blodtrykk eller temperatur. Denne raljeringen er smakløs! Og jeg kan ikke si at jeg har hørt FrP-folk i dagens debatt uttale at vi blir oversvømmet av innvandrere, men det er nå et faktum som må være lov å påpeke at nærmere en million av Norges befolkning består av innvandrere med etterkommer, og det er også et udiskutabelt faktum at enkelte bydeler opplever at etniske norske flytter ut slik at innvandrerandelen fort nærmer seg både 80 og 90%. Men det å påpeke dette, er det samme som å spre frykt og rasisme, ifølge enkelte. 1/5 av Norges befolkning består altså av innvandrere med etterkommere. Er ordet «oversvømme» egentlig så riv ruskende galt? Jeg vet ikke, men nesten en million mennesker er nå ganske mange, da!

Neste sak Wåge synes han må raljere over, er FrPs forslag om å forby bønnerop fra moskeer. Dette synes Wåge er latterlig, fordi det for tiden ikke ropes bønnerop fra noen moskeer i Norge. Javel, så det å være føre var, for å forhindre en uønsket utvikling er ren idioti? FrP har skjelt en del til Sverige og til tilstanden der gjennom de siste årene, og selv de mest politisk korrekte svenskene, som hittil har benektet ethvert problem knyttet til innvandring, begynner å innse at noe har gått alvorlig galt på innvandringsområdet i «folkhemmet». Og hva skjer der når det gjelder bønnerop? Jo, flere og flere kommuner tillater bønnerop fra moskeene i området. At FrP ønsker å være tidlig

ute og vil forhindre at en lignende utvikling skal skje i Norge, kommer ikke i noen annen kategori enn de som ønsker et forbud mot oljeutvinning i Barentshavet lenge før slik oljeutvinning er påbegynt. Kjenner Wåge til begrepet «føre var»?

Ikke heller Christian Tybring-Gjeddes utsagn om at det sannsynligvis ville vært mye bedre for integreringen dersom innvandrere i større grad gifter seg med etnisk norske, klarer Jarl Wåge å oppfatte slik det er ment. Han klarer å få vridd dette til at Tybring-Gjedde nå går inn for arrangerte ekteskap og at slike ekteskap skal inngås ved hjelp av tvang. Det er ikke grenser for hvor komisk Wåge synes dette er. Igjen unnlater han helt å se det positive i et slikt utsagn, og at det faktisk virkelig er noe som vil fremme integrering. I dag er det flere innvandrergrupper som kun tillater ekteskap mellom sine egne, og særlig kvinnene blir tvunget inn i ekteskap basert på riktig religion og etnisitet. Ekteskap mellom etnisk norske menn og muslimske kvinner er så godt som ikke-eksisterende. Det er en velkjent sak at mange muslimske ekteskap i virkeligheten er arrangerte og innbringer store summer til dem som kan tilby en kvinne for ekteskap i hjemlandet. En stor andel av innvandringen pr i dag skjer gjennom familiegjenforeningen, og jeg vil tro at ingen ved sine fulle fem kan mene at dette fenomenet fremmer integrering i Norge. Tybring-Gjeddes tanker om at flere frivillige ekteskap på tvers av etnisitet og religion, ville fremme integrering er i realiteten meget reflekterte og gode. Men selv ekteskap mellom folk av ulik hudfarge, religion og etisk opprinnelse er altså noe forferdelig forkastelig så lenge det kommer fra FrP.

Og det samme er åpenbart det å hevde at mennesker som er fattige og ikke selv klarer å forsørge sine barn ved hjelp av egen inntekt, bør begrense hvor mange barn de får. Dette synes Wåge er fryktelig morsomt, for som han påstår, selv fattige mennesker har seg, som om Tybring-Gjedde har hatt i tankene eller foreslått at fattige mennesker skal slutte å ha sex. Det er et meget godt eksempel på hvordan Wåge systematisk forvrenger og fordreier forslag fra FrP, som egentlig bygger på sunn fornuft. Og man kan jo spørre seg om Wåge er klar over at man kan ha så mye sex man bare orker, fordi det er noe som heter prevensjon? Jeg tror ethvert ansvarsfullt og samvittighetsfullt menneske tenker som Tybring-Gjedde i dette spørsmålet. Er det ikke egentlig ganske uansvarlig å føde mange barn til verden når du vet med deg selv, at de vil lide under fattigdom og du ikke vil kunne tilby dem noe av det barn ellers i samfunnet tar som en selvfølge? Hvem ønsker å sette barn til verden som vil lide under fattigdom og utenforskap og føle seg isolerte og stakkarslige? Og er det ikke temmelig uetisk å sette barn til verden og forvente at samfunnet skal forsørge dem med de andres skattepenger? Dette har intet med innvandrere spesielt å

gjøre, men gjelder alle innbyggere i Norge. Det bør være enhvers krav til seg selv å gjøre alt man kan for å forsørge seg selv og sine barn gjennom sitt eget arbeid. Om man så ikke lykkes pga sykdom eller andre hindringer for så være, når man har selvforsørgelse som intensjon og streber mot det målet!

Det neste Wåge vil drite ut, er at noen FrP-folk reiste med buss til Stovner/Vestli for å ta området i øyensyn og snakke med folk og skaffe seg førstehånds kjennskap til bydelen gjennom et besøk. Igjen raljerer Wåge over at dette liksom skal være så farlig, og igjen unnlater han konsekvent å kommentere de faktiske forhold, nemlig at det faktisk er politiet som mente det var så farlig for natteravnene å oppholde seg i dette området, at de ba dem la være å vandre i området, da de hadde opplevd å bli angrepet en natt av 15 steinkastende, maskerte ungdommer. Men slike faktiske opplysninger interesserer tydeligvis ikke Wåge. Hans agenda er åpenbart å hevde at det kun er FrP som overdriver og bygger på frykt og svartmaling. Igjen er det en hån mot de av innbyggerne som opplever å bli angrepet med steiner og pistoler, det er en hån mot kafeeiere som blir angrepet av maskerte ungdomsgjenger, det er en hån mot folk som får sine biler brent opp eller kastet steiner på fra gangbroer. Intet av dette er tydeligvis relevant i Wåges forvrengning av virkeligheten. Både politiet og den politiske ledelsen i Oslo er nå enige om at disse alvorlige problemene må gripes tak i, og store summer blir bevilget til økt polititetthet og andre tiltak. Men slike faktiske opplysninger forsvinner helt i Jarl Wåges liksom-satire der alvorlige problemer underslås og de som påpeker dem latterliggjøres og nazifiseres! Men man kan jo forstå at det må oppleves som utrolig irriterende hvordan FrP gjennom sine PR-stunt klarer å samle hele pressen og får rikelig dekning i alle medier. Det er den surmagede kritikken det aller beste beviset for, men når ble det galt av en politiker å forsøke å skaffe blest om sine synspunkter? Pressen er faktisk blitt FrPs aller beste støttespillere, og går i fella igjen og igjen! Og like irriterte og sure blir de når de oppdager at de er blitt lurt nok en gang!

Det er virkelig nedslående å se hvordan Jarl Wåge hånlig raljerer over alvorlige samfunnsproblemer og på den måten fornekter og bagatelliserer dem. Han velger som metode å grovt fordreie andres meninger for på den måten å kunne latterliggjøre dem maksimalt, selv om det overhodet ikke treffer, for han karikerer egentlig bare sine egne misforståelser. Det er også nedslående at slik misforstått liksom-satire blir publisert i en landsdekkende avis. Men Dagbladet avslører bare igjen og igjen at de er blitt et rent talerør for SV og Rødt og venstresidens mediedominerende syn på innvandring som utelukkende berikende for det fargerike fellesskapet. Og nå skal Dagbladet ifølge andre media forsøke å manøvrere seg inn i en posisjon som gjør at de kan få

pressestøtte. Skal samfunnet altså støtte slik virkelighetsfornektende raljering med millioner av kroner? Jeg blir rent nedslått ved tanken.

Dagbladet tar skrittet fullt ut i klassisk, stalinistisk retorikk.

Vi hvite, middelaldrende menn som har lest Dagbladet siden vår purunge, radikale ungdomstid, er vant til litt av hvert fra Dagbladet. Men i løpet av de siste årene virker det som om noe har skjedd når det gjelder de redaksjonelle artiklene. Hvem er det egentlig som skriver dem?

Elever fra videregående som er leid inn som et ledd i media valgfag? Eller er det Dagbladets eldre garde som sitter på sene kvelder, i tykk sigarettrøyk, med stadig tommere rødvinsglass og i det svake lyset av sin radikale ungdomstid forfatter de dogmatiske, stalinistiske lederartiklene? I ren nostalgi over sin tapte ungdomstid, mens Stalin, Lenin, Mao, Marx og Engels kikker trist og anklagende ned på dem fra veggplakatene fra fordums AKP(m-l) tilhørighet og beskylder dem for å ha blitt småborgerlige medløpere for kapitalismen?

De fleste mennesker utvikler seg i løpet av sin livstid. Man blir klokere, mer innsiktsfull og moden, og innser at de enkle og overfladiske synspunktene fra puberteten ikke holder når man har fått mer livsvisdom. Verdensmesterholdningene fra gymnasiastdiskusjonene viker gjerne plassen for mer reflekterte og nyanserte synspunkter. Men ikke så i Dagbladet. Lederartiklene blir bare mer og mer ensporede, endimensjonale og overforenklede. Og mine spørsmål i innledningen om hvem som egentlig skriver dem, er ikke ment som retoriske spørsmål, men en ærlig interesse. De virker så til de grader dogmatiske og forhistoriske, at man forundres over om de er skrevet i vår tid eller på 1970-tallet.

Og hva er det som enda en gang har utløst min forundring? Jo, i dagens redaksjonelle artikkel i Dagbladet kan man lese overskriften: «Partiutvalg foreslår etnisk klassejustis. Frp vil rive ned rettsstaten». «Etnisk klassejustis» - dette er retorikk vi kjenner meget godt igjen fra AKP(m-l)'s storhetstid da Klassekampen var et stalinistisk organ som sto for knallhard ensretting og væpna revolusjon. Kanskje Dagbladet har en hemmelig, nostalgisk drøm om å overta denne rollen?

Ser ikke Dagbladets redaksjon hva som skjer i samfunnet vårt?

Vel, retorikken er i hvert fall meget gjenkjennelig, for en hvit, middelaldrende mann som var en del av det radikale ungdomsmiljøet i sin tid – dog ikke som AKP(m-l)'er, men som anarkist og frihetlig sosialist. Men hva i all verden er det som har utløst denne stalinistiske 70-talls retorikken? Jo, FrP har lansert noen

forslag som skal være rettet mot den sterkt økende kriminaliteten, knivstikkingen, trusler og utpressing som særlig finner sted i spesielle bydeler i Oslo. Nå er det egentlig ikke slik at det er noen særlig uenighet i at dette er et økende problem, og politiet sier at de allerede har tiltak gående for å få bukt med denne svært uønskede og tiltagende voldsutøvelsen. Men Dagbladet ser ikke ut til å ha fattet noe som helst av dette. Når FrP ønsker ytterligere tiltak for å få en stopper for denne utviklingen, er det i Dagbladets øyne utelukkende noe FrP kommer med fordi det snart er valg. Joda, det er jo riktig det, men burde ikke Dagbladet også innrømme at vi faktisk står overfor et stadig tiltagende problem? Nei, det hører ikke med i Dagbladets verden. I deres dogmatiske drømmeverden der flerkulturen utelukkende er en berikelse, finnes visst ikke knivstikking, utpresning, trusler, vold eller brenning av biler. Og å ville sette inn tiltak mot dette er ren klassejustis og alvorlige trusler mot rettsstaten?

Vi har til alle tider hatt skjerpende og formildende omstendigheter som påvirker straffeutmålingen!

Men hva slags rasistisk klassejustis er det FrP går inn for da? Ja, nå er jeg ikke helt sikker på at Dagbladet har skjønt særlig mye av forslaget, men i korthet går det ut på at voldsutøvelse og kriminell virksomhet begått i områder som fra før av er særlig belastet med den type atferd, skal regnes som en skjerpende omstendighet, som kan gi større straff. Men er det noe nytt, da? Vi har jo til alle tider operert med skjerpende eller formildende omstendigheter, og dette har da til alle tider kunnet føre til økt eller senket straff? Ja, ikke sant? Men dette fatter ikke Dagbladets redaksjonelle medarbeidere. De fatter heller ikke at disse tiltakene har til hensikt å VERNE disse bydelene mot den kriminelle virksomheten som ofte begås av gjengmedlemmer. Nei, i Dagbladets naive verden, er det å ville bekjempe kriminell virksomhet i visse belastede bydeler blitt til at «Forslagene tar sikte på å ramme såkalte ghettoer der det bor mange innvandrere.» Det er så man nesten ikke tror hva man leser. Det å bekjempe kriminalitet i belastede bydeler, er det samme som å «ramme ghettoene»? Er det ikke de kriminelle man vil ramme da? Ikke hele befolkningen som lever i det utsatte området? Vil ikke faktisk de lovlydige menneskene som bor i disse bydelene bli glade og tilfredse dersom de slipper å leve i frykt for kriminalitet?

Og hvordan i all verden kan det være å «splitte grupper», når det utelukkende er kriminelle man er ute etter? Mener Dagbladet at lovgiverne i vårt samfunn før de innfører en lov, må undersøke om den i større grad vil ramme innvandrere enn etnisk norske? Og om lover innføres mot voldelige trusler som helt utilsiktet rammer flest innvandrere, er det det samme som etnisk klassejustis og rasisme? Eller om en ny og skjerpet lovgivning f eks mot voldtekter viser seg i praksis å

ramme folk med lønn under gjennomsnittet, er det da ensbetydende med klassejustis?

Kan vi ikke innføre nye straffelover dersom de rammer innvandrere?

Skal vi fra nå av kreve av våre lovgivere at før en ny lov eller straffeskjerpelse innføres, som må man først foreta grundige undersøkelser om hvilken etnisitet som vil bli hardest rammet? Og om man finner at innvandrere blir hardest rammet, fordi de er mer kriminelle enn etniske nordmenn, ja så kan ikke loven innføres fordi det vil innebære etnisk klassejustis? Det er DETTE som er det hårreisende i denne saken og ikke FrPs forslag. At en lov som i seg selv overhodet ikke tar sikte på å ramme bestemte etnisiteter eller bestemte inntektsgrupper ikke kan gjennomføres, fordi ekstreme innvandringsvennlige aviser protesterer vilt fordi innvandrere vil bli rammet. DET er forskjellsbehandling det. Vi kan altså ikke skjerpe våre straffer fordi det i større grad vil ramme kriminelle innvandrere?

Til slutt i denne oppsummeringen av Dagbladets tåkete, ideologisk korrekte, kommunistiske verden må man også spørre seg selv (temmelig oppgitt): Har ikke Dagbladets redaksjon en gang oppfattet at den kriminelle IKKE skal straffes etter hvor han bor, men på grunnlag av hvor kriminaliteten utøves? Et høyst relevant spørsmål når man leser følgende: «….en som begår en straffbar handling i Holmenkollåsen vil ha en stor fordel i forhold til en lovbryter som ikke har råd til å bo noe annet sted enn på Holmlia eller Tøyen.» Dette vitner jo faktisk om ren dumskap. Det er flere dager siden NRK måtte krype til korset og beklage at de ikke hadde fattet at forslaget intet har med bosted å gjøre, men utelukkende hvor lovbruddet begås. Likevel klarer altså Dagbladet å sause inn bosted og legger inn litt sentimental medfølelse med kriminelle som bare har råd til å bo på Holmlia eller Tøyen. Mange lovlydige mennesker bor på Holmlia og Tøyen og stortrives der – både etnisk norske og innvandrere, men det er jo ikke dem FrPs lovforslag skal ramme? Kanskje de faktisk vil være glad for å slippe kriminalitet i sitt område?

Det er Dagbladet som blander inn etnisitet og inntekt mens lovene er like for alle.

Dagbladet avslutter i ren, stalinistisk stil, som klippet ut av programmet til AKP(m-l) på 1970-tallet da den autoritære Stalin-dyrkelsen var på sitt mest intense: «Tvert imot vil Frp føre en politikk som splitter, som setter folk og grupper opp mot hverandre og som svekker tillit og fellesskap. Etnisk klassejustis er et tydelig eksempel på det.»

Vi andre kan slå fast at FrP er et parti som er mot kriminalitet, helt uavhengig av hvem som utøver den, om de er etnisk norske eller innvandrere, om de tjener

mye eller lite, hvor de bor eller hvor de har bodd. Det er Dagbladet som i sin enøyde verden klarer å konstruere opp etnisk klassejustis der den ikke finnes. Vi kan simpelthen ikke slå inn på den linjen Dagbladet befinner seg på, der vi først må undersøke hvilken etnisitet og inntektsgruppe som rammes av en straffelov før vi våger å innføre den. DET vil ødelegge vår rettsstat, det, og innføre noen helt nye prinsipper som vi overhodet ikke kan godta. Lovene har ingen intensjon om å ramme spesielle etnisiteter eller inntektsgrupper. De er nøytrale. At de i praksis rammer noen grupper i større grad, skyldes utelukkende at disse er overrepresentert blant kriminelle. Men det kan ikke lovene ta hensyn til.

Den selvgode venstresidens nedlatende forakt for meninger de ikke deler.

Man ser det i debatt etter debatt. For venstresiden er det aldri tilstrekkelig å være uenig med folk. De føler at de er SÅ gode og menneskevennlige i egne øyne, at de ikke kan nøye seg med å være uenig. Deres selvbilde som verdens beste mennesker, gjør at de bare MÅ karakterisere andres meninger som rasisme, fascisme og hat. Hvor kommer denne selvgodheten fra? Og hvorfra kommer dette påtrengende behovet for å sverte sine meningsmotstandere maksimalt? Tror de ikke velgerne klarer å skille det ene synspunktet fra det andre, og selv gjøre seg opp en mening om hva som fremstår som klokest?

For min del var det den tendensen jeg beskriver her, som gjorde at jeg beveget meg bort fra venstresiden og over på den motsatte politiske fløyen. På 1980-tallet jobbet jeg på skoler hvor det kom en stor andel fremmedspråklige barn og familier til Norge, og jeg oppdaget relativt hurtig at venstresidens beskrivelse av virkeligheten utelukkende var preget av et ideologisk tunnelsyn som anser alle mennesker som helt like, mens virkeligheten for oss som så innvandrerne på nært hold, så totalt annerledes ut. Som ung var jeg opptatt av likestilling, likeverd og verdig behandling av hverandre, og jeg var en innbitt motstander religiøs undertrykking, streng sosial kontroll og krenking av andres menneskeverd. Og hva opplevde jeg? Jo, i mange innvandrerfamilier så var alt det jeg kjempet for, og som var blitt mer og mer virkeligheten i Norge, som f eks likestilling, det var ganske fjernt for mange innvandrere, og det jeg var motstander av, som undertrykking og krenking av andres menneskeverd snarere var regelen enn det var unntaket i mange av innvandrerfamiliene. Særlig led mange av barna under dette.

Venstresiden benektet virkeligheten.

Dette var virkeligheten, slik vi lærere så den klart og tydelig i de første tiårene med innvandring til Norge – fra sent syttitall og tidlig åttitall. Men de som kun så dette på avstand, med sine ideologiske briller, de var overbevist om at disse

menneskene var akkurat som oss, med nøyaktig samme verdier, holdninger og menneskesyn. Og nåde den som våget å forsøke å påpeke at jammen, det er jo ikke sånn. Disse menneskene hadde med seg sine helt egne verdier og normer som gjaldt i deres eget hjemland, og ofte var de helt annerledes enn våre. Barna ble svært strengt behandlet, særlig jentene og kvinnene hadde svært begrenset frihet, de var kun hjemme, lagde mat og oppdro barn, og ofte lærte de ikke et ord norsk. I diskusjoner mellom de ytterst få som forsøkte å påpeke dette, og venstresiden, som kun så virkeligheten gjennom sine ideologisk fargede briller, satt skjellsordene svært løst. Er det ikke ganske påfallende å registrere at det er skapt så utrolig mange nedsettende skjellsord som rammer innvandringsrealistiske mennesker, mens det nærmest ikke eksisterer slike betegnelser andre veien? Har vi tilsvarende skjellsord som rasist, fascist, nazist, brunfarget, islamofob, hjerteløs, uten empati osv om de som kjemper for stor innvandring? Jeg, tror ikke det.

Fakta var ensbetydende med rasisme. Vi skulle ikke vite.

Helt fra første stund i debattene har venstresiden og den liberale innvandringsdelen av våre politikere og journalister følt seg fullstendig moralsk overlegne den delen av oss som har forsøkt å beskrive virkeligheten og stå for det nøkterne, reflekterte synet på innvandring. Og der mange av oss så virkeligheten og forsøkte å beskrive den, var ned totale fornektelsen dominerende både i pressen og blant den politiske venstresiden. Lenge motsatte man seg at noe som helst ved innvandringen skulle underlegges statistiske registreringer og undersøkelser, og det politiske oppstyret som preget det første forsøket på å få laget et innvandringsregnskap, var dominert av de sedvanlige rasistanklagene, og en pakistansk bystyrerepresentant klarte å få satt en stopper for regnskapet. Det å få vite noe om innvandrere har visse særtrekk som skiller dem fra nordmenn flest, ble ansett som totalt uønsket. Det ble ansett som grov rasisme å i det hele tatt undersøke saken. Alle er like på alle områder, det var det eneste vi ble tillatt å vite.

I dag er fakta udiskutable, men likevel benektes de.

Men likevel kom det etter hvert undersøkelser som viste at kriminaliteten var høyere blant innvandrere enn etniske nordmenn, og jeg husker godt at det kom en selverkjennelse fra en av Dagbladets gamle kommentatorer, Sissel Benneche Osvold, som lenge hadde fornektet enhver forskjell på nordmenn og innvandrere. Hun måtte rett og slett krype til korset og innrømme at det hun lenge hadde benektet, og så begynt å frykte, men stadig benektet, det viste seg likevel å være riktig: Innvandrerne til Norge kom veldig mye dårligere ut enn nordmenn på flere viktige statistikker. Og slik er det fremdeles. Det avsløres

bare mer og mer og på flere og flere områder at mange av våre innvandrere er en gedigen belastning for det norske samfunnet. Det gjelder deltagelse i arbeidslivet, avhengigheten av sosialtjenester, isolasjon pga av språkvansker og dannelsen av isolerte, ghettolignende småsamfunn der man opprettholder sine verdier og normer fra hjemlandet. For ikke å snakke om kriminalitetsstatistikkene, der innvandrere dominerer både når det gjelder kriminelle gjenger, knivstikking, ran, trusler og overfall, samt voldtekter av alle slag, men særlig overfallsvoldtekter. Hittil har vi vel ikke fått et eneste regnskap som tar hensyn til absolutt alle forhold. De fleste tror kanskje at utgiftene til skolegang er de samme for alle norske skolebarn, men i virkeligheten utløser innvandrerbarn enorme ekstra ressurser til de skolene de går på.

-La oss fortie realitetene og late som det ikke koster oss noe.

Alt det jeg nevner her er egentlig udiskutable realiteter. Det lar seg ikke benekte uten å lyve om tallene. Likevel er fornektelsen svært utbredt på venstresiden og blant godhetsapostlene. Og det som fremstår svært vanskelig å forstå for oss realitetsorienterte mennesker, det er at disse menneskenes godhet synes å utelukkende omfatte innvandrere, men aldri de nordmennene som rammes av vold, kriminalitet og voldtekt begått av en av våre nye landsmenn. Fortjener ikke også nordmenn å få omtanke og omsorg? Og må ikke de som går inn for stor innvandring faktisk påta seg ansvaret for hva denne innvandringen fører til, og hva følgene blir for etniske nordmenn som må lide under f eks den økende volden? Da FrPs innvandringspolitiske talsmann påpekte dette i en debatt på NRK, og Per Sandberg etterpå gjentok at KrF hadde ansvar for vold utført av innvandrere, fordi de ville ha så mange av dem til Norge, så ble KrFs Hareide rasende! Men Sandberg hadde selvsagt helt rett!

(La meg for sikkerhets skyld tilføye, at min kritikk av innvandrere som er kriminelle, som går på sosialhjelp framfor å jobbe, som ikke ønsker å bli integrert osv, IKKE gjelder innvandrere som virkelig gjør en innsats for å finne seg til rette i sitt nye land og som ikke ligger Norge til last. Dem har jeg intet imot – tvert imot er det en glede å omgås gode og vennlige mennesker fra andre deler av verden som deler våre verdier og våre holdninger!)

Skole og pedagogikk.

Vet norske skolemyndigheter noe som helst om hvilken type undervisning som gir de beste resultatene?

Pisa-undersøkelsens avsløring av det lave faglige nivået til norske elever sammenlignet med nivået til jevnaldrende i andre land, opprører igjen skole-Norge. Våre barn og unge blir stadig faglig dårligere og dårligere.

Og igjen utfordres politikere, pedagogiske forskere og lærere til å forklare hvorfor Norge ikke er i stand til å skape en skole som gjør at våre elever klarer å prestere på et godt nivå. Kunnskapsforbundets leder synes vi bare skal ta det helt med ro, noen bortforklarer hele undersøkelsen og påstår at den ikke klarer å måle alt det som norske elever faktisk kan, mens andre igjen er oppriktig bekymret.

Selv har jeg jobbet i norsk grunnskole i nesten 40 år, og har opplevd hvordan norske politikere med jevne mellomrom har innført nye pedagogiske reformer, ofte med betydelige endringer i hele grunnlaget for undervisningen. Men det som preger alle disse hyppige endringene, har aldri vært en viten om hvilken undervisning som gir best resultater, men heller den aktuelle undervisningsministerens politiske ideologi og/eller den til enhver tid rådende pedagogiske moteretningen.

I løpet av disse 40 årene, har jeg fått kursing av et stort antall pedagogiske forskere, men så vidt meg bekjent har ikke en eneste seriøs norsk pedagogisk forsker noensinne satt seg fore å virkelig gå i dybden for å sammenligne effekten av ulike metoder, for å kunne trekke en vitenskapelig holdbar slutning som forteller noe sikkert om ulike metoder satt opp mot hverandre.

Det nærmeste noen har kommet, i løpet av min tid, må være Lærerhøgskolen i Kristiansand, som i sin tid gjorde et mindre forsøk med å sammenligne ulike leseopplæringsmetoder for å se hvilken som ga de beste leseresultatene hos de minste. Dette var nok en gang på 1980- eller -90-tallet. Deres konklusjon var at de beste leserne fikk man ved å bruke et leseverk fra 1954! Et meget sigende resultat hva angår norsk skoles utvikling i moderne tid. Nivået har sunket systematisk i mange tiår.

Aldri siden har jeg sett en eneste pedagogisk forsker våge å gjenta forsøket også for andre fag. Og jeg sier våge helt bevisst, for er det noe som er typisk for

norske pedagogiske forskere, slik de har fremstått gjennom mange tiår, så er det den skremmende politiske korrektheten og ensrettingen og forakten for alt som hører fortidens undervisning til. Det har etter min mening gjort dem helt blinde i forhold til alt det velfungerende i norsk skoletradisjon som har blitt utviklet gjennom mange generasjoner med dyktige pedagoger.

Norsk skole har blitt styrt etter ideologiske mål og i samsvar med en pedagogisk forskning som har stått for å forkaste alt ”gammelt”, og innføre stadige nye forsøk basert på skrivebordsteorier, utarbeidet av ”forskere” som svært ofte ikke orket å være lærere selv.

Det aller grelleste eksempelet i så måte, opplevde jeg i forbindelse med innføringen av Gudmund Hernes’ gigantiske pedagogiske forsøksprosjekt, Reform 97, som skulle revolusjonere norsk skole helt uten noe som helst av forutgående forskning eller utprøving. Over natten skulle norske elever bli forskere og selv avgjøre hva de hadde lyst til å lære, og følgene var katastrofale. Og de hadde vært langt, langt verre dersom ikke den norske lærerstanden hadde drevet sine egne, gjennomprøvde metoder videre parallelt med den systematiske nedbyggingen av lærerens autoritet og faglige standard.

I likhet med alle norske lærere, var jeg på flere kurs både før og etter innføringen av Reform 97. Vi erfarne lærere sa allerede den gangen tydelig fra om at elevene rett og slett ikke er modne og ansvarsfulle nok til å ta et så enormt ansvar for egen læring som reformen la opp til, allerede fra første klasse. Men vi møtte en vegg av uforstand og fikk stort sett bare høre hvor bakstreverske og konservative vi var, noe som regnes som det aller verste en lærer kan bli beskyldt for. Er du ikke tilhenger av stadige reformer, nytenkning og såkalt utviklingsarbeid, så er du totalt foreldet og moden for den pedagogiske skraphaugen.

Og noe av det flaueste jeg har opplevd som lærer, var da jeg få år etter innføringen av Reform 97 var på kurs med noen av Norges aller fremste pedagogiske forskere, som hadde spilt en svært viktig rolle i utarbeidelsen av reformen, og som gjennomførte undersøkelser av utviklingen i skolen systematisk gjennom en årrekke. De viste oss sine resultater på tavlen foran forsamlingen, resultater som fortalte mye om hvordan elevene opplevde sin skolehverdag, som f eks hvor lett det var å konsentrere seg, hvor mye de opplevde av forstyrrelser, ro i klassen, graden av samarbeid, graden av faglig utfordring osv.

Da vi lærere som var tilhørere fikk se resultatene på tavlen, la vi hurtig merke til at en del parametere viste en tydelig endring etter at Reform 97 var innført. Tallene for elever som synes det var blitt vanskeligere å konsentrere seg, at det

hadde blitt mere bråk og lignende negative parametere, gjorde et tydelig hopp etter 1997. Men høflige som vi er, ventet vi til at de pedagogiske forskerne selv skulle få kommentere tallene. Men der ventet vi forgjeves.

Det som alle så, og som var åpenbart for oss alle, det ble ikke kommentert med et eneste ord! Ikke før en modig sjel rakte hånda i været og forsiktig spurte om forskerne hadde noen kommentar til den dårlige utviklingen på flere områder etter at Reform 97 ble innført. Og jeg kunne nesten ikke tro mine egne ører da jeg fikk høre svaret. Jo, den åpenbare og tydelige negative utviklingen trodde de lærde forskerne kun var tilfeldige! Vi som satt i salen så på hverandre med vantro!

Den gode gamle skolelæreren, Bård skolemester, som var dedikert, faglig sterk, kanskje litt faglig krevende, som holdt god disiplin, men var entusiastisk og selvstendig, anses nærmest som en klovn i den norske skolen i dag. Alle lærere skal tvinges inn i en meget trang norm, spillerommet for den personlige og dyktige pedagogen blir trangere og trangere, og helst skal han/hun holde sine erfaringer for seg selv, og ikke blande seg inn i den moderne måten å drive skole på. Selvstendige, sterke og dyktige lærere gjør seg hurtig upopulære i norsk skole. Man vil heller ha lydige byråkrater som underkaster seg den til enhver tid herskende ideologiske retningen for skolen, og som har minst mulig selvstendige meninger om hva slags undervisning som gir de beste resultatene!

Sannheten om norsk skole, er at verken myndigheter eller pedagogiske forskere vet noe som helst om hva slags undervisning som gir de beste resultatene. Og da blir norske elevers resultater deretter – katastrofalt dårligere, og i tillegg med en nedadgående tendens. Myndighetene ser ut til å ha klokketro på at stadig ny etterutdanning skal bedre resultatene, men hva hjelper det å pøse på med opplæring i en pedagogikk som har vist seg å ikke gi de ønskede resultatene? Man famler rundt i blinde, og tror at det å sitte et år på skolebenken for å bli undervist av pedagogiske forskere som ikke vet noe som helst om hva som kan gi de ønskede resultatene, skal heve nivået i norsk skole. Det er til å gråte av.

Når skal norske pedagoger, norske politikere og pedagogiske forskere tørre å fri seg fra den tvangstrøyen det har blitt å innbille seg at bare vi reformerer og utvikler stadig nye metoder, så vil våre elever bli flinkere og flinkere? Sannheten er at de blir stadig dårligere sammenlignet med sine jevnaldrende i andre land. Skolen trenger tradisjon, kontinuitet og metoder som er utprøvet gjennom generasjoner og har bevist sin verdi.

Den dagen dette innses, kan vi igjen komme tilbake til den gode skolen, der læreren er den suverene autoriteten, der han/hun er faglig sterk, gis midler til å holde disiplin og ro i klassen, og der elever som ikke vil innrette seg opplever at

det får konsekvenser. Alt for mange elever får lov til å plage både læreren og medelever dag ut og dag inn i årevis helt uten at det får konsekvenser. Vi sier at vi ikke vil ha mobbing, men samtidig så lar vi volden mot voksne og barn bare øke år for år uten å gjøre noe.

Bedre at alle elever blir middelmådige?

Skolehverdagen er i gang igjen etter påskeferien, og alle foreldre med barn i skolen burde være sjeleglade for at mindretallet i AP, som ønsket forbud mot hjemmelekser, ikke vant frem på landsmøtet deres rett før påsken.

Et flertall i APs oppvekstutvalg gikk inn for leksefri skole, men fikk altså ikke flertall på landsmøtet. Men utviklingen i AP er likevel åpenbar: Vinden blåser ganske klart i retning av at forbud mot lekser vil komme i nærmeste fremtid. I mine første år som lærer, på 1980-tallet, var skolens lovverk helt tydelig på at opplæringen av våre barn er et felles ansvar mellom skole og foreldre. Og foreldrenes medansvar var tydelig uttalt. Siden det, har foreldrenes ansvar blitt nedtonet, og selv om det fortsatt nevnes at samarbeid er pålagt, går det tydelig frem i opplæringsloven, at dette nå først og fremst er organisert gjennom ulike felles fora, mens de enkelte foreldres ansvar for sitt eget barns opplæring ikke nevnes. Elevens opplæring er nå skolens ansvar, og det felles ansvaret er nedtonet til at skolen har plikt til å informere om metoder, mål og arbeidsformer.

APs sosialisme: Samfunnet må overta foreldrenes rolle.

Det synes altså åpenbart at foreldrenes medansvar blir mer og mer nedtonet. Og i Ap trer den sosialistiske ideologien som Gro Harlem Brundtland sto for, da hun uttalte at samfunnet burde få «tak i» alle barn allerede i 8 måneders alderen for å motvirke foreldrenes manglende evner, og oppdra barna til gode samfunnsborgere tydelig frem. I Ap er denne nedvurderingen av foreldres evner til å gi sine barn gode holdninger og verdier og til å bidra til deres opplæring i skolen, mer og mer åpenbar. I så måte er uttalelsene til enkelte AP-representanter av en karakter som burde være virkelig oppsiktsvekkende. Lektorstudent og Ap-delegat Hoda Imad (23) tror partiet er modent for å flytte leksene til skoletiden. Hennes begrunnelse burde vekke stor bekymring hos både foreldre og pedagoger:

-De skolene som har droppet hjemmelekser, opplever elever som er gladere. Hjemmelekser gir også et gap mellom elever med ressurssterke foreldre og elever som ikke har så ressurssterke foreldre, kontrer Imad i en meningsutveksling gjengitt i VG.

Dette er også et av argumentene til Oppvekstutvalget i AP: -Samtidig ser jeg også at de barna som får minst hjelp med leksene av sine foreldre, ikke blir løftet opp i den norske skolen, sier Cecilie Knibe Kroglund, som har ledet Aps oppvekstutvalg.

APs oppvekstutvalg neglisjerer virkeligheten.

Etter min mening avslører disse uttalelsene et utrolig naivt syn på hva skolen eller skolefritidsordningen virkelig er i stand til. Enkelte klasser kan være på opp til 25 elever, og en skoletime med lekselesing kan innebære at den voksne kan hjelpe hver elev mindre enn to minutter hver. Hvordan i all verden kan noen mene at i løpet av 2 minutter, så skal en voksen person klare å gi hver enkelt elev like mye hjelp, motivasjon og støtte som det foreldrene kan gjøre hjemme? Det synes som om realismen i troen på hva en lærer kan utrette på skolen er fullstendig fraværende. Muligheten til å løfte elever med spesielle behov er minimale, og ikke minst: Man fratar elever med samvittighetsfulle foreldre den hjelpen de kan få hjemme. Og hva blir resultatet? Jo, man fremmer middelmådigheten, og det er jo den typiske sosialistiske tankegangen: Det er bedre at alle er middelmådige enn at noen blir flinkere enn de andre.

Norsk skole har stor mangel på kvalifiserte lærerkrefter.

Jeg kan dessuten fortelle mye om de meget problematiske sidene ved slik felles leksgjøring med hele klasser, både fra egen skole og mine barns erfaringer. Når leksene skal gjøres i løpet av skolefritidsordningen, som foreslås, må man regne med at det er ufaglærte SFO-ansatte som settes som vakter. Ja, jeg kaller det vakter, for det er det de i realiteten er. Oftest har de ingen annen kompetanse til å hjelpe elevene, enn det en helt vanlig forelder har. Og i tillegg har en tilfeldig SFO-ansatt ikke automatisk noen kompetanse eller personlige evner til å holde orden og ro i en hel skoleklasse, og resultatet er at det lett kan bli fryktelig mye bråk i en slik lekseklasse, og det sier seg selv at mange vil få problemer med å konsentrere seg. Ofte kan alle den voksnes krefter gå med på i det hele tatt å holde ro. Og dersom man går inn for at skolen skal ha ansvaret for leksene, med utdannede lærere som vakter, så må man regne med at dette kun er en illusjon. De aller fleste skoler i Norge har stor mangel på kvalifiserte lærere, og det sier seg selv at lekselesing vil ha meget lav status blant utdannede lærere, og de ukvalifiserte vikarene vil sannsynligvis bli satt til disse oppgavene. Selv har jeg sett eksempler på nesten parodiske forhold i klasser som skal sitte samlet og gjøre lekser med en SFO-ansatt som tilsynsvakt: Fordi det oppleves som forstyrrende at elever stadig vekk pakker sammen og forlater klasserommet, pålegger man alle elevene å være til stede hele timen, selv om de er ferdige. Det

medfører altså at flinke og raske elever må sitte stille på skolen uten å ha noe som helst å gjøre helt til timen er over. Snakk om bortkastet tid.

Dette er realitetene i norsk skole, og uansett hvor mye man skulle ønske at leksene kunne gjøres med god faglig hjelp fra kvalifisert personale, så er dette en illusjon. Det helt åpenbare resultatet er at de svake elevene som virkelig trenger kvalifisert leksehjelp, vil slite med bråk og uro, og maks få to minutter hjelp pr skoletime, mens de flinke elevene helt vil miste den uvurderlige hjelpen de kunne fått av sine foreldre. Man vil oppnå den middelmådigheten sosialismen så ofte innebærer.

Foreldrene er de aller beste til å ha ansvaret for barnas opplæring og oppdragelse.

Det burde være helt åpenbart for enhver med bare ørliten innsikt i skolehverdagen, at det aller beste for nesten alle elever, er at de gjør sine lekser hjemme og kan få hjelp av sine foreldre. Når lederen for APs oppvekstutvalg hevder at leksene gjør at «organiseringen av barns hverdag er uhensiktsmessig», så synes jeg heller hun burde lete etter andre årsaker til at barn og ungdom er stressede: Nemlig at mange er opptatt med ulike aktiviteter nesten hver eneste dag. Kanskje løsningen heller er at foreldrene setter en bremsekloss på hva barna er med på av organiserte aktiviteter som korps, fotball, håndball, RG osv. Det sier seg selv at dersom et barn hver eneste dag skal på en eller annen aktivitet etter skoletid, så blir det vanskelig å finne plass til leksene. Hva med å konsentrere kreftene på EN aktivitet pr uke? Trenger det å skje noe hver eneste ettermiddag?

Enkelte skoler som har gjort forsøk med leksefrihet, har for øvrig valgt å gå bort fra dette, fordi de opplevde at de mistet foreldrene som en viktig samarbeidspartner i opplæringen av barna. Foreldrene visste ofte ikke hva barna deres holdt på med på skolen, og den naturlige innsikten i elevenes skolehverdag som leksene gir, ble borte. Man syntes at alle tapte på leksefri. Den gode pedagogen gir selvsagt elevene lekser som de er i stand til å gjøre mest mulig på egen hånd, ikke mer enn at de kan gjøres i løpet av en rimelig tid, og foreldrenes oppfølging knytter et godt bånd mellom foreldre og barn og foreldre og skole. At enkelte skoler svikter på dette området, bør ikke føre til at det skal bli forbudt å gi hjemmelekser slik mange i AP ønsker. Men jeg er redd for at det kommer. Tilbud om leksehjelp bør gis til de få elevene som trenger ekstra innsats fra skolens side, og på den måten kan disse elevene i små grupper løftes opp av kvalifisert personale, der foreldrene ikke klarer å stille opp. Å forby at foreldre skal få hjelpe sine barn med lekser hjemme, kan neppe føre til noe godt.

For dem som vil lese mer kritikk av norsk skolepolitikk, iblandet litt humor, friske karikaturer, satire og attpå til en mordgåte, kan jeg kanskje anbefale min kriminalroman fra skolemiljø, som kan lastes ned gratis som pdf-fil: Mordet på Soltoppen.

Skolen har blitt en kvinneverden

Myndighetene har registrert det samme som enkelte lærere har advart mot i flere tiår: At guttene blir hengende etter i norsk skole. Dette avsløres også i den årlige PISA-undersøkelsen, og det bekymrer i så stor grad at man har fått nedsatt et utvalg som skal finne ut årsaken. Og nå kommer rapporten fra Kunnskapsdepartementet, der utvalget har kommet frem til det geniale svaret: Vi har for lave forventninger til guttene.

For en mangeårig lærer, som har sett dette problemet vokse frem etter hvert som skolen har endret seg gjennom de siste tiårene, fremkaller det nærmest bare latter at utvalget ikke evner å se det som er innlysende for enhver lærer med lang erfaring. Joda, utvalget mener at årsakene er mange og sammensatte, men trekker frem lave forventninger som en hovedårsak. Jeg mener helt andre forhold spiller en langt større rolle, og her skal jeg liste opp noe av det som burde være innlysende:

1. I tidligere tider hadde elevene en meget strukturert og oversiktlig læringssituasjon, der læreren organiserte stoffet, ga det struktur og fortalte elevene hva som var viktig og mindre viktig kunnskap. I nyere tider har man innført en ny måte å organisere elevenes skolesituasjon på: Ansvar for egen læring. Elevene skal selv i stor grad avgjøre hva de vil lære, hva de trenger å bli flinkere til og hva de interesserer seg for. Dette ligger langt over de fleste gutters evner på tidlige klassetrinn. Det er en tankegang som favoriserer skoleflinke jenter med god egenstruktur og høyt utviklet ansvarsfølelse. Guttene blir heller forvirret og oppgitte.

2. I mange klasser får elevene hver uke utdelt en ukeplan som er full av informasjon både om hva som skal skje og hva som skal læres. Ofte kan det være flere tettskrevne A4-sider med informasjon om målsetning, forklaringer og pedagogiske begrunnelser, og det sier seg selv at dårlige lesere, som ofte er gutter, er sjanseløse til å tilegne seg dette i skriftlig form. Igjen: Det favoriserer de ansvarsfulle og godt strukturerte barna, og de gode leserne, altså jentene. Jeg har selv sett hvordan gutter som ikke har sjans til å få meg seg all den skriftlige informasjonen bare stapper papiret oppgitt ned i sekken uten å ha lest det.

3. Læreren som veileder. I mange år ble lærernes autoritet både som klasseleder og faglig autoritet systematisk bygget ned. Det het seg at den beste læreren var den som ikke "underviste", men som ga elevene utfordringer og kun veiledet dem uten å egentlig hjelpe til med å strukturere faget. Å stå ved tavla og gjennomgå faglige spørsmål i fellesskap ble regnet som bakstreversk idioti. Og igjen, hvem taper på dette. Jo, guttene, som oftest er langt mer umodne, trenger mer hjelp til å strukturere fagstoffet og til å slippe å lese seg til all informasjon. Gutter vil som regel ha svært stort utbytte av også å høre læreren forklare og vise på tavla hvordan problemer skal løses.

4. Tilpasset undervisning kan være et gode dersom læreren har skaffet seg god innsikt i hva elevenes vansker består av, men praktisert på en for lemfeldig måte, kan det lett bli en sovepute for elever med dårlig selvdisiplin, dårlig motivasjon og lav evne til å yte noe. For å tilpasse undervisningen til disse elevene, velger enkelte å gi dem lettere oppgaver, mindre arbeid og mindre utfordringer. Og her kan jeg gi rapporten rett i at de muligens kan være inne på noe. Jeg har selv sett hvordan denne typen gutter i stedet for å få hjelpe med motivasjon og til å pushes litt faglig, blir sittende helt uten utfordringer, med det resultatet at de stagnerer.

5. Skolen er så godt som utelukkende en kvinneverden. Utagerende gutter, gutter med stort behov for fysisk aktivitet og ikke minst gutter med behov for strammere rammer og kontante reaksjoner blir igjen taperne. De gis oftest alt for stort rom av forståelsesfulle kvinnelige lærere, der en mann ville innse at langt strammere rammer, men også fysiske utfordringer og mer vekt på typiske gutteaktiviteter ville ha fungert langt bedre. Igjen: Guttene taper, mens de rolige, ansvarsbevisste og skoleflinke jentene vinner. Og skolen har blitt fratatt nær sagt enhver sanksjoneringsmulighet overfor uakseptabel atferd. Dette går aller mest utover guttene, som står for en stor andel av den uakseptable adferden. De trenger ofte mye mer kontante reaksjoner.

6. Nedvurderingen av individuelt arbeid. Over år har det individuelle arbeidet blitt grovt nedvurdert og nærmest latterliggjort. Læreren som lot elevene sitte en og en, ble ansett som håpløst gammeldags, og det eneste saliggjørende var å la elevene sitte i grupper for å diskutere og samtale om fagstoff. Joda, det er også fint, men alt til sin tid. Det er først når eleven sitter der helt alene og skal løse et problem, lese eller regne ut noe, at han/hun virkelig får testet sitt egen nivå. Og det han/hun klarer å utføre på egen hånd, viser hva han/hun er i stand til. Jeg kan ikke forstå hva som er vitsen med å sitte i grupper, annet enn de gangene man virkelig skal samarbeide. Mange elever blir svært forstyrret av å ha andre elever tett innpå seg, og igjen: Det er først og fremst guttene som taper. I gruppearbeid

velges ofte jentene til å dra det tyngste faglige lasset, mens guttene tegner og lager overskrifter, for å overdrive litt.

Dette er seks punkter som jeg egentlig synes burde være selvinnlysende. Men det selvinnlysende er visst ofte vanskelig å få øye på når man er så sikker på at den norske pedagogiske tenkningen er uovertruffen.

Religiøs tro.

Julefeiring i det moderne samfunnet.

Det er andre juledag ettermiddag, og i familien vår er alle opptatt med sitt. Far sitter ved sin pc og skriver, min kone snakker med slektninger på telefonen og barna spiller PlayStation og/eller holder på med sitt siste byggesett. Og for meg er dette noe av det aller beste med jula: At alle kan få fri fra forpliktelser og kan dyrke sine egne interesser og hobbyer. Joda, jula er også familiesammenkomster, middager og julefrokoster, og det er både hyggelig og givende, men de fleste dagene i juleferien er for oss den deilige sorten fritid som går ut på at hver enkelt får disponere tiden akkurat slik han/hun ønsker.

Men hva med det religiøse innholdet? Hva med omtanken for andre som ikke har det så bra som oss selv? Hva med medfølelsen for verdens lidende i krig og fattigdom?

Selv er jeg religiøs, men ikke av det tradisjonelle kristne slaget. Jeg anser Jesus som en Guds budbringer som ville lære menneskene å leve i fred og kjærlighet med hverandre, og samtidig fortelle oss at Gud ikke er en vred og hevngjerrig Gud, som kan tenkes å straffe oss i sinne, eller som trenger et offer i form av sin sønns død for å elske oss.

Men da må det vel være litt problematisk å feire en typisk kristen jul med fokus på Jesus-barnet, da? Egentlig ikke. Kirken har jo etter hvert nesten fjernet læren om helvete for de ufrelste fra sin forkynnelse, og jeg opplever det som relativt ukontroversielt at man feirer fødselen til det mennesket som er sentral i troen for millioner av mennesker. Mitt inntrykk er at for de fleste av oss er jula tett knyttet til barndommens opplevelser og stemninger. Da lar vi nostalgien fylle oss, og ønsker at intet skal endres fra vår barndoms jul. Akkurat hva som er det religiøse innholdet i jula, virker det som kanskje de færreste bryr seg om. Men jeg husker da godt at presten i kirken snakket mye om dem som ikke er så heldig stilt som

oss selv, og at jula bør være en høytid da vi tenker på andre enn oss selv og inkluderer alle dem som lider i våre bønner. Jeg kan ikke si noe annet enn at det er et særdeles vakkert budskap, som jeg kan slutte meg helt og holdent til.

Og man kan jo ikke la være å gledes over barnas forventninger og glede over jula. Det er en blanding av forventningene til hva slags gaver de skal få, men også glede over familiesamvær og felles aktiviteter - og så all den fritiden de kan bruke til sine egne interesser, da. Og så er det all den deilige maten: Pinnekjøtt, ribbe, juletorsk, ovnsbakt laks og andre herligheter som hører jula til, for ikke å forglemme risgrøt, karamellpudding og sitronfromasj. For oss som er glad i god mat og drikke, er jula selveste rosinen i pølsa hva angår nytelser. Jeg sa drikke, og for vår del er det både med og uten alkohol. Barna har ikke vondt av å se at pappa nyter et glass rødvin, en akevitt eller en juleøl, er min filosofi. Så lenge det er kontrollert og "kultivert" drikking, viser det heller at alkohol ikke er noe farlig i seg selv, det avgjørende er hvordan den nytes - og ikke minst i hvor store mengder.

Men har ikke kommersialismen tatt over hele julefeiringen, da, sier noen? Kjøpepresset er enormt og handelsstanden utnytter jula for alt den er verdt, og jula blir visst bare lengre og lengre, starter tidligere og slutter senere. Joda, det kan man nok ikke nekte for. Men samtidig: Ville det ikke være litt trist dersom hele desember gikk uten at forretningene ble pyntet opp med lys og dekorasjoner? En eller annen festlighet bør vi vel kunne unne oss nå når året er på sitt mørkeste, været ikke frister til utendørsaktiviteter og vi alle er nokså slitne etter en lang høst med arbeid.

Den gylne middelveien er alltid den beste, sier man. Og når det gjelder jula, vil jeg si meg helt enig. Og jeg må nok innrømme at kontrasten mellom det livet Jesus levde, som en fattig og idealistisk mann helt uten lyst på materiell velstand eller makt, og vår måte å nesten velte oss i overflod, kan bli noe påtrengende. Er det virkelig en verdig måte å feire Jesu fødsel på, å feire oss selv med en overflod av mat og drikke og millioner av kroner brukt på nye ting? Hvorfor skal vi gi oss selv dyre gaver, for å feire en mann som ba sine tilhengere om å gi bort alt de eide og leve i fattigdom dersom de ønsket å følge sin mesters forbilde? Her er det åpenbart et paradoks mellom vår moderne feiring, og hvem det menneske mange av oss feirer faktisk var.

Hva med å la julefeiringen få være en feiring av at dagene blir lengre og at lyset er på vei tilbake? Hva med å la det bli en høytid for å minnes alle som ikke har det så godt som oss selv? En lysfest der vi er opptatt av at alle må inkluderes og der vi fokuserer på alle lidende i verden med bønn om at deres lidelser må ta slutt? Jeg er sikker på at Jesus ikke ville bli lei seg over at vi utsetter feiringen

av ham til påsken. I påsken kan vi alle finne den ro og verdighet som bør prege en dag der vi ønsker å minnes det kjærligste av alle kjærlige mennesker på jorden og hans selvoppofrende liv for å tjene menneskene og lære oss om den kjærlige Gud!

Nei, Unge Venstre, elever som ikke deltar i skolegudstjenester, blir ikke satt til å skrape tyggis og plukke søppel.

Jula nærmer seg, og da kommer det årvisse kravet om å nekte skolene å arrangere julegudstjenester. Det er forunderlig å se hvor utrolig mye energi anti-kristne mennesker velger å bruke på denne saken, som altså gjelder en enslig skoletime i året.

Nytt av året, er at Unge Venstre nå velger å fronte denne saken, og skal man tro deres engasjement, er de fryktelig engstelige fordi elevene går glipp av en hel time med verdifull undervisning i løpet av et år. Om engasjementet tilsvarte realitetene, skulle man nesten tro at hele utdannelsen til barna sto alvorlig på spill, men det dreier seg altså om syv skoletimer i løpet av syv år på barnetrinnet.

Forleden deltok Unge Venstres leder i en debatt på frokost-tv på TV2, og der avslørte han at han manglet helt elementære kunnskaper om ordningen med fritak. Han påsto at det må være en fryktelig opplevelse for de barna som ikke skal være med i kirken, fordi de blir satt til å skape gamle tyggegummier av pultene og plukke søppel i skolegården. Dette er så langt fra sannheten som man kan komme, og i fremtidige diskusjoner vil jeg anbefale Unge Venstre å gi lederen litt grundigere opplæring så han ikke avslører sin uvitenhet igjen.

Når man lytter til motstanderne av skolegudstjeneste, høres det ut som om norske barn tvinges i kirken mot sin egen og foreldrenes vilje, men så er det altså 100% frivillig. Ingen tvinges i kirken, og de elevene som ber om fritak, får et helt likeverdig tilbud som på ingen måte kan kalles å plukke søppel. På skolen til mine barn, kaller de den andre samlingen for en eventyrstund, og den planlegges altså og gjennomføres av kompetente lærere, og i områder der innvandrerbarn er i flertall, er det stor oppslutning om eventyrstunden.

Man kan jo bare undre seg over hva som motiverer mennesker som på død og liv vil hindre det store flertallet av norske barn å besøke en kirke før jul, noe som et klart flertall av foreldrene ønsker. Er det ikke nok for dem at deres egne barn får delta i et meningsfullt tilbud? Nei, de er visst ikke fornøyd før de får tvunget gjennom sin egen intoleranse mot julegudstjenester og får fjernet noe som flertallet ønsker. Ligger det ikke noe veldig intolerant og autoritært over

hele denne kampen? Fra at mindretallet ble tvunget i kirken, har vi nå gått over til at mindretallet mener de har rett til å tvinge gjennom mindretallets vilje.

En rimelig merkelig holdning. Mindretallet krever i toleransens navn å tvinge sitt syn på flertallet.

Svært mange som kjemper mot det frivillige tilbudet om julegudstjeneste, avslører at de har utrolig liten innsikt i hva som faktisk foregår på disse gudstjenestene før jul. Så også med Unge Venstre, som mener at barna deltar aktivt i forkynning, bønn og religiøse seremonier. Det er en karakteristikk som overhodet ikke passer til de julegudstjenestene jeg har vært vitne til, og det er ikke så rent få, gjennom snart 40 år som lærer.

Oftest starter gudstjenesten med at en prosesjon av hvitkledde barn med lys i hendene kommer gående sakte opp mot alteret, mens de synger en vakker salme. For min del, smelter hjertet fullstendig av dette vakre synet, og det alene er verdt hele besøket i kirken. Når disse barna så tar plass ved alteret, sier gjerne presten noen ord, og det overordnede budskapet, pleier alltid å være hva julens dypere budskap bør være, nemlig omtanke for hverandre, fellesskap og inkludering. Joda, vi får også høre om Jesus-barnet, men gjerne på en måte som neppe mange kan la seg forarges av. Og juleevangeliet fremstilles også gjerne av noen barn, som har øvd på skuespillet, som har kledd seg ut og som spiller rollene fremme ved alteret med en dokke i en krybbe. Heller ikke noe spesielt provoserende, vil jeg tro. Man skal ha et rimelig intolerant sinnelag for å hisse seg opp over seansen.

Et annet innslag, pleier å være at noen barn kommer frem og leser opp sine bønner eller ønsker for det nye året, som f eks at de håper at ingen barn må sulte, at ingen må lide i krig, at alle barn må få skolegang osv, altså gode ønsker og medfølelse for barn i hele verden. Hvordan kan noen mene at dette er så uakseptabelt for barn å høre på?

Jeg vet ikke om noen andre arenaer der våre barn får oppleve en slik høytidsstund, som er preget av kjærlighet, omsorg og omtanke for hverandre. Kirkerommet, lysene, de hvitkledde barna og musikk og sang, danner en høytidelig ramme, som neppe kan gjenskapes andre steder, og i hvert fall ikke i et klasserom.

Julegudstjenestene er noe helt unik i barnas opplevelser gjennom året. Og ingen må delta i noe som helst som de ikke ønsker. Å være med i koret, å spille en rolle i juleevangeliet, å synge med i julesangene – alt er frivillig. Det barnet som ikke ønsker noe annet, kan sitte helt stille og bare observere og høre og se på det som foregår. Jeg har av og til hatt noen elever som har vært ytterst negative til julegudstjenesten, men som likevel har valgt å delta. For å imøtekomme dem,

har jeg ofte sagt at alle kan sitte i kirken og tro akkurat hva de selv vil. Det å være til stede, innebærer absolutt ingen trostvang. Man kan i sitt stille sinn gjerne si til seg selv at dette tror jeg ikke på.

Dette pleier å hjelpe negative elever til å likevel få en verdifull opplevelse, da de lettere klarer å få fokuset på det gode budskapet om fred og kjærlighet og inkluderende fellesskap. Og altså, dette er elever som frivillig har valgt å gå i kirken før jul!

Personlig fatter jeg ikke hvorfor voksne mennesker bruker så mye krefter på denne meningsløse kampen for å fjerne noe som flertallet er glad i og ønsker for sine barn. Og mitt inntrykk er at dette ikke dreier seg om innvandrere, men om etniske nordmenn med et intolerant sinnelag overfor flertallets syn.

God Jul, til alle sammen!

Har vi mennesker en fri vilje?

Når man lanserer tanken om at vi mennesker har en fri vilje, møter man alltid sterk motbør fra folk som er sikre på det motsatte. Vi er så sterkt påvirket av samfunnet, av foreldre, av vår religion, av de til enhver tid rådende normer osv, at vi handler som vi gjør helt uten å forstå at vår vilje ikke er fri, selv om vi innbiller oss det. -Vi gjør bare det som vi er tillært, er det mange som mener.

Opp mot dette, vil noen av oss fremheve eksempler på mennesker som har brutt helt med sin bakgrunn, trosset sterk motstand og tvang, og gått sin helt egne vei, helt på tvers av det hans/hennes bakgrunn skulle tilsi. I mine øyne finnes det så mange eksempler på mennesker som åpenbart har tatt sine valg basert på sin unike frie vilje at det ikke kan avvises at den frie viljen eksisterer. Hvorfra skulle det ellers komme at de trosser sin bakgrunn helt og holdent, enn fra deres egen innerste vilje? Det kan åpenbart ikke være noe tillært, i og med at deres bakgrunn er i en ideologi, religion eller oppfatning som krever at barna skal følge sine foreldre og sine forfedres vei slavisk uten å opponere. Man ser det særdeles godt hos mennesker som har forlatt en streng, autoritær religion, det være seg en slik utgave av kristendommen eller islam. I mange av disse tilfellene innebærer det å bryte med sin religion, at man blir fullstendig utstøtt av hele sin familie og sin slekt, og når det gjelder islam, kan ens liv være truet. I flere muslimske land er det dødsstraff for å forlate islam. Likevel gjør mange akkurat det.

Mange følger i sine forfedres fotspor. Hvorfor?

Men om vi har en fri vilje til å gjøre våre egne valg, hvorfor er det så mange mennesker som likevel holder seg trofast til foreldrenes tro og lojalt tar den utdannelsen de blir beordret til, gifter seg med den ektefellen foreldrene har utpekt osv. Og hvorfor er det så mange som holder seg godt innenfor samfunnets eller sitt miljøs normer for hva som er akseptable politiske meninger? Vel, det at man velger å følge sine foreldres vilje, betyr jo ikke automatisk at man har forkastet sin frie vilje. For noen kan det de opplever som sin egen vilje og sine egne ønsker godt være sammenfallende med foreldrenes. Det kan i grunnen bare den enkelte svare på med sikkerhet. Det som er sikkert, er likevel at svært mange mennesker føler seg tvunget til å velge etter foreldrenes ønske, enten pga åpenbar tvang og trusler, eller mere uuttalte, sublime påvirkningmetoder.

I det autoritære samfunnet krever det mye mer å bryte med forventingene.

Etter min mening krever det en god porsjon selvinnsikt og refleksjonsevne for å innse ens egne motiver for å handle som man gjør. I svært autoritære og religiøst dogmatiske samfunn, vil det nesten ikke forekomme åpne oppfordringer til å tenke gjennom og reflektere over sine valg, for eventuelt å gjøre seg sine egne valg. Den som i sitt indre føler at de har en trang til å gå sin egen vei, vil gjerne være prisgitt sine ensomme tanker om muligheten av å opponere, mens i et samfunn som det norske, vil vi være omgitt av oppfordringer av alle mulige slag om å gjøre valg som strider mot vår bakgrunn. Det sier seg selv at en som vokser opp i det islamske diktaturer Iran har langt, langt større press på seg for å oppgi sin egen frie vilje. Likevel fastholder likevel mange sin rett til å opponere, selv om de risikerer livet, og for meg er det det ypperste beviset på at en fri vilje er en realitet.

Hvor kommer våre tankeimpulser fra?

Det synes likevel åpenbart, til tross for at vi inneholder en fri vilje i vår bevissthet, at menneskets individualitet består av noe langt mere. Når vi ikke følger vår bevisste vilje, men handler mere ureflektert på impuls, hva er det da som styrer oss? Flere modeller for oppbygningen av menneskehetens bevissthet eksisterer innen psykologien, og mange kjenner de begrepene Sigmund Freud innførte da han lanserte sine drømmeteorier og sin psykoanalyse for godt over hundre år siden. Begrepet «det ubevisste» har etter det blitt et felles-eie, og de fleste har vel en opplevelse av at vi inneholder mer i vår psyke, enn det som kommer til uttrykk i dagliglivet. Selv har jeg langt mere sansen for Sigmund Freuds etterfølger, en gang Freuds samarbeidspartner, men etter hvert en sterk opponent til ham: Grunnleggeren av den langt mere dynamiske analytiske psykologien, sveitseren Carl Gustav Jung. I dag praktiseres svært lite av Freuds opprinnelige psykoanalyse, og ytterst få psykologer har den samme hangen til å

knytte nær sagt enhver drøm til sex og penissymbolikk som det Freud hadde. Peniser, vaginaer og samleie har neppe den enorme betydningen i våre liv som det Freud ville ha det til. Mange i dag vil si at han i virkeligheten hadde en svært alvorlig sex-nevrose som gjorde hans drømmetydning svært sexfokusert. Drømmer man om en feiekost, ville Freud sannsynligvis si at den var et penis-symbol, mens den mere jordnære Jung sikkert ville mene at det var et rengjøringsredsskap, og at man altså drømte om å rengjøre sitt indre, altså rense ut tanker som forstyrret ens indre og forhindret en fra å finne sin egen mening.

Carl Gustav Jung: Den tredelte bevisstheten.

Jung hadde en meget interessant modell av den menneskelige bevissthet: Den tredelte bevisstheten, bestående av det underbevisste, dagsbevisstheten og selvet. Denne tredelingen fant Jung spor av i sin meget omfattende drømmetydningspraksis, der han tolket mange titusentalls drømmer fra sine klienter. Hva dagsbevisstheten betyr, sier seg i grunnen selv, det er den delen av vår bevissthet som vi er oss bevisst, våre daglige tanker og følelser. I underbevisstheten mente Jung det fantes en kollektiv, ubevisst del og en individuell ubevisst del, og her plasserte han selvoppholdelsesdriften, instinkter og ubevisst arv fra våre forfedre. Det ubevisste inneholdt ifølge Jung en lang rekke arketyper, altså ubevisste oppfatninger av sentrale menneskelige begreper, som f eks mor, far, og andre nære relasjoner, men også samfunnsbegreper som demokrati, samfunn, religion osv. Det som burde interessere mennesker av i dag som er interessert i innvandring og ulikheter mellom befolkningsgrupper, er at om Jung hadde rett, så vil mennesker som kommer fra en helt annen kultur enn vår egen, ha med seg en helt annen ubevisst arv enn det nordmenn har. En person fra Iran, vil da f eks ha en oppfatning av en mor er og hva en far er, som er preget av det som er normen i Iran, og for ham/henne, vil det oppfattes som svært fremmed når en kvinne i Norge oppfører seg helt annerledes enn slik hans/hennes indre sier at en kvinne skal oppføre seg. Det er altså ikke bare det personen er opplært til gjennom sitt liv i en kultur som påvirker vedkommende, men også de indre arketypene personen har arvet fra sine forfedre. Denne arven vil fortsette å prege mange innvandrere i mange generasjoner fremover, helt til de selv har tatt et oppgjør med den.

Jung: Vi arver ubevisste bilder av vårt samfunn og vår familie – arketypene.

Og når det er snakk om det kollektivt ubevisste, så vil en person fra Iran, ha et bilde av hva religion er, som vil være sterkt preget av den autoritære islamismen som dominerer i Iran, og om en iraner flykter til Norge, uten å ha tatt et oppgjør med denne totalitære religionsformen, vil han/hun fortsette å søke etter den i

Norge – drevet av et ubevisst ønske om å oppfylle sine indre behov. Og han/hun vil altså være motivert av en arv i tillegg til sin sosialisering i sitt eget samfunn. Hvordan forfedrenes oppfatninger arves, vet vi svært lite om foreløpig, men tvillingforskningen bekrefter at vi arver langt mer enn bare utseendet, men også svært mange psykologiske og evnemessige deler av vår personlighet. I mine øyne kan man ikke uten videre avvise disse sterke bevisene fordi vi ennå ikke vet nøyaktig hvordan arven overføres. Her er menneskeheten helt i startgropen av sin forskning, men den hindres i stor grad av samfunnets syn på nyfødte mennesker som tomme beholdere, som bare venter på å fylles med det de opplever. Sannsynligvis har ethvert nyfødt barn både en personlighet med ulike evner og anlegg, og et ubevisst indre «kart» over sine forfedres oppfatninger på en rekke områder.

Og så har vi den siste delen av Jungs tredeling: Selvet. Og i selvet, mente Jung å finne en slags overordnet, klok og innsiktsfull del av vår bevissthet, som gir oss impulser av en langt «høyere» kvalitet og som kan bringe oss videre i vårt liv gjennom dypere refleksjon og vurdering av retningen i våre liv. Her kan også ligge gjemt et ubrukt potensial og egenskaper som bare venter på å få utvikles om vi makter å komme i kontakt med dem. Men det krever en «hensynsfull» ærlighet overfor oss selv og mot til å la dem få komme inn i våre liv.

Jung: Vi inneholder et større potensial som kan realiseres.

For å oppsummere, så var Jung talsmann for at vi alle har et stort potensial og en utviklingsmulighet om vi lytter til vårt indre og våger å følge våre indre impulser. Mens det ureflekterte mennesket gjerne vil holde seg til sin trygge arv, og strebe etter å få oppfylt sin arv i sitt liv og gjenskape sine forfedres samfunn og familieliv. Dette vil da gjelde alle de innvandrerne som kommer til Norge, dersom de ikke er villige til å ta et oppgjør med sine forfedres feilsteg. Det kan lett oppleves som en indre tvang etter å oppfylle sine egne ubevisste forestillinger, og i mine øyne er det dessverre mange muslimer som befinner seg her, som fange av sin autoritære arv, som de ikke våger å bryte med.

«Vandre mot Lyset»! Bekrefter Jungs teorier.

I nyere tid, har vi fått enda en kilde til synspunkter på oppbygningen av den menneskelige bevissthet gjennom det danske verket «Vandre mot Lyset!»(VmL) som også opererer med en tredeling av bevisstheten, som har svært mye til felles med Jungs. I VmL får vi en langt mer detaljert viten om hva de ulike delene inneholder, og om hvordan de fungerer sammen. VmL har den oppfatningen at Gud eksisterer, men det er på ingen måte nødvendig å være religiøs for å få utbytte av verket. Selv finner jeg bokens beskrivelse av bevisstheten meget givende og troverdig. I likhet med Jung, hevder VmL at vi mennesker har en

dagsbevissthet, som omfatter alle våre dagligdagse tanker og følelser, men som også mottar impulser fra vårt åndelige selv (analogt med Jungs selvet) og fra vårt lavere selv (analogt med Jungs underbevisstheten).

Det primitive mennesket lar seg styre av sine instinktive, nedarvede oppfatninger.

Det ureflekterte mennesket er ofte helt og holdent styrt av sitt underbevisste, altså sine instinkter og sin mere primitive selvoppholdelsesdrift. Et slikt menneske vil på ingen måte bryte med sine foreldres eller sine forfedres oppfatninger, selv om de er både primitive og brutale, fordi de har disse oppfatningene i seg som arv, og dersom de helt ureflektert lever ut disse instinktene, vil de bare få større og større makt over dem. Her har vi etter min mening forklaringen på hvordan primitive samfunn stadig reproduserer en grusom, menneskefiendtlig og autoritær religion og samfunnssystem. Lever man f eks i et diktatur uten å opponere mot det, vil man gi en arv til sine etterkommere som sier at diktatur er den beste måten å organisere et samfunn på. På samme måte vil ens syn på religion og oppfatning av Gud (Allah) være preget av det synet man gir sin tilslutning til. Barna (i f eks Iran) vil så vokse opp og ha et indre bilde av Allah som en brutal, hevngjerrig og blodig figur som blidgjøres av drap på frafalne og vantro. Om dette er riktig, så ligger det et enormt ansvar på oss foreldre i forhold til hva vi gir videre i arv til våre etterkommere.

Vårt åndelige selv: Sete for våre høyverdige, etiske idealer.

Men hva så med det høyere selv, det som kalles den åndelige personlighet i VmL? Denne delen av vår bevissthet gir oss impulser i retning av høyverdig etikk, ekte, dyptfølt kjærlighet, medfølelse og alt det vi i sivilisasjonen anser som høyverdige idealer. For den religiøse, vil det oppleves som at dette er vår guddommelige del, mens de lavere, astrale instinktene og selviske behovene tilhører vår jordiske arv. Men uansett religiøsitet eller ikke, så tror jeg kanskje de aller fleste mennesker, om de tenker seg grundig om og reflekterer over sine handlinger og sine motiver, vil måtte innse, at av og til får vi tankeimpulser av relativt primitiv art som kun tjener vårt ego, mens vi andre ganger får impulser av «edlere» slag, preget av ekte omtanke og kjærlighet til våre medmennesker. Vi lever alle i et spenningsfelt mellom ideell kjærlighet og primitiv egodrift. Det reflekterte innsiktsfulle mennesket vil lett kunne «avsløre» seg selv og se sine egne motiver i øynene. Mens det mere primitive mennesket, vil handle på impuls og som regel helt ureflektert føre videre sine forfedres religion og samfunnssyn, uten å være i stand til å hjelpe samfunnet fremover i en god retning.

Den frie viljen er en absolutt realitet!

Og i vårt høyere selv, ligger også den fullkomment frie viljen, som gjør at vi kan tenke og handle på tvers av alt det vi er opplært til, og finne vår helt egne vei, basert på våre egne ønsker og drømmer. Og en viktig påpekning til: Med denne artikkelen ønsker jeg IKKE å påstå at det alltid er riktig å opptre uselvisk og galt å opptre egoistisk, altså på en måte der man tilgodeser seg selv. Det kloke mennesket klarer godt å finne en balansert måte å reagere på i ulike situasjoner, og det som er viktig for meg å understreke, er at ingen har rett til å opptre uselvisk på vegne av andre eller med andres midler. Her har mange politikere syndet svært grovt i innvandringspolitikken. Den som vil være uselvisk og tilby mennesker i andre deler av verden sin uselviske hjelp, har kun rett til å gjøre det med sine egne midler. Å bruke samfunnets midler mot folkets vilje til å la folk fra andre deler av verden strømme inn å vårt land og nyte godt av de velferdsordningene nordmenn har utviklet gjennom eget arbeid, er etter min mening et grovt brudd med politikernes oppdrag som folkets representanter. De har IKKE rett til «uselvisk» bruk av samfunnets midler mot folkets vilje.

Om du gjerne vil vite mer om VmL, så har jeg skrevet en bok om verkets tilblivelse og innhold. Kan lastes ned gratis som pdf-fil.

Hvil i fred, Kurt Cobain!

De siste ukene har jeg vært helt utrolig opptatt av Nirvana og frontfiguren i bandet, Kurt Cobain, som døde så tragisk, bare 27 år gammel i 1994. Det hele begynte etter at jeg så en dokumentar på TV. og etter det har jeg trålet internett etter musikk, dokumentarer og intervjuer. Og musikken til Cobain, har surret rundt i tankene, jeg hadde nær sagt, både natt og dag. Og det er på ingen måte ubehagelig - snarere tvert imot. Det er en herlig følelse å gå rundt med musikk i sitt indre, i stedet for tanker som svirrer omkring sine bekymringer og problemer.

Det er en vanvittig energi i musikken, noen ganger rolig og melankolsk, andre ganger med fullt øs fra gitar, trommer og bass. Men dette er jo musikk for opprørske ungdommer - kan det være noe å høre på for en godt voksen mann? Joda, livsenergi har ingen alder, og dette er en type musikk som appellerte til meg allerede da Nevermind, gjennombruddsplata kom ut i 1991. Jeg har gått rundt og følt på en nesten ungdommelig energi den siste tiden.

Og allerede noen dager etter TV programmet hadde jeg en utrolig spesiell opplevelse i forhold til Kurt Cobain. Den offisielle forklaringen på dødsfallet, er at det var et selvmord. Og jeg som tror på livet etter døden, vet godt fra diverse

litteratur, at mennesker som har tatt livet av seg, kan komme inn i en fryktelig lidelsesfull tilstand, der tankene kretser omkring sin lidelse og sin død, og de kommer seg ikke videre i sitt liv, før den dagen inntrer da de skulle ha vendt hjem til de åndelige sfærer etter sin naturlige død av alderdom. En dag da jeg satte meg inn i bilen for å kjøre hjem etter jobben, kom jeg plutselig til å tenke på Kurt Cobain, og akkurat samtidig begynte en sterk energi å strømme gjennom kroppen min og ut av håndflatene, akkurat som om jeg ga noen en særdeles kraftig dose healing. Hva er dette for noe, tenkte jeg. Jeg har opplevd noe lignende noen få ganger i mitt liv før, og alltid har det vært i forhold til mennesker som har betydd noe veldig spesielt for meg. Hva skal jeg gjøre? tenkte jeg. Er det Cobains ånd som berører meg? Kanskje jeg skal be for han, for sikkerhets skyld?

Og så ba jeg en intens og kjærlig bønn om at Kurt, om det er slik at han lider et eller annet sted i universet, må få lindring for sine lidelser og finne veien hjem til sitt hjem i sfærene. Det føltes godt, inderlig godt, og energistrømmen fortsatte på resten av kjøreturen hjem. Men hva var det egentlig som var skjedd? Innbiller jeg meg virkelig at en bønn fra meg for den verdensberømte Kurt Cobain, virkelig skulle bety noe? Vel, det vet jeg ikke. Jeg ba nå i hvert fall, og så får det være hva det var. Og kanskje er det jeg selv som har hatt best effekt av denne sterke opplevelsen av helbredende energi? Faktum er i hvert fall at de siste ukene har gitt meg et enormt energiløft som jeg aldri i verden ville vært foruten.

Det er for øvrig en viss usikkerhet knyttet til Kurts selvmord, og mange spekulasjoner rundt dødsfallet finnes på internett. Det er skrevet bøker og laget filmer der det påstås at Kurt døde som en følge av en konspirasjon iscenesatt av hans kone, Courtney Love, og det er faktisk ikke helt urimelig, om man tolker hendelsene før Kurts død inn i et bestemt mønster. Love hadde alt å vinne på at Kurt døde, og inntektene etter hans død har vært enorme. Men etter å ha studert både filmer, artikler og bøker, har jeg selv trukket den konklusjonen at Kurt Cobain avsluttet sitt eget liv, delvis ved hjelp av en overdose heroin, dels ved en hagleladning gjennom hodet. Han hadde riktignok et vanvittig høyt nivå av heroin i blodet da han ble funnet, og noen hevder at han ikke ville vært ved bevissthet og ikke ville ha klart å avfyre haglen. Mens andre hevder at han hadde utviklet så stor toleranse for heroin, at han tålte mer enn de aller fleste.

Det er dessuten åpenbart at han hadde en dødslengsel som han hadde levd med siden han var gutt, og hans første selvmordsforsøk skjedde da han var helt ung. Det er noe desperat, vilt og ukontrollert ved Kurts musikk, og han stred åpenbart med store, indre demoner og selvdestruktive drifter hele sitt liv. Musikken har en undertone av melankolsk tristhet, som delvis overdøves av en vanvittig livsenergi og skaperkraft. Slik enormt sterk energi, kan lett vendes innover og

bli destruktiv dersom man ikke finner den rette balansen mellom sitt liv og sitt geniale talent. Må Kurt Cobain hvile i fred.

Hvorfor kunne ikke Jesus frelse oss ved å dø av alderdom og deretter stå opp igjen?

Vi nærmer oss påskehøytiden og Jesu lidelse og død på korset. For kristne over hele verden anses dette mordet og Jesus gjenoppstandelse som selve frelsesgjerningen som skal redde hver den som tro fra fortapelsen.

Selv har jeg ofte undret meg om flere aspekter ved dette grusomme drapet. Var virkelig Gud involvert i planleggingen av korsfestelsen? Hva da med hans eget bud, du skal ikke drepe? Om Gud var medarrangør til at Jesus skulle korsfestet, da har han jo bidratt til å gjøre de som utførte drapet og hang Jesus opp på korset til drapsmenn? Og Gud må jo da sies også å ha vært medvirkende til at Jesus ble drept. Er det noen ganger riktig å drepe og noen ganger galt. Står Gud for relativisme i forhold til sine egne bud?

Korsfestelsen – verdenshistoriens mest brutale og nedrige avlivningsmetode.

De som tror på den tradisjonelle kristendommen, hevder at korsfestelsen av Jesus var den ultimate frelsergjerningen, en kjærlighetsgjerning for hele menneskeheten. For en som liker å kalle en spade en spade, er det veldig vanskelig å få øye på kjærligheten i denne grufulle hendelsen. Jeg mener, korsfestelsen må vel anses som kanskje verdenshistoriens aller mest brutale og nedrige avlivingsmetode. Hvilken kjærlighet kan ligge bak dette mordplottet? Guds kjærlighet til Jesus? Men Jesus var jo Gud selv, sier de kristne, så han ofret i realiteten seg selv. Hmm, da var altså korsfestelsen et selvmord? Enda mer besynderlig. Gud begikk selvmord i den nye pakt med menneskene for å rense dem for den synd som gjorde at Gud ikke kunne vedkjenne seg dem?

Var det grusomme mordet på Jesus det eneste Gud kunne komme på?

Nei, det var Jesu (Guds) kjærlighet til menneskene som gjorde at Jesus måtte korsfestes, sier man. Jesus ofret seg frivillig for å redde oss. Og det er jo helt riktig at det må kalles en kjærlighetsgjerning når et menneske ofrer sitt liv ved å redde andre, f eks ved å svømme ut og redde en som holder på å drukne, men selv mister livet. Da skjønner vi alle at det ligger en kjærlighet bak. Men det er det jo ikke drukningen som er så kjærlig, det er det at man redder et annet liv. Men var det virkelig noen som var i fare da Jesus ble hengt opp på korset og måtte henge der i timevis for å lide en langsom, smertefull død? Reddet han noen som var i akutt livsfare? Vel, de kristne påstår jo at hele menneskeheten

var i stor livsfare fordi Gud ikke lenger kunne utholde våre synder. Så Gud, som har så stor kjærlighet for menneskene, han var villig til å få sin sønn myrdet? Han fant virkelig ikke noen annen måte å redde oss på? Eneste løsningen var at Jesus måtte dø?

Hvorfor kunne ikke bare Jesus få dø av alderdom og så stå opp fra de døde?

Det er fryktelig vanskelig å forbinde en korsfestelse med en selvoppofrende redningsdåd. Kan døden medføre kjærligheten. Nei, det er ikke døden som fører til kjærligheten, det er oppstandelsen som fører til kjærligheten, får man høre. Men dersom døden ikke er noe poeng i denne historien, hvorfor kunne ikke da Gud bare vente til Jesus døde av alderdom, for deretter å stå opp fra de døde og således reddet menneskeheten fra undergangen? Ja, se det må vel være det store tusenkroners spørsmålet. Dersom Gud kun trengte at Jesus sto opp fra de døde, men overhodet ikke hadde bruk for selve ofringen av Jesus, så kunne jo Jesus få leve i fred og så dø som en gammel mann? Kan noen svare på det? Hvorfor var det så nødvendig å påføre den stakkars mannen Jesus all denne forferdelige lidelsen?

Det maktfulle rådet av skriftlærde fryktet å miste sin makt.

Her tror jeg den offisielle kristendommen fullstendig mangler svar. Det synes helt åpenbart at i dette dogmet så spiller lidelse og død en stor rolle. Det er nesten så de kristne gjennom historien har hengitt seg til en form for makaber dyrkelse av mishandlingen og mordet på en stakkars uskyldig mann. Sannsynligvis døde Jesus av helt andre grunner. Det maktfulle jødiske presteskapet så åpenbart Jesus som en stor trussel for deres egen makt. Hadde Jesus fått lov til å holde på med sin forkynnelse og samle stadig flere tilhengere, er sjansen stor for at hele presteskapet ville blitt veltet og fratatt sin makt. Det ville de selvsagt ikke tillate, og dermed så de bare en eneste utvei for å forhindre det: Jesus måtte likvideres. Og da det gikk så mange rykter om at Jesus ville gjenoppstå fra de døde, sørget en av rådets medlemmer for å få Jesus gravlagt på et sted han hadde full kontroll over liket: I sin egen hage i den steinhulen som etter planen en dag skulle bli hans eget gravsted. Disse hendelsene forteller også evangeliene om. Josef av Arimatæa het mannen som klarte å innbille Jesu disipler at han ville passe på den døde Jesus av godhet. Men i nattens mulm og mørke, stjal han den døde Jesus sitt legeme og gravde det ned i en fjern del av sin store hage. Og da Maria Magdalena og noen av disiplene kom for å se til den døde Jesus, så fant de graven tom. Ikke fordi Jesus hadde stått opp fra de døde, men fordi liket var stjålet! Og det ble aldri funnet igjen! Og slik oppsto den falske historien om Jesu oppstandelse i sitt fysiske legeme.

Jesus viste seg for disiplene i sitt åndelige, udødelig legeme.

Men viste ikke Jesus seg for disiplene, da, slik han hadde lovet? Jo, for å styrke sine tilhengere, som var nedbrutt av sorg og savn, viste Jesus seg i sitt åndelige legeme, den udødelige delen av oss, som lever videre etter døde, for å gi dem styrke til å fortsette å bre Jesu budskap om den kjærlige Gud, som elsker alle like høyt, og som alle kan be til fra hjertet. Slik fortelles det i den kilden jeg tidligere har fortalt om i tidligere artikler, Vandre mot Lyset!

Den skriflærde Saul av Tarsus – Paulus – diktet opp soningslæren.

Men hvordan i all verden oppsto soningslæren og troen på at menneskeheten ble frelst ved Jesus død og oppstandelse? Til det vil jeg svare: Er det ikke forunderlig hvor utrolig stor likhet det er mellom de gamle jødenes hyppige dyreofringer og troen på at Jesus også var et offer til Gud? Det ligger snublende nær å anta at en av de jødiske skriftlærde, som etter hvert skjønte hvor grufullt rådet hadde opptrådt overfor Jesus, og egenmektig redefinerte hendelsene slik at de kom langt bedre ut for de skriftlærde. Og denne mannen het Paulus. En jødisk skriftlærd som startet sin karriere med å bekjempe og utrydde de kristne, men som etter hvert ble betatt av Jesu vakre kjærlighetslære og selv begynte å grunne på hva som kunne være den dypere mening med Jesu død. Og slik skapte Paulus troen på at Jesus døde for våre synder.

Ingenting ved Gud kan forstås ved å tenke logisk, sies de kristne ofte. Jeg tro det er motsatt. Det at et religiøst dogme fremstår som fullstendig ulogisk for et vanlig tenkende menneske, er det aller beste bevis for at Gud neppe har hatt noe med det å gjøre. Det som kjennetegner det som stammer fra Gud, er en krystallklar og guddommelig logikk, så åpenbar at selv et barn vil forstå det.

God påske, alle sammen!

Mitt forhold til religion

I dag fikk jeg lyst til å skrive litt om hvordan jeg har det i forhold til religion. De som har lest det jeg har skrevet før, vet sikkert at jeg selv har en religiøs tro, men at jeg er en stor motstander av sammenblanding av religion og politikk. Dessuten er jeg innbitt motstander av at noen bruker sin egen religion til å legge begrensninger på andres liv eller påtvinge dem religiøse trospåbud.

I Norge har vi kommet et langt stykke på vei til å skape en velfungerende sekulær stat, men som alle vet så er det ikke slik alle steder i verden, og gjennom innvandringen til Norge har vi fått mange nye landsmenn som er tilhengere av sin religion på et nivå vi i Norge har lagt bak oss. Selv var jeg i sterk opposisjon

til kristendommens makt til å undertrykke som ung, og jeg er selvsagt ikke mindre i opposisjon når islam brukes på samme måte i dag.

Men det er ikke det jeg har på hjertet i dag. I diskusjoner med ikke-troende, og også en del veldig konservative kristne har jeg oppdaget at mange har den oppfatningen at det å tro innebærer å slutte seg til en religion og tro på absolutt alt det den inneholder, både i skrift og forkynnelse. For meg fremstår dette som et helt urimelig og alt for bastant krav. Det som litt foraktelig kalles teistisk cherry-picking er i realiteten noe enhver kristen person gjør i større eller mindre grad. De som kjenner det nye testamentet, vet at tekstene både peker i ulike retninger, er inkonsekvente og noen ganger direkte selvmotsigende.

Ut fra tekstene, skapte de gamle kirkefedrene visse læresetninger som dannet grunnlaget for den tidlige kristendommen, men selv ikke disse læresetningene finner man egentlig en sikker og entydig basis for i skriften. Treenigheten nevnes f eks overhodet ikke av Jesus, men Jesus kaller seg selv for Guds sønn. Men det er samtidig tydelig at Jesus oppfattet Gud som alle menneskers far, og således må han ha betraktet seg selv som vår bror. Dette viser han tydelig i bønnen «Fader vår».

Ved å kalle bønnen til Gud for «Fader vår» og ikke «Fader min» viser Jesus tydelig at han anså seg som stående på like fot med alle mennesker - som en av oss. Det er vanskelig å finne noe i evangeliene som tyder på at Jesus hadde den oppfatningen at han var Gud selv som inkarnerte som menneske. Det synes for meg som noe kirkelederne kom frem til på egen hånd, helt uten grunnlag i skriften. Og med «den hellige ånd» er jeg personlig sikker på at Jesus refererte til «Guds tanke» som man må tro har en styrke av guddommelige dimensjoner.

Og så kan man jo spørre: Har en troende i dag noen mindre rett enn en forsamling menn som levde 3-400 år etter Jesus, til å reflektere over skriften og selv finne ut hva man mener er mest sannsynlig ut fra Jesu egne utsagn? Nei, selvsagt ikke. Tvert imot, vil jeg si. De som medvirket til at historiene om Jesus ble gjenfortalt på folkemunne og senere nedskrevet og tolket, var bare vanlige mennesker som oss selv, og om man studerer denne prosessen nærmere, oppdager man fort en mengde mulige feilkilder.

Jeg er ganske sikker på at troen på både jomfrufødselen, soningsdøden og den fysiske oppstandelsen ble til på omtrent samme måte som treenigheten, som en teori blant tilhengerne av Jesu lære. Jeg tror ikke noe av det stammer fra Jesus selv. Men det står da noe om dette i evangeliene, kan man innvende. Joda, men selv før evangeliene ble nedskrevet ble de utsatt for påvirkning av andre menneskers tanker, og det som fant veien inn i og ble en del av fortellingene ble også med da de ble nedskrevet og medregnet som Jesu egne ord.

Senere skulle de gamle kirkelederne bli enige om hvilke evangelier som skulle regnes som ekte og hvilke som skulle forkastes, og utvalgte fire stykker ut fra utallige, og så ble disse utsatt for endringer, tilføyelser og strykninger for at de skulle samsvare best mulig.

Men man klarte ikke helt å samkjøre dem så godt at ingen «kameler» ble oversett: Et sted bekrefter Jesus at «Gud er en». Litt vanskelig å få til å stemme overens med treenighetslæren, kanskje? Et annet sted sier han at «Gud trenger ikke ofre, han trenger barmhjertighet». Litt merkelig sagt av en mann som snart skulle bli verdenshistoriens aller største offer? I begynnelsen av et av evangeliene, står også en lang stamtavle som skal bevise at Jesus er av Davids ætt. Men merkelig nok slutter den med følgende: «Josef, mannen til Maria». En meningsløs ættetavle. Hadde den sluttet med «Josef, far til Jesus» hadde den hatt mening, og etter min mening var det det som garantert sto i originalversjonen. Men det måtte endres for å ikke stride mot jomfrufødselen.

Som man ser, finnes det mange svært gode grunner for enhver tilhenger av Jesus til å reflektere helt fritt over hva det er i evangeliene som stammer direkte fra Jesus selv og hva som har andre opprinnelser. Jeg har selvsagt full respekt for dem som slutter seg til de offisielle dogmene, men selv gjør jeg altså ikke det. Og det ligger jo i ordet «tro» at man må jo tro for å ha en tro. Man kan ikke tvinge seg selv til tro. Tror man ikke på jomfrufødsel så tror man ikke på det. Så enkelt er det. Tro er ikke som å melde seg inn i et politisk parti, det man må godta hele partiprogrammet selv om man er uenig i noe.

Det er jo også et stort spørsmål hva helvete egentlig var, og hvem som vil få evig liv og hvem som vil havne i lidelse. Selv finner jeg det absolutt uforenlig med Guds kjærlige vesen at han skulle ha opprettet et helvete for å straffe de ikke troende. Jeg heller mer til teorien om at de som lar sitt liv styre av ondskap, selv etter døden trekkes til det onde og ikke makter å løsrive seg for å vende hjem til sine himmelske boliger. Derfor advarte Jesus så kraftig han kunne mot at mennesker gjennom syndig livsførsel også etter din død ville plages av det onde i sitt sinn. Og det finnes flere eksemplet på at Jesus ikke anså at det er troen som vil dømme oss, men våre tanker og gjerninger. Og i Bergprekenen gjør han det helt klart at himmelriket hører langt flere til, og at det overhodet ikke baserer seg på å ha riktig tro!

Jesu vakre kjærlighetsbudskap slutter jeg meg selvsagt fullt og helt til. Essensen i hans forkynnelse er læren om vår kjærlige far som vi kan kontakte direkte gjennom bønnen, og om vi vil følge Gud må vi ikke bare elske vår neste som oss selv - Jesus ber oss om intet mindre enn at vi skal elske, tilgi og be for også våre fiender.

Særlig dette siste var et revolusjonerende budskap i et samfunn der det å søke hevn var en selvfølge, og det strider voldsomt mot den «Gud» det gamle testamentet forteller om, som var både hevngjerrig, blodtørstig og krigersk. Jesus sto i kraftig opposisjon til det maktfulle jødiske presteskapet, som hadde tilrevet seg monopol på all religionsutøvelse og som tvang på befolkningen en hel lengde påbud og forbud som regulerte strengt alle forhold som gjaldt Jahve. Opp mot dette satte Jesus det personlige gudsforholdet og lærte menneskene at Gud kunne kontaktes gjennom bønn direkte fra den enkelte og at han alltid besvarer en bønn fra hjertet fra både den fattige, den syke og den utstøtte, for i Guds øyne er vi alle likeverdige.

Dette budskapet var selvsagt voldsomt provoserende for presteskapet, som så sin makt alvorlig truet av Jesu lære. Og vi vet alle hvordan det endte. Det mektige rådet av skriftlærde bestemte seg for å drepe Jesus, for å sikre sin egen makt. Og Jesus skjønte at hans dager var talte, men han forsøkte ikke å rømme for å unnslippe døden. Nei, Jesus var ingen veik feiging, han gikk dine drapsmenn i møte og overga seg frivillig. Og ved sin handling viste han for all verden at hans budskap var langt viktigere enn ett menneskes liv, og selv i døden praktisere han sitt eget budskap fullt ut da han tilga sine drapsmenn før han utåndet!

Selv holder jeg meg til det gudsforholdet Jesus lærte oss: Det personlige forholdet der man kan kontakte Gud i bønn. For meg er dette det eneste varige, sikre og sterke trosgrunnlaget som er upåvirkelig av både autoritære religiøse ledere, skrifter av mer eller mindre sikkert innhold og menneskeskapte dogmer. Den blinde, underkastende troen der man setter andres sannheter over sin egen, er i realiteten livsfarlig, for bare sånn kan man få folk til å gå mot sin egen samvittighet. Den blinde troen uten egen refleksjon er det alle autoritære ledere ønsker, og den selvstendige tanke er det de frykter - men som Gud elsker! Du skal ikke forstå, du skal tro fikk vi høre i min barndom. Det du ikke forstår bør du heller ikke tro, er min mening.

Jeg har forøvrig en webside der jeg skriver om min aller største inspirasjonskilde når det kommer til tro, nemlig det danske verket Vandrer mod Lyset!

Når historien og nye erkjennelser innhenter troen.

Det er julaften formiddag når dette skrives, og gode dufter, forventninger og glede fyller heimen. Julepynt, julelys, juleduker og juledekorasjoner er satt frem, og lysene gir gjenskinn i glitrende barneøyne.

Selv om den kristne tro er på stadig tilbakegang i vårt land, så feirer likevel de aller fleste av oss julen i overensstemmelse med våre foreldres og slektens

tradisjoner. Vi vil helst ha det slik, helt uavhengig av om vi tror eller ikke tror, eller hva vi tror på. Flere og flere kaller seg kultur-kristne, og med det menes tydeligvis at de ikke har noen personlig kristen tror, men ønsker å holde fast ved de tradisjonelle kristne høytidsfeiringene. Et greit standpunkt synes jeg.

Selv har jeg en religiøs tro, men står egentlig ganske fjernt fra den tradisjonelle kristne dogmetroen. Jeg feirer mer enn gjerne jul med familien, men kan ikke akkurat si at det er Jesu fødselsdag som står i sentrum for feiringen. Og egentlig er det ganske merkverdig at noen i det hele tatt feirer julen som en bursdag for Jesus. Sannsynligheten taler sterkt for at Jesus ikke ble født på julaften og at hele historien om fødselen i Betlehem, hvor vakker og betagende den enn er, kun er et oppdiktet eventyr. Nyere forskning viser at folketellingen ikke fant sted slik evangelistene antok, og sannsynligvis er fødselen satt ca fem år for sent. Han som etablerte tidsregningen, glemte å telle med en konge. Og Jesus ble sannsynligvis født i foreldrenes hjem, slik skikken var på den tiden.

Å drikke jol har tradisjon langt tilbake til før kristendommen kom til Norden. Ved et stille kompromiss smeltet den gamle julefeiringen sammen med feiring av Jesu fødselsdag, og den dag i dag er julens tradisjon en blanding av hedenske og kristne skikker.

Julen er altså en feiring som kun opprettholdes av at vi lar fornuften fare, og lar tradisjonene fortsette å leve sitt eget liv helt uavhengig av historiske fakta. Det ville kanskje vært mer gledelig for de som virkelig tror, om vi kunne samle oss om å minnes Jesus i hans tyngste stund på jorden? Da hans selvoppofrende anstrengelser medførte at han møtte døden. Han som hadde viet hele sitt liv til å støtte de syke, fattige og utstøtte, som fortalte folket at alle har en direkte kontant med Gud gjennom en personlig bønn, som sto i konstant opposisjon til det maktfulle presteskapet, han ble takket av menneskene gjennom verdenshistoriens kanskje aller mest brutale avrettelsesmetode - korsfestelsen.

I ettertid kom en jødiske skriftlærd, Saul av Tarsus, på den ideen at det slett ikke var menneskene som sto ansvarlig for det brutale mordet på Jesus, men at det kanskje kunne være det ultimate offeret i Guds regi for å gjenopprette menneskene fra synden? Og den læren fikk utbredelse blant de kristne, som var flasket opp med offertanken, og stadig ofret dyr til Guds ære og brant deres blod slik at den brente blodstanken kunne gi Gud velbehag.

I vår tid er det kanskje på tide at vi gjennomtenker også dette dogmet på en fordomsfri måte og ser at hele offerideen har meget lange tradisjoner i menneskenes historie. Og vi ofret ikke kun dyr - menneskeofring var også utbredt i mange tidligere kulturer. Så Jesus er på ingen måte den første menneskeofringen som har funnet sted - om vi da skal tro på dogmet. Personlig

finner jeg det meningsløst at Gud liksom skal ha stått bak og arrangert komplottet som førte til mordet på Jesus. Da er jo Gud medskyldig i mord. Helt utenkelig i mine øyne. Like usannsynlig som at Jesus ble født av en jomfru. Josef var altså ikke god nok som far? Det tror jeg ikke.

Men la meg nå ikke ødelegge julefeiringen! Nyt stemningen, god mat og drikke, gaver og julemusikk, og hyggelig samvær. Og la oss også tenke på alle dem som ikke er sammen med noen i jula, de som er syke, fattige eller lever i krig. En jul med fokus på dem vi føler medfølelse med vil være en julefeiring som er absolutt i Jesu ånd, for hans kjærlige tanker omsluttet alle og han var de svakestes venn og beskytter. Slik kan vi likevel få en verdig julefeiring! Med ønsker om fred og kjærlighet for alle på jorden!

Tro kan gi styrke til menneskets rett til en fri tanke!

Det er alltid veldig gledelig for religiøst interesserte når mennesker som har erfaring med religiøs tro forteller om sine opplevelser. Det burde i hvert fall være det. I så måte håper jeg så mange som mulig leser artiklene til Cemal Knudsen og Shurika Hansen her på Resett. (Som ble holdt som foredrag foran stortinget på Ateismens dag). De aller beste argumentene mot autoritær religiøs praksis kommer som regel fra dem som har opplevd den kontrollerende og undertrykkende religionen på eget sinn, for ikke å si egen kropp.

La meg først som sist klargjøre mitt eget ståsted. Jeg tror at Gud eksisterer, og at ulike utsendinger fra Gud har inkarnert gjennom historien for å forsøke å åpenbare Guds egentlige natur for menneskene. Noen av disse tror jeg var Buddha, Jesus, Muhammed, Luther og mange andre. Felles for alle disse som nær som for en, var at de alle mer eller mindre feilet i sin misjon. For meg er det åpenbart at den som kom aller nærmest å vise oss Guds sanne ansikt, var Jesus. Han var alltid konsekvent i sin forkynnelse og levde sitt liv i fullkommen harmoni med sin egen lære. Han søkte aldri noe for egen del, higet ikke etter makt, men fremsto som alle utstøttes og undertryktes forsvarer mot det religiøse maktapparatet. Hans sinn var kjærlig og rent, og han utnyttet aldri sin makt over sine tilhengere, men løftet frem både kvinner og barn og ga dem en plass i sin krets.

Hele Jesu livslevned står i sterk kontrast til Muhammeds, som i yngre år fremsto som en spirituell religiøs reformator, men som dessverre i sine senere år fullstendig falt for mørkets makt og ble en krigsherre som førte krig mot sine motstander, oppfordret sine tilhengere til å drepe sine fiender, og hans appetitt på kvinner ble visstnok umettelig.

Hverken evangeliene eller koranen ble nedskrevet mens Jesus eller Muhammed levde, og begge skrifter bærer preg av å være en blanding av Lys og Mørke, kjærlighet og menneskelige misforståelser. Men der Jesus aldri oppfordret sine tilhengere til vold, er det åpenbart at det gjorde Muhammed, og det har etter min mening satt sitt preg på deres tilhengeres tro og gjerninger i all ettertid. Så vidt jeg oppfatter muslimer, kan de deles opp i grovt sett to kategorier: De som lar seg inspirere av den spirituelle læren til Muhammed, om fred og kjærlighet, og de som bygger på krigsherren Muhammeds lære som oppfordrer til religionskrig, drap og utryddelse av de vantro.

Jeg ser at Cemal er overbevist om at Gud kun er en menneskeskapt figur, men i mine øyne synes det helt usannsynlig at milliarder av mennesker gjennom mange tusen år har latt seg narre til å innbille seg at det finnes en guddom, på helt falske premisser. Den enorme utbredelsen av troen i ulike former, er etter min mening et godt bevis på at det virkelig finnes en høyere makt, som mange mennesker har gjort seg erfaringer med på et indre intuitivt plan. Det som er menneskeskapt, etter min mening, er det bildet av Gud som til ulike tider har vært rådende blant menneskene. Det er lett å forstå at mennesker med stort frihetsbehov og som har vokst opp under en sterkt undertrykkende og voldelig utgave av islam ikke ser en annen løsning enn å fullstendig ta avstand fra både at Gud eksisterer og alt som vedrører islam. Undertrykkelsen har åpenbart vært så massiv, friheten til selvstendig tenkning så liten og den sosiale kontrollen så sterk, at behovet for total avstandstaging er altomfattende.

Men er det ikke ganske åpenbart at primitive mennesker, med liten evne tvil innlevelse, liten kjærlighetsevne som samtidig er strenge og tradisjonsbundne, vil skape et gudsbilde som er preget av sin egen personlighet og egne begrensninger? De primitive og uutviklede menneskene som levde for mange århundrer siden, skapte primitive religioner, der det inngikk både menneskeofring og påbud om å drepe og utrydde sine fiender. Og i det gamle testamentet kan man finne ganske detaljerte regler for når det er riktig å steine folk, ja til og med sine egne barn, om de er ulydige. Man finner mange felles trekk i GT og koranen, og det er jo helt riktig når noen sier at kristendommen til tider har vært like voldelig og brutal som islam. Men det gamle testamentet er jo egentlig ikke kristendom, men jødenes gamle religion. Og i den sammenhengen må man ikke glemme at Jesu lære, uansett hva som tillegges Jesus om at han var sendt for å oppfylle den gamle lære, var et voldsomt oppgjør med den gamle jødiske læren i GT. Der jødenes lære var øye for øye og tann for tann, erklærte Jesus det motsatte, nemlig at man ikke skulle søke hevn, men tilgi, elske sine fiender og søke fred med dem. Når Jesu tilhengere ikke har klart å leve opp til Jesu høye standard gjennom århundrene, er det ikke Jesu ansvar, for

kristenheten har ofte handlet fullstendig på tvers av det Jesus oppfordrer oss til. Dette står helt i motsetning til Muhammeds lære, der de som går inn for og praktiserer vold, terror og drap på vantro, ikke handler på tvers av Muhammeds lære, men de oppfyller hans krav til sine tilhengere fra hans periode som voldelig krigsherre!

Kristendommen har utviklet seg enormt i løpet av de siste århundrene. Jeg tør påstå at det som har foregått, er at kristendommen har blitt ført nærmere og nærmere til Jesu opprinnelige lære. Stadig nye generasjoner har renset kristendommen for menneskeskapte misforståelser og ukjærlige læresetninger. I vår tid fremstår den norske kirke både som tolerant og inkluderende, og selv om mange frikirkelige miljøer henger fast i gamle dogmer, er kirken blitt stadig mer frisinnet og forståelsesfull overfor mennesker av ulik legning og orientering. Men kirken mangler fremdeles å ta det siste skrittet mot fullstendig frigjøring fra ulike menneskeskapte misforståelser. Den Norske Kirke står fremdeles for en type religion som ikke verdsetter eller oppfordrer til fullstendig frihet for tanken, men de krever tilslutning til visse dogmer for at man skal kunne regnes som en kristen. Og fremdeles gjelder det gamle, ukjærlige dogmet om at du må tro at Jesus døde på korset for våre synder, og gjør du ikke det, vil du lide evig i helvete. Dette dogmet er etter min mening et overgrep mot menneskets frie tanke, og er ikke i overensstemmelse med Guds kjærlighet. I mine øyne er vår frie tanke og frie vilje den aller største gaven fra Gud, og han simpelthen elsker at vi benytter oss av tankens frihet. Her har kirken fremdeles en vei å gå før deres forkynnelse er i overensstemmelse med Guds sanne vesen.

Islam har en langt, langt vanskeligere vei å gå for å nå frem til en fullstendig aksept av menneskets gudegitte rett til å tenke fritt og handle deretter. Kristendommen ligger flere århundrer foran i utviklingen mot en human og tolerant tro, som ikke dømmer og ikke undertrykker noen. Det er vanskelig å se for seg hvordan en lignende utvikling skal kunne foregå innen islam, men helt uten forkleinelse for muslimer som har blitt ex-muslimer, så tror jeg ikke det er fra ateistene at utviklingen av islam vil komme. All historisk erfaring tyder på at det er innen den enkelte religion at det kommer fremsynte og kloke reformatorer som kjemper igjennom en modernisering av troen. Og det tror jeg må skje i et muslimsk land, og reformatoren vil ganske sikkert komme fra en familie og slekt som praktiserer den spirituelle utgaven av Muhammeds lære på en tolerant og liberal måte. Om et usedvanlig klokt og fremsynt menneske med egenskaper langt ut over det vanlige vokser opp under slike, gunstige forhold, vil han kunne oppnå den nødvendige personlige og guddommelige styrke til å reformere islam og til å vinne et stort nok antall tilhengere til å velte det maktfulle presteskapet i sitt land. Og om først presteskapet i ett land veltes, vil folk også i andre land ta

etter og kreve det samme; Frihet i tro og gjerning. Men dette er altså min egen visjon, men den bygger på historien og den utviklingen kristendommen har vært gjennom.

Ikke så mange i Norge vet at et lignende forsøk på å reformere kristendommen fant sted i Danmark for omtrent 100 år siden. Den danske kvinnen Johanne Agerskov og hennes mann Michael Agerskov mottok et guddommelig budskap gjennom en religiøs åpenbaring, og det ble nedskrevet og utgitt i boken «Vandrer mod Lyset!» (VmL). Boken er oversatt til norsk og er godt kjent i Danmark, særlig etter at en danske kirketjener, Steen Riebers, ble oppsagt fordi han erklærte sin tilslutning til verket. Men verket er dessverre ennå lite kjent i Norge, og det har jeg personlig forsøkt å gjøre noe med ved å skrive en bok om det. Den kan lastes ned gratis som PDF-dokument på min webside www.vandrermotlyset.net VmL har som mål å føre kristendommen tilbake til Jesu opprinnelige lære, og samtidig forklares mange hittil «uforståelige» gåter i menneskehetens historie. Jeg kan varmt anbefale boken for alle søkende, religiøse mennesker.

Det som tiltaler meg aller mest i Vandre mot Lyset!, er det bildet av den kjærlige og tilgivende Gud som presenteres, og den friheten Han gir menneskene til å leve sine liv etter egen beste overbevisning. Ingen religioner har noen forrang hos Gud, men alle har frihet til å praktisere sin egen religion, så lenge de søker etter det gode i sin tro, og ikke utøver tvang og troskrav til sine medmennesker. I følge VmL er alle religioner en blanding av lys og mørke og det er opptil oss mennesker å søke etter gullkornene i vår egen tro og forkaste mørket. Som tilhenger av VmL opplever jeg at jeg har fullstendig frihet til å tro eller ikke tro akkurat som jeg selv bestemmer. Min tanke er fullstendig fri, og Guds ønske for oss, er kun at vi søker det gode og alltid etter beste evne gjør det som vi etter aller beste vurderingsevne mener er riktig, ifølge vår samvittighet. På denne måten gir en tro som dette en stryket tillit til seg selv, sin egen frie tanke og ens guddommelige rett til å handle etter egen overbevisning. VmLs viktigste budskap er at vi aldri bør handle mot vår egen overbevisning, og ikke la andre få makt over våre tanker. Tanken er fri! Og så kan man jo si: Dersom et menneskes aller beste overbevisning tilsier dem at Gud ikke finnes, ja, så tror jeg Gud vil akseptere det uten problemer. Men Han slutter aldri å tro på oss. Og finnes Han, så gjør han jo det uansett hva vi tror, og omvendt.

Hvor stor er egentlig forskjellen mellom muslimer og kristne i samfunn på omtrent samme utviklingsnivå?

Sett fra et moderne vestlig demokrati, kan det se ut som om stort sett hele den muslimske verden mer eller mindre har stagnert i utvikling.

Nå er sikkert bildet mer nyansert i virkeligheten, men det endrer ikke på at det ikke finnes et eneste muslimsk demokrati, ingen muslimske land med full ytringsfrihet eller med et høyt utviklet teknologi- og utdanningssamfunn. Har det i det hele tatt kommet en eneste Nobelpris-vinner i kjemi, fysikk, matematikk, medisin osv fra et muslimsk land?

Jeg har noen ganger diskutert dette fenomenet med muslimer, og ingen har hittil hatt noen god forklaring på dette fenomenet. En del norske islam-kritikere mener nok at de har det rette svaret: Det skyldes religionen islam. Dette benektes selvsagt på det sterkeste av muslimer, men faktum er etter min mening at man på ingen måte kan se bort fra at Muhammeds lære i hvert fall er medskyldig i mye av den elendigheten som preger mange muslimske land i dag. Men hvorfor har ikke alle muslimske land forlatt den mest primitive delen av Muhammeds lære og heller sluttet seg til den spirituelle delen av hans forkynnelse?

Det er en kjent sak, eller det burde i hvert fall være det, at Muhammeds siste år var preget av hans rolle som maktfull politisk leder og krigsherre, som ledet sine tilhengere i krig og drap på sine motstandere. Dessuten synes han å ha gitt sin tilslutning til svært primitive kulturtradisjoner (eller bør det kalles ukultur?), grov kvinneundertrykking, brutale avrettingsmetoder og et rettsløst samfunn, der frafall fra hans religion var ensbetydende med dødsstraff. Vi finner den samme primitive troen i Det Gamle Testamentet. I tredje Mosebok krever f eks ”Gud” at alle som spotter ham skal steines:

”16 Og den som spotter Herrens navn, skal dø; hele menigheten skal steine ham. Enten han er innflytter eller født i landet, skal han drepes når han spotter Navnet. ”

I motsetning til dette har vi kristendommens sentrale skikkelse, Jesus, som sto for det motsatte av både Muhammed og GT, både i teori og praksis. Jesus søkte aldri makt, oppfordret aldri sine tilhengere til vold, tok både kvinner og barn inn i sin indre krets og ga verden et helt nytt og revolusjonerende budskap. Det samfunnet Jesus levde og underviste i, var nok på de fleste måter svært likt det samfunnet Muhammed virket i. Fra det gamle testamentet vet vi at svært primitive avrettingsmetoder, som steining, var utbredt i det gamle jødelandet, og kvinnenes stilling var nok ikke særlig mye bedre enn hos Muhammed. Vi kan lese oss til i GT om kvinners svært svake stilling og om hvordan de f eks ble oppfordret til å gifte seg med sin voldtektsmann, for ikke å bringe skam over familien.

I femte Mosebok kan vi lese følgende: ”28 Om en mann treffer en jente som er jomfru og ikke er lovet bort, og han forgriper seg på henne og ligger med henne, og de blir oppdaget, 29 da skal mannen som lå med jenta, betale hennes far femti shekel sølv. Hun skal være hans kone fordi han krenket henne, og han får ikke skille seg fra henne så lenge han lever.”

Dette sitatet fra Det Gamle Testamentet kan sikkert også bidra til at de som bekjenner seg til den kristne tro bør innse at de ikke har særlig grunn til å være alt for kjepphøye når det kommer til primitive trekk i deres religion:

”23 Om en mann treffer en ung jente i byen, en jomfru som er lovet bort til en annen mann, og han ligger med henne, 24 da skal dere føre begge to til byporten og steine dem i hjel,…”

Jesus var i sterk opposisjon til det religiøse maktapparatet, sympatiserte med de svake og undertrykte og oppfordret folk til å trosse maktapparatets strenge påbud og forbud, men heller be direkte fra sitt hjertes dyp til Gud. Jesus stod for humanisme og likeverd, og ba israelittene om å ikke søke hevn, men tilgi og elske sine fiender.

Kort sagt kan vi nok si at Jesus brakte sitt samfunn en helt ny lære basert på kjærlighet og tilgivelse, mens Muhammed synes å ha gått inn for sitt samfunns krigerske, kvinneundertrykkende og voldelige tradisjoner, og integrerte dem inn i sin religion.

Men hvor mye ble egentlig de landene der kristendommen slo gjennom utover i århundrene påvirket av Jesus enkle kjærlighetslære? Eller burde vi heller spørre: Hvordan ble Jesu lære påvirket av styresmaktene i de landene der kristendommen etter hvert ble gjort til landets religion? Ble disse landene med ett forvandlet til en form for kjærlighetens og tilgivelsens hjemland?

Vi må vel erkjenne at den læren Jesus forsøkte å etablere i jødeland, i løpet av få århundrer gjennomgikk en nesten total forvandling, fra å være en religion med omsorg de svake, syke og utstøtte og som ba styresmaktene å ikke søke hevn og makt over andre, til å bli en del av de kristne landenes undertrykkelsesapparat. De kristne gikk fra å være forfulgt til selv å bli forfølgere. Jesus hadde neppe gjenkjent sin egen lære, slik den utviklet seg, og ville ha protestert på det kraftigste på at man kalte en religion kristen, som ble anvendt til å opprettholde både de geistlige og det politiske maktapparatet sin enorme makt over befolkningen.

Helt opp til sen middelalder bar de kristne landene preg av samme primitive verdigrunnlag som vi ser i mange av landene i den muslimske verden den dag i dag. Men derfra og frem til vår tid, har vår verden gjennomgått en rivende

sivilisasjonsutvikling, som har ført til enorme fremskritt på alle områder. Norge og likeverdige land der kristendommen har vært dominerende religion, fremstår som høyt utviklede utdanningssamfunn, økonomisk svært vellykkede, med svært avansert helse- og sykehustilbud og høyt utviklede velferdsordninger. Ytringsfriheten står svært høyt og demokratiet er grunnfestet.

Men det samme har definitivt ikke skjedd i den muslimske verden. Sammenlignet med den vestlige verden, fremstår landene som primitive, udemokratiske og tilbakestående på de fleste områder. Hva i all verden kan årsaken til dette være? Er islam virkelig den eneste forklaringen?

For å finne et godt svar på dette, tror jeg vi må se på de delene av verden, der sivilisasjonsutviklingen befinner seg på noenlunde samme nivå, samtidig som de domineres av islam for noen lands vedkommende, og av kristendommen for andres del. Eller eventuelt der muslimer og kristne ligger i konstant krig med hverandre om å få være den dominerende religion.

I flere sentralafrikanske land, som f eks Den Sentralafrikanske Republikk finnes både kristne militsgruppen (Anti-Balaka) og muslimske (Ex-Séléka-militsene), som i økende grad også har blitt kriminelle grupper. Det er svært vanskelig for en vanlig person å se at det er noen særlig forskjell på deres forhold til menneskerettigheter og humanistiske verdier. Hevnaksjoner er vanlige, og massakre på egne tilhengere besvares gjerne med vilkårlige massakrer på ”fiendens” tilhengere. Kort sagt, må jeg som menigmann med stor interesse for religiøse og samfunnsmessige forhold, som har forsøkt å lese meg opp så godt jeg kan på indre forhold i sentralafrikanske land, påstå at kristne og muslimer ser ut til å stå på temmelig likt, primitivt nivå, sammenlignet med vestlige verdier.

For et sannhetssøkende menneske er dette nødt til å føre til spørsmålet om det virkelig er den kristne religionens påvirkning alene som har ført til de europeiske og andre vestlige landenes fantastiske utvikling, og om hvorvidt islam har vært avgjørende for de muslimske landenes stagnasjon. Om dette var tilfelle, burde vi ikke da ha sett en stor forskjell også i Afrika, mellom de landene der kristendommen er dominerende i forhold til de landene der islam er mest utbredt? En slik forskjell ser ikke ut til å eksistere. Også de kristne landene har mangelfull sivilisasjonsutvikling.

Det har åpenbart skjedd noe helt særegent i Europa. Renessansen medførte en enorm utvikling innen kunst, vitenskap, filosofi, teknikk og ikke minst utviklet kristendommen seg i stadig mer human og tolerant retning. Hvorfor skjedde dette akkurat i vår verdensdel og ikke i f eks Afrika? Man kan vel neppe tro at denne fantastiske utviklingen utelukkende skjedde fordi folk var kristne? Her må

nok de fleste melde pass. Jeg har aldri sett noen rimelig forklaring på hvorfor denne utviklingen skjedde og hvorfor den skjedde akkurat i Europa.

Selvsagt kan man si at Europa bygde videre på de indoeuropeiske sivilisasjonene i Hellas og Italia, men et relevant spørsmål vil da være hvorfor sivilisasjonsutviklingen gikk nordover, og ikke sørover. Rikene i Italia og Hellas gikk til grunne, og først flere århundrer senere kom det enorme oppsvinget i Europa, som delvis bygde videre på det grunnlaget som var lagt syd i verdensdelen. Hvorfor oppsto det ikke en tilsvarende utvikling f eks i Nord-Afrika, som kunne hentet sitt grunnlag både fra tidligere sivilisasjoner som f eks den egyptiske, samt Hellas og Romerriket?

Jeg kjenner kun en forklaring på dette som gir mening for meg selv, og det er at en hærskare av geniale personligheter ble født i europeiske land i løpet av samme tidsperiode, og disse geniale personlighetene brakte så mye nytt til menneskeheten, at den samlede europeiske befolkningen ble hevet opp på et helt nytt nivå når det gjelder samfunnsutvikling på alle områder. Genial kunst, geniale oppfinnere, geniale oppdagere, geniale filosofer osv. Om noen har lyst til å spørre meg hvem jeg tro sto bak denne hærskaren av geniale personligheter, så kan jeg gjerne svare. Men mange vil sikkert si at jeg må være gal som tror på noe slikt. Men det ble altså i det kristne Europa at sivilisasjonen ble løftet opp på et helt nytt nivå i menneskelig utvikling. Noe lignende skjedde ikke i Afrika eller Asia, selv om de har hatt sine sivilisasjonsperioder i tidligere tidsaldre..

Jeg har mange ganger tidligere gitt uttrykk for et nyansert syn på norske muslimer. Både min egen erfaring samt all statistikk viser at den største gruppen av muslimer i Norge, klarer seg meget godt i det norske samfunnet, og slutter seg til norske verdier på de fleste områder. Dette medfører ikke for min del, at jeg mener vi skal slutte med den viktige kritikken av den ekstreme formen for islam, som også en del muslimer står for. Den er svært viktig, og det er av avgjørende betydning for utviklingen av det norske samfunnet, at det er de tolerante og humanistisk innstilte muslimene som vinner frem, mens den primitive politiske islamismen blir bekjempet.

Og for å si det slik: Jeg mener bestemt at Norge bør slutte å ta imot migranter som kommer fra de svært uutviklede og mest primitive samfunnene i den muslimske verden. Tilpasningen til det norske samfunnet faller seg svært vanskelig for mennesker som har hele sin bakgrunn og arv fra primitive samfunn med helt andre verdier enn de norske. Men jeg må innrømme at jeg ikke har noen tro på at kristne migranter fra de samme uutviklede områdene, står for noe særlig bedre verdier, kun fordi de er kristne. Det synes jeg altså vi får tydelig

bekreftet i det Afrikanske kontinent, der forskjellen på kristne og muslimske land ikke synes å være særlig påtagelig.

I mine øyne er det ikke islam i seg selv som er den store trusselen mot Norge, men hva slags islam norske muslimer slutter seg til. Som en klok mann en gang sa: Gode mennesker finner det gode i sin religion, mens onde mennesker finner det onde. Slik er det både med kristne og muslimer og tilhengere av alle andre religioner i verden.

Mange norske muslimer legger vekt på den spirituelle læreren Muhammed forkynte i sin tidlige periode, og det bør ikke være tvil hos noen om at denne læren står for både toleranse, kjærlighet og barmhjertighet. For noen år siden, gjorde jeg et søk i Koranen, for å forsøke å finne utsagn som lignet på Jesu lære, og jeg fant bla a følgende:

”16 hvorved Gud leder dem som søker Hans velbehag på fredens veier. Han fører dem fra mørket til lyset ved Sin bestemmelse og leder dem på den rette vei.”

”90 Be Herren om tilgivelse, og omvend dere til Ham! Herren er nåderik, fylt av kjærlighet.”

”92 Han svarte: «Ingen bebreidelser over dere i dag! Gud vil tilgi dere. Han er den største i barmhjertighet.”

”96 De som tror og lever rettskaffent, dem vil den Barmhjertige møte med kjærlighet.”

”208 Dere som tror, søk hen til fred og harmoni alle sammen. Følg ikke i Satans fotspor. Han er deres erklærte fiende.”

Om en muslim slutter seg til og lever etter disse idealene, kan jeg ikke se annet enn at han vil være godt tilpasset norske verdier og det norske samfunnet. Og personlig har jeg hatt såpass mange gode opplevelser med gode og hyggelige muslimske naboer, studenter og bekjente, at jeg vet at svært mange muslimer er meget hyggelige mennesker. Vi bør vel også se i øynene at intet av Muhammeds lære ble nedskrevet i løpet av hans levetid, og på samme måte som kristendommen først ble grunnlagt av mennesker som ikke en gang hadde møtt Jesus, og som sannsynligvis tilla mye av sitt eget, er sikkert Muhammed også tillagt mange meninger som ikke var hans egne.

Det som skaper problemer i Norge, er etter min oppfatning at en del muslimer, men også andre innvandrere, slutter seg til eldgamle og primitive oppfatninger av mannens makt over kvinner og barn, slektens rett til å bedrive sterk sosial kontroll og ta alle avgjørelser som vedrører slektens medlemmer, inkludert

hvem de kan gifte seg med. I disse slektene er ofte også klankultur utbredt, og unge gutter blir ofte lokket inn i kriminelle gjenger som til forveksling ligner hjemlandets klaner, og som ligger i krig med andre klaner.

Det er nylig publisert en undersøkelse som viser at det generelle antallet anmeldelser i Oslo, er synkende. Men samtidig er antallet voldshendelser økende.

Dessverre står et visst antall kriminelle gjengangere fra innvandrermiljøer bak flesteparten av disse voldshendelsene. Her har man klankulturene i fri utfoldelse. De må vi bekjempe med alle tilgjengelige midler. Og flere fritidsklubber er kun dårenes løsning.

Kjærlighetens kår.

Nina Cappelen har en meget klok meningsytring på Resett. Verden trenger definitivt mer kjærlighet. Men jeg synes hun litt for sent i sin artikkel gjør sine premisser tydelige: Det er ikke VI i Norge som skal gi kjærlighet til hvert eneste menneske i hele verden. Det er rett og slett ikke mulig for et enkelt menneske å elske hvert menneske i verden like høyt. Derfor er inndelingen i land, i lokalsamfunn og i siste ende i familier den aller beste organiseringen av verdens mennesker.

Nina gjør det klart at for enhver politiker så er det kjærligheten og omtanken for sitt eget lands befolkning som bør stå over alt annet. Norges myndigheter har først og fremst ansvaret for Norges befolkning, slik alle lands myndigheter har ansvaret for sitt eget lands befolkning.

Vi vet godt at i store deler av verden så evner ikke myndighetene å skape levelige livsvilkår for sin egen befolkning. I mange land råder korrupsjon, maktsyke og egeninteresser. Ofte er autoritære, menneskefiendtlige religiøse overbevisninger inne i bildet, og både makthaverne og store deler av befolkningen fører en grov undertrykkende religiøs politikk overfor sine medborgere, sine barn og ungdommer. Og i mange land investeres vanvittige summer i innkjøp av våpen, som brukes til krigføring og undertrykking.

Men har vi derved en plikt til å hente mennesker som lider under slike forferdelige livsvilkår til Norge? Nei, vi i Norge har først og fremst plikt til å sørge for vår egen befolkning, våre syke, våre handikappede og våre eldre. Når vi har tatt ordentlig vare på dem, så kommer eventuelt et frivillig ansvar for andre lidende mennesker i verden. Vi må gjerne hjelpe, men hjelpen må ikke være av et slag som kun lindrer vår egen dårlige samvittighet eller som ikke hjelper, men fører til avhengighet, eller som finner veien inn i korrupsjon og

misbruk av vår gode vilje. All hjelp bør være hjelp til selvhjelp. Foruten ren nødhjelp ved akutte katastrofer, da.

Mange befolkninger i verden er preget av at de setter livsfiendtlige religiøse dogmer og tradisjoner over kjærligheten til sine egne barn. De påtvinger barna disse uverdige tradisjoner, som f eks omskjæring, tvangsgiftemål og streng sosial kontroll i stedet for å gi dem ubetinget kjærlighet, frihet og egenansvar. Men dette er ikke vår skyld og ikke vårt ansvar. Det er menneskene i disse landene som må utvikle sin egen kjærlighetsevne til sine egne barn, og sette kjærligheten over undertrykking og tvang. Joda, verden trenger mer kjærlighet, men det er ikke vårt ansvar i Norge at mange mennesker i verden har en svekket kjærlighetsevne, og vi kan ikke bøte på den ved å hente store folkemasser til Norge.

Vesten er preget av dårlig samvittighet og en følelse av plikt til å løse hele verdens problemer. Mange henviser til Jesu budskap når de mener vi har en ubegrenset plikt til å hjelpe alle i verden selv om det rammer våre egne. Jeg mener de fullstendig har misforstått Jesus budskap. Den delen av verden som Jesus levde i, var meget liten. Han visste garantert ingenting om hvor enorm verden egentlig var, og hvor mange mennesker som levde i andre deler av verden. Jesus lærte sitt eget samfunn å føle ansvar og kjærlighet for hverandre. Han sa ingenting om at jødefolket skulle ha ansvaret for å redde all verdens mennesker. Kjærlighetens vesen er slik laget, at den største kjærligheten føler vi for vår egen familie, dernest for nærsamfunnet og for vårt land. Intet menneske klarer mer enn det, for ellers svikter man sine egne og setter andre foran dem de burde elske høyest av alt.

Slik er det for all verdens befolkning, og det er en svært god organisering av verden å inndele oss i nasjoner, lokalsamfunn og familier. Vi i Norge har utviklet oss frem til en stor grad av individuelle frihet, toleranse, inkludering og egenansvar. Andre land i verden må forsøke å komme etter. Men det er ikke vår skyld at enkelte land er primitive og tilbakestående, det er deres eget ansvar å utvikle nestekjærlighet, toleranse og innlevelse for egne borgere. Vi kan ikke tvinge noen til å elske sine barn så høyt at de forkaster religiøs tvang, lemlesting og undertrykking. Dit må de faktisk klare å komme ved å utvikle sin egen kjærlighetsevne til et høyere nivå. For en del uutviklede land, vil det kanskje ta mange generasjoner å komme dit, men vi i Europa har vært gjennom den samme smertefulle prosessen som alle land må gjennom. Slik er faktisk verdensordenen, og slik bør den fortsette.

Kristendommens suksess som samfunnsbygger hviler på evnen til fornyelse!

Lill May Vestly har en meget lesverdig og klok artikkel om kristendommen som samfunnsbygger her på Resett den 9. juni. Hun beskriver svært godt hvordan Jesu verdier om likeverd og tilgivelse har appellert til mennesker helt siden Jesus levde på jorden, og har preget utviklingen i de europeiske landene frem til moderne tid. Jeg er helt enig i at kristendommen har hatt en enorm suksess som samfunnsbygger gjennom mer enn to tusen år.

Men for meg finnes det også svært gode grunner til å spørre om det utelukkende er kristendommen som alene har ført til de enorme fremskrittene som har funnet sted i Europa hva angår velferd og menneskeverd. De som hevder at kristendommen for det store og hele har vært brutal og bakstreversk, kan ikke sies å ta feil, for enorme grusomheter har blitt utført i kristendommens navn opp gjennom historien. Men de som kjenner Jesu egen forkynnelse, innser at disse grusomhetene aldri skjedde etter oppfordring i Jesu forkynnelse, men heller på tvers av hans budskap. Jesus selv stor for et konsekvent budskap om tilgivelse, kjærlighet til sin neste og fred mellom landene.

Men gjennom historien har kristendommen blitt regelrett kuppet av onde mennesker som har søkt makt, og som har utøvd grusomheter i Jesu navn, og fullstendig gått på tvers av Jesu kjærlighetsbudskap. Kriken og makthaverne har opprettholdt sin makt gjennom skremsler om helvetes lidelser og evige pinsler for dem som ikke adlød makthavernes påbud, og helt frem til i vår tid hevder kristne ledere å være Guds talsmenn, og hva har et stakkars fryktsomt menneske å stille opp mot et presteskap som hevder å tale Guds ord direkte fra ham selv?

Vi kan selvsagt ikke klandre Jesus selv for at maktsyke og onde mennesker misbrukte hans lære til å få makt, og utøve den på grusomme vis. I mange århundrer adlød menneskene sine religiøse og verdslige ledere i frykt, og menneskets frie vilje og evne til selvstendig tanke ble undergravd og ansett som et djevelsk onde som ble truet til taushet. Men dette var i ferd med å endre seg totalt i moderne tid, og vi må nok se i øynene at mange mennesker har bidratt til å fornye kristendommen, både utenfor og innenfor kirken. Og for første gang i historien er det blitt en realitet i vår tid, at menneskene ikke lengre tilslutter seg kristendommen av frykt for fortapelse, men av egen fri vilje fordi man finner at Jesu lære er den riktige for menneskene. Men denne frivilligheten har ikke bare ført til at mange tilslutter seg kristendommen fordi de selv velger det, men også at flere og flere faller fra og anser seg som ateister. Det mest typiske for vår tid, er at troen taper stadig større terreng.

Og i moderne tid har vi fått en konkurrent til kristendommen, tett på oss, gjennom den store innvandringen fra muslimske land. Og det svært mange registrerer, er at der kristendommen har blitt tolerant og inkluderende, er islam

fremdeles preget av tvang, påbud og trusler om dødsstraff. Og hvordan reagerer den norske kristenheten på denne «trusselen» fra islam? Jo, i stedet for å holde sterkt på sin egenart, på sine verdier og sin reformerte tro, ser det ut for mange som om de kristne lederne er på sterkt vikende front, og har blitt overdrevent imøtekommende og tolerante overfor en tro som forfekter en type tro som kristenheten tok avstand fra for lenge siden. Kirkelederne fremstår i manges øyne som servile støttespillere for en islam som aldri har tatt et oppgjør med intoleranse, autoritære trospåbud, menneskefiendtlige leveregler og åpen eller skjult støtte til dødsstraff for frafalne og andre syndere. I mine øyne bygger den norske kirke på en meget merkverdig oppfatning av hva det vil bety å vende det andre kinnet til og å tilgi dem som er onde mot deg. De ser ut til å innbille seg at Guds ønske er at som kristen skal man ikke kjempe for sine egne verdier, men vise toleranse og forståelse for verdier som går fullstendig på tvers av sine egne.

Dette var jo nøyaktig det motsatte hva Jesus gjorde. Han opponerte kraftig mot sin tids presteskap som benyttet nøyaktig de samme truslene og skremselsmetodene for å tilrane seg makt over folk. Jesus var fullstendig uforsonlig overfor dem som misbrukte religiøs makt, og på dette området var han kompromissløs. Han krevde av det maktfulle presteskapet at de skulle oppgi sin religiøse makt, og Jesu budskap i dag ville åpenbart vært at muslimske imamer måtte gi fra seg sin tilranede religiøse makt, slutte å true muslimer til tro, og heller kjempe for menneskeverd, toleranse og inkludering av alle mennesker. Men kirken gjør det motsatte. I god tro, underkaster de seg islamsk lære og tror de utfører Jesus budskap ved å la islam få større og større fotfeste i Norge.

Men hva burde kirken gjøre, da? Burde de fordømme de uakseptable sidene ved islam og oppfordre islamske imamer til å ta etter den norske kirken sin utvikling i retning av frivillig tro blottet for helvetesskremsler, dødsstraff og harde og uforsonlige ord? Mitt svar er ja. Norske kristne ledere burde være langt tydeligere overfor islamske ledere om hvilke verdier de står for og hva de kan akseptere for å inngå i et samarbeid med imamene. Kirken burde se det som sitt fremste mål å påvirke islam i mer human og menneskevennlig retning. De har simpelthen misforstått Jesu budskap om forståelse og forsoning. Jesus mente selvsagt aldri at vi i toleransens navn skal godta undertrykking og trusler for å tvinge folk til tro.

Men samtidig med dette, er det et nesten gigantisk problem for kirken, at de begynner å miste helt sin appell blant nordmenn, og det samme skjer i resten av Europa. Og det er et stort og vanskelig spørsmål hva kirken kan gjøre for å demme opp for denne svært uønskede utviklingen. Mange konservative kristne roper på at kirken må vektlegge den tradisjonelle kristne trosutøvelsen i mye

større grad, bygge på de litt strengere tradisjonene og de ortodokse kristne skikkene, og utøve en tydeligere trosskikk enn de gjør i dag. Jeg er personlig enig i at kriken er på fullstendig avveier når de velger å radikaliseres politisk og bli en form for venstreradikal politisk aktør. Kirken bør holde seg langt unna politikk og overlate den til dem som er valgt til å styre landet. Kirken skal være stedet for folk til å dyrke sin religiøse tro, og politikk har intet der å gjøre. Jeg tør påstå at man overhodet ikke kan finne noen støtte i Jesu forkynnelse for at kirken skal være en politisk aktør. Tvert imot, ga Jesus tydelig uttrykk for at det som tilhørte keiseren burde få bli keiserens.

Men i mine øyne er ikke svaret på islamsk fremvekst i Norge at den norske kristenheten reverserer sin utvikling og går tilbake til en mer ortodoks og dogmatisk kristendom. Jeg kan ikke se for meg at det vil kunne ha noen appell blant moderne, frittenkende nordmenn, som ikke lenger frykter hverken djevelen eller helvete, men som tror eller ikke tror helt på egne, frivillige premisser. I stedet bør man gå en helt annen vei: Nemlig å ta et lenge etterlengtet oppgjør med de kristne dogmene, og åpne helt for den åpne, frie troen, der den enkelte troende kan oppsøke kirken, og slippe å tvinges til å fremsi en dogmatiske tro på visse trospåbud, som tilhører fortiden.

Jeg har samtalt med mange troende og hørt på mange diskusjoner mellom unge mennesker, og det jeg ofte hører fra de unge, er at det var fryktelig stygt og urettferdig gjort av Gud å gjøre slik at Jesus ble drept. De unge er i fullt opprør mot de grusomme tankene, at Gud selv ville at Jesus skulle tortureres og lide fryktelige smerter på korset. Videre er det svært vanskelig å finne noen støtte blant unge mennesker for at Jesus ble født av en jomfru, og hvorfor skulle han det, liksom? Var ikke Josef god nok til å besvangre Maria gjennom helt vanlig menneskelig samkvem? Og dersom Gud står for kjærlighet og tilgivelse, blir det ikke fullstendig absurd å tro at han skal dømme store deler av menneskeheten til å lide evig i helvete som straff? Islam i sin strengeste form påbyr dødsstraff for frafall fra den rette troen, kristendommen vil gi evig lidelse i helvete til alle dem som ikke tror. Hva er egentlig verst? Om noe av det var rett og rimelig, hva jeg ikke tror, hadde jeg nesten valgt å dø her og nå fremfor å lide i helvete i all evighet. I mine øyne er begge deler så ugudelig og brutalt som man kan få det!

I mine øyne har kirken kun EN vei å gå for å kunne beholde sin stilling i det norske samfunnet: Å bygge på de gode, kristne verdiene som menneskeverd, kjærlighet og tilgivelse, som Jesus stor for, og samtidig rense ut all trostvang, helveteslære, dogmatikk og lignende som strider mot all sunn fornuft hos et menneske i 2019.

Gjør ikke kirken dette, vil den stadig tape mer og mer terreng og til slutt bli helt ubetydelig. Mens islam vil vokse seg stor og sterk blant «sine»?

Og som et lite tillegg kan jeg fortelle at i de tretti årene jeg har undervist i kristendom KRL, RLE og KRLE har jeg aldri gjort annet enn å formidle det som er skolens planer. Det er ikke slik som enkelte tror, at en lærer er farlig for kristendommen fordi han tror noe annet. Vi lærere er forpliktet til å formidle det som er vedtatt av våre politikere. Påvirkning med personlige synspunkter er det intet rom for.

Håpet for det siviliserte Norge er det humane mennesket, samt kristne og muslimer som følger hjertets vei.

Jeg har sett ofte at folk svarer på spørsmålet om de er kristne, med å hevde «nei, jeg har min egen tro, jeg». Undersøkelser viser at folk mer og mer forlater de tradisjonelle dogmene og trospåbudene, og danner seg sin egen variant av troen, basert på hva som appellerer til dem personlig, hva de forbinder med det kjærlige og opphøyede og hva de finner logisk og meningsfullt.

Dette liker selvsagt ikke den mere dogmetro delen av kristenheten, og i diskusjoner med dem, har jeg ofte fått høre at jeg ikke har rett til å kalle meg kristen, fordi jeg verken tror på jomfrufødsel, treenigheten eller soningsdøden. Alle religioner synes å være svært konservative, og har gjennom alle tider forsøkt å bekjempe det de kaller kjettere; Troende som velger andre retninger enn dem selv. Men innenfor det som var Norges religion gjennom mer enn 1000 år, er takhøyden i ferd med å bli høyere og høyere for personlige varianter av troen. Man har akseptert at homofile skal få vies av kirken, helvete vies svært liten plass i forkynnelsen, mens dogmet om at Jesus døde for våre synder synes å være mer seiglivet. Men generelt mener jeg bestemt man kan si at selv innenfor kirken selv, praktiseres mer og mer en form for trosfrihet, som ikke krever tilslutning til bestemte dogmer for å kunne inkluderes.

Selv er jeg ikke teolog, men har interessert meg for troens tilblivelse helt siden ungdommen, og bortsett fra en kort periode som ateist, har jeg alltid hatt en personlig tro. Ikke fordi jeg har angst for livet eller for døden, ikke fordi jeg trenger en falsk krykke for å klare å leve, heller ikke fordi jeg håper å leve videre etter døden, men simpelthen fordi jeg har en indre fornemmelse av at vi mennesker, til tross for våre primitive egoer, har en guddommelig kjerne innerst inne. Det er altså en form for følelsesmessig opplevelse av selv grunnideen med livet; Akkurat som jeg får en indre, opphøyet følelse av å høre vakker musikk, betrakte vakker kunst eller lese/lytte til briljant, logisk argumentasjon, så tiltaler tanken meg om at en guddom satte den åndelige delen av livet i gang, ikke ved å

skape jordens og menneskenes elendighet, men ved å knytte en guddommelig gnist til det hele. Jeg anser altså, som de gamle gnostikerne, at livet har to opprinnelser, den jordiske og den guddommelige, eller himmelske. Men dessverre ble Jesu enkle kjærlighetslære kuppet av den tidens jødiske skriftlærde, og i stedet for å bli en tro helt uten dogmer og troskrav, ble selve grunnlaget for kristendommen at du ikke kan være kristen uten å tilslutte deg visse troskrav. Å tro på kjærlighet, barmhjertighet, fred og inkludering ble altså ikke nok. Hvilken tragedie.

Og dessverre ser vi at store deler av menneskeheten holder som sitt ideal den mer primitive og nær sagt dyriske levemåte, der fiendtlighet, motsetninger, krig og dominans styrer deres livsførsel, mens kun en mindre del, ser ut til å følge de idealene som Jesus forkynte, om å elske, tilgi og be for sine fiender. Opp mot Jesu idealer synes Muhammed å være en motsetning; En religiøs leder som mer og mer sto frem som en krigsherre, en erobrer og en dyrker av egen makt. Jesus fulgte sin lære konsekvent til den bitre enden; Han visste hva som ventet ham, nemlig grov tortur og verdenshistoriens mest brutale og grusomme henrettelsesmetode. Men han forsøkte ikke å rømme. Tvert imot, han oppsøkte sine forfølgere, og idet han åndet ut, beseiret og knust, tilga han dem alle sammen. Jesus var konsekvent til det siste, Hans egen overbevisning om sin egen læres riktighet var så sterk, at midt i torturen og legemets ondeste lidelse gjorde han som han hadde lært sine disipler; Han tilga dem som drepte ham.

Jesu lære har gjennom 1000 år bidratt til den vestlige sivilisasjons utvikling, der tilgivelse og ikke hevn, har fått større og større innpass gjennom århundrene. Selv om våre styresmakter nok henger noe etter, ser man dette særlig hos de yngre generasjonene; Ungdommens evne til å vise forståelse og til å ville inkludere annerledes tenkende, er etter min mening beundringsverdig. Jeg har sett det gjennom mer enn 30 års virke som lærer, hvordan barn og ungdom viser sin toleranse og sitt ønske om inkludering overfor hverandre. Joda, den mere primitive delen av menneskenes drifter popper også opp, men i stadig mindre og mindre grad, slik jeg ser det.

Gjennom de siste tiårene har vi mottatt stor innvandring av mennesker med opprinnelse i en helt annen religion og helt andre kulturelle verdier enn dem vi har fremelsket i våre land. Jeg ser ikke bort fra at mange av dem også har gjennomlevd en form for sivilisering av sine verdier, vekk fra primitiv hevnkultur henimot nestekjærlighet og inkludering. Mange innvandrere klarer seg godt i vårt land, og gledelig nok, viser andre generasjon at de ønsker og makter å bli helt og holdent assimilert i vårt samfunn og tar til seg våre verdier og gjør dem til sine egne. Det er selvsagt meget gledelig, og det lover godt for vår fremtid!

Likevel står det ikke til å benekte at en del mennesker sitter så fast i en patriarkalsk hevnkultur fra et hjemland som ikke har vært gjennom den religiøse og kulturelle utviklingen som vårt eget land har vært. Vi må for all del ikke lukke øynene for at flere land i verden fremdeles praktiserer kjønnslemlesting, flerkoneri, ekteskap mellom eldre menn og småpiker, blodhevn, æresdrap og tvangsekteskap. Dette må vi selvsagt ikke forsøke å underslå i et ønske om harmoni og imøtekommenhet. Slike ting må aktivt slås ned på, forhindres og reageres mot. På dette området ser det ut til å ha oppstått en farlig splittelse i vårt egen land. Politikere og aktivister som har valgt å fokusere på de uakseptable sidene ved enkelte innvandrergruppers ukultur, har med stor urett blitt stemplet som rasister og fascister og blir forsøkt kneblet og utstøtt fra samfunnets offentlige ordskifte. De som står for denne splittende retorikken, gjør en stor feil, etter min mening. De forhindrer at de som er ofrene for den grove ukulturen opplever støtte fra vårt storsamfunn, og de blir dobbelt ofre, både ofre for sin klan og sin slekts overgrep, og ofre for den norske venstresidens benektelse av ukulturen.

Selvsagt har vi også de rene rasistene, de norske som virkelig har fordommer og som hater innvandrere. Men disse utgjør en stadig mindre og mindre gruppe, og de som kjemper mot ukultur som tvangsekteskap og æreskultur, blir av visse «antirasister» helt feilaktig slått i hartkorn med disse. En stygg strategi.

Men tilbake til det jeg begynte med, nemlig den religiøse dimensjonen av livet, den som innebærer en tro på at menneskene har en kjerne av guddommelig medmenneskelighet, kjærlighet og fredelig sameksistens. Om dette er en fellesmenneskelig evne, så må selvfølgelig også våre innvandrere inneha det samme. Og joda, det synes jeg vi ser mange eksempler på. Når muslimer velger å danne en menneskelig ring rundt synagogen i Oslo, som en reaksjon på terror mot jøder, eller når muslimsk ungdom tilbyr seg å vaske vekk stygg tagging på en islamkritikers hus, så er det selvsagt uttrykk for det samme ønske om fredelig sameksistens og forståelse for hverandre. Jeg har truffet en god del muslimer med akkurat den samme forståelsen av sin religion som den jeg selv har av kristendommen. De krever å få ha sin egen forståelse av sin tro. Og det er ikke tvil om at Muhammed var inne på et annet spor i den første delen av sitt liv. Som sagt, så er jeg ikke teolog, men så vidt jeg vet, anså Muhammed Jesus som et ideal og han forkynte et budskap som ikke var svært ulikt fra Jesu'.

Disse muslimene, som setter fredelig sameksistens og sin personlige oppfatning av troen over den dogmatiske, vil jeg si utgjør vårt fremtidshåp for et fortsatt sivilisert samfunn. De unge som ikke underkaster seg forfedrenes hevnkultur eller trospåbud, men som finner sin egen vei, basert på hjertets tillit til Gud og

kjærlighetens kraft, viser vei fremover. Måtte de bli sterkere enn de dogmatiske, de hevngjerrige, de som søker konflikt og motsetninger.

Kirken bør ta avstand fra de uakseptable sidene ved islam og oppfordre imamene til å lære av Jesus

Lill May Vestly har en meget lesverdig og klok artikkel om kristendommen som samfunnsbygger her på Resett den 9. juni.

Hun beskriver svært godt hvordan Jesu verdier om likeverd og tilgivelse har appellert til mennesker helt siden Jesus levde på jorden, og har preget utviklingen i de europeiske landene frem til moderne tid. Jeg er helt enig i at kristendommen har hatt en enorm suksess som samfunnsbygger gjennom mer enn to tusen år.

Men for meg finnes det også svært gode grunner til å spørre om det utelukkende er kristendommen som alene har ført til de enorme fremskrittene som har funnet sted i Europa hva angår velferd og menneskeverd.

De som hevder at kristendommen for det store og hele har vært brutal og bakstreversk, kan ikke sies å ta feil, for enorme grusomheter har blitt utført i kristendommens navn opp gjennom historien.

Men de som kjenner Jesu egen forkynnelse, innser at disse grusomhetene aldri skjedde etter oppfordring i Jesu forkynnelse, men heller på tvers av hans budskap. Jesus selv sto for et konsekvent budskap om tilgivelse, kjærlighet til sin neste og fred mellom landene.

Men gjennom historien har kristendommen blitt regelrett kuppet av onde mennesker som har søkt makt, og som har utøvd grusomheter i Jesu navn, og fullstendig gått på tvers av Jesu kjærlighetsbudskap. Kirken og makthaverne har opprettholdt sin makt gjennom skremsler om helvetes lidelser og evige pinsler for dem som ikke adlød makthavernes påbud, og helt frem til i vår tid hevder kristne ledere å være Guds talsmenn, og hva har et stakkars fryktsomt menneske å stille opp mot et presteskap som hevder å tale Guds ord direkte fra ham selv?

Vi kan selvsagt ikke klandre Jesus selv for at maktsyke og onde mennesker misbrukte hans lære til å få makt, og utøve den på grusomme vis. I mange århundrer adlød menneskene sine religiøse og verdslige ledere i frykt, og menneskets frie vilje og evne til selvstendig tanke ble undergravd og ansett som et djevelsk onde som ble truet til taushet.

Men dette var i ferd med å endre seg totalt i moderne tid, og vi må nok se i øynene at mange mennesker har bidratt til å fornye kristendommen, både utenfor og innenfor kirken. Og for første gang i historien er det blitt en realitet i vår tid, at menneskene ikke lengre tilslutter seg kristendommen av frykt for fortapelse, men av egen fri vilje fordi man finner at Jesu lære er den riktige for menneskene. Men denne frivilligheten har ikke bare ført til at mange tilslutter seg kristendommen fordi de selv velger det, men også at flere og flere faller fra og anser seg som ateister.

Det mest typiske for vår tid, er at troen taper stadig større terreng.

Og i moderne tid har vi fått en konkurrent til kristendommen, tett på oss, gjennom den store innvandringen fra muslimske land. Og det svært mange registrerer, er at der kristendommen har blitt tolerant og inkluderende, er islam fremdeles preget av tvang, påbud og trusler om dødsstraff. Og hvordan reagerer den norske kristenheten på denne «trusselen» fra islam?

Jo, i stedet for å holde sterkt på sin egenart, på sine verdier og sin reformerte tro, ser det ut for mange som om de kristne lederne er på sterkt vikende front, og har blitt overdrevent imøtekommende og tolerante overfor en tro som forfekter en type tro som kristenheten tok avstand fra for lenge siden.

Kirkelederne fremstår i manges øyne som servile støttespillere for en islam som aldri har tatt et oppgjør med intoleranse, autoritære trospåbud, menneskefiendtlige leveregler og åpen eller skjult støtte til dødsstraff for frafalne og andre syndere.

I mine øyne bygger den norske kirke på en meget merkverdig oppfatning av hva det vil bety å vende det andre kinnet til og å tilgi dem som er onde mot deg. De ser ut til å innbille seg at Guds ønske er at som kristen skal man ikke kjempe for sine egne verdier, men vise toleranse og forståelse for verdier som går fullstendig på tvers av sine egne.

Dette var jo nøyaktig det motsatte hva Jesus gjorde.

Han opponerte kraftig mot sin tids presteskap som benyttet nøyaktig de samme truslene og skremselsmetodene for å tilrane seg makt over folk. Jesus var fullstendig uforsonlig overfor dem som misbrukte religiøs makt, og på dette området var han kompromissløs. Han krevde av det maktfulle presteskapet at de skulle oppgi sin religiøse makt, og Jesu budskap i dag ville åpenbart vært at muslimske imamer måtte gi fra seg sin tilranede religiøse makt, slutte å true muslimer til tro, og heller kjempe for menneskeverd, toleranse og inkludering av alle mennesker.

Men kirken gjør det motsatte. I god tro, underkaster de seg islamsk lære og tror de utfører Jesus budskap ved å la islam få større og større fotfeste i Norge.

Men hva burde kirken gjøre, da? Burde de fordømme de uakseptable sidene ved islam og oppfordre islamske imamer til å ta etter den norske kirken sin utvikling i retning av frivillig tro blottet for helvetesskremsler, dødsstraff og harde og uforsonlige ord?

Mitt svar er ja.

Norske kristne ledere burde være langt tydeligere overfor islamske ledere om hvilke verdier de står for og hva de kan akseptere for å inngå i et samarbeid med imamene. Kirken burde se det som sitt fremste mål å påvirke islam i mer human og menneskevennlig retning. De har simpelthen misforstått Jesu budskap om forståelse og forsoning. Jesus mente selvsagt aldri at vi i toleransens navn skal godta undertrykking og trusler for å tvinge folk til tro.

Men samtidig med dette, er det et nesten gigantisk problem for kirken, at de begynner å miste helt sin appell blant nordmenn, og det samme skjer i resten av Europa. Og det er et stort og vanskelig spørsmål hva kirken kan gjøre for å demme opp for denne svært uønskede utviklingen. Mange konservative kristne roper på at kirken må vektlegge den tradisjonelle kristne trosutøvelsen i mye større grad, bygge på de litt strengere tradisjonene og de ortodokse kristne skikkene, og utøve en tydeligere trosskikk enn de gjør i dag.

Jeg er personlig enig i at kriken er på fullstendig avveier når de velger å radikaliseres politisk og bli en form for venstreradikal politisk aktør. Kirken bør holde seg langt unna politikk og overlate den til dem som er valgt til å styre landet. Kirken skal være stedet for folk til å dyrke sin religiøse tro, og politikk har intet der å gjøre. Jeg tør påstå at man overhodet ikke kan finne noen støtte i Jesu forkynnelse for at kirken skal være en politisk aktør.

Tvert imot, ga Jesus tydelig uttrykk for at det som tilhørte keiseren burde få bli keiserens.

Men i mine øyne er ikke svaret på islamsk fremvekst i Norge at den norske kristenheten reverserer sin utvikling og går tilbake til en mer ortodoks og dogmatisk kristendom. Jeg kan ikke se for meg at det vil kunne ha noen appell blant moderne, frittenkende nordmenn, som ikke lenger frykter hverken djevelen eller helvete, men som tror eller ikke tror helt på egne, frivillige premisser. I stedet bør man gå en helt annen vei: Nemlig å ta et lenge etterlengtet oppgjør med de kristne dogmene, og åpne helt for den åpne, frie troen, der den enkelte troende kan oppsøke kirken, og slippe å tvinges til å fremsi en dogmatiske tro på visse trospåbud, som tilhører fortiden.

Jeg har samtalt med mange troende og hørt på mange diskusjoner mellom unge mennesker, og det jeg ofte hører fra de unge, er at det var fryktelig stygt og urettferdig gjort av Gud å gjøre slik at Jesus ble drept. De unge er i fullt opprør mot de grusomme tankene, at Gud selv ville at Jesus skulle tortureres og lide fryktelige smerter på korset.

Videre er det svært vanskelig å finne noen støtte blant unge mennesker for at Jesus ble født av en jomfru, og hvorfor skulle han det, liksom?

Var ikke Josef god nok til å besvangre Maria gjennom helt vanlig menneskelig samkvem?

Og dersom Gud står for kjærlighet og tilgivelse, blir det ikke fullstendig absurd å tro at han skal dømme store deler av menneskeheten til å lide evig i helvete som straff?

Islam i sin strengeste form påbyr dødsstraff for frafall fra den rette troen, kristendommen vil gi evig lidelse i helvete til alle dem som ikke tror. Hva er egentlig verst? Om noe av det var rett og rimelig, hva jeg ikke tror, hadde jeg nesten valgt å dø her og nå fremfor å lide i helvete i all evighet. I mine øyne er begge deler så ugudelig og brutalt som man kan få det!

I mine øyne har kirken kun EN vei å gå for å kunne beholde sin stilling i det norske samfunnet: Å bygge på de gode, kristne verdiene som menneskeverd, kjærlighet og tilgivelse, som Jesus stor for, og samtidig rense ut all trostvang, helveteslære, dogmatikk og lignende som strider mot all sunn fornuft hos et menneske i 2019.

Gjør ikke kirken dette, vil den stadig tape mer og mer terreng og til slutt bli helt ubetydelig. Mens islam vil vokse seg stor og sterk blant «sine»?

Og som et lite tillegg kan jeg fortelle at i de tretti årene jeg har undervist i kristendom KRL, RLE og KRLE har jeg aldri gjort annet enn å formidle det som er skolens planer. Det er ikke slik som enkelte tror, at en lærer er farlig for kristendommen fordi han tror noe annet.

Vi lærere er forpliktet til å formidle det som er vedtatt av våre politikere. Påvirkning med personlige synspunkter er det intet rom for.

Hvem var egentlig Jesus?

Jeg fikk gledelig mange kommentarer til min forrige artikkel på Resett om tro. Jeg vil gjerne svare på spørsmål, komplettere mine egne utsagn samt oppklare enkelte misforståelser.

Og som en begynnelse ber jeg alle som leser med om å ha i tankene at Gud, slik jeg opplever ham, står for den absolutte frihet både i tanke og gjerning.

Fordi han har gitt oss den frie tanken i gave, bør ingen mennesker verken forsøke å utøve tvang over andre eller la sine tanker undertvinges av andre.

For meg er dette bud nummer en i alt menneskelig samkvem.

Og på akkurat dette punktet har så godt som alle religioner opp gjennom historien feilet grovt, og nettopp krenket et av de guddommelige grunnprinsippene: Den frie tanken. Så godt som alle religionssystemer krever underkastelse for visse vedtatt trospåbud- og forbud, og krever tilslutning til visse dogmer, som religionen anser som absolutte sannheter.

Og om den troende ikke underkaster seg dogmene, trues vedkommende med straff av ulike typer, med den evige lidelsen i helvete som selve trumfkortet – den ultimate straffen for dem som nekter å underkaste seg troens krav, «Guds egen konsentrasjonsleir» hvor evig lidelse skal foregå, mens de rett-troende skal ha evig glede i himmelen.

Hvordan noen kan få seg til å tro dette, er meg en gåte, og hvordan i all verden kan det finnes noen glede i himmelriket verken for Gud eller mennesker, når de var vel vitende om at venner, familie og medmennesker samtidig skulle pines og lide i all evighet?

For meg fremstår dette som den egentlige trosrasismen: Oppdelingen av menneskeheten i troende og ikke-troende med derav følger for evighetslivet – evig lidelse og pinsler eller evig glede i salighet.

Men i den frie tankens navn, må man selvsagt gjerne få tro dette i sitt eget sinn, så lenge man ikke forsøker å pådytte andre disse grusomme tankene, og bruke sine egne vrangforestillinger til å true andre til tro. Den eneste tro som har verdi, er den frivillige troen. Tro som man har som en sikkerhetsforanstaltning for å slippe lidelse, er selvsagt ingen dyptfølt eller oppriktig tro.

Om man i sitt innerste indre føler at man ikke kan tro frivillig og av egen oppriktig vilje, er det mye bedre at man innrømmer det overfor seg selv, i stedet for å hykle en tro.

Ærlighet og oppriktighet overfor seg selv og sine medmennesker, har langt større verdi enn en påtatt, uærlig tro.

Som skrevet i den forrige artikkelen, så henger fremdeles det gamle dogmet om Jesu død på korset for å sone for våre synder igjen i folkekirken, selv om det er nedtonet kraftig i forkynnelsen og bare sjelden trekkes frem. Men det henger

fremdeles over kirken som en tung sky av mørke inntil det er rensket ut for evig og alltid.

Troen på soningsdøden strider mot selve et av grunnpilarene i kristendommen – Bud nummer fem: Du skal ikke slå i hjel.

Om Gud har medvirket til det grufulle mordet på Jesus, har han altså brutt sitt eget bud, og det er det selvsagt helt utenkelig at Gud noensinne vil gjøre.

Men igjen: De som ønsker å tro dette for seg selv, har selvsagt frihet til det, men når dette dogmet forkynnes som et krav til tro for å unngå evig lidelse i helvete, blir det et tvangspåbud og strider mot de guddommelige lover for tro: Den må være fullkomment utvunget og frivillig.

Men Jesus sier jo tydelig fra i evangeliene om at hans død skulle sone for våre synder, sier enkelte. Når man skal forstå Jesu utsagn i evangeliene, må man ha klart for seg at de har en lang rekke feilkilder, som medfører at det finnes en lang rekke direkte motsigelser i utsagnene som tillegges Jesus.

Og dersom Jesus direkte motsier seg selv, kan selvsagt ikke alt virkelig stamme fra han. Og Jesus sier jo vitterlig i evangeliene: «Det er barmhjertighet jeg vil ha, ikke offer» (Matt 9,9-13). Men så skulle altså mannen som ytrer dette, bli verdenshistoriens aller største offer i et grusomt, makabert mord, iscenesatt av Gud selv?

Neppe.

Av opplagte feilkilder er det nok å nevne:

Jesus selv skrev ikke ned noe av det han forkynte og det gjorde heller ingen andre. Det sier seg selv at ikke alt kunne bli riktig da det ble nedskrevet flere mannsaldre senere.

Mye av det Jesus forkynte, var helt ukjente tanker for tilhørerne. Sannsynligheten er stor for at de misforsto enkelte ting eller husket det feil når de skulle gjenfortelle det. Det var sikkert også mange barn til stede, som senere gjenfortalte det de hadde sett og opplevd som voksne. Alle vet hvor lett barn kan misforstå og hvordan de kan tro på overnaturlige hendelser. Dessuten var overtroen meget utbredt for 2000 år siden. Man kunne lett få folk til å tro på de mest utrolige ting.

Ingen vet i hvor stor grad evangelistene var tro mot det de fikk seg fortalt, eller om de la til litt av sitt eget for å gjøre historiene bedre eller mere overbevisende i egne øyne. Skrev de bare ned det de hørte, eller gjorde de det litt «bedre»

Alle evangeliene ble oversatt først fra arameisk til gresk og senere til all verdens språk. Her er det rom for nærmest en uendelighet av feiltolkninger og påvirkning av oversetternes egne tanker. Det fantes ingen kvalitetssikring på den tiden!

De gamle kirkefedrene hadde et stort antall originaltekster å forholde seg til da de skulle velge ut og kanonisere enkelte av dem for å danne et enhetlig grunnlag for den kristne tro. Og de valgte ut enkelte tekster og forkastet de aller fleste, og etter at kanoniseringen var foretatt, ble det forbudt å eie og utbre de forkastede tekstene. Heldigvis samlet og gjemte noen av de troende slike forkastede tekster i leikrukker og gravde dem ned. Derfor kjenner vi i dag enkelte tidlige kristne tekster, som går ganske på tvers av de kanoniserte på viktige punkter.

Da de utvalgte tekstene ble satt sammen, oppdaget de gamle kirkefedrene at de inneholdt visse motsigelser. Det ville man ikke ha noe av, troen skulle være enhetlig, og derfor satte man ned en komite som skulle foreta en redigering og nødvendig tilpasning mellom tekstene. Visse avsnitt ble fjernet og visse avsnitt tillagt. Moderne bibelforskere har påvist hvordan deler av de evangeliske tekstene ikke egentlig fantes i originalteksten.

Gjennom århundrene ble tekstene avskrevet et stort antall ganger av såkalte avskrivere. De tekstene ettertiden har tilgang til, er ofte avskrifters avskrifter. Enkelte skrivere var kjent for å være enten unøyaktige, eller de la til og trakk fra litt hist og her, for å sette sitt eget personlige preg på tekstene.

Tar man hensyn til disse 7 punktene som viser kilder til mulige feil i de evangeliske tekstene, er det ganske utrolig at noen kan tro at evangeliene omtrent er Guds ord – fri for feil og guddommelige i sitt innhold. (Det tror for øvrig også muslimene om skriftene etter Muhammed, selv om de inneholder akkurat de samme feilkildene.) Jeg vil påstå at det er fullkomment åpenlyst for ethvert fritt-tenkende menneske at det naturnødvendig finnes mye i evangeliene som ikke kan stamme direkte fra Jesu munn, men som skyldes feiltagelser, misforståelser og direkte usannheter tillagt Jesus.

Men hvordan i all verden kan vi klare å skille de virkelige, sanne gullkornene fra Jesu egen munn fra de utsagnene som aldri kan ha blitt uttalt av ham? Ja, se det er jo det virkelige tusenkroners-spørsmålet. Og mitt svar er at man må forsøke å finne den røde tråden i Jesu forkynnelse – hva er selve grunnlaget som hans uttalelser bygger på, og hvilke utsagn ser ut til å bryte mot selve grunnmuren? Jesus sier igjen og igjen at Gud er vår kjærlige far, som elsker oss alle, og i sin omgang med sine medmennesker praktiserte Jesus nettopp denne holdningen selv. Han holdt seg helst sammen med de svake, de utstøtte og de «minste», de som ikke hadde noen verdi i samfunnet og han kjempet en voldsom kamp mot

makthaverne i det sterke, religiøse presteskapet. Det jødiske presteskapet hadde tiltvunget seg makten over all religionsutøvelse, og veien til Gud gikk kun gjennom dem. De hadde skapt et komplisert lovverk som regulerte all trosutøvelse, og folket hadde helt mistet tilgangen til Gud. Den jødiske «Gud» var streng, retthaversk og hevngjerrig. Opp mot dette satte Jesus en kjærlig Gud, som elsket alle like høyt og som alle kunne henvende seg til i bønn, og Gud ville besvare enhver bønn fra hjertet, enten man var stor eller lite, maktfull eller «verdiløs» i samfunnets øyne. Men samtidig var Jesus tydelig når noen oppsøkte ham for hjelp, dersom de selv hadde en dårlig livsførsel. Han visste garantert at ingen hjelp egentlig har noen verdi, dersom ikke den lidende som selv er skyld i sine egne problemer endrer sin egen livsførsel.

I mine øyne kan vi helt se bort fra de såkalte miraklene i evangeliene. Sannsynligvis hadde Jesus en meget kraftig healing-kraft og kunne gi de lidende et påfyll av livsenergi, men det er det mange mennesker som kunne både den gangen og i vår tid. Enkelte har fått den gaven i livet at de kan styrke andre menneskers energi, som f eks Snåsa-mannen og på den måten gi dem styrke til å motstå sykdom. Men dette er egentlig ganske lett-forståelig og er ikke et mirakel.

Noen reagerer i sine kommentarer på at jeg hevder at også Jesus gjorde feil. Til det vil jeg si, at Jesu feil ikke var store, og til forskjell fra Muhammed, falt han aldri for fristelsen til å utbytte sin makt til egen fordel. Men Jesus var ved flere tilfeller unødvendig hard mot sine tilhengere. I evangeliene kan vi lese om at han nektet å møte sine foreldre og brødre, han nektet en tilhenger å reise til sin fars begravelse og han forbannet et frukttre for ikke å bære frukt, selv om det var utenfor sesongen for at treet kunne bære frukt. Og ikke minst kjenner vi til tilfellet der en rik mann vil bli en følger av Jesu, og Jesus krever av ham at han skal selge alt han eier og gi rikdommen til de fattige, og først når han kun eier en kjortel, en vandringsstav og et par sandaler, kan han følge Jesus. Dette viser oss at Jesus også kunne være irritabel og alt for streng.

Jesus kunne også etter min mening ha vært mye tydeligere når det gjelder å påpeke at selv om hans idealer var meget høye, og han selv ville vende det andre kinnet til når han ble angrepet, så aksepterer Gud fullt ut at vi forsvarer oss. Jesus stod for det guddommelige ideal, og hans egen idealisme og gudegitte evne til tilgivelse medførte at hans selv fullt ut praktiserte de guddommelige idealene. Men det vanlige mennesket, vi som ikke har Jesu altomfattende guddommelige tro, kan selvsagt ikke forventes verken å gi fra oss alt vi eier til fattige eller å stå stille å se at vår familie blir utsatt for vold og lemlestelse uten å gripe inn, eller selv la oss bankes opp uten å løfte en finger. Vi kan ikke alle

være kopier av Jesus. Han var ekstraordinær, han levde som Gud ville gjort om han var inkarnert på jorden. Men Jesus var ikke Gud – han sier igjen og igjen i evangeliene at han er Guds sønn – altså at han var skapt av Gud. Men det er vi jo alle, og dermed er Jesus vår bror. Og Jesu prinsipp kan vi alle etterfølge ved at vi kun forsvarer oss og ikke søker hevn ved selv å angripe. Det er en meget grunnleggende forskjell på selvforsvar og ren hevn.

Til slutt må jeg få si at selv om jeg anser visse historiske personer for å være gudesendt, så betyr ikke det at jeg tror at de er guddommelige på noen annen måte enn alle oss andre. Vi er alle Guds utsendinger, i realiteten, og hver og en må finne sin egen vei. Men noen har altså påtatt seg å reformere menneskenes tro, tror jeg. Men det betyr ikke at de er ufeilbarlige. Utgangspunktet kan ha vært det beste, men selv en utsending fra Gud kan feile grovt og selv begynne å kjempe FOR det han/hun egentlig var sendt for å motarbeide! Mørkets makt er enorm, og vi kan alle bli slave av mørket om vi først slår inn på den veien. Luther og Muhammed er begge eksempler på at selv en utsending fra Gud kan feile grovt – svært grovt i Muhammeds tilfelle. Guds utsendinger er ikke på noen måte unntatt fra mørkets fristelser, og som regel har deres liv blitt en blanding av lys og mørke, og noen ble rene mørkets forkjempere, som Muhammed i den siste delen av hans liv. Men han rakk også å bringe noen gullkorn i den spirituelle delen av hans liv – som f eks at Gud er EN og ikke tre slik de tradisjonelle kristne tror.

Men hva med Satan og andre onde krefter – eksisterer de? Mitt svar på det er et ubetinget ja. Men selv om det skjer mye ondt og grusomt i verden, så viser alle statistikker at verden går stadig fremover på alle viktige områder. Mange tror ikke dette, men det er en realitet: Mindre fattigdom, mindre analfabeter, færre som sulter, færre konflikter, færre kriger. Dette viser statistikkene. Vi må ikke la islamistenes grusomheter eller klimahysterikernes undergangsfilosofi få oss til å tro at verden snart går under! Kloden er under beskyttelse og kan aldri gå under. Noe har skjedd i den åndelige verden, som har svekket mørkets makt. Djevelen har laget opptegnelser for grusomme hendelser i lang tid fremover, men menneskene viser stadig større motstandskraft mot at de inntrer. Og gode krefter er inkarnert for å hjelpe oss. Les mer om dette i min bok «Vandre mot Lyset – en guddommelig åpenbaring i vår tid».

Jesus har definitivt levd. Og hans misjon var den aller største – å lære oss om den sanne Gud. Om Jesus kun hadde vært en tilfeldig person som interesserte seg for religion, så ville han ha vært glemt for lengst. Men Jesus satte et avtrykk etter seg i verden, som preger millioner av mennesker selv i dag. Og for meg er

han det ypperste eksempelet på et menneske som levde i (nesten) fullkommen harmoni med de guddommelige verdier. Vi andre får gjøre så godt vi kan!

Konseptet «religion» undergraver den frie, selvstendige tanke.

Helge Lurås har skrevet en meget interessant artikkel om religioner, og spør om det kun er den ekstreme utgaven av islam som er en trussel mot samfunnet. Finner vi ikke egentlig de samme uheldige mekanismene i enhver religion, der teologiske læresetninger settes over den frie meningsdannelsen?

Som svar, har den kristne Martin Johannes Osland skrevet en artikkel der han anklager Lurås for ikke å se i øynene den enorme forskjellen på kristendom og islam.

Det er i mine øyne meget gledelig at Lurås har initiert en dypere diskusjon om religionens plass i vårt samfunn. Det finnes nesten ikke fora for slike diskusjoner lengre, etter at Verdidebatt ble omgjort til et rent talerør for KrFs venstreside og den moderne, politiserte teologien med sterkt engasjement for stor innvandring, globalisering og andre politisk korrekte holdninger.

Jeg kan si meg enig med Osland på et meget viktig punkt: Selv om alle religioner har visse felles krav til å underkaste seg et tankesett, et sett dogmer og visse erklærte sannheter og læresetninger, så er det milevid forskjell på den langt på vei tolerante, norske kirken og den meget konservative islam.

Kirken har så godt som mistet all innflytelse i samfunnet, den aksepterer grovkornet humor og satire på sin bekostning, den har endret seg i takt med samfunnets endringer på de aller fleste samfunnsområder og vi opplever ikke lengre å måtte høre bispekollegiets refsende uttalelser om alt mellom himmel og jord som de fordømmer. Her befinner islam seg på en helt annen planet. Islam er nettopp en blanding av politikk og religion, og det som kjennetegner islam internasjonalt, er en fullkommen mangel på humor, selvrettferdighet, nærtagenhet, selvhøytidelighet og fordømmelse.

Selv moderne muslimer i Norge, som er det vi kunne kalle for sekulære muslimer, ser ut til å være preget av denne selvhøytideligheten, som nesten fremstår som et felles karaktertrekk i den arabiske verden. (Uten dermed å påstå at enhver muslim eller araber er like sterkt preget av karaktertrekket).

Kristendommen har utviklet seg i retning av å bli en privat sak, som man praktiserer i organisasjoner som gjør seg lite gjeldende i samfunnet. Og slik bør etter min mening troen fungere. Den enkeltes forhold til Gud, bør være et personlig forhold, som aldri bør brukes til å tiltvinge seg kontroll eller makt over

andre. I så måte, har kristendommen mange synder bak seg, og trusler om fortapelse og skremslene om evig lidelse i helvete, har i århundrer knuget menneskene og skremt dem til lydighet. I vår tid har slike trusler ikke lengre noen effekt, for folk slutter simpelthen å tro, og så blir enhver trussel kun tomme trusler helt uten kraft.

Vi har kommet til en tid, da all tro må bygge på frivillighet og på en egen, personlig overbevisning om at det finnes en Gud eller en høyere makt av et eller annet slag. Men dette er jo så langt fra hvordan islam praktiseres i store deler av verden, som man kan få kommet, der det straffes med døden å forlate islam. Nå skjer heldigvis ikke dette i Norge, men det synes åpenbart at islam har en helt annen og mye større makt over den troende enn når det gjelder kristne nordmenn.

Likevel vil jeg uttrykke enighet med Helge Lurås i at selv den liberale, tolerante formen for kristendom har innebygget mekanismer som motarbeider og undergraver den frie tanken og den frie viljen, som etter min mening må regnes som selve grunnpilarene i menneskelivet. Som et troende menneske, har jeg den oppfatningen at den frie tanken, retten til å tenke og mene og føle nøyaktig som man selv mener er riktig, samt den frie viljen, retten til å handle fullkomment fritt etter egen overbevisning, er de aller ypperste, guddommelige idealene, som bør prege enhver troendes overbevisning.

Joda, jeg er overbevist om at Gud har skapt oss med en fri vilje og en fri tanke, og all politikk og alle lover og regler som motarbeider friheten og som påtvinger oss tenkemåter og troskrav som strider mot vår overbevisning, er av det onde.

Men betyr det at jeg er tilhenger av det fullkomne anarki – at hver og en står fritt til å handle etter eget forgodtbefinnende, uansett hvordan det rammer andre? Vel, det skulle man kanskje tro, men da glemmer man at retten til fri vilje og fri tanke ikke kun gjelder en selv, men også alle andre. Idealet blir dermed at ingen har rett til å krenke andres selvfølgelige frihet. Og dessuten er vår bevissthet utstyrt med enda et guddommelig aspekt: Vår samvittighet. Og enhver religions ideal burde være, ikke å oppfordre folk til å tviholde på et sett absolutte læresetninger som står i ens skrifter, men å alltid lytte til sin egen samvittighet og søke etter det gode i seg selv, og dermed vil man ha den aller beste rettesnor i sitt liv.

Og her har man det som etter min mening bør være menneskenes idealer, uansett om man er troende eller ikke troende: Å alltid følge sin samvittighet og respektere den frie tanke og den frie vilje hos seg selv og hos alle andre. Dette enkle prinsippet kan med fordel erstatte alle troskrav, alle dogmer og alle påtvungne læresetninger. Slik jeg leser Det Nye Testamentet, synes det meget

tydelig at Jesus var en sterk fortaler for det personlige gudsforholdet som alle mennesker har mulighet til gjennom sin tanke eller ved bønn. Han var en kraftfull motstander av hele den etablerte makteliten i den jødiske trosverdenen, og opponerte mot all påtvungen utøvelse av trosritualer.

Jesus levde som han lærte, han søkte aldri makt, han krevde aldri noe for egen del, men han forkynte et budskap som handlet om tilgivelse, kjærlighet og omtanke for sine medmennesker. Jesus krevde aldri tilslutning til bestemte trospåbud. Han sa aldri: Tror du ikke at jeg er den inkarnerte Gud, så går du fortapt. Nei, han anså seg ikke som Gud overhode, han kalte seg kun Guds sønn. Og er vi ikke alle Guds sønner og døtre dersom Gud har skapt vår ånd?

Men etter Jesu død, ble Jesu enkle kjærlighetslære kuppet av det nye presteskapet som vokste frem og som ville bygge opp sin egen maktbase, og der hvor Jesus ikke stilte troskrav overhode, ble det nå skapt et sett dogmer som alle kristne måtte erklære sin tro på, ellers ville de brenne evig i helvete. Ikke rart mange valgte å tro! Den som leser bibelen med litt mer åpne øyne enn vanlig er blant kristne, vil oppdage at det finnes svært tynt grunnlag i bibelen for de ulike dogmene.

For å bevise at Jesus var av Davids ætt, siteres for eksempel hele ættetavlen fra David og frem til Jesus, men så viser det seg til slutt at Josef slett ikke var Jesu, far, og dermed faller hele beviset sammen og blir meningsløst. Troen på jomfrufødselen som ble innført etter hvert, ødela hele ættetavlen. Den Hellige treenighet nevnes overhodet ikke av Jesus, tvert imot bekrefter han at Gud er EN og han erklærer også at Gud ikke ønsker ofre, men han ønsker barmhjertighet. Både treenigheten og offerlæren synes åpenbart oppkonstruert i ettertid.

Men det som er ytterst betenkelig ved kristendommen, er ikke dogmene i seg selv, folk må gjerne få tro som de vil, både realistiske og urealistiske ting. Det som gjør kristendommen og enhver religion farlig, er at de stiller krav til den troende at han/hun skal forkaste sin egen frie tanke og vilje og tilslutte seg et sett læresetninger som svært mange finner selvmotsigende og meningsløse.

Kirken burde gjøre det motsatte. De burde prise menneskets guddommelige evne til selvstendig tenkning og oppfordre enhver troende til å gjøre seg sine egne, selvstendige refleksjoner omkring sitt personlige forhold til Gud. Gjennom sine dogmekrav svekker og undergraver kirken det enkelte menneskes tanke, mens de burde ha styrket den ved å oppfordre oss til å finne frem til en selvstendig og fullkomment fri tankeforbindelse med Gud.

I stedet kan vi oppleve at enkelte mennesker som så gjerne vil tro, ber til Gud om hjelp til å tro på det de opplever som meningsløst. Helt tragisk, egentlig. I

stedet burde man spørre Gud om hjelp til å utvikle sin egen, selvstendige og gudegitte tanke.

Fremdeles tror rundt halvparten av oss etniske nordmenn på Gud. Men svært mange har sin egen, selvstendige vri på troen, og slik bør det være, etter min mening.

– Jeg har nå min egen tro, jeg, hører man mange si, når man kommer inn på den slags. Og om kirken ønsker å overleve inn i de neste århundrene, bør de legge fra seg dogmer og påtvungen trosoppfatning, og åpne opp for det personlige Gudsforholdet. Hva i all verden er vitsen med at menigheten skal reise seg for å messe frem hva de tror på? Man burde heller åpne enhver gudstjeneste med å oppfordre til noen minutters stillhet der hver enkelt kan åpne sine tanker for det guddommelig, om enn man opplever at det eksisterer en personlig Gud eller en guddommelig, universell kraft.

Ja, Gud elsker den frie viljen så høyt, at dersom et menneske med det beste han/hun har av resonneringsevne kommer frem til at Gud ikke eksisterer, ja, så er Gud såre tilfreds med det. Han tror på oss uansett om vi tror på han, slik jeg opplever det. Og om det nå er slik at Gud eksisterer, så gjør han jo det, uansett om vi tror på det eller ikke.

Til slutt noen ord om det å tro, er det kun en fattig trøst fordi man frykter døden? Slik kan det kanskje fortone seg for den ikke-troende. Men fra mitt ståsted arter det seg ganske annerledes. For meg er det ikke snakk om en villet tro, men om en selvfølgelighet som ligger der som et bakteppe for alt liv. Det er mye vi ikke kan forklare, men noe man merker seg i nesten all kritikk av kristendommen, er at den gjerne retter seg mot en karikert, uintelligent og forvrengt utgave av kristendommen.

Og mange tar avstand fra all tro fordi de avviser alle dogmene de finner meningsløse. Min påstand er at man finner et meget gjennomtenkt, intelligent og reflektert budskap hos Jesus i Det Nye Testamentet, fritt for dogmer og meningsløsheter som jomfrufødsel, treenigheten, soningsdøden og helvetes straffer som påføres oss av Gud. Skreller man bort dette menneskeskapte, står man igjen med et budskap som var for revolusjonerende for sin tid til at menneskene klarte å ta det til seg: I stedet for å søke hevne over dine fiender, skal du tilgi dem, elske dem og be for dem. Dette er jo det absolutt motsatte av det Muhammed ser ut til å ha oppfordret sine fiender til.

Og her ligger en gigantisk forskjell på islam og kristendommen. Men såvidt jeg har forstått, så går det et tydelig skille i Muhammeds forkynnelse fra han var en idealistisk, troende ung mann som fikk religiøse åpenbaringer og den eldre

krigsherren som hadde fått makt og, ville utrydde sine fiender og hadde fått en ustanselig appetitt på vakre kvinner.

Og om jeg ikke tar feil, kan det være berettiget å snakke om en type spirituell utgave av islam som bygger på Muhammeds tidlige forkynnelse, som ligner mer på Jesu forkynnelse. Den synes å være langt å foretrekke fremfor den islamistiske krigerlæren som minner mest av alt om Det Gamle Testamentets krigsgud som oppfordret israelittene til å søke hevn og utrydde sine fiender.

Innvandring.

Er uskyldens tid forbi for Norge?

I tiden fra 1814, da Norge fikk sin egen, meget moderne grunnlov, har vi som samfunn utviklet oss jevnt og trutt fremover i retning av større velstand og større omtanke for enkeltindividet. Det er unikt i historisk sammenheng at kvinner har fått så stor innflytelse i samfunnet og at mennesker som ikke klarer seg selv blir så godt ivaretatt.

I de aller fleste land i verden må handikappede og andre mennesker som ikke makter å utføre vanlig arbeid leve på gata og være prisgitt almisser fra forbipasserende eller finne føde på søppeldynger eller i avfallsdunker. I Norge har vi bygget opp et velfungerende regime for å gi våre svakeste innbyggere et verdig liv. De får utdanning, fritidstilbud, får egne leiligheter og tas vare på i alle faser av livet.

Likeledes anerkjenner og tolererer vi nær sagt alle typer avvik fra flertallets legning og livsførsel, og det kjempes aktivt for enhver minoritet for å gi dem anerkjennelse og en trygg plass i samfunnet.

Når det gjelder kvinner, så kan vi neppe kalle dem en svak gruppe i vårt samfunn, og sett i et internasjonalt perspektiv, så har kvinner i Norge en helt unik plass og en helt unik egenverdi. Det er ikke slik i alle deler av verden. På internasjonal basis, er kvinner grovt undertrykket og nærmest verdiløse, og er prisgitt mannens godvilje for å kunne leve et noenlunde menneskeverdig liv.

Jeg tør påstå at norske kvinner burde være inderlig godt fornøyd med sin tilværelse i Norge. Det er nærmest ingenting som hindrer dem fra å realisere enhver drøm de måtte ha vedrørende utdanning, jobb og en fri tilværelse. Vel, vel, selvsagt er det en del menn som ikke klarer å styre sin naturgitte seksuelle tiltrekning til kvinner, men i internasjonal sammenheng er dette for bagateller å regne sett i forhold til verdensdeler der menn står nærmest fritt til å drepe sin kvinne uten reaksjoner.

Og hvor i verden kan mennesker gå i opptog ikledd alskens outrerte, perverse og seksuelt eksplisitte kostymer uten særlige negative reaksjoner? Tvert imot blir det ansett som diskriminerende og bakstreversk av politikere å ikke ville gå i opptog som dyrker seksuelle avvik i alle former, og alle mulige minoritetssaker har fått enorm gjennomslagskraft. I store deler av verden ville alle disse blitt steinet til døde, hengt eller kastet syre på, mens i Norge blir de høyt verdsatt og deres synspunkter har stor gjennomslagskraft.

Likevel er det en stor del mennesker i Norge som er overbevist om at de lever i et samfunn med grov undertrykking av minoriteter, intoleranse og rasisme. Egentlig bygger dette på et ganske velkjent fenomen. Man ser det aller best hos umodne barn. Barn som har det svært godt, stiller gjerne større og større krav, klarer ikke å innse hvor godt de har det, og er overbevist om at alle andre har det bedre enn dem. Ja, dette er barn, men voksne ser ut til å ligne i meget stor grad på barn. I stedet for å se sine egne fordeler leter de etter noe å klage på, og ender opp med å innbille seg at de lider. Men deres klager og den tryggheten de viser ved å kreve sin plass i samfunnet, vitner om et samfunn som gir alle individer en trygg plass og en selvfølgelig rett til å kreve å bli tatt hensyn til.

Og her kommer de siste tiårenes store innvandring inn. Som det høyt utviklede og siviliserte samfunnet vi er, reagerer vi overfor innvandrerne, slik vi reagerer overfor alle grupper i vårt samfunn som krever å bli tatt hensyn til, som krever en trygg plass i samfunnet og ønsker at samfunnet skal ta hensyn til deres spesielle behov. Kort sagt, vi forholder oss til innvandrere som vi forholder oss til alle andre grupper i samfunnet: Vi løfter dem frem, gir dem forståelse og anerkjennelse og understøtter dem på alle mulige måter økonomisk for at de skal oppnå samme velferd som alle andre nordmenn. Det er nesten ikke grenser for hvor mange milliarder samfunnet bruker på innvandrere årlig, men likevel er alltid svaret på enhver utfordring at de må få enda mer penger, større leiligheter og flere fritidstilbud.

Men hva er det egentlig vi viser forståelse og anerkjennelse for når det gjelder innvandrerne til Norge? Har innvandrere flest noe verdifullt og nyskapende å tilføre vårt samfunn? Får vi noe igjen for vår enorme imøtekommenhet og vår

anerkjennelse av at innvandrerne er like verdifulle som oss? For ikke å si bedre enn oss?

Her er vi ved det helt sentrale spørsmålet: Hva har våre innvandrere bidratt med til det norske samfunnet? Her må vi stikke fingeren i jorda og være realistiske. Uansett hvor mye jeg er glad i de innvandrerne jeg underviser og uansett hvor inderlig jeg ønsker at de skal få det godt i Norge, så står det ikke til å nekte for at vi har tatt imot et stort antall mennesker fra land som ligger flere århundrer etter oss i utvikling, og det faller seg svært vanskelig for mange av dem å finne seg til rette i Norge. Uansett hvor velvillig innstilt de er, så ender de svært ofte opp som sosialklienter uten arbeid og uten noensinne å kunne komme i arbeid i Norge. De kan være snille og gode mennesker, men når du kommer fra en slekt av analfabeter, der ingen noensinne har tatt utdanning, men jobber med jorda og med en flokk husdyr, så faller det seg svært vanskelig å lære norsk og ta en høyere utdanning. Jeg er som sagt blitt svært glad i alle dem jeg omgås daglig på jobben, men må bare innse at de fleste av dem kommer til å forbli sosialklienter hele livet.

Men dette er altså den «gode» delen av innvandrerne. De som gjerne vil noe, men som kanskje ikke får det til. Og selvsagt er det en del som er heldig å ha medfødte evner som gjør at de kan lykkes i Norge. Det som er svært mye verre, er at vi nå har fått alt for mange innflyttere fra land der kriminaliteten er overveldende, der bander av pirater og terrorister dominerer samfunnet, der den sterkestes rett er enerådende og kvinner er fullstendig verdiløse, og mange av disse menneskene bringer med seg sin nedarvede mentalitet til Norge, og utøver den samme lovløsheten og kriminaliteten som i hjemlandet. Og Norge synes fullstendig uforberedt på å motta denne gruppen av kriminelle på en adekvat måte.

Vi møter dem på vårt sedvanlige vis, med forståelse, inkludering og vennlighet, og når de allerede i skolealderen viser avvikende adferd, så samtaler vi med dem, viser imøtekommenhet og forståelse og regner med at denne metoden, som vi bruker overfor etniske norske elever, skal ha samme virkning på innvandrergutter. Men så har den ikke det. Tvert imot, disse guttene er vant til reaksjoner av et helt annet kontant kaliber fra sitt hjemland og opplever våre tafatte forsøk som svakhet og unnfallenhet.

Dette er situasjonen i vårt land per i dag. Vi har utviklet oss jevnt og fremadgående i 200 år og nådd en høyt utviklet grad av toleransen, respekt for kvinner og ivaretagelse av alle minoriteter. Og takket være kvinnenes nye plass i samfunnet, har de begynt å besette mange stillinger som før var forbeholdt menn. I 18- og 1900-tallet var det menn som var autoriteter i samfunnet, det var

de som opprettholdt ordenen i samfunnet. Mens i vår tid har kvinner rykket inn, som lærere, advokater, politikvinner, journalister, redaktører osv. Men det er et gedigent tankekors at akkurat i denne tidsalderen for vårt samfunn så har vi mottatt et stort antall menn og gutter som anser jenter og kvinner som underordnede og verdiløse individer.

På dette stadiet av vår samfunnsutvikling, dersom den hadde fått gå sin naturlige gang, ville kvinnene ha fungerte utmerket i alle disse rollene, fordi norske gutter og menn anser kvinner som jevnbyrdige som de viser respekt. Men det gjør definitivt ikke mange innvandrere fra Afrika og Midtøsten. Og det skaper større og større problemer for det norske samfunnet. De som betviler dette burde ta en tur til norske klasserom for å overvære hvordan innvandrergutter som er podet inn med at de er samfunnets herskere trakasserer sin norske lærerinne.

Dette er et enormt paradoks. Akkurat i denne tiden, da vi står overfor en helt ny utfordring, som kaller på kontante, maskuline reaksjoner, så er det de norske kvinnene og feminine verdier som i stor grad står i første rekke for å møte disse guttene og mennene som anser kvinner som mindreverdige vesener. Dette er nødt til å føre til katastrofe.

Jeg tør påstå at voldskriminaliteten i norske storbyer kun vil stige dersom vi ikke fullstendig skifter taktikk. Og dette sier jeg ikke fordi jeg anser kvinner som mindre verdifull mennesker enn menn. Tvert imot, jeg elsker og respekterer kvinner, men i denne sammenhengen må det sies at kvinner i det store og hele står for en mykere og mer forståelsesfull holdning til kriminelle gutter og menn enn det menn gjennomgående gjør. Jeg har sett det så ofte i skolehverdagen.

De bøllete innvandrerguttene som terroriserer skolegården får sjanse etter sjanse til å forbedre seg, men det skjer aldri og resultatet er at de får lov til å fortsette sin bøllete oppførsel. Faktisk kan jeg innrømme at jeg har sett min egen begrensning på dette området. Personlig er jeg en altfor myk og følsom person til å kunne ha nok å stille opp med overfor denne «bermen» og det har jeg tatt konsekvensen av. (PS! Jeg er ikke homofil, bare en vennlig og snill mann!) Men jeg ser meget godt hva som foregår, og jeg ser hva som kreves – det er reale mannfolk med baller som kan hanskes med disse bøllene som ikke respekterer annet enn makt – for slik er de de er oppvokst og opplært, og det er det som trengs for å korrigere dem.

På dette området må norsk venstreside ta på seg hovedskylden for at denne tilstanden har fått utvikle seg. Sosialismen har alltid vært avhengig av en gruppe med undertrykte for å eksistere, og da ingen slike undertrykte grupper lengre eksisterte i Norge, valgte de seg ut innvandrere som den nye «undertrykte» gruppen de ville kjempe for. Helt fra Norge begynte å innse at det var uønsket å

få inn innvandrere som belastet Norge med sin arbeidsløshet på 1970-tallet, har venstresiden erklært krig mot samfunnet på det området.

Jeg husker godt min tid på Sagene lærerskole, der venstreradikale ungdommer erklærte innvandringsstoppen som rasisme og som kjempet med alle midler for at Norge burde ha helt åpne grenser. Allerede den gangen ble hudfarge brukt som middel til angrepet mot samfunnet, idet man påsto at andre menneskers hudfarge var årsaken til at de ikke fikk komme til Norge. Venstresiden har aldri innsett at deres ideologi er fullstendig feilslått. De har i noen få tilfeller oppnådd makt, men har konsekvent feilet og endt opp i diktatur og økonomisk ruin. Innvandrere er ikke en undertrykt gruppe i Norge. De er privilegerte, og ingen andre mottar så enormt med hjelp som dem.

Like fullt innbiller venstresiden seg at innvandrere er en svak og undertrykket gruppe som må beskyttes. På den måten bidrar de til å støtte opp om en del innvandreres fullstendig feilaktige oppfatning av at de undertrykkes og holdes nede i Norge. Offertanken har svært god grobunn. Særlig hos mange muslimer. Det er aldri deres skyld, bare «de andres». Jamfør den siste tidens rettssaker, der muslimer er tiltalt for å sparke og trampe på offerets hode, mens vedkommende lå hjelpeløs på bakken, og så påstår de på fullt alvor at det er offerets skyld og at de kun har forsvart seg.

At et bilde av våre innvandrere som grovt undertrykket, men som egentlig er Norges mest privilegerte gruppe har klart å feste seg hos så mange, er simpelthen en tragedie. Og en tragedie er snart på vei i Norge, dersom vi ikke setter inn meget kontante reaksjoner og setter en stopper for den skremmende kriminalitetsutviklingen i våre storbyer. Skal vi virkelig la en stor gruppe innvandrere gjenskape kriminaliteten fra sitt hjemland, med mafia, voldelige gjenger, terrorgrupper, massevoldtekt og drap?

Er det mulig for en innvandrer å bli en fullt integrert norsk innbygger dersom vedkommende kun omgås sine «egne»?

Jeg tror jeg kan si at for de aller fleste av oss, så er det innlysende og selvfølgelige svaret på dette spørsmålet: nei.

For å kunne lære å snakke norsk, for å ta til seg norske holdninger og normer og for å lære norske skikker og tradisjoner, er man nødt til å leve i et miljø der det faktisk finnes etniske nordmenn som kan fungere som forbilder og et norsk miljø som innvandreren faktisk kan integreres i.

Derfor er det fullt forståelig og fremstår som en klok tanke å ta en pause i bosetningen av nye flyktninger i Oslo, der det har oppstått en meget påtagelig segregering, som medfører at dersom nye flyktninger bosettes i bydeler som bebos av nesten bare innvandrere og deres etterkommere, så vil det simpelthen ikke være noe norsk miljø å bli integrert i. Og for å spørre igjen: Kan man bli integrert i Norge dersom man kun omgås andre innvandrere, ofte fra eget opprinnelsesland, og kun snakker opprinnelseslandets språk med foreldre og venner og praktiserer hjemlandets skikker og normer?

Igjen: Dette synes så opplagt for de aller fleste av oss, at det er nærmest uforståelig at noen kan være uenig. Men noen reagerer åpenbart, og i en artikkel i Dagbladet fremstår Umar Ashraf, styremedlem i Minotenk og Hasti Hamidi, styremedlem i Interfem og organisatorisk leder i Salam rett og slett som furtne og krenkede både over forslaget og ikke minst over Linda Noor, lederen for Minotenk som har gått ut og støttet forslaget om en bosetningspause av nye flyktninger i Oslo.

– Lederen av Minotenk lefler med rasebegreper, og bruker tall bestilt fra Fremskrittspartiet for å peke på utfordringer som er skapt av manglende politisk vilje, ikke av flyktninger.

Og lengre ned i artikkelen:

– Hva med oss? Vi som er barn og barnebarn av innvandrere omfattes også av innvandrerstatistikken Noor bygger argumentene sine på. Er ikke vi en ressurs for integreringen? Fordi vi er brune?

Det er dessverre meget symptomatisk for debattnivået fra venstresiden og innvandringsliberale, at de ikke evner å føre en saklig debatt uten å trekke inn hudfarge, rasisme og egen krenkethet. Har vi virkelig ikke kommet lengre i dag, enn at man kan diskutere de reelle utfordringene uten å ty til slike utgåtte hersketeknikker? Linda Noor bruker et uttrykk som «hwite flight» i det innlegget Ashraf og Hamidi henviser til, men det er kun et uttrykk som brukes om det fenomenet at originalinnvånerne flytter ut når flyktninger og innvandrere flytter inn i et område. Det har overhodet ikke noe med rase å gjøre og heller ikke med hudfarge.

Men enkelte innvandrer har en lei tendens til å gjøre rase og hudfarge til hovedsaken, slik at de kan dra rasismekortet og fremstå som krenkede på grunn av sin hudfarge. Ashraf og Hamidi tror ikke en gang at det finnes noen sammenheng mellom at innvandrere i stort antall flytter inn, og etniske nordmenn flytter ut. Vel, da tror jeg de burde ta en spørrerunde blant etniske nordmenn som forlater for eksempel Tøyen. Og dersom utflyttingen kun dreier

seg om en klassereise, hvorfor går ikke innvandrere gjennom den samme klassereisen? Det må jo ha en årsak at de blir boende igjen?

Selvsagt kan ressurssterke innvandrere og deres etterkommere bety svært mye for integreringen. Men det er helt irrelevant for akkurat denne debatten. Uansett hvor mye disse innvandrerne har å bidra med for å få nye flyktninger til å trives og til å ville integreres, så hjelper det så uendelig lite dersom de bor i et miljø der det ikke finnes et norsk miljø å integreres i! Det er DET som er poenget her, og gjennom sin måte å reagere på, ved å oppfatte debatten som et personlig angrep på dem selv, avslører herrene Ashraf og Hamidi noe som dessverre er veldig typisk for mange innvandrere (og særlig de med muslimsk bakgrunn) som deltar i den offentlige debatten: De fremstår som lettkrenkede, selvhøytidelige og fornærmede. De ville tjent svært mye på å la være å ta debatten så personlig og heller holde seg til det prinsipielle og saklige.

Artikkelforfatterne gjør det igjen og igjen til et poeng at den undersøkelsen fra SSB som har ført til den aktuelle debatten, er bestilt av Fremskrittspartiet. Hva i all verden har det å si at undersøkelsen ble bestilt av FrP? I Ashraf og Hamidis kretser har åpenbart dette en stor betydning, og den eneste grunnen til at de understreker dette igjen og igjen, må være et slags forsøk på å diskreditere hele undersøkelsen og score billige poenger hos sine tilhengere. Bør det ikke være de som har utført undersøkelsen som bør være tema, og likeledes hva undersøkelsen forteller? Og hvorfor dette voldsomme behovet for å betvile at Oslo er en segregert by og at innvandrere mottar nærmere 70% av sosialbudsjettet i Oslo?

Likevel mener artikkelforfatterne at Oslos problemer overhodet ikke har noe med innvandring å gjøre, men skyldes politisk vanstyre og at løsninger er å bevilge mer penger. Dette er visst mantraet til de som nekter å se sammenhengen mellom problemene og innvandring, mer penger, bedre tilbud, flere fritidsklubber. Norge bruker enorme ressurser på å hjelpe til med integreringen. Mange Osloskoler kan ha opptil to lærere i hver klasse, kun pga av det store antallet innvandrere. Dette kommer i tillegg til et stort antall assistenter og miljøarbeidere. Bydelene tilbyr et stort og varierende tilbud av aktiviteter, klatreklubber, discoklubber og annet og bibliotekers og sportsklubbers tilbud er også store. Det er åpenbart en særdeles seiglivet myte at bydelene i Oslo ikke tilbyr innvandrerungdommene nok. Tilbudene er der i rikt monn, men problemet er at en voksende gruppe innvandrerungdom heller vil være på gata, der gjengene tilbyr rus, raske penger, jenter, biler og spenning.

Dette er IKKE samfunnets skyld. Vi gjør allerede utrolig mye for at våre innvandrere skal trives og integreres i vårt samfunn. Mange velger å ta imot våre

tilbud, tar en utdanning og skaffer seg en god jobb og et godt liv i Norge. Mens en altfor stor gruppe innvandrergutter dessverre velger den lettvinte veien: Gjengtilhørighet, kriminalitet og vold.

Slik avslutter artikkelforfatterne:

– Skal lederen av landets eneste minoritetspolitiske tenketank forlange noe som helst, ville det vært naturlig at hun begynte med å kreve økonomiske midler for å styrke tilbudet til nærmiljøer og innbyggere med minoritetsbakgrunn. At hun lar seg forføre av billig identitets- og symbolpolitikk som baseres på tall bestilt fra Fremskrittspartiet, er alvorlig.

Penger, penger, penger og atter penger, det er visst alt innvandringsliberale mener kan løse de problemene som påføres samfunnet av ulike innvandrergrupper. Norge bruker allerede penger i milliardstørrelse på innvandrere hvert år. Hvor mye må vi bruke for at Ashraf og Hamidi skal si seg fornøyd? Er det ikke på tide de tar til seg at denne debatten overhodet ikke dreier seg om raseteorier eller hudfarge, men at det rett og slett dreier seg om innvandringen til Oslo har vært så stor og segregeringen så åpenbar, at integreringen mislykkes fordi det nesten ikke er nordmenn igjen å integreres med i flere bydeler? Ingen problemer løses av å gi Oslo en bosetningspause, men de flyktningene som nå kommer, vil ha en mye større sjanse til å integreres i en bygd der de vil være i mindretall og vil bli stimulert til å integreres på en mye bedre måte enn nyankomne flyktninger som bosettes der det kun finnes innvandrere fra før av. Det er så selvfølgelig at de aller fleste forstår det.

Og så et tankekors til slutt: I disse debattene der venstresiden og de innvandringsliberale ber og ber om mer penger og flere tiltak til innvandrerungdom. Tenker de noensinne på at etnisk norsk ungdom kanskje også kunne fortjene at vi bryr oss om dem på samme måte? Eller dreier alt i samfunnet seg om å legge til rette for innvandrere?

Skremmende naivitet og uvitenhet om årsakene til kriminalitet blant innvandrerungdom.

I forbindelse med avsløringen av at det har vært 34 knivepisoder i Oslo den siste måneden og at politiet oppgir at det er ca 150 ungdomskriminelle gjengangere med utenlandsk opprinnelse i Oslo, som er helt utenfor politiets kontroll, har ulike personer blitt intervjuet om både årsakene til denne eksplosjonen i ungdomsvold og om hva som skal til for å få satt en stopper for denne samfunnsnedbrytende adferden som truer sikkerheten til vanlige mennesker i Oslo.

Venstresiden har som vanlig ikke annet enn såkalt «forebyggende» løsninger å foreslå, som selvsagt går ut på å legge skylden på samfunnet samtidig som man vil pøse inn samfunnets midler. Men enda mer skremmende er det å oppdage at innen politiet så eksisterer visst de samme holdningene.

Disse ungdommene er blitt kriminelle og voldelige fordi de opplever seg som uønsket i samfunnet, de kommer fra familier med mange unger og dårlig plass og de har ikke eget rom og ingen steder å være, mener politibetjent Eirik Husby Sæther. Og løsningen hans: Å gi familiene større leiligheter og pøse inn støttetiltak og gi disse unge spesiallærere på skolen. Jeg hadde nær sagt, for en enfoldighet! Og dette skal liksom være en politimann?

Dette minner stygt om Arbeiderpartiets teorier fra tidligere tider, der de helt seriøst hevdet at all kriminalitet ville opphøre bare man fikk utryddet fattigdommen. Og denne naive myten ser ut til å leve i beste velgående i dag, selv i politiets kretser. Burde ikke de aller fleste vite i dag at kriminaliteten florerer i alle samfunnsklasser og at selv rike og velstående mennesker stadig vekk begår kriminelle handlinger? Dette naivet synet på kriminalitet som utelukkende et fattigdomsproblem trodde jeg virkelig var utryddet i vår tid.

Politimannen Erik Husby Sæther ser ut til å helt se bort fra at av familier og barn som lever under fattigdomsgrensen i Norge, så er ca 50% av dem etniske nordmenn. Men han ser ikke ut til noensinne å ha spurt seg om hvorfor gjengkriminalitet, knivstikking og vold først og fremst er et problem blant innvandrerungdom.

Burde ikke det være det sentrale spørsmålet her?

Hvordan er det mulig for etniske nordmenn å være fattige uten å bli kriminelle og voldelige, mens fattigdom brukes som forklaring på innvandrerungdommenes kriminalitet og voldelighet? Det er nærmest ufattelig at selv innen politiet så tyr man til så ensidige og forenklede forklaringer som fattigdom og at det er samfunnets skyld fordi vi får ungdommene til å føle seg uønsket.

– Jeg tror disse guttene her har skjønt fra de er ti-elleve år at de er uønsket av samfunnet, så ender det med kriminalitet og rus, og for eksempel bruk av kniv. Så sitter vi andre og snakker om hvor forferdelige de er, sier Sæther til TV 2.

Det er vanskelig å forstå hvor Sæther har dette fra. Som lærer i snart 40 år i skoleverket har jeg jobbet tett på innvandrere og sett hvilken fantastisk innsats som gjøres av norske lærere for å få enhver elev av enhver opprinnelse og enhver hudfarge til å føle seg verdifull. Barna av utenlandsk opprinnelse blir så

godt ivaretatt av skolen og samfunnet, at påstanden om at disse føler seg uønsket virker som noe denne politimannen har diktet opp.

I skoleverket jobbes det svært aktivt for å forebygge mobbing og diskriminering, ja, i så stor grad blir innvandrerbarna ivaretatt og vist forståelse, at vi nesten kan snakke om at det går på bekostning av de etnisk norske. Og en annen ting er at svært mange av innvandrerbarna lever i strøk som i meget stor grad er befolket av «deres egne» og det kan vel neppe være disse som påfører sine egne barn følelsen av å være uønsket? Og hva er politimannen Sæthers løsning på vold og kriminalitet blant innvandrerungdom?

– Man må gå inn hardt og tidlig og tilby mye mer hjelp enn det som er vanlig. Disse begynner med så mye minus, at de må ha mye mer. De må få spesiallærere i skolen, familiene trenger bedre og større boliger, for eksempel.

Vi skal altså dele ut store boliger, pøse inn hjelp, ansette spesiallærere en masse og i det hele tatt gi nærmest ubegrenset av økonomisk og annen støtte fordi de begynner med så mye minus. Men hva med de etnisk norske som lever i samme fattigdom, da, Sæther? Skal ikke de få noe fordi de ikke begynner å stikke med kniv, begå drapsforsøk og ruser seg på narkotika? Skal vi belønne kriminalitet og vold? Og hvordan i all verden kan samfunnet vite på forhånd hvilke innvandrerbarn som kommer til å utvikle problemer?

Dette synet, at om man bare gir utenlandske familier alt de måtte ønske seg, og så vil all kriminalitet opphøre, fremstår rett og slett som grenseløst naiv. Jeg har som sagt jobbet tett på innvandrerbarn- og ungdommer, og kjenner meget godt til en del mekanismer som åpenbart må ha gått Eirik Husby Sæther hus forbi. Et fenomen som kjennetegner mange unge innvandrere, og aller mest muslimer, som begår normbrudd i skolen, er at de er verdensmestere i å fremstille seg selv som offeret. Det er alltid andres skyld, og selv har de bare forsvart seg. De som kjenner muslimsk kultur fra innsiden, vet at dette er et meget typisk trekk for svært mange muslimer.

Og det samme er en meget høyt utviklet æresfølelse og lettkrenkethet. Jeg tror nesten ikke jeg har irettesatt en eneste muslimsk ungdom uten at vedkommende har følt seg grovt forurettet, selv om alt tyder på at irettesettelsen var fullt fortjent. Det synes alltid svært lett for mange muslimer å finne gode grunner til at de må reagere, og alltid er det de som er offeret.

For å ta det rette forbeholdet, så la meg si at det finnes mange elskverdige, snille og vennlige muslimer, men samtidig må det sies at visse negative karaktertrekk ser ut til å være grundig overrepresentert hos en ikke ubetydelig del.

Og dessverre er det muslimer fra Midtøsten og Somalia som utmerker seg i negativ retning. Det kan ikke stikkes under en stol at svært mange av de unge guttene herfra har mer enn tvilsomme forbilder i form av voksne, voldelige kriminelle, jihadister og pirater. Somalia er f eks et samfunn som er nærmest uten styring, et anarki som preges av kriminelle, voldelige bander, og mange unge somaliere ser opp til disse bandene som tar seg til rette og voldtar og stjeler fra den lovlydige delen av befolkningen. Uten å ha dette perspektivet med seg når man spør om hvorfor særlig somaliske unge gutter ender opp som kriminelle og voldelige, så vil man aldri kunne finne en løsning på problemet.

Å vokse opp i et miljø av voldsforherligelse påvirker selvsagt et ungt sinn. Og de som avviser dette og påstår at dette kun er fordommer og rasisme, avslører kun at de selv er fullstendig uvitende om hva som rører seg blant unge muslimer. For å forstå unge innvandreres adferd i Norge, bør vi alltid se hen til deres hjemland, og vi vil oftest innse at kriminalitetsbildet fra hjemlandet er noe mange tar med seg til sitt nye hjemland.

Selvsagt bør vi ikke avvise at mange av disse kriminelle unge kommer fra dysfunksjonelle familier, der de ikke opplever det som vi i Norge anser som vanlig omsorg. Mine muslimske voksne elever, har fortalt meg at det ikke er uvanlig at deres kvinner bor alene med en stor ungeflokk, mens mannen som er far til alle barna, bytter mellom å bo hos kone nr en, to, tre eller fire. Somaliske kvinner er den gruppen som får flest barn utenfor ekteskap. Men det betyr ikke at de ikke er gift i egne øyne, men mannen har ofte opp til fire koner.

Og det sier seg selv at i slike tilfeller makter ikke faren å ta ansvar for alle sine sønner og makter ikke å gi dem en god oppdragelse. Og flere av mine voksne somaliske elever har fortalt meg at de var livredde for sin far. Han var definitivt ikke en omsorgsperson, men en fjern figur som ofte utøvde vold.

Men vil det hjelpe å pøse penger inn i disse familiene? Neppe. Somaliere er den gruppen som sender aller mest penger til hjemlandet, vi snakker om hundrevis av millioner hvert år, og jo mer penger de får inn, jo mer vil selvsagt gå ut. Og vil disse sønnene, som oppgir at de ikke kan være hjemme fordi de ikke har eget rom, slutte å oppsøke kriminelle gjenger selv om samfunnet uten videre donerer store leiligheter til familiene? Eller blir resultatet heller at moren får enda flere barn, mens sønnene fortsetter å ferdes på gata?

Sannsynligvis driver ikke disse unge guttene med annet enn de ville ha gjort i sitt hjemland. Tendensen til å danne kriminelle gjenger som får lett tilgang på penger, narkotika og kvinner har de med seg fra hjemlandet. Det minner meg om en undersøkelse blant russiske ungdommer som ble presentert for noe tiår siden. De ble spurt om hva de vill leve av når de ble eldre, over 30% av guttene

svarte at de ville bli medlem av mafiaen og samme antall av jentene svarte at de ville bli luksusprostituerte. Ungdom som ser hvordan voksne får lett tilgang til penger, har en tendens til å ville velge likedan!

Et av de strøkene som har aller flest innvandrerfamilier med små leiligheter og lite penger og liten plass, er Tøyen. Et søk på Google etter hva som tilbys ungdommer i denne bydelen, avslører at tilbudet er nærmest overveldende. Både kommunen og private tilbyr et stort antall gratis aktiviteter og det kommer i tillegg til alle sportsaktivitetene som ungdommer kan delta i.

Om en ungdom ikke vil være hjemme pga mange søsken, synes det å være rikelig med steder å kunne oppsøke for å drive med meningsfulle aktiviteter. Så det argumentet som ofte brukes om at de unge er tvunget ut på gata, holder simpelthen ikke. Det er overhodet ikke det som er problemet! De etterligner sine forbilder, som de har sett får lett tilgang til kvinner, penger og dop!

Så hva er løsningen?

Jeg tør påstå at ingenting av det som foreslås av «forståsegpåere» av forebyggende løsninger for å avskaffe fattigdom ved å gi mer penger, større leiligheter, og flere spesiallærere og andre lignende tiltak vil ha særlig effekt. Jeg tror på de mer kontante løsningene som virkelig vil svi. Ungdomsfengsel, straffeskjerpelse ved gjentagelser og absolutt ingen strafferabatt eller tidlige permisjoner. Disse voldelige ungdommene som bruker kniv og stadig begår nye kriminelle handlinger bør bort fra gata så fort som mulig. Her bør vi ikke vise noen nåde.

Det er ikke synd på dem. De lever i verdens beste land med en uendelighet av muligheter til å skaffe seg et godt liv. Jo fortere de forstår at vi ikke aksepterer kriminalitet og vold, jo bedre er det. Det vil ikke minst være å gjøre dem en stor tjeneste å få dem ut av sin kriminelle løpebane tidligst mulig. Og henfaller de til samme adferd etter soning, bør veien gå rett inn i fengselet igjen.

Vi har faktisk krav på beskyttelse!

Den siste tiden har det blitt avslørt skremmende tilstander i vår hovedstad. TV2 melder at den siste måneden har det vært 34 tilfeller av knivstikking, og fra før av vet vi at politiet regner med at det finnes ca 150 gjengangere blant ungdomsforbrytere, hovedsakelig med innvandrerbakgrunn, som politiet står nærmest maktesløse overfor.

Noen av dem går fritt rundt selv etter å ha blitt tiltalt for drapsforsøk og begår nye drapsforsøk. Antallet overfallsvoldtekter og gruppevoldtekter er økende, og

legger vi til at kriminelle og voldelige asylsøkere som er såkalt «ureturnerbare» pga av uklar identitet etter (meningsløs kort) soning for drap slippes fri i samfunnet og begår nye drap, har vi fått et noenlunde realistisk bilde av tilstanden i hovedstaden.

Det er nærmest latterlig når ordfører Raymond Johansen gjentar omtrent som et mantra at Oslo er en trygg by og kaller varslene for svartmaling, og varaordfører Kamzy Gunaratnam bagatelliserer problemene og hevder et det bare er to-tre av kidsa som har en litt sånn «fuck the police» holdning. Når skal vi vanlige norske borgere slutte å finne oss i at kriminelle og voldelige gjenger og enkeltpersoner skal få ødelegge vår hovedstad og gjøre den livsfarlig å bevege seg i?

I TV2s reportasje står også politiet frem, og i motsetning til de røde i Oslos politiske ledelse, uttrykker politimesteren meget stor bekymring for en situasjon som ser ut til å ha kommet helt ut av kontroll. Men vi får også vite at nå vil politiet sette inn hardere lut for å bekjempe denne kriminaliteten. Kriminelle under 18 år skal bøtelegges og de over 18 år, skal begjæres varetektsfengslet ved gjentagende lovbrudd.

Ja, vel? Skal dette liksom være tiltak som skal sette en stopper for grov vold og drapsforsøk ofte begått av personer ned mot 15-16 år? Ser du for deg en 15-åring som blir tatt for knivstikking med livsfarlige skader for offeret og får presentert en bot, og selvfølgelig innser at han nå må bli lovlydig og begynne på en utdanning? Ja, særlig! Mer realistisk er det vel å se for seg at vedkommende ganske enkelt lar være å betale boten. Og hva kommer til å skje da? Ingenting, selvfølgelig. Alt fortsetter som før og de kriminelle ungdommene fortsetter å le hånlig av politiet og det norske samfunnet.

Norge er stolt av sitt humane strafferegime. Vi har lave straffer, vi gir de innsatte særdeles gode soningsforhold, de får utdanne seg, de får arbeidstrening, de slipper tidlig ut på permisjon og ofte sones knapt halve dommen om vedkommende viser god oppførsel. Og det skal ekstremt mye til for at ungdom under 18 år fengsles. Dette systemet fungerte kanskje sånn noenlunde da Norge var befolket av stort sett bare etniske nordmenn.

Men nå viser all erfaring av vårt system spiller fullstendig falitt. Vi har fått en type kriminelle til vårt land, som utnytter vårt liberale og naive strafferettssystem grovt og begår grov kriminalitet igjen og igjen og får ikke annet enn latterlig lave straffer, strafferabatt og slippes ut igjen for å begå nye kriminelle handlinger. Og hva vet vi egentlig om hva retten vil svare på politiets begjæring om økt bruk av varetektsfengsling? -Slipp vedkommende fri for det er ingen fare for bevisforspillelse?

Man skal ikke være mye pessimist for å anta at alt kommer til å fortsette som før, eller at kriminaliteten bare vil tilta. Det synes åpenbart at det må langt kraftigere tiltak til for å stanse denne volds- og kriminalitetsbølgen. For det første så bør alle «ureturnerbare» asylsøkere som nekter å oppgi sin riktige identitet settes i internering. Det kan ikke anses som en rettighet å ferdes fritt i Norge når man nekter å oppgi sin identitet. Og begår noen i denne gruppen kriminelle handlinger, bør de fengsles på ubestemt tid, uansett alvorlighetsgrad. Når de har bidratt til å oppklare sin identitet, kan de eventuelt utvises fra Norge.

Det bør snarest mulig opprettes langt flere plasser i ungdomsfengsler der kriminelle under 18 år kan plasseres. Nedre grense for å fengsles bør etter min mening ned på 14-15 år, og grunnen til at jeg setter dette tallet, er at det fremgår tydelig i medienes reportasjer at mange voldelige ungdommer som bruker kniv er i denne aldersgruppen. Dette bør altså være fengsler og ikke institusjoner der ungdommene kan komme og gå som de vil.

Det neste tiltaket som vil kunne virke forebyggende, er å sette en absolutt sluttstrek for den meningsløse praksisen vi har i Norge, der vi gir kriminelle strafferabatt. Jo flere saker de har på seg, jo kortere soner de for hvert tilfelle. Alle straffene bør i stedet legges sammen og sones fullt ut. Man kunne heller tenke seg at man ga tilleggsstraff for stort antall saker, f eks 1 år ekstra i fengsel for hver femte sak. Noen av gjengangerne i vårt strafferettssystem har opp mot 100 saker på seg. Hvorfor i all verden skal det gi rabatt?

Varetektsfengsel bør brukes effektivt og straffene idømmes raskt slik at soningen kan påbegynnes hurtig. Ved nye lovbrudd, bør straffene kunne skjerpes.

Vi har fått et helt nytt kriminalitetsbilde i vårt land, og særlig i hovedstaden. Politiet har sagt tydelig fra om hva som skjer! Vi kan ikke sitte med hendene i fanget og se på at tilstandene blir mer og mer som i Sverige, der antallet bilbranner, skyteepisoder, drap og ikke minst overfallsvoldtekter og gruppevoldtekter har skutt i været og bla a gjort Sverige til et av de landene der det begås flest voldtekter i forhold til innbyggertall.

Venstresiden svarer hånlig at det ikke finnes noe slikt som svenske tilstander, og at det kun er skremsler, rasisme og ekstremhøyres alarmisme når noen påpeker at vi er på full fart til å få svenske tilstander i hovedstaden. La dem ikke få fortsette å la Oslo skakk-kjøres og overtas av voldelige og kriminelle gjenger. Det er faktisk alvor nå! Det nye kriminalitetsbildet krever et helt nytt lovverk og nye tiltak!

Nå bør våre politikere vise at de har litt mot og at de faktisk har til hensikt å beskytte den befolkningen som har valgt dem.

TV 2 gjør politiet til problemet!

Det er ingenting som gjør meg så skeptisk som undersøkelser som utelukkende bygger på folks uttalelser om hvordan de selv opplever sin tilværelse.

Og særlig gjelder dette barn og unge. Mine snart 40 år som lærer for voksne og barn har lært meg at det synes å være særdeles vanskelig for oss mennesker å ha en realistisk oppfatning av vår egen rolle i forhold til reaksjoner fra omgivelsene.

Det ser ut til å være et grunnleggende karaktertrekk hos de aller fleste mennesker, å forklare sine egne dårlige opplevelser med å gi andre skylden. Og alle har vi en tendens til å verne våre egne.

Seneste i går presenterte TV2 intervjuer med en del innvandrerungdom, der de nesten uimotsagt fikk fortelle hvordan norsk politi diskriminerer dem og trykker dem ned fordi politiet oftere spør innvandrerungdom om legitimasjon enn etnisk norske.

Intervjueren kom riktignok med noen forsiktige spørsmål om ikke politiet bare gjør jobben sin. Og, joda, det skjønte jo forså vidt intervjuobjektene, men etter deres mening var politiet alt for lite hyggelige. De burde si ting som «ha en fin dag» og «ha det hyggelig», og da ville innvandrerungdom føle seg mye bedre inkludert i samfunnet.

Personlig satt jeg og brant etter at intervjueren skulle våge å konferere ungdommene med de reelle tallene for ungdomskriminalitet i Oslo, der det går tydelig frem at innvandrere er overrepresentert når det gjelder gjengkriminalitet, narkotikasalg, vold, knivstikking, voldtekter og drap. Men det synes tydeligvis intervjueren var å gå for langt i å konfrontere ungdommene med virkeligheten. De fikk lov til å fortelle ganske uimotsagt om hvor stort problem politiet er for innvandrerungdom.

Intervjueren kunne jo også spurt dem hva de synes politiet skal gjøre når de har fått et signalement av en kriminell som går ut på at det dreier seg om en innvandrer, skal de stoppe etnisk norske for å undersøke om de kan være den innvandreren de er på leting etter?

Men heller ikke det ble de spurt om. Så vi kan vel bare trekke den konklusjonen at det er politiet som er det store problemet i Oslo, og de diskriminerer og krenker innvandrerungdommer og får dem til å føle seg trakassert.

Og dette bildet av uskyldige og krenkede innvandrerungdommer blir ikke akkurat bedre av at profilerte innvandrere erklærer at politiet er rasistisk eller at skriveføre innvandrere bygger opp under offerrollen og påstår at deres egne brødre ikke kan gå i fred i Oslo fordi de er truet av det rasistiske politiet. Realiteten er at det aller største problemet i Oslo, er kriminalitet begått av innvandrergjenger og politiet anslår at ca 150 av dem er kriminelle gjengangere som samfunnet helt mangler midler til å stanse, fordi våre lover er laget for en helt annen virkelighet enn den som har utviklet seg de siste tiårene pga kriminelle innvandrergjenger.

Er det ikke på tide at våre politikere snart innser at kriminalitetsbildet er blitt så endret at det kreves en helt ny lovgivning for å få gjengkriminaliteten under kontroll?

Hvorfor skal voldelige og farlige somaliske ungdommer som allerede er siktet for drapsforsøk få gå fritt rundt og begå nye drapsforsøk?

Dette strider helt åpenbart mot all rimelig rettsfølelse og er en hån mot alle de unge menneskene som lever et lovlydig liv. Men lovlydig innvandrerungdommer bør også snarest innse at politiet ikke er rette adressat for deres beskyldninger om urettmessig forfølgelse fordi de er innvandrere. De bør heller rette sine anklager mot de som er den reelle årsaken til at politiet er nødt til å følge alle innvandrerungdommer tett:

Det er deres egne kriminelle og voldelige landsmenn som er årsaken til denne situasjonen og ingen andre. Det er helt meningsløst å klandre politiet for å gjøre jobben sin!

Overfladisk forskning om radikaliserte islamister.

I Aftenpostens nettutgave for 31.01.19 kan man lese en kronikk av Ragnhild Sørbotten Moen, stipendiat ved Universitetet i Agder, som er basert på hennes doktorgradsarbeid, der hun har intervjuet radikaliserte islamister som har kommet seg ut av det ekstreme islamistiske miljøet. Kronikken har tittelen «Derfor blir noen ekstremister», og tittelen gjør meg virkelig nysgjerrig på hva hun kan ha funnet ut.

Men jeg kan si med en gang, at jeg dessverre må konstatere at hun overser helt selve nøkkelinformasjonen, og overhodet ikke forsøker å finne ut hva som

gjorde at disse personene helt spesifikt søkte mot den ekstreme islamismen, og ikke heller søkte tilhørighet til et annet miljø eller en annen organisasjon, for eksempel mer tradisjonelle kriminelle gjengmiljøer eller sågar et muslimsk miljø av mer moderat karakter.

Hvorfor valgte de den sannsynligvis mest voldelige, brutale og diktatoriske utgaven av ideologier i vår tid? Men dette spørsmålet berører hun overhodet ikke, og derfor må jeg dessverre si at hennes undersøkelse fremstår som overfladisk og temmelig uinteressant.

Selv synes Moen at de svarene de tidligere radikale islamistene gir som motivasjon for å slutte seg til ekstrem islamisme er overraskende, fordi de ikke forteller om hat, ikke om søken etter makt, men om «brutte bånd, sårbarhet, utenforskap og skam».

For min del, kan jeg si at jeg finner det særdeles overraskende, at Moen kan mene at dette er overraskende. Det er en velkjent sak fra mange tiår tilbake at unge mennesker som søker til ekstreme gjengmiljøer av ulike slag, har hatt en sterk opplevelse av utenforskap, manglende omsorg og trygge relasjoner og er på søken etter tilhørighet og vennskap i en gjeng av et eller annet slag.

At ekstreme islamister kan fortelle om det samme, burde ikke overraske noen og aller minst en forsker, som burde kjenne til all den viten som eksisterer om kriminelle gjengmiljøer, nynazister, rasistgrupper og andre ekstreme organisasjoner. Alle som kommer nærmere inn på dem som har søkt til slike miljøer, forteller om det samme. De fleste som har kommet inn i slike miljøer, har gjerne en oppfatning av å være utstøtt og av å ikke høre til noe sted, samt mangle trygge voksenrelasjoner.

I den forbindelse bør det nevnes, at den selvoppfatningen unge mennesker har, og deres meninger om andres skyld i deres manglende trygghetsfølelse ikke umiddelbart trenger å være objektivt riktig. Mange mennesker går rundt i vårt samfunn og opplever seg selv som ofre for andres forsømmelser, uten at det alltid stemmer med virkeligheten. Deres opplevelse er virkelig nok, men det kan ofte være så som så med selvinnsikten hos mange unge mennesker.

I mitt arbeid som lærer gjennom snart 40 år, har jeg sett mange eksempler på mennesker som helt mangler innsikt i sin egen rolle overfor fellesskapet, og som er overbevist om at de er utstøtt, mobbet og mislikt av andre, mens alle vi rundt dem tydelig kan se at det er deres egne usympatiske holdninger og oppførsel overfor andre som gør at de er upopulære og mislikt av andre. Det er dessverre meget utbredt blant mange unge mennesker, voksne også, å gi andre skylden for sin egen dårlige oppførsel.

Jeg tviler ikke på at disse ekstreme islamistene som Moen har intervjuet, selv anser seg som ofre, og den følelsen er jo helt klart reell for dem selv, selv om den objektivt sett kanskje har en del nyanser som de ikke evner å se, men det essensielle spørsmålet for en forsker burde være, hvorfor i all verden søker disse menneskene mot ekstrem vold og brutalitet for å bøte på sin egen opplevelse av å være et offer for andres svik og omsorgssvikt?

Offerfølelse.

De aller fleste av oss har hatt opplevelser av svikt, av utenforskap, av nederlag og ydmykelser i vår oppvekst. Men de fleste av oss forsøker på tross av dette å ikke hengi oss til offerfølelsen og ikke motivere våre dårlige handlinger med at det er andres feil, men vi oppsøker kanskje psykolog, vi forsøker å finne et sundt, inkluderende miljø, en sportsklubb eller en annen organisasjon, vi tar utdanning og håper å finne venner der.

Mange av oss har vært både usikre, hatt psykiske lidelser, angst, følt oss krenket og ydmyket, men dette har aldri motivert oss til å søke mot vold, brutalitet og undertrykking av andre. Så hva er det helt spesifikt som gjør at disse ungdommene, som søker den ekstreme vold og brutalitet i islamismen, søker mot akkurat dette?

Se, DET er det interessante spørsmålet i denne sammenhengen, og ikke deres egen opplevelse av utenforskap og svik, for det vet vi svært mye om fra før av, og det er noe som de aller fleste av oss har opplevd i mindre eller større grad. Særlig i min generasjon opplevde de fleste av oss å få juling, å bli straffet hardt og vært ofre for autoritære foreldres regime. Men søker vi dermed etter vold og brutalitet for å gjenopprette vår selvfølelse? Nei, i svært liten grad.

Og her er vi inne på et vesentlig poeng. Moen skriver følgende om disse krenkede personenes motivasjon for å slutte seg til ekstrem islamisme: «Likt for dem jeg har snakket med, har vært at de bar med seg emosjonelle sår som hadde skapt en skamfølelse og en søken etter gjenreisning av verdighet og mening. Og den islamistiske propagandaen tilbød nettopp dette».

Som man ser, er det viktig for disse personene å overkomme sin skamfølelse og gjenreise sin verdighet. Og denne gjenreisningen tilbyr altså den ekstreme islamismen. Men nøyaktig hva i den islamistiske propagandaen er det som innebærer en gjenreisning?

Her savner jeg meget sterkt en drøfting fra kronikkforfatteren av begrepet ære. Det hersker ikke tvil om at ære er et meget sentralt begrep for å forstå muslimsk kultur. Det er velkjent gjennom norske medier at en krenkelse av æren til en muslim eller en muslimsk familie, krever tiltak for å gjenopprette æren. Og jeg

synes det er mer enn merkverdig at en doktorgradsstudent ikke kommer inn på dette meget sentrale begrepet for en muslim.

Æreskultur.

Når hun skriver «gjenreisning av verdighet», så høres dette mistenkelig likt «gjenopprette æren» i mine ører. Og hvordan gjenoppretter en tradisjonell muslim sin ære? Jo, tradisjonelt sett skal æren gjenopprettes ved et offer, gjerne et drap. Æresdrapet kan være på en datter eller en kone eller et drap på en slektning av den som har krenket en families ære. Dette er den tradisjonelle muslimske tankemåten i mange muslimske land, og mitt inntrykk er at denne måten å tenke på, sitter dypt hos mange muslimer, som en grunnleggende slektsarv.

Norske gjennomsnittsmuslimer praktiserer ikke dette i sitt dagligliv, og all ære til dem for å begynne å tilpasse seg norske verdier, men tilbake hos svært mange av dem, sitter visst likevel en dyptfølt opplevelse av at det verste overgrepet de kan oppleve, er å få sin ære besudlet eller krenket. Og her er vi ved selve nøkkelen for å forstå hvorfor ekstrem islamisme har så sterk tiltrekningskraft på akkurat muslimer: Islamismen tilbyr rå makt, vold, brutalitet og fri tilgang til kvinnelige sexslaver. Alt det en muslimsk mann søker etter i de ekstreme utgavene av islamisme. Snakk om å få sin ære gjenopprettet som medlem av IS! Fritt frem for avkapping av lemmer, halshogging, rå brutalitet og daglig sex med kvinnelige slaver!

Det burde virkelig interessere en seriøs forsker å undersøke i hvilken grad disse meget autoritære og voldelige verdiene fra mange muslimske land fremdeles ligger og ulmer i ubevisstheten hos en del muslimske menn også i Norge. Samt om hvorvidt følelsen av å bli krenket og ydmyket trigger og utløser disse mekanismene som har dominert i mange muslimske land i uminnelige tider. Logikken som ligger bak det å gjenopprette sin ære, er at den krever ofre, i form av undertrykking og drap.

Lettkrenkete muslimer.

Jeg vil på ingen måte mene at muslimske menn flest i Norge er potensielle islamister. Jeg kjenner mange muslimer og vet godt at de fleste av dem som lever i Norge er fredelige og godt integrert. Men jeg har hatt så mye med muslimske ungdommer å gjøre, at jeg har registrert at det synes å være et utbredt karaktertrekk å reagere meget sterkt på ydmykelser.

Mange unge muslimer fremstår som lettkrenket og nærtagende og deres til dels voldsomme reaksjoner på noe som for andre er småting, kan ofte synes uforståelige på omgivelsene. Og så er spørsmålet: Er det vårt ansvar å skjerme

disse unge fra helt normale omgangsformer i Norge, for derved å ikke trigge en overdreven æresfølelse? Skal vi tilpasse oss de ekstremt nærtagende og lettkrenkede?

Jeg har inntrykk av det er det som er løsningen i det norske samfunnet. For ikke å trigge æresfølelsen og lettkrenketheten hos en del muslimer, finner vi oss i at det er vi som først og fremst bør tilpasse oss dem og ikke de som har ansvar for å akseptere at i Norge så må vi faktisk tåle en del krenkelser og ydmykelser fordi vi har full ytringsfrihet.

Tilpasningslinjen.

Vi ser det godt når rasende muslimer går i gatene og protesterer mot blasfemi mot profeten og krever straff for blasfemi. Deres æresfølelse er av et helt annet slag enn vår, og troende i Norge må pent nøye seg med at deres tro krenkes og hånes på det groveste.

Her har våre myndigheter valgt tilpasningslinjen. Det er fint og flott å være vennlig mot våre nye landsmenn, men vi bør aldri ofre de idealene vi har kjempet hardt for gjennom mange generasjoner!

Hvorfor gir det så lite status å bry seg om etniske nordmenn?

Mediene har nettopp lagt fram tall som viser at sosialutgiftene kommer til å stige voldsomt de nærmeste årene. Men hvem får skylda? Jo, våre egne eldre. De er visst utelukkende til belastning for det norske samfunnet, skal man tro mediene. Man nevner ikke med ett eneste ord, at de eldre kun utgjør en liten del av sosialhjelpsmottakerne, mens nærmere 60% av Navs utgifter går til innvandrere.

Hvorfor fokuserer ikke våre medier på disse realitetene? Hvorfor forteller de ikke at bak de eldres behov for økonomisk støtte, ligger et langt liv med hardt arbeid og store oppofrelser for sitt fedreland? Og hvorfor blir det regnet som nærmest ekstrem høyrepopulisme å ha eldre, syke og fattige nordmenn som sin førsteprioritet fremfor u-hjelp som ikke virker, åpne grenser for emigranter og støtte til alle mulige slags korrupte og krigerske regimer rundt omkring i verden?

Norge ble bygget opp av våre forfedre, som ofte slet tungt og ofret sin egen helse for å skape en velferdsstat, som skulle sørge for at ingen nordmenn skulle lide under mangel på helsehjelp, sykepenger og men kunne få ulik form for støtte når de hadde behov for det, om det så skyldtes graviditet, sykdom, yrkesskade eller ren utmattelse.

Men hvem går disse pengene i stor grad til i dag? Jo, til emigranter og innvandrere, som i visse tilfeller får de samme rettighetene etter ett år i norsk arbeidsliv, som etniske nordmenn bruker opptil 30 år for å oppnå. Hvordan i all verden har vi kommet dit, at innvandrede mennesker prioriteres skyhøyt over vår egen befolkning? Har det noen logisk forklaring? Er det en følge av logisk tenkning, sunn fornuft og nærmest naturgitte forklaringer?

Nei, overhodet ikke. All sunn fornuft tilsier at de menneskene som har slitt et langt liv i selvoppofrelse og slit, bør være førsteprioriteten i sitt eget land. Men det er de ikke i Norge, og heller ikke i mange andre europeiske land. De nevnes som oftest som en årsak til økonomiske utgifter, til belastning og tapsprosjekter.

Og at størstedelen av vårt samfunns utgifter går til mennesker som aldri i sitt liv har bidratt med noe som helst i Norge, det forties. Det skal ikke fortelles, for det anses som en selvfølgelighet at det skal gå en strøm av våre egne penger til å gi underhold til mennesker fra andre deler av verden.

Dette strider på alle måter mot sunn fornuft og logisk tenkning. Det selvfølgelige burde være at Norge setter sine egne syke, gamle og handikappede i forsetet, og først deretter avsetter midler til lidende mennesker fra korrupte, vanstyrte og krigerske land, som heller kjøper våpen en masse og lar sine ledere leve i ekstrem rikdom i milliardklassen mens dere egen befolkning lider i sult og fattigdom. Men Norges penger fortsetter å flyte inn i diktatorenes lommer, og Norges ledere ser for seg høye, internasjonale stillinger mot å tie med kritikken. Og dessverre har Erna Solberg blitt en av disse!

Kan man på noen som helst måte finne noen mening i dette sviket fra norske ledere mot sin egen befolkning? Og hvorfor i all verden har dette sviket støtte fra en stor del av velgerne til Rødt, SV, MDG, AP og V, og kan vi snart også tilføye H? Hvor kan vi finne årsaken til at det gir så enorm stor status å svikte de nordmennene som trenger hjelp og støtte, mens man hylles dersom man er villig til å åpne grensene for emigranter og pøse ut penger til alle verdens korrupte land?

Kan vi snakke om en form for forbannelse som fullstendig har forvirret disse menneskenes tanker? Eller en slags psykose som forblinder dem fra å ha omsorg for sine egne landsmenn, og heller pøser ut pengene våre til alle andre? Det er i alle tilfeller en form for forvirring av deres tanker, som forårsaker en åpenbar feiloppfatning av hvem de bør føle ansvar for i første rekke. Det fremstår som et åpenbart svik overfor sin egen befolkning. Skulle man sammenligne det med en familielivet, ville det være som en mor og en far hentet et barn som ikke var deres eget, og prioriterte det langt over sine egne. Ga det utdanning, mens deres

egne måtte begynne å jobbe, ga det mat mens deres egne måtte sulte og tok det til legen mens deres egne måtte lide.

Har vi noensinne sett at norske politikere krever at det lages et regnskap for mye det koster å ta imot innvandrere og emigranter? Aldri meg bekjent. Man vedtar uten videre at vi skal motta et visst antall migranter helt uten å kostnadsberegne det. Gjør vi det på andre områder? Nei, så absolutt ikke. Ingenting i den politiske verden blir vedtatt uten detaljerte kostnadsberegninger. Det gjelder sykehus, helse, skole, utdanning, veier og alt annet. På absolutt alle områder gjør vi kostnadsberegninger. Har vi råd til dette, er spørsmålet. Og har vi ikke det, må prosjektet skrinlegges. Men det spør vi aldri om når det gjelder innvandring. Det regnes som ufint å snakke økonomi da. Men det er visst ikke ufint å la nordmenn dø fordi vi synes at medisinen som kunne redde deres liv, er for dyr.

Våre politikere drøfter økonomi og hva vi har råd til i ALLE ANDRE politiske spørsmål, utenom innvandringspolitikken. Har vi noensinne sett noen seriøs kostnadsberegning før politikerne vedtar å ta imot et visst antall emigranter? Nei, aldri. Der er vår felles pengepung åpen på vid gap. Vi skal helst ikke vite noe om hvor mye det koster. Det skal skjules, og hadde nordmenn flest hvor utrolig mye det koster oss å åpne grensene for mennesker, som burde ha blitt i sitt hjemland og bidratt til å bygge et godt samfunn for seg og sine, kunne vi kanskje håpe på at stemningen ville endre seg.

Men kanskje er håpet fåfengt. Det er simpelthen skremmende å se hvor mange etniske nordmenn som prioriterer all verdens menneskers velferd over vår egen. Bildet har visst festet seg av nordmenn som bortskjemte, følelseskalde og egoistiske, som bare fortjener å bli neglisjert. Jeg blir ofte sjokkert over den forakten som partiene på venstresiden føler overfor sine landsmenn. Vi har visst ingen særlig verdi, mens mennesker fra alle andre deler av verden fortjener omtanke og omsorg og økonomisk støtte helt uten grenser. Hvorfor har en etnisk nordmann så liten verdi i disse menneskenes øyne?

Og hvorfor anses det som reaksjonær og populistisk høyrepolitikk å velge å prioritere sitt eget lands syke, eldre og lidende? Jeg vil påstå at norske medier og norske politikere bærer et stort ansvar for å ha ført sin befolkning på villspor. Vi blir daglig indoktrinert med forvrengte verdier, der vår egen befolkning neglisjeres og resten av verdens befolkning holdes frem som langt mer verdifulle enn oss selv. Vi podes inn med skyldfølelse og skam over det våre forfedre har oppnådd, og vi læres opp til at alle andre bør få del i det vi har bygget opp, helt uten at de trenger å yte noe.

Nordmenn skal yte, skape og gi, mens de ”stakkars” migrantene skal få og få og få, helt uten krav. Og så gir vi de eldre skylda for at sosialbudsjettene øker.

Det er en skremmende utvikling vi er vitne til. Jeg har intet imot mennesker fra andre deler av verden, men de bør underlegges nøyaktig de samme verdiene og kravene som vi etniske nordmenn blir. Jeg kan ikke se en eneste grunn til at menneske fra andre siden av jordkloden skal komme til Norge, helt uten at det kreves at vedkommende skal jobbe og skape seg et eget liv. Og hvorfor er det ikke flere nordmenn som spør seg om vi virkelig har hjulpet emigranter som i flere generasjoner fremover ender som Norges nye underklasse av fattige, isolerte, deprimerte, og stakkarslige, som lever i utenforskap og i ghettoer av andre fattige? Har vi virkelig hjulpet disse menneskene? Er det en god hjelp å ende som fattig og arbeidsløs i flere generasjoner i Norge?

Og hva slags svar gir disse innvandrerne oss som takk på vår gjestfrihet? Uttrykker de takknemlighet? Yter de sitt beste? Sliter de for å skaffe seg en utdanning og arbeid? Joda, noen gjør sikkert det. Men faktum er at innvandrerne topper absolutt alle negative statistikker, hva gjelder kriminalitet, vold, overgrep, gjengkriminalitet og undertrykkelse av kvinner og jenter. Det er fryktelig synd, men dessverre sant. Jeg skulle ønske det var annerledes. Men det er det ikke.

Alt tyder på at det simpelthen ikke går an å flytte en stor gruppe mennesker fra en kultur som ligger flere generasjoner bak oss hva angår sivilisasjonsutvikling. De tar med seg sin egen primitive kultur, og bringer den videre hos oss. Det er kun de av innvandrerne som fra hjemlandet har oppnådd en høyere sivilisert kulturutvikling som klarer seg godt i Norge. Resten faller dessverre fullstendig gjennom i vårt høyt utviklede sivilisasjonssamfunn.

Jeg er personlig svært glad i mine medmennesker. Jeg møter alle med stor velvilje og interesse. Jeg har fått mange virkelig gode og snille mennesker som venner fra andre deler av verden. Jeg synes det er utrolig trivelig å treffe mennesker fra andre deler av verden, som deler mine verdier om nestekjærlighet, omtanke, toleranse og likeverd. Men jeg har også dessverre møtt mye uvilje, fiendtlighet og, ja, nærmest hat, mot meg som etnisk nordmann og mot det norske samfunnet i den bydelen der jeg bor i Oslo Sør/Øst. Jeg kan ikke se at vi har noen som helst grunn til å la folk bli i Norge, som overhodet ikke har noe godt å si om oss, men som utelukkende vil utnytte vår naivitet til egen vinning, som ikke vil arbeide, ikke delta i samfunnet og ikke ønsker å bidra med noe til fellesskapet.

Det avslører seg relativt hurtig hvem som ønsker å skape seg et godt liv tuftet på våre verdier, og hvem som hater oss og bare ønsker å utnytte oss. Sistnevnte bør hurtigst mulig returneres til sitt hjemland. Vi har overhodet ingen bruk for dem!

Måtte hele verdens befolkning forbli i sitt hjemland for å bygge opp et samfunn tuftet på menneskerettigheter, kjærlighet, likeverd og toleranse, om det så krever selvoppofrelser og personlig innsats. Reis ikke til land som har bygget opp sitt velferdssamfunn gjennom hardt slit for å nyte av deres harde slit, men forsøk å bidra til det samme i ditt eget land!

Hvorfor hevder noen innvandrere at de aldri har opplevd rasisme fra nordmenn, mens andre påstår at Norge er et tvers gjennom sykt og rasistisk samfunn?

Hva skyldes denne enorme ulikheten i opplevelsen av det norske samfunnet? Er noen simpelthen mer uheldige enn andre, mens noen har skikkelig flaks? Eller kan det være at noen faktisk misforstår helt vanlig, menneskelig motgang som vi alle opplever, og alltid tror at deres nederlag skyldes deres hudfarge?

Jeg har vært lærer gjennom snart 40 år, og for det meste undervist barn fra 1. til 7. klasse, og i deler av min karriere har jeg jobbet på skoler med opp til 50 % innvandrere. Norske lærere jobber systematisk for å forhindre all form for rasisme, mobbing og utestengning av elever, og jeg vil påstå at norske læreres aktive innsats for at alle elever skal trives i skolehverdagen, er en av de aller viktigste grunnene til at det norske samfunnet fungerer så godt som det gjør til tross for stor innvandring av mennesker med opprinnelse i helt andre kulturer, som på mange måter skiller seg veldig fra den norske.

Men å utrydde elevers til tider hensynsløse opptreden mot hverandre, er etter min mening helt umulig. Mange barn har ikke særlig godt utviklet empati fra fødselen av, men er nødt til å lære gjennom erfaring hvordan deres egen atferd påvirker andre barn. Barn kan få seg til å si de mest hensynsløse ting til hverandre, og det er ganske likt for barn fra alle kulturer og av alle ulike hudfarger. Hvem har ikke opplevd at barnet deres kommer stolt til barnehagen iført en ny kjole, og så kommer det fra et av de andre barna: -Jeg synes kjolen din er stygg, jeg! Med den følgen av at den stolte jenta med ny kjole blir sønderknust.

Slikt skjer stadig vekk mellom barn. De sårer hverandre med hensynsløse kommentarer, som ofte kan være forårsaket av misunnelse og sjalusi. Heldigvis lærer de fleste barn med alderen å være mer hensynsfulle, og de fleste barn innser etter hvert at ufine kommentarer og utestengning fra leken, er noe ikke bare de selv, men også alle andre barn opplever innimellom. Barndommen innebærer for de fleste å sosialiseres i et fellesskap uten å være alt for nærtagende og uten å være hensynsløs mot andre.

Men noen barn har etter min erfaring dessverre en tendens til å være overfølsomme og særlig nærtagende, og klarer ikke å hevde seg og vise styrke i ungeflokken. Og når jeg ser tilbake på innvandrerbarn jeg har sett vokse opp, og deres opplevelse av sin barndom, må jeg innrømme at jeg har sett en tendens til at disse barna, dersom de altså har innvandrerbakgrunn, kan ha en tendens til å knytte nederlag, motgang og tøff behandling fra andre barn, som en form for mobbing av dem pga dere hudfarge og av deres innvandrerbakgrunn. Når et barn tolker sine omgivelser dit hen at de er negative mot dem pga av hudfarge, selv uten at det er reelt, kan det ofte skyldes deres egen sårbarhet og deres litt mangelfulle sosiale antenner. I et miljø der flertallet er etnisk, hvite barn, vil et innvandrerbarn lett kunne oppleve seg selv som annerledes og usikker, og det er helt naturlig, men det samme opplever selvfølgelig etnisk norske barn som bor i områder som er dominert av innvandrere.

Det jeg vil frem til, er altså at enkelte særlig sårbare og usikre barn med innvandrerbakgrunn, lett kan komme til å feiltolke all naturlig motgang som rasisme, og jeg må innrømme at jeg har sett igjen barn jeg hadde som små i rollen som voksne som hevder at Norge er et svært rasistisk samfunn.

De siste ukene har vi sett flere artikler fra innvandrere i mediene, som en følge av det komplett mistolkede stuntet til Radioresepsjonen, der en del innvandrere fullstendig misforsto alt, og innbilte seg helt feilaktig at Tore Sagen faktisk uttalte seg seriøst som en rasist, mens det stikk motsatte var tilfelle. I mine øyne må dette anses som et helt analogt tilfelle til det jeg har observert hos barn. En del voksne innvandrere feiltolker visse hendelser grovt, og oppfatter f eks humor og/eller satire som rasisme, selv om det faktisk er det stikk motsatte, eller i realiteten er en helt vanlig hendelse som alle innimellom opplever, uansett om de er brune eller hvite.

Noen innbiller seg at satire mot nordmenn er satire, mens satire mot innvandrere er rasisme. Den som tydeligst avslørte dette, var etter min mening den muslimske læreren i hijab, Salma Ahmed, som i sin kronikk som sydet av mindreverdighetsfølelse og lettkrenkethet, fortalte om ulike rasistiske hendelser hun hadde opplevd som barn.

Har vi ikke alle opplevd at ingen ville leke med oss, at vi gikk alene i skolegården, at vi ble sittende alene i bussen, at det ble tatt bilder av noen elever og ikke oss, at læreren viste oppmerksomhet overfor noen men ikke oss, og så har vi blitt såret og lei oss?

Det er høyst menneskelige opplevelser for et barn, og vi har alle vært i den situasjonen uten å koble det til vår hudfarge. Men det gjør åpenbart enkelte barn med innvandrerbakgrunn. De mistolker sine omgivelser og anser alt av nederlag

som knyttet til deres hudfarge. Og så er faktisk virkeligheten at de eller fleste barn til og med anser sine egne foreldre som urettferdige overfor barna – selv om de alle har samme hudfarge. (Men la det være sagt: Om Salma Ahmed virkelig husker riktig fra sin barndom, at læreren bevisst fjernet henne fra et klassebilde pga hennes hudfarge, er det for øvrig reell rasisme. Men er hun virkelig sikker på at det var slik det skjedde?)

Jeg vil anta at de aller fleste lærere har opplevd å ha elever i en skoleklasse, som til tross for absolutt alle tiltak og anstrengelser fra lærerens side, ikke klarer å bli en del av fellesskapet. Noen elever har simpelthen så spesielle egenskaper og interesser at de ikke makter å finne sin plass i et sosialt fellesskap. Det er fryktelig tragisk å oppleve det som lærer, men enkelte ganger må man simpelthen se i øynene at noen barn ikke klarer å knekke kodene for sosialt samvær med andre.

Flere ganger har jeg måttet forsøke å formidle på en meget hensynsfull måte at for å bli likt av de andre, må man faktisk selv bidra med noe for at andre skal like deg! Ikke alle har disse sosiale ferdighetene medfødt, og til tross for at de voksne gjør alt de kan for å få den unge til å bidra med noe som kan gjøre dem godt likt, fastholder han/hun at alt av problemer er de andres skyld. Her er vi tett inne på årsaken til at enkelte innvandrerbarn påstår at de ble utsatt for rasisme gjennom hele barndommen, mens andre innvandrerbarn hevder at de aldri har opplevd rasisme noensinne.

Det er viktig å være klar over at barn, ungdom og voksne som ikke føler seg akseptert av fellesskapet, svært lett utvikler aggresjon og hat mot fellesskapet. Det er svært vanskelig for barn og unge med dårlig utviklede sosiale antenner å innse at de faktisk selv er en del av årsaken til at svært få eller ingen liker dem. Jeg har sett noen fjernsynsportretter av unge skoleskyttere i USA, og hos alle gikk akkurat dette igjen: De var upopulære, isolerte og sosiale einstøinger, og utviklet et hat mot sine skolekamerater. Som resulterte i masseskytingen av lærere og medelever. Det er svært viktig at vi som ønsker å motvirke slike hendelser er i stand til å se de kompliserte sosiale relasjonene som går forut for slike tragiske hendelser.

Et svært interessant aspekt i denne sammenhengen er for øvrig hva undersøkelser viser om lærere som opplever mobbing av elever. Det er ikke tilfeldig hvilke lærere som opplever store samhandlingsproblemer med sine elever. Visse kjennetegn er nemlig typisk for disse lærerne: De er ofte veldig rigide typer med liten evne til fleksibilitet, firkantet oppførsel, dårlig sans for humor og liten evne til å handle avbalansert i plutselig oppståtte krisesituasjoner.

Uten at jeg har sett undersøkelser om innvandrerelever som føler seg mobbet og utsatt for rasisme, vil jeg tro at de samme karaktertrekkene gjerne vil vise seg å være typiske også for dem. Dette vil sikkert kunne utløse raseri hos visse antirasister, som hardnakket vil påstå at alt det innvandrere opplever av problemer i forholdet til fellesskapet, skyldes rasisme, og at innvandreren selv alltid er helt uskyldig i samhandlingsproblemene.

Men så enkelt er det dessverre ikke. Jeg har som sagt snart 40 års erfaring med å observere samhandlingsproblemer hos barn og unge, og har alltid gjort alt hva jeg kunne for å skape et godt fellesskap, toleranse og inkludering mellom de barna jeg har hatt ansvaret for.

En del unge med innvandrerbakgrunn som vokser opp i Norge, oppfatter altså Norge som et tvers gjennom rasistisk samfunn. Og dessverre får de støtte for denne oppfatningen fra en gruppe nordmenn som deler synet på nordmenn som svært rasistiske, og selv bidrar til tolkningen av rene dagligdagse hendelser som vi alle opplever innimellom, som grov rasisme utelukkende fordi den ene personene har mørk hud. På den skolen jeg jobbet på i mange år i Søndre Nordstrand, ble en helt dagligdags konflikt mellom to elever fanget opp av det antirasistiske Norge, og saken ble omtalt i alle de nasjonale avisene som et grovt rasistisk overgrep. Selv det gode mennesket Simon Flem Devold omtalte saken i sin faste spalte i Aftenposten, ”På skråss” som et grovt eksempel på et rasistisk overgrep mot en mørkhudet elev. Men så ble det altså oppklart etter hvert at saken overhodet ikke hadde noe med rasisme å gjøre, og selv Simon måtte krype til korset og innrømme at han hadde latt seg rive med.

Dette var på 1980-tallet, men fremdeles har vi norske organisasjoner som systematisk driver med akkurat dette: Feiltolker dagligdagse hendelser som vi alle opplever innimellom og dikter opp rasisme. (Trenger jeg å nevne ARS?) Og noen av disse organisasjonene som leter med lys og lykter etter påstått rasisme mottar millioner i statsstøtte, mens det eneste de gjør, er å skape misstemning, polarisering og feilaktige rasismepåstander.

Denne artikkelen skal IKKE ses på som noe forsøk på å bagatellisere den reelle rasismen og mobbingen som forekommer i vårt samfunn! Vi må skille klart mellom disse dagligdagse hendelsene som jeg har beskrevet og reell rasisme og mobbing, som vi må gjøre alet hva vi kan for å forhindre. Den feilaktig påståtte rasismen som altså kun skyldes overdreven nærtagenhet, lettkrenkethet og selvhøytidelighet er ikke noe vi bør understøtte eller fremelske i vårt land. I norske medier er det dessverre det sistnevnte som dominerer og brukes enorm energi på. Mens den reelle rasismen omtrent ikke nevnes. Det er DEN vi bør jobbe aktivt for å forhindre.

Kan vi få høre fra dere, vanlige gjennomsnittsmuslimer: Er det virkelig så utrolig vondt og vanskelig å bo i Norge?

Abid Raja har manøvrert seg inn i det som fremstår som en del muslimers favorittposisjon: Som et grovt krenket offer for nordmenns sjikane. Raja får i disse dager friplass i mediene for å fortelle hvor vondt og vanskelig det er å være ham selv og alle andre muslimer i Norge. Det er nesten så man kan føle hvordan han nyter å snakke og snakke og snakke om hvor forferdelig muslimer behandles i Norge. Og skal vi tro andre muslimer som også får stor spalteplass i Dagbladet er livet i Norge for muslimer en eneste lang lidelse, ja, nærmest uutholdelig pga alt det vonde som sies om dem.

Og i disse dager ser det ut som det er en unison enighet blant både muslimer, journalister og politikere i Norge: Muslimer blir så grovt krenket og såret, og utsettes for så mye hat i Norge, at vi trenger en egen handlingsplan for å få satt en stopper for denne flommen av hat. Og skal man tro mediene, kommer en del av denne handlingsplanen til å inneholde forslag om hvordan islam skal gis en større plass og få større rom i skolene og i offentligheten, og det skal legges opp til utstrakt informasjon om hva islam egentlig er.

Hvordan i all verden har vi kommet hit? Den siste tidens påstander om den omfattende krenkingen av muslimer, ble utløst av ett eneste ord: ”Snikislamisering”. Dette enslige ordet har ført til så stor oppstandelse, at regjeringen er truet med å gå i oppløsning og Abid Raja svarer med en lang kronikk i Aftenposten om FrPs brune propaganda, rasisme og skitne retorikk. Men så avslører de muslimene som uttaler seg om dette ordet, Raja inkludert, at de fullstendig har misforstått innholdet i det. Og det selv om Siv Jensen, da hun brukte ordet snikislamisering, faktisk selv forklarte hva det betyr: Nemlig at norske normer og skikker gradvis endres som en følge av vår tendens til å ville tilpasse oss særkrav fra enkelte muslimer – i denne omgang gjaldt et krav om å nekte å ta imot en utstrakt hånd. Så enkelt er det. Men imamen som intervjues i Dagbladet påstår at ”snikislamisering” betyr at muslimer sniker seg inn i ledende stillinger i Norge slik at muslimene langsomt men sikkert vil overta makten i Norge og omgjøre Norge til et muslimsk land.

Å påstå at dette er hva Siv Jensen har sagt og ment, er jo faktisk en konspirasjonsteori i seg selv, og de intervjuede muslimene avslører at de faktisk tror på mange ulike slike konspirasjonsteorier. I en annen artikkel for noen dager siden, avslørte to muslimske jenter at de oppfattet FrPs klare avstandtagen til bruk av niqab og burka, som et typisk eksempel på hvordan FrP angriper muslimer som gruppe. Og om dette er det vanlige, at muslimer som gruppe

anser all kritikk av skikker som praktiseres av noen få muslimer som et angrep på dem alle, så skjønner man jo godt at de innbiller seg at de blir hetset og krenket nærmest daglig. Skjønner ikke muslimer, at når det kommer kritikk av sterk sosial kontroll, tvangsekteskap, kvinneundertrykking, kjønnslemlesting, homohets, trostvang, barneekteskap, antidemokratiske holdninger, anti ytringsfrihet osv, så er ikke dette en kritikk av ALLE muslimer, men kritikk av det fåtallet muslimer som praktiserer det man kritiserer?

Et godt eksempel på forsøk på snikislamisering, var da nå avdøde Per Fuggeli formante oss i en kronikk om hvordan vi ikke måtte sette oss på vår høye hest og ta avstand fra at eldre menn gifter seg med småjenter, fordi vi ikke aksepterer andres kultur. Han mente at når slike ektefeller kom til Norge, måtte mannen få lov til å fortsette å leve i seksuelt samliv med sin lille småjente. Det er slike fenomener som kommer inn under begrepet snikislamisering, altså at norske innarbeidede normer langsomt endrer seg og grenser umerkelig flyttes for å imøtekomme ukultur som praktiseres i enkelte muslimske land.

Ethvert sunt og oppegående menneske burde applaudere at noen i Norge påtar seg å ta opp kampen mot at slike uskikker skal få praktiseres i det skjulte i Norge. I stedet velger mange å hisse seg voldsomt opp over sin egen misforståtte oppfatning av innholdet i begrepet. Og på den måten trekker man oppmerksomheten helt vekk fra de reelle problemene, som i stedet kan få fortsette ubemerket fordi ingen tør å ta dem opp i frykt for å bli brunbeiset, slik Abid Raja nå har vist et tydelig eksempel på. På den måten blir han i realiteten ukulturens egentlige forsvarer i praksis, fordi han skremmer vekk andre fra å våge å adressere problemene. Man så det godt på TV i går, da den nye handlingsplanen mot islamofobi skulle presenteres: Justisministeren ville snakke om eksempler på ukultur, mens journalistene utelukkende maste om snikislamisering, og imamene i Dagbladet mente det å snakke om f eks tvangsekteskap og soail kontroll var en total avsporing, her skulle det utelukkende snakkes om all krenkingen av muslimer. Og sånn ble de reelle problemene med ukultur innen islam helt borte i seansen.

La gå at uttrykket snikislamisering er upresist og kan misforstås dersom man ønsker å misforstå det. Disse uskikkene som jeg har beskrevet praktiseres jo ikke av alle muslimer, men av enkelte grupper av ekstremt religiøse. En mer presis måte å uttrykke det på, ville være å si at vi må kjempe mot en gradvis og nesten umerkelig tilpasning av norske verdier og normer til ekstreme religiøses muslimers særkrav. Hvem er egentlig imot det, andre enn de som praktiserer ukulturen selv?

Dessverre kan det se ut som det er utbredt blant muslimer som gruppe, at de identifiserer seg i så stor grad med andre muslimer, at de føler seg krenket på vegne av enhver muslim som kritiseres. Eller er det sånn? Hvor blir det av alle dere ganske vanlige, gjennomsnittsmuslimer, som lever et ganske vestlig liv, som ikke bruker verken hijab eller har lang, religiøs skjeggvekst og som anser dere som ganske vanlige nordmenn? Hvordan opplever dere å leve i Norge? Er dere glad for livet dere har fått mulighet til å leve i et fritt, demokratisk land, med ytringsfrihet, med muligheter til å få gratis utdanning, tjene gode penger, bygge seg opp et godt liv med egen bolig og egen familie, og kanskje i tillegg sende penger hjem til slekta i hjemlandet. Er dere takknemlig for gratis helsehjelp, gratis sykehusinnleggelse og å nyte godt av verdens kanskje beste velferdsordninger med rause utbetalinger ved sykdom, graviditet og om du blir ufør? Synes dere at Norge og nordmenn behandler dere dårlig? Sjikanerer vi og krenker dere og utsetter dere for rasisme og undertrykking?

Norske undersøkelser viser at en del nordmenn er skeptiske mot muslimer, selv om aksepten blir bare større og større år for år. Men jeg legger merke til at såkalte kritiske norske journalister ikke har ETT eneste kritisk spørsmål til muslimene selv. Hva med å spørre: Hva kan dere muslimer eventuelt gjøre selv for å bli mer populære i Norge? Kan deres selv gjøre noe for å bedre inntrykket av dere i nordmenns øyne? Men nei, slike spørsmål ville det ikke falle inn for en norsk journalist å stille. Når det gjelder muslimer, er de underdanige og krypende og selvfølgelig helt enige i at nordmenn er fæle folk. Og hvorfor er muslimene alltid på banen for å fortelle i mediene om hvor følt det er å være muslim i Norge? Hvorfor skriver omtrent ingen muslimske journalister, politikere og andre om hvor godt de har det i Norge og om hvor heldige de er som har fått lov å komme til Norge og nyte godt av vår gjestfrihet? Er det bare muslimers vanskjebne som har interesse for dem?

Når jeg leser og ser hva Abid Raja og andre ledende imamer og muslimer får seg til å si om sitt vonde liv her i Norge, så får jeg nesten lyst til å spørre: Hvorfor gidder dere å bo i et rasistisk og krenkende land som Norge, når dere har det så vondt her? Ville dere ikke fått det mye, mye bedre i deres eget hjemland, der dere slipper alle de vonde opplevelsene dere nærmest daglig opplever i Norge? Så kan dere nyte godt av alle godene i deres eget land?

Men jeg håper og venter på svar fra noen vanlige, gjennomsnitts muslimer, som anser seg selv som ganske vanlige, gjennomsnitts nordmenn. La oss få høre hvordan dere opplever livet deres her i Norge!

Se det gjerne som en utfordring!

Visst finnes det mange gode og hyggelige norske muslimer!

De som har fulgt meg på FB og/eller Resett, vet at vi flyttet fra Søndre Nordstrand fordi vi ble trakassert av muslimske guttegjenger som kastet egg og steiner på huset vårt for å straffe datteren vår fordi hun hadde valgt dem bort som venner.

De siste ukene før vi flyttet, roet mobbingen seg ned, og vi håpet vi skulle få oppleve den siste tiden som litt hyggelig. Men, neida. Det virket nesten som guttene visste at vi snart skulle forlate huset, og noen få dager før vi skulle gi fra oss nøklene, og var i huset for å vaske ned, smalt tre egg i huset igjen. Så dette var den siste hilsenen fra Bjørndal-guttene. -Glem ikke at vi alltid vil se etter dere, følte jeg at de ville si til oss.

Vi ble selvsagt fryktelig ergerlige og oppgitte, men til tross for det vi har opplevd, vil jeg aldri forlate min oppfatning, som altså bygger på egne opplevelser, som går ut på at muslimer i Norge på ingen måte er en ensartet gruppe. Jeg har daglig kontakt med muslimer som virkelig vil utrette noe positivt i Norge, og ønsker å bli integrert, skaffe seg arbeid og som oppmuntrer sine barn til å skaffe seg utdanning og et godt betalt yrke. De undersøkelsene jeg har sett, avslører at en stor gruppe av etterkommere fra innvandrere, faktisk er mer lovlydige og oppnår høyere utdanning enn gjennomsnittlige norske ungdommer, og dette bør vi ta til oss, synes jeg.

Men på den andre siden har vi grupper av innvandrere som slår ut svært negativt på alt som finnes av statistikker over kriminalitet, vold, voldtekter, NAV-avhengighet og andre negative statistikker. Dette kan vi selvsagt ikke fornekte, men det gjør dessverre både våre medier og venstreorienterte politikere. I deres øyne, skal vi utelukkende fremheve alle de positive resultatene av integreringen, og fornekte, fortie og bortforklare alt det negative som statistikkene beviser. Nå gjør de sikkert dette fordi de ønsker å skape et positivt inntrykk av innvandrerne til Norge, men ved å forsøke å tildekke realitetene, skaper de kun mistillit og mistro til norske medier og politikere, fordi det begynner å bli helt opplagt for de aller fleste at de negative konsekvensene av innvandringen forsøkes å skjules.

Men jeg fastholder altså at det blir feil å påstå at alle muslimer i Norge, er intolerante, primitive, bokstavtro, og fiender av norske verdier. Og dette bygger jeg på mitt møte med svært mange muslimer i Norge. Og jeg har selv en ganske entydig forklaring på hvorfor den muslimske befolkningen i Norge ikke er så ensartet som mange muslimkritiske nordmenn innbiller seg.

Jeg har ikke sett noen forskning på dette området, men det jeg har sett fra mediene, er at det ikke utelukkende er hvilken tro som avgjør befolkningens holdninger, men også det generelle utviklingsnivået i det landet de lever i. Ut fra

hva jeg har kunnet skaffe meg av informasjon, ser det ut til at kristne, uutviklede, afrikanske land, synes å ha de samme intolerante, undertrykkende og fiendtlige holdningene til muslimer, som det muslimske land på samme, primitive utviklingsnivå har til kristne.

Dette ser ut til å være et område som er svært lite utforsket og helt uten dokumentasjon. De fleste muslimske landene i verden står langt tilbake for oss hva gjelder utdanningsnivå, demokrati, velstandsutvikling, helse og toleranse for annerledeshet. Men det ser ut til at i de uutviklede landene der kristendommen er dominerende, så er nøyaktig den samme intoleransen like typisk. Så spørsmålet for forskningen bør være: Hvor mye betyr det at landene er generelt uutviklet på stort sett alle de områdene som kjennetegner et moderne, sivilisert samfunn, og hvor mye betyr det at landets offisielle religion er kristendom, islam, buddhisme osv?

Det ser ut til at mange norske islamkritikere ser ut til å tillegge islam absolutt all betydning for de islamske landenes utpregede forhistoriske holdninger, mens de tillegger landenes generelle uutviklede holdninger alt for liten vekt. Min oppfatning er at kristne land som er uutviklet på de samme områdene, gjerne viser de samme, usiviliserte trekkene som befolkningene i muslimske land. De av oss som har lest Det Gamle Testamentet vet at det til forveksling ligner det vi hører fra muslimske land av barbariske straffemetoder. Steining fremheves i GT som en god avstraffingsmetode, og man får mange rettesnorer for hvem som bør steines. Bla a anbefales det at svært ulydige ungdommer bør steines som en reaksjon på sin ulydighet. Kvinner anbefales å gifte seg med sin voldtektsmann og menns vitnemål vektes langt tyngre enn kvinners. Alt dette viser hva slags holdninger som var/er utbredt i uutviklede, primitive samfunn, uavhengig av om de er kristne eller muslimske.

Men hva i all verden kan årsaken være til at europeiske land og USA har utviklet seg så utrolig mye og forlatt disse forhistoriske holdningene, mens de fleste muslimske landene har stagnert og forblitt i en mer primitiv samfunnsorden? Ja, se, det er tusenkronersspørsmålet! Alt tyder på at nesten alle de geniale personlighetene som har bidratt til at de vestlige landene har gjennomgått en så radikal utvikling, som de muslimske landene ikke har, har blitt født i vesten. Geniale statsmenn, religionsreformatorer, kunstnere, forfattere, filosofer, nytenkere og samfunnsutviklere synes alle å ha blitt født i vesten, og de har bidratt til utviklingen i den vestlige verden i retning større velstand, frihet, toleranse, helse, utdanning osv.

Hvorfor har ikke disse store personlighetene blitt født inn i den muslimske verden, og sørget for en utvikling lignende vår egen i disse landene? Hvorfor finnes det ikke et eneste muslimsk land med demokrati og full ytringsfrihet?

Ja, det burde være en stor gåte for enhver filosof, religionsforsker og samfunnsforsker.

Hvorfor har ikke islam gjennomgått den samme reformasjonen som kristendommen, og hvorfor har ikke de muslimske landene gjennomgått den samme sivilisasjonsutviklingen som landene i den vestlige verden?

Min erfaring er at ethvert godt menneske leter etter det gode i sin religion, og enhver som har lest Koranen vet at det finnes gode læresetninger der om toleranse, nestekjærlighet og tillit til godhet. Mens det onde mennesket søker etter det onde i sin religion, og det finnes det også i overflod av i Koranen, dessverre. Islam er en blanding av det gode og det onde, men det er også Bibelen.

Her finnes mange ubesvarte spørsmål. Men gode muslimer vil selvsagt slutte seg til det gode i sin religion. Og gjør de det, vil de passe godt inn i Norge ved å slutte seg til norske verdier!

Blir kriminelle innvandrere og andre asosiale individer gode personer jo snillere vi er mot dem?

Mitt viktigste ankepunkt mot venstresiden og MSM er at de er så ensrettede og fremmer stort sett de samme synspunktene, men ikke hele virkeligheten. Man finner svært lite rapportering av de negative følgene av innvandring, men i stedet en forskjønnet utgave av kun det positive ved et mangfoldig samfunn, så som eksotisk mat, dans, klesdrakter og andre spennende kulturelle uttrykk.

I diskusjoner med folk som anser politisk korrekthet som et honnørord, har jeg skjønt at mye av motivasjonen bak dette, er at man ikke ønsker å provosere og skape fiendskap fra innvandrerne mot det norske samfunnet. Man ønsker å vise godvilje og inkludering, samtidig som man mener at de ulike innvandrergruppene selv må ordne opp i sine «interne» problemer, akkurat slik vi måtte gjøre gjennom vår lange historie. Ingen hjalp oss med å utvikle vårt liberale samfunn, med våre velferdsgoder, likestilling og toleranse. Bør vi la innvandrerne gjøre det samme uten innblanding fra oss? Bør vi overlate til undertrykte innvandrerjenter å selv jobbe seg ut av sin ofte vanskelige situasjon?

Det er en veldig typisk norsk måte å møte dem vi anser som «svake» individer, med imøtekommenhet, velvilje og godhet, i den tro at den godviljen vi viser

dem, vil smitte over på dem slik at de vil vise velvilje tilbake. Og den utbredte holdningen blant MSM synes å være at innvandrere som gruppe er svake og undertrykte i Norge. Samtidig har vi en utpreget tro på at alle mennesker som er vanskelige, asosiale og kriminelle alltid har en grunn til å være slik, og ikke sjelden påtar vi oss skylden som samfunn for at kriminelle er blitt det de er. Veldig lenge forholdt også storsamfunnet seg til kriminelle innvandrere på samme måte. Og på venstresiden og innen SMS synes det fremdeles å være en tendens til å forklare alt av problemer hos innvandrergrupper med at de føler seg utenfor, de får for lite, de har for få tilbud, for få aktiviteter og for få ungdomsklubber. Nylig så vi akkurat et slikt utspill når det gjelder aggressiv og asosial atferd blant innsatte i våre fengsler, når det påstås i VG at de innsattes aggresjon skyldes at de blir dårlig behandlet, mens BBC, som har undersøkt de norske fengselsforholdene hevder at norske fengsler mest av alt minner om spa-hoteller. Det hører med til historien at en stor andel av innsatte i norske fengsler er innvandrere.

Samme reaksjon kommer når justisministeren foreslår at fengselsbetjeningen skal ha som sanksjoneringsmulighet å sette en såkalt spyttmaske på innsatte som stadig spytter fengselsbetjenter i ansiktet. Dette er nedverdigende for fangene, hevdes det, men at det oppleves som fryktelig nedverdigende for betjenter å bli spyttet på, ofrer man visst ikke en tanke. All sympatien og omtanken er hos lovbryterne, mens dem det går ut over visst er helt uinteressante. Er ikke de også mennesker som har krav på samfunnets omsorg? Og kan det ikke rett og slett hende at innsatte som spytter, slutter med dette dersom de vet at de vil bli påsatt en maske?

I Norge har det fått utvikle seg grupper av såkalte «spesialister» innen psykologi og andre forståesegpåere, som utelukkende har som mål å beskytte overgripere og kriminelle. Når politiet anvender makt i tilfeller hvor folk motsetter seg utsending, blir dette selvsagt omtalt som overgrep og mishandling, mens hensynet til de betjentene som skal ut-transportere er helt fraværende. Hensynet til overgriperne skal visst alltid settes over rettighetene til dem som skal håndtere dem.

Men har ikke denne holdningen spilt fallitt i Norge, når kriminaliteten, knivstikkingen, volden og den asosiale adferden blant enkelte innvandrere bare øker og øker? I Oslo er det knivepisoder nærmest daglig, innvandrere står for mer enn 50% av voldshendelsene i Norge, og mange unge innvandrere dropper ut av skolen og slutter seg til voldelige og kriminelle gjenger. Dette er dessverre realitetene, men MSM ønsker bare i liten grad å fortelle oss om det. De vil altså ikke provosere innvandringsbefolkningen og skape polarisering og motsetninger. Det er jo et prisverdig motiv, men er det en god og effektiv

strategi? Fører det til en reduksjon av problemene? Jeg tro ikke det. Intet tyder i hvert fall på at snillhet er en god strategi mot kriminelle individer. Ikke alle er nemlig i stand til å ta imot vennlighet ved å vise vennlighet tilbake. Noen oppfatter nemlig vennlighet og imøtekommenhet som en svakhet og bruker andre menneskers velvilje til å manipulere dem og skaffe seg selv makt.

Jeg er absolutt tilhenger av at vårt samfunn skal vise toleranse, imøtekommenhet og inkludering til de av våre innvandrere som virkelig har et ønske om å integreres fullt ut og bli gode norske borgere med ansvar for sin egen integrering. Men mot individer som misbruker vår velvilje, synes jeg det er påkrevet med langt mer kontante reaksjoner. Å påstå at det er samfunnets skyld når enkelte ikke lar seg integrere, mener jeg er å snu saken på hodet. Det er den enkelte innvandrers egen plikt å gjøre alt hva vedkommende kan for å gi noe tilbake for at vi har tatt imot dem.

Og hadde det bare vært slik at enkelte innvandreres kriminelle og asosiale aktivitet gikk ut over dem selv, kunne jeg på sett og vis forstått holdningen at de selv må ordne opp i sine «interne» problemer. Det er en viss logikk i å hevde at hver gruppe må utvikle sine egne holdninger og sitt ansvar for hverandre. Men saken er jo at det er ikke bare dem selv det går utover når deler av dem blir kriminelle, voldelige og destruktive. Det rammer det norske samfunnet, og etniske nordmenn må lide for gjengvold, knivstikking, voldshandlinger og voldtekter.

Man kan jo også si at innvandrerjenter som lider under sosial kontroll, sterkt innskrenket frihet, tvangsgiftemål og ufrihet også ville opplevd dette dersom de hadde bodd i sitt hjemland. Det er jo riktig nok, men når de nå en gang bor i Norge, så omfattes de selvsagt av norske lover og barns rettigheter og det fremstår som temmelig kynisk å påstå at disse jentene må kjempe sin egen kamp uten at vi har noen plikt til å hjelpe dem, for det kan føre til motsetninger mellom innvandrere og nordmenn.

Snillismeholdningen blant norske fagfolk gjør seg også gjeldende i norsk skole. Selv elever med store aggresjonsproblemer og utagerende adferd, blir integrert i den vanlige skolen, helt uten å tenke på hva disse individene forårsaker av krenking av både lærere og medelever. Til tross for at det i lovverket er slått fast at alle elever og lærere har rett til et trygt lærings- og arbeidsmiljø, så settes aggressive og voldelige elevers rett til opplæring i vanlig skole over de andres rettigheter, med den følge at voldsepisodene i norsk skole er sterkt økende. Og det burde ikke overraske noen at det er innvandrerelever som står for mye av denne økningen. Vår tro på snillisme trumfer igjen hensynet til andres rettigheter om en trygg hverdag. At dette forholdet gjør seg gjeldende i

mobbeundersøkelser, er det visst få som tenker på. Da vi hadde en undersøkelse på min gamle skole, der elevene skulle krysse av for om de hadde blitt mobbet, trodde elevene at det ikke en gang skulle regnes som mobbing, når de ble mobbet eller banket opp av en elev som alle visste hadde en diagnose. Og sånn tenker visst mange pedagoger også. Mobbing og vold fra elever med en diagnose er bare noe de andre barna må regne med, som prisen på integrering. Og som en kommentar til mange innvandrerelevers oppfatning av den norske skolen som svak og ettergivende, bør vi være klar over at de i mange tilfeller kommer fra skolesystemer der reaksjonene mot uønsket adferd er meget kontant! Nå mer jeg selvsagt ikke at vi skal innføre middelalderske straffereaksjoner, men vi bør nok være klar over at godsnakk og mildhet mot relativt forherdede unggutter som har kriminelle gjengmedlemmer som sine forbilder neppe har særlig stor preventiv virkning.

Hvordan har det blitt slik i Norge, at vi neglisjerer de mange ofrene for kriminelle, voldelige og utagerende personer, men fortsetter å påstå at det er vår skyld at ikke alle er snille? Bør vi ikke snart innse at det er de velfungerende menneskene som burde gis retten til å slippe å bli ofre for disse individene? Burde vi ikke i større grad premiere god oppførsel?

Det primitive, uutviklede mennesket.

Den siste tidens opphetede debatt om raser kontra folkegrupper og definisjonen av rasisme som en følge av Store Norskes fornying av sine artikler om disse emnene, har vist med all tydelighet at sterke grupper i norsk offentlighet har som agenda å tviholde på et menneskesyn, der det overhodet ikke finnes fellestrekk for store grupper av mennesker, men utelukkende ulikheter på individplan.

I lys av den siste bestialske og grufulle nedslaktingen av to nordiske kvinner i Marokko, synes jeg spørsmålet begynner å bli mer og mer påtrengende: Er det ikke på tide vi erkjenner og ser i øynene at det faktisk er noen meget åpenbare forskjeller på mennesker på gruppenivå om vi sammenligner f eks etniske nordmenn med særlig muslimske folkegrupper i uutviklede, primitive land i Midt-Østen og Afrika?

Begynner det ikke å bli på tide at vi setter sammen all den statistikk som finnes om hvordan svært grove, bestialske og primitive handlingene utføres først og fremst av mennesker fra bestemte deler av verden, og sjelden av etniske europeere eller nordmenn? De av oss som følger med i andre medier enn utelukkende de norske MSM-mediene, vi vet at det pågår grusomheter i alle europeiske land, begått av innvandrere, som er grovt underrapportert i MSM-mediene. Man må anta at de ikke våger å rapportere om hva som egentlig skjer

av grooming, overfallsvoldtekter, massevoldtekter, grove krenkelser og trakassering av etniske europeere fra innvandrere og i særdeleshet av muslimer, for om det norske folk virkelig kjente til det enorme antallet av disse overgrepene, så ville man få reaksjoner som ville kunne ødelegge den felles agendaen til mediene og norske politikere – nemlig å overbevise oss om at alle mennesker i verden er akkurat som oss uansett opprinnelse, utdanning, slektsarv osv.

Norske antirasister og norske medier og politikere bruker en voldsom energi på å sette fokus utelukkende på tilfeller av ufin behandling av innvandrere fra etniske nordmenn eller det norske samfunnet. Den motsatte rasismen og undergravingen av det norske samfunnet, er man fullstendig uinteressert i. Det rapporteres kun meget ugjerne om reelle tall for økende tendens av uønsket adferd og om undertrykking og kriminell adferd fra innvandrere. Og når man rapporterer om det, settes det så godt som aldri inn i en større sammenheng, men man anser utelukkende gjerningsmenn som enkeltindivider, og nekter å innse at det faktisk er et påfallende mønster, som mennesker uten fordommer ser så tydelig at det er nærmest latterlig at det ikke er større interesse for dette i mediene.

Men norske MSM ser det åpenbart ikke som sin oppgave å granske virkeligheten og forsøke å se åpenbare mønstre og sammenhenger i hendelser, men anser seg som viktige medspillere med norske mainstream politikere som har en agenda de ønsker å gjennomføre, og den vil de gjennomføre koste hva det koste vil. Om det påfører det norske samfunnet utgifter i hundre milliarder klassen, om det medfører at etnisk norske jenter utsettes for grove voldtekter og etniske nordmenn stadig blir i mindretall i visse bydeler og opplever trakassering og mobbing fra innvandrerungdom, så har dette ingen interesse for de politisk korrekte. De tviholder på sin oppfatning om at det utelukkende er ytre høyre, ekstreme høyrepopulister og rasister som svartmaler virkeligheten, mens den egentlige virkeligheten er den drømmeverdenen av multikultur som politikerne flest innbiller seg eksisterer.

Det ytterst problematiske er at disse «gode menneskene» nekter å se i øynene at det faktisk er de selv som er virkelighetsfjerne og som skjønnmaler virkeligheten, mens det er de «onde høyrepopulistene» som faktisk ser virkeligheten i øynene. Og begynner det ikke å bli på tide at vi våger å se i øynene at det faktisk finnes en sammenheng mellom samfunnets utviklingsnivå og enkeltmennesket som lever i samfunnet sitt utviklingsnivå? Norske ungdommer blir født av norske foreldre som har vært gjennom en enorm samfunnsutvikling i humanitær retning gjennom flere århundrer. Vi podes inn fra barndommen av at andre mennesker har samme verdi som oss selv, de har

samme rett til å ytre sine meninger og til sin tro og norsk ungdom har generelt meget høy utdanning og må sies å være særdeles humant innstilt. Dette er IKKE tilfelle når det gjelder mange uutviklede samfunn, der utdanningsnivået er svært lavt, demokrati eksisterer ikke, autoritære og diktatoriske ideer råder og legger man til at det foregår grov undertrykking av kvinner og barn, så sier det seg vel egentlig selv, at dette må da også det enkelte individ bære preget av? Er det svært sannsynlig, slik de ekstreme antirasistene hevder, at det utelukkende eksisterer ulikheter på individnivå, når ungdommen i de høyt utviklede landene flaskes opp med dyp respekt for både kvinner, menn og barn og for religionsfrihet og ytringsfrihet, mens ungdom fra de uutviklede landene i stor grad podes inn med autoritært, udemokratisk tankegods, med kvinneforakt, forakt for annerledes tenkende mennesker og av andre religioner?

Kan vi forvente at ungdom som lærer at vantro bør drepes og skjæres hodet av og ungdom som lærer at alle religioner er likeverdige skal ha det samme menneskesynet og den samme toleransen overfor andre menneskers religion? Sier det seg ikke selv at mennesket er dypt påvirket av det samfunnet de vokser opp i?

Men nei, da, dette avvises av sterke krefter i Norge som rasisme. Men det aller meste tyder på at det overhodet ikke er rasisme, men en helt korrekt oppfatning av virkeligheten. Det bør være innlysende at dersom idealene for menn i en folkegruppe er den autoritære, dominerende og aggressive mannen som krever å få tilfredsstilt sine behov, så vil dette bli idealet også til svært mange av de unge mennene, og de vil i stor grad gjøre sine forfedres idealer til sine egne.

Og gutter som vokser opp og ser maskulin brutalitet på nært hold og lærer at empati er en svakhet som bare kvinner og barn skal føle og at kvinners rolle er å tilfredsstille mannen, vil selvsagt bli et lett bytte for en ideologi eller religion som har som ideal at vantro skal krenkes, maltrakteres og drepes. Det synes åpenbart at en form for forskrullet og brutalisert maskulinitet totalt dominerer samfunn der det praktiseres æresdrap, blodhevn, flergifte, barneekteskap, kjønnslemlesting, brutale sharialover som steining, avkapping av hender, dødsstraff for frafalne og homofile osv. Dette er neppe ideene til omsorgsfulle og kjærlige mødre med omsorg for sine barn, men umenneskelig brutalitet fra en mannskultur som sitter med all makt og kan utøve den vilkårlig ved å drepe kun på grunnlag av andre menns påstander, mens kvinners ord er verdiløse.

Om en mann som rendyrker en aggressiv brutalitet og som utøver denne ved å kappe av hoder, hogge av hender og steine ihjel mennesker gjennom et langt liv, også gir denne mentaliteten i arv til sine sønner, er hittil uvisst, men burde kanskje være et område som forskningen burde interessere seg for? Ikke med

grunnlag i at enkelte folkegrupper har som egenskap å være brutale, men fordi man kanskje burde utforske om slik aggresjon og brutalitet kan vise seg å være arvelig. Som sagt: Vi vet ikke, og hittil har det ikke vært politisk mulig å forske i slike problemstillinger, fordi de massivt avvises og regnes som grov rasisme. Men den forskeren som har som mål å undersøke virkeligheten og finne de riktige sammenhengene vil kanskje komme en gang i fremtiden. Imens må vi leve med at antirasistene krever at vi heller bør fornekte virkeligheten enn å se sannheten i øynene. Men ett er sikkert: Om det medfører riktighet at vi mennesker i større grad enn vi hittil har trodd gir våre egenskaper videre i arv til våre barn, påligger det ethvert individ å leve etter etisk høye prinsipper, hva enten det videregis som psykisk og kulturell påvirkning eller som arv. Det er faktisk mye innen nyere forskning som tyder på at langt mer kan nedarves, og ikke kun gjennom de hittil kjente genene, men gjennom hittil uoppdaget arvemateriale. Og for å si det slik: Mer en enn gang har jeg sett gjennom mine 40 år som lærer at aggressive gutter ofte har en aggressiv far. Men det er selvsagt ikke noe bevis.

Faktum er i hvert fall utvilsomt at den volden som i de siste årene har vært utført av islamister både i Europa og nå sist i Marokko, er av en slik brutalitet at det er vanskelig å forstå at noen kan utøve så bestialske handlinger. Jeg tør påstå, at du aldri i verden ville fått en gruppe etnisk norske menn til å utføre slike bestialske og barbariske handlinger som den de fire marokkanske mennene har utført mot to fullkomment uskyldige nordiske kvinner. Drapene minner mest av alt om slaktingen av dyr, og i mediene er det da også opplyst at den ene morderen var en uutdannet gjeter. Handlingene vitner om en total mangel om respekt for andres menneskeverd, en grufull forakt for vantro og for kvinner og en skremmende mangel på menneskelige verdier.

Er det ikke på tide at vi innser at uutviklede, primitive land, bebos av for en stor grad uutviklede, primitive mennesker? Og for å slippe et hav av rasismeanklager, la meg få understreke at jeg ikke mener at noe av dette er rasebetinget, at det ikke er uforanderlig, men at det er tale om et utviklingsnivå. Disse landene vil sannsynligvis også gjennom århundrene utvikle seg i human retning og vil etter hvert kunne nå oss, men deres innbyggere burde heller bo i det landet de er tilpasset til enn å bli mottatt i høyt utviklede utdannings- og industriland der de overhodet ikke passer inn. Noen klarer seg godt i sitt nye hjemland, for de individuelle forskjellene er store, men statistisk sett medfører den store innvandringen fra uutviklede land, mer kriminalitet, mer vold og flere overfallsvoldtekter og massevoldtekter. Og dessverre viser tall fra SSB at det er utrolig vanskelig å komme i arbeid for svært mange innvandrere, og innen flere grupper, kan det ikke være tvil om at kvinnene overhodet ikke har intensjon om

å arbeide, men er hjemmeværende av religiøse og kulturelle årsaker. Det medfører et liv i fattigdom, som altså er selvvalgt. Kort sagt er den store innvandringen en gigantisk belastning for Europa og Norge.

Etter mye kritikk endrer FAFO spørsmålene i sin rasisme-undersøkelse.

FAFO fikk kritikk fra flere hold for at noen av spørsmålene i deres siste undersøkelse var upresise, ledende og/eller bygde på tvilsomme premisser. Derfor så FAFO seg nødt til å trekke tilbake hele undersøkelsen for å gå gjennom alle spørsmålene og eventuelt bytte ut noen av dem. Resett har som første medium fått tak i de nye og forbedrede spørsmålene via en av våre lesere, som har blitt plukket ut til å besvare undersøkelsen. Som man vil se gjennom en nøyere lesning, har FAFO nå lagt opp spørsmålene helt annerledes, og ifølge udokumenterte kilder i FAFO, har målet vårt å få enda bedre frem hvor rasistisk og fremmedfiendtlig det norske folk er. Vi på vår side, håper og tror at de lykkes med sine forsetter, og at de tar dette som en nyttig lærdom til kommende undersøkelser. Vi kan også opplyse at oppdragsgiverne for denne undersøkelsen er Rødt, SV, MDG, Dagbladet og Arbeiderbladet. Selvsagt er rapporten overhodet ikke farget av hvem oppdragsgiverne er. Det sier seg vel egentlig selv.

Spørsmål 1: Hvilken karakteristikk synes du passer best på deg selv – rasist eller tilhenger av fri innvandring? Sett kryss ved ønsket svaralternativ. 1. Rasist. 2. Tilhenger av fri innvandring.

Spørsmål 2: Som kjent er nazismen på full fremmarsj i Norge. Når tror du nazistene vil overta Norge? Sett kryss ved ønsket alternativ. 1: Om fem år. 2. Om 10 år. 3. I 2020.

Spørsmål 3. De fleste nordmenn er enige om at Sylvi Listhaug er en rasistisk og hjerteløs politiker, og vil si at hun fortjener all den grove hets hun kan få. Hva mener du? Sett kryss ved ønsket svaralternativ: 1. Selvsagt, jeg er enig med den kloke majoriteten. 2. Jeg kan ikke skjønne at noen kan mene noe annet.

Spørsmål 4. Som alle vet, er hvite, middelaldrende menn hatefulle og rasistiske nett-troll, som har som mål å mobbe uskyldige kvinner vekk fra det offentlige ordskiftet. Synes du alle disse ondskapsfulle mennene bør straffes hardere enn i dag? 1. Ja, de bør få livsvarig forbud mot å eie pc og smarttelefon. 2. Ingen straff er streng nok.

Spørsmål 5. Verden er i ferd med å gå under. Pga bilkjøring i Norge blir atmosfæren svært hurtig oppvarmet, og vi har sannsynligvis ikke mange år igjen

å leve. Når tror du verden kommer til å gå under? Sett kryss. 1. Om 5 år. 2. Om 10 år. 3. I 2020.

Spørsmål 6. Omtrent alle oppegående mediefolk mener at Resett er en rasistisk blogg. Er du enig med det store flertallet? Kryss av ved ønsket svar. 1. Ja, selvsagt. Jeg hører på de kloke. Selv har jeg ikke lest ett eneste ord på Resett 2. Absolutt, jeg skjønner ikke at noen kan mene noe annet. (Ironivarsel)

Tokulturelle ekteskap – sjansespill eller lykke for livet?

Noen valg man tar i livet, viser seg å falle heldigere ut enn andre. Et valg jeg personlig aldri har angret på, var at jeg giftet meg med en kvinne fra Thailand.

Vi har nå vært gift i snart 13 år og har to skjønne døtre sammen. I disse tider da kjærlighet og ekteskap synes å være en høyst usikker affære og svært mange forhold går over styr, har jeg vært så heldig å finne en kvinne som passer meg som hånd i hanske, og der kjærligheten blomstrer etter alle disse årene sammen.

Kan jeg fra min egen erfaring trekke den konklusjonen at thailandske kvinner er mer trofaste og hengivne ektefeller enn norske kvinner? Eller er det jeg som er over gjennomsnittet kjærlig og forståelsesfull? Vel, det skal jeg ikke si så mye om, men for oss som har vært gift både med en norsk og en thailandsk kvinne, fortoner det seg nok som thailandske kvinner gjennomgående er mer opptatt av hva de selv kan bidra med for å få et godt ekteskap enn det norske kvinner er. De er ofte mye mer opptatt av sin ektefelles velvære og er villig til å yte mye for at mannen skal være fornøyd og tilfreds. Denne innstillingen kan muligens være fristende å utnytte for noen, men er du ikke villig til å yte like mye tilbake, kan du ikke regne med å få et lykkelig ekteskap. Thai-kvinnen forventer at mannen er generøs og trofast og tydelig viser sin kjærlighet og hengivenhet overfor henne. Og ikke bare overfor henne, men også overfor hennes familie i Thailand.

Thailand har ikke noe utviklet trygdesystem som det norske, og det meste av økonomisk sikkerhetsnett må ordnes gjennom private forsikringsordninger. Selv om den thailandske middelklassen er sterkt voksende, er likevel så mange så fattige at de ikke kan se seg råd til noen forsikringer. Selv den offentlige skolen koster penger, og enkelte barn får ikke mer enn 3 års skolegang. For å sikre familien økonomisk, hviler det et stort press på barna for å bidra til familiens økonomi så snart de har inntekt selv, og denne store ansvarsfølelsen for familien har de fleste thailandske kvinner så å si i ryggmargen hele livet. Om ikke den norske ektemannen forstår og aksepterer dette, vil han ikke kunne regne med å få ha en lykkelig ektefelle.

For å kompensere for det fraværende trygdesystemet, praktiseres skikken med medgift av de fleste i Thailand. Noen misforstår og tror at det bare er å kjøpe seg en thaidame bare du er rik nok, men skikken bunner altså i at man betrakter det som at den kommende ektefellen frikjøper et potensielt inntektsgivende familiemedlem, og medgiften anses som en kompensasjon for dette. I tillegg til medgiften skal kvinnen ha gull, både et armbånd, halskjede og ring, og dette vises frem sammen med pengene og tas på under bryllupsseremonien. Thaiene viser meget gjerne frem sin rikdom uten blygsel, og størrelsen på medgiften ropes gjerne ut av seremonimesteren. Jeg skjønte at dette forholdet er noe som betyr veldig mye både for bruden og familien og kan være med å heve deres status i hjemlandet. I stedet for å forhandle meg frem til en lavest mulig sum, valgte jeg å være raus og gavmild, og den godviljen dette ga meg, har preget hele mitt forhold til min svigerfamilie i Thailand. Det verste thaifolk vet, er folk som er gniene og gjerrige, mens en svigersønn som er raus, gir familien både status og stolthet.

I det hele tatt er det viktig for en nordmann som planlegger å gifte seg med en thaikvinne å sette seg inn i thailandsk kultur og skikker. Som de fleste folkeslag, så verdsetter thaiene høyt at en «farang» (hvit utlending) viser respekt og ydmykhet overfor deres skikker og livsverdier. Det skal ikke alltid så mye til for å vinne deres respekt, og selv velger jeg å delta i deres seremonier og etterligne deres opptreden og gjøre som dem. Er ofte med i tempelet og har fått et meget godt forhold til munken i det lokale tempelet, som vi alltid besøker opptil flere ganger når vi ferierer i Thailand. Han har faktisk fått en egen forkjærlighet for meg, og gir meg alltid gaver når vi treffes. En gang fikk jeg en gammel miniatyrutgave av en seremoniell kniv med inngraveringer, og det vakte stor oppmerksomhet og også litt misunnelse i slekten da jeg viste den frem etterpå. Viser man vennlighet og ydmykhet får man tifold tilbake. Thaiene er utrolig rause mot den som behandler dem med respekt og interesse.

Thailandske kvinner er nok mye mer «gammeldagse» i sitt syn på ekteskapet enn de fleste norske kvinner. De anser det som mannens viktigste oppgave å forsørge familien, mens de selv gjerne tar svært mye ansvar for barna og det huslige. Men samtidig skjønner de hurtig at man tenker ganske annerledes i Norge, og forventningene til mannens bidrag i familien stiger nok etter hvert som de blir kjent med den norske væremåten. Selv forsøker jeg å praktisere likestilling i heimen, men min «innblanding» er ikke alltid like ønsket. Enkelte ting vil en thaikvinne helst ordne selv. Og i barneoppdragelsen forventes det nok en langt større lydighet av barna enn vi er vant til her hjemme. I Norge er vi mest opptatt av hva foreldrene kan gjøre for barna, mens i Thailand tenker de mer på hva barna kan gjøre for sine foreldre. Og når de feirer morsdag og

farsdag, takker barna aller ydmykest for at foreldrene har satt dem til verden, oppdratt dem og gitt dem husly og mat, og takknemligheten vises gjerne ved at barna vasker føttene deres og kysser de nyvaskede føttene. Det opplevde jeg for øvrig selv da jeg skulle gifte meg. Begge søsknene til min kommende hustru vasket føttene mine på vei inn til seremonien. All denne ydmykheten som også vises når man hilser med bøyd hode og håndflatene mot hverandre, gjenspeiles også i thaienes mentalitet og selvoppfatning. Å bli sint regnes som uakseptabelt og den sinte har tapt ansikt i de andres øyne. Sammenlignet med andre folkeslag på samme utviklingstrinn hva angår økonomi, utdanning og helsevesen er thaiene et usedvanlig fredelig folkeferd, som heller løser konflikter i minnelighet enn å bruke makt. (En sørgelig unntagelse er muslimene i sør, som med jevne mellomrom utfører bombeangrep).

Jeg må også nevne en annen ting som kan bidra til at en norsk svigersønn kan gjøre lykke i sin nye thailandske slekt. Og det er å delta i deres festligheter med hjertens lyst. Alkoholkonsumet kan være ganske høyt både i brylluper og andre seremonier, og er man med på dans og moro, vekker det straks thaienes begeistring, og de flokker seg gjerne om en for å skåle og spandere drikke. Selv er jeg nok over gjennomsnittet glad i festligheter, dans og moro, og har opplevd utrolig mye moro i det thailandske samfunnet. Jeg gjør som dem, og de behandler meg som en av dem. Og det vet jeg at min kone setter enormt stor pris på. Den verste svigersønnen en thailandsk familie kan få, er en gjerrigknark som unnviker familien, ikke vil delta i deres liv og festligheter, og som opptrer som om han er høyt hevet over dem. Det sier seg egentlig selv, men slik opptrede bringer skam over kona og slekten.

En thailandsk kvinne forventer som sagt at mannen tydelig viser interesse og omtanke for henne og får henne til å føle seg elsket. Og de kan være utrolig sjalu. Jeg tror det bunner i at thailandske menn kan være notorisk utro, og fenomenet «little wife» er meget utbredt i Thailand. Det betyr at mannen installerer en kvinne nummer to i en egen leilighet og forsørger henne, mot at han kan komme når han måtte ønske for å nyte godt av hennes «tjenester». Dette er noe jeg tror alle thaikvinner er redd for å oppleve, og derfor passer de svært godt på sin mann, og andre kvinner tillates ikke å bli for nærgående. Men til gjengjeld er altså thaikvinnene utrolig rause med sin kjærlighet – på alle måter! En lykkelig og tilfreds kvinne med thailandsk opprinnelse er virkelig en kjærlig og omsorgsfull ektefelle! Og en norsk mann bør vite å verdsette hennes kjærlighet!

Den store flyktningstrømmen til Europa, sett i lys av det etiske, religiøse og vitenskapelige verket Vandre mot Lyset (VmL)!

Denne artikkelen bygger på en diskusjon som fant sted på min VmL facebookside, men jeg har kun gjengitt mine egne innlegg, og satt inn noen fiktive påstander mellom hvert avsnitt, som gir et rimelig inntrykk av hvilke argumenter jeg svarte på.

Påstand: Burde ikke Europa føre en flyktningpolitikk som samsvarer med hva vi selv ville ønske og forvente oss dersom vi måtte flykte fra vårt eget land?

Sverre Avnskog: Dersom Norge hadde endret sin flyktningpolitikk slik at den samsvarte med hva jeg ville forventet dersom jeg var flyktning, ville ikke en eneste flyktning fra Asia og Afrika fått komme til Europa. Dersom jeg måtte flykte, hadde jeg flyktet til et land i Europa og vendt hjem igjen til Norge når landet vårt igjen var trygt!

Påstand: Burde vi ikke gi alle andre mennesker i verden de samme vilkår som vi selv lever under?

Sverre Avnskog: Om man virkelig legger VmL til grunn når man vurderer den store folkevandringen fra Afrika og Asia til Europa, så mener jeg den eneste konklusjonen kan være at denne store forflytninger av menneskemasser strider imot det som er ønskelig fra oversanselig side. VmL forteller hvordan utviklingen av menneskeheten skjer, ved at noen nasjoner utvikles først, på grunnlag av hvor man anser at de beste utsiktene for en gunstig utvikling finnes, og så følger de andre landene etter på sikt. Gud har aldri gått inn for en samlet, sakte og jevn utvikling av hele menneskeheten. Å flytte store mengder mennesker fra uutviklede land til høyt utviklede land, vil si det samme som å flytte hele årskull med 1. klassinger rett over i 9. klasse. De har ingen forutsetning til å kunne motta undervisning på et så avansert trinn, og vil ganske automatisk føle seg som annenrangs mennesker som ikke hører til i fellesskapet, akkurat slik mange flyktninger og innvandrere klager over. I Norge er fattigdom igjen blitt et problem, og flere og flere familier og barn lever under fattigdomsgrensen. Det er dessverre mange flykninger som havner i dette uføret. De klarer ikke å leve opp til de kravene som stilles i et høyt utviklet utdanningssamfunn, og ender opp i arbeidsledighet, utenforskap og isolasjon fra storsamfunnet. Åndelig sett er de i utgangspunktet for en stor del inkarnert i uutviklede land fordi deres personlighet er tilpasset dette landets kultur og skikker. For de fleste blir det et fullstendig identitetssjokk å skulle bo i et land som stiller krav som de overhodet ikke er i stand til å leve opp til, hva angår språk, utdanning, tenkemåter, skikker og kultur.

Dette gjelder altså det store flertallet av flyktninger og kan ikke brukes mot enkeltpersoner som flykter av andre grunner, enn for å komme til det de innbiller seg er en bedre verden, selvsagt. Vi kan ikke dømme enkeltindivider, for deres plan for deres inkarnasjon kan jo godt være at de skulle utvandre. Og likeledes kommer mange barn til Norge fordi de selvfølgelig må følge sine foreldre. For alt vi vet, kan disse barna godt være besjelet av individer som vil klare seg meget godt i sitt nye land. Men i det store bildet, så er VmLs holdning at man bør elske det landet man er født i, man bør ønske å forsvare det og være stolt av det og ikke flykte fra alle problemer og la sine landsmenn i stikken. Hvert land bør finne løsninger på sine egne problemer og ikke ligge andre nasjoner til last. I gamle dager sang vi: «Kjemp for alt hva du har kjært - dø om så det gjelder!» Dette flotte idealet er dessverre forlatt av store deler av jordas befolkning. Det store antallet som flykter, hemmer de uutviklede landenes evner til å utvikle seg fordi de trenger alt de har av sterke og kloke mennesker, mens utviklingen i Europa hemmes fordi den store flyktningestrømmen belaster våre budsjetter uforholdsmessig mye, skaper store mengder arbeidsledige og frustrerte og sinte mennesker, og dessuten skaper den store motsetninger og aggresjon innad i de Europeiske landene.

Polen og flere Øst-Europeiske land fører faktisk den aller klokeste politikken på dette området, og ønsker å beholde sitt land relativt homogent. Har man registrert at det ikke er utført et eneste terrorangrep i Polen? Ikke uten grunn. VmL anbefaler til og med at mann og kone bør komme fra noenlunde samme bakgrunn, samme sosiale lag og samme økonomiske bakgrunn fordi det blir så utrolig vanskelig å få et ekteskap til å fungere når ulikhetene blir for store. Skal man virkelig tro på VmL, så finner jeg ikke et eneste argument i VmL for at vår tids flyktningestrøm bør finne sted. Tvert imot. Den strider mot den måten Gud bringer verden fremover på, og skaper gigantiske problemer som det kan ta mange generasjoner å løse. Har vi virkelig hjulpet de tusener på tusener av flyktninger som nå danner Europas nye fattige underklasse? Neppe! Vi har skapt nye problemer for dem, som det vil ta generasjoner å løse.

Påstand: Men bør vi ikke la humanismen og omtanken for andre mennesker i verden stå over alt annet?

Sverre Avnskog: Jeg argumenterer ut fra VmL og min egen sunne fornuft! Jeg kan ikke se at noen hittil har fremført noe fra VmL som støtter tanken om at store menneskemengder bør flyttes fra en uutviklet verdensdel til et høyteknologisk utdanningssamfunn! Legg merke til at jeg ikke bruker et eneste negativt ord om flyktninger! Jeg forteller bare hva som står i VmL om at hvert menneske er inkarnert der de helst bør leve! Om millioner av mennesker fra andre verdensdeler helst skulle levd i Europa, ville de bli født her! Jeg møter

ingen flyktninger med mistro eller stigmatisering på det personlige plan! Tvert imot! Jeg er åpen, vennlig og imøtekommende mot enhver flyktning! Jeg snakker om et overordnet syn og det bygger jeg fullt og helt på VmL! Apropos hva man forventer av andre land: Jeg ville aldri forvente at land i Afrika og Asia skulle ta imot millioner av europeere og gi dem gratis husvære, klær, alt de trenger til sitt livsopphold, utdanning, arbeid, trygd osv. Et hvert land bør søke å løse sine egne problemer og ikke ligge andre til last. Jeg skulle ønske alle som elsker VmL, ville bruke VmL som grunnlag for sine argumenter og ikke sin egen følelsesopplevelse av hva det vil si å hjelpe. Den store strømmen av mennesker som søker det gode livet i Europa skaper enorme problemer og sinker vår utvikling! Vi krever uendelig mye av oss selv og pøser ut penger, mens en flyktning kan gå rundt på gatene og skrike ut sitt hat mot oss, oppfordre muslimer til å utrydde oss, kalle oss vantro og forakte oss osv, og så etterpå gå og heve sin trygd! Dette strider mot alt hva VmL står for! Det har ingenting med kjærlighet å gjøre, det er å la seg grovt utnytte!!

Påstand: Men bør vi ikke gjøre en innsats for å redde alle dem som drukner under flukten?

Sverre Avnskog: Vi må gjerne sende enda flere båter til Middelhavet for å redde flyktninger i nød, men enhver båt som plukker opp flyktninger burde returnere dem øyeblikkelig til deres hjemland eller nærområdet.

Påstand: Men det virker da inhumant om vi ikke skal hjelpe folk som flykter på grunn av krig! Om vi selv flyktet fra krig, hadde vi ikke forventet at noen ville hjelpe oss?

Sverre Avnskog: Vel, hva ville jeg regnet med dersom det var jeg selv som opplevde krig? Jeg ville definitivt ikke forventet å kunne flykte til Asia eller Afrika, få gratis bolig, gratis utdanning, alt jeg trenger til livsopphold, trygd, alle rettigheter som nordmenn har fra fødselen av osv. Jeg ville aldri i verden forvente det som nå blir millioner av flyktninger til del i en verdensdel der de ikke hører hjemme. De goder som europeere har tilkjempet seg og sine samfunn gjennom århundrer med slit og strev, konflikter og krig, blir nå gitt bort gratis til mennesker som hører hjemme i andre land, land som trenger dem for å bygge opp sin egen velstand.

Påstand: Vi skylder å hjelpe alle mennesker i nød. Det er vår menneskeplikt!

Sverre Avnskog: Ja, vi kan hjelpe på mange måter, men flyktningestrømmen til Europa skjer av en eneste grunn: At våre grenser er vidåpne. VI har lagt til rette for denne store menneskeforflytningen i en form for umyndiggjørende "humanisme" som bygger på den misforståelsen at vi har plikt til å løse andre lands problemer. Alle land har plikt til å løse sine egne problemer og ikke

belaste andre land og "snylte" på det de har oppnådd gjennom hardt strev. Dersom Europa i fellesskap bestemmer seg for å stenge sine grenser, så stanser flyktningestrømmen opp, så enkelt er det. Og så må de ulike landene løse sine egne kriger, sin egen undertrykking og sine egne problemer.

VmL er meget tydelig på at ingen har rett til å ligge samfunnet eller andre mennesker til last. VmL sier f eks rett ut at den som ikke selv vil arbeide, har samfunnet intet ansvar for. Jeg kan garanterer deg at ingen vil finne et eneste holdepunkt i VmL for at vi har plikt til å ta imot store mengder mennesker som søker et bedre liv fordi de synes livet er vanskelig i sitt hjemland. Mennesket har en plikt som går foran alt annet: Å beskytte sitt eget land og være med på å bygge det opp. De som nå flykter i milliontall svikter sin aller fremste oppgave i livet, slik det fremstilles i VmL. VmL er krystallklar på at det er alles plikt å akseptere sitt lands myndigheter og ikke gjøre opprør mot dem. De som har gått til væpnet opprør i f eks Syria, bærer altså et enormt ansvar for denne borgerkrigen. Hadde de valgt å bruke fredelige, politiske midler, ville ingen trenge å flykte fra landet. Men de som bør ta imot flyktningene, er selvsagt deres naboland. Og der ville de ikke hatt noen andre berettigede krav enn humanitær hjelp. Og så kan de flytte hjem igjen med en gang deres land igjen har oppnådd fred.

Det er dessuten en gedigen misforståelse at spørsmålet står mellom å hjelpe eller å ikke hjelpe. Spørsmålet er om vi skal hjelpe mennesker i sine egne land eller naboland, eller om vi skal forflytte dem i store mengder til nye land, der mange av dem blir som fisker på land fordi de overhodet ikke har forutsetninger for å klare seg på egen hånd i et høyteknologisk utdanningssamfunn som krever høy utdanning av dem som vil arbeide. Vi har skapt en ny, fattig underklasse i Europa: Sinte og frustrerte mennesker som raser mot våre samfunn, som hater oss og som åpent sier at vi bør utryddes. Og så går de etterpå og henter trygden sin. Slike mennesker har vi ingen som helst skyldigheter overfor. Her er som sagt VmL krystallklar. De som utelukkende bryter ned og ikke deltar i å bygge opp, har samfunnet intet ansvar for.

Ja, krig er en realitet. Likevel er vi ikke forpliktet til å flytte hele befolkningen i land som er rammet av krig til Europa. Vi kan hjelpe på så utrolig mange andre måter, som virkelig vil være reell hjelp på lang sikt! Skulle hele Europa flykte til Asia og Afrika i 1940-1945? Nei, de måtte pent utstå krigens lidelser i sine hjemland eller et naboland.

Påstand: Men disse flyktningene vil da for det meste finne seg godt til rette i sine nye land.

Sverre Avnskog: Nei, dessverre, så enkelt er det ikke. Noen vil finne seg til rette. Men la meg minne om at Storbritannia har ca 23 000 erklærte islamistiske jihadister som regnes som høypotensielle terrorister. Frankrike, Belgia og Tyskland har i underkant av 20 000 hver. Disse menneskene hater oss, de ønsker at vi utryddes, de ønsker å innføre et islamsk Europa, de går rundt i gatene og oppildner til hat mot Europa. Og hva gjør vi? Gir dem trygd og gratis utdanning, bolig og andre goder. Legger man VmL til grunn, burde disse menneskene enten sendes hjem til sitt opprinnelsesland eller interneres. Hvorfor skal sinte mennesker fra andre land få spre sitt hat mot de landene som har gitt dem beskyttelse? VmL er kontant, klar og entydig på at samfunnet ikke har noen som helst plikt,til å godta dette, men tvert imot har både plikt og rett til å beskytte seg! VmL står egentlig for en meget enkel filosofi i samfunnsspørsmål. Man skal innordne seg, respektere sine myndigheter, ikke oppildne til kamp, man skal forsvare sitt land og utføre sine plikter uten å protestere, og elske sitt land. Og vil man ikke bidra med noe, har samfunnet ingen forpliktelser! Så enkelt er det i VmL. Og jeg tror på VmL, mer enn på våre villfarne politikere som har ført hele Europa ut på ville veier! Jeg nøler ikke med å kalle det et alvorlig svik mot sine egne folk som de egentlig burde arbeide for å beskytte!

Påstand: Men er vi ikke humane mennesker da? Er det virkelig dette Gud forventer av oss? Lærer ikke VmL oss at vi skal være kjærlige og humane mot våre medmennesker?

Sverre Avnskog: Jeg tar mer enn gjerne en diskusjon på grunnlag av VmL om disse spørsmålene. Jeg tar VmL helt og holdent på alvor! Om noen kan påvise at VmL gir gode argumenter for å flytte millioner av mennesker fra sine hjemland til Europa, så vil jeg mer enn gjerne høre disse argumentene. Og om det viser seg å være riktig, skal jeg gjerne revurdere mine synspunkter.

Påstand: Om vi er pliktige til å respektere våre myndigheter, hva dersom muslimene en dag kommer til makten i Europa gjennom krig, og bekjemper våre egne, lovlig valgte myndigheter? Et vi da forpliktet til å underordne oss dem?

Sverre Avnskog: Nei! Jeg vil for alltid forsvare mine lovlig valgte myndigheter og kjempe for det jeg elsker. I det scenariet du nevner, som jeg for øvrig mener aldri vil inntreffe, at en muslimsk del av befolkningen nedkjemper Norges lovlige myndigheter og ved makt og vold tilriver seg makten og innfører diktatur, så sier VmL at alle har rett til å forsvare seg og sitt land, og et eventuelt muslimsk regime som tilrev seg makten i Norge med vold, ville ikke være et legitimt styre. Altså ville retten til å forsvare seg måtte fortsette inntil norske myndigheter atter var gjeninnsatt gjennom valg. Og som jeg har sagt gjennom hele diskusjonen: Dersom jeg måtte rømme for å redde livet, ville det ikke vært

til den andre siden av jordkloden, men til et naboland. Og så ville jeg vende hjem igjen ved første mulige anledning. Legg merke til følgende: Det er helt meningsløst, etter min mening, at store mengder mennesker fra Afrika og Asia skal flykte til de landene som så og si ligger lengst unna. Og så er det uansett kun en midlertidig løsning. Alle flyktninger bør være forpliktet til å flytte hjem igjen til sine forfedres land. VmL ber oss ikke om å la et mindretall innføre diktatur ved hjelp av vold i våre demokratier uten å kjempe mot. Respekten for myndighetene gjelder selvsagt ikke når en fiende begår militærkupp. Jfr Assad-styret som ifølge sitt lands lover overtok styret på en legitim måte. Han arvet det slik landets skikker og lover tilsier. Altså må han anses som landets legitime myndighet. Opprørerne burde aldri valgt å gå til krig mot myndighetene, men forsøkt å erstatte det ved hjelp av lovlige midler, dersom de var misfornøyd med sitt lands myndigheter.

Påstand: Det virker som det er utrolig mye uvitenhet blant nordmenn og mange påstander som bygger på rasisme og islamofobi!

Sverre Avnskog: Kanskje det, men generelt synes jeg nordmenn flest har et svært realistisk syn på de problemene som oppstår med den store flyktningestrømmen! Det er åpen og fri kommunikasjon mellom mennesker i hele verden! Alle vi som ikke lukker øynene for virkeligheten, kan lett holde oss svært godt orientert! Jeg synes ikke det passer så godt med begrepet solidaritet i forbindelse med å ta imot flyktninger! Svenskene har vært regelrett idioter når det gjelder flyktninger, og er i ferd med å ødelegge sitt eget land. Norge har vært litt klokere takket være vårt eget Fremskrittspartiet. I Sverige regnes alle innvandringskritiske som nazister av etablissementet!

Siden dette er en diskusjon med bakgrunn i Vandre mot Lyset, synes jeg målet vårt må være å finne ut hva VmL står for! VmL er absolutt tilhenger av nasjonalstatene samt en sunn og god nasjonalisme! VmL er også tilhenger av eiendomsretten! Hvert land har først og fremst ansvar for sitt eget lands innbyggere, og hverken grenser eller selvråderett bør oppheves. Alle land har full rett til å forsvare seg med våpen. VmL er også meget klar når det gjelder mennesker som ikke vil arbeide, de har ingen rett til trygd! Og det å skape en ny underklasse av fattige, arbeidsledige og frustrerte mennesker fra andre land, kan neppe kalles hjelp eller barmhjertighet. Det er å lure folk inn i lidelse, fattigdom og frustrasjon. Svært mange flyktninger ender opp som ulykkelige, fattige og frustrerte, for ikke å si rasende! I Storbritannia finnes det som sagt 23 000 åpne islamistiske jihadister, i Tyskland, Frankrike og Belgia i underkant av 20 000 i hvert land. Dette er islamister som hater oss og er klare til å drepe oss i terror! Og hva gjør vi med dem? Gir dem trygd og økonomisk støtte til deres moskeer!

Men legg merke til: For meg går det et veldig tydelig skille mellom hvordan jeg forholder meg til den enkelte flyktning jeg møter på min veg, og hva jeg mener rent politisk og prinsipielt om vår flyktningpolitikk. Jeg underviser flyktninger i norsk, og møter dem selvsagt med respekt, vennlighet og imøtekommenhet, slik jeg mener man skal være mot alle mennesker man treffer på sin veg! Dette ligger fast uansett hvem jeg skal forholde meg til som enkeltmennesker! Men rent prinsipielt mener jeg det er den desidert beste hjelpen på lang sikt å hjelpe mennesker der de befinner seg, altså nærmest mulig sitt eget land. På den måten kan de snarest mulig flytte hjem igjen når freden er inntrådt, og deres land trenger alle gode krefter til gjenoppbyggingen! Jeg er altså for å hjelpe! Men nærmest mulig hjemlandet! Alle burde bidra for å gjenoppbygge det landet deres forfedre levde i og elsket og ikke flykte fra sitt lands problemer og la sine landsmenn i stikken. Derfor er det tankevekkende å se hvor stor andel av flyktningene som er unge, friske og sterke menn! Tenker de ikke på at deres hjemland vil trenge dem?

HL-senterets undersøkelse stigmatiserer muslimer.

Hvorfor er så mange av de undersøkelsene som liksom skal påvise nordmenns rasistiske og fordomsfulle holdninger til andre grupper så ofte beheftet med så mange feil? Det spørsmålet har jeg ofte stilt meg etter å ha lest et utall slike undersøkelser. Senest i forhold til den nylig publiserte rapporten fra HL-Senteret som mener å dokumentere svært negative holdninger til muslimer blant mange nordmenn.

Det er virkelig begredelig å se hva slags utvalg av påstander deltagerne har fått seg forelagt for å svare på i hvor høy grad de er enige i disse. Se bare her:

• Muslimer ønsker å overta Europa og utnytter deler av eliten for å fremme sine mål

• Muslimer er først og fremst lojale mot islamske lover og derfor illojale overfor norske/europeiske verdier

• Muslimer kan ikke integreres fordi de egentlig ikke vil

• Muslimer forakter demokrati og utgjør en trussel mot vestlig kultur

• Muslimer snakker med to tunger

• Muslimer er styrt av en hatefull gud

• Muslimer mangler humanisme

• Muslimer mishandler kvinner, og den muslimske mannen er styrt av en primitiv seksualitet

Jeg vil si at det nærmest er en fornærmelse mot oppegående, tenkende mennesker å få seg forelagt en slik liste. Påstandene bygger på som utgangspunkt at "muslimer" er en ensartet gruppe, at alle står for det samme, at alle har kollektiv skyld og at ingen individuelle forskjeller eksisterer.

Hva skal et intelligent og reflektert menneske svare på f eks påstanden om at "muslimer" ønsker å overta Europa? Vel, hva er fakta om dette? Jo, fakta er at vi relativt ofte kan bivåne sinte og ekstreme muslimer på TV som erklærer at deres mål er at islam skal bli hele Europas religion. Det kan altså ikke herske noen tvil om at for akkurat disse muslimenes vedkommende, så må man si at utsagnet er 100% riktig.

Angir man som svar på utsagnet at man er 100% enig, så er det altså helt korrekt for noen muslimer. Men de aller fleste oppegående mennesker vet at akkurat disse aggressive muslimene ikke er representative for alle muslimer. Men det gir ikke spørsmålsstillingen noen mulighet for å svare. Man kan eventuelt svare at påstanden bare er delvis riktig, men hva gir man da egentlig uttrykk for? At det bare er delvis riktig at muslimer ønsker å overta Europa, i betydningen dette ønsker de i liten grad, eller uttrykker man at noen få ønsker det med ikke alle. Se, det er det helt umulig å vite ut fra svarene fordi selve spørsmålsstillingen inneholder et premiss om at alle muslimer er like.

Svarer man bekreftende på at denne påstanden er delvis riktig, blir man for øvrig plassert i den gruppen nordmenn som har forutinntatte eller negative holdninger til muslimer, selv om man overhodet ikke har det, men kun har registrert på nyhetene at visse muslimske grupper har erklært at de ønsker å overta Europa.

Og hva med påstanden om at muslimer selv har skylden for skepsisen mot dem? Igjen, en komplett umulig problemstilling å besvare meningsfullt. Sannheten er sannsynligvis at muslimer som kommer i et meget dårlig lys i mediene, ødelegger for flertallet av dem som oppfører seg fredelig og ikke forårsaker negative oppslag. Men hvordan i all verden skal man få frem dette synet i en undersøkelse som har som premiss at alle muslimer er like, alle har like holdninger og alle oppfører seg likt?

Og sånn kan man fortsette. Det er helt umulig å si noe om nordmenns holdninger, og om det dreier seg om fordommer, eller reelle fakta. Det er ikke en fordom å mene noe om muslimer, dersom det faktisk er realitetene for en del

av dem. Men undersøkelsen stigmatiserer i utgangspunktet muslimer som en ensartet gruppe.

Hvem eier egentlig definisjonsmakten for hva en hijab skal symbolisere?

Det vakte sinne hos en god del islam-kritikere da en somalisk SV-kvinne for ikke lenge siden sto på talerstolen i det norske stortinget. Mange mener at hijaben symboliserer religiøs ekstremisme og undertrykking av kvinner. Men er det nødvendigvis slik den enkelte kvinne i hijab oppfatter sin hijab? Se, det burde være et spørsmål vi som kritiserer islam i det offentlige ordskiftet burde ofre noen flere tanker. Vi lever i et liberalt demokrati, og i tråd med det er den utbredte holdningen til våre medmennesker å vise toleranse og aksept for annerledeshet, så lenge det ikke går ut over noen.

Jeg vil sannsynligvis utsette meg for vrede i kommentarfeltet ved å ta opp dette temaet til drøfting, det vet jeg fra tidligere, når jeg har luftet lignende tanker. Men i mine øyne er det særdeles viktig at ikke vi, som mener å være talsmenn for frihet fra religiøs undertrykking selv blir like autoritære og ensrettede i vårt forhold til innvandreres klesdrakter, kun ut fra vår egen definisjon av hva de symboliserer. Man kan jo tenke seg en ultrakonservativ muslim som mener at sterk sminke og klær som viser mye hud for ham symboliserer prostitusjon. Han vil ut fra det kunne fordømme nesten enhver norsk kvinne for å oppføre seg som prostituerte, og hans logikk er nøyaktig den samme som når islam-kritikere påstår at alle kvinner i hijab støtter religiøs undertrykking.

Den fanatiske muslimen har selvsagt rett i at enkelte oversminkede og utfordrende kledde kvinnene er prostituerte, på samme måte som sikkert noen kvinner i hijab, bruker hijaben nettopp for å vise sitt støtte til IS-lignende regimer. Men feilen man gjør når man uten videre påstår at dette gjelder alle kvinner, er at man bygger kun på sin egen oppfatning uten å forsøke å sette seg inn i hvordan den enkelte kvinne faktisk oppfatter sin klesdrakt, og hva som motiverer henne til å kle seg akkurat slik hun gjør. Det er selvsagt kun det enkelte individ som vet hvorfor hun selv bruker hijab, hva som er hennes motiver og hva hun ønsker å signalisere. Et hvert enkeltmenneske bør få slippe å være et symbol på noe annet enn seg selv. Problemstillingen får meg til å tenke tilbake til min ungdom, da jeg tilhørte de utpregede hippiene med langt hår og slitte klær, men inni meg var en temmelig uskyldig og snill gutt, som verken røkte hasj eller rekte rundt uten bopel og ruller ut soveposen der det falt seg sånn. Men jeg skjønte etter hvert at samfunnet ellers oppfattet meg som en hasjrøykende, asosial og halvkriminell person kun på grunn av mitt utseende. Jeg ble flere ganger sjokkert over å stå overfor mistenksomhet og fiendtlighet

kun pga mitt utseende. Jeg var jo egentlig en snill og veloppdragen gutt! Det er en ubehagelig opplevelse for et menneske å bli bedømt pga andres fordommer og feiloppfatninger.

Jeg er sikker på at dette også er noe mange kvinner i hijab opplever, dessverre. Noen reagerer med intoleranse uten å kjenne noe som helst til det mennesket som befinner seg inni hijaben. Vi bør etter min mening la den enkelte jente og kvinne få slippe å bli oppfattet som symboler på noe som gir mening for oss, men som kan være fullstendig fjernt fra deres egen oppfatning av sin hijab. Som sagt i tidligere artikler, så kjenner jeg mange kvinner som anvender hijab, og ingen av dem jeg har snakket med dette om, mener selv at deres hijab skal symbolisere noe spesielt i religiøs sammenheng. Ingen setter den heller i sammenheng med det som ofte påstås, at de ikke skal gjøre menn seksuelt opphisset. For kvinnene har hijaben mest å gjøre med tradisjon, bluferdighet og sjenanse. De har vokst opp i samfunn hvor det ikke har vært regnet som passende for kvinner å gå uten hijab eller sjal, og det burde være kjent for alle, at slike vaner og tradisjoner kan det ta lang tid å frigjøre seg fra. Landene mange av kvinnen kommer fra befinner seg på et utviklingstrinn som ligger århundrer etter oss, og den gangen vi var like uutviklet, brukte også kvinnene sjal. Det tar tid for innvandrere å nå den selvtilliten og frihetsfølelsen norske kvinner er oppvokst med. Kvinner har svært liten verdi i mange samfunn, og de har lært at de helst skal være usynlige. Jeg som kjenner mange av dem, ser at de legger helst ikke ut bilder av seg selv en gang på FB. Så dypt sitter det.

Det blir flere og flere kvinner i hijab, påstår noen, og legger det til at dersom utviklingen fortsetter, vil en stor del av kvinnene i Norge i fremtiden bruke hijab. Jeg tror dette er helt feil. Grunnen til at man ser flere kvinner med hijab, mener jeg kun skyldes at vi har fått større innvandring fra land der hijab er vanlig – f eks Somalia. De somaliske kvinnene har gjennomgående bodd i Norge i relativt kort tid, og er enda ikke særlig godt integrert i det norske samfunnet. For andre innvandrergrupper som har bodd i lengre tid i Norge, ser det for meg ut til at utviklingen er ganske åpenbar: Færre og færre bruker hijab, jo lengre tid de har bodd i Norge og jo bedre de er integrert. Den sist ankomne gruppen, flyktninger fra Syria, ser bare i liten grad ut til å bruke hijab, unntatt de eldre kvinnene.

Jeg befinner meg ofte i svært innvandrerrike områder, både på Holmlia, Bjørndal og Mortensrud. Senest i dag var jeg og handlet på storsenteret på Mortensrud. Jeg observerte et stort antall innvandrerjenter og -kvinner. Felles for dem var at nesten ingen brukte hijab. Jeg så kun noen få somaliske jenter med hijab. Jeg tør påstå at bruken av hijab kommer til å bli et meget kortvarig kapittel i norsk historie. Innen et par generasjoner vil det mest sannsynligvis

nesten ikke forekomme – under den forutsetningen at vi ikke har åpne grenser for like stor innvandring også i fremtiden. Men det håper jeg ikke. Vi bør sette en sluttstrek for den perioden i vårt samfunn nå!

La meg få legge til at jeg er motstander av at personer i offentlige stillinger i politiet, forsvaret, domstolene osv skal få bære hijab. Og jeg er tilhenger av forbud mot buka, nikab og lignende heldekkende klesdrakter. Selv i et liberalt demokrati bør visse stillinger ha krav om absolutt objektivitet, og enhver borger av landet bør være forpliktet til å vise sitt ansikt i offentligheten.

Hvorfor er det ikke tilstrekkelig å kalles norsk? Må enhver innvandrer også være "etnisk norsk"?

I det siste har det blitt reist kritikk mot begrepet "etnisk norsk"! Det er ekskluderende og nærmest rasistisk blir det påstått, og det brukes på helt gal måte. "Etnisk norsk" skulle bare være en betegnelse på dem som "føler seg" som norske, påstås det. Lengst går kanskje Aksel Braanen Sterri i Dagbladet som påstår at det i seg selv å føre en debatt om dette emnet hemmer integreringen. Vi skal altså ikke en gang få lov å nevne at noen har en annen etnisk opprinnelse, for det i seg selv fører til ekskludering av disse. Man skal heller late som, glatte over og ikke berøre "det unevnelige". Hudfarge skal være tabu. Det vi aldri nevner og aldri diskuterer. Hudfarge og opprinnelse skal heretter bli "det unevnelige". Alle som kjenner til hva som skjer i familier med slike unevneligheter vet hvor uhyre mye skade det gjør på familiemedlemmenes trygghet, identitet og åpenhet. Man blir utrygg og usikker av redsel for å komme til å røpe "det unevnelige"! -Hva, hevder du at denne personen er brun? Hvilken uhyrlighet! Det er skammelig, ekskluderende og rasistisk! synes jeg å høre fra de aller mest ekstreme likhetsapostlene!

Jeg vil hevde at åpenhet, ærlighet og ufarliggjøring av ulikheter er en langt bedre vei å gå.enn å leve i en liksomverden der vi er forpliktet til å påstå at alle ser like ut selv om de ikke gjør det. Og etter min mening er begrepet "etnisk norsk" et begrep som bør forbeholdes dem som ikke bare er født og oppvokst i Norge, men som kan føre sin slekt et stykke bakover i tid som beboere av Norge. Jeg mener altså at begrepet er svært nyttig nyttig når det gjelder å skille mellom dem som er norske av arv og slektsbakgrunn, og dem som "bare" er norske, i kraft av å være oppvokst her, men av foreldre med en annen etnisk opprinnelse. Jeg forstår ikke helt hvorfor det ikke er tilstrekkelig å være norsk for en person med innvandrerbakgrunn. Hvorfor må man på død og liv også kreve å være "etnisk norsk"? Det får meg til å tenke på hva slag reaksjoner det vil ført til, om jeg flyttet til Kina, bodde der noen år og så sto frem i kinesiske medier og krevde å

bli akseptert som en "etnisk kineser"! -Dere bestemmer ikke om jeg er etnisk kineser, det bestemmer jeg selv, hadde neppe vært et krav som hadde vunnet gjenklang. Jeg tror de fleste kinesere ville påstått at jeg ikke er en "etnisk kineser", men en etnisk nordmann. Om jeg bosatte meg i Kina, ville jeg anse det som en selvfølge at mine barn ble ansett som ikke etniske kinesere.

Mange innvandrere spør i debattinnlegg om når de er tilstrekkelig norske? I mine øyne er dette et relevant og forståelig spørsmål, særlig dersom personen stadig har fått høre at de ikke er norske, til tross for at de er født og oppvokst og har bodd hele sitt liv i Norge. I mine øyne er de definitivt norske, dersom de selv føler seg som norske og mener at Norge er deres hjemland. Så langt er alt helt greit i mine øyne. Men når det begynner å komme krav om at enhver som selv "føler" at Norge er deres hjemland, i tillegg til å være norske, også skal kalles etnisk norske, så melder jeg pass. Jeg fatter ikke helt hvorfor dette egentlig i det hele tatt blir reist som en problemstilling. Etnisk norsk, oppfattes av de aller fleste for å være en betegnelse på at du ikke bare er norsk, men at din slekt har bodd i Norge langt tilbake i tid.

Hvorfor er det så galt, egentlig å være f eks "norsk med pakistansk opprinnelse", bare for å ta et eksempel? Jeg tør påstå at når noen synes det er sårende å bli omtalt på den måten, så må det skyldes at de selv lider av en identitetsforvirring og ikke klarer å akseptere sin egen bakgrunn. Forsøker man å fornekte sin egen bakgrunn, er det en ganske naturlig følge at man blir svært sårbar over at det blir påpekt at man har denne spesielle bakgrunnen. Er den rette måten for samfunnet å reagere på slik identitetsfornektelse å "late" som en person med opprinnelse fra et annet land likevel er "etnisk norsk" for å skåne vedkommende fra å bli konfrontert med sin egen bakgrunn, som de enten fornekter eller har problemer med å akseptere? Det blir litt som i eldre tider, da det for all del skulle skjules for et barn at det var adoptert og ingen fikk lov å i det hele tatt nevne at foreldrene ikke var barnets biologiske foreldre. Man lot barnet leve opp på en gedigen løgn for å skåne barnet og foreldrene fra viten om barnets reelle biologiske opprinnelse. I dag vet vi at det er en langt bedre strategi å være åpne om barnets opprinnelse og ikke lyve og skjule deres opprinnelse i den misforståtte hensikt å skåne dem fra eventuelle problemer med sin egen opprinnelse.

Her er jeg uten tvil tilhenger av at barn så tidlig som mulig skal få kjennskap til sin egen opprinnelse slik at de kan lære å akseptere den og kanskje til og med være stolt av den. Mine egne barn er født og oppvokst i Norge, men med etnisk opprinnelse i to land. Jeg forsøker ikke å skjule dette faktum for dem - tvert imot. Jeg forsøker å gi dem selvtillit og være stolt av at de er en blanding av foreldre med ulik etnisk opprinnelse. I min familie kaller vi dem

"blandingsbarn" og lærer dem å forstå at det er en betegnelse å være stolt av - en berikelse og en fordel de har fremfor andre barn.

I stedet for at barn skal lyves for, at man skal opprette liksombetegnelser og glatte over personers bakgrunn og late som de er etnisk norske, synes jeg vi heller skal "fremsnakke" det å ha opprinnelse i flere land. Hvorfor ikke anse det som en berikelse å kjenne flere ulike kulturer, flere språk og flere måter å forstå verden på, i stedet for å forsøke å fornekte den enkeltes bakgrunn? Hudfarge, etnisk opprinnelse og kulturell tilhørighet burde være helt uten betydning for hvem som anses som norske så lenge de selv mener at Norge er deres fedreland. Men når det kreves at man i tillegg skal betegnes som "etnisk norsk", når man åpenbart har særtrekk som viser at man har sin etniske opprinnelse et annet sted, så synes jeg vi bør si stopp!

Hvorfor er det så uakseptabelt å ta bilder av kvinner i ortodokse, muslimske klesdrakter?

HRS sin invitasjon til å sende dem bilder av «den kulturelle revolusjonen» i Norge, har ført til sterke reaksjoner fra mange hold. Med den kulturelle revolusjonen mener HRS åpenbart endringer i folks klesdrakter som preger bybildet i en del bydeler i Oslo. Man kunne selvsagt ikke forvente annet enn at HRS sine fiender, og de er åpenbart mange, ville hisse seg voldsomt opp over prosjektet. Alle er vel klar over at den antirasistiske fløyen bare venter på en sak å ta HRS for, og kravene om at HRS pga av denne ene saken skal miste statsstøtte lyder i mange aviser og fra alle HRS sine motstandere.

Det er ikke annet å forvente, selvsagt. Mange mennesker hadde blitt svært glade dersom HRS forsvant fra den offentlige arenaen. For mange innvandringsliberale og «antirasister» er HRS en svært brysom stemme i offentligheten. De har vist seg som svært uredde kritikere av all ukultur som har kommet til vårt land, som en følge av stor innvandring fra land med svært ulik kultur og svært ulike holdninger enn våre egne. Dette er det mange politisk korrekte som helst vil ha vekk fra nyhetsbildet. Så kan de heller rå grunnen alene med sin agenda om det fargerike samfunnet som er en berikelse for oss alle. Joda, det er mye fint med eksotiske innslag i landet vårt. Men i våre dager kan vel ingen ha unngått å oppdage at en del av disse kulturene praktiserer en sosial kontroll og en æreskultur som rammer mange unge innvandrere hardt, og da i særdeleshet mange unge innvandrerkvinner, som står under knallhard kontroll av familien, slekten og miljøet. De unge jentene anses som de viktigste bærerne av familiens ære, og mange jenter må leve avsondret, ikke være ute med venninner, absolutt ikke treffe gutter, ikke oppsøke sosiale fellesarenaer,

dekke seg til og leve et liv nesten bare innenfor husets fire vegger. Vet ikke alle dette nå, da? Og HRS har vært blant de fremste til å sette slike uakseptable holdninger på dagsordenen.

Det er det også flere andre enkeltpersoner og organisasjoner som gjør og har gjort, og mye mer overraskende enn de sterke reaksjonene fra de innvandringsliberale, er etter min mening at mange mennesker, som selv har kritisert tildekking av kvinner og jenter i til dels harde ordelag, nå fordømmer HRS sitt prosjekt på det hardeste. I debatter på nettet kan man lese uttalelser som at HRS nå ber sine støttespillere om å «jakte på muslimer med kamera», «stikke kamera opp i ansiktet på motvillige», «krenke muslimer med fotoapparat» osv. Og uttalelser som at det å ta bilder for å bruke disse i politisk øyemed er umoralsk, og det å ta bilder av muslimske, tildekkende kvinner er krenkende og rasistisk og det fører til splittelse og økte motsetninger og det vil overhode ikke virke integrerende. Nå har vel aldri HRS uttalt at prosjektet er ment som et integreringstiltak, så det å kritisere dem på et slikt grunnlag, er jo meningsløst. Noen kritiserer dem også fordi prosjektet ikke vil gi et vitenskapelig eksakt bilde av hvor mange som bruker hijab i Norge. Vel, det er da heller ikke formålet. Formålet er, slik Hege Storhaug skriver: «Vi vil i tiden fremover hyppig benytte det visuelle for å vise våre lesere hva som skjer med vårt kjære Norge. Islams fremvekst går raskt. Det ses hver eneste dag i våre større byer, ikke minst i hovedstaden».

HRS vil altså bruke visuelle bilder for å vise endringene i de større byene. I seg selv ganske uproblematisk, spør du meg. Det som det derimot er all grunn til å kritisere HRS for, er at de bruker begrepet «muslimer» som om muslimer er en ensartet gruppe som ser like ut, tenker likt og som skiller seg ut fra fellesskapet på samme måte. Her kunne HRS formulert seg på en langt klokere måte og på den måten unngått mye av de harde reaksjonene. Ikke alle kvinnelige muslimer dekker seg til, jeg vil tro at langt de fleste bruker vanlige, vestlige klær. Dette burde HRS gjort klart! Og jeg synes også de kunne ha lagt til at de ber sine medhjelpere om å opptre høflig og respektfullt og ikke krenke folk.

Hadde HRS gjort seg noen reflekterte overveininger på forhånd, og forsøkt å forebygge all oppstandelsen, ville de ha sluppet alle de mest vrangvillige og tendensiøse tolkningene, og deres prosjekt ville fått et mye mer presist innhold. Jeg kan ikke med min beste vilje forstå at bilder av muslimske kvinner i lange hijab, lange kjortler, nikab og/eller burka i seg selv er verken, krenkende, rasistiske eller stigmatiserende. Et bilde er i utgangspunktet en nøytral fremstilling. Motivet taler for seg selv. Det som blir avgjørende er hva slags kontekst de tenkte bildene vil bli satt inn i, hvordan de vil bli anonymisert og om de overholder norsk lov for offentliggjøring av bilder av mennesker. De hardeste

kritikerne er selvsagt bombesikre på at HRS planlegger å bruke bildene slik at de blir maksimalt krenkende, rasistiske, nedverdigende og stigmatiserende. Og kritikken er deretter. Men skal vi ta det ene bildet som hittil er publisert i forbindelse med invitasjonen til å delta i prosjektet som et eksempel på hva vi har i vente, så viser bildet fire tildekkede kvinner ved en bensinstasjon fra lang avstand. De har sladdede ansikter og jeg vil påstå at ingen andre enn dem selv kan kjenne dem igjen. Bildet viser kontrasten mellom et moderne gatemiljø i Oslo og kvinnene som bærer en klesdrakt som opprinnelig hører hjemme i en helt annen setting enn den norske. Er dette bildet virkelig så fryktelig mye å bli opphisset over? Jeg synes ikke det. For øvrig synes jeg den motaksjonen som er lansert av en gruppe muslimske kvinner, som ber også muslimer i vestlig klesdrakt om å sende inn bilder av seg selv for å vise mangfoldet blant dem, er en fin måte å ta HRS på ordet. HRS har uttalt seg kløne te og omtalt muslimer som en ensartet gruppe. Det er de selvsagt ikke! DET fortjener de kritikk for.

Hva skjer i det islamkritiske miljøet i Norge?

I de siste månedene har jeg fulgt debattene på facebooksiden til SSI, Senter for Sekulær Integrering, resett.no og diverse private facebooksider som tilhører meget seriøse mennesker som jobber iherdig mot all religiøs undertrykking og mot overgrep og krenking av sine barns integritet, og hva opplever jeg?

Lederen av SSI, Shahram Shaygani, står frem i et intervju hos Minerva og ser ut til å være en klok og varm forsvarer av integrering, men hva tillater han og lukker øynene for på SSIs facebookside? Stygge, grove og krenkende påstander mot seriøse og reflekterte debattanter, utkastelser over en lav sko, blokkeringer og sletting av innlegg osv. Han har tydeligvis en annen medarbeider som gjør drittarbeidet, mens han selv toer sine hender og lar det pågå og fremstår som vennligheten selv.

Dessuten har SSI en fullstendig misforstått og forutinntatt oppfatning av resett. no. Resett gjenspeiler i realiteten kun forfatternes synspunkter, og jeg har selv hatt gleden av å publisere der. SSI påstår at Resett opptrer som et rasistisk og fascistisk medium og krenker muslimer over en lav sko. Det er fullstendig ugjenkjennelig for oss som skriver der, som overhodet ikke står for slike idiotiske meninger som vi tillegges. SSI har i realiteten blitt en organisasjon som står for splittelse, fordømmelse og nedsettende omtale av andre, som i realiteten jobber for samme mål som dem selv, nemlig integrering og frigjøring fra religiøs undertrykkelse.

En annen debattant, Ismail A. Hussain har kommet på banen, og er minst like stygg, ensidig og nedsettende i sin omtale av resett og i særdeleshet av en av skribentene på Resett, somaliskættede Shurika Hansen, som han kaller en "slavinne". Shurika har gjort seg bemerket i media som en frittenkende, frittalende og kompromissløs forsvarer av alle som opplever begrensning av sin personlige frihet og krenkende og diskriminerende handlinger, og hun har fått forbud mot å svare på nestlederen, Shakeel Rehmans tråder, jeg antar med Shayganis velsignelse, og om hun forsøker å svare på innlegg der, så blir hennes svar slettet, mens angrepene får stå uimotsagt. Hvorfor lar Shaygani dette fortsette uten å gripe inn?

Jeg kan bare trekke en eneste konklusjon av dette. Disse innvandrermennene lider fortsatt under sin bakgrunns mannssjåvinistiske kvinnesyn, reaksjonære debattmetoder og totalitære tenkemåte. De man ikke tåler meningene til, angriper man på den styggeste tenkelig måten, med grove skjellsord, man kaster dem ut, blokkerer dem og sletter deres meninger. SÅ mye frykter man den frie debatt, fri meningsutveksling og den frie tanke. Det ser dessverre ut til at det er en lang vei å gå før vi møter innvandrermenn i diskusjoner, som virkelig evner å akseptere, ja til og med prise det frie ord. Man benytter seg av de groveste hersketeknikkene man kjenner for å kneble meddebattanter. Og en fullstendig fri, somalisk kvinne, tåler man selvsagt ikke! Hun er kun en slavinne for rasistiske, norske menn. Det er visst en lang vei frem mot innvandrermenn som fullt ut aksepterer kvinner som likeverdige!

Hvorfor er mediefolk så redde for å høre om den problematiske virkeligheten til enkelte innvandrerungdom?

NRK har laget en reportasje som viser virkeligheten slik enkelte innvandrerungdom opplever den i enkelte bydeler på Oslo Øst. Det har trigget behovet for fornektelse i flere av de store dagsavisene, og både Aftenposten og Dagbladet har vært hurtig ute med indignerte påstander om at "alt går jo så mye bedre nå", og burde man ikke heller lage reportasjer som viser dette? En høyst merkverdig innvending når man tenker på alle de reportasjer de selvsamme avisene har laget gjennom årene som handler om samfunnsproblemer som kun gjelder et mindretall. Skal Dagbladet og Aftenposten fra nå av slutte å omtale familievold, seksuelle overgrep, utnytting av barn osv fordi dette ikke er noe det store flertallet opplever? Eller skal enhver reportasje om fattigdom og arbeidsledighet også inneholde en del som viser hvor fint det er å ikke være blant dem som lider under dette?

Aftenposten og Dagbladet angriper i realiteten NRK for å ha laget en reportasje om dem som kommer ut på skråplanet, i stedet for å lage en reportasje om hvor fint det går for alle de andre. Kan vi anse det som disse avisenes nye journalistiske agenda? Sannsynligvis ikke. Som Aftenpostens journalist er inne på: Oslo Øst og situasjonen for våre innvandrere er en kamparena, ikke for innvandrerne selv, men som ammunisjon i debatten om vår innvandrings- og flyktningpolitikk. Derfor er det overhodet ikke rart at begge disse avisenes mål er å glatte over og fornekte alt som smaker av problematisering av innvandrernes tilværelse.

Det er svært urovekkende når mediefolk ikke en gang klarer å skille mellom det som presenteres som et generelt bilde, og det som er enkeltmenneskers og enkeltgruppers opplevelser. Og når ble det å vise virkeligheten til en vanskeligstilt person ensbetydende med å påstå at "slik er det for alle"? Jeg synes rett og slett journalistene i Aftenposten og Dagbladet er ganske stygge mot innvandrergutten som blir intervjuet og forteller om hvordan virkeligheten ser ut for ham selv og for det miljøet han selv kjenner. Man finner hans uttalelser hårreisende og påstår sågar at "sånt kan man bare ikke si". Fatter virkelig ikke voksne mennesker at denne gutten ikke stiller opp som intervjuobjekt for å fortelle om statistiske undersøkelser om utprøving av hasj og om hvor fint det er at det går ned i ungdomsgruppen som helhet? Han stiller opp for å fortelle om en temmelig håpløs livssituasjon, der desillusjonerte ungdommer med en vanskelig bakgrunn, som mangler arbeid og skoleplass og som har lite fremtidshåp blir lette ofre for kriminelle gjenger. At denne gutten kan fortelle om at svært mange i hans omgangskrets både har røkt hasj og selger hasj, får journalistene til nærmest å gå i spinn over at han ikke i stedet uttaler seg om de statistisk korrekte tallene for hele Oslo.

Politisk korrekte journalister ønsker åpenbart ikke at ungdommer som denne skal få lov å uttale seg i mediene. Det blir tydeligvis for vanskelig for dem at det stikkes hull på deres verdensbilde der alt går så mye bedre med integreringspolitikken i Norge. Og når det går så fint med flertallet, blir det nærmest som hår i suppa og komme trekkende med disse "uhyre fåtallige" og brysomme individene som ikke klarer seg så godt. De kjenner jo ikke en gang tallene fra statistikkene og uttaler seg helt på tvers av de korrekte tallene.

Nei da, heretter bør NRK utelukkende lage reportasjer om hvor vellykket vår innvandringspolitikk er, hvor godt alle våre nye landsmenn er integrert og hvor lykkelige de alle er. La oss slippe å høre om fattigdom, arbeidsledighet, isolasjon, manglende håp for fremtiden og den slags blant innvandrere. Det gjelder jo så få!

Og så får vi tro at Aftenposten og Dagbladet vil følge samme prinsipp når de selv lager reportasjer som dreier seg om vold i nære relasjoner, seksuell vold, overgrep mot mindreårige osv. La oss få idylliske innslag som forteller oss om hvor mange av oss som aldri vil oppleve noe slikt, og for all del: Ikke slipp ofrene til for å fortelle om sin livssituasjon! De kan komme i skade for å si noe som ikke er statistisk korrekt! Og seerne vil selvsagt oppleve det som stigmatisering og gruppetenkning!

Det kanskje aller mest oppsiktsvekkende argumentet mot NRK-reportasjen kom kanskje Rune Berglund Steen fra Antirasistisk Senter med i en åpen debatt på Kjetil Rollnes' facebookside: I løpet av sine fire år som beboer på Søndre Nordstrand hadde han aldri sett en 15-åring med våpen. Nei vel, så da finnes det altså ikke våpen blant ungdom, da, for Steen har ikke sett det. Tror han 15-åringene med våpen går og vifter med dem på Rema 100 mens folk handler middagsmaten sin? En ny trend blant en del debattanter synes å være at det de ikke selv har sett eller opplevd, det benekter de eksistensen av. Det holder selvsagt ikke i en seriøs debatt. Hva som skjer i lukkede miljøer, er det selvsagt de aller færreste som har innsikt i. Det at den vanlige mann og kvinne ikke har erfaring med dem, betyr selvsagt ikke at slike kriminelle gjenger ikke eksisterer, ikke selger hasj eller ikke har våpen. Det er det kanskje bare gjengmedlemmene selv som kan fortelle noe om. Og det gjorde altså en av dem i NRKs reportasje.

Jeg anbefaler for øvrig både Kjetil Rolness' og NRKs eget svar til kritikerne.

10 bud for den gode antirasisten.

1. Målet helliger middelet. Vis ingen nåde når du først har sporet opp rasisme. Lytt for all del ikke til motsigelser.

2. Det er du som er den gode i enhver diskusjon. Enhver som opponerer mot deg er en ondsinnet rasist, og skal bekjempes.

3. Ikke la deg villede av forsøk på å nyansere sine meninger fra rasistenes side. Ser du f. eks ordene islam og terror i et og samme innlegg er det åpenbart stigmatisering og rasisme.

4. Når du først har sporet opp rasisme, gi deg aldri i en diskusjon. Når en rasist forsøker å forklare seg, er det ytterligere et bevis for at det dreier seg om en rasist. Jo sterkere protester, jo sterkere bevis på at det dreier seg om rasisme. Akkurat som når heksene fløyt. Det beviste at de var skyldige og måtte brennes.

5. Om et innlegg du mener er rasistisk, har fått rasistiske kommentarer i kommentarfeltet, er det et soleklart bevis på at også innlegget er rasistisk. OBS!

Dette gjelder selvsagt ikke i MSM-mediene, kun i rasist-avisene som f eks Resett. I MSM-mediene er det ingen sammenheng mellom artiklene og kommentarene.

6. Når du har funnet grunn til å stemple et innlegg som rasistisk, følg opp med påstander om at forfatterens hensikt må være å skape hat. Og igjen: Protesterer artikkelforfatteren, er det det beste beviset for at du har rett. Ta ingen hensyn, men kjør på med nye anklager. Du kjenner selvsagt rasistens intensjoner bedre enn han selv. Alle forsøk fra vedkommende på å forklare, er kun falske bortforklaringer som beviser at han er rasistisk!

7. Dersom du begynner å forstå at en rasist kun beskriver virkeligheten, nekt for enhver pris for at virkeligheten faktisk er som den er. Det er vi antirasister som skal eie definisjonsretten.

8. Dersom en rasist ikke øyeblikkelig kan vise til dokumentasjon for sine synspunkter, avviser du alt han/hun påstår som ren rasisme. Så lenge ikke dokumentasjonen foreligger, er du på trygg grunn og kan trygt snakke mot bedre vitende.

9. Jo flere mennesker du kan klare å stemple som rasister i det offentlige ordskiftet, jo bedre er det. Vi som er de gode antirasistene trenger alle de fiendene vi kan finne.

10. Du tilhører de gode, og alle som motsier deg er onde og skadelige for samfunnet. Ditt mål bør alltid være å lete etter rasisme, selv der den ikke finnes. Les alltid med maksimal vrangvilje og tolk alltid alt i verste mening. Kun på den måten kan vi vinne frem.

Rasismepolitiet slår til.

Det er ganske spesielt å oppleve hvordan det store flertallet skribenter på sosiale medier og i nettavisene er sjokkert og opprørt over de grufulle drapene på to nordiske jenter rett før jul, mens enkelte andre er mest opptatt av å lete etter ord og uttrykk i andres artikler om de tragiske hendelsene, som de med en god porsjon vrangvilje kan stemple som rasisme.

Vi velger alle hva vi ønsker å fokusere på som kritikkverdig i verden. Og joda, enkelte mener den største faren for samfunnet vårt er at noen roper et varsko mot terror og ekstrem islamisme! La oss kalle dem rasismepolitiet. Uten forvarsel slo de til også mot meg forleden dag!

Denne gangen var det ikke trollene som luktet kristen manns blod, nei da, det var kristen mann som luktet rasistblod! (Sjekk gjerne Espen Ottosens FB-side). Selv om jeg uttrykkelig slo fast i min artikkel at jeg utelukkende uttalte meg om folkegrupper, altså grupper av mennesker som har vokst opp i samme område og levd der i generasjoner, så kom hurtig påstandene om at jeg presenterer raseteorier på bordet av både Ottosen og hans følgere.

Ja, man mente jeg åpenbart var stigmatiserende og nedlatende mot «raser» og «hudfarge», og man visste sågar at min hensikt med hele artikkelen var å sette alle muslimer i et dårlig lys og endre nordmenns syn på muslimer. Underlig at man kan lese andres indre motiver ut fra en artikkel som intet sier om det?

Min artikkel var en direkte respons på en relativt opphetet debatt som har pågått en tid, der rasismepolitiets standpunkt, representert ved Antirasistisk Senters Rune Berglund Steen, er at det overhodet ikke finnes forskjeller mellom mennesker på gruppenivå, men utelukkende på individnivå.

Det Berglund Steen påstår, er altså at det blir ren rasisme å anta at man kan finne statistisk påviselige forskjeller mellom ulike menneskegrupper. Jeg mener han tar fullstendig feil. Og det gjør han fordi han har hengt seg fullstendig opp i begrepet «raser» og ikke ser at nesten ingen bruker det begrepet lengre i slike debatter, men utelukkende snakker om mennesker som har vokst opp under påvirkning av samme samfunnsforhold.

De aller fleste som følger med i mediene, vet at sharialover og det vi vil karakterisere som bestialske og brutale straffemetoder og skikker praktiseres i store deler av den arabiske verden (men ikke hele), og min påstand er altså at det synes åpenbart at unge mennesker som vokser opp under slike brutale og diktatoriske regimer nødvendigvis blir påvirket av den brutaliteten og undertrykkingen som de ser rundt seg, særlig mot kvinner.

Noen reagerer sikkert med avsky og ønsker å flykte fra samfunnet, mens andre tar opp i seg samfunnets holdninger. Slik er det over alt. Noen støtter de rådende holdningene, mens andre ønsker at andre holdninger burde være gjeldende.

Det synes altså åpenbart at man vil finne et større antall unge voksne i f.eks. Iran som støtter steining, halshogging, avkapping av lemmer, æresdrap, barneekteskap, tvangsgifte, flerkoneri, blodhevn osv. enn man vil finne blant unge som har vokst opp under humanistiske verdier som likestilling, respekt for menneskerettighetene og toleranse i et høyt utviklet utdanningssamfunn (som f.eks. det norske).

For de aller fleste er dette en selvfølgelighet. Unge mennesker påvirkes av samfunnets verdier. Og det har altså ingenting med raser å gjøre, ingenting med

hudfarge å gjøre, men utelukkende med hvilke lover, skikker, og normer man vokser opp under!

Så til det viktige poenget, som rasismepolitiet ikke ser ut til å fatte:

Det at visse holdninger er påviselige på gruppenivå, betyr altså ikke at alle medlemmene av en bestemt gruppe støtter dem, og man kan selvfølgelig ikke påstå at enhver iraner som flykter til Norge støtter regimets holdninger i sitt hjemland!

Det er her det skjærer seg fullstendig i rasismepolitiets hoder. De klarer altså ikke å fatte at selv om et flertall mennesker i et samfunn støtter brutal islamisme og sharialovgivning, så finner man selvsagt også humanistisk innstilte mennesker, og det er jo gjerne derfor disse menneskene flykter.

Det er altså meningsløst å påstå at det er stigmatiserende eller fordomsfullt å mene at det finnes visse fellestrekk på gruppenivå, det er realiteter, dersom man følger med i noen flere medier enn bare de ensrettede MSM i Norge. I virkeligheten tegner det seg nemlig et mønster av økt voldelighet og økt utøvelse av voldtekt fra visse kulturer, religioner og landområder.

Så til det andre av mine poenger, som er enda mer rasistisk og stigmatiserende ifølge rasismepolitiet, enn å tro på statistisk påviselige forskjeller på gruppenivå. Jeg spør nemlig, uten å komme med et sikkert svar, om vi ikke også bør være åpne for at vi mennesker kan gi videre visse atferdsmønstre og holdninger som arv til våre etterkommere.

For noen er dette rett og slett toppen av rasisme.

Men hva om det er riktig? Hva burde i så fall konsekvensen av det være? Jo, at vi alle blir mer klar over det enorme ansvaret vi tar på oss ved å sette avkom til verden samtidig som vi selv praktiserer brutale og/eller bestialske skikker og står i fare for å gi våre barn i arv en større toleranse overfor vår egen brutalitet og lettere vil ty til den selv i gitte situasjoner.

Det er velkjent at barn som opplever seksuelle overgrep, selv har en forhøyet tendens til å bli en overgriper, og et barn som opplever vold, blir selv oftere voldelig som voksen. Men vi vet altså minimalt om det kun er den psykiske påvirkningen barnet utsettes for som påvirker dem, eller om de faktisk har fått en arv som peker i samme retning.

Mange tror vi arver visse egenskaper, et temperament, visse talenter og styrker, men å tro at vi også kan arve en økt toleranse for vold og brutalitet er altså grov rasisme?

I min verden er det helt og holdent opp til det enkelte individ hvordan man forvalter sin arv, og intet i dette liv er uavvendelig eller forhåndsbestemt. Man kan trosse en dårlig arv, om den så er psykologisk eller kulturelt betinget, velge en bedre vei for seg selv, og gi en foredlet arv videre til sitt avkom. På den måten kan vi alle bringe verden et skritt videre. Mens de som velger å la seg styre av en dårlig slektsarv, bidrar til å holde ved like en dårligere verden.

I alle fall burde en slik eventualitet føre til stor ettertanke hos alle voksne, og vi bør alle reflektere over hva slags holdninger vi selv bidrar til å tilføre verden gjennom vår egen adferd!

Til slutt til en setning fra min forrige artikkel, som rasistpolitiet påstår er rasisme i sin groveste form. Jeg skrev at jeg tror det ville være vanskelig å finne etnisk norske unge menn som ville være villig til å utføre den samme bestialske brutaliteten som de marokkanske terroristene som slaktet to nordiske jenter.

Dette mener man er så grovt som det kan få blitt. Ja vel, men så er det altså bare en relativt åpenbar slutning av at jeg mener at unge mennesker påvirkes av de verdiene de vokser opp under.

Så la meg da omformulere setningen slik at den blir bedre tilpasset folk som gjerne leter etter rasisme selv der hvor den ikke finnes, og jeg har ikke glemt vår hjemlige terrorist og hans grufulle handlinger. Men det jeg ville si noe om i denne sammenhengen var altså det grufulle og bestialske aspektet ved slaktingen av de to jentene:

Først voldtekt (ifølge marokkanske medier en meget bestialsk voldtekt), deretter avskjæring av strupen for å la dem blø ihjel og til slutt avkappingen av hodet. Jeg tenker altså på hvor fullstendig grotesk torturen var, over hvor lang tid den sikkert har pågått og hvor motbydelig det hele fremstår. Jentene har utvilsomt lidd av dødsangst og frykt i lang tid.

Og jeg kan gjenta setningen beregnet på rasismepolitiet:

Jeg tror det vil være vanskelig å finne unge menn som har vokst opp i et humant, likestilt og tolerant utdanningssamfunn som vil være villig til å utføre brutalitet på en så bestialsk måte.

Særlig vanskelig vil det være å finne unge mennesker som finner dette å være i samsvar med sin religion, og vil være villig til å rope «Gud er stor» midt i nedslaktningen. Jeg regner faktisk ikke ABB som en kristen person. I mine øyne er han alvorlig sinnslidende, lider av storhetsvanvidd og en grandios selvovervurdering som burde vært diagnostisert med en alvorlig diagnose – paranoid schizofren virker meget korrekt, spør du meg.

Hva er så min konklusjon på et mer generelt samfunnsnivå?

Vi bør for all del ikke tillate at mennesker som flykter fra andre samfunn får anledning til å etablere små minisamfunn her hos oss, der de vil innføre det regimet de rømte fra, og vil påtvinge sine egne landsmenn sharialover og totalitære holdninger.

Mange europeiske land har latt dette skje. I både England, Frankrike, Tyskland og Belgia regner overvåkningspolitiet at det finnes rundt regnet 20 000 personer (i hvert land) som står klare til å begå terrorhandlinger. Sverige har utviklet seg til å bli et av landene i verden med aller flest voldtekter, og da særlig overfallsvoldtekter og gruppevoldtekter.

Og det er altså ikke menn av svensk opprinnelse som står for økningen. For ikke å nevne all skytingen og de hyppige dødsfallene som følge av drap – eller balkongdødsfallene, da! Kvinner som helt tilfeldig bare detter ut fra balkonger og dør. Så bør vi kanskje ikke se bort fra de tusener av bilbrannene? Hva har skjedd med Sverige?

Norge bør være på vakt, slik at dette ikke får lov til å utvikle seg i det skjulte hos oss. Slik jeg ser det må vi gi all vår støtte til alle de innvandrerne som er her, som ønsker å integreres og assimileres i det norske samfunnet, som har de samme humane holdningene som oss, som priser toleranse, menneskerettighetene, likestilling og aksept av det norske.

Man må gjerne praktisere sine egne kulturelle skikker, så lenge de ikke bryter med samfunnets verdier og normer. Jeg omgås mer enn gjerne mennesker av alle hudfarger og av alle nasjonaliteter som er glad for å være her og som er takknemlige for at de reddet livet da vi åpnet våre grenser for dem. Men jeg forventer at de til gjengjeld ikke bruker sin tid på å hate alt norsk og/eller på å være talsmenn for å innføre sharialover i Norge!

Når volden går i arv.

På Resett sto nylig en etnisk norsk mann frem og fortalte om sin oppvekst på Stovner, der han ble utsatt for rasistisk vold og mobbing fra innvandrerungdom gjennom hele sin oppvekst. Vi har hørt slike historier også tidligere, og det de forteller oss, er at når ungdommer med opprinnelse i visse land kommer i flertall, etableres det ofte gjenger som er langt mer rasistiske og voldelige enn det norsk ungdom vanligvis er.

Joda, også norske ungdommer kan være voldelige og rasistiske, men det som kjennetegner innvandrergjenger er at volden er langt grovere, de synes langt

bedre organisert og de opererer mye mer systematisk som rekrutter til de kriminelle voksengjengene.

Mange forståsegpåere og sosionomer har forsøkt å forklare hva som er årsaken til hvorfor enkelte innvandrerungdom utvikler så stor aggresjon og hvorfor de danner gjenger som driver utpressing og trakassering av etniske norske ungdommer og konkurrerende gjenger. Svaret på dette finner sosionomer og innvandringsliberale gjerne i at innvandrerungdom føler seg annerledes og ikke hører til i det norske samfunnet. Ikke sjelden gis også innvandringskritiske politikere og FrP skylden for at de føler at de ikke er en av oss.

Vel, når innvandrerungdommer er i flertall i en bydel, virker det ganske meningsløst å tro at de føler seg utenfor – de er jo i flertall! Skulle man følge denne logikken, burde det jo være de etnisk norske som dannet gjenger og terroriserte innvandrerne. Men det hører vi svært lite av. Og apropos FrPs skyld i at innvandrerungdom føler seg utenfor, er det relativt vanskelig å se for seg at disse ungdommene følger veldig nøye med i debatter om innvandring i mediene.

Sitter de inne om kveldene for å følge med på Dagsnytt 18, eller leser de flere norske aviser hver dag? Det tviler jeg meget sterkt på. Slike forklaringer som at FrP har skylda, virker tillærte og oppkonstruerte.

Se på hjemlandet.

Det jeg ikke klarer å forstå er hvorfor så utrolig få av de som ønsker å finne en sannsynlig forklaring på innvandrerungdommers gjengdannelser vender blikket til disses hjemland. Den store feilen mange gjør, er at de betrakter ungdommer som ubeskrevne blad som er upåvirket av sitt hjemlands kultur fordi de et født og oppvokst i Norge. Det tror jeg er en stor feiltagelse.

Unge mennesker arver mye gjennom påvirkning fra sine foreldre og slekt, og tilegner seg gjerne de idealene som er utbredt i de eldre generasjonene. Jeg er også ganske sikker på at de i stor grad arver en viss type temperament, en stolthet, en æresfølelse, en bestemt oppfatning av det å være mann og et visst syn på kvinner og annerledeshet. Med det mener jeg selvsagt ikke at alle er født like eller har de samme egenskapene, men at visse egenskaper er mer utpregede enn andre både på grunn av arv og kulturell påvirkning.

Blanke-ark-teorien står fryktelig sterkt i Norge. Selv i dag er et stort antall mennesker overbevist om at alle er født like, med samme muligheter og samme uskyldsrene personlighet.

Vi som har jobbet tett på barn og unge vet at dette er langt fra tilfelle. Barn er født med ulikt temperament, ulik evne til empati og med ulike evner på en rekke

områder. Og det synes åpenbart at mye av dette er nedarvet. – Akkurat sånn var faren også da han var ung, har jeg hørt svært mange ganger når jeg har snakket med foreldre om deres barns læreevne og oppførsel. Eller en egenskap er prikk lik morens da hun var barn.

Svært mye mer enn det vi tror, er nedarvet fra slekten, det er jeg overbevist om. Og en av de tingene som arves, tror jeg er aggresjonsnivå. Flokker av innvandrere fra visse land fremstår rett og slett som langt mer aggressive, dominerende og høylytte enn vi nordmenn er vant til. På skoler har jeg sett hvordan ungdom fra bestemte land kan dominere skolegården fullstendig og kontrollere alt og alle!

Skal vi forsøke å finne ut noe sikkert om hvorfor barn og unge utvikler bestemte måter å oppføre seg på, er vi nødt til å se nøyere på hvordan det er i deres hjemland.

Jeg er både gift med en innvandrer og snakker daglig med unge mennesker som kommer fra ulike kulturer relativt fjernt fra vår egen, og jeg pleier alltid å forsøke å få dem til å snakke om hjemlandet sitt og om sin oppvekst, for det er en meget god metode for å knytte kontakt mellom nåværende og tidligere liv og for å lære å bruke det norske språket til å beskrive det de kjenner. Og det som går igjen så å si hos alle, er at de beskriver et oppvekstmiljø i sitt hjemland som var knalltøft i forhold til Norge.

Den sterkestes rett.

Man kan trygt snakke om jungelens lov og den sterkestes rett i mange land, og mange har aldri hørt om at det finnes et begrep som heter mobbing. For dem er det vi kaller mobbing ikke annet enn det de ser på som vanlig oppførsel. Slåssing, vold, gjengdannelser, intriger, mobbing var langt, langt mer utbredt i hjemlandet enn her, forteller omtrent alle. Og i stedet for at lærerne bidro til å ordne opp, gikk de foran og kunne være svært voldelige og regelrett sjikanere og mobbe svakerestilte barn som manglet beskyttelse.

Det er også svært viktig å vær klar over at mange av våre flyktninger kommer fra klankulturer der tilhørigheten til klanen, eller «gjengen» er langt viktigere enn tilhørigheten til et land eller en nasjonalitet. Klanene ligger ofte i rivalisering med hverandre og et angrep på en er det samme som angrep på hele klanen. Blodhevn praktiseres mange steder og feider mellom klanene kan pågå i flere generasjoner.

Vi må heller ikke glemme at vi her snakker om kulturer som er utpreget patriarkalske, der kvinner er så godt som verdiløse. Tvangsekteskap, bortgifting av småjenter, kjønnslemlesting, blodhevn, æresdrap og æresvold praktiseres og

det forventes av guttene at de skal være tøffe og følelseskalde. Empati er for kvinnfolk og barn. Det er HER man etter min mening kan finne årsaken til dannelsen av voldelige innvandrergjenger, både blant barn, unge og voksne.

Gjengene har sine forbilder i deres klantilhørighet i hjemlandet og denne kulturen formidles til de unge både gjennom kulturpåvirkning og oppdragelse, men også gjennom arv. Skal vi noensinne forstå dette, må vi oppgi de overforenklede sosionom-modellene som legger all skyld på nordmenn og innse at det som i realiteten skjer, er at mange av disse innvandrerungdommene simpelthen oppfører seg nøyaktig slik de ville gjort i ditt hjemland.

Innvandringspolitikk og menneskesyn.

Mange antirasister ser kun ene eneste grunn til å være mot innvandring, og det er at man ser på mennesker fra andre land og med annen hudfarge som annenrangs mennesker som man ikke vil ha til Norge. Med andre ord: Det kan ikke finnes noen annen grunn til å være mot stor innvandring enn rasisme. Det er særdeles slitsomt for oss som har helt andre grunner til å være mot stor innvandring fra andre deler av verden å stadig bli møtt med disse fordommene, som i tillegg som regel er fremført med en skråsikkerhet om egen godhet og moralsk overlegenhet og tilhørende nedlatenhet stempling av oss som rasistiske, ondsinnede, respektløse og enkle mennesker, som har svært mye imot andre mennesker bare fordi de har en annen hudfarge, en annen kultur eller en annen religion enn oss. Dette synet på sine motstandere i innvandringsdebatten er egentlig grunnleggende primitivt, fordomsfullt og polariserende. Og det tilslører den egentlige uenigheten og skaper fiendebilder som bygger på helt feilaktige premisser.

Selv er jeg gift med en utenlandsk kvinne, mine barn er altså tokulturelle og jeg har jobbet et langt liv som lærer i områder med et stort innslag av elever med utenlandsk opprinnelse. Og i dag jobber jeg innen voksenopplæringen og underviser innvandrere og flyktninger fra hele verden. Og jeg som ikke anser stor innvandring som noen fordel verken for Norge eller for Flyktningene selv, jeg må vel da være svært negativt innstilt til og mislike alle disse innvandrerne? Men her er det altså noe som er umulig å fatte for såkalte antirasister. Menneskesyn og politisk standpunkt er nemlig noe som ikke trenger å ha noe som helst med hverandre å gjøre. Mitt syn på innvandring bygger overhodet ikke på om jeg liker eller ikke liker innvandrere, det bygger utelukkende på det jeg vet om konsekvensene både for Norge og for de landene flyktningene kommer fra. Antirasistene soler seg gjerne i glansen av sin menneskevennlighet og innbiller seg at innvandringsmotstanderne har et negativt menneskesyn, men

så er faktisk sannheten at det er de selv som har et negativt menneskesyn, de har fullstendig misforstått dem de forakter, de dømmer dem på grunnlag av egne misforståelser og ser ikke at de aller fleste innvandringsskeptikerne faktisk har forstått langt mer av selve problemstillingen en de har forstått selv. Det er altså kort og godt den dumme og uintelligente som tror seg forstå så mye mer enn den kloke og intelligente, og som anser seg som berettiget til å fordømme dem som egentlig forstår mye mer enn han selv.

Jeg kan gjerne bruke meg selv som eksempel for jeg er nok gansketypisk for dem som er imot masseinnvandring ikke fordi vi ikke liker mennesker av annen opprinnelse, men fordi vi mener at det beste for de aller fleste mennesker er å vokse opp og tilhøre det landet der de er født. Dette er så uendelig langt fra rasisme som det er mulig å komme. Men det er dessverre alt for komplisert å forstå for de enkle antirasistene som er blinde for alt annet enn egen fortreffelighet og moralsk overhøyhet. Mens jeg skriver dette, har min eldste datter pyjamas-party for sine beste venninner, og de vrimler rundt meg og danser og hygger seg. De har opprinnelse fra Iran, Irak, Nigeria, Afghanistan, Norge og Thailand. Det gleder meg uendelig at mine døtre har venninner fra hele verden, og jeg vet at deres foreldre har etterlatt dem i vår varetekt denne kvelden og natten fordi de vet at vi er ansvarlige voksne som vil passe på dem og beskytte dem mot alle farer som kunne true dem. Og, ja, familier fra enkelte muslimske land er særdeles redde for at noe skal skje med deres døtre. Men kan vi bebreide dem, egentlig? Før jul fikk vi høre om hvordan ubeskyttede nordiske jenter ble regelrett slaktet i Allahs navn, og om vi tar i betraktning de dokumenterte overgrepene begått av muslimske innvandrere i Europa, så forstår jeg personlig meget godt at disse jentenes foreldre veldig gjerne ville bli kjent med min kone og meg før de ville la sine døtre få overnatte hos oss.

De som er virkelighetsorienterte og ikke ser virkeligheten gjennom ideologiske briller som tilslører de faktiske forhold, vi vet at kvinner og jenter er grovt undertrykt og anses som helt verdiløse individer i store deler av den muslimske verden. De utsettes for tvangsgiftemål, kjønnslemlesting, barneekteskap, flerkoneri, æresdrap, steining, vold og undertrykking. Er det rart at mange av oss ikke ønsker et stort innrykk av de mennene som utfører disse grusomhetene til vårt land? Er det rasisme å si nei takk til å importere grov kvinneundertrykking og vold mot kvinner? En meget stor andel migranter til Europa er menn i sin aller beste alder og mange av oss spør med god grunn hvorfor ikke disse mennene forblir i sine hjemland og bruker sine krefter til å bygge opp sitt land som i mange tilfeller er ødelagt av krig. I gamle dager anså vi det som en ære å forsvare vårt land og bruke våre krefter på å bygge landet, men nå har det visst

blitt et ideal å kun tenke på sin egen fremtid og å la sine landsmenn og sitt land i stikken?

Vi som faktisk er opptatt av hvordan livet arter seg for et flertall av våre nye landsmenn, vi har også registrert at mange av dem har dannet en ny

Innvandringspolitikk i et større perspektiv.

Oftest debatteres vårt lands innvandringspolitikk i et tidsmessig svært kort perspektiv, og ofte uten noen større visjoner enn å hjelpe enkeltindividet ved å flytte dets fysiske eksistens fra et land til et annet. Det er et aktverdig motiv å ville hjelpe mennesker i nød, men hjelper man egentlig menneskene i et lengre perspektiv ved å rive dem opp fra sine røtter og plassere dem i et land hvis språk, kultur, historie, levesett og uskrevne regler for sosialt samvær er dem fullstendig fjernt og ukjent?

Nasjonalfølelse og statstilhørighet er meget underkjente verdier i vår tid, beheftet som de er med meget negative assosiasjoner fra ekstreme nasjonalfascistiske ideologier fra det 20. århundre. Men i virkeligheten er nasjonalstatene en meget god og velegnet måte å organisere menneskesamfunnene på, og det er selvsagt intet galt i å elske sitt land, og ha en sunn og balansert nasjonalfølelse! Kjærlighet for sitt land betyr ikke automatisk at man ser på andre nasjoner som fiender. Nasjonalfølelse og internasjonalisme lar seg meget godt forenes! Jeg elsker mitt land, og anerkjenner og respekterer at det gjør også innbyggerne i alle andre land med like stor rett! En sunn nasjonalfølelse oppfatter alle land som likeverdige og med samme rett til fredelig eksistens! Mitt lands eksistens skal ikke bygge på undertrykkelsen av andre lands rettigheter, og jeg ønsker selvsagt at alle skal få leve i et land som respekterer enkeltindividets rettigheter.

Demokrati og menneskerettigheter skapes ikke ved at folk flykter!

Der det eksisterer land med styresett som undertrykker sine innbyggere og ikke respekterer deres rettigheter, kan dette problemet selvsagt ikke løses ved at alle disse innbyggerne flyttes til demokratiske land. Det sier seg egentlig selv at vi bare kan ta imot et meget lite antall lidende fra andre deler av verden, mens resten må forbli i sine egne land, til tross for at disse ennå ikke har utviklet demokratiske og humane styresett. Målt ut fra vår evne og mulighet til å hjelpe ved å ta imot flyktninger, er vi altså ganske hjelpeløse. Så er det heller ikke dette verden trenger for å bli et godt og fredelig sted å leve for hele menneskeheten. Men likevel synes debatten om vår innvandringspolitikk å bygge på den

forutsetningen at målet skulle være å flytte befolkningen fra udemokratiske land hvor enkeltgrupper forfølges til Europa og Norge.

Endringer av samfunn krever ofte store ofre og heltemodig innsats!

Flukt løser ikke annet enn problemene på individnivå, og kan sikkert være løsningen for enkelte forfulgte, så lenge de ikke blir for mange, men på samfunnsnivå og i et lengre tidsperspektiv løser det egentlig ingen problemer, og de som blir igjen i sitt land, har selvsagt ingen nytte av at noen flykter, tvert imot. Et land som lider under vanstyre og liten respekt for enkeltindividets rettigheter, trenger selvsagt at alle gode krefter deltar i kampen for å utvikle sitt land i positiv retning. I Norge har vi et enormt fokus på enkeltflyktningene, og striden om vår flyktningpolitikk, splitter vårt land og skaper en meget uheldig polarisering. I mine øyne ville det være atskillig mer fruktbart og fremtidsrettet å sette inn vår hjelp og støtte til dem som velger å forbli i sine hjemland for å bidra til at dette landet kan bli et godt land å bo i for alle dets innbyggere for all fremtid, til tross for at en slik innstilling krever store ofre og heltemodig innsats. Det er ikke særlig stuerent å hevde et slikt synspunkt i vår overopphetede innvandringspolitiske debatt. Men i mine øyne er det de som forblir og kjemper, som er de virkelige heltene, og ikke de som velger å fokusere på å kun løse sitt eget personlige problem på individnivå ved å rømme og la de andre bli igjen. Det er disse heltene som bidrar til å løse hele verdens problemer på lang sikt, mens de som flykter kun løser sitt eget. Det må de selvsagt få lov til å forsøke å gjøre etter beste evne, det er en menneskerett å tenke på seg selv og sine egnes beste, men igjen: Det er ikke dette som løser problemet på lang sikt. Og dessverre er det mange eksempler på at store flyktningestrømmer fører til problemer i mottakerlandet, både for landet og for flyktningene. Men det skal jeg komme tilbake til.

Alle lands beboere har et utviklingspotensial.

For at verdenssamfunnet med sitt enorme antall enkeltindivider og enorme landområder skal kunne fungere, må det en viss organisering til. Variasjonene i historie, kultur, klima, religion, samfunnsnormer osv varierer så enormt at det ville være meget uhensiktsmessig å forsøke å undertvinge hele verdens befolkning et ensartet styre og likelydende lovverk og normer. Dessuten er det tydelig at de enkelte landområder befinner seg på meget ulike utviklingsstadium når det gjelder demokratiske og humane verdier. Dette forklarer enkelte med at enkelte raser er de andre overlegne. En slik forklaring holder overhode ikke dersom man ser de ulike menneskegruppenes utvikling i et større perspektiv. Mens beboerne i vårt eget landområde befant seg på steinaldernivå, levde f. eks. folk i nordafrikanske(arabiske) landområder i høyt utviklede sivilisasjoner som

brakte menneskeheten vidt fremover i kulturell, vitenskapelig og religiøs forståelse. Skulle vi anvende de ulike folkegruppenes utviklingstrinn fra tidligere tidsepoker som grunnlag for å vurdere menneskegruppenes potensial, kunne vi ikke trukket noen annen konklusjon enn at den hvite folkegruppen var de andre fullstendig underlegen. Men «rase» og hudfarge har overhode ingen relevans i denne sammenhengen.

Deler av vår personlighet dannes gjennom arv.

Alt tyder på at hvert eneste enkeltindivid bærer med seg en utviklingsbasert kulturell personlighetsdel, både personlig og kollektivt, som er dannet gjennom arv og "spesialdesignet" til et liv i det landet der de er født. I en lang periode har et syn på det nyfødte mennesket som et ubeskrevet blad vært så og si enerådende i vår kultur. Men enkeltforskere som våger å gå mot strømmen og har studert mennesket fordomsfritt, har for lengst forstått at menneskene definitivt ikke er tomme ved fødselen. Den sveitsiske psykoanalytikeren, Carl Gustav Jung oppdaget gjennom sine studier at ethvert menneske i tillegg til en individuell psykologisk arv, også inneholdt en kollektiv arv i sin psyke. Og han opererte også med begrepet «arketyper», som innebærer at hvert individ har en nedarvet, instinktiv oppfatning av hva viktige begreper innebærer. F eks har vi alle en medfødt opplevelse av hva det vil si å være en far og en mor. Når vi selv blir far eller mor, aktiveres den medfødte «programmeringen», og vi vil i stor grad handle i overensstemmelse med det bildet vi bærer med oss. For egen del vil jeg legge til, at på grunn av arveligheten, så vil det nedarvede bildet av hva det å være mor innebærer, ikke nødvendigvis er det samme i et høyt utviklet vestlig samfunn og et relativt primitivt samfunn i den uutviklede delen av verden, fordi våre foreldres og vår slekts erfaringer er så ulike. Men mange fellestrekk vil selvsagt kunne påvises.

Ved unnfangelsen danner det seg et individ som ikke bare arver sine genetiske egenskaper fra sine forfedre, men også mottar en psykologisk og kulturell, ja, mange mener også religiøs arv. En slik arv er ikke en statisk og uforanderlig tilstand, for mennesket har en enestående evne til å utvikle seg og vokse, og uhensiktsmessig arv fra sine foreldre kan man forfine og vokse seg ut av. Men det vil ofte være en livslang prosess, som krever stor omstillingsevne og tilpasningsdyktighet, å endre den arven man har mottatt i sitt sinn fra de foregående slekter!

Skifte mellom svært ulike levevilkår er vanskelig.

Det burde egentlig overhodet ikke være overraskende når innvandrere og flyktninger til vårt land ofte finner integreringsprosessen til det norske samfunnet vanskelig og krevende. Og det sier seg vel egentlig selv, at de som

har kulturelle, psykiske og religiøse verdier som ligger tett opptil de norske, er de som vil klare prosessen lettest. Men det står ikke til å nekte for, etter min mening, at mennesker som kommer fra land som står svært fjernt fra Norge i kulturelle, politiske og religiøse verdier, vil kunne ha svært vanskelig for å forstå og integrere norsk måte å tenke på og til å forholde seg til sine nye omgivelser. Dersom man betrakter de ulike landene fra et utviklingshistorisk perspektiv, kan man noe forenklet anse at det å hente en person fra et meget lite utviklet land, og plassere ham/henne i et av verdens høyest utviklede informasjons- og industriland, vil være som å ta en elev ut fra første klasse, plassere vedkommende i niende klasse, og så forvente at forflytningen skal gå helt smertefritt for seg.

Enklest å vokse opp hos sine egne.

Som sagt så er dette en forenkling, fordi veldig mange forhold spiller inn, som f. eks. hvilket samfunnslag i sitt hjemland vedkommende tilhører. Men fenomenet kan tjene som en meget god forklaring på hvorfor omstillingsprosessen fra en tilværelse i et lite utviklet land til et liv i et høyteknologisk og demokratisk land kan være svært smertefull og vanskelig, for ikke å si nærmest umulig for enkelte. Sannsynligheten er stor for at enkelte av disse innvandrernes og flyktningenes etterkommere vil danne en ny underklasse i sitt nye hjemland, ikke fordi deres "rase" er mindre begavede eller ikke har utviklingspotensial, men fordi det absolutt beste for ethvert menneske er å få vokse opp i en type kultur og en sivilisasjon som deres personlighet er "spesialdesignet" for, gjennom arven fra sine foreldre og forfedre, og for enkelte blir det rett og slett en for stor og uoverkommelig oppgave å skulle omstille seg til et liv i et land som på nær sagt samtlige livets områder er vesensforskjellig fra det landet de var tiltenkt et liv i.

Menneskelig mangfold kan være berikende, men også problematisk.

Den forklaringsmodellen jeg her presenterer er så langt fra rasisme som det er mulig å komme, selv om jeg er fullt klar over at det for svært mange fanatiske "antirasister" sikker vil være vanskelig å oppfatte forskjellen. Jeg tror i det lange løp at det aller beste for de fleste mennesker er å vokse opp i det landet der de er født, og der deres forfedre har levd før dem (eller i samfunn som ligner), men det skyldes altså ikke at jeg tror at noen «raser» er overlegne andre, eller at blanding av «raser» er uheldig, men fordi jeg betrakter de ulike landene ut fra et utviklingsperspektiv og i et langvarig tidsperspektiv. Nasjonalstatene er etter min mening en god og hensiktsmessig måte å organisere menneskeheten på, og hvert land bør ha frihet til å utvikle sin særegne form for kultur og samfunnsnormer, og så kan vi besøke hverandre og glede oss over å oppleve de

rike forskjellene! Jeg ser egentlig ingen spesielt god grunn til at vi skal blande alt sammen i en kjempestor smeltedigel og gjøre alle land like. La oss heller prise forskjellene og glede oss over det menneskelige mangfoldet!

Hvorfor forhåndsberegnes aldri omkostningene av innvandringen?

Jeg tenker at jeg lurer litt på hvordan budsjetter lages. Er det ikke slik at dersom staten planlegger å bygge et sykehus, så står det ikke bare "bygge et sykehus" i statsbudsjettet. Men det regnes ut og beregnes på alle bauger og kanter, hva sykehuset vil koste på alle mulige måter, tomteinnkjøp, bygningskostnader, utstyr, bemanning osv. Og så beregner man vel gjerne hva driftskostnadene pr år vil bli, slik at man bevilger tilstrekkelig penger over statsbudsjettet.

Og er det ikke også slik når f eks Stortinget skal rehabiliteres og utbygges? Man setter ikke bare i gang helt uten et budsjett hvor kostnader og alt er beregnet, slik at alle de andre politikerne kan ha et godt grunnlag til å vurdere kostandene opp mot behov og gevinst ved å stemme for budsjett forslaget.

Og er det ikke slik med utbygging av veier? Man finregner på hva kostnadene blir og utreder ellers hva alle mulige konsekvenser kan bli for dem som bor i området, konsekvenser for jordbruk osv.

I alle saker der store vedtak skal fattes, utredes alle mulige økonomiske forhold, konsekvenser, fremtidige utgifter osv.

Men hva med mottak av flyktninger? Beregner man på samme måte utgifter, konsekvenser, fremtidige utgifter, innvirkning på ulike viktige samfunnsområder osv? Sår det f eks i budsjettet at regjeringen vil bruke 10 milliarder på å motta flyktninger, og at man regner med 10 milliarder pr år i utgifter til undervisning, bosetning, sosialhjelp osv? Gjør det det?

Vel mitt inntrykk er at budsjettet kun sier: Vi skal motta f eks 10 000 flyktninger og intet mer.

Hvorfor behandles ikke mottaket av flyktninger på samme måte som alle andre budsjettposter? Hvorfor må ikke politikerne legge frem et budsjett over øyeblikkelige og fremtidige kostnader? Hvorfor legges det ikke frem en oversikt over beløpet som skal brukes, men bare et antall flyktninger?

Er det fordi politikerne ikke våger å fortelle velgerne hvor mye det egentlig koster?

Er det noe som sier at dersom man setter en grense på f eks 30 milliarder kroner til nytt sykehus, så er du et kynisk, rasistisk og hjerterått menneske?

Men hvorfor er man et kynisk, rasistisk og hjerterått menneske dersom man går inn for f eks å motta 2000 flyktninger i stedet for 10 000?

Er man et rausere, varmere og mer inkluderende menneske jo flere flyktninger man vil motta, mens det er helt greit å være tilhenger av lavere utgifter til sykehusbygging, veibygging, utgifter til eldreomsorg , skoler, barnehager osv?

Hvorfor er det akkurat antall flyktninger som er selve måleenheten på hvor hjertevarmt og inkluderende et menneske er?

Hvorfor er det ikke hvordan vi behandler våre egne eldre, syke og barn som er selve kronbeviset på hvor varme og inkluderende vi er?

Ja, det lurer jeg sannelig på. Og hvorfor har vi ikke funnet opp skjellsord som kan brukes mot dem som er knipne når det gjelder bevilgninger til sykehus, veier, skoler og eldrehjem?

Hvorfor slynges det ikke ut "din eldrehater" til dem som vil ha lave utgifter til eldre? Hvorfor slynges det ikke ut "din sykdomsfascist" til folk som går inn for lave bevilgninger til sykehus? Hvorfor beskylder vi ikke folk for å hate barn, når de går inn for å kutte i budsjettene i skolesektoren?

Nei, vi har bare skjellsord mot dem som vil ha lavere utgifter til innvandring. De er rasister, islamofobe, hjerterå, kynikere, nazister og fascister. Merkelig, spør du meg. Har noen en forklaring?

Når volden går i arv.

Apropos voldelige innvandrerungdom som danner gjenger: Hvorfor undersøker ingen hvordan det er i deres hjemland?

På resett.no sto nylig en etnisk norsk mann frem og fortalte om sin oppvekst på Stovner, der han ble utsatt for rasistisk vold og mobbing ganske systematisk gjennom hele din oppvekst - fra innvandrerungdom. Vi har hørt slike historier også tidligere, og det de forteller oss, er at når ungdommer med opprinnelse i visse land kommer i flertall, etableres det ofte gjenger som er langt mer rasistiske og voldelige enn det norsk ungdom vanligvis er. Joda, også norske ungdommer kan være voldelige og rasistiske, men det som kjennetegner innvandrergjenger er at volden er langt grovere, de synes langt bedre organisert og de opererer mye mer systematisk som rekrutter til de kriminelle voksengjengene.

Mange forståsegpåere og sosionomer har forsøkt å forklare hva som er årsaken til hvorfor enkelte innvandrerungdom utvikler så stor aggresjon og hvorfor de

danner gjenger som driver utpressing og trakassering av etniske norske ungdommer og konkurrerende gjenger. Svaret på dette, finner sosionomer og innvandringsliberale gjerne i at innvandrerungdom føler seg annerledes og ikke hører til i det norske samfunnet. Ikke sjelden gis også innvandringskritiske politikere og FrP skylden for at de føler at de ikke er en av oss.

Vel, når innvandrerungdommer er i flertall i en bydel, virker det ganske meningsløst å tro at de føler seg utenfor - de er jo i flertall! Skulle man følge denne logikken, burde det jo være de etnisk norske som dannet gjenger og terroriserte innvandrerne. Men det hører vi svært lite av. Og apropos FrPs skyld i at innvandrerungdom føler seg utenfor, er det relativt vanskelig å se for seg at disse ungdommene følger veldig nøye med i debatter om innvandring i mediene. Sitter de inne om kveldene for å følge med på Dagsnytt 18, eller leser de flere norske aviser hver dag? Det tviler jeg meget sterkt på. Slike forklaringer som at FrP har skylda, virker tillærte og oppkonstruerte.

Det jeg ikke klarer å forstå er hvorfor så utrolig få av de som ønsker å finne en sannsynlig forklaring på innvandrerungdommers gjengdannelser vender blikket til disses hjemland. Den store feilen mange gjør, er at de betrakter ungdommer som ubeskrevne blad som er upåvirket av sitt hjemlands kultur fordi de et født og oppvokst i Norge. Det tror jeg er en stor feiltagelse.

Unge mennesker arver mye gjennom påvirkning fra sine foreldre og slekt, og tilegner seg gjerne de idealene som er utbredt i de eldre generasjonene. Jeg er også ganske sikker på at de i stor grad arver en viss type temperament, en stolthet, en æresfølelse, en bestemt oppfatning av det å være mann og et visst syn på kvinner og annerledeshet. Med det mener jeg selvsagt ikke at alle er født like eller har de samme egenskapene, men at visse egenskaper er mer utpregede enn andre både på grunn av arv og kulturell påvirkning.

Blanke-ark-teorien står fryktelig sterkt i Norge. Selv i dag er et stort antall mennesker overbevist om at alle er født like, med samme muligheter og samme uskyldsrene personlighet. Vi som har jobbet tett på barn og unge vet at dette er langt fra tilfelle. Barn er født med ulikt temperament, ulik evne til empati og med ulike evner på en rekke områder. Og det synes åpenbart at mye av dette er nedarvet. -Akkurat sånn var faren også da han var ung, har jeg hørt svært mange ganger når jeg har snakket med foreldre om deres barns læreevne og oppførsel. Eller en egenskap er prikk lik morens da hun var barn. Svært mye mer enn det vi tror, er nedarvet fra slekten, det er jeg overbevist om. Og en av de tingene som arves, tror jeg er aggresjonsnivå. Flokker av innvandrere fra visse land fremstår rett og slett som langt mer aggressive, dominerende og høylytte enn vi

nordmenn er vant til. På skoler har jeg sett hvordan ungdom fra bestemte land kan dominere skolegården fullstendig og kontrollere alt og alle!

Skal vi forsøke å finne ut noe sikkert om hvorfor barn og unge utvikler bestemte måter å oppføre seg på, er vi nødt til å se nøyere på hvordan det er i deres hjemland!

Jeg er både gift med en innvandrer og snakker daglig med unge mennesker som kommer fra ulike kulturer relativt fjernt fra vår egen, og jeg pleier alltid å forsøke å få dem til å snakke om hjemlandet sitt og om sin oppvekst, for det er en meget god metode for å knytte kontakt mellom nåværende og tidligere liv og for å lære å bruke det norske språket til å beskrive det de kjenner. Og det som går igjen så å si hos alle, er at de beskriver et oppvekstmiljø i sitt hjemland som var knalltøft i forhold til Norge. Man kan trygt snakke om jungelens lov og den sterkestes rett i mange land, og mange har aldri hørt om at det finnes et begrep som heter mobbing. For dem er det vi kaller mobbing ikke annet enn det de ser på som vanlig oppførsel. Slåssing, vold, gjengdannelser, intriger, mobbing var langt, langt mer utbredt i hjemlandet enn her, forteller omtrent alle. Og i stedet for at lærerne bidro til å ordne opp, gikk de foran og kunne være svært voldelige og regelrett sjikanere og mobbe svakerestilte barn som manglet beskyttelse.

Det er også svært viktig å være klar over at mange av våre flyktninger kommet fra klanlulturer der tilhørigheten til klanen, eller «gjengen» er langt viktigere enn tilhørigheten til et land eller en nasjonalitet. Klanene ligger ofte i rivalisering med hverandre og et angrep på en er det samme som angrep på hele klanen. Blodhevn praktiseres mange steder og feider mellom klanene kan pågå i flere generasjoner.

Vi må heller ikke glemme at vi her snakker om kulturer som er utpreget patriarkalske, der kvinner er så godt som verdiløse. Tvangsekteskap, bortgifting av småjenter, kjønnslemlesting, blodhevn, æresdrap og æresvold praktiseres og det forventes av guttene at de skal være tøffe og følelseskalde. Empati er for kvinnfolk og barn. Det er HER man etter min mening kan finne årsaken til dannelsen av voldelige innvandrergjenger, både blant barn, unge og voksne. Gjengene har sine forbilder i deres klantilhørighet i hjemlandet og denne kulturen formidles til de unge både gjennom kulturpåvirkning og oppdragelse, men også gjennom arv. Skal vi noensinne forstå dette, må vi oppgi de overforenklede sosionom-modellene som legger all skyld på nordmenn og innse at det som i realiteten skjer, er at mange av disse innvandrerungdommene simpelthen oppfører seg nøyaktig slik de ville gjort i sitt hjemland.

Politiet favoriserer muslimer.

Ganske nylig kvittet Norge seg med de siste restene av kristendommens makt og dominans i samfunnet vårt. Endelig kunne det se ut som kirke og stat endelig var atskilt, og staten kunne drives etter juridiske og menneskerettslige prinsipper og ikke religiøse.

Men hva i all verden er det som skjer? Vår statsminister gjør et stort nummer ut av å hilse muslimene når ramadan er over, og som om ikke det er nok, så begynner også POLITIET å lage muslimske innslag på sin Facebook-side det de forklarer muslimske feiringer og hilser dem aller ydmykest med deres EID-feiring!

Hva skal dette egentlig bety? At islam nå skal få den særstillingen i Norge som kristendommen hadde før?

Jeg kan ikke fatte og forstå hva verken statsministeren eller politiet har å gjøre med å promotere og favorisere islam på denne måten! Politiet skal SELVSAGT ikke være religiøst og statsministeren bør være forpliktet til å holde sine preferanser privat.

Min kone tilhører en voksende religiøs gruppe i Norge - buddhistene. Jeg har aldri før hørt verken statsministeren eller politiet vise den alle minste interesse for denne gruppen, og det har kanskje å gjøre med at buddhistene er en fredselskende og ydmyk gruppe som aldri har krevd noe her i Norge og ikke forårsaket noen problemer, men jobbet i det stille og yter sitt til samfunnet gjennom arbeid og pliktoppfyllenhet.

Norge er visst i full gang med å opprette en ny religiøs diskriminering: Islam foran alle andre religioner. Dette bør ta slutt snarest mulig! Politiet og Norges statsminister må og skal være sekulære i sin embetsutøvelse. Vil de være muslimer, bør de holde dette privat!

Ulike menneskegrupper sett i et utviklingsperspektiv. Rasisme eller realitet?

Resett.no har den seneste tiden blitt sterkt kritisert og deres menneskesyn erklært for både rasistisk og fascistisk når de hevder at ulike folkegrupper kan representere ulike utviklingsnivåer. Jeg vil hevde at slike påstander skyldes at vedkommende kritiker ikke makter å tenke dypt nok, ikke klarer å se nyanser og mangler grundig nok refleksjonsevne!

Er det umiddelbart rasisme å anse ulike folkegrupper for å ha nådd til ulikt ståsted i forhold til humanisme, ytringsfrihet og religiøs toleranse? Jeg vil på det sterkeste si nei. Det som i mine øyne er forkastelig, er å mene at ulike grupper

pga sin «rasetilhørighet» er ute av stand til å nå samme utviklingstrinn som de mest avanserte vestlige kulturene. Svarte, fargede eller muslimer for den saks skyld er på ingen måte uten evner til å utvikle like gode samfunn som de vestlige. Det viser fortiden svært godt. De første høyt utviklede samfunnene befant seg ikke i Europa, men i Afrika. Hvor langt et samfunn kan nå i forhold til sivilisasjonsutvikling, har altså intet å gjøre med rase, religion eller evner å gjøre, i mine øyne.

Men hvorfor har da en del vestlige land nådd frem til svært høyt utviklede samfunn hva angår ytringsfrihet, toleranse, utdanning, helse, økonomisk velferd osv, mens f eks de arabiske landene fremdeles sliter med diktatur, undertrykking og religiøs brutalitet? Ja, se det er i denne sammenhengen det virkelige titusenkroners spørsmålet. Rasistene vil si at det ligger en begrensning i visse raser. De er uintelligente, de har ikke samme evner som «oss» og de vil aldri nå vårt høye stadium. Jeg kunne ikke vært mer uenig. Likevel mener jeg at det er et ubestridelig faktum at noen samfunn i denne verden har nådd mye lengre hva angår humanisme, demokrati, individuelle frihet, utdanning, helse, religionsfrihet og omsorg for de svakeste. Men hvorfor er det da slik?

Mitt svar er at det vet vi faktisk ikke. Men like fullt er det en realitet at demokratiene og de høyt utviklede samfunnene i moderne tid har oppstått i den vestlige verden mens andre deler av verden henger sørgelig langt etter. Jeg mener altså at det absolutt er grunnlag for å slå fast at enkelte deler av menneskeheten har nådd mye lengre enn andre deler i å utvikle sivilisasjonssamfunn. Og spørsmålet er da: Samsvarer dette utviklingsnivået for samfunnet som helhet også med den enkelte innbyggers utviklingsnivå, i forhold til demokratisk sinnelag, toleranse for ulikhet, evne til å tilegne seg avansert utdanning osv? Igjen vil jeg svare ja. Det synes ganske åpenbart, om man betrakter ulike samfunn i verden, at vestlige samfunn bebos av mennesker med langt høyere utviklede evner til toleranse, inkludering, åpenhet og omsorg. Men igjen: Jeg tror altså ikke at dette skyldes at enkelte raser eller etniske grupper er overlegne, men at utviklingen frem mot en høyt utviklet sivilisasjon åpenbart har hatt særdeles mye bedre kår og har pågått over langt flere år i noen deler av verden enn i andre! Det tar lang tid å utvikle f eks et demokratisk sinnelag i en befolkning. Et diktatur kan ikke over natten forvandles til et demokrati, fordi befolkningen svært hurtig vil søke en sterk leder og gi alle makt til ham. Norge brukte flere hundre år på å bli et demokrati. Arabiske, muslimske land vil sannsynligvis bruke like lang tid!

Vi står altså overfor den situasjonen at når et høyt utviklet sivilisasjonssamfunn får en stor innvandring fra samfunn som står langt tilbake hva angår sivilisasjonsutvikling, så vil også de aller fleste av de menneskene som

ankommer, ha en langt dårligere utviklet «sivilisasjonsbevissthet» og demokratisk sinnelag. De vil være nærmere å tilslutte seg diktatur, sterk ledelse, intoleranse, sterkere «primitive» idealer, en autoritær religion og svært ofte patriarkalske verdier. Legg merke til at jeg skriver «de fleste», og det skyldes at det alltid vil finnes individer selv fra uutviklede samfunn, som har høyere idealer og høyere krav til sitt samfunn enn det det store flertallet vil ha utviklet. Man kan altså ikke bruke denne betraktningsmåten til å bedømme den enkelte innvandrer eller flyktning ? kun til å anse hvor det store flertallet vil befinne seg i sivilisasjonsutvikling. Og innvandrere fra mindre utviklede samfunn vil selvsagt speile sitt samfunns generelle kriminalitetsnivå, sitt samfunns voldtekstrate og sitt samfunns tiltro eller mistro til offentlige myndigheter. Man kan ikke forvente at en person fra et uutviklet land, brått blir en høyt utviklet personlighet bare han krysser grensen til Norge. Og det samme gjelder tilslutning til religiøs tro. En autoritær form for islam vil ha stor tilslutning i lang tid!

Noen vil si at dette synet likevel er rasisme. Jeg mener det ikke er det. Alle land og alle enkeltindivider har et utviklingspotensial og vil kunne nå like langt som oss. Men det kan ikke være mye tvil om at når flere hundre tusen innvandrere fra ikke-utviklede land ankommer Norge, så vil det være svært vanskelig for mange av disse å finne seg til rette i vårt samfunn, som er uhyre forskjellig fra deres eget. Det ville i realiteten vært forunderlig om et menneske som kommer fra et diktatur, helt uten utdanning, helt uten individuelle frihet og helt uten religiøs frihet med ett skulle forvandle seg til et moderne individ i et høyt utviklet sivilisasjonssamfunn. Mange av innvandrerne vil føle seg fullstendig fremmede, de vil ikke klare seg særlig godt og de vil søke etter å danne samfunn som ligner deres eget fra det landet de flyktet fra. Ikke av vond vilje, men fordi det nå en gang er menneskelig å finne sammen med dem man føler samhørighet med. De vil lett føle seg mindreverdige og som ofre for samfunnets nedsettende syn, selv om dette overhodet ikke er reelt. Dessverre er det mye mindreverdighetsfølelse og identitetsproblemer ute og går i disse gruppene.

Norge og Europa har altså tatt imot millioner av mennesker som egentlig burde levd i de samfunnene som er tilpasset deres eget utviklingsnivå. Vi må nok dessverre regne med at det vil ta noen generasjoner før de kan sies å ha blitt godt tilpassede nordmenn. De aller mest ressurssterke klarer det hurtigere, men det store flertallet må vi nok regne med vil leve i sine egne parallellsamfunn noen generasjoner fremover - dessverre. Men god integrering vil kunne skje på sikt, om vi nå stanser innvandringen av stadig nye flyktninger.

Nå flyttet vi fra Søndre Nordstrand. Årsak: Grov trakassering fra muslimske guttegjenger!

– Vi skal finne dere uansett hvor dere flytter og kaste egg og steiner på huset deres og knuse vinduer, har vi fått vite.

Jeg er ikke helt sikker på om jeg burde skrive offentlig om dette. Truslene vi har fått er ikke særlig hyggelige. Men trangen til å la offentligheten høre om våre erfaringer, får veie tyngre enn angsten for at de som har truet oss, skal spore oss opp og fortsette trakasseringen.

Gjennom våre erfaringer med muslimske guttegjenger fra henholdsvis Holmlia, Mortensrud og Bjørndal har jeg fått en ganske unik innsikt i hvordan muslimsk klankultur er i full virksomhet i vårt eget land.

Etter å ha bodd i en av disse bydelene i mange år, flyttet vi for få år siden til en nærliggende del av Søndre Nordstrand. Vår datter, som jeg kan si uten beskjedenhet meget lett vekker interesse hos det motsatte kjønn, ville gjerne forsøke å få nye venner på det nye hjemstedet. Hun oppsøkte ungdomsklubben, og fikk straks mange nye venner, både gutter og jenter, og ikke minst fikk hun mange beundrere blant guttene, som for det meste hadde innvandrerbakgrunn, og da for det meste muslimsk.

Alt så ut til å være såre vel. Men det var inntil vår datter erfarte at miljøet i denne bydelen ikke var det hun trodde eller ønsket å være en del av. Hun søkte tilbake til sine venner på vårt gamle bosted, som altså var en annen bydel i Søndre Nordstrand. Vi tenkte ikke videre over det, men regnet det som selvsagt at en ung jente selv måtte få velge sine venner.

Men det mente åpenbart ikke guttene på (….) (sensurert av forfatter av hensyn til familiens sikkerhet, red.anm.).

Kastet egg.

Det varte ikke mange dagene før vi hørte noen uforståelige smell i husveggen en kveld. Og da vi gikk ut for å undersøke hva det skyldtes, så vi knuste egg som rant nedover veggen. Og dette gjentok seg i flere uker. Vi skjønte først ikke hva det dreide seg om, men etter hvert fikk vi vite via ulike kjenninger, at det var de muslimske guttene sin reaksjon på at vår datter hadde valgt dem bort, og gått over til «fienden».

Egg-kastingen på huset fortsatte med ujevne mellomrom, og noen ganger ble også kastet steiner mot huset vårt. Heldigvis ble ikke vinduer truffet, men både vi og barna ble selvfølgelig skremt av smellene når steinene traff døra og

husveggen. Like ubehagelig var det når det ble banket på døra eller ringt på ringeklokka av ungdommer som løp av gårde.

Hva gjør man når man opplever slikt. Selv er jeg en tålmodig mann med stor sinnsro, og formanet familien til å ta det rolig. De gir seg nok snart, sa jeg. Men det gjorde de ikke. Min kones søster var på besøk hos oss, og hun opplevde å bli angrepet med appelsiner på en joggetur. Og en dag min kone og døtre var ute på tur, ble det ropt «hore» og andre skjellsord etter dem.

Knuste vinduer.

Situasjonen toppet seg da det en kveld smalt voldsomt i stua vår, av en stein som ble kastet av all kraft mot stuevinduet vårt, og forårsaket et stort hull i vinduet. Da hadde selv jeg fått nok.

Vi kontaktet både politiet, de nærliggende skolene, barnevernet og ungdomsklubben som lå rett ved huset vårt. Vi hadde nemlig begynt å se et mønster i angrepene mot huset vårt. Egg- og steinkastingen mot huset vårt skjedde nemlig stort sett alltid på fredager, samme dag som ungdomsklubben var åpen. Og via venner fikk vi vite at ungdommer planla på klubben at de skulle gå opp til huset vårt og plage oss.

Hva sier alle dem som mener flere fritidsklubber er løsningen på alle problemene med halvkriminelle og voldelige ungdommer til det? Hva når fritidsklubben fungerer som et arnested for planlegging av trakassering og vold?

Muslimsk klankultur.

Jeg kan ikke se på våre opplevelser som annet enn følger av en muslimsk klankultur i Søndre Nordstrand. De ulike bydelene har sin klan, og aksepterer ikke at en jente svikter sin klan og går over til fienden. Jentene er åpenbart deres eiendom, og ikke selvstendige individer som har rett til å velge sine venner.

Jeg kjenner fornavnet til flere av disse muslimske guttene, og har forsøkt flere ganger å få dem i tale. Men det er umulig, for de er livredde for meg. Jeg traff en av dem en gang, og han ville bare snakke om jeg sto ti meter unna. Det var første gang jeg hørte et eksempel på Oslo Syd sin variant av norsk: Det såkalte gangsterspråket. En type kebabnorsk, med harde konsonanter, mørk undertone og «bror» i annenhver setning.

Dette er en verden som få nordmenn kjenner til. Alle min datters tidligere venner ble presset til å bryte med henne. Mortensrud-gjengen hadde oppdaget at en av hennes venner virket veldig homo og hadde planer om å banke han opp. Holmlia-gjengen hadde snappet opp dette og tilbød han beskyttelse dersom han

kuttet alle kontakt med datteren min. Og det gjorde han. På grunn av truslene, gikk han fra å være en hengiven og trofast venn til å bryte all kontakt.

Og som en liten tilleggsopplysning: Jeg ble mildest talt sjokkert da min datter kunne fortelle om meldinger som begynte å dukke opp på hennes mobil med forespørsler om hun kunne suge disse muslimske guttene. Hun er tolv år! Jeg er sjokkert! Er dette den nye verden i Norge?

Ja, folkens, dette er realitetene i Søndre Nordstrand! Vi har importert en muslimsk klankultur som truer, trakasserer, utøver vold og grov undertrykking av jenter! Slik er livet for unge jenter på Holmlia, Bjørndal og Mortensrud.

Og sosialistene tror at løsningen er flere fritidsklubber! Herre Jemini, for en grenseløs naivitet! Skal man le eller gråte?

Er Europa dømt til å tape mot den muslimske herskerkulturen i det lange løp?

Den oppmerksomme leser av norske medier, som også følger nøye med i samfunnsutviklingen og det politiske liv, kan registrere at muslimer som gruppe behandles på en særskilt måte i Norge, helt ulikt alle andre innvandrergrupper.

De gis fremskutte plasser i media, særlig i NRK, som ser ut til å ha valgt seg ut muslimske jenter i hijab som representanter for alle innvandrere hver gang de skal ha en innvandrer i en serie, som programledere og lignende. Når ga vi tilsvarende plass til sikher, buddhister, jøder og hinduer – for ikke å snakke om kristne innvandrere?

Har Erna Solberg oppsøkt buddhistenes tempel på deres hellige dager? Drar hun i synagogene for å vise sin solidaritet med jødene? Sender hun ut hilsener fra statsministerens kontor på alle trosgruppers helligdager? Vel, i så fall har dette gått meg hus forbi. Men hun er særdeles nøye med å behage muslimene, ved å vise deltagelse og interesse.

Da jeg selv har ektefelle fra Thailand, er denne skjevheten særdeles påfallende. Thailandske kvinner har stort sett bare blitt fremstilt i mediene med ett eneste formål: For å omtale sex-salg og nedrige norske menn som misbruker fattige kvinner. Intet annet har noen interesse. Når hadde NRK en thaidame som programleder, eller som hovedrolleinnehaver i valgprogrammer eller serier? Eller som 17. mai-presentatør? Noe slikt ville selvsagt vært utenkelig. Like utenkelig som at Erna Solberg besøker thaitempelet for å vise sin deltagelse på buddhistenes høytidsdager, eller at NRK lager en velvillig kulturreportasje for å utforske den thailandske kulturen eller buddhismen.

Forskjellsbehandling.

Det at mediene og politikerne gir muslimene som gruppe en særskilt stilling og prioriterer dem fremfor alle andre trosgrupper, går igjen i hele Vest-Europa, kanskje med unntak av Østerrike og Sveits, og det kan sies svært mye om hva som forårsaker dette.

Veldig grovt sagt kan man si at den kristne kulturen har utviklet seg til å bli en tjener-kultur, mens den muslimske kulturen først og fremst er en hersker-kultur. Og i møtet mellom disse to kulturene, vil den kristne kulturen forsøke å finne en fredelig sameksistens ved å "tjene" muslimene, altså ved å være imøtekommende, integrerende og vennlige, mens den muslimske kulturen vil markere sine særinteresser, kreve å bli imøtekommet og kreve at samfunnet skal tilpasse seg dem og ikke omvendt.

Dette skjønner selvsagt våre politikere og medier både bevisst og ubevisst. Og for å skape fredelig sameksistens velger de å strekke seg veldig langt for å gi muslimene anerkjennelse og en stor og meget synlig plass i samfunnet, i håp om at de ikke vil danne isolerte, fiendtlige samfunn, slik det i stor grad har skjedd i Sverige, Storbritannia, Tyskland, Belgia og Frankrike.

Å kreve og klage virker.

Alle som følger med, vet at det der har dannet seg parallellsamfunn der det kreves at sharialover skal gjelde og alt og alle skal tilpasse seg muslimenes verdier. Det som også følger med dette, men som stort sett forties i PK-mediene er en dramatisk økning i voldsutøvelse, voldtekter og grov trakassering av dem som skiller seg ut.

Den historiske bakgrunnen for kristen og muslimsk kulturs meget ulike utvikling, finner man om man går helt tilbake til religionenes grunnleggere, Jesus og Muhammed. Jesus var en idealistisk mann, som aldri søkte makt, aldri oppfordret til krig og vold og som til slutt frivillig lot seg drepe samtidig som han tilga dem som drepte ham. Den ultimate selvoppofrelsen som fremdeles inspirerer millioner av kristne rundt omkring i verden. Kristne har gjennom historien gjerne ønsket å gjøre alt for andre, og beholde lite for seg selv, nøyaktig som Jesus gjorde.

Muhammed, derimot, hadde riktig nok Jesus som forbilde og var en inspirert spirituell forkynner i sine yngre år, men utviklet seg gjennom livet til å bli en voldelig krigsherre, som førte sine tilhengere i krig, som oppfordret dem til å drepe sine fiender og aldri underkaste seg noen, men være herrer over andre. Alle fiender og vantro som ble drept, ville medføre en belønning i paradis, ifølge

Muhammed, og det tror muslimer på den dag i dag. Ulikheten mellom Jesu' og Muhammeds budskap kunne ikke vært større.

Det er egentlig ganske selvfølgelig at land hvor disse to religionene er dominerende, utvikler seg i fullstendig motsatt retning. I de kristne kulturene har vi utviklet individuell frihet, likeverd og respekt for menneskeverdet. I mange muslimske land praktiseres svært patriarkalske verdier, og mennenes makt over kvinner og barn er ubestridelig. Det praktiseres æresdrap, tvangsekteskap, kjønnslemlesting, familievold, blodhevn, vold mot hustru, barneekteskap osv.

Den siste virkelig voldelige demonstrasjonen i Norge er det muslimer som har stått for, motdemonstrasjonen mot en Israel-markering for noen år siden, der biler ble påtent, butikker ramponert, unge muslimer kastet steiner og folk virkelig følte seg truet på livet. Man følte seg for en kveld hensatt til Midtøsten, og hvem som er forbildene for unge, norske muslimer, er åpenbart; voldelige, steinkastende palestinere. Ellers er muslimske demonstrasjoner hvor de krever respekt noe som andre innvandrergrupper aldri har arrangert. Har noen noensinne sett thaier, jøder eller sikher gå rasende gjennom Oslos gater og kreve respekt? Nei, det er det kun muslimer som gjør.

Det er selvsagt stor individuell forskjell mellom enkeltmennesket både innen den kristne og den muslimske kulturen, men det jeg har beskrevet her, er de dominerende hovedtrekkene. I det store bildet er den muslimske kulturen dominert av eneherskende patriarkalske overhoder, som krever underkastelse og som krever sine rettigheter imøtekommet, og som kontrollerer hele sin slekt med hard hånd.

Aller verst går dette ut over døtrene, som ofte isoleres og holdes i svært strenge tømmer og bærer hele slektens ære på sine skuldre. Og nåde henne om hun bringer skam over slekten. I siste ende er æresdrap det eneste som kan gjenopprette slektens ære. Og joda, det skjer også i Norge. Senest ble en muslimsk kvinne forsøkt drept av både sin far og sine brødre på Greverud i Oppegård fordi hun hadde blitt for norsk og for selvstendig i deres øyne.

Inkompatibilitet

I skarp kontrast til den muslimske kulturen, står den norske, kristne kulturen, med Jesus som sitt ideal og den er selvoppofrende, imøtekommende, ydmyk og svært lite selvhevdende. Ja, faktisk så benekter hele vår kulturelle og politiske elite at det overhode finnes noen særegen norsk kultur, og i deres øyne har vi altså rett og slett ikke noe verken å forsvare eller ta vare på. Kultureliten og venstresiden praktiserer den særegne formen for Janteloven, som sier at "vi skal

ikke tro at VI er noe". Å anse at norsk kultur er verdifull, blir latterliggjort og hånlig omtalt som noe mindreverdig og ubegavet.

Til dette kan man så legge at venstresiden gjerne oppfatter nasjonalisme for den aller største trusselen mot det norske samfunnet pr. i dag. Senest hevdet MDGs mitraljøsepolitiker, Eivind Trædal, denne meget aggressive og hatefulle "antirasisten", som kanskje ble mest kjent da han øste ut sitt raseri og sitt hat mot saklige og rolige meningsmotstandere på Dagsnytt 18, at nasjonalismen er det som historisk sett har ført til de aller største ødeleggelsene i verden. Å elske sitt land er altså også en stor trussel mot sivilisasjonen.

Vi bør alle oppgi kjærligheten til vårt land og til vår kultur (som altså ikke eksisterer), vi skal helt slutte å tro på at vi overhode har noe særegent og verdifullt å bidra med, og vi skal åpne våre grenser på vid gap for en innvandring fra kulturer som kan berike vår ikke-eksisterende kultur, som ikke har noen som helst verdi og som bare fascister og nazister har noen tro på.

I sterk kontrast til denne grove nedvurderingen av alt norsk, står muslimen Erdogan, som er i ferd med å omdanne Tyrkia til et ultranasjonalistisk, muslimsk diktatur med lange fangarmer inn i Europa, klar til å støtte opp om alle Europas muslimer. Muslimene slår oss grundig ned i støvlene både hva angår kjærlighet til sitt land og tro på egen kultur. Er det noen som tror det er veldig utbredt i muslimske land å anse sin kultur som noe mindreverdig eller ikke-eksisterende, som trenger berikelse fra vestlig kultur?

Men når en fullt tildekt muslimsk jente som Sumaya Jirde Ali står frem i sosiale medier og forteller hvor rasistiske nordmenn er og om sitt hat til menn, så synes vi det er så utrolig fint og flott at vi sporenstreks utroper henne til ulike hedersbetegnelser, utgir hennes bok (som alle er enige om er langt under middelmådig bra, litterært sett), gir henne omtale i alle medier i lang tid og anklager alle som våger å kritisere henne for å være muslimhatere og rasister.

Vi gleder oss i fellesskap over hennes sjarmerende meldinger på twitter: "Fuck the police", "Fuck Sylvi Listhaug" og "Fuck saklig diskusjon". Er det ikke fantastisk flott og fint når unge muslimske kvinner står frem på denne flotte måten, dere? Dette vil vi bare ha mer av. Det beriker samfunnet vårt på en så utrolig fin måte! Fargerikt mangfold er bare så fint! La oss få mer fuck Norge! Det fortjener vi!

Når muslimske innvandrere kommer i stort antall til vestlige kulturer, trer den muslimske kulturen som en herskerkultur frem mer og mer jo større antall de kommer i. Kanskje kan vi klare å motvirke dette i Norge, fordi antallet fortsatt er temmelig lite i forhold til mange andre vestlige land. Jeg håper og tror det! Men

det kan utelukkende lykkes med en meget streng innvandringspolitikk og ved å fjerne den særdeles rause muligheten til å stadig hente nye landsmenn gjennom familiegjenforening.

Politikk og Samfunn.

Er vi vitne til et paradigmeskifte for nasjonalstaten?

Storbritannias velgere har valgt å sette sitt eget land fremfor globalisme og EUs byråkrati. USAs velgere gjorde et lignende valg da de valgte Donald Trump til president. Kan vi tolke dette som en varig endring i verdens folks holdning til verdien av nasjonalstaten?

Etter at de nazistiske og fascistiske styrene i Tyskland, Italia, osv satte nasjonalstaten i vanry, og medførte at nasjonalisme ble ensbetydende med diktatur, rasisme og angrepskriger, virker det som om verden har lidd av en verdensomspennende psykose.

Alt som bare minner det minste om kjærlighet til sitt fedreland og ønsker om at det skal gå godt med sitt land og sin egen befolkning, sidestilles med rasistiske holdninger til andre land. Da Donald Trump lanserte slagordet ”Amerika first”, ble han latterliggjort og utsatt for svært nedlatende kritikk i de politisk korrekte europeiske landene. Det ble ansett som både idiotisk, rasistisk og talentløst for en amerikansk president å anse at hans fremste oppgave er å føre en politikk som tjener hans egen nasjon og den befolkningen som har valgt ham.

Boris Johnson utsettes i disse dager for noe av den samme kritikken. Storbritannias venstreside raser mot det demokratiske valget, og trekker til gatene for å demonstrere at de ikke aksepterer det demokratiske valget. Men støtten til Boris Johnson og det konservative partiet, er så overveldende at man ikke kan tolke det på annen måte enn som et overveldende mandat fra folket om å føre en politikk som gagner deres eget land fremfor å være underlagt EUs direktiver som overstyrer Storbritannias eget lovverk.

Når to store verdensmakter har slått inn på en helt ny linje, og ikke lengre vil underkaste seg globalismens diktatur, men krever å få kjempe for det som tjener deres egne nasjonalstater, vekker dette selvsagt reaksjoner fra alle dem som har fått en posisjon i EU-byråkratiet og dem som kjemper for en verden der hvert land skal underkastes en overordnet lovgivning, selv om denne lovgivningen på ingen måte lønner seg for dem selv eller tjener deres interesser.

Det aller mest åpenbare diktatoriske overgrepet mot Europas stater, er kravet om at alle landene må følge den offisielt vedtatte innvandringspolitikken i EU. De landene som er lammet av sin skyldfølelse fra 2. verdenskrig, og krevet at Europa skal la seg invadere av den fattige verdens befolkning, ønsker å tvinge alle andre EU-land til å la de få landenes skyldfølelse stå over de enkelte landenes sunne fornuft.

Europeiske lands regjeringer er valgt av sin befolkning for å føre en politikk som skal tjene deres egen befolkning, mens EUs byråkratiske vedtak forsøker å tvinge de nasjonale regjeringene til å føre en politikk som ikke tjener dem selv og absolutt ikke deres egen befolkning.

Flere og flere nordmenn blir mer og mer skuffet over den borgerlige regjeringen, og regjeringssjefen Erna Solberg, som ønsker mer og mer å tilpasse seg EUs lovgivning, som åpenbart ikke lønner seg for Norge som land, og som undergraver norsk lovgivning. Vi ser det på mange områder, men særlig innen energipolitikken, der norske forbrukere er de store taperne i form av sterkt økede strømpriser. Mange er også sjokkerte over at hele inntekten fra vindmølleutbyggingen går til utenlandske interesser mens norsk natur ødelegges og tusener på tusener storfugler drepes av vindmøllene.

Erna Solberg ser mer og mer ut til å ville søke en høy stilling innen FN, og det synes helt legitim å spørre om hun egentlig har det norske folks interesser i høysetet, eller sine egne ambisjoner om å få en høy stilling innen FN-byråkratiet! FN synes mer og mer dominert av land med styresett som strider mot vårt på svært sentrale områder, og når land med verdens kanskje aller mest kvinneundertrykkende lovverk utnevnes til ledere av kvinnenes rettigheter i verdenssammenheng, vitner det om hvor fjernet fra oss denne organisasjonen står.

Det er overhodet ikke rasistisk eller uakseptabelt at alle verdens land har sin egen befolkning eller sitt eget land som førsteprioritet i den politikken de fører. Det skulle bare mangle. Egentlig er det en selvfølgelighet. I forhandlinger med andre land, bør alle lands regjeringer ha det beste for sine egne som hovedmål. Og gjennom å samarbeide med andre nasjoner, og gi og ta på en rimelig måte, kan gode løsningen bli resultatet. Det kan det neppe bli dersom verdens rike land

har som utgangspunkt at de er årsaken til alle verdens lidelse og må betale for sine synder i all fremtid.

Dessverre ser det ut til at den rike delen av verden anser seg som skyldige i alt vanstyre, korrupsjon og feilprioriteringer i den fattige verden. Og selv når diktatorer bygger private jetfly til over 30 millioner kroner, fortsetter vi å gi bidrag i hundremillionersklassen til det landet han undertrykker. Der har du norsk bistandspolitikk i et nøtteskall. Poenget er ikke om pengene kommer de fattige til gode, men om de tilfredsstiller våre gode politikeres følelse av å gi til de fattige. Vi gir og gir, og krevet intet. Kan det bli dummere?

”Norge først” burde bli det nye slagordet for norske politikere. Med det som overordnet mål, ville resultatet bli en politikk som langt mer enn i dag vil lønne seg for det norske folk. Det ville kunne medføre at vi slutter å sløse bort våre penger på en politikk som ikke lønner seg for oss, men skape et samfunn som blir bedre og bedre for oss som bor her. Og vi må selvsagt gjerne hjelpe mennesker som lider i andre land, men ikke på en måte som fører til en strøm av millioner til korrupte ledere, mens deres fattige befolkning fortsetter å lide. Burde ikke det være en selvfølge? Nei, tydeligvis ikke for våre ”gode” ledere som synes blindet av sin egen følelse av hvor gode de er.

Og når det gjelder den uinnskrenkede migrasjonen fra fattige og vanstyrte land, som EU forsøker å tvinge EUs medlemsland til å ta del i, så burde det være åpenbart for enhver at man overhode ikke har hjulpet mennesker fra den fattige delen av verden ved å ta dem til Norge, når de i stor grad ender opp som sosialklienter, fattige, deprimerte, isolerte og tilhørende en gruppe som lider av utenforskap og lever i fattige bydeler der mange av deres etterkommere ender opp som kriminelle og medlemmer av gjenger som mobber og utøver vold mot etnisk norske ungdommer. Har vi virkelig hjulpet disse ungdommene?

Vi er mange som håper og tror at nasjonalstaten vil gjenoppstå som den aller beste måten å organisere verdens befolkning på. Den sunne nasjonalstaten, som setter sin eget befolkning først, men som mer enn gjerne inngår i samarbeid med andre land, men helt uten å oppgi sin eget suverenitet. Det er absolutt naturlig og sunt at den norske politiske ledelsen sier at deres grunnlag for å styre er å sette ”Norway first”, akkurat som Donald Trump og Boris Johnson gjør med sine land!

Har Ap intet ansvar for at folk misliker dem?

Flere aviser, som Dagbladet og Bergens Tidende, har benyttet dagene omkring 22. juli til å sette søkelys på det såkalte Ap-hatet, som de mener er svært utbredt. Men hva skal egentlig til før man kan snakke om hat?

Er det hat å kalle Sylvi Listhaug for ondskapsfull, slik det gjøres av noen? Er det hat å kalle FrPs velgere for søppel som hører hjemme i rennesteinen, slik andre gjør? Er det hat å si at Sylvi Listhaug pisser på Utøya-ofrene, slik AUFs nestleder Mani Hussaini gjorde? Er det hat å kalle hennes meninger for nazisme og fascisme slik atter andre gjør?

Det som kjennetegner dem som skriver om dette såkalte Ap-hatet, er at de utelukkende gir Aps politiske motstandere skylden for antipatien mot Ap. Og jeg legger merke til at de også synes å mene at det utelukkende er Aps motstandere som har ansvaret for at den politiske retorikken holdes på et saklig og anstendig nivå.

Ap er altså helt uten ansvar for at de er dårlig likt av store deler av befolkningen. Og det skyldes verken deres egen politikk eller deres til tider svært usaklige retorikk mot FrP og i særdeleshet Sylvi Listhaug. Når Ap og deres sympatisører skal forklare antipatien mot Ap, så er det alltid de andres skyld. Selv etter forrige stortingsvalg, der Aps strategi omtrent utelukkende gikk ut på å kjøre kampanje etter kampanje mot de andre partienes politikk – og de tapte stort på det – gikk det visst ikke opp for Ap at folk flest synes denne måten å føre politikk på er både usympatisk og forkastelig.

Det store problemet for Ap, er at de ikke skjønner at når de stempler FrPs innvandringspolitikk som rasistisk, kald og hjerterå, så stempler de samtidig alle de velgerne som er enige med FrPs innvandringspolitikk for å være det samme. Og faktum er at Ap har holdt på med denne stemplingen av store deler av det norske folk som rasister i årtier etter årtier.

Det er grenser for hvor lenge en befolkning orker å høre hvor grusomme de er, uten at de reagerer. Og særlig provoserende oppleves det at det som i det ene øyeblikket er grov rasisme, når FrP mener det, det er ansvarlig og god politikk idet Ap overtar de samme meningene. Velgerne er ikke dumme. De husker hvor grovt Ap har stemplet deres meninger gjennom mange år.

Ap minner på mange måter om en person som opptrer svært usympatisk og uakseptabelt overfor andre, og når han får ubehagelige reksjoner tilbake, så føler han seg som et krenket offer. Før Ap innser denne dynamikken, vil intet forandre seg i folks oppfatning av dem. Man stempler ikke ustraffet folk flest som rasister som hører til i rennesteinen uten at folk reagerer tilbake.

Det var hele Norge som ble rammet av terroren. Ungdommene på Utøya var norske ungdommer, og terroren førte til stor sorg i hele befolkningen. Ap bør vokte seg vel for å forsøke å utnytte denne tragedien til å ramme politiske motstandere!

Hvorfor vet vi fremdeles så lite om bakgrunnen for mordet på USAs president, John F. Kennedy?

Den enslige skytteren, Lee Harvey Oswald ble hurtig utpekt som den som skjøt John F. Kennedy med tre skudd bakfra mot presidentens bilkortesje i 1963. Likevel hviler det et usikkerhetens skjær over om dette egentlig er den virkelige sannheten om dette mordet. Til tross for at Warren-kommisjonen i 1964 utpekte Oswald som den enslige skytteren, fastslo en kongresskommisjon i 1979 at Kennedy var myrdet som en følge av en konspirasjon, og at det ble avfyrt skudd mot Kennedy av flere enn bare ”the lune nut”, Lee Harvey Oswald, som på den tiden arbeidet i skoleboklageret, også omtalt som ”The Texas Schoolbook Depository”.

Når selv USAs kongress har avgjort at Kennedy ble myrdet som en følge av en konspirasjon, burde det vekke en åpenbar undring hos alle som stiller seg tvilende til om dette meget oppsiktsvekkende mordet egentlig er oppklart. Og det må sies å være et høyst legitimt spørsmål om hvorfor den Amerikanske Kongressen ikke fulgte opp sitt vedtak om at mordet ble begått som en følge av en konspirasjon. Om de virkelig konkluderte med at en konspirasjon, hvorfor i all verden fulgte de ikke opp vedtaket med investeringer i en etterfølgende etterforsking av mordet?

Burde ikke det amerikanske, politiske etablissementet ha forfulgt kongressens konklusjon om at en konspirasjon sto bak mordet i en bredt anlagt etterforsking av mordet? Det er etter min mening et særdeles godt spørsmål, men svaret er altså at alt hva angår offisiell etterforskning i USA av mordet av John F. Kennedy stanset i 1979.

Men vår frie verden bestående av mennesker som bygger på den frie tanke og frie meninger, kan selvsagt ikke stoppe uavhengige forskere fra å oppsøke vitner, uavhengige forskere og mennesker med førstehåndsviten fra ulike sider ved mordet av John F. Kennedy.

Kvinner misbruker sitt kjønn på stadig nye måter for å oppnå makt.

Nå er også klimakamp blitt kvinnekamp. Er du kritisk til klimahysteriet, er du dermed hensynsløs mot kvinner.

Ja, på noen annen måte kan vi ikke forstå AUD HEGLI NORDØ, kommunikasjonssjef i Greenpeace Norge i hennes artikkel i VG. Fordi det er flest kvinner i verden, så rammer klimaendringene flest kvinner, derfor er klimakamp kvinnekamp, ifølge henne.

Vel, sånn kan man også blande kjønnskampen inn på et område der den er helt irrelevant. Og er det ikke ganske typisk hvordan en del kvinner stadig vekk bruker sitt kjønn som offer for å oppnå makt? Ved å knytte sitt kjønn inn i diskusjonen om klimaet, oppnår Aud Hegle Nordø flere ting, som hun sannsynligvis ikke innser selv:

Hun gjør kvinner til ofre som er ute av stand til å delta i debatten som likestilte med menn, hun mener kvinner trenger spesielle hensyn fremfor andre og hun stakkarsliggjør kvinner for å gi sine egne meninger spesiell tyngde.

Det er rart at hun ikke selv innser at hun gjør kvinner flest en gigantisk bjørnetjeneste. Dersom kvinner ønsker likestilling og at deres argumenter og synspunkter skal veie like tungt som menns, bør de selvsagt la være å spille på sitt kjønn. Å si at klimaendringer rammer kvinner mer enn menn, og derved kreve at kvinners synspunkter skal veie tyngre enn menns, er å spille på kjønnskortet på en måte som gjør kvinner til mindreverdige individer.

Nordø starter sin artikkel med å hevde at Greta Thunberg utfordrer makten og at hun utsettes for grove krenkelser fordi hun «kjemper for en bedre verden.» Og i samme slengen trekker Nordø frem brenning av kvinner på bål og mordforsøk på kvinner i den muslimske verden for å underbygge hvor hardt kvinner rammes for å stå frem med sine meninger.

Vi er alle enige i at det er tragisk at det koster så mye i mange diktatoriske islamske diktaturer å stå frem som en fri kvinne, men nå er det vel relativ stor forskjell på pisking, steining og offentlig henretting av kvinner i den muslimske verden og de «angrepene» Greta Thunberg har blitt utsatt for i vår vestlige verden.

Og for å si det som det er: Hun var vel neppe blitt kritisert fordi hun «kjemper for en bedre verden», men fordi mange mener at hun står for en type alarmisme som skaper frykt og depresjoner hos mange unge og dommedagsprofetier som ikke har noen rasjonell begrunnelse.

Er det virkelig stakkarsliggjøring og erklæringer om at kvinner er ofre verdens kvinner trenger i 2020? Klarer ikke kvinner å diskutere eventuelle

klimautfordringer som individer som er likestilte med menn uten å sette seg selv i en særstilling som krever spesielle hensyn fremfor både menn og barn?

Man skulle kanskje tro at vi hadde nådd lengre i 2020. Men enkelte kvinner synes visst fremdeles kvinner er tjent med å trykkes ned.

Omskjæring av guttebarn er i prinsippet det samme som moderat omskjæring av pikebarn.

Likevel regnes det ene som et grovt og straffbart overgrep og det andre som et helt akseptabelt inngrep.

Ikke alle vet at det finnes forskjellige grader av omskjæring av pikebarn. Det mest moderate inngrepet innebærer at den lille hudfolden som dekker klitoris skjæres vekk. Her hos oss regnes dette som et grovt og straffbart inngrep overfor jenter. Vi graderer ikke omskjæringen av jenter. Omskjæring er omskjæring og det anses som inhumant, hensynsløst og det er dessuten straffbart ifølge norsk lov. Denne moderate formen for omskjæring av jenter er i prinsippet det samme som gjøres med gutter som utsettes for såkalt rituell omskjæring, noe som praktiseres i utstrakt grad i den såkalte «siviliserte» delen av verden, blant annet blant jøder. Men der vi alle reagerer med avsky på at det skjæres i kjønnsorganet til fullkomment friske jenter, er det ikke en gang forbudt å gjøre det samme inngrepet på gutter – altså å skjære vekk den hudfolden som dekker penishodet, eller glansen. Ja ikke bare er det lovlig, det er lovregulert hvordan inngrepet skal foregå og det utføres sågar på norske sykehus av norske leger.

Hva i all verden kan denne forskjellsbehandlingen av gutter og jenter skyldes? En mulig forklaring kan være at mange jenter omskjæres i langt mer omfattende grad, der både hudfolden, klitoris skjæres vekk og vagina hos enkelte sys helt sammen, slik at penetrering nærmest blir umulig? Men her kunne man like gjerne regulert dette som man gjør med omskjæring av gutter. Det er lovpålagt at gutten skal bedøves og de mest ekstreme rituelle handlingene, der rabbineren suger blod av såret på penisen til den lille gutten er forbudt. Man kunne tilsvarende ha laget et lovverk for omskjæring av jenter, der det ble lovpålagt med bedøvelse og det ble presisert i detalj hvor mye av kjønnsorganet det skulle være lovlig å fjerne. Men dette er det ingen som går inn for. Omskjæring av små jenter er bestialsk i våre øyne. Punktum.

Jeg kan i grunnen bare se en eneste årsak til denne forskjellsbehandlingen: Omskjæring av gutter foregår i stor utstrekning i den vestlige verden av «våre venner», mens omskjæring av piker for dem meste utføres i den fattige delen av verden av folkeslag som vi ikke føler vi trenger å ta hensyn til, men som vi

synes vi må oppdra vekk fra sine bestialske tradisjoner. Hadde det vært omvendt, at gutter ble omskåret i fattige land i Afrika, i uutviklede land, ville dette garantert blitt ansett som overgrep og en barbarisk tradisjon. Norge har så mye respekt for jøder og for våre egne allierte (f eks i USA), at vi heller tar hensyn til de voksnes ønske om å føre en religiøs tradisjon videre, enn vi spør om de små, uskyldige guttebarnas rettigheter.

Det synes ganske åpenbart at vi ikke våger, eller ser det som lite hensynsfullt å forby omskjæring av gutter: Vi prioriterer det gode forholdet til venner, og ignorerer de omkostningene det eventuelt måtte ha for smågutter å få en fullkomment frisk del av sin kropp operert vekk gjennom et kirurgisk angrep. Men har det noen omkostninger, da? Er det ikke bare et inngrep som egentlig alle burde få utført av hygieniske grunner? Dette er det vanlige argumentet som fremføres av tilhengerne av omskjæring. En ting er at dette argumentet like godt kunne fremføres som et argument for å skjære vekk småpikenes hudfold over klitoris, en annen ting er at det fremstår som helt meningsløst for de fleste av oss. Ingen smågutter trenger å vaske tissen sin under den huden som dekker penishodet. Kroppen er slik laget at det først er i puberteten at selv penishodet trenger en vask. Da endres mye i kroppen, svetten begynner å lukte annerledes og ulike utsondringer gjør at den vordende voksne mannen må innføre et mye mer omfattende rengjøringsregime. For de fleste reguleres dette ganske greit av at man merker at det begynner å lukte vondt ulike steder av kroppen dersom man ikke rengjør seg langt grundigere enn som liten gutt.

Et sivilisert menneske skjønner altså av seg selv at man må rengjøre grundig de delene av seg selv der man avsondrer avfallsstoffer. Og om man ikke skjønner det av seg selv, er det foreldrenes oppgave å lære opp sine håpefulle. Men hvem liker å gå rundt å lukte vondt?

Våre kropper er kanskje ikke fullkomne, men det er faktisk en meget god grunn til at både klitoris og penishodet er beskyttet av en ekstra hudfold. Dette er svært følsomme områder på kroppen, som er utstyrt med et langt større antall følsomme celler enn huden ellers på kroppen, og i tillegg er huden svært tynn. Og vi vet alle hva som skjer med hud som utsettes for stadig gnissing og gnidning. I hendene får vi tykke hudvabler når vi f eks bruker verktøy som spade, øks og hammer eller når vi ror en båt over lang tid. Den tynne huden på penishodet og på klitoris, som blir blottlagt etter en omskjæring, vil utsettes for stadig gnissing mot undertøyet, og det sier seg selv at huden etter hvert vil fortykkes og følsomheten blir nedsatt. Resultat er at man vil trenge mye kraftigere stimuli under seksuell aktivitet, for å kunne oppnå samme nytelse. Jeg har personlig debattert omskjæring opptil flere ganger, og hver gang har jeg søkt på nettet etter undersøkelser og førstehånds rapporter fra folk som er omskåret.

Og det skal ikke mange søkene til før man finner opplysninger som helt klart indikerer at både de omskårede mennene selv og deres partnere opplever problemer, smerter og nedsatt seksuell nytelse som følge av omskjæringen.

Det er vanskelig for meg personlig å se noen annen grunn til opprinnelsen for tradisjonen med omskjæring enn et ønske om å nedsette den seksuelle lysten. Seksualitet har i mange kulturer blitt ansett som noe syndig og skittent, ja nærmest djevelens verk, og man har sett det som et mål å nedsette lysten. Og det er uten tvil det som er følgen av omskjæring. Man skjærer vekk den huden som er der for å beskytte våre mest følsomme områder, med den følgen at følsomheten reduseres. Hvilket menneske i 2017 er det som ønsker å få sin seksuelle følsomhet nedsatt? Ikke særlig mange, vil jeg tro. Vi anser det vel tvert imot som noe fullkomment uakseptabelt å gjennom kirurgisk inngripen å gripe forstyrrende inn i andres muligheter til seksuell utfoldelse og glede!

Jeg ser at enkelte jøder velger å anse alle antydninger om at omskjæring bør forbys som et angrep på jøder og en indirekte erklæring om at vi ikke ønsker å ha jøder i Norge. Jeg synes de snur alt på hodet. Et slikt argument kunne like gjerne brukes av folk som er tilhenger av omskjæring av jenter, eller av folk som er tilhenger av bigami, eller til og med pedofili. Vårt samfunn har selvsagt rett og plikt til å beskytte og verne om uskyldige barn. Om samfunnet anser omskjæring av gutter som et utilbørlig inngrep overfor et barn, som vi ikke kan tillate, har det overhodet ikke noe å gjøre med at vi ønsker å signalisere at jøder er uønsket. Jøder er absolutt ønsket i Norge, men kanskje burde de snart selv vurdere om de kanskje burde erstatte den religiøse tradisjonen med å skjære i tissen til små gutter, med å be for de små guttebarna og sende dem gode tanker, ønsker og kjærlighet i et religiøst ritual. Hvorfor i all verden må man fortsette en tradisjon som fremstår som en åpenbar krenkelse av et uskyldig guttebarn for alle dem som ser dette med uhildede øyne?

Til slutt en takk til FrP som har vedtatt på sitt landsmøte at de vil gå inn for forbud mot omskjæring av gutter. Uansett om man tilhører høyre- eller venstresiden i norsk politikk bør man hilse dette vedtaket velkommen. Det viser mot og omtanke for enkeltmennesket. Måtte bare de andre partiene revurdere sin feige holdning og komme etter!

To ulike strategier for å vinne velgere: 1. Spisse egen politikk. 2. Trakassere politiske motstandere.

SV og Rødt har lang tradisjon i å velge strategi nummer 2 foran valg: Trakassere politiske motstandere. Allerede på 1980-tallet satt daværende leder i SV, Erik Solheim, på TV og advarte folk mot å stemme FrP, fordi de sto for ren rasisme,

som han uttrykte det. Jeg registrerte med en god dose skadefryd at taktikken ikke hjalp stort for SVs oppslutning i det valget som fulgte: SV gjorde et av sine dårligste valg noensinne. I tiden siden det, har venstresiden fulgt stort sett den samme taktikken, og ved de to siste valgene har også Ap gjort denne strategien til sin.

Jonas Gahr Støre har gjennom to valg hatt som agenda å angripe regjeringen og bare i liten grad spisset egen politikk, men har ført en nedlatende og nonsjalant retorikk mot Erna Solberg og regjeringen. For meg virker denne utgaven av Støre bare usympatisk, oppblåst og nedlatende – ja som en virkelig blei av en hoven vestkantsnobb. Og enda en gang har denne retorikken vist seg fullstendig mislykket. AP gjør det bare dårligere og dårligere i valg etter valg. Når skal de innse at de har mye mer å vinne på å stå frem med egen politikk og forsøke å overbevise velgerne at det er den Norge trenger enn å snakke nedlatende om regjeringen?

Ved det siste valget har vi sett at også borgerlige partier forsøker den samme strategien som har vært mislykket for venstresiden i alle år. Venstre, som har valgt FrP som en av sine samarbeidspartnere i regjering, innbiller seg visst at de kan vinne velgere på å sjikanere FrP og ta avstand fra alt det FrP står for. Men det venstrefolk ikke ser ut til å fatte, er at når de fører en retorisk angrepskrig mot en av sine egne samarbeidspartnere, så gjør det at de selv fremstår i et mer og mer merkelig lys. Dersom FrP er så grusomme som mange venstrefolk vil ha det til, hvorfor i all verden har de alliert seg med dem?

FrP brukte valgkampen til å spisse sin egen politikk, både gjennom retoriske utspill i mediene og gjennom en utstrakt bruk av annonser bla a i sosiale medier. Men hva gjorde Venstre? Forsøkte de å fronte egen politikk på lignende måte? Nei, for Venstre var åpenbart taktikken å angripe en av sine egne samarbeidspartnere for å profilere seg ved å ta avstand fra FrPs politikk. En merkverdig taktikk. De aller fleste skjønner ganske lett, at Venstre på den måten undergravde seg selv og svekket sin egen troverdighet, men selv da velgerne svarte med å fortsatt holde Venstre under sperregrensen, fattet ikke ledelsen i Venstre noe av hva som foregikk. Venstresiden har vist i så mange år, at strategien med å trakassere sine politiske motstandere sjelden fører til stor velgeroppslutning.

Joda, nå fikk jo faktisk MDG, Rødt og SV en god oppslutning i enkelte kommuner, men på landsbasis er neppe 6,7 %, 3,8 % og 6,1 % noe særlig å la seg begeistre over. Sannheten er vel snarere at disse partiene har relativt lav oppslutning i det norske folk, og det samme har Venstre. Verken Rødt eller Venstre hadde kommet over sperregrensen dersom dette valget var et

stortingsvalg. Likevel hevder politiske kommentarer at dette er et tidsskille i norsk politikk og disse partienes politikere hevder at dette beviser at det norske folk krever en stor endring i norsk politikk. Sannheten er vel at det bare er et lite mindretall som ønsker noen endringer, og det såkalte grønne skiftet, som i realiteten for det meste består av økte avgifter for folk flest, er det kun et lite mindretall som ønsker, skal man dømme etter valgresultatet. Jeg fatter ikke hvorfor selv Erna Solberg nå er blitt talskvinne for at et såkalt ”grønt skifte” må komme hurtigere. Bare en liten andel velgere har stemt på partier som ønsker dette. Og hva er dette ”grønne skiftet”? Økte bompenger, økte avgifter på kjøtt, økte avgifter på bensin, forbud mot biler som bruker fossilt drivstoff, nedlegging av kjøttproduksjon, lavere levestandard, krav om at vi alle blir vegetarianere osv? Er det dette nordmenn flest ønsker? Neppe. De som krever dette, er en liten gruppe fanatikere, som faktisk er overbevist om at jorda går under dersom vi ikke alle begynner å leve som dem selv. Og å påstå at valgresultatet er et bevis på at vi nå alle må omlegge våre vaner å begynne å ”leve grønt”, er en ren tilsnikelse.

Men hva er det som skjer nå lenge etter valget? Venstrepolitikeren Abid Raja har startet opp en voldsom kampanje mot FrP, og bruker saker som ble oppgjort og avsluttet før valget til å fremme en form for nazipropaganda mot FrP. –Hva? Betyr det å kalle FrPs retorikk for ”brun kampanje” å stemple dem for å drive nazipropaganda? Det var da overhodet ikke i mine tanker, påstår Raja i dag, i det som må være det pinligste tilbaketoget i norsk politisk historie. Dersom vi skal tro på Rajas tåpelige bortforklaringer, må han regnes som norsk histories desidert dummeste politiker. Å kalle andres politiske syn for å være ”brun propaganda” har aldri noensinne betydd noe som helst annet enn at man beskylder dem for å drive nazipropaganda. Jeg så Rajas nervøse ordflom på direktesendt TV og kan ikke si annet enn at det var en av de pinligste politiske seansene jeg noensinne har bevitnet.

I sin kronikk i Aftenposten, som kom etter at Erna Solberg hadde bedt alle regjeringspartiene om å dempe konfliktnivået og avslutte de interne stridighetene, kommer Raja med kanskje det verste angrepet noensinne fra en politiker mot den regjeringen hans eget parti er en del av. Og tatt i betraktning at alle disse sakene som Abid Raja nå tar opp igjen, var avsluttet før valget, er det åpenbart at det ligger en eller annen agenda bak Rajas voldsomme angrep både mot FrP og mot regjeringssjefen, Erna Solberg. Abid Raja høres ut som en dypt krenket islamist i sin retorikk, og personlig kan jeg ikke se annet enn at han forsøker å posisjonere seg som en talsmann for den konservative delen av norske muslimer, de som anser Norge som et rasistisk, islamfiendtlig land, som stadig vekk krenker og diskriminerer muslimer. Abid Raja nører opp under denne

krenkethets-retorikken som har blitt særlig synlig etter det mislykkede terror-angrepet på en moske i Norge. Abid Raja velger nå å spille på lag med den ekstreme delen av norske muslimer, han nører opp under følelsen av at muslimer krenkes og undertrykkes og at Norge er et rasistisk, muslimfiendtlig land.

Hva er det han ønsker å oppnå? Noen peker på at målet er å bli leder i Venstre. Andre peker på en mulig karriere i internasjonale fora som talsmann for Europas muslimer, som ønsker å befeste sin rolle som en dypt diskriminert minoritet i Europa. Vanskelig å si helt sikkert. Men det som kanskje skremmer meg aller mest, er alle de Venstre-folkene som synes Abid Rajas sjikanerende angrep og splittende retorikk er helt på sin plass – han går bare litt for langt. Litt for langt? Er det mulig å komme med noe verre enn å påstå at sin samarbeidspartner fører en ”brun kampanje”, at deres retorikk ”stinker” og er ”rasistisk”? Er det å gå litt langt?

Dersom dette er et utbredt syn i Venstre, vet jeg sannelig ikke hva vi har i vente fra Venstre-folk. Og jeg ser at artiklene og kronikkene fra Venstre-folk som støtter Abid Raja fullt ut, begynner å strømme inn til mediene. To unge innvandrerjenter, som anser Abid Raja som et konstruktivt bidrag til debatt, klarer til og med å påstå at FrPs valgannonse, der de tok avstand fra niqab og burka, er en krenkelse av norske muslimer. Dersom FrP ikke kan kritisere ekstreme uttrykk for islamisme, som burka og niqab, uten at det skal oppfattes som en krenkelse av samtlige muslimer i Norge, har vi en lang vei å gå før full integrering er mulig. Personlig nekter jeg å tro at gjennomsnittsmuslimen i Norge er så lettkrenket at han/hun opplever det som en krenkelse av ham/henne selv når FrP tar avstand fra niqab og burka. Hvorfor i all verden skulle en muslim som ikke en gang går inn for hijab oppleve det som en krenkelse?

Og hva angår uttykket ”snikislamering” så er i bunn og grunn heller ikke det en kritikk av muslimer, men en kritikk av det norske samfunnet for å flytte grenser for å tilfredsstille ekstreme, religiøse muslimer. La gå at uttrykket ”snikislamering” er upresist og kan misforstås, men jeg kan ikke tro at norske muslimer flest blir fornærmet for at Siv Jensen mener at det ikke må bli slik i Norge at det blir akseptert å ikke hilse på hverandre. Jeg har møtt et stort antall muslimer gjennom mitt liv, og har tatt alle unntatt EN i hånda. Altså: Muslimer flest er helt på linje med nordmenn. Ingen grunn til å bli krenket av at Siv Jensen ikke ønsker at det skal bli normalen å ikke hilse. Selv om hun kunne valgt et mer presist uttrykk: Som f eks at vi ikke må la ekstreme religiøse grupper få flytte våre grenser, umerkelig eller åpent.

Men noen ganger virker det som enkelte ØNSKER å bli krenket, i stedet for å forsøke å forstå.

Arbeiderpartiet og krenkelsens anatomi.

For oss som ikke har noen veldig sterk tilknytning til noen av de politiske partiene, er det en selsom opplevelse å observere den voldsomme følelsesutladningen som skjer i Arbeiderpartiet om dagen.

Jeg har aldri sett en lignende hemningsløs dyrking av krenkede og sårede følelser som den både Ap-lederen, AUF-lederen og flere andre AP-politikere har latt flomme over oss i alle medier de siste dagene. Aller lengst har AUF-leder Mani Hussaini gått, som påstår at Sylvi Listhaug PISSER på Ap, at hun pisker opp det samme hatet som drepte barn og ungdom i AUF på Utøya og således skaper grobunn for ny terror, og sist men ikke minst, at Sylvi Listhaug ønsker å erstatte det norske demokratiet med et diktatur. Omtrent samme budskap kom fra Ap-leder Jonas Gahr Støre fra Ap-landsmøtets talerstol: En hemningsløs flom av krenkethet og såre følelser som de færreste har opplevd maken til i norsk politikk. Støre føler seg åpenbart rammet av et overgrep så grovt at kun det aller sterkeste motangrepet av hatpåstander er godt nok.

Hva er det som har utløst denne tsunamien av krenkethet og uhemmede, grove beskyldninger mot Sylvi Listhaug. Jo, en eneste setning på hennes Facebook-profil, der hun skriver at Ap setter terroristenes rettssikkerhet høyere enn nordmenns trygghet. Denne ENE setningen, skrevet oppå et bilde av terrorister, har vakt en så enorm følelse av dyp krenkelse hos AP- og AUF-folk, at de har mistet enhver hemning i grove anklager. Da jeg selv så Listhaugs påstand, tenkte jeg med en gang at den måtte være knyttet til den pågående saken om hva som skal til for at fremmedkrigere skal kunne miste sitt norske statsborgerskap. Der hadde jo Ap tydelig tonet flagg at de ikke ville støtte regjeringens forslag om at noen skal kunne miste sitt pass som en følge av en departemental avgjørelse, men at de bare kan støtte et forslag om at en dom i retten må til. I akkurat denne konkrete saken, er det kanskje ikke helt galt å si at Ap setter rettssikkerheten høyere enn nordmenns rett til trygghet? Det er vel ganske åpenbart at det vil ta betraktelig lengre tid å få en rettskraftig dom enn et enkelt departementalt vedtak? I mellomtiden vil vedkommende kunne reise fritt i verden med norsk pass.

Javel, så var Sylvi Listhaug sitt utsagn en spissformulering, men det er jo politikken full av. KrFs daværende nestleder uttalte f eks i NRK at FrP sin politikk fører til at flere unge innvandrerungdom dropper ut av skolen, og at den samme politikken fører til at flere ungdommer blir fremmedkrigere og slutter seg til IS. Uttalelsen fikk minimal omtale, men da FrPs Per Sandberg tok til motmæle og kom med like grove påstander om KrF, skal jeg si det ble rabalder.

Men omtrent ingen brydde seg om hva KrF-politikeren hadde sagt om FrP. Og slik er det helt gjennomgående. Rasisme- og hatbeskyldninger har rammet FrP gjennom alle år, og ingen medier har sett ut til å bry seg.

Men nå har FrP fått en politiker som er like tøff og frittalende som enhver annen politiker som spissformulerer seg, og det har falt Ap og venstresiden uhyre tungt for brystet. Kritikken mot Listhaug har haglet i flere år, selv når alle i ettertid ser selv at hun hadde helt rett i sine uttalelser. Men denne gangen har det skjedd noe helt ekstraordinært når det gjelder graden av følt krenkelse. Hva kan det skyldes? Er Listhaugs uttalelse SÅ grov? Har hun koblet den pågående debatten til terroren mot Ap, har hun uttalt seg stygt mot ofrene for terroren, har hun avslørt følelseskulde og kynisme overfor mennesker som mistet sine nærmeste i det verste massedrapet Norge har opplevd i nyere tid?

Nei, overhodet ikke. Det er intet i Listhaugs uttalelse som er myntet på Utøya-terroren. Det er heller ikke åpenbart at Listhaug kommer med en generell uttalelse om Ap - det er etter min mening langt mer nærliggende å koble utsagnet til den pågående debatten, der rettssikkerheten er et åpenbart tema.

Men likevel er Støre, Hussaini og andre fremtredende Ap-politikere skråsikre på at Listhaug helt bevisst ønsker å såre og krenke Utøya-ofrene og at hun helt bevisst ønsker å spre hat mot Ap og oppildne til mer terror. Det er nesten så man ikke tror sine egne ører. Hva er det som ligger bak den åpenbart grove overreaksjonen?

Som lærer som har jobbet med barn og unge gjennom et langt liv, synes jeg at jeg kjenner igjen denne typen overreaksjoner. Barn tar ofte selv småting veldig ille opp, og bare en dult fra en annen elev, kan oppleves som et grovt overfall, hvoretter den forurettede går til kraftig motangrep og slår vedkommende rett ned. Det typiske for denne måten å reagere på, er at den som føler seg forurettet, blir så oppfylt av følelsen av krenkethet, at han(som oftest), helt mister evnen til refleksjon og forståelse av situasjonen. Han ser ikke at det kan ha skjedd et uhell, han ser ikke at det var utilsiktet og han blir så følelsesmessig opprørt at denne følelsen blinder ham for enhver annen tanke. Han er kort sagt bombesikker på at han har blitt utsatt for et overlagt overfall. Der har du Ap pr i dag. De ser kun onde hensikter, de ser kun bevisst ondskap, de ser kun hat og ønske om at flere unge Ap-politikere skal bli drept i massedrap.

Det noenlunde nøytrale mennesket, ser at Ap-politikerne reagerer omtrent som en forurettet ungdom uten refleksjonsevne i denne saken. Det er selvsagt makabert å mene at Sylvi Listhaug har et ønske om å skape hat og oppildne til drap. Men har tanken slått dem at SÅ forferdelig menneske er faktisk ikke Sylvi

Listhaug, at hun ønsker at andre politikere skal bli drept i terror? Nei, den tanken ser ikke ut til å ha nådd frem enda.

I overskriften nevner jeg krenkethetens anatomi, og jeg håper jeg har klart å beskrive den med eksempelet fra hvordan unge menneskers altoppslukende følelse av angrep og krenkelse kan få dem til helt å miste besinnelsen og helt miste vanlig gangsyn. Men hvorfor oppfører presumtivt voksne, reflekterte og oppegående mennesker som Gahr Støre og Hussaini seg som umodne, selvrettferdige og lettkrenkede ungdommer i akkurat denne saken?

Jeg tror vi må lete etter forklaringen i den enorme motgangen Ap har opplevd det siste året. Forut for valget i fjor, så Ap ut til å kunne seile inn til en storseier i valget, og Støre fremsto som en selvsikker seierherre lenge før en stemme var avgitt. Men til alles store overraskelse begynte en nedtur som endte i en av Aps største fiaskoer i et moderne valg. Ap er selve politikkens bauta, folkets parti, utstyrt med en enorm selvsikkerhet og pondus. Men i våre dager er det ikke mye igjen av fordums storhet. Vi snakker heller om en skadeskutt ørn som få lengre bryr seg om. Og den tidligere så karismatiske utenriksministeren, som strålte i glansen av sin veltalenhet, opplever nå at nær sagt alt han tar i blir til gråstein. Hans nærmeste betrodde medarbeider har avslørt seg som en trakasserende skjørtejeger som har nedlagt unge AUF'ere i fleng, og kritikken har haglet mot Støres måte å takle saken på. Det har vært innbyrdes splid og stridigheter, kritikken mot ledelsen har vært hard. Valgstrategien var mislykket og nærmest ute av styring, nære medarbeidere har hatt uforsonlige personkonflikter og klarer ikke å samarbeide. Alt har gått galt for Ap dette siste året.

Det partiet vi nå ser, er som et synkende skip. Velgerne har forlatt det i store skarer og man kan bare tenke seg hvilken nederlagsfølelse som har bredt seg i partiet i løpet av dette siste året. Og nettopp her har man også en viktig faktor i krenkelsens anatomi: Den aller mest lettkrenkede, er den med liten tro på seg selv og sin egen verdi: Den som har opplevd nederlag på nederlag, som slite med å bli akseptert og som får kritikk fra alle hold. Hvor mange har ikke i sin tyngste stund hatt en sterk følelse av at "ingen bryr seg om meg"? Når nederlagene har rammet oss gang etter gang, blir vi utrolig sårbare for bare den minste antydning til enda en krenkelse, og vi kan reagere så voldsomt at omgivelsene ikke fatter at en bagatell kan utløse et slikt enormt skred av krenkelse og nederlagsfølelse.

Der har vi Ap pr i dag. Da jeg hørte Gahr Støre fremføre sitt krenkede og såre budskap med en slik inderlighet og en så alt oppfyllende intensitet, så så jeg for meg en av disse ungdommene, uten selvfølelse, med en følelse av å ha alle mot seg, slå vilt løs rundt seg for å få alle til å forstå hvor vondt de har det.

La meg til slutt få si at det er lett for oss alle å forstå at de ungdommene og pårørende som ble rammet selv eller som mistet kjære venner i det grusomme massedrapet på Utøya lett kan komme til å reagere sterkere enn det kanskje er reell grobunn for. Det får vi forsøke å forstå og akseptere. De har gjennomlevd noe så ufattelig vondt, at sorgen kanskje aldri helt vil slippe taket. Jeg vil på ingen måte kritisere dem. Men noe helt annet er det med politiske ledere som Jonas Gahr Støre og Mani Hussaini. De er voksne menn. De er ansvarlige for å beholde en viss refleksjonsevne og selvinnsikt. De har rollen som ledere, som skal lede andre inn på en god og riktig vei. Det gjør man ikke med hemningsløst å utgyte sine egne sårede emosjoner på en usaklig og urettferdig måte. Pisker de ikke egentlig selv opp hat? Jeg er meget spent på å se hvordan velgerne reagerer på de siste dagenes hendelser.

Arbeidsministeren går løs på uføretrygdede landsmenn i utlandet!

Arbeids- og sosialministeren er redd for at tilliten til det norske trygdesystemer blir svekket dersom det utbetales ytelser til mennesker som har liten eller ingen tilknytning til Norge, leser og hører jeg på nyhetene. Ja, det høres jo fint ut. Vi har alle hørt om hvordan utlendinger får utbetalt norske trygdeytelser i sitt hjemland, og at summen pr måned nærmest tilsvarer en årslønn i hjemlandet. Flott at dette endelig tas tak i.

Men, er det dette som skal skje? Nei, det er visst etniske nordmenn med norsk statsborgerskap med barn som også er norske statsborgere arbeidsministeren nå vil gå løs på. Uføre nordmenn som er bosatt f eks i Thailand eller Filippinene, skal nå fratas retten til barnetillegg og hustrutillegg mens nordmenn i EØS-området skal beholde den. Så opprydningen i urettmessige trygdeutbetalinger i utlandet skal bestå av å ramme uføre etniske nordmenn, bare fordi de har bosatt seg langt unna? Dette synes jeg er fryktelig hensynsløst, og jeg tror den eneste grunnen til at Anniken Hauglie våger å foreslå dette, er at disse mennene har svært lav status. En god del nordmenn, og da særlig kvinner, er svært fordomsfulle og foraktfulle mot disse mennene, og anser dem som suspekte mennesker, som nærmest har «kjøpt» seg en kone. Det er uhyre fordomsfullt. Og det er jo rett og slett oppsiktsvekkende at arbeidsministeren kan få seg til å mene at etniske nordmenn med norsk statsborgerskap som har barn som også er norske statsborgere har liten eller ingen tilknytning Norge fordi de bor utenlands. Det er jo snakk om våre egne landsmenn, som tilfeldigvis bor utenfor EØS-området!

Så det er altså greit at etniske nordmenn i utlandet lever i fattigdom? Fordelen den gunstige valutaen gir er ikke SÅ stor at de akkurat lever i sus og dus! Alt

koster penger i Thailand - også skolegang og utdanning! Man kan kanskje se barnetillegget som en kompensasjon for det? Det rekker kanskje akkurat til å dekke skolepenger og skoleuniform! Thailand har dessuten ikke gratis helsevesen, og all behandling hos lege eller på sykehus kan bli svindyrt! En familie som bor i Thailand. Må faktisk ha en ganske romslig inntekt for å kunne ha en levestandard som tilsvarer en norsk gjennomsnittsfamilie. Jeg kan bare konkludere med at arbeidsministeren synes det er greit at norske familier i utlandet lever et liv i fattigdom, mens myndighetene gjør alt de kan for at flyktningfamilier i Norge ikke skal oppleve fattigdom.

I stedet for å ramme etniske nordmenn burde vi kanskje se litt mer på hvordan utenlandske statsborgere får med seg trygden til sitt hjemland, og om våre ekstremt rause ytelser til utlendinger i Norge kan føre til svekket tillit overfor trygdesystemet. Men, nei da, vi tar heller pengene fra norske menn med lav status! Jeg synes det er stygt gjort! Og så er det så typisk norsk. Vi er rause overfor flyktninger som lever i Norge, men knipne og mistenksomme mot våre egne landsmenn som bor utenlands. Arbeidsministeren mer enn antyder at det er mye svindel ute og går blant nordmenn i utlandet fordi norske myndigheter har så små muligheter for kontroll. Joda, småligheten, mistenksomheten og gjerrigheten kjenner ingen grenser så lenge det kun rammer våre egne landsmenn.

Bør jentefotballspillere behandles akkurat som man behandler guttefortballspillere?

Ada Hegerberg, Årets idrettsnavn i Nettavisen, er irritert fordi jenter behandles annerledes enn guttene innen fotball. Hun mener jenter har akkurat samme evne til å tåle at det stilles harde krav fra treneren, og mener jentene føler at de ikke tas alvorlig og at det er grunnen til at så mange unge jenter slutter med fotball. Se intervjuet med henne i Nettavisen.

Her er noen utdrag fra intervjuet med henne i Nettavisen: "Den 21 år gamle jenta er kjent for sitt gode humør, og det går kort tid mellom hver gang hun smiler eller ler. Men nå har samtalen styrt inn på et tema som gnager litt.

- Fotball er fotball. Jeg har aldri skjønt hvorfor det skal gjøres forskjell på jenter og gutter, sier hun.

Blid, men bestemt. Man blir ikke Europas beste hvis man blir dullet med, er moralen. Og Hegerberg mener jenter fra tidlig alder blir behandlet på en helt annen måte enn gutter."

Ada Hegerberg kjenner sikkert seg selv så godt at hun vet at hun selv hadde tålt en røffere behandling av fotballtrenerne. Men kan hun egentlig være så sikker på at det samme gjelder alle hennes medsøstre? Og er det virkelig riktig at så mange jenter slutter med fotball fordi det stilles for små krav til dem og trenerne duller med dem og driver med fjas og kos? Jeg tror det er helt motsatt. Jeg tror langt flere jenter slutter med fotball fordi de opplever den harde konkurransen om plassene på laget som stressende og slitsom.

Jeg er ikke fotballtrener, men jeg har undervist gutter og jenter på skolen i mer enn 30 år, og jeg må innrømme at min erfaring er ganske annerledes enn Hegerbergs. Gutter flest har en langt større toleranse for kontante reaksjoner, mens jenter flest er mye mer sårbare og følsomme, og ofte trenger å behandles mer skånsomt og forsiktig.

Jeg har en god venn som er fotballtrener. Han forteller det samme. Han har trent både guttelag og jentelag, og hans erfaring er at gutter flest stilltiende aksepterer streng disiplin, kontante reaksjoner og kritiske tilbakemeldinger, mens jenter flest trenger å bakkes opp, bygges opp og kritiseres skånsomt i langt høyere grad.

Jenter flest trenger å snakke mye om sine opplevelser, bearbeide dårlige erfaringer og dele sine tanker med de andre jentene. I mine klasser har jentene alltid fått stort rom til å snakke om sine opplevelser, og jeg har alltid invitert guttene til å delta aktivt i samtalene. Kun et lite antall gutter har vist den samme interessen for å snakke så mye om sine oppturer og nedturer.

Men det er sikkert riktig at for å bli en idrettsutøver i verdenstoppen, trenger du et stort ego, og du trenger å gis tydelige tilbakemeldinger og få kontante reaksjoner. Ikke så mange jenter som gutter har akkurat denne personlighetstypen. Det er også forklaringen på hvorfor langt færre kvinner enn menn ønsker seg toppjobber innen næringsliv og politikk. Forklaringer er ganske enkelt ulikheter mellom gutters og jenters personlighetstyper. Men ikke alle passer inn i det som er mest vanlig for sitt kjønn. Noen kvinner har stor selvtillit og stort ego, og passer godt til å bli toppfigurer innen sin idrett eller sin virksomhet, men de er nok i mindretall i forhold til hvor mange slike personlighetstyper du finner blant menn.

Vi som har lang erfaring med opplæring av barn ser dette svært tydelig. Og jeg kan garantere at det IKKE er våre forventinger som gjør at dette kjønnsrollemønsteret oppstår. Det er naturgitt!

Det viktigste er at vi ser hvert enkelt menneske som det det er, og oppmuntrer dem og stimulerer dem til å finne en aktivitet som de vil trives med, og som passer godt til deres personlighet, helt uavhengig av kjønn!

Det blir bare mer og mer tydelig hva som fremstår som Knut Arild Hareide sin viktigste motivasjon for å ville danne regjering med venstresiden!

Deres felles, intense antipati mot mennesket Sylvi Listhaug. Hareide har ikke fortalt om EN ENESTE politisk sak han har felles med Ap og SV! Han har utelukkende brukt diffuse og ulne formuleringer som at han ønsker et mer inkluderende og varmere samfunn. De borgerlige står altså for et ekskluderende og kaldt samfunn, hva nå i all verden det betyr!

Men sannheten er vel nærmere at Ap og SV står for det stikk motsatte syn i alle KrFs hjertesaker! ALLE! Jeg kan nevne abortsaken, kontantstøtte, tidlig ultralyd, religiøse friskoler, kristendomsfaget i skolen, skolegudstjenester osv osv. Og Hareide har altså ikke kommet opp med EN ENESTE sak de har felles. Men hva, eller rettere sagt hvem er det han bruker for å skremme KrFs medlemmer til å følge ham over til venstresiden? Jo, han velger å bruke et skremmebilde av en annen politiker nemlig Sylvi Listhaug. Han demoniserer og nedsnakker henne og mener det vil være katastrofe for KrF å komme i en regjering med et parti som har henne som leder.

Er dette en forsmak på Hareides varme og inkluderende samfunn? Kynisk demonisering av andre politikere som han misliker? Ja, det fremstår tydelig som dette er Hareides nye agenda, og nettopp det som frister så sterkt med venstresiden: Deres felles hat mot Sylvi Listhaug. I regjering sammen kan de forene kreftene i sitt felles prosjekt: Demonisering og hatefull propaganda mot Sylvi Listhaug.

Og allerede i dag følger Aps nestleder, Hadia Tajik, opp hetsen i et innlegg i VG, det hun påstår at Sylvi Listhaug støtter konspirasjonsteorier. Men alle som følger med, vet at det både var en erklært strategi og bevisst plan fra Jonas Gahr Støre at han ville bruke 22. juli mye mer i sin politiske retorikk. Det erklærte han offentlig i et intervju i DN i desember 2017. Og hva ligger egentlig i denne erklæringen? Jo, selvsagt at han planla å klebe terroristens ideologi til FrP. Det har mange i Ap gjort helt siden den grufulle hendelsen. Dette er ikke en konspirasjonsteori, det er et udiskutabelt faktum! Det hjelper ikke med all verdens bortforklaringer. Ap hadde planlagt å bruke 22. juli mer aktivt og våren 2018 kom anledningen de hadde ventet på.

De konstruerte opp en kobling mellom et FB-innlegg og 22. juli, som ethvert klartenkt menneske innså var oppkonstruert. Og når Tajik i dag skal motbevise det åpenbare og setter inn sitatet fra FB, så tar hun sitatet helt ut av sammenheng og unnlater behendig å sitere den setningen som klart avslører at FB-innlegget kun gjaldt en helt konkret avstemning i Stortinget. Det hjelper heller ikke stort at

hun skriver at også andre partier reagerte. Joda, Sylvi Listhaugs erklærte fiender reagerte, for de så også selvsagt sitt snitt til å ydmyke henne. Skal liksom Listhaugs selverklærte fiender være sannhetsvitner i denne saken?

Det var Ap som kjørte på med 22. juli koblingen, det var de som erklærte at Listhaug pisset på de Utøya-overlevende, det var de som igjen og igjen utbasunerte at Listhaug nørte opp under det samme hatet som drepte Utøya-ungdommene. De fulgte lojalt opp Støres erklærte strategi. Og med dette skremte de opp de overlevende og skapte frykt og redsel, samtidig som de trigget et voldsomt raseri på sosiale medier. Jeg tror overhodet ikke de forsto hva slags voldsomme emosjoner de leker med og hvilke traumer de roter opp i. Var det virkelig verdt det?

Knut Arild Hareide vil åpenbart bli en del av denne bevegelsen av Listhaug-hat, som helt har forlatt å snakke om politiske saker som de står for, men bygger på en følelsesladet retorikk om deres egen godhet og hvordan de skal skape et varmere og inkluderende samfunn, bygget på et felles ønske om å demonisere sine politiske motstandere og indirekte erklære dem for å være de kalde, de ekskluderende, for ikke å si de onde. Det er «det gode hatet» vi ser utspille seg.

Unge Høyres 1. nestleder gjør diskriminering av homofile til et spørsmål om hudfarge!

Vi er blitt vant til å høre fra venstresiden at "hvite menn" er årsaken til all verdens problemer, men nå er visst denne rasismen også blitt stueren på høyresiden. Daniel Skjevik-Aasberg, 1. nestleder, Unge Høyre, skriver følgende i Dagbladet i dag:

"Vi har alle lest fra dem: Godt voksne, kristne, hvite menn, gjerne bosatt i en sjarmerende liten bygd langs kysten på Sør-Vestlandet eller i Nord-Norge. De har til felles at de er sterkt engasjert i eller leder et reaksjonært kristent miljø. I avisspaltene og menighetsbladene påkaller de Guds vrede og en god dose gammeltestamentlig fordømmelse over mennesker som vil «ødelegge samfunnets fundament: Familien.»"

Jeg håper flere med meg stiller seg spørsmålet: Hva i all verden har HUDFARGE med dette å gjøre? Er det slik at hvite menn er mer homofobe og diskriminerende enn svarte eller brune? Hvorfor har det noen relevans i denne saken at det dreier seg om HVITE menn? Påvirker hudfargen folks syn på homofili?

Faktum er at denne måten å trekke frem hudfarge regnes som grov rasisme i alle andre saker enn når det gjelder hvite. Hadde 1. nestlederen i Unge Høyre vært

like påpasselig med å påpeke personenes hudfarge, dersom det dreide seg om svarte eller fargede. Det hadde han neppe, for han ville visst på forhånd at rasismeanklagene hadde haglet.

Jeg skulle likt å se en 1. nestleder i Unge Høyre våge å sette lyset på den gruppen i vårt samfunn, som opplever virkelig store problemer med å stå frem som homofile: Nemlig muslimer. Å kritisere kristenheten for å ikke ta et oppgjør med homofobi, fremstår nærmest som å sparke inn åpne dører i vår tid. Ikke særlig modig å påpeke noe som mange har kjempet mot i flere tiår, og der det faktisk har blitt akseptert i Den Norske Kirke å vie homofile par.

Vet ikke 1. nestleder i Høyre at innen islam er det sterke krefter som er tilhengere av dødsstraff for homofili, og at det er helt vanlig at unge som står frem som homofile støtes ut både av familien og av slekten og nærmiljøet og faktisk må leve i skjul?

Og når det gjelder muslimsk homofobi: Det skyldes vel hudfarge det også da? Ville Daniel Skjevik-Aasberg ha understreket hudfargen til muslimske homofober dersom han skrev om dem? "Vi kjenner alle disse muslimske, homofobe mørkemennene og deres mørke hudfarge...….." Joda, særlig!

Er det kongehuset som er foreldet eller er det våre holdninger til kongehuset som er foreldet?

Prinsesse Märthas forhold til en sjaman har avstedkommet en mengde reaksjoner i mediene – de aller fleste meget negative. I mine øyne makter de fleste ikke å se kongehusets rolle i et større perspektiv, men er sterkt begrenset av sine egne forventninger til hva kongehuset skal være.

Prinsesse Märtha innså for en del år siden at den eneste måten hun kunne få være et ansvarlig, fritt og selvstendig individ, var ved å frasi seg tittelen «Hennes Kongelige Høyhet» og samtidig sin apanasje, slik at hun ikke lenger ble underholdt av skattebetalerne gjennom den kongelige apanasje, men måtte begynne å tjene sine egne penger. Hun frasa seg altså et av de største kongelige privilegiene – å leve på samfunnets midler. I dag lurer jeg på om de hardeste kritikerne av Märtha rett og slett har glemt dette faktum? Vår konge aksepterte at prinsessen frasa seg dette privilegiet og med dette la kongen til rette for at Märtha må tjene penger gjennom eget arbeid akkurat som enhver borger av Norge. Joda, hun tilgodeses også gjennom en ikke ubetydelig arv, men det er det mange nordmenn som gjør, uten at noen krever at de må frasi seg sin arv fordi de er privilegerte.

Norges Konge, Harald V, har altså gitt sin datter, Märtha, retten og plikten til å tjene penger til sitt eget livsopphold. Og meg bekjent har ikke kongen knyttet noen klausul til denne retten og plikten, om at Märtha kun kan tjene penger innenfor visse forutbestemte rammer, som skal godkjennes av ham eller det norske folk. Jeg antar at kongen har tenkt at Märtha må ha rett til å tjene penger på de måtene vårt samfunn aksepterer at norske borgere kan tjene penger. Men burde det være slik at en fristilt datter av den norske kongen kun skal ha lov til å tjene penger på helt ukontroversielle ting som enhver rojalist og republikaner finner tjenlig for deres egen oppfatning av kongehusets? Så vidt jeg husker var ikke reaksjonene så store på at Märtha tok utdanning som fysioterapeut. Ikke så mange reagerte heller på at hun begynte med opplesning av norske folkeeventyr og utga en eventyrbok. Begge disse tingene ligger åpenbart innenfor det kritikerne kan akseptere.

Kritikken vokste ikke i styrke før Märtha begynte å gå nye veier, inn på områder som ikke er så akseptert blant tradisjonelle kristne og tradisjonelle medier. Märtha begynte å tale om engler, og ble sterkt kritisert, til og med fra kristenhold, selv om bibelen er full av eksempler på engler som henvender seg til menneskene. Og hun ble talsmann for at det finnes en åndeverden og at energier er en realitet som innebærer at mennesker med spesielle evner kan overføre energi til dem som er syke, og således støtte deres tilfriskning. Intet av dette burde være kontroversielt for kristne, og det er åpenbart at store deler av den norske befolkningen tror at det Märtha beskriver er en realitet. Men det er ikke comme il faut blant konservative kristne eller politisk korrekte journalister. For den første gruppen hører alt det som Märtha beskriver kun til i fortiden i bibelske fortellinger, mens alt annet enn jordisk realisme er idioti i journalistenes øyne.

Alle må selvfølgelig få ha en mening om prinsesse Märthas kommersielle virksomhet. Men på meg, virker det som både kristenheten og journalistenstanden har enorme problemer med å akseptere at Märtha tjener penger på noe de selv ikke forstår og ikke godtar. Men at konservative kristne og politisk korrekte medier tar avstand fra helt nye forståelsesmåter av virkeligheten, sier egentlig mer om de førstnevnte enn om vår prinsesse. Muligheten er stor for at hun beveger seg fremover og ser fremtidens muligheter, mens hennes kritikere er bakstreverske og innskrenkede mennesker som tviholder på et foreldet livssyn. Jeg er rimelig sikker på at Märtha har støtte fra en stor del av Norges befolkning. Og det burde være nok å henvise til Snåsa-mannen for å finne et troverdig eksempel på at det faktisk eksisterer energier, og at de kan overføres fra det ene mennesket til det andre. Nå kan hvem som helst nekte å tro på dette, og påstå at

det er innbilning, men ingen kan ta fra dem som opplever det som virkelighet sin egen realitetsoppfatning.

For min eget del, vi jeg bare oppfordre Märtha og hennes sjaman-venn å være særdeles nøye med å følge lovgivningen på det området de opererer: Aldri love helbredelse og aldri forsøke å innbille folk at de kan helbrede alvorlige sykdommer. Å tilføre andre mennesker energi, kan man aldri forutsi følgen av. Man kan kun love å gjøre sitt aller beste for å hjelpe dem, og så må livet selv vise hva det kan medføre. Og glem heller ikke at de aller fleste kristne tror på bønnens makt, og tror virkelig på at det kan hjelpe folk at andre ber for dem! For meg er det vanskelig å se helt hvorfor det skulle være grunn for tradisjonelle kristne å være så sinte på og kritiske mot Märtha!

Jeg synes vi heller enn å kritisere Märtha så sterkt, burde gi henne kred for at hun har våget å gå sin egen vei og at hun står modig frem i all sin fargerikdom! Hun er en prinsesse som viser vei inn i fremtiden og bidrar til å gi de kongelige større rom for å uttrykke sitt sanne selv og våge å gå sin egen vei. Om vi krever av enhver kongelig at de kun skal være en tilstivnet representant for fortidens strenge og umenneskelige krav til en kongelig, så skaper vi uutholdelige livsvilkår for fremtidens kongelige. Hvorfor skal en kongelig person på død og liv være så konform, endimensjonal og kjedelig? Gi meg heller et levende menneske med all sin fargerike personlighet og sin frihet til å uttrykke den! I den forbindelse vil jeg også gjerne gjøre meg til talsmann for å endelig frigjøre vår kongelig monark fra kravet om å være kristen. Det burde ikke være verdig for et samfunn av 2019 å ikke gi sin konge trosfrihet! Det er en fullkommen foreldet og uverdig overlevning fra fortiden. Grunnlovens krav til kongen om å være kirkens overhode, bør snarest avskaffes. Han/hun bør få den samme retten til trosfrihet som alle andre nordmenn!

I mine øyne er det ikke kongehuset som er en overlevning fra fortiden, det er våre holdninger til kongehuset som er en overlevning. Vi burde hylle Märtha som gir kongehuset et nytt ansikt og åpner opp for at en kongelig person bør ha frihet til å gå sine egne veier og til å sprenge konformitetens grenser. La oss tillate de kongelige å fornye kongehuset ved å la dem blomstre med den personligheten de faktisk er født med! La oss gi slipp på våre konformitetskrav og ikke bruke dem til å forsøke å sette grenser for våre kongeliges livsutfoldelse. Det burde høre fortiden til!

Er Forsvaret egnet som likestillings- og inkluderingsarena?

Det er ikke så enkelt å være interessert i emner som er fullstendig politisk ukorrekte i vår tid. I forbindelse med havariet til Helge Ingstad har noen dristet

seg til å mene noe om kvinner i forsvaret. Jeg tar selvsagt kraftig avstand fra all form for hets av kvinner, men dersom man har som utgangspunkt at forsvaret ikke først og fremst er en arena for å fremme inkludering av alle, men faktisk har til oppgave å forsvare Norge mest mulig effektivt, har det ikke en viss interesse å finne ut hvilken effekt kvinnenes inntog i forsvaret har hatt?

Slike kjetterske tanker har avstedkommet både hets og utskjelling fra forsvarstopper og likestillingsforkjempere. Der anser man forsvaret for å være en arbeidsplass som en hvilken som helst annen, og det er en gufs av fortidens diskriminering av kvinner å mene at forsvarets slagkraft bør ha en viss betydning når man vurderer kvinnenes inntog.

Jeg synes faktisk ikke denne interessen er helt på viddene. Vi som liker å vite hvordan virkeligheten faktisk er, og ikke uten videre godtar den politisk korrekte oppfatningen av virkeligheten, slik den beskrives av folk med en bestemt politisk agenda, vi sier ikke nei til en nærmere undersøkelse om forsvaret har endret seg i takt med endingen av kjønnssammensetning, og på hvilken måte det eventuelt har endret seg.

Men de politisk korrekte, som har avgjort at flere kvinner gjør forsvaret bare bedre og bedre, ser kun ett eneste motiv for å interessere seg for dette spørsmålet. Man hater kvinner og man er tilhenger av diskriminering av kvinner og i alle tilfeller er man håpløst utdatert og gammeldags. Kvinner gjør forsvaret bedre, punktum finale, det er opp og avgjort, selv om ytterst få kan forklare hva denne forbedringen består av.

Igjen: Jeg er motstander av all hets av kvinner, motstander av all diskriminering og motstander av all ekskludering av enkelte grupper fra arbeidslivet. Men nå er det jo faktisk slik at heller ikke alle menn automatisk får avtjene verneplikt. Forsvaret har til alle tider silt ut og ekskludert menn som har ulike skavanker eller sykdommer. At noen er ekskludert fra forsvaret er altså ikke noe nytt. Diskriminering? Om vi skal se på forsvaret som en inkluderingsarena, burde vi ikke inkludere alle, uansett fysiske funksjonsnivå, kjønn evner og interesser?

Ikke vet jeg. Men jeg synes altså ikke det er helt uten interesse å vite hvordan det står til med det norske forsvarets slagkraft, og jeg kan ikke annet enn å si meg enig med dem som etterlyser en undersøkelse av hvilken effekt det har hatt at kjønnsfordelingen har endret seg så radikalt. Har vi virkelig fått et mye bedre forsvar? Dersom dette blir resultatet av en nøyere forskning på området, må det jo være kjærkomment for alle likestillingsforkjempere, så er vi ferdige med denne diskusjonen en gang for alle? Men kan det være at noen frykter at svaret vil bli et annet? Den nærmest angstbiterske og aggressive motstand mot spørsmålsstillingen og idioterklæringen av alle som ikke uten videre godtar den

vedtatte sannheten, kan kanskje tyde på at noen frykter hva realitetene faktisk vil vise seg å være?

En liten lakmustest på hva man selv føler innerst inne i forhold til kvinners inntog i forsvaret, kunne jo være å spørre seg selv om man ville følt at vi hadde et fullgodt forsvar i krig dersom vårt forsvar besto utelukkende av kvinner - gjerne sett i forhold til hva man ville følt dersom alle var menn. Se gjerne for deg at vi angripes av en hær av veltrente, sterke menn med Kalashnikov og bajonett..... Jeg sier ikke mer - opp til hver enkelt, selvsagt!

Er legalisering av "lettere" narkotiske stoffer veien å gå?

Politiveteranen Bård Dyrdal tar til orde for at legalisering av stoffer som hasj og marihuana vil løse mange av problemene knyttet til narkotikamisbruk i Norge. Han hevder at dagens tilstand, med mange overdoser og mye narkotikarelatert kriminalitet, beviser at norsk narkotikapolitikk er mislykket, og mener det vil bli mulig å kontrollere organisert kriminalitet mye bedre dersom "lettere" narkotisk stoffer legaliseres.

Det er relativt vanlig blant tilhengere av legalisering å peke på dagens triste situasjon som et "sannhetsvitne" på at vi må legge om politikken, fordi den vi fører i dag ikke fungerer. Det er egentlig en helt ulogisk måte å argumentere på. Det er selvsagt ikke straffeforfølgelse av narkotikakriminalitet som er årsaken til at folk dør av overdoser og at kriminelle nettverk kan bygge seg opp takket være etterspørselen på det illegale markedet. Årsaken ligger helt andre steder. Mange mennesker er allerede dypt skadede mennesker lenge før de tar sine første trekk med hasj, eller setter sin første heroinsprøyte. Å si at straffeforfølgelse skaper disse problemene, kommer på linje med å hevde med at folk blir mordere fordi vi straffer drap i Norge.

Folk begår stadig vekk kriminalitet i Norge, noen utøver vold, noen mishandler, noen begår innbrudd og svindler, men hvor mange vil påstå at dette er et resultat av en mislykket norsk kriminalpolitikk? Får vi mer kriminalitet fordi kriminalpolitikken er dårlig? Jeg har ennå ikke hørt det argumentet. Unntatt i narkotika-saker, da. Da er det noen som hevder at det er vår politikk overfor narkotikaproblemene som er det som skaper problemer. Jeg vil si at det er misbruket som skaper problemene.

Jeg er helt åpen for å diskutere hva og hvordan vi bør straffeforfølge narkotikakriminalitet. "Alle" er sikkert enig i at det er bakmennene vi må spore opp og straffe. Den enkelte bruker og småselgeren som tjener til eget bruk, bør selvsagt ikke være hovedmålet for politiet. Hvordan hadde det gått med folk

som Jens Stoltenberg om han ble tatt for hasjrøyking da han var yngre? spør politiveteran Bård Dyrdal. Det hadde neppe hatt mye å si for hans politiske karriere, sier jeg. Jeg har aldri hørt om folk som får sin karriere ødelagt fordi de ble tatt for hasjrøyking i sin ungdom. Er det ikke faktisk politiets politikk å ikke ramme småbrukerne, men å gå etter de store "fiskene"? Jeg har inntrykk av at det er et stråmannsargument at norsk narkotikapolitikk går ut på å ta småbrukerne og gjøre livet surt for dem, mens smuglere og bakmenn går fri. Vel, nå når det viser seg at politikamrene i Oslo og Asker og Bærum ikke maktet å samarbeide for å stanse narkobaronen Gjermund Cappelen i løpet av 20 års etterforskning og spaning, kan man jo begynne å lure. Tonnevis av hasj har funnet veien ut på markedet, og politiet har vært så og si handlingslammede. At det har vært en utro tjener i Oslo-politiet, synes ganske klart. Om det er den arresterte og tiltalte politietterforsker Eirik Jensen, får rettssaken vise.

Kanskje kan det også få en god effekt når myndighetene nå har bestemt at ordningen med "strafferabatt" skal opphøre, og gjengangskriminelle skal sone fullt ut for den kriminaliteten de har begått, i stedet for at de skal få større strafferabatt jo mer kriminalitet de har begått. Jeg fatter ikke hvorfor det skal lønne seg å begå mest mulig kriminalitet. Har en person begått 100 kriminelle handlinger, bør han selvsagt dømmes for alle, og straffene bør legges sammen. På den måten vil mange kriminelle komme ut av "sirkulasjon", og kan i hvert fall ikke begå ugjerninger så lenge de sitter inne. Dette kan sikkert også ha en positiv effekt på narkotikakriminaliteten.

Det andre viktige poenget til politiveteran Bård Dyrdal, er at det vil bli lettere å få kontroll over organisert kriminalitet dersom "lettere" stoffer legaliseres. Jeg synes dette fremstår som en svært enkel analyse. Kan man regne med at de nettverkene som i dag selger hasj og marihuana på det norske markedet slutter med kriminalitet dersom disse stoffene legaliseres? Det tviler jeg på. Om vi sammenligner med mafiaen i USA, ble den riktig nok grunnlagt takket være alkoholforbudet, men forsvant den organiserte kriminaliteten da alkohol igjen ble legalisert. Nei, så absolutt ikke. Den fant bare andre områder for sin illegale virksomhet. Vi kan kanskje regne med at det etableres et illegalt marked som selger hasj litt billigere enn den offentlige prisen, slik som i dag med alkohol og sigaretter? Og hva med å utvide virksomheten inn på områder som menneskesmugling, sexmarkedet, ulovlig gambling o. s. v.? Etter min vurdering kan resultatet like godt bli at den organiserte kriminaliteten flytter sin virksomhet over på nye områder, som at den blir lettere å kontrollere fordi "lettere" narkotiske stoffer legaliseres. Tvangsprostitusjon, barnepornografi og menneskesmugling er ganske sikkert områder der det er enorme penger å tjene for skruppelløse og voldelige kriminelle.

Jeg vil også innvende på det sterkeste på betegnelsen "lettere" narkotiske stoffer. Det har de siste årene kommet illevarslende rapporter fra forskere som hevder at legalisering der det er utprøvd, har medført en urovekkende økning av unge mennesker med tunge psykiske problemer som psykoser og angstnevroser, og at dette er en direkte følge av lettere tilgjengelighet på hasj og marihuana. Kan Norge som nasjon være bekjent av å selge stoffer over disk i butikker og på apoteker, som vi vet vil kunne medføre tunge psykiske lidelser og økning av antallet unge mennesker som trenger psykiatrisk behandling?

Vi kan sikkert forbedre mye ved vår behandling av narkotikamisbrukere. Vi kan f eks gjerne vurdere å gi gratis heroin til de aller mest slitne og livstrøtte heroinmisbrukerne. Behandlingsapparatet kan sikkert bli bedre, og ikke minst trengs helt sikkert flere plasser. Ungdomspsykiatrien virker katastrofalt underdimensjonert, og kanskje finnes det et forbedringspotensial i politiet slik at folk som tjener seg styrtrike på hasjsmugling ikke får drive sin virksomhet i flere tiår, som Gjermund Cappelen, fordi politiet ikke makter å samkjøre sine ressurser?

Fattigdom har svært mange og sammensatte årsaker!

Jeg glemmer aldri da SV-leder Kristin Halvorsen erklærte at hun skulle avskaffe all fattigdom i Norge da hun ble finansminister i den rød-grønne regjeringen. Det mislyktes hun totalt med, og etter hvert ble hun presset av sine egne til å be om unnskyldning for hvor lite hun hadde evnet å lindre fattigdommen - og unnskylde, det gjorde hun etter hvert - svært motvillig. Halvorsens erklæring om at hun skulle avskaffe all fattigdom i Norge, avslører den naiviteten mange på venstresiden lider under når det gjelder årsakene til fattigdom.

Meg bekjent har ingen hittil analysert grundig hva som er de ulike årsakene til at ulike mennesker havner under fattigdomsgrensen. Og dermed kan man neppe vite hva slags tiltak som eventuelt kan føre frem for å hjelpe folk ut av en slik tilværelse. De som regner seg som de "varme og inkluderende" har etter min mening ofte relativt enkle og helt utilstrekkelige løsninger på fattigdomsproblemet: De vil gjerne øke alle mulige støtteordninger slik at de som ikke er i arbeid skal få større utbetalinger uten egentlig å foreta seg noe selv. Når KrF nå f eks foreslår å øke barnetrygden til 20 000 pr barn, vil det sikkert bety ørlite grann for dem som har mange barn, der kun den ene ektefellen arbeider. Men vil det få dem ut av fattigdommen?

KrF ser tydeligvis helt bort fra hva slags bieffekter en slik økning av barnetrygden kan få: Nemlig å være en stimulans hos enkelte grupper til å få flere og flere barn. Sammen med kontantstøtten, vil det være fullt mulig å leve

av en inntekt, selv om man da havner under fattigdomsgrensen. Er det virkelig en god løsning å øke trygdeutbetalingene til store barnefamilier med kun en inntekt?

I Norge er de fleste avhengig av to rimelig gode inntekter for å opprettholde en rimelig levestandard. Men i en god del innvandrerfamilier velger de likevel at kvinnene er hjemme og føder barn. De siste månedene har Kjetil Rolness bidratt til å avsløre at de offisielle arbeidsledighetstallene blant innvandrere har skjult de reelle forholdene. På finurlig vis, har man valgt å registrere personer som kun jobber noen ytterst få timer pr uke, som fullt sysselsatte. Slik har vi blitt lurt til å tro at innvandrere jobber i langt større grad enn de i virkeligheten gjør. Noen vil sikkert si at det er vår skyld, som holder dem utenfor arbeidslivet. Men så enkelt er det garantert ikke. Sannheten er at mange kvinner som har flyktet til vårt land med sine familier aldri har hatt intensjoner om å arbeide. Det ligger både i deres kultur og deres religion at kvinnen skal være hjemme og ta vare på barna og familien.

Før myndighetene innser disse forholdene, vil ingen tiltak for å få slike familier ut av fattigdommen føre til endringer. Den "varmen og inkluderingen" som "de gode" står for, nemlig å øke barnetrygd og andre støtteordninger, kan i beste fall bøte ørlite grann på disse familienes fattigdom. Den er altså svært ofte selvvalgt og et resultat av bevisste valg. Er det da samfunnets plikt å gi dem penger for å føde mange barn og være hjemme i stedet for å velge arbeid? Må vi ikke bare akseptere at noen faktisk velger å ha lite penger og heller prioriterer at mor er hjemmeværende. Eller skal skattepengene våre gå til å utbetale lønn til kvinner som velger å ikke arbeide? Over 50% av de som lever runder fattigdomsgrensen i Norge, er innvandrerfamilier.

Vi må heller ikke glemme at en annen gruppe fattige har kommet i en vanskelig situasjon pga av selvpåførte forhold og dårlige valg. Noen ganger havner mennesker selvforskyldt i vanskeligheter, og spørsmålet da blir om vi skal "pøse ut" penger rett i lomma på folk, eller om vi skal stille krav til egeninnsats og hjelp til selvhjelp. Hjelper vi f eks en rusmisbruker ut av sitt misbruk ved å gi vedkommende gratis heroin?

I mine øyne så er dagens regjering i mye større grad enn venstresiden opptatt av at flest mulig skal måtte yte noe for å få økonomisk hjelp i stedet for passivt å motta penger. De selverklærte "gode" ser ofte ikke ut til å ville innse at det ikke gir oss et "varmere" samfunn av å akseptere at mennesker som selv er i stand til å gjøre noe for å bedre sin situasjon heller blir passivisert via trygdeordninger som ikke innebærer egeninnsats. Arbeid for trygd er en god ordning på lengre sikt, og kan hjelpe mange ut av isolasjon og ensomhet.

Men dette må selvsagt ikke ramme dem som er tvunget av sykdom og andre forhold som de ikke rår over til å måtte være trygdemottakere. De må gis en anstendig sum å leve av, og det mener jeg er samfunnets plikt. Men i de situasjonene der fattigdommen er en følge av egne bevisste valg, kan det neppe være samfunnets plikt å øse ut penger uten å stille et eneste krav. Å øke barnetrygden og opprettholde den rause kontantstøtten stimulerer neppe innvandrerfamilier med mange barn til selv å arbeide seg ut av fattigdommen.

Varmere samfunn for hvem?

Hareide velger venstresiden fordi han ønsker et "varmere" samfunn, sier han. Javel, og derfor vil han alliere seg med venstresiden som er forkjempere for akkurat det sorteringssamfunnet KrF kjemper så hardt mot? Ap, SV og Rødt er partier som står for helt motsatte synspunkter enn KrF på de f leste områder. KrF har hittil stått for trygge, tradisjonelle, konservative, norske familieverdier.

Det skal de nå forlate og slutte seg til partier som anser at samfunnet bør få tak på ungene så tidlig som mulig for å forme dem til slike mennesker de vil ha, mest mulig like. Standardisering inn i samme form. Barnehagen og skolens viktigste oppgave for en sosialist er å drive utjamningspolitikk. Alle skal tilpasses den jevne middelveien.

Eneren skal holdes nede, og de som gjennom eget eller sine forfedres hardt arbeid har bygget opp en formue, skal fratas det de har for at det skal gis bort til alle mulige gode formål.

For ikke å snakke om at Ap langt ut i forrige århundre bygde på rasehygieniske verdier som gikk ut på at uønskede gener burde utryddes, slik at bare de gode genene fikk livets rett og ble ført videre. Dette håndhevet man gjennom tvangssterilisering, brutal fornorskning og tvangsfjerning av barn fra familier man anså som uskikkede.

Joda, fra og med nå velger KrF sorteringssamfunnet, mindre valgfrihet og en ideologi som vil tvinge alle inn i samme livsførsel.

Er det "varmere" med fri abort og svekkelse av fosterets rettigheter? Er det "varmere" med mindre frivillige valg? Er det "varmere" med anti tradisjonelle familieverdier? Er det "varmere" å svekke kristendommen i skolen og på alle andre områder i samfunnet? Er det "varmere" med høyere skatter også for pensjonister? Joda, det går Ap inn for i sitt skatteforslag før forrige valg.

Har Hareide blitt helt varm i knollen som kan innbille seg at Ap, SV og Ap vil skape et "varmere" samfunn?

Heia Erna!

Jeg ser at mange av de aller mest innvandringskritiske mener det må være et absolutt krav at FrP sier nei til å godta at Norge skal akseptere å motta noen av de flyktningene (migrantene) som EU-landene frivillig skal fordele seg imellom ifølge den nye avtalen. Erna har signalisert at vi skal være med og ta vår del.

Vel, her er jeg personlig pragmatiker og tenker at det sikkert kan ha sine fordeler, f eks for norsk næringsliv, at Norge står på god fot med EU. Kanskje kan det lønne seg i kommende forhandlinger der Norges interesser står på spill? Det er alltid lurt å ha venner. Men jeg synes en betingelse for at Norge skal motta flyktninger, må være at det er fastslått at det virkelig dreier seg om flyktninger og ikke migranter, som vi vil måtte slite med i mange år før vi får sendt dem hjem igjen.

Jeg antar at Erna dessuten vil holde antallet nede på et nærmest symbolsk antall, som vil bety ytterst lite i den store sammenhengen for Norge.

Jeg ser også at de som er aller mest misfornøyd med FrP i regjering, anser FrP som et synkende skip, som er i ferd med å tape helt oppslutning. Man nevner at i sine glansdager, var FrP oppe i over 30% oppslutning. Vel, det er egentlig en temmelig urimelig sammenligning. For å vurdere hvordan FrPs velgere stiller seg til regjeringsdeltagelsen, bør man se hvordan oppslutningen har variert fra like før FrP gikk i regjering og frem til i dag. Og det som slår en, er at FrP har beholdt en bemerkelsesverdig høy oppslutning gjennom alle årene i regjering, helt motsatt av hva som vanligvis skjer.

Siste året før regjeringen Solberg ble etabler første gang, varierte FrP på 15-tallet, og i løpet av disse årene, har de holdt seg ganske stabile over 10%, og i det siste ligget på nærmere 13%. Og man må heller ikke glemme flommen av stemmer da Listhaug ble presset til å gå av.

Faktum er at FrP holder oppslutningen og har ingen grunn til å trekke seg ut, basert på manglende støtte fra sine velgere.

Og min vurdering av Erna, er at hun hele tiden har gitt FrP meget stort spillerom til å markere sine egne saker. Hun er en utrolig robust og tolerant politiker med stor sinnsro og evne til romslighet! Jeg heier på Erna!

Hele Norge ble rammet av terroren!

Flere aviser, som Dagbladet og Bergens Tidende, har benyttet dagene omkring 22. juli til å sette søkelys på det såkalte Ap-hatet, som de mener er svært utbredt. Nå synes jeg det skal veldig mye til før det er berettiget å kalle politiske meninger for hat. Hva skal egentlig til før man kan snakke om hat? Er det hat å kalle Sylvi Listhaug for ondskapsfull, slik det gjøres av noen? Er det hat å kalle FrPs velgere for søppel som hører hjemme i rennesteinen, slik andre gjør? Er det hat å si at Sylvi Listhaug pisser på Utøya-ofrene slik AUFs nestleder Mani Hussaini gjorde? Er det hat å kalle hennes meninger for nazisme og fascisme slik atter andre gjør?

Det som kjennetegner dem som skriver om dette såkalte Ap-hatet, er at de utelukkende gir Aps politiske motstandere skylde for antipatien mot Ap. Og jeg legger merke til at de også synes å mene at det utelukkende er Aps motstandere som har ansvaret for at den politiske retorikken holdes på et saklig og anstendig nivå.

Ap er altså helt uten ansvar for at de er dårlig likt av store deler av befolkningen. Og det skyldes verken deres egen politikk eller deres til tider svært usaklige retorikk mot FrP og i særdeleshet Sylvi Listhaug. Når Ap og deres sympatisører skal forklare antipatien mot Ap, så er det alltid de andres skyld. Selv etter forrige stortingsvalg, der Aps strategi omtrent utelukkende gikk ut på å kjøre kampanje etter kampanje mot de andre partienes politikk og de tapte stort på det, gikk det visst ikke opp for Ap at folk flest synes denne måten å føre politikk på er både usympatisk og forkastelig.

Det store problemet for Ap, er at de ikke skjønner at når de stempler FrPs innvandringspolitikk som rasistisk, kald og hjerterå, så stempler de samtidig alle de velgerne som er enige med FrPs innvandringspolitikk for å være det samme. Og faktum er at Ap har holdt på med denne stemplingen av store deler av det norske folk som rasister i årtier etter årtier. Det er grenser for hvor lenge en befolkning orker å høre hvor grusomme de er, uten at de reagerer. Og særlig provoserende oppleves det at det som i det ene øyeblikket er grov rasisme, når FrP mener det, det er ansvarlig og god politikk idet Ap overtar de samme meningene. Velgerne er ikke dumme. De husker hvor grovt Ap har stemplet deres meninger gjennom mange år.

Ap minner på mange måter om en person som opptrer svært usympatisk og uakseptabelt overfor andre, og når han får ubehagelige reksjoner tilbake, så føler han seg som et krenket offer. Før Ap innser denne dynamikken, vil intet forandre seg i folks oppfatning av dem. Man stempler ikke ustraffet folk flest som rasister som hører til i rennesteinen uten at folk reagerer tilbake.

Jeg ser at Aps varaordfører i Oslo velger å fokusere på den grusomme terroren som rammet hele Norge for 7 år siden, og samtidig uttrykker sinne for at det ikke har vært mer fokus på bakgrunnen for hendelsen. Har hun glemt så inderlig vel hva som skjedde forrige gang Ap forsøkte å bruke en gal manns verk til å ramme høyresiden i norsk politikk? Det ble en opprivende hendelse for mange av ofrene, og det opplevdes åpenbart som svært vondt for mange av dem alt det grumset som ble rørt opp i. Vet Ap virkelig hva de gjør når de vil gå den veien igjen? Bør de ikke innse at det vil ramme deres egne mer enn noen andre?

Det var hele Norge som ble rammet av terroren. Ungdommene på Utøya var norske ungdommer, og terroren førte til stor sorg i hele befolkningen. Ap bør vokte seg vel for å forsøke å utnytte denne tragedien til å ramme politiske motstandere!

Hva er det disse demonstrerende kvinnene er så rasende for?

En del kvinner er rasende og har tatt til gatene for å forsvare sin rett til selvbestemt abort, som de anser som truet. Når jeg ser plakater og bannere fra disse demonstrasjonene og hører og leser hva demonstrantene uttaler, så lurer jeg på: Har disse kvinnene ikke skjønt hva det er Erna Solberg har åpnet for å føre samtaler med KrF om? Tror de at H og KrF har tenkt å avskaffe selvbestemt abort? Er det derfor de er så rasende? Og er det derfor de har laget alle disse makabre plakatene?

Men så er altså ikke den selvbestemte retten til abort truet i det hele tatt. Det eneste H og KrF skal føre samtaler om, er noen ørsmå endringer som kun gjelder noen titalls kvinner hvert år. Det gjelder ordlyden i paragraf 2c (om alvorlig syke og/eller ikke-levedyktige fostre) og det gjelder retten til tvillingabort. Intet annet skal endres, og det er ikke sikkert at det blir noen enighet om å endre noe overhode. Hadde det ikke vært mer rasjonelt å vente med raseriet til man fikk vite resultatet av samtalene? Kanskje blir det ikke noe flertall for en eneste endring, selv om H og KrF skulle bli enige!

Jeg må innrømme at jeg føler et visst ubehag ved store, rasende folkemasser som ønsker å tvinge gjennom sitt syn helt på tvers av demokratiets spilleregler. Slike opphissede masser har en stygg tendens til å bli usaklige, uetterrettelige og selvrettferdige, samt fjerne seg fullstendig fra det saken egentlig handler om: I dette tilfellet altså noen ørsmå endinger som overhodet ikke truer selvbestemt abort.

I tillegg til disse opphissede kvinnene i gatene, er enkelte av dagsavisene fulle av kvinner som skriver og forteller om hvor glad de er for at de fjernet sitt syke

foster og kvinner som forteller om at de hadde valgt å fjerne sitt foster dersom de hadde visst hvor vanskelig livet viste seg å bli. Jeg synes det er trist lesning. Enkelte kvinner får seg til og med til å skrive at de fjernet sitt foster ut fra kjærlighet. Jeg kan godt forstå at det kan synes som den beste løsningen å fjerne fosteret når man får vite at det har sykdommer eller skavanker, men å si at man fjerner det av kjærlighet? Vil det ikke være mer naturlig å si at man fjerner det med stor sorg?

Jeg skal ikke uttale meg så skråsikkert om abortering av fostre med så alvorlige defekter at det uansett vil dø kort tid etter fødselen, men når det gjelder tvillingabort, så synes jeg det rett og slett er makabert at kvinner som har blitt velsignet med et tvillingpar kan tenke seg å avlive det ene fosteret ved at det sprøytes gift rett inn i hjertet på det fosteret man ikke ønsker skal få leve. Jeg grøsser ved tanken på hvordan et fullkomment friskt foster blir fratatt livet fordi moren ikke synes hun kan klare å ta vare på to barn. Tvillingreduksjon synes jeg rett og slett er en inhuman praksis i et ellers humant samfunn.

Og så kan man jo nesten ikke slutte å undres over at det fremdeles finnes mennesker som ikke klarer å bruke de tallrike hjelpemidlene samfunnet tilbyr for å slippe å bli gravid dersom man ikke ønsker det. Prevensjon i alle varianter tilbys i fleng, angrepillen er lett tilgjengelig dersom man har vært uheldig og kondomet har sprukket, og det å slippe å bli gravid dersom man ikke ønsker det, burde være den letteste sak i verden. Likevel blir tusenvis av kvinner uønsket gravide og velger abort som løsning på sin egen lemfeldige adferd. Jeg fatter det ikke, må jeg innrømme.

Likevel tror jeg ikke det er noen vei å gå foreløpig å avskaffe fri abort og gå tilbake til den gammeldagse nemdavgjørelsen, så lenge nemden bygger på det samme regelverket som gjelder for selvbestemt abort. Og så vil jeg legge til at slagordet "kvinnens rett til å bestemme over egen kropp" er fullstendig meningsløst. Alle vet at et foster ikke er en del av kvinnens egen kropp. Fosteret er spiren til et eget, selvstendig liv, og har en egen, selvstendig verdi, helt uavhengig av kvinnen. Og en ting er at kvinner skal ha rett til å bestemme over egen kropp, men har de også rett til å bestemme over helsevesenet? Helsevesenet er samfunnets ansvar, og det gjøres prioriteringer hele tiden, som er styrt av samfunnets vedtatt politikk. Ingen andre friske mennesker kan gå inn på et sykehus og kreve å få utført en operasjon etter eget forgodtbefinnende. I de fleste aborter, er både mor og barn fullkomment friske. Samfunnet har en selvfølgelig rett til å avgjøre om aborter er noe man vil bruke sykehusenes leger, sykepleiere og budsjetter til.

Jeg skjønner heller ikke hvordan det er mulig for leger å være med på disse tusenvis av aborter på fullkomment friske fostre hvert år. Deres oppdrag er å redde liv, ikke å ta liv. Jeg skjønner ikke at ikke flere helsearbeidere opplever store samvittighetskonflikter i forhold til denne blodige praksisen!

Kjærlighetens kår.

Nina Cappelen har en meget klok meningsytring på Resett. Verden trenger definitivt mer kjærlighet. Men jeg synes hun litt for sent i sin artikkel gjør sine premisser tydelige: Det er ikke VI i Norge som skal gi kjærlighet til hvert eneste menneske i hele verden. Det er rett og slett ikke mulig for et enkelt menneske å elske hvert menneske i verden like høyt. Derfor er inndelingen i land, i lokalsamfunn og i siste ende i familier den aller beste organiseringen av verdens mennesker.

Nina gjør det klart at for enhver politiker så er det kjærligheten og omtanken for sitt eget lands befolkning som bør stå over alt annet. Norges myndigheter har først og fremst ansvaret for Norges befolkning, slik alle lands myndigheter har ansvaret for sitt eget lands befolkning.

Vi vet godt at i store deler av verden så evner ikke myndighetene å skape levelige livsvilkår for sin egen befolkning. I mange land råder korrupsjon, maktsyke og egeninteresser. Ofte er autoritære, menneskefiendtlige religiøse overbevisninger inne i bildet, og både makthaverne og store deler av befolkningen fører en grov undertrykkende religiøs politikk overfor sine medborgere, sine barn og ungdommer. Og i mange land investeres vanvittige summer i innkjøp av våpen, som brukes til krigføring og undertrykking.

Men har vi derved en plikt til å hente mennesker som lider under slike forferdelige livsvilkår til Norge? Nei, vi i Norge har først og fremst plikt til å sørge for vår egen befolkning, våre syke, våre handikappede og våre eldre. Når vi har tatt ordentlig vare på dem, så kommer eventuelt et frivillig ansvar for andre lidende mennesker i verden. Vi må gjerne hjelpe, men hjelpen må ikke være av et slag som kun lindrer vår egen dårlige samvittighet eller som ikke hjelper, men fører til avhengighet, eller som finner veien inn i korrupsjon og misbruk av vår gode vilje. All hjelp bør være hjelp til selvhjelp. Foruten ren nødhjelp ved akutte katastrofer, da.

Mange befolkninger i verden er preget av at de setter livsfiendtlige religiøse dogmer og tradisjoner over kjærligheten til sine egne barn. De påtvinger barna disse uverdige tradisjoner, som f eks omskjæring, tvangsgiftemål og streng sosial kontroll i stedet for å gi dem ubetinget kjærlighet, frihet og egenansvar.

Men dette er ikke vår skyld og ikke vårt ansvar. Det er menneskene i disse landene som må utvikle sin egen kjærlighetsevne til sine egne barn, og sette kjærligheten over undertrykking og tvang. Joda, verden trenger mer kjærlighet, men det er ikke vårt ansvar i Norge at mange mennesker i verden har en svekket kjærlighetsevne, og vi kan ikke bøte på den ved å hente store folkemasser til Norge.

Vesten er preget av dårlig samvittighet og en følelse av plikt til å løse hele verdens problemer. Mange henviser til Jesu budskap når de mener vi har en ubegrenset plikt til å hjelpe alle i verden selv om det rammer våre egne. Jeg mener de fullstendig har misforstått Jesus budskap. Den delen av verden som Jesus levde i, var meget liten. Han visste garantert ingenting om hvor enorm verden egentlig var, og hvor mange mennesker som levde i andre deler av verden. Jesus lærte sitt eget samfunn å føle ansvar og kjærlighet for hverandre. Han sa ingenting om at jødefolket skulle ha ansvaret for å redde all verdens mennesker. Kjærlighetens vesen er slik laget, at den største kjærligheten føler vi for vår egen familie, dernest for nærsamfunnet og for vårt land. Intet menneske klarer mer enn det, for ellers svikter man sine egne og setter andre foran dem de burde elske høyest av alt.

Slik er det for all verdens befolkning, og det er en svært god organisering av verden å inndele oss i nasjoner, lokalsamfunn og familier. Vi i Norge har utviklet oss frem til en stor grad av individuelle frihet, toleranse, inkludering og egenansvar. Andre land i verden må forsøke å komme etter. Men det er ikke vår skyld at enkelte land er primitive og tilbakestående, det er deres eget ansvar å utvikle nestekjærlighet, toleranse og innlevelse for egne borgere. Vi kan ikke tvinge noen til å elske sine barn så høyt at de forkaster religiøs tvang, lemlesting og undertrykking. Dit må de faktisk klare å komme ved å utvikle sin egen kjærlighetsevne til et høyere nivå. For en del uutviklede land, vil det kanskje ta mange generasjoner å komme dit, men vi i Europa har vært gjennom den samme smertefulle prosessen som alle land må gjennom. Slik er faktisk verdensordenen, og slik bør den fortsette.

Hvorfor ser opposisjonen seg tjent med sin stygge trakassering av Sylvi Listhaug?

Denne valgkampen har vært preget av noen av de styggeste personangrepene jeg noensinne kan huske i norsk valgkamp. Nazi-påstandene, sammenligningen med Hitler, Gobbels og Vigrid har formelig haglet fra opposisjonen, og mediepersoner som Ingebrigt Steen Jensen og William Nygaard legger ikke fingrene imellom og kaller Sylvia Listhaug en rasistisk fascist. AUF har

bedrevet bevisst juks og fanteri og la en uttalelse som Listhaug kom med i forbindelse med omtale av islamistiske terrorister oppå et bilde av lidende flyktningbarn i en propagandavideo og fikk det til å se ut som Listhaug uttalte seg om dem på en meget nedsettende og krenkende måte. I en annen video, med bloggeren Sophie Elise, ble et annet Listhaug-sitat forvrengt og forfalsket og lagt oppå et lignende bilde som AUF benyttet. Vi kan ikke bære flyktningbarn på gullstol inn i Norge, ble plassert som et Listhaug-sitat oppå et bilde av et lidende flyktningbarn og så brydde man seg ikke om at sitatet var falskt og gitt i en helt annen sammenheng og overhodet ikke gjaldt lidende barn.

Hva er det som gjør at politikere og mediefolk nærmest har gått fullstendig av skaftet i nazi-skjellsordene akkurat i dette valget? Er det virkelig grunn til å rope nazi-varsko eller har det oppstått en form for massepsykose der mange faktisk tror på at den norske politikeren, Sylvi Listhaug, virkelig er den norske utgaven av Adolf Hitler og/eller Joseph Gobbels som har planer om å gasse i hjel flere millioner flyktninger og utrydde dem fra jordas overflate? Hva er det som får norske sindige politikere og presumptivt kloke mediefolk til å sammenligne en norsk minister med historiens aller verste demagoger og massemordere, med millioner av liv på samvittigheten?

Men dette er bare de aller mest ekstreme omtalene av Sylvi Listhaug. De mer "moderate" begrenser seg til å påstå at hun sprer hat og rasisme, at hun representerer "de onde kreftene" i samfunnet, at hun egentlig er mot integrering og kun ønsker å skape splittelse. Dette synspunktet møter man igjen og igjen i debatter på facebook, og påstandene fremsettes som om det er en udiskutabel sannhet. Ber man folk om å komme med dokumentasjon av sine påstander, kommer stort sett alle til kort, eller de kan i beste fall hoste opp "sitater" fra Sylvi Listhaug, som de åpenbart har forvridd, misforstått eller tatt helt ut av kontekst. Et vanlig sitat som brukes, er det velkjente "flyktninger kan ikke regne med å bæres på gullstol inn i Norge". Dette mener man er kynisk og foraktfullt overfor flyktninger, og mange mener at det Listhaug faktisk uttrykte var et nedsettende syn på innvandrer. Og så stammer altså sitatet fra en sammenheng der Listhaug ville understreke at flyktninger faktisk må yte noe selv for å bli godt integrert i Norge. Man må ikke glemme at sterke krefter innen norsk antirasist-bevegelse har vært sterke motstandere av nær sagt ethvert krav til at flyktninger og innvandrer skal ha plikt til å gjøre en innsats for å bli integrert. Flere organisasjoner og partier var f eks sterke motstandere av at det skulle være en plikt for innvandrere å lære seg norsk. Lytt en gang til på dette: Flere organisasjoner og partier mente at flyktningene selv skulle få avgjøre om de ville lære norsk! Sett i ettertid burde disse organisasjonene og partiene, som f eks SV og NOAS, virkelig gå i seg selv og innse at de har bidratt sterkt til å

forhindre integrering av flyktninger i Norge. Hvordan i all verden skal man bli integrert i Norge uten å kunne snakke norsk?

På denne bakgrunnen har altså Listhaug uttalt at flyktninger ikke kan bæres inn på gullstol til Norge. Sannheten er at flyktninger tilbys en mottakspakke verdt flere millioner kroner pr hode. De får norskopplæring, samfunnsfagopplæring, bolig, de får utdanning, de får penger til møbler, klær, livsopphold, gratis tannlegebehandling, gratis psykologbehandling, gratis medisinsk behandling osv i opptil fem år. Dessverre kommer mange aldri i arbeid og forblir NAV-klienter hele sitt liv uten å ha bidratt med en eneste krone til fellesskapet. Satsene som gis flyktninger ligger langt over hva etniske nordmenn som lever i fattigdom kan regne med. I Norge behandler vi altså flyktninger langt bedre enn etniske nordmenn. Listhaug har som en av sine agendaer å fjerne denne forfordelingen, og vil kreve likebehandling av nordmenn og innvandrere. Kvalifiserer det til å kalle henne rasistisk fascist?

Listhaug har også som agenda at flyktninger skal komme hurtigst mulig i utdanning eller i arbeid. Hun har gjennomført flere reformer for å gjøre dette lettere, bl a en mye større vektlegging av arbeidspraksis, språkpraksis og et hurtigspor ut i arbeidslivet, Dessuten vil hun kreve at de som skal hente sin familie til Norge først må vise at de er i stand til å forsørge seg selv. Er det fascisme? Jeg vil si at det er helt rimelige krav som burde vært innført for lenge siden. Se dette i lys av "gullstol inn i Norge"! Sterke antirasistiske krefter i Norge ønsker nettopp at flyktninger kun skal få og få helt uten at vi skal kreve noen av dem til gjengjeld.

Men er egentlig de fleste andre partiene motstandere av den politikken regjeringen fører overfor flyktninger? Og her er vi ved sakens kjerne! Sannheten om norsk flyktningpolitikk er at det er en nærmest unison konsensus om hvordan den skal praktiseres. Alle partiene unntatt FrP og SV var med på Stortingets store innstramningspakke og lovverket er altså et felles prosjekt fra nesten et fulltallig Storting. Men hvorfor i all verden står ikke de andre partiene frem og forsvarer politikken og erklærer at kritikken mot Listhaug er feilslått fordi de selv var med på å vedta politikken? Ja, hvorfor gjør de ikke det? Dessverre ser de andre partiene seg bedre tjent med å konstruere opp en motsetning som egentlig ikke finnes. Og fordi de egentlig er enig i politikken, er den eneste måten de kan vise motstand mot regjeringen på, å bruke Sylvi Listhaug som hoggestabbe, med stadige personangrep og trakassering. Dette gjør de altså for å skape et falskt bilde hos velgerne av at de egentlig er motstander av Listhaugs politikk, mens de i virkeligheten er for den og selv har vært med å vedta den. Dette er intet annet enn falskhet, løgn og bedrag. Opposisjonen fremstår som innvandringsvennligheten selv, mens de altså i

virkeligheten er for en svært streng og restriktiv politikk. Ap fikk f eks flere folkeaksjoner mot seg da Stoltenberg satt ved makten, og førte nøyaktig den samme strenge politikken som den blå-blå regjeringen gjør nå. Og har Støre sagt veldig mye om hva han egentlig vil endre av dagens politikk? Jeg har ikke hørt en eneste gang at han har sagt hva han er imot og hva han vil endre. Jeg har kun hørt påstander om et kaldere samfunn og andre påstander som egentlig er fullstendig intetsigende.

Opposisjonen later altså at de er mot den politikken Listhaug fører, mens de egentlig er for og selv har vært med å stemme den frem. Og målet synes ganske åpenbart: De vil ynde seg inn hos det store antallet innvandrervelgere, og fremstå overfor dem som innvandrernes parti, de som taler innvandrernes sak, som vil behandle dem raust og gi dem støtte og fordeler. Mens altså sannheten er en helt annen. De bygger opp et løgnbilde som overhodet ikke samsvarer med den politikken de faktisk har stemt for i Stortinget.

Opposisjonspartiene ser seg altså tjent med å fremstille Sylvi listhaug som en rasistisk hatpredikant. Og de fleste mediene ser ut til å mene at dette er Listhaug sin egen skyld fordi hun har så provoserende språkbruk og ellers opptrer så provoserende. Ja vel, så fordi Listhaug valgte å besøke Rinkeby i Sverige, så fortjener hun alle ukvemsord, all sjikane og all brunbeising? Ja, hvorfor var det besøket i grunnen så grusomt provoserende? Jeg har ennå til gode å se en eneste kommentator påvise at noe av det Listhaug uttalte i forbindelse med møtet var feil! Og i ettertid har både politiet og mange samfunnsdebattanter i Sverige bekreftet alt Listhaug hevdet. Alt hun sa var korrekt og kan dokumenteres. likevel ble hun overøst av forakt og raseri til og med fra egne samarbeidspartier. Jeg så Listhaug bli intervjuet både under besøket og i en debatt med støttepartiet Venstres leder om kvelden. Trine Skei Grande gjentok og gjentok at Listhaug sprer usannheter og egentlig ønsker splittelse og motsetninger, mens Listhaug opptrådte både rolig, behersket og saklig da hun gjentok og gjentok at jo, det er riktig at Norge har lykkes mye bedre enn mange andre land, og ja, det er veldig viktig å trekke frem vellykkede eksempler på integrering og ja, hun er motstander av all rasisme og ekstremisme, men Grande syntes ikke å høre ett eneste ord av hva Listhaug sa, og gjentok og gjentok sine falske påstander. Og jeg må faktisk spørre, hvorfor blir Sylvi Listhaugs motstandere fullstendig DØVE når hun sier noe positivt om flyktninger eller om integreringen i Norge? Det er som de ikke hører det, eller de VIL ikke høre det. De later som om det aldri er blitt sagt, for Listhaug driver jo utelukkende med hatprat og splittende retorikk, for det har vi bestemt en gang for alle, og samme hva hun sier, så sprer hun bare splittelse og hat.

Det er et merkverdig fenomen vi opplever. Selv er jeg ikke en gang FrP-velger, men jeg synes det er virkelig uverdig for norske politikere at denne trakasseringen, hitlingen og hatretorikken får pågå helt uten at andre politikere tar til motmæle. Og de som egentlig er enig i den politikken som føres er ikke noe annet enn feige ynkrygger når de ikke står opp og sier, hei, nå må dette stoppe, vi var faktisk et nesten samlet Storting som vedtok Norges flyktningpolitikk. Slutt å trakassere en enslig person for noe som vi alle har ansvaret for. Jeg venter fremdeles på en viss anstendighet fra de andre politikerne, ikke minst fra den fremste utfordreren, nemlig Jonas Gahr Støre. Men kan vi vente slik rakryggethet fra han? Jeg tviler!

Hjelp til selvhjelp er bedre enn almisser.

Jeg glemmer aldri da SV-leder Kristin Halvorsen erklærte at hun skulle avskaffe all fattigdom i Norge da hun ble finansminister i den rød-grønne regjeringen. Det mislyktes hun totalt med, og etter hvert ble hun presset av sine egne til å be om unnskyldning for hvor lite hun hadde evnet å lindre fattigdommen - og unnskylde, det gjorde hun etter hvert - svært motvillig. Halvorsens erklæring om at hun skulle avskaffe all fattigdom i Norge, avslører den naiviteten mange på venstresiden lider under når det gjelder årsakene til fattigdom.

Meg bekjent har ingen hittil analysert grundig hva som er de ulike årsakene til at ulike mennesker havner under fattigdomsgrensen. Og dermed kan man neppe vite hva slags tiltak som eventuelt kan føre frem for å hjelpe folk ut av en slik tilværelse. De som regner seg som de "varme og inkluderende" har etter min mening ofte relativt enkle og helt utilstrekkelige løsninger på fattigdomsproblemet: De vil gjerne øke alle mulige støtteordninger slik at de som ikke er i arbeid skal få større utbetalinger uten egentlig å foreta seg noe selv. Når KrF nå f eks foreslår å øke barnetrygden til 20 000 pr barn, vil det sikkert bety ørlite grann for dem som har mange barn, der kun den ene ektefellen arbeider. Men vil det få dem ut av fattigdommen?

KrF ser tydeligvis helt bort fra hva slags bieffekter en slik økning av barnetrygden kan få: Nemlig å være en stimulans hos enkelte grupper til å få flere og flere barn. Sammen med kontantstøtten, vil det være fullt mulig å leve av en inntekt, selv om man da havner under fattigdomsgrensen. Er det virkelig en god løsning å øke trygdeutbetalingene til store barnefamilier med kun en inntekt?

I Norge er de fleste avhengig av to rimelig gode inntekter for å opprettholde en rimelig levestandard. Men i en god del innvandrerfamilier velger de likevel at kvinnene er hjemme og føder barn. De siste månedene har Kjetil Rolness bidratt

til å avsløre at de offisielle arbeidsledighetstallene blant innvandrere har skjult de reelle forholdene. På finurlig vis, har man valgt å registrere personer som kun jobber noen ytterst få timer pr uke, som fullt sysselsatte. Slik har vi blitt lurt til å tro at innvandrere jobber i langt større grad enn de i virkeligheten gjør. Noen vil sikkert si at det er vår skyld, som holder dem utenfor arbeidslivet. Men så enkelt er det garantert ikke. Sannheten er at mange kvinner som har flyktet til vårt land med sine familier aldri har hatt intensjoner om å arbeide. Det ligger både i deres kultur og deres religion at kvinnen skal være hjemme og ta vare på barna og familien.

Før myndighetene innser disse forholdene, vil ingen tiltak for å få slike familier ut av fattigdommen føre til endringer. Den "varmen og inkluderingen" som "de gode" står for, nemlig å øke barnetrygd og andre støtteordninger, kan i beste fall bøte ørlite grann på disse familienes fattigdom. Den er altså svært ofte selvvalgt og et resultat av bevisste valg. Er det da samfunnets plikt å gi dem penger for å føde mange barn og være hjemme i stedet for å velge arbeid? Må vi ikke bare akseptere at noen faktisk velger å ha lite penger og heller prioriterer at mor er hjemmeværende. Eller skal skattepengene våre gå til å utbetale lønn til kvinner som velger å ikke arbeide? Over 50% av de som lever runder fattigdomsgrensen i Norge, er innvandrerfamilier.

Vi må heller ikke glemme at en annen gruppe fattige har kommet i en vanskelig situasjon pga av selvpåførte forhold og dårlige valg. Noen ganger havner mennesker selvforskyldt i vanskeligheter, og spørsmålet da blir om vi skal "pøse ut" penger rett i lomma på folk, eller om vi skal stille krav til egeninnsats og hjelp til selvhjelp. Hjelper vi f eks en rusmisbruker ut av sitt misbruk ved å gi vedkommende gratis heroin?

I mine øyne så er dagens regjering i mye større grad enn venstresiden opptatt av at flest mulig skal måtte yte noe for å få økonomisk hjelp i stedet for passivt å motta penger. De selverklærte "gode" ser ofte ikke ut til å ville innse at det ikke gir oss et "varmere" samfunn av å akseptere at mennesker som selv er i stand til å gjøre noe for å bedre sin situasjon heller blir passivisert via trygdeordninger som ikke innebærer egeninnsats. Arbeid for trygd er en god ordning på lengre sikt, og kan hjelpe mange ut av isolasjon og ensomhet.

Men dette må selvsagt ikke ramme dem som er tvunget av sykdom og andre forhold som de ikke rår over til å måtte være trygdemottakere. De må gis en anstendig sum å leve av, og det mener jeg er samfunnets plikt. Men i de situasjonene der fattigdommen er en følge av egne bevisste valg, kan det neppe være samfunnets plikt å øse ut penger uten å stille et eneste krav. Å øke

barnetrygden og opprettholde den rause kontantstøtten stimulerer neppe innvandrerfamilier med mange barn til selv å arbeide seg ut av fattigdommen.

Kan verden noensinne bli den samme nå som kvinner har begynt å sende pussypics?

Eller en lang, sammenhengende arbeidsperiode uten ferie helt siden høstferien, hadde jeg i det lengste håpet på en rolig og avslappende adventstid og julefeiring. Men den gang ei. De siste ukene har jeg opplevd traume etter traume, der mitt verdensbilde har blitt fullstendig snudd på hodet. Og i dag opplevde jeg et sjokk som overgår alle de andre sjokkene jeg har opplevd de siste ukene, og jeg vurderer sterkt om jeg trenger terapi nå som hele mitt verdensbilde har falt i grus.

Jeg har alltid, helt siden mine unge dager, ansett kvinner for å være av en helt annen kaliber enn menn. Der vi menn er grove med skitne fantasier og stygg språkbruk, har jeg opplevd kvinner som uskyldsrene, engleaktige og gode, tilhørende en helt annen og lysere verden enn oss menn. Men nå vet jeg ikke lengre.

Dråpen som fikk begeret til å renne over, var meldingen i Dagbladet i dag, der proffbokseren Anders Eggen forteller at han mottar nakenbilder fra eldre kvinner. Jeg er mildt sagt sjokkert. Er det virkelig sant at eldre kvinner sender pussypics til unge menn? Det er som om jeg rystes i mine grunnvoller. Hva er det som skjer? Faller hele mitt kvinnesyn fullstendig i grus? Er jeg rett og slett nødt for å revurdere alt det jeg har tenkt og følt om kvinner? Jeg kan nesten ikke fatte det. Dette er kanskje det hardeste slaget jeg har opplevd som mann, som gjennom et langt liv har satt kvinner i en helt annen kategori enn menn. Jeg har selvsagt fordømt dickpics på det aller hardeste og kunne aldri tenkt meg å sende noe så skittent og grovt som et bilde av en erigert penis til en kvinne – kan man tenke seg noe eklere og styggere? Noe slikt er selvsagt helt utenkelig for en kvinne, har jeg tenkt i alle år. Men så er det altså ikke det. Hva har skjedd med verden? Er vi i ferd med å gå under, nå når også kvinner sender bilder av sitt kjønnsorgan til menn?

Nå vil kanskje mange si at jeg overreagerer. Selvsagt må også kvinner få sende bilder av sitt kjønnsorgan til menn de faller for. Vi lever da i en likestilt verden. Hvorfor skal bilder av erigerte peniser være forbeholdt menn? Selvsagt må vi akseptere at kvinner også må få sende bilder av musa si. Ja, ja, jo, jo. Selv om mitt syn på kvinner har falt i grus, må jeg kanskje innse det selvfølgelige. Bilder av kjønnsorganer sendt rundt til kreti og pleti er visst blitt en del av vår moderne verden. Sånn er det bare når teknologien utvikler seg. Det som var utenkelig da

de bildene man tok ble fremkalt ett og ett og kunne ses av alle de ansatte på Kodak, er nå blitt en helt anonym affære, som kun fotografen kan se – pluss alle dem han/hun sender bildet til, da.

Men, men, jeg har visst overreagert. Det må jeg nok bare akseptere. Men til min unnskyldning må jeg nesten få trekke frem et par andre virkelig vonde opplevelser jeg har hatt nå i adventstiden. Det begynte vel med at en kvinnelig barnepsykolog fortalte på frokost-TV på TV2 til oss uvitende seere, som alltid har forsøkt å gi komplimenter av vår godhet til både familie og venner og andre mennesker vi har ønsket å vise litt ekstra vennlighet, at det kan få katastrofale følger at man roser barn for å være søte, ha pene fletter, ha fine klær eller på en eller annen måte har noe positivt ved sin fremtoning som vi ønsker å si noe pent om, sånn for å glede vedkommende. Slike komplimenter medfører nemlig at vedkommende barn oppfatter at man utelukkende er opptatt av deres utseende, og overhodet ikke mener å si noe oppmuntrende til vedkommende for å vise godvilje og omtanke. Barnet blir dermed sykelig opptatt av sitt utseende og vil sannsynligvis utvikle både spiseforstyrrelser og en følelse av å aldri være god nok og vil få en knekk for livet som vil føre til en uendelig rekke plastiske operasjoner, spiseforstyrrelser og annen selvdestruerende atferd. Konklusjon: Si aldri noe pent om et barns utseende, fletter eller klesdrakt. Uansett hvor mye du ønsker å muntre opp barnet, så vil det få katastrofale konsekvenser, og du vil sitte med ansvaret.

Vel, vel, jeg har vel tatt fullstendig feil, da, når jeg deler ut komplimenter i øst og vest, for å vise vennlighet, varme og kjærlighet til både voksne og barn i min nærhet – jeg har altså påført dem alvorlige lidelser.

Og som ikke dette er nok, fikk vi alle forleden dag vite at selv julenissen er et alvorlig problem i vårt moderne samfunn. Julenissen, selve symbolet på gavmildhet, raushet, godhet og omtanke for andre, har i virkeligheten gjennom alle år påført barn over hele verden alvorlige traumer fordi han har spurt det klassiske spørsmålet: «Er det noen snille barn her?» Det er åpenbart det reneste overgrepet å stille et slikt spørsmål til barn. I store avisoppslag har vi fått vite at dette spørsmålet skaper store problemer for små, uskyldsrene barnesinn, som absolutt ikke tåler å måtte resonnere over om de har vært snille eller slemme. Det krenker et barnesinn å måtte svare på et slikt ondsinnet spørsmål, og resultatet er dypt krenkede barn. Og i en kommentar til kvinnen som fortalte hele Norge om dette særdeles vonde problemet, kunne en mannlig barnepsykolog fortelle at dersom et barn har gjort noe slemt, så er det utelukkende de voksne sin skyld, som åpenbart har satt det uskyldige barnet i en så lei situasjon, at det følte at det måtte gjøre noe slemt. Selvsagt er det de voksne sin skyld når barn slår, mobber eller er egoistisk. Det skjønner jeg nå.

Barn er utelukkende empatiske, vennlige og kjærlige helt fra de er født. Det er de onde voksne som lærer dem at de må slå andre barn når de tar fra dem bilen, dokka eller noe annet de gjerne vil ha selv. Barn er engler som aldri gjør noe galt av seg selv. Selv om deres foreldre har gjort alt de kan for å lære deres barn å være hensynsfulle, har de alle skyld når barnet deres slår eller sier noe stygt til et annet barn. Det er sannheten i barnepsykolog-verdenen. Akk, så mislykkede vi er, vi foreldre. Vi skaper simpelthen ondskap hos barna selv når vi innbiller oss at vi er gode foreldre og gjør alt av god vilje. Men ondskap er altså resultatet, ifølge barnepsykologen.

Jeg håper leserne forstår at jeg er rystet og nedslått over å ha fått hele mitt verdensbilde knust denne førjulstiden. Så godt som alt det gode jeg har innbilt meg at jeg har gjort for andre, har i virkeligheten ødelagt livet deres. Og selv når jeg har vært utkledd som julenissen i mine barn sin barnehage og delt ut godteposer, har jeg i virkeligheten påført barna alvorlige og livsvarige traumer. Og nå har også kvinner begynt å sende pussypics. Min verden har fullstendig brutt sammen. Hjelp, hva skal jeg gjøre. Kan terapi hjelpe, mon tro?

Kjærlige norske menn.

Jeg må innrømme at jeg blir ganske skuffet over en del kvinner når man diskuterer abort med dem. En del kvinner anser menn som uansvarlige vesener som "strør" rundt omkring helt uten å ta ansvar for resultatet av sin spredning av sine egne frø. Det er sikkert riktig at enkelte menn er sånn. Tør jeg våge å påstå at denne type adferd er mer utbredt blant våre "nye landsmenn" enn blant etniske nordmenn?

Skal jeg bygge på mitt eget erfaringsgrunnlag, tror jeg svaret må være ja på at menn fra en del andre kulturer ikke har norske menns ansvarsfølelse. Jeg kjenner selvsagt ikke alle typer mannskulturer, men i min verden, i min omgangskrets og blant mine venner, ser jeg en meget stor villighet til å ta ansvar, ikke bare for sine egne biologiske barn, men også barna til sin kjæreste, til sin samboer og til sin nye kone.

Jeg synes det er merkelig at dette ikke blir mer omtalt i norske medier. En av mine venner ble f eks kjæreste med en kvinne som nettopp hadde født et barn (som ikke var hans), men han stilte øyeblikkelig opp som far for dette barnet, og gikk rett inn i rollen som biologisk far. Det har jeg selv også gjort i forhold til et barn som i utgangspunktet ikke var mitt eget biologiske barn, og det har jeg aldri angret på. Jeg ble simpelthen så glad i denne lille jenta, som ikke hadde en far,

at jeg valgte å gi henne alt det jeg kunne som "ekstra-pappa". Og den dag i dag betyr hun akkurat like mye for meg som mine biologiske barn. Det har ikke minst beriket mitt liv noe enormt å få være far og vise omsorg for et lite vesen som ikke hadde en far.

Men offensive feminister har visst ikke oppdaget denne siden ved norske menn. Og når vi menn som elsker barn og som har gjort andre menns barn til våre egne og elsker dem som våre egne, uttaler at vi er mot abort, og at vi ønsker at kvinner skal ta seg av selv de ikke planlagte barna og la dem bli født, så får vi høre hvor lite vi forstår og hvor forstokkede og uønskede våre meninger er.

Norge er full av kjærlige og forståelsesfulle menn som er parate til å ta til oss barn som våre egne og gi dem kjærlighet og omsorg, selv om de ikke er våre egne biologisk sett.

Men når vi oppfordrer kvinner til å ikke ta abort, men ta imot det barnet de ikke hadde planlagt, så blir vi bedt om å la være å blande oss borti noe som utelukkende gjelder kvinner. Det er deres kropp. Det er de som bestemmer. Vil de ta abort, så skal de bestemme det alene. At det står en kjærlig, imøtekommende og empatisk far klar til å gi barnet kjærlighet, er totalt uvesentlig. Menn er egoistiske personer helt uten ansvarsfølelse, og om en mann påstår at abort er noe han ikke ønsker, så bør han fortest mulig settes grundig på plass så han holder kjeft om sånne ting som menn ikke skjønner en dritt av.

Om single kvinner er lykkeligere – hvorfor finnes det så mange ensomme mennesker?

Det finnes kanskje ikke noe annet som er like vanskelig som å etablere et lykkelig, livslangt parforhold, sies det. En samlivsekspert sa en gang at det tar minst syv år å bli så godt kjent med sin partner, at man unngår de slitsomme konfliktene fordi man ikke forstår hverandre. Alle som har opplevd gleden ved å ha en partner som du er så samkjørt med at man intuitivt forstår den andres følelser og aksepterer dem, ville nok ikke vært den foruten. I slike forhold kan det kanskje være passende å snakke om den dypere kjærligheten, i motsetning til den mer overfladiske tiltrekningen hvor gjerne sex-livet er viktige enn alt annet. I slike forhold blir det nesten viktigere å oppleve at sin partner er lykkelig, enn at man er det selv, for en slik dypere kjærlighet er uselvisk og sjenerøs.

Xstra har en artikkel for tiden der overskriften skulle tyde på at single kvinner er lykkeligere enn gifte og samboende, og det bekreftes i teksten der det står at den single kvinnen sannsynligvis er den lykkeligste personen i et familieselskap. Men når jeg åpner lenken og sjekker ut den undersøkelsen som teksten bygger

på, kan jeg ikke finne noe annet enn at den viser at single kvinner er lykkeligere enn single menn. Altså er både overskriften og teksten noe tvetydig, nesten misvisende. Dermed sier teksten ikke noe om kvinners opplevelse av parforhold kontra singeltilværelsen, men blir egentlig bare en slags hyllest til det å være singel.

Alle mennesker må selvsagt få velge hva slags livsform de måtte ønske, og alle bør få respekt for sitt valg, men man kan kanskje ikke klandre foreldregenerasjonen for at de ønsker seg barnebarn? Mange opplever det å få barnebarn som sin andre ungdom, og livsgnisten blomstrer opp igjen over å se at liv skapes og slekten lever videre. Jeg kan fullt ut forstå at eldre mennesker som må innse at de ikke vil oppleve å få barnebarn, opplever en form for sorgreaksjon når de må erkjenne at deres avkom velger å ikke få barn. Men selvsagt bør disse eldre ikke bruke sin egen sorg til å klandre sine barn, men bearbeide den på egen hånd og respektere barnas valg.

I vår tid finnes det mange enslige, og så vidt jeg vet består Oslos befolkning av halvparten enslige og halvparten gifte eller samboende. Om jeg skal tippe, så tror jeg neppe at all denne singeltilværelsen er selvvalgt eller nødvendigvis så lykkelig. Mange hevder at ensomhet er vår tids folkesykdom, og det tyder på at langt flere enn i dag heller ville valgt et fellesskap av en eller annen form, enn å være singel. Det kan være lett å se den lovprisningen av singeltilværelsen som noen presenterer, i lys av vår tids ego-dyrkning og higen etter å realisere seg selv. Selvnytelse kan kanskje sies å være vår tids «nøkkelord»? Den uselviske kjærligheten har ikke gode kår i våre medier. De er fulle av alt som kan nytes og behage en selv, og idealet som formidles er hvordan man kan skape en mest mulig behagelig tilværelse for seg selv, sin hud, sin skjønnhet, sitt hår og ikke minst sitt eget ego. Å ofre noe for sine barn og sin familie regnes tydeligvis som umoderne og uttrykk for en slags dumhet. «Supermammaen» er hun som er tilbake i jobb dagen etter fødselen og overlater sin nyfødte til andre for at hun selv kan jobbe lange dager. Det finnes mange «tårnfrider» der ute. Joda, jeg vet at dette har en del menn gjort til alle tider, men det gjør ikke saken bedre at kvinner gjør det samme. Om man ikke har planer om å gi barna den tiden og den omsorgen de trenger, bør man kanskje heller vurdere å være barnløs?

Men tilbake til undersøkelsen. Den viser jo tross alt at mange single kvinner er lykkelige. Og særlig tydelig er dette hos de litt eldre kvinnene. Så tydeligvis passer det godt for en del mennesker å leve alene. Kanskje de har en litt sær personlighet og har vansker med å tilpasse seg andre? Eller det kan være at de har skapt seg en stor krets av venner og lever et rikt sosialt liv? Men blant disse enslige, er jeg redd vi også finne mange ensomme og ulykkelige mennesker. Og

er man enslig uten å ønske det, men lengter etter å leve med en annen, vil jeg tro at livet kan oppleves som ganske trist.

I den forbindelse kommer jeg på noe som ble fortalt i norske medier for noen år siden, om en ny gruppe av amerikanske karrierekvinner, som absolutt ikke ønsket seg noen mann før de var ferdig med sin utdanning og ville bygge sin egen karriere. Her snakker vi nok om relativt attraktive kvinner, vakre, sexy og sosialt aktive med et stort sosialt nettverk. På sexmarkedet er de nok ansett som svært ettertraktet og tiltrekker seg de mest attraktive mennene. Det er kanskje lett å leve uten en mann for kvinner som får tilbedere en mass bare de viser seg på et utested? Verre er det nok for de litt mer sosialt kløne te, sjenerte og ikke så veldig attraktive. Eller hva med de overvektige og lite pene? Men tilbake til poenget. Det som viste seg, var at når disse kvinnene en dag gjerne ville finne seg en stabil partner og skape en familie for fremtiden, så viste det seg at utvalget av attraktive, single menn i deres alder var blitt særdeles begrenset, og mange av dem endte med å leve som single resten av livet.

Kvinner som ønsker seg barn, bør kanskje også minnes at deres biologiske reproduktive evner er som best når man er ca 20. Det kan nok oppleves som veldig trist å bestemme seg for å vente lenge med å få barn, og så oppleve at fertiliteten setter en stopper for den planlagte graviditeten.

Og hva så med meg selv. Joda, jeg er jo mann, og som sådan vil jeg sikkert pådra meg mange kvinners vrede når jeg står frem som talsmann for den uselviske, livslange kjærligheten, der man er villig til å ofre noe for sin elskede og sine barn. Dette har jo kvinner gjort til alle tider, men hva har de igjen for det? Ødelagte karrieremuligheter og store livsbegrensninger? Vel, noen vil sikkert oppleve det sånn, men jeg tror nå likevel at i det lange løp vil det oppleves som relativt tomt for mange å kun satse på ego-verdier og selvnytelse. Selv hadde jeg en periode på slutten av 30-årene som nyskilt hvor jeg opplevde hvor spennende og tilfredsstillende det kunne være å ha en stor venneflokk og hyppig frekventere utesteder og barer. Det var alltids noen som ville ut og feste og danse og jeg sa sjelden nei. Men etter hvert ble den ene etter den andre gift og fikk barn og takket nei til utelivet, og det ble sant og si relativt ensomt å gå ut alene.

Så nå lever jeg i ekteskap med en kvinne jeg elsker, vi har barn og vi kjemper livets mange kamper som et team, som samarbeider godt. Og jeg kan skrive under på at en manns kanskje fremste oppgave i livet er å gjøre sin kvinne glad. Da vil man få tifold tilbake!

Og hvem sier at det er noe galt i å flørte selv om man er gift? Det gjør både min kone og jeg, både med hverandre og med andre. Det er som et friskt krydder på

samlivet! Tar man fra sin partner retten til å flørte med andre, ødelegger man deres livsgnist, tør jeg påstå!

Et lykkelig ekteskap bygger også på at man gir hverandre rom til å finne kilder til sin livslykke også utenfor ekteskapet, men trofasthet anser jeg som en selvfølge.

Overforenklet forklaring på Sverigedemkratenes økende oppslutning.

I Dagbladet reflekterer Magnus Marsdal, leder i Manifest Tankesmie over årsakene til den økende oppslutningen om det innvandringskritiske partiet Sverigedemokratene, og konkluderer med at det skyldes at de gruppene som opplever økende økonomisk usikkerhet og som er taperne i det kapitalistiske systemet blir mer innvandringskritiske pga sin egen økonomiske usikkerhet.

Han avviser at det økende antallet innvandrere i seg selv har noen som helst betydning, og finner ingen andre årsaker enn de økonomiske. At antallet innvandrere belaster budsjettene pga liten deltagelse i arbeidslivet, den økende kriminaliteten, økningen i seksuelle overgrep, det økende antallet bydeler med store sosiale problemer, bilbrenning osv avskrives altså uten videre som medvirkende til innvandringsskepsis.

Marsdal bygger på en engelsk undersøkelse, og tar så vidt jeg kan se, alle påstander derfra for god fisk uten å reflektere videre over eventuelle andre faktorer.

Selve kronargumentet til venstreradikale, synes å være at de økende økonomiske forskjellene fører til innvandringsskepsis. Men hva er det egentlig som fører til økende økonomiske forskjeller? Og er det slik at økende økonomiske forskjeller nødvendigvis skyldes at noen tjener mindre og mindre?

Er det ikke faktisk slik at de økende økonomiske forskjellene bare blir større for hvert år pga fagforeningenes enorme makt gjennom lønnsforhandlinger og streiker, der de yrkesgruppene som fra før av tjener mest får de største lønnsøkningene, mens de yrkesgruppene som fra før av tjener minst blir avspist med småpenger? Dette lønnsfastsettingssystemet innebærer at forskjellene er dømt til å øke år for år, og der en ansatt f eks i en kantine, med et sterkt belastende yrke, som i utgangspunktet kanskje tjener 150 kr pr time, kun får noen hundrelapper i tillegg, mens høytlønte får tillegg i titusenkronersklassen. Lønnssystemet som fagforeningene tviholder på, dømmer lavtlønte til alltid å forbli lavtlønte, mens de yrkesgruppene som har mye makt å sette bak sine krav, raser ifra i lønn og gapet blir stadig større. Men nevnes dette med ett eneste ord av Marsdal? Nei! Og hvem er det som tviholder på dette systemet med

forhandlinger og streiker som om det var arbeidslivets hellige gral? Jo fagforeningene. Men skjønner de selv at dette systemet fører til større og større ulikheter i samfunnet? Nei!

At en undersøkelse viser at arbeidstakere med oppsigelsesvarsel har en tendens til i økende grad stemme på SD, er så sin sak, men derfra til å bruke den økonomiske usikkerheten som eneste forklaring på at arbeidstagere stemmer SD, blir å misbruke dataene langt ut over hva det er empirisk grunnlag for. «Har en tendens til» er også en svært upresis formulering. Hvor mange gjelder det og hvor stor prosent ble SD-velgere? Og man vet jo ingenting om hvordan disse personene ville ha stemt uten oppsigelsevarselet. Men Barsdal konkluderer helt uten å reflektere over andre sammenhenger:

«Men årsaken til utryggheten er varsler om oppsigelse som åpenbart ikke skyldes innvandring, men derimot finanskrisa og industrieiernes beslutninger.»

At et oppsigelsesvarsel fører til usikkerhet, er selvsagt, men det er temmelig søkt å mene at den økonomiske usikkerheten er eneste årsak til usikkerhet i forhold til samfunnets utvikling. Helt vanlig logikk vil tilsi at disse arbeidstagerne allerede i forveien ville ha vært nær ved å støtte SD. Jeg tviler meget sterkt på at en person nærmest over natten, pga et oppsigelsesvarsel skifter helt politisk standpunkt. Marstads analyse bygger dessuten på tall fra en periode da SD var et meget lite parti. Fra en oppslutning på like under 3% ved valget i 2006, økte de til 5,7% i 2010. At noen har funnet ut at arbeidstagere som i 2009 fikk oppsigelsesvarsel, hadde «en tendens» til å støtte SD, sier egentlig svært lite konkret. Her trekkes det konklusjoner som fremstår som spekulative og ubegrunnede. For å kunne si noe sikkert om dette, kreves langt grundigere undersøkelser som kan avdekke hvordan ulike årsaker eventuelt virker sammen. Gjennom de seneste årene har flere og flere svenske fagorganiserte begynt å støtte SD – det siste tallet jeg så, var ca 20%. Hvorfor har disse blitt SD-velgere mens sosialdemokratene har hatt makten? Har samtlige fått oppsigelsesvarsel, eller lever de i stor økonomisk usikkerhet? Det er svært vanskelig å se at det kan være hele forklaringen. Og det paradoksale er at de økonomiske ulikhetene øker minst like mye under rødt styre som under blått.

Magnus Marsdal peker på skatteletter som nærmest den eneste årsaken til økende økonomiske ulikheter i Sverige, og han nevner altså overhodet ikke de store økonomiske ulikhetene som øker jevnt og trutt gjennom fagforeningenes lønnsforhandlinger. Nå vet jeg ikke i detalj hvordan skattelettene ble fordelt i Sverige av den konservative regjeringen som regjerte i åtte år, om det gjaldt bedriftsbeskatning, eiendomsbeskatning, arveavgifter eller vanlig personbeskatning på inntekt, men det som er sikkert, er jo at ingen får noe

mindre i lønn av at andre får mindre skatt. En økning i ulikheten i inntekter som følge av skatteletter, betyr altså ikke at noen nødvendigvis opplever større usikkerhet eller bekymring over sin egen situasjon. Å bruke dette som en forklaring på den økende støtten til SD, synes spekulativ. Og hva med de siste fire årene med sosialdemokratisk styre? I disse fire årene har jo SD økt sin oppslutning med nesten 5%! Det kan jo ikke skyldes skattelette! Hvilken økonomisk usikkerhet har disse 5% av den svenske befolkning blitt rammet av som har fått dem til å stemme SD?

Det som derimot kjennetegner disse siste fire årene, er en eksplosiv økning i antallet flyktninger og migranter og en økende åpenhet omkring problemene som knytter seg til den enorme innvandringen først og fremst eksponert av SD, men også ved enkelte journalister og nettsteder, mens f eks sosialdemokratene nesten inntil det siste har blånektet å se problemene i øynene, og har fortsatt sin meningsløse retorikk med å stemple alle som våger å påpeke fakta som rasister og nazister. Men så har altså det skjedd at også sosialdemokratene har våknet til virkeligheten og sett i øynene at det faktisk finnes en grense for hvor mange de kan klare å integrere, og personlig tror jeg dette reddet sosialdemokratene fra et enda større nederlag. Velgere som har stemt på dem i generasjoner, gir dem en sjanse til fordi de har skiftet kurs i det kanskje aller mest avgjørende spørsmålet for svenske velgere – ja, velgere i hele Europa!

Magnus Marsdal konkluderer med å påstå at det nærmest er en bevisst strategi fra høyresiden å føre en politikk som fører til stadig større ulikheter, for derved å skape grobunn for sin egen innvandringsfiendtlige politikk. En temmelig drøy påstand all den tid Moderatene overhodet ikke førte noen innvandringskritisk politikk gjennom sine åtte år ved makten – tvert imot, de førte de åpne grensers politikk og var talsmenn for nærmet ubegrenset innvandring. At de skal ha hatt en bevisst strategi for å skape grobunn for stor innvandringsmotstand er dermed meningsløst, og SD har ikke hatt noen politisk innflytelse overhode. Og sammenligner vi med norske forhold, så er det heller ikke noen grunn for å kalle Høyre spesielt innvandringskritisk.

Det paradoksale ved hele denne saken, er at den aller viktigste årsaken til den økende andelen mennesker som lever under fattigdomsgrensen og i stor økonomisk usikkerhet nettopp er den økende andelen innvandrere. Men de støtter i meget stor utstrekning venstresiden, og er blant sosialdemokratenes aller viktigste velgergruppe. Om man skal driste seg til å være like spekulativ som Magnus Marsdal, synes jeg det er langt mer nærliggende å påstå at sosialdemokratiene bevisst åpner for stor innvandring for å få flere velgere.

Og at det utelukkende finnes økonomiske grunner for den økende oppslutningen om SD, fremstår som meningsløs og ubegrunnet. Forklaringene må finnes helt andre steder. Det aller mest åpenbare, den tilsynelatende enkle og sannsynlige forklaringen på SDs oppslutning er simpelthen at ca 17% av Sveriges befolkning synes at det er nok innvandring nå og vil ha ned antallet på nye flyktninger og migranter. Så enkelt er det, men så vanskelig å fatte for enkelte.

Politiske allianser bygd på felles personlig antipati mot andre har neppe noen lysende, politisk fremtid.

Endelig har KrF bestemt seg, og vil fortsette å være et borgerlig parti, slik de alltid har vært. Hareide tapte og selv ikke hans gjentatte angrep på FrP og Sylvi Listhaug, var nok til å skremme tilstrekkelig kristne over på sosialistisk side. Det er ganske forunderlig at når Hareide snakker om den borgerlige siden, så er det nesten utelukkende FrP han nevner. Han kan ikke selv tenke seg å gå i regjering med FrP. Men FrP er kun ett av partiene på borgerlig side, og selv om FrP har punkter i sitt program som Hareide er sterkt imot, så vet alle at f eks fritt salg av alkohol eller søndagsåpne butikker aldri noensinne vil bli den borgerlige regjeringens politikk. Så hvorfor skremmer Hareide med noe som aldri kommer til å bli virkelighet?

Jeg kan bare se en eneste grunn, og det er at det er omtrent umulig å finne politiske hjertesaker for KrF, som Ap er enig i. Hareide hadde utrolig lite å argumentere med, og måtte heller velge som strategi å skremme med det grusomme FrP, som altså kun blir ett av fire partier i en eventuell ny borgerlig regjering.

Det er vanskelig å se bort fra at personlig antipati, særlig mot Sylvi Listhaug, er Hareides fremste motivasjon for å ville omgjøre KrF til et sosialistisk parti. Ap har gjennom alle år vært kanskje hovedfienden mot alle KrFs hjertesaker, og har så og si alltid motarbeidet det KrF har ønsket å få gjennomslag for. Det er veldig enkelt å finne saker der Ap og KrF står for stikk motsatte standpunkter: Abortloven, friskoleloven, kontantstøtten, kristendomsfaget, skolegudstjenester, tidlig ultralyd og fosterdiagnostikk, menneskeverd for fostre, frivillighetsarbeid, støtte til private aktører innen ulike samfunnsområder osv osv. Alt dette går Ap mot, mens det er KrFs hjertesaker, og det burde være åpenbart for de aller fleste at KrF har langt, langt større sjanser for å få støtte til sine hjertesaker på den borgerlig siden, enn hos Ap, og ikke minst SV, som må være støtteparti for en eventuell sosialistisk regjering. Joda, Sp står nok nærmere KrF i mange saker, men å tro at KrF og Sp sammen skal klare å få gjennomslag for sine hjertesaker hos Ap og SV anser jeg som i beste fall naivt.

Og der Hareide har vært nesten fullstendig uten politiske saker han kunne påvise enighet med sosialistisk side, har han foruten sin foraktfulle omtale av FrP, tydd til ulne og innholdsløse floskler som at Ap står for et varmere og inkluderende samfunn. Hareide oppfatter av en eller annen grunn Ap som "de gode", selv om de er så godt som uenig med KrF i alle viktige politiske saker, og da Hareide så åpenbart også vil være en av "de gode", de som står for varme og inkludering, så velger han å forsøke å omgjøre KrF til et sosialistisk parti og slutte seg til Ap, som til all tid har bekjempet alt det KrF står for.

Og det blir nærmest patetisk i mine ører, når Støre nå følger opp med å erklære at det er synd for Norge at KrF ikke går til ham, og at vi nå får et samfunn med større og større forskjeller, mer fattigdom, mer og mer penger vil tas fra de fattige og gis til de rike, og vi vil nå vil få en helt annen måte å snakke med hverandre på i et kaldt samfunn.

Joda, Støre mener på fullt alvor at han og Hareide står for en bedre og mer anstendig måte å snakke med hverandre på. Sammen benytter de nærmest enhver anledning til å demonisere, sette stygge merkelapper på, nedsnakke og uttrykke seg hatefullt om sine politiske motstandere, og i særdeles om Sylvi Listhaug. Men hvilken politikk de sammen eventuelt skulle skape, det har de ikke ett eneste ord å fortelle om.

Fri og bevare meg vel for politikere som finner sammen først og fremst fordi de hater andre politikere. Politiske allianser bygget på intens antipati mot en felles fiende, har neppe noen god fremtid foran seg. Og takk og pris for at vi slipper å bli styrt av denne gjengen med selverklærte gode, varme og inkluderende politikere.

Varmere samfunn med sjikane som metode mot andre politikere?

Aps leder Jonas Gahr Støre påstår i sin kommentar til KrFs valg om å fortsette som et borgerlig parti, at Norge nå har gått glipp av et varmere og mer inkluderende samfunn og annen og bedre måte å snakke til hverandre på. Han mer enn antyder at de "gode" tapte, og "de kalde og hensynsløse vant".

Det viser han et grelt eksempel på i en kommentar til at Erna Solberg på en direkte utfordring fra KrF svarte at hun kan være villig til å diskutere en endring av noen enkeltpunkter i den nåværende abortloven. Dette kaller både Støre og Trygve Slagsvold Vedum et uærlig spill om abortloven som skaper frykt hos kvinner for at de skal miste selvbestemmelsen. Alle har visst at det aldri har vært snakk om å oppheve selvbestemmelsen, men å endre noen få punkter, f eks retten til tvillingabort.

Men Støre later som om at kvinnenes selvbestemmelse står i fare, og uttaler seg båre uredelig og stygt om det at to politiske partier vil føre forhandlinger om et politisk spørsmål, slik alle politiske partier gjør når det er snakk om å regjere sammen. Dette er altså et eksempel på den "varme og gode" måten å snakke til hverandre!

"Ap-leder Jonas Gahr Støre går langt i å si at Erna Solberg førte flere på KrF-landsmøtet bak lyset.

– Jeg reagerer på at hun skaper konflikt rundt abortloven og dermed frykt for at kvinner skal bli fratatt retten til selvbestemmelse. At hun brakte endringer av abortloven på banen, førte til at det på mange av fylkesårsmøtene i KrF ble sagt at hvis du skal få endret abortloven, så må du stemme blått. Først på torsdag, i Debatten på NRK, innrømmet hun at det hun var villig til å endre, i realiteten knapt er noen endring, sier Støre."

Størstedelen av jordas befolkning vil aldri noensinne kunne få visum til Norge!

Norske og europeiske politikere og media raser over at USAs president har innført midlertidig innreisestopp fra visse land, som er i søkelyset i for å støtte og gi fritt leide til terrorister. Det strider mot våre forpliktelser, våre idealer og vår humane innstilling, påstås det. Men hvor humane er vi egentlig selv mot jordas fattige og lidende befolkning?

Sannheten er at vi har laget en "festung Norwegen" i vårt land, og det samme gjelder mesteparten av Europa. Joda, vi tar imot et lite antall flyktninger, men hvem som har anledning til å søke asyl, er laget slik at alle fattige og alle dem som av sitt samfunn regnes som verdiløse individer og opplever grov familievold, ikke har en sjans til å få beskyttelse. En som bor i et land der det er krig, har fritt fram til å betale menneskesmuglere for å komme til Norge for å søke asyl, mens alle dem som er truet av steining, æresdrap, blodhevn eller brutal vold fra ektemann og slekt og annen grov undertrykking og vold, er utelukket fra å få beskyttelse hos oss og hos alle andre land i Europa. Er det så forferdelig humant å ta imot flyktninger fra et land i krig, selv om de ikke er direkte truet, men å stenge ute størstedelen av jordens befolkning, som i mange tilfeller har like stor beskyttelse mot vold, drap og overgrep?

Sammen har de "siviliserte" landene konstruert en form for hjelp til en bitteliten del av jordas lidende, og det gjør at vi mener vi er berettiget til å fremheve vår humanisme og vår velvilje overfor jordas lidende mennesker. Men sannheten er at vi meget effektivt stenger ute de aller fleste. Likevel mener vi at vår modell er

den eneste humane, og når USAs president våger seg på noe annet, så roper vi ut at humanismen i verden er truet.

Som ektemann til en kvinne fra den fattige delen av verden, vet jeg ganske mye om å være utestengt fra Norge. Mine barns besteforeldre kan i beste fall komme på korte besøk av 3 måneders varighet for å besøke barna våre. Og min kones venninner og kusiner får avslag over en lav sko, fordi myndighetene "mistenker" at de vil misbruke visumet til å forbli i Norge. Mine barn vil altså aldri kunne få et særlig nært forhold til sin slekt, fordi de kommer fra et fattig land. Norge stenger dem effektivt ute ved hjelp av rigide visumregler. Og hadde jeg hatt litt dårligere økonomi, ville min svigerfamilie aldri noensinne fått innreisetillatelse til Norge. Slik er verden for de aller fleste på vår jordklode. Du kan lide uendelig mye under undertrykking, vold og krenkende behandling, til Norge får du ikke komme. Og har du familie her, kan du maksimalt få komme på korte besøk.

I avisene kan vi nå lese om at de som midlertidig er nektet innreise til USA føler seg rasediskriminert, og vi får lese om hvordan de som ble nektet innreise til USA i 1930-årene senere ble drept i konsentrasjonsleirer. Men vi hører ingenting om alle de lidende menneskene som aldri noensinne vil ha en sjanse til å komme til Norge. Dem har vi stengt effektivt ute i vår egen "festung Norwegen"!

Men moralsk overlegne er vi selvsagt, og humanismen formelig lyser av oss! Var det for øvrig noen som fikk med seg at Trump uttalte at han gjerne vil bidra til å opprette sikre soner for flyktningene inne i Syria? Nei vel?

Så humane er vi at vi mener oss berettiget til moralsk fordømmelse av alle andre land som ikke gjør som oss. Det er et skammelig skuespill, spør du meg.